

Eugen Iovu

Eugen Iovu - A treia carte a întâlnirilor



A treia carte a
întâlnirilor

O evumédie încă... umană



2009 - Seria CORUINA

2009

Eugen Evu

A treia carte a întâlnirilor



Întâlniri neprovinciale

Cartrevista / magazin cultural

...terapia creației literare * efectul “Babilon” * vitralii spre interior * prietenii literare * poezii fugite din cărți cenzurate * ferestre europene * colocviale* * eseuri * bântuiri * reverii * frenezii * sinapse * inter-regnul virtual * alinări și alienări * eros și thanatos* desecretizări * panem et circensis * invitați la Corwinian Castle * text, context, infratext* pamflete cu picioare reci * structuri fisurate * satire și humor * carnaval și turnir literar * delirul suprafețelor * răbdarea lecturii * lustrație vs. frustrație * arhive de familie * cultură constructivă anticriză* povestea vieții literare* hagiatic and mangialic * caracude, rude și paparude* sinergii și trepidații * suferințele vindecării * legende care își iau zborul* ...firul Ariadnei.

memorie și energie creativă anticriză

Cheile cărții : Însăși existența este o criză. *Unduirea memoriei este asemeni luciului apei, în care se oglindește în acalmie, Cerul și ea încetinește aplatizarea creierului... Nu tranșa cu indulgențele cu spermanțet sau ceară pe sfoară,, ... relația cu Divinitatea: asumă-ți-o singur ...*

Viteza luminii este egală cu cea a întunericului.

Suntem interconectați ...Nu îți fie indiferent felul în care mor ceilalți...Rezidim pe memorie, ca pe ape freactice... *Într-o zi vom fi sinea lumii.*

„Eu sunt cel ce zilnic află cine este își amintește tot mai voalat cine „a fost”. Sunt cel reflectat cu lumințe sau umbre în cărțile mele cu tiraje mici, devorate de furnici, urzicate de pricolici, ba strâpuse cu arnici.Ghici? Eu sunt Jocul. Eu sunt plânsul de la naștere, care învață în lume să fie cântec A redeveni ceea ce a fost : iubire universală .”

- Prostia va avea bani, iar nepriceperea va avea putere”.

Andrei Pleșu

- „Depandă, domne Pleșu, depandă „

Eugen Evu

„În prezent mulți dintre noi șovăie între două lumi diferite, lumea fricii, luptei, vinovăției și victimizării- care este oglindită de știrile media – și lumea care se ridică, cea a iubirii, bucuriei, vindecării și conștiinței spirituale ce apare din spatele scenei, prin grupul în continuă creștere al creatorilor de cultură, care au o nouă conștiință”..

Gill Edwards

A fi poet înseamnă să nu-nșeli
Ci nemilos răbindu-te pe tine
Să speli cu sânge negre îndoieli
Și să dezmiertză simțirile străine

Serghei Esenin

Dragi cititoare și cititori,

În ideea proiectului urbanistic al edililor din istorica regiune Hunedoara, inima fostei Dacia, a aleșilor cu viziune lucidă, proeuropeană, unul de anvergură, în curs de desfășurare, de se reuni într-un municipiu nou, numit **Corvina** (sau Provincia Corvina) cele patru localități actuale : Hunedoara, Deva, Simeria și Călan, idee căreia îi subscriu împreună cu numeroși scriitori și artiști din acest areal și de pe alte meridiane, confrăți și prieteni prin arta literaturii, cu care am cooperat în generoasa idee a empatiei și creației, am continuat și editarea revistei de cultură, arte și deschidere europeană **Provincia Corvina (serie nouă Noua Provincia Corvina)**, fondată de mine și un mic grup literar pe atunci cenaclul Lucian Blaga, acum 13 ani, cu deschidere spre cultura occidentală și dezvoltarea unor punți literare, promovarea valorilor noastre pe alte meridiane.

La ora încheierii acestui volum, în mod paradoxal (?), tocmai un regim condus de alianța PDL-PSD (unde avem chiar un ministru hunedorean, dl Gheorghe Pogea !), revista stagnează de peste 6 luni, din lispă de fonduri... Sper să reiau editarea recuperând cu un triplu număr, deoarece ar fi păcat ca după atâta vreme de sacrificii și apeluri la societatea civilă reprezentată de succesivii aleși, revista să nu continue. Pentru mine și cei apropiați, ea este o tribună de exprimare a valorilor culturale, în concertul revuisticii noi, cu care colaborăm amical, dar și al celei din Europa și America de Nord, mulți autori semnatari fiind români din diaspora, dar și scriitori occidentali. Noua generație are de câștigat cel mai mult, descoperită, uneori îndrumată și oricum beneficiind de

libertatea exprimării și de exigența valorică impuse de revistă. Însă și de unele cărți, Antologii, ori cele semnate de cei tineri, editate sub girul nostru.

În jurul revistei noastre artiștii fără prejudecata provincialismului, cooperanți, au păstrat sau dezvoltat prietenii literare, fără inhibiții și, desigur, animați de dorința de a fi auziți. Arta /cultura, oamenii ei, suntem conștienți, sincer, de imperativul deschiderii reale, în acord cu tendințele globale, dincolo de unele inhibiții, și ne dorim o întinerire a orizontului de așteptare, o afirmare a valorilor noastre îndelung cenzurate, în spațiul libertății. Nu există „artiști locali” (corect este localnici), nici „naționali” – există sau nu, artiști, există Arta și oamenii ei .. Trilogia mea (primele două volume) a perindat un număr de peste 400 de scriitori români și străini, dar și oameni din diferite domenii, într-un virtual colocviu cultural, în care transpare mesajul comunicării și al conviețuirii sub aceeași constelație de idei și sub semnul empatiei prin arte.... Cele două volume din trilogia mea oarecum modulară, sau hologramică, au fost bine primite și probează intenția mea onestă de a îmi (ne) sărbători clipa existenței într-un spațiu și timp anume. Suntem interconectați și trăim dramatic, fascinant, ceva cu precedent în negura vremii, ceva care a mai fost, sub aceleași constelații. Holografia dovedește principii definite de matematica fractalică...**Jose Arguelles** scria că : „întregul este întâlnit în orice parte a sa- astfel încât, orice parte conține întregul codat în ea”. Știam aceasta din istoria antică, din religii și vechea cunoaștere. **L. Vaughan** afirmă simplu și cutremurător: „ *Progresul științific și material a determinat un salt teribil, dar în același timp, o ruptură distructivă între spirit și materie. Această credință l-a exilat pe Dumnezeu în ceruri și a luat Pământului sacralitatea*”. Dar Dumnezeu este în Opera sa vie, adică este în noi ! Nu este unul suicidal!

Scriem, pictăm, cântăm cu pământ viu, cu vibrație, cu sufletul captiv și dornic de repatriere în sublim, în divinitate...În anul 2012 – evenimentul astronomic repetat odată la câteva milenii, (vezi calendarul maias și altele), se pare că va aduce schimbări formidabile...Deja suntem sub influența unei forțe cosmice pe care milenii de codificare și memorie ancestrală le-au prevăzut, sub imperiul **ciclicității precursive**. Nu doar cosmic, ci și în interiorul conștiinței fiecăruia. Ieșim din Kali Yuga și reintrăm în Era de Aur.Ceea ce se va întâmpla în decembrie 2012, *a mai fost acum* 26.000 de ani. Căutați aceste formidabile știri despre NOI ÎNȘINE și le veți afla... Va apare o nouă specie de ființe omenești...Inițiații din milenii și sevanții cei mai iluminați de ayi, vorbesc de aceasta, numind-o HOMO LUMINOUS.

În partea noastră de lume, în conștiința fiecăruia, au loc deja schimbări, are loc o precipitare a timpului, toate corelate la ceea ce se petrece cu Mama Natură, trăim o perpetuă geneză în care suntem colaboratori cu Divinitatea absolută. Ceea ce numi iubire, este principiul care susține nu doar oamenii, creaturile, ci galaxiile ! Omul care scrie, care are impulsul creativ, este deloc un capriciu, este dintre cei ce se spune că sunt **oameni treziți**. **Dar nu este acest subiect tema propusă a acestei cărți mai degrabă de divertisment și dacă vreți de simbolică glossare a unui urbariu al Clipei ce ne-a fost date.**

Închei această trilogie oarecum ludică, nonconformistă, cu ușoara istovire a unei durate de viață în care am învățat multe, mai ales din încercări, iar recunoștința mea vine uneori și pentru cei ce m-au lovit, fie că au vrut, fie că au fost tulburați de propriile avataruri. Am învățat și de la cum au pierdut alții, am învățat chiar de la cei mai tineri, cu care mi-a plăcut întotdeauna să mă țin aproape, amintindu-mi duios de mine însumi, cel de mai ieri. Pentru mine, ca și pentru mulți dintre confrății mei, a scrie a fost și va fi nu o dedublare, nu un gest egoist, nici de idolatrie, față de himere: ci a fost un instinct coroborat cu intuiție, o undă de religiozitate într-o lume mereu misterioasă, pe măsură ce ni se re- dezvăluie. Fie-ne iertate aparențele de care ne acuză scepticii! Sigur, Al Cistelean scria că eu aș avea o religie transilvanică: așa este: Este cultul moștenit și ocrotit prin scriere, al paideumei, este mirarea că sunt, cum spunea Nichita, minunea că suntem. Dar și ceva mult mai mult. Este neuitarea originii și conștientizarea accelerată (!) că vom (mai) fi. Cred în reîncarnare. Un consiliu anume al Vaticanului, prin secolul 3 , a interzis acest crez (această cunoaștere !), din chiar creștinism. Aș mai aminti ceva, apelând la o splendidă metaforă, aparținând

nu vreunui poet, ci științei: lumea noastră este suprasensibilă, nimic nu mișcă fără a avea un efect altundeva! Ați auzit de „efectul fluturelui”?

Dacă un fluture monarh dă din aripi în California, el va crea o mică fluctuație de aer, care va crește și va crește și va sfârși ca o furtună deasupra Mongoliei”! Cuvântul poetic este asemeni acestui fluture... Eu sunt convins că va reapare telepatia, eu sunt convins că într-o zi vom fi confundați cu divinitatea, noi deja acționăm în legea lui „imitatio Dei”...Nu spre a lua în stăpânire, ci pentru a regăsi bucuria de A FI. Ieșim din Zodia (Era) Peștilor și intrăm în cea a Vărsătorului. Căutați și veți afla. Înțeleg că prin timp însăși religia a fost folosită ca un agent de control social și de uniformizare. Credințe bizare și de-a dreptul nebunești, într-un dumnezeu plin de mânie, justițiar, au fost impregnate în sufletul omului și ne-au convins că, a fi spritual sau dem,n de iubire, înseamnă să fii bun...Adică să faci ce vor alții și să te conformezi regulilor și așteptărilor sociale din afară, să te sacrifici pe tine însuși, negîndu-ți propria personalitate și încercând să demonstrezi că ești merituos sau special „(G.Edwards). Numai că în însuși cuvântul „demonstrație”, etimonul este „demon”.. deocamdată atât...

Caracterul cumva modular al trilogiei, caleidoscopic, unul de magazin sau almanah, este prin această „trecere în revistă”, a ideilor, diferitelor texte și creație lirică, în care îmi asum rolul de amifitron, dar și un reportaj revuistic, o luare de puls a vieții literare și sociale din arealul nostru, un autoportret în mișcare” – și unul colectiv, de grup, dacă vreți, de afinități și – contrapunctic-de polemici specifice boemelor literare. Conștienți de o anume criză paradoxală a comunicării, am ales o formulă ce se vrea agreabilă, prin succesiunea unor texte și imagini ce valorifică – cu acceptul invitațiilor- relațiile literare cultivate în timp de revista Noua Provincia Corvina și unele reviste menționate în carte.

Dacă proiectul urbanistic CORVINA va fi concretizat, bătrâna Hunedoara (Eisenmarkt, Hunyadi- Vajda),- va rămâne – istoric și cultural,- purtătoarea de **Însemn Heraldic** care a a dat nume nu doar unui Castel medieval celebru în Europa de altădată, azi un obiectiv turistic atractiv; noi știm că noua configurație urbană integratoare europeană, atractivă fondurilor europene, este a unor noi racorduri și de tip cultural... Suntem primitivi, creativi și mândri firesc de valorile noastre, suntem la ieșirea dintr-un sistem totalitar și de fapt suntem Acasă, în Europa. Considerăm criza – inclusiv cea morală, identitară, simptome paradoxal ale vindecării.

Aceste ultime pagini ale trilogiei de publicistică culturală, au trecut literalmente în revistă, sub medierea colocvială a antologatorului – „mediator stagiar”, pe parcursul a peste 1500 de pagini, căroră le adaug pe acestea, numeroși invitați prieteni sau polemisti, cu farmecul fiecăruia, de a comunica elevat, parte din trepidațiile noastre sufletești, idei și opinii – imaginate de mine într-un „seminar virtual”, în „turnișorul „ Castelului Corvinilor...

Neipocrit, îmi rezerv „cireașa de pe tort” a celui ce a trepidat pentru ideea acaesta și realizarea ei: zbaterea pentru propria creație, dar și anii de colaborare cu alți numeroși scriitori din țară și din occident. Un lucru explică excesele „delirului colocvial, sau uneori solilocvial, anume foamea de libertatea exprimării, după o viață de cenzură, așadar nevoia imperioasă de a comunica elevat, cu „amețitorul gust al libertății”, al dezmeticirii și regăsirii de sine: al nostru, și, sper, al societăți în care trăim și murim, dar și sunetele intime ale confesiunilor noastre,... Apelul repetat la metafore, este motivat de felul fiecărui Om de a fi, manifest sau nu, acela de om creativ...Creativitatea ne este la fel de misterioasă, dar și eliberatoare, de recalibrare a forțelor spirituale ce nu știu să tacă în om. Prin poezie, acel strigăt devine cântec. Este cartea trepidațiilor și a patosului. Este cartea care face flautul poeziei să vibreze în leit- motivul componistic, în armonie cu orga. Exaltările inerente stilului, vor fi neprimite de sceptici, eventuale prețiozități au rolul ...umbrelor în pictură. Amatorii de divertisemnt consumist, nu vor avea răbdarea de a citi: nu își pierd timpul, sau ignoră că de fapt Timpul ne pierde uneori... Toate textele conviviilor mei virtuali sunt sub semnele Empatiei, inclusiv cele ce gesticulează mai vehement, ori mai nuanțat, în

fond ai timbrului personalității dlor, față de Comedia Umană, care este după Dante și Comedia Divină...

În fine, am asamblat această Trilogie și din irepresibilul impuls de a ne arăta celorlalți, de aici, din enigmaticul pol energetic al Transilvaniei istorice și moderne, vindecați de inhibițiile provincialismului, așa cu ni le-au indus regimurile totalitare, părinților noștri și unora dintre noi. De aceea, chemarea și acestei cărți este mai ales către tinerimea născută în libertatea de exprimare a acestui început târziu (...) de mileniu.

Cele două volume au ajuns la toți cei cuprinși în paginile lor, dar și în biblioteci din țară și din două continente. Volumul II a cucerit Premiul I academic internațional pentru eseuri – sagistica- în Italia, devansând sute de alte cărți din întreaga lume. Dar premiul de suflet al celui ce ne citește AICI, acasă la noi înșine, ne este cel mai de preț. Pe această cale mulțumesc edililor, așadar societății civile a Hunedoarei, care mi-au oferit necesarul sprijin pecuniar, Primăriei și Consiliului nostru.

Tirajele primelor fiind aproape epuizate, celor dornici a avea trilogia, ni se pot adresa pentru trimitere poștală. Mulțumesc tuturor celor ce au trimis textele lor, sau au acceptat a fi incluși în „cart-revista”sau magazinul nostru: nici comunist, nici consumist, ci pur și simplu...optimist.

Eugen Evu

Autografele inimii



Academician

Pierra ROSSI CELANT

sau interferenze di memoria

Pictoriță și poetessă de mare prestigiu în patria ei, Italia, și în întreaga lume, academician, Pierra Rossi Celant a fost întâia oară tradusă de Eugen Evu și Elena Daniela Sgondea, în revista Provincia Corvina. Dintre nenumăratele recunoașteri internaționale, enumăr trei, semnificative: **Mare Doamnă a Sfântului Ordin de Malta (S.O.S.I.); Ordinul ortodox al Sfintei Cruci al Marelui Împărat Constantin; Dama di Commenda.** Însă această Doamnă de o energie creativă inepuizabilă, a cucerit meridianele a ceea ce Domnia Sa definește cu un volum liric „interferențele memoriei”, prin explorarea tematicii perene a mitologiei, cu obstinație cea orientală, indiană... Cellant are operă și spiritul ei generos, empatic, transfigurând vizionar –spectaculos imageria unei dimensiuni deopotrivă macrocosmice, și ancestrale, pledând o metafizică a transcendenței și perpetuei deveniri a divinului manifestat în uman. Așadar Pierra Rossi Celant este un filosof și un

teosof, reiterând în modernitate, plurisemantic, arhetipul, omul antic, etern, înrădăcinat în codul luminii eterne. Un gest simbolic deloc anecdotic: Pierra mi-a trimis culori însorite din Italia, iar cu ele radu Roșian a pictat un portret unic al poetei românce Mihaela Gagea, in...America ! Oare nu este acesta un mic poem mare, al ...interferențelor ? Fastuoasa îmbinare cromatică a simezelor cu eleganța desăvârșită a naturii umane în înfățișările sale evocator –paradisiace sunt unice, au amprenta unei genialități în care , ca un graal, se contopește Inima cu Conștiința- într-o viziune cumva holografică a cosmosului sacru, coborât mistic în profanul materiei, spre a-l reumple de divinitate, a-l recupera. Aceasta este principala semnificație a operei magice a italienei. Mesajul este așadar al Frumuseții paradiziac- precesive, al perpetuei geneze, prin oglindirea misterului esențial- noi înșine.



Frumusețea spiritului

Olio su tela c. 60/ 80

Fără a fi secundară pentru ea, poezia este complementară picturii, explicită, enunțativă, definind mai degrabă un crez estetic al generozității și iubirii. Interferențele poetesei prietene, sunt de fapt întâlnirile despre care vrobește și această carte...

Cunoștința, prietenia reciproc rezonantă cu această mare artistă contemporană, mă bucură și mă liniștește...

Adresa ei este : Via Polcenigo, 32- 33070, Santa Lucia di Budoia (PN) Italia

(eugen evu)



Evumedia promotion

Invitație în fascinanta Țara Hațegului: Eugen Evu patronul complexului CORA, **Ion Cornea**, și Radu Igna.

Viata și moartea... literară

Weltschmerz

sau baladă villonescă

in memoriam

Trăi o vreme și-n orașul meu
Poetul moldobacovian Bârgău
Muri devean născut fiind din Bacău
Din stirpea lui Ion Gheorghe și Genaru
Dar mai ales din sărăcimi cu caru'
Umblat- am doi prin edituri, redacții,
La entertainment, loisir-ui and distracții
El mai bățos, postmodernist oleacă,
Eu doar poet eventual și dacă...
În veac de caracude și spoială
Proclecutist și țigănit de împărțeală
A sărăciei, pârelor și urii

Disimulate-n pegra scriiturii
De se mâncau poheții între dânșii
Cum fac și-acum, deobicei preinșii...
-„Demult eu știu că –s mort și-mi pare rău
Ne-am prins cu Ei – văzuși dosarul tău,-
Tu-i știi pe ăștia, cum îi știu și eu”
- „Eheu, ce veac spurcat, *voila*, Bârgău”
Nu pot să uit și-mi amintesc mereu:
Ții minte cum ai plâns când gurrul tău
Stoian, te-a înjurat că ești ciangău
Venit din mahalaua din Bacău „? ”

La pândă Colivarul-cioclovău
Sta aciuat celibatar lăbău
Ciugulitor din palma lui Bârgău
-„Nu pot să scap de el, e curvă rău”
(Eram pe lângă sediul PNL...)
Asta vorbirăm în ajunul rău
Al morții lui Valeriu de Bîrgău
Cu „ î” din „ i”, sau „ â” din „ a”, eheu,
Bătrâne, de eram primar știu eu
Cum i-aș fi ras pe ăștia. Văleleu !
Bre Valerică ești patron de editură
Ai și-un depozit big de băutură
Ți-ai tras ziar și faci politikon
Ești frate cu poetul Stoiciu Ion
Cu Hașa, te-mpăcași cu haicuion
Și cu chiar cu colonelul securist
Ce ți-a făcut dosar, ce comic- trist:
Îi publicași romanu de-anticrist”!
- „Eh ! Ce știi tu, mereu ai fost așa,
Te vor lovi din nou te vor trăda
Ești un naiv, tu nu te poți schimba”!..
Ne șicanam, el cea, eu hăis mereu
Era căpos dar nu era om rău
Colțos cam radical de felul său...
A fost ultimul ceas cu Ve. Bîrgău...
La Deva în Ceai-Bar cu șemineu
A doua zi se duse. Dus a fost !
Netransportabil, n-avea niciun rost
Geaba și banii, geaba medicina,
Doar ochii-n sus, a stins cu ei lumina.
Pe masa lui de scris am scris cerut
Un necrolog, dincolo în odaie
Privea cruciș dintr-un tablou căzut
Codoșul cioclu sfântul Nicolae
Din ultimul caiet proiect al său
Au scris Apocalipsa lui Bargău
În varianta ei definitivă
Ca o radiografie din colivă
Prefața i-a-ncropit-o Liviu Ioan

Hârșit și el și fără nicun ban
A editat-o doamna Mariana
Bârgău se cam certase cu Satana
Când a făcut un fel de reportaj
În hruba de subsol de la etaj
Rememorând cu mare-ngrijorare
Etapile cunoașterii cu gheare
Etapile cunoașterii cu ghiare
Parafrazând pe Radu Igna care ...
Dar ce mai tura vura despre soți
Și de „Tratatul” lui despre cutare morți
Ori de „Apocalipsa lui Valeriu”
Sau recidiva ăstuilalt imperiu ?...
-Văzuși, măi Valerică, ce comerț
Se face cu așa-zisul Die Weltschmerz
Fir-ar ai dracului cu tot cu a lor știință
Cu toți directorii de conștiință !
Adio și te rog de-o fi să fie
În altă lume toți cei duși să-nvie
Acolo, la vreun colț de paradis,
Cum despre cimitir chiar tu ai scris
Pe Iuda Cnaclistul dacă-l vezi
Un șut în fund să-i dai, să nu-l mai crezi
De nu, pe tine însuți de te minți,
El te împinge-n iad mizând pe sfinți
Îți dă sărutul „colegial” cu dinți
Râvnind la tot ce ai și chiar mai mult,
Duhnind cum și cuvintele îi put...
* *Textul a apărut în Curierul Văii Jiului*

Privitor la pamfletul meu

Sunt pentru o poetică a criticii histrionice, posibilă soluție contra noului limbaj de lemn, cât și al celui celuloidic, sau celui habotnic indus societății congestionat- consumiste, de exaltarea fanatismului și care confiscă inclusiv politicul. Sunt pentru renunțarea la ipocritele eufemisme, mai cu seamă când îmi permit de bun simț să opinez asupra porno-lirismului grotesc, deșăntat, al violențelor de limbaj, întrucât euristica însăși – principiul moral nu îmi ajunge să pledez contra unor atari fenomene din literatura de după 1989, fără a cita-reproduce *mot'a-mot* mostre din asemenea exprimări ale subculturii ce a invadat fără precedent scrisul românesc. Cititorul pierdut, ori doar excesiv rezevat față de lecturile serioase, publicul larg de care scriitorii, artiștii au nevoie dintotdeauna, pentru a nu cădea în „predici în pustie”, poate fi atras și recuperat prin verva în fond empatică a umorului, cât și prin „desecretizarea” omului patologic din spatele textului, la un popor care își fetișizează nerod- idolatric valorile, însă după ce deobicei și le respinge în antumitatea lor...ci nu le înțelege cât sunt în viață, ca OAMENI. Avem nevoie de omenescul necesar empatiei cititorilor, spre a apăra redimensiona omeneste, Viața scriitorului, ci nu mizerabila strategie a făcătorilor de „rețete” telenovelistic- „elitice”, critici goi de suflet, care au precipitat după 1989 în România ceea ce am numit „postmortemism”.. PS. Acestui text din anii 2006, îi aduc o corectură bruscă: ei bine, mă dezic de această paradigmă – reflex al vieții mele literare de dinainte de 1989! Voi căuta o ieșire spre consolare, uitare, reconsiderare și – poate- vindecare. Cred că aceasta ne privește pe toți cei ce am trăit în obscurele vremi așa zis „comuniste”.

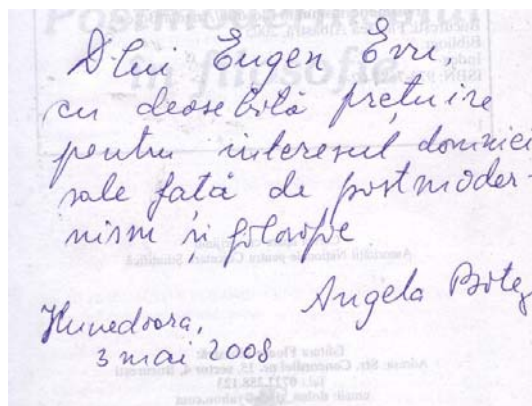


În imagine, frontispiciul primei publicații libere editată la Hunedoara, în 1990, de subsemnatul, împreună cu Eugenia Evu-Popa, Ioan Evu, dr. Ștefan Fisher și George Evu. Ziarul a fost iute- cenzurat de cei ce „ făceau revoluție,” sub apelurile lui Iliescu radificate, de a chema minerii la București... Eram în redacție și atunci am înțeles că renașterea ... se amână. Că această renaștere este ÎN NOI. Că, sub un orizont al credinței, părinții noștri ce între timp s-au stins, au plecat cu speranța în într-o altă renaștere, în înviere. Ceea ce oamenii speră de câteva milenii. Facă-se !

Deviza aceluia ziar de numai un an, rămâne valabilă, mai ales în vremuri de criză... Dar apropos Rezonanța Schuman, când nu a fost criză ...?

Amfitrion de onoare
în ideea acestei cărți ...

Angela BOTEZ



Motto : "Amara înțelepciune"....."a face lege puterilor întunericului..."...morală eroică-creatoare ,, (D.D. Roșca)

Despre D.D.Roșca și „ Existența tragică”

(mic fragment)

...,” Ultimele rânduri ale cărții „ Existența tragică”- încercare de sinteză filozofică, (1934, n.red.) principala sa operă : Privită în față și neînfrumusețată de dorințe biologice utile pentru cei mai mulți dintre noi, experiența confirmă și azi amara înțelepciune a lui Heraclit : „ Dumnezeu e zi și noapte, iarnă și vară, război și pace, prisos și foamete”.

Căci, în lumina crudă a existenței descrisă în paginile ce preced, Natura ne-a apărut sinistru vântej de forțe iresponsabile, în conflict cu soarta, aspirațiile și creațiile ideale ale spiritului.

Și-n acest iad al Diavolului, undeva într-un colț abia vizibil, atât de neînsemnat, o ființă ciudată numită om, a descoperit , la o întorsătură neprevăzută a timpului fără capăt, gândirea gratuită, fantezia și bunătatea ! Virtuții fragile, cu rădăcini înfipte în concret și-n palpabil, dar cu doruri să facă lege puterilor întunericului și să omoare întâmplarea insolentă și stupidă”...

... ,, Preocupat de condiția umană, D.D.Roșca a publicat în 1920 eseuri despre Maritain, Unamuno, Faguet, Fuillee, Lalande. Influențat de existențialismul francez, D.D.Roșca va sesiza caracterul tragic al existenței umane, dar va susține: conștientizarea lui nu naște o morală absurdă, ci eroică, creatoare (subl. n. e.e.)

..” Hegel a încercat să fie reformator al religiei pentru a da satisfacție și rațiunii, și sentimentului în același timp. El a observat că orice conștiință religioasă se naște din opoziția între viața finită a individului și viața infinită a universului și din aspirația omului de a se uni complet cu totul universal. (subl. n.e.e.)

Prin triadă, arată Roșca, Hegel a încercat să depășească viziunea tradițională epistemologică și teologică. Sinteza sa conține în sine opoziția. El critică separările dihomomice între Dumnezeu și lume, libertate și natură, intelect și sentiment, specifice perioadei Auf Klärung. Obiectul concepției sale fiind restaurarea armoniei Universului distrusă de spiritul modernist...”

*** Prof. univ. dr Angela Felicia Botez s-a născut la 12 august 1943, la Deva- Hunedoara.**

Doctor în Filosofie din 1968, cercetător științific la Inst. de Filosofie , Academia Română, membră în societățile internaționale : GAP, 4 S, EASST și în colegiile revistelor „ Man and World(SUA), și „ Appraisal” (Anglia”, redactor șef al „Revistei de filosofie” și „ Revue roumaine de psihologie”.

Câteva titluri ale operei sale: Dialectica creșterii științei, Euristică și structură în știință, Revoluție și creație, Cunoaștere și Creație, Realism și relativism, Filosofia mentalului, Concepte integrate antice, moderne ,,,, Arhitectura sistemului culturii britanice, Un secol de filosofie românească, Postmodernismul în filosofie. ș.a. Traduceri din: W Newton Smith, Roger Trigg, Calvin O. Schrag, Ted Honderich.

Îi mulțumesc prietenei, eminentei Doamne, conjudețene pentru acceptul scris de a uza de orice pasaj din opera Dsale. (Eugen Evu)

Prieteni prin cerul cărții ...

Prof. univ. dr. Ioan N. Roșca

OMUL CA FIINȚĂ VALORICĂ

Dacă ar fi numai ființă biologică, omul, argumenta Lucian Blaga, s-ar caracteriza, ca și alte viețuitoare, numai prin *existența întru imediat și pentru securitate*, adică s-ar limita la satisfacerea cerințelor lui vitale, elementare, instinctuale: de hrană, de sete, de perpetuare a speciei, de mișcare, de aer etc. Iar ca ființă biologică, omul trăiește, efectiv, și în acest orizont. Este un orizont care, potrivit aceluiași filosof, ar angaja atât cunoașterea, în speță intelectul uman cu seria sa de categorii, cât și inconștientul biologic-psihologic. În acest orizont, omul trăiește în relativ, dar, tocmai de aceea, are nevoie și de constante, de repere semnificative, importante, valorice.

Dar omul este nu numai ființă bio-psihică, ci și psiho-spiritual-socială. El trăiește nu numai *în orizontul lumii date și pentru conservare*, ci și, cum se exprimă din nou Blaga, *în orizontul misterului și pentru revelare*. Altfel spus, omul se raportează și la ceea ce lumea are mai misterios, un fond mai profund și inabordabil prin categoriile intelectului, dar explorabil prin categoriile abisale, ale inconștientului, al căror conținut personază (răsună) în conștient ; în plus, el ispitește misterul nu pentru a se fixa acolo contemplativ, spectacular, ci pentru a-l revela prin valorile și creațiile propriu-zis spirituale, prin care el însuși se elevează și superiorizează.

Într-adevăr, fără a absolutiza diferența blagiană dintre valorile utilitare și cele spirituale, considerăm că omul social este, totodată, o ființă valorică în sensul că, prin relațiile sociale corespunzătoare trebuințelor sale vitale (materiale sau spirituale), el își satisface cerințele respective prelucrând și transformând în bunuri o serie de obiecte pe care le apreciază ca importante, ca valoroase. Așadar, este o ființă valorică întrucât creează valori și se împlinește prin ele.

Valorile nu se confundă nici cu obiectele prețuite de om și transformate în bunuri, nici cu aprecierile sale, ci presupun ambii termeni - atât elementul obiectiv, cât și pe cel subiectiv -, fiind uniri de bunuri și aprecieri. În legătură cu aprecierile, trebuie spus că ele au un conținut subiectiv complex: afectiv, intelectual, volitiv, precum și caracter *necesar și transindividual (general)*.

Aprecierile au un conținut subiectiv complex, în sensul că ele nu se reduc la cunoștințele omului despre obiectele prelucrate, ci implică și adevărul și falsul, atașamentul lui sentimental față de obiectele respective, precum și voința (dorința) de a și le crea și apropria.

În același timp, într-un anumit tip de valoare omul își afirmă în mod predominant una sau alta din facultățile amintite, ca și diferite alte forțe subiective. Astfel, dacă avem în vedere valorile propriu-zis spirituale, valorile științifice solicită cel mai mult intelectul, valorile morale – sentimentul binelui și voința, valorile artistice – sentimentul frumosului și imaginația, valorile filosofice – rațiunea speculativă, valorile religioase – credința.

Totodată, fiecare tip valoric este dual și contradictoriu, întrucât fiecare cuprinde o pereche de valori polare. Astfel, valoarea teoretică subîntinde adevărul și falsul, valoarea morală – binele și răul, valoarea artistică – frumosul și urâtul, valoarea religioasă – sacralul și profanul.

Prin urmare, omul, ca ființă valorică, este o persoană tensionată, contradictorie, care nu poate înfăptui una sau alta din valorile pozitive decât în opoziție cu valoarea negativă corespunzătoare.

Caracterul contradictoriu al ființei valorice se explică prin înrădăcinarea facultăților cognitive, afective și volitive ale omului în tendințele sale psihice înnăscute, care, foarte apropiate de instincte, oscilează între dragostea față de sine și receptivitatea față de ceilalți, de semenii săi. Chiar dacă valorile negative izvorăsc și ele din acte spirituale ireductibile la tendințele psihice instinctuale, deși înrădăcinate în acestea, și chiar dacă pot fi și ele generice, universale, totuși ele nu îi permit omului o afirmare autentică, pentru că îl apropie de reacțiile lui primare de nesocotire a cerințelor celorlalți, îl învrăjbesc cu semenii săi, în loc să-l armonizeze.

Din cauza dualismului psiho-spiritual funciar omului, valorile pozitive vor fi înfăptuite totdeauna printr-o tensiune, printr-o luptă nu numai cu impulsurile lui biologice, care îl ancorează în sfera utilului și imediatului, ci și cu tendințele psiho-spirituale negative, deci cu posibilitatea valorilor negative. Dar, întrucât omul se afirmă ca om tocmai prin aspirațiile sale altruiste și, în genere, prin cele care corespund ființei sale generice, idealul cultural al umanității a fost și va fi acela al realizării valorilor spirituale pozitive, care presupun armonia dintre eu și tu, dintre eu și noi, dintre individ și comunitate. Este un ideal mereu promovat și care rămâne mereu de înfăptuit. În sinteză, omul, ca ființă valorică, se afirmă în mod autentic nu numai prin urmărirea bunăstării sale materiale, ci și prin cultivarea, dimpreună cu semenii săi, a adevărului, a binelui, a aspirației spre frumusețe și divinitate.

Adjective surescitate ...

PRAVOSLĂVNIC

- adjectiv, s. v. ***bigot, fanatic, habotnic.***

Ref. ortodoxism

D.E.X. al Limbii Române

Efectul Babilon ?

În milioane de ani tereștri, planeta a fost locuită de specii preponderent reptiliene, din care e posibil a se fi ridicat ființe inteligente mai mult decât succesul mamiferian, umanoidul...Specii experimentale, cea precedând creația omului adamic și care se vor fi perpetuat altundeva dar nu au renunțat nici la planeta originară. La asta se referă, codificat, textul din Vechiul Testament (Geneza), cum că *în acele vremuri trăia pe pământ și Șarpele (Diavolul), cel bătrân...Conotația de șarpe pare a fi a unei creații – creaturi – entități (tot dumnezeiești!) care probabil are valori de ființă incomparabil superioare omului pământean, el fiind de fapt înger căzut... Așadar creația primei specii umane nu are loc pe un pământ virgin, edenul Paradeisos înseamnă în greacă „grădină împrejmuită de ziduri... ori dacă a fost într-o navă cosmică (...), aparține aceluiași laborator evident experimental, poate după „alungare” (ci nu abandonare sau cedarea lui Altcuiva?)*

eventual supra –cegheat, peste așa numiții de Enoch „ Veghetori” , aterizați pe muntele Hermon , în număr de 200 (voila, o misiune sau un comando interstelar, n!...) Miturile și uriașa literatură în circulație sunt semnificative, însă ceva anume pare a aduce a conspirație, amintind-o pe cea care a cenzurat omenirea și a premers potopul cel mare...sau poate scunfundarea civilizației Atlantida.

Omul adamic a fost înșelat de „ Șarpe”, inspiratorul celui mai arhaic semn codificat cunoscut, identificabil și cu spirala timpului (Dragon ? Quetzalcoatl? Oannes? Orejona? Uroburos?)...cu toate uriașele salturi ale științei și cunoașterii actuale, nu știm semnificativ : cine suntem, de unde suntem, de ce suntem, cu ce scop, încotro mergem. Iată Efectul Babilon în plină eficiență!

Amestecul deviant – rebel al acelu Reptilian în cea de a doua creație teriană, anume prin substituire ce pare a unui genetician (sau demiurg) avea să arunce stigma genomică asupra omului și de consecință a atrage cenzura absolută, pedepsind specia adamică inițial longevivă (veșnică-adică de veacuri, secole), la limitarea duratei existenței sub 100 de ani. Consecințele hibridizării provocate „ corecțional” și cu scopuri de subordonare, de către Reptilian, asupra Omului Mamiferian (noi) – au fost de altfel tot stigme adeneice (apariția uriașilor, semizeilor, etc și fenomenelor de canibalism ce au dus la distrugerea acestora olaltă cu oamenii... Recitate în acest cod, Biblia și alte documente scăpate în milenii de uitare, coroborat cu nenumăratele fenomene inexplicabile atribuite paranormalului, ori cu arhaice epopei și mai ales cu mitologia Vedelor indiene, o uriașă memorie ascunsă cumva ...sieși (cum a omului însuși, a Ființei lui de fapt!) – ne deschid mintea spre o înțelegere superioară, a timpului nostru, fie el categorial Kali Yuga...

Omul este astfel ființa sieși ascunsă, cu scop programatic, adică i s-a „ tăiat de la sursă” un tip de cunoaștere care să repete povestea rebeliunii suicidare ca specie creată. E posibil ca teoria darwinistă a evoluției să se îmbine complementar cu aceea a Creațiunii.

Imensitatea multimilenară a planetei noastre locuibile, nu este un paradis devastat, ci unul ce poate fi asumat în continuitatea universului, însă sub interdicția ce o impune logica Marelui Mister care este Creatorul: prin oglindire în mai mic, a marelui mister care nu suntem noi înșine nouă ; spre a dăinui, suntem integrați în ciclicitatea (circularitatea) Timpului infinit – a spațiului- timp- materie- inteligență. Omul care a văzut ceva in illo tempore, a scrijelit sau a pictat în peșteri, a codificat în piatră mărturia sa, omul care scrie, de fapt și azi CODIFICĂ. Soteriologia actului cultural este tot operă a divinului, manifestă în lumea umană, este memorie stocată, geamănă dar mai explicită celei din arhetip, celei din memoria ancestrală. Însă marele Timp (eonul), nu a indus umanului ritmul de dorit al progresului și emancipării întru reândumnezeire a omului – Fiul...astfel că în mod ciclic, au fost necesare intervenții CORECTIVE, în armonie- sincronie cu însuși natura și trupul nostru ÎNSUFLEȚIT, incarnat, adaptabil la mediul de suprafață terestră și a unei naturi oarbe, în continuă transformare, cu atât mai mult prin intervenția creativă a omului...Nici un părinte nu își dorește fiul idiot, ci iubindu-l cu adevărat ca pe Sine Însuși, ca Operă Vie, îl condiționează spre a nu se nimici. Condiția umană este înscrisă astfel în genomul nostru. Cunoașterea definită

luciferică, este dilematic de meditat în stadiul istoric al omului Actual. Dacă infinita forță de creație umană este manipulată de Răul Principial, așadar confiscabilă, ea poate fi una suicidară.

Invitație în Tara Hategului, panoramă spre Munții Retezat, înzăpeziți, Mai 2009.
Imagine de Eugen Evu de pe terasa Pensiuinii CORA (Ion Cornea manager).

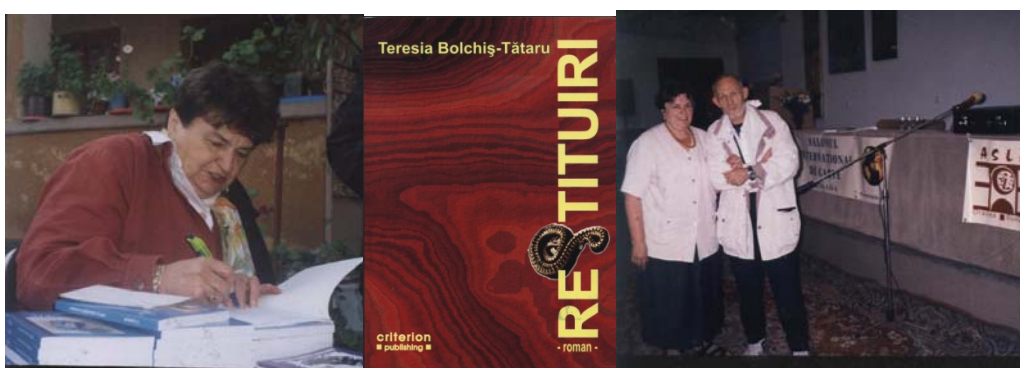


Sperăm că fanatismul teoriilor privind Răstignirea lui Cristos „ca un act suicidar disimulat”, recte parabolic unul al

autosacrificiului cu scop salvator din Condiție (...), să fie o aberație. La extrema și mai depresivă, aparținând patologiei, sinuciderea celui mai iubit ucenic- apostol al Său, Iuda, ar fi egală cu prima astfel incriminată : ar fi două acte ale disperării cu adevărat induse de demonia conceptului sus-amintit. Tulburătoarea sintagmă a „ cunoașterii luciferice” se va verifica prin actele geneticienilor moderni de graniță, dacă scopul CLONĂRII este unul recuperativ al duratei vieții și eludării bolilor grave , de fapt a bolilor determinate tot de om în civilizația sa galopantă, concurând „ moartea Timpului” – profetită în acești ani apocaliptici, obsesiv de apocaliptici, de parcă suntem într-o Imensă conspirație in dusă Istoriei.

Un pasaggio:

Originară din Hațeg: Teresia Bolchiș- Tătaru



Povestea vieții și prieteniei literare...

Negreșit, una dintre cele mai importante voci ale epicii românești din exil, (Augsburg, Germania), originară din satul Silvașul de Sus, Hațeg- Hunedoara, Teresia Bolchiș- Tătaru. La vârsta senectuții, a întregit o admirabilă operă literară (romane, eseu, poezie, literatură creștină) și științifică (istorie, geo-botanică, memorialistică), vădind o energie creativă pe care am asociat-o într-o prefață la „ Amintiri silvășene”, cu spațiul originar benefic, al nașterii și copilăriei, T.B.T., pe scurt Liuca, a străbătut invers, ca invitată de noi, drumul vieții pe urma strămoșilor ei, la Silvașu, Hațeg și Mănăstirea Prislop, Deva și Hunedoara, dar și în Maramureșul unde a trăit mare parte din timp... Tematica romanelor sale este a sinistrei epoci staliniste din România, urmată de ceaușism, dar apostolismului modern, creștin, dintr-o viziune tradițional transilvăneană, greco-catolică, dsa descinzând din părinți preoți.....Din stirpe de patrioți cu semnul heraldic al înnobilării în arborele familial, Teresia Bolchiș Tătaru este recunoscută din România, în Germania, SUA, Italia, fiind onorată cu numeroase distincții culturale, dar parcă cel mai mult prețuiește oamenii și locul de unde cândva a răsărit...În imagini:

1. Oferind autografe foștilor ei consăteni, La Silvașu....2. Alături de Eugen Evu, hațegan ca și Dsa, cu prilejul decernării unui premiu internațional ambilor, sub egida Universității Oradea și a Congresului Româno- American

- continuare-

Creștinul iluminat, inițiatul, mistagogul, înțelege mai de profunzime (revelatoriu), atât alchimia, cât și ...biochimia umanului, omului post- adamic, iar al doilea Adam, Fiul lui Dumnezeu și deopotrivă (gemelarium !) al Omului (așadar din femeie umană, condiționat din Fecioară..., întâiul născut ?), este codificat pentru neinițiat, revelatoriu pentru soteriologic zicând, în perpetua curgere a veacului.

Arta are un rost soteriologic, altfel nu există, cade în derizoriul stihialului, a spaimelor escatologice, a neo- barbariei abisale. Pecetluirea temporară, condiționată, aparent prea aspră, a misterului condiției umanului în arealul vaastului laborator al unei geneze de fapt perpetue, este de nejuste. Și acesta nu simplificând metaforic sintagma „se sparie gândul” ...

O hunedoreancă de mare prestigiu despre lumea în care murim ...



Mihaela MIROIU

Admirabila prof. Univ, dr Mihaela Miroiu, politolog la București, căreia am avut onoarea de a-i prezenta o carte la Hunedoara, de unde este originară, și unde a profesat o vreme, se pronunță asupra uneia dintre cele mai grave dileme ale lumii moderne, anume euthanasia. Domnia sa este invitata cărții mele colocviale, cu mândria de a fi concitadini, însă bineînțeles și cu admirația ce i se cuvine pentru întreaga sa activitate și operă.

Spicuiesc dintr-o intervenție în acest subiect, conspectând din interviul tematic „Sinuciderea asistată”, de Ioana Calen, Cotidianul.

„Nu se susține eutanasia în condiții de depresie severă. Nu există nici o justificare morală pentru gestul clinicii respective care ar fi trebuit să-i acorde asistență în tratament pentru depresie, în niciun caz să respecte dorința unui om orb de diosperare”. Mihaela Miroiu se referă la un caz recent din Elveția și care a resuscitat comentariile pe tema moralității sau imoralității sinuciderii asistate.

„Sinuciderea asistată poate fi, într-o oarecare măsură, justificată moral, dar în cazul în care persoanele care își dau consimțământul pentru a primi o injecție letală se află într-o degradare fizică extremă și ireversibilă, sunt complet imobilizate, trăiesc în chinuri insuportabile cauzate de boli grave, dar și în aceste cazuri dezbaterea despre eutanasia nu este încheiată... Nu cunosc legile din Elveția, dar nu există niciun tratat de etică cu privire la autanasie în care să fie menționată vreă scuză pentru procedură în aceste condiții. De regulă se dă acceptul când persoana supusă intervenției are discernământ deplin. Cineva care suferă de o formă gravă de depresie nu are acest discernământ...”

Eugen EVU

A Fi, pentru a crea

.... „Și – iată, continuarea de a fi – porți ce se deschid una- ntr- alta.. spații de trecere între luciditate și vis, labirinturi ale unei Conspirații dintre Mit și istorie...Am pledat indirect, prin poezie, cea a autocunoașterii și a comunicării pe vibrațiile complexe ale Limbajului Neolatin..... – aceea a explorării de tip arheologic în siturile LIMBAJELOR post- babiloniene! Filologii și inteligența de tip INTUITIV au putea ccepta termenul meu (conceptul) de ARHEOFIINȚĂ. În straturile de de profunzime ale Ființei **ID**entitare(...) zac (și nu tac!) filoane viguroase, care într-un mod „geospiritual” se ascund profaniei cunoașterii ne- revelatorii care a fost definită cunoaștere luciferică...Însă LUX FERRIS se traduce „ Purtător de lumină” ...Care dintre noi nu vrea cu toată ființa lui și alor săi, (...), să iasă din întuneric, spre a umbla și se bucura dincoace de somn ? ..Când a murit de ciumă Ioan de Hunedoara, Ioan de Capistrano, Venețianul consilier și creștin care îl numise „ allet al lui Christos”, a scris îndurerat : „ **S-a stins lumina lumii**” ! Ei bine, nu s-a stins lumina lumii, noi suntem lumina lumii, noi, descendenții! Lumina lumii este cea din oameni.

Privitor la această modulară încropire de pagini- surâd față de sceptici, mă bucur față de prieteni: Muzicienii pot înțelege: cântecul se face văzut, nu doar auzit.. Arhitectura neo- gothică a Castelului are interior poetic- muzical: sinegriile verticalei leviteată pe vitralii spre interior (!) dar prin care vedem cerul înstelat și în plină amiază.. Cititorii cu fruntea în poziția lothus ne vor înțelege ...Cum scria Hoelderlin: „ în acest sacru răgaz de a ne cânta patria”. De ce nu și de a ne cânta Matria? ...Prietenii și temporarii neprieteni, ne vor înțelege ...

Ah, desigur, și comedianții !...Carnaval și turnire, cuțite care cântă, săbii care scriu și ning...Lăsați cuvintele să zboare și scânteind, ele vor cânta.!.. (e. evu, eseu cu picioare reci)



Evumedia promotion: Evul Nou al muzicii medievale, pe pajiștea de la picioarele Castelului Corvinilor, 2009.

New Medieval Gothic

CORVINA: Flavius Pitigoi- block flute, flaut

Maricel Gagauta- clape

Florin Bilei- tobe, percuție

Ana Maria Gagauta- vocal

Mircea Goian- violoncel, group manager

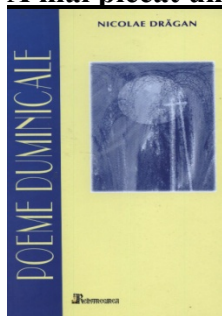
„ Timpul cosmic din noi are semințe și ele se numesc cuvinte, sunete, culori, miresme... Cred și știu că în timpuri Sufletul originar s-a salvat dincolo de influențele limbilor sincretizate (sic), în eclecticismul din veacuri... Poetic zicând, pledez pentru arheologia limbajelor, iar dacă aș cânta, aș fi fi și fluiet de mierlă, și flaut, și buciom, și orgă...Iubesc compozitul, adică rogvaiv-ul, adică fractalii. Delirul de azi, dintotdeauna, al poeziilor, este adevărul de mâine-dimineața istoriei, umanului...Ieșirea este nebunia de a crade anume că în orice creație, creatorul își înnoiește prezența... Cu alienarea pe alienare călcând, iată artele.... Uimitor, însă primăvara poate reveni și toamna...



Om Bun deschide-ne poarta !

Ediția 2009: Sponsori ai Serbărilor Corvinilor : Primăria Municipală Hunedoara (primar Ovidiu Hada) * Asociația Corvorum Ordo* Agenția de turism Internațional * Universitatea de Artă Teatrală- Târgu Mureș* Colegiul Economic „Emanuil Gojdu”.

A mai plecat un poet ...



Nicolae DRĂGAN

Poeme duminicale,
editura Reîntregirea,
Alba Iulia, 2008

„Doamne, Dumnezeule, îți mulțumesc
Pentru gândul bun :
Averea poetului n-a fost,
Nu este și nu va fi
În vecii vecilor
Nimic altceva decât
O grămăjoară infimă
de scrum,
tulburător mirosind a Rai,
după ce a ars
toate cuvintele”

...Da, prietene, scrumul oglinzilor însă ! Scânteiuța solară în ciobul rece de lună...**Metaforia.** Suntem etern „contemporani cu fluturii, cu Dumnezeu”. **Ieri nu mai este, mâine e doar probabil, suntem doar în ACUM-ul spațiu timp...** Enunțul blagian este deloc paradoxal...

Cu mâna cutremurată de ultime spuse ale poetului, prietenului d'antan Nicolae Drăgan, a confratelui Cornel Nistea, îmi sosește la ieșirea din Carte, vestea plecării și dacă vrei, reîntregirea unei memorii afective niciodată fisurate de timpul trăirilor noastre.

Nici o separație nu prinde contur, nici rolul umbrelor în pictură- poezie, nu tresare.

Prezența poetului a redevenit liniară, însă e o iluzie, nu există în univers – nici în Ființă, linie dreaptă. Ea, linia, este captivă în chiar paradoxala libertate a cercului- spirală.

Ultima carte a lui Nicolae Drăgan este nuanțat și pre- simțitor testamentară atât prin esențele ei metafizice, și prin constanta acelui patos ce ne altoiește, viață de viață, moarte de moarte, în paideuma. Haloul tragic și siajele concentrice ale discursului, au fior transcendental și consider că structura de rezistență a acestui talentat poet nu s-a fisurat nici în timpul calvarului suferințelor de dinaintea despărțirii de soție, nici de ai lui, nici chiar de el însuși...

„Nu străbatem crânguri înnoptate/ luminați nu eram cu silabele fulgerului/ paznici nu rămâneam atâtor ore defăimate / de n-ar fi fost aburul nesperat de clar-/ pustiindu-ne privirile cu un amețitor paradis-/ fiind întodeauna, fără să fie- /De n-ar fi fost potecile/ de-a lungul căroră într-un imens elan-/ ori poate numai dezbrăcați de luem-/ am presărat scrum de stea/ și nisip din fântânile pe care atât de târziu/ le-am învățat să vorbească”... Ultimă carte trăită, nechinuită, ci eliberând energie empatică, de sprijin, de reazem, de cuminecare- comunicare prin Verb poetic, a „mirării că suntem”.

Cândva, altcândva, într-o cramă de sub Cetatea Albei Iulia, ne citeam versuri boeme, a nu ne mai teme. Ora vinului roșu ne prindea ceva mai sus de Cetate, unde scuturam cirochinii stelelor cu ochii nesățioși anilor tineri...” Să-i cerem amiezii o pereche de fluturi/ un ocean de frunze

fermecate/ un cal înaripat să-i cerem, să te bucuri/ că visul nu s-a frânt, sărman, la jumătate” ...îi scrie poetul micii lui prietene Alisia....O cheamă pe Alice în țara minunilor, ne cheamă la jocul din caliedoscop în care infima piramidă a jucăriei, se poate cere orice, spre bucuria de a fi.

Inima arată o oră oarecare

Memoriei soției mele Lucia- Cristina

Inima arată o oră oarecare,
Tu lângă cine ești, ce zodii ne despart;
Un vis petrece visul adevărat plutind,
Spre balustrada lumii răsând neașteptat.

Ca-ntotdeauna fluturarea ta străvezie
Ascunde mult prea aspre și prea tăcute vești,
Suprapunând o nouă clipă tulburată
Peste coclite ape izbînd spinări de pești.

Dar inima arată o oră oarecare,
Eu nu sunt lângă tine, mari clipe ne despart,
Însingurat, nostalgic, visez o alinare
Cu numele tău sfânt pe cruce încrustat.

Poezia lui Nicolae Drăgan este o transă sincronică Naturii însăși, ritmând condiția suferințelor și înfloririlor ei, uneori înspinate ocrtotitro.., dar și măreția ei misterioasă, cât fi-vom oameni. „*Dar unde poți întinde braț fără durere,/ fără ceață adâncă și fără de pământ/ când doar în profilul viforos al statuii/ se reazămă lumina unicului gând...Și sât mai hrănești cu iluzii absența/ murmur lunecător prin văile somnului/ când nașterea vocalei e anunțată mereu/ de ceasul botezat de cumințenia lui Dumnezeu*” ...

Țin deschisă pe genunchi cartea Poetului care a fost, va fi. Mă reumplu de „amarul mierii” și asupra-mi roiesc viespi dar și fluturi, ai acelor ani de arderi și răsucite , de poticniri și încrederi, de lupărie tânără, și de înrări asuorind poezii, de care nici el nu a fost scutit. Stinse poteci ale vieții, la Deva, La Alba Iulia, în cetatea existenței noastre reîntregitoare. Cartea pe genunchi, deschisă, ca o pasăre cu aripi în repaos ...Prelungirea de umăr, de tâmplă, de cuget, de sensul zborului original... Ninge și scrum – cel al ultimei singurătăți, ca a nașterii, ca a morții:

„*Milostivule, mulți hrănești/ puțin trăznești*”...” *Doamne, din ce pricină uneori, părem atât de singuri,/ precum o lacrimă de înger în golul unei linguri?*”. Mâncăm din cuvânt, mâncați de Cuvânt! ..Elegiacul structural Nicolae Drăgan, de fapt mare iubitor al Vieții, poet orfic deci adevărat, îmi spune Cornel Nistea, și alții, ce-mi aduseră vestea de adio, își amintea de el însuși olaltă și cu mine, iar eu ce să mai fac ? Trist, Doamne, mă bucură acestea! Îl caut în cartea de urme, cu această uimire că am mai rămas, colo, spre toamna când podgoria îngerilor se va deschide și pentru drumeții în sus?

Servus și Servorum, poete, ți-a reușit poezia! Ea , din cupe cu clepsidre, din cupe de ghindă, cu nesațiu ne-au beut. Niciând adio.

Medalion de onoare / Iuliu WINKLER

Alegerille europarlamentare 2009> Județul Hunedoara are un singur reprezentant în Parlamentul European. Dintre candidații locali situați pe locuri considerate eligibile pe listele PNL și UDMR, doar Iuliu Winkler a avut șansa să se numere printre învingători. În volumul II al Cărții Întâlnirilor, dar și în revistele Agero-Stuttgart (Germania)

și Romanianvip (S.U.A.), concitadinul meu a fost unicul om politic abordat într-un dialog menit a-i schița mai ales valoarea sufletească, dar și vocația sa de politician lucid și atașat idealurilor integratoare ale țării noastre. Ideea rezonantă este aceea a ieșirii din balcanismul atitudinal ermanat de unele cercuri „ încremenite în proiect” de pe Dîmbovița...O idee susținută și de liberali, dealtfel, însă care, din păcate, nu au avut un candidat convingător. Poate data viitoare. Pentru subsemnatul, pentru hunedoreni, oricum, Winkler este un pariu câștigat.

<http://www.mesagerulhunedorean.ro/winkler-singurul-hunedorean-in->

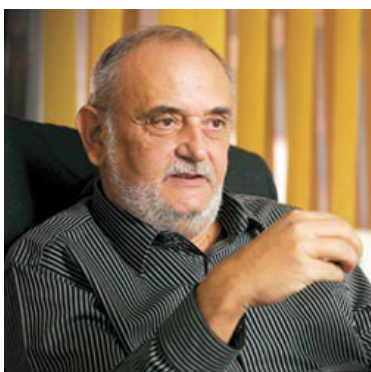


pe

- „ *Transilvania trebuie să convingă Bucureștiul de faptul că politica externă și interesele geopolitice ale României trebuie să fie egal ponderate între spațiul Mării Negre și Europa Centrală...România va fi conectată în Uniunea Europeană prin Transilvania*”..

- „*Faptul că regiunile de dezvoltare funcționează prost este demonstrat de cifrele statistice. Nu reușim o absorbție a fondurilor europene așa cum am dorit și nu reușim o cheltuire eficientă a acestora, printre altele și din cauza slăbiciunii și inficienței regiunilor de dezvoltare. Trebuie să avem regiuni mai multe, mai mici, care să respecte și criteriul tradițional și care să ofere coeziune și eficiență economică României*” .

Seismograf



Omul de afaceri Dinu Patriciu (foto) a declarat că această criză economică va dura până la un război sau până când raționalitatea mediului economic va resoarbe tensiunile.

Reducerea fiscalității, condiție esențială

„Va dura până la un război sau până când raționalitatea mediului economic va resoarbe tensiunile. Singura care poate opri terminarea crizei într-un război este comunitatea mediului de afaceri”, a declarat Patriciu.

Patriciu este de părere că reducerea fiscalității și utilizarea eficientă a banului public sunt condiții

fundamentale pentru ca România să iasă cu bine din criza economică. „Sunt încrezător de când am auzit de cota unică de 10 la sută și TVA redusă de 15 la sută. Sunt condiții fundamentale. Libertarienii susțin că ar trebui să fie zero taxă pe venit, dar încă nu se poate... 10 la sută este perfect rațional, în România, astăzi”, a mai spus Patriciu.

Urmează inflația globală?

Potrivit omului de afaceri, inflația globală este următoarea fază a crizei economice actuale, iar aceasta este rezultatul infuziei masive de bani în economie din partea statelor. „Acești bani, care au fost injectați în economia mondială sunt virtuali, ei nu vor face decât să alimenteze următoarea fază a crizei - inflația globală. Iar semnele au început să apară: creșterea prețurilor la mărfuri, țiței, aur, zahăr, porumb”, a precizat Dinu Patriciu.

Punte culturală franco-română:

L'HOMME NU



Linda BASTIDE*

În volumul „Omul gol” (L’Homme nu), eminenta poetessă, plasticiană și editor din Franța, ne oferă în ediție bilingvă franco-română, un florilegiu semnificativ din lirica d’amour, ce a consacrat un destin poetic iradiant. Linda Bastide scrie diafan și substanțial, cu acea subtilitate și finețe ce concentrează delicat, grațios, tensiunea de profunzime a unui spirit iubitor, a unui patos existențial ; materia lexicală este jar solar, spuzind încă de dorința reaprinderii, o anima însetată de atingeri și contopiri cu arhetipul primejduit de entropia unei reprimări agonice pretimpurii, restrictive: prin aceasta, poetessa își apără și ne comunică elevat, nu singurătatea, ci o mare empatie a ființei cu divinitatea – legătură mereu redefinită în vibrante metafore- cheie. Stilul este relativ confesiv- direct, însă textul codifică prin metaforă revelatorie, mesajul așa cum desenul este învelit în cromatic. O bipolaritate cu aura senzuală, firească feminină, sugerează acalmia consolării față de dispariție, imperativ presimțit pe „unde scurte” ale transcenderii. De aici, senzația elegiacă ce se disimulează în bucle de lamento crepuscular. Filosofia ei lirică este că totul este ardere, *resorbție solară*, recuperare insașiabilă a originii cosmice, de parcă și umbrele focului (ancestral) participă paradoxal la acest festin al „ferocității solare” – sacrificială- lege supremă, absolută, a elementelor ce ne compun în încorporare și stingere. Supremul mister al omului este cumva sieși ascuns, mereu voalat în destin. Linda Bastide este poeta Fatum-ului, dar extins la unul al Naturii ce se auto- atrage și se transfigurează în metafizic.

Trăind pare-se într-un dulce estuar rural, însă cultural în Montparnasse, leagăn neo-eleusin (...) al culturii moderne franceze, Poeta nu este deloc afectată de răceala experimentelor epuizate în suprarealismul deja vu, însă nici nu are tentația facilă a „ strărilor de consum” telenovelistic, în subcurențele ce bântuie pare-se marile culturi occidentale. Linda Bastide exprimă un neo- parnasianism cu neostalgii mai degrabă ale paradiziului lui Rousseau Vameșul, sfidând surrrealismul; se face ecou al imensității mării, solarului și devoțiunii generoase ale materiei, în interregnum. Existența este vizionar percepută ca o retragere în crepuscular, nu ca estinție, ci prin sacrificiu întru perpetuare. Bestiarul simbolic al acestei poete hipersensibile, este unul al felinului, al electricității unduitoare, aproape imponderabile, al grației și instincțului de

vânătoare, în sens pejorativ, al „ junglei memoriei” cu nostalgii paradiziac- primitive, ca ale lui Gaugain. Acest transfer de idee nu este valabil și în arta sa plastică, ci se restrânge la experimentul filologic și semantic pur.

Dăruirea femeii – principiu al dualului uman- este cea a Vieții și perpetuării ei, matrice din matrice, ca „ vase comunicante” vii; este ofrandă sacrală, garant etern al „eternei reînnoiri”, graal mistic și egregor al fiindului, al existenței. „Înclinare de bucurie, pântecul meu/ se sălbăticește/ O iubire, una, goală, și de-atunci/ ferocitatea solară/ de-a trăi, ofrandă grea,/ incendiul- furtună/ fecundă precum ameteala/ Planeta-o halucinare esențială./ Iubire avidă...”

(sau) ...”Vraja a sexului/ Pântecul meu oferit acestei izbucniri/ sacrale/ către imposibil, pur de sevă/ originară”. Exprimare frustră și generoasă, autodefinitorie a femeii ca sens noetic, fără trivialitate, fără violentarea limbajului, dar și fără „ infernul tandreței” sau ipocrizia habotnică ori extrema mistică cioraniană. Orgasmul este redefinit ca transă a sacralului coborât în „ profania” materiei, spre a o fertiliza: viziune a graal-ului tulburător amintind de Codul lui Da Vinci...Linda Bastide așadar asta excelează: a redefini eternul feminin, dincoace de vălurile falsei pudori, a „ dezvălui” ceea ce mereu tinde a se ascunde, însă tocmai spre a provoca: cunoașterea, în sensul biblic primordial, al Genezei, când „ Adam a cunoscut-o pe Eva, femeia sa” ...

„ Vampirul” energetic al femininului – matriceal, are este explicit enunțat în ardoarea exprimată: „setea mea are nevoie de sângele tău învingător” . Se imploră Nealungarea. „ mă lași afară din sărbătoarea fără porți” și nu se reprimă ceea ce este al naturii: dorința, simpatia. Magnetismul atracției . Iată de ce, Linda Bstide este o poetesă a dragostei și a sublimului ei etern.

Pecetea stilistică a Lindei Bastide face pregnant proba certă a unei ars-poetica impetuos redefinind *esențialitatea* revelatorie a Logosului scânteind în dualitatea profan – sacral reciproc în atracție, regenerativ și „iertat sieși”. Opera lirică – oarecum paralelă cu cea de plastician și eseist, oferă o impecabilă rotunjime- sfericitate prin arderia etapelor - catarsică și regăsind luciul apei liniștite, spre seară. Un duh tropical, solar, apollinic, adie orizontal pe acalmia unui țârm de ocean .

Echivalențele românești ale acestei poezii substanțiale, sunt excelent comunicate de Elisabeta Bogățan, prin afinități electiv evidente.

ECOU

Crucificată în privirea ta,
Aștept
Imposibila lumină a ecoului fratern.

O pădure
Mult mai mare decât un coșmar
Din copilărie
Refuză să se deschidă
Lacrimile mele
Nu mai pot salva două inimi
Nelocuite.

De aceea noi vom muri
Având atâtea iertări inutile,
Strigăte
În adâncul mâinilor,
Și atât de puține rugăciuni,
O voce atât de slabă.

Este totuși această iubire ce
Revine
Din orizonturile memoriei mele.

Absență
Și-acest albastru- verde, ochii tăi.

Absența ta
Se retrage din capătul lumii noastre,
Unde se scufundă nerostitul
Și ni se frâng trupurile.

Cu nebună forță
Mă voi mai îneca în ea zile întregi.

Acest verde- albastru, ochii tăi,
Trebuie să mă încred în ei, cât vezi
Cu marea.

Pustiul de smaralde-mi alunecă
Printre degete.

SETE

Nu spun niciodată nu
Umbrelor malefice ce ies din
Măinile tale.

Nu spun niciodată nu
Ar trebui să ți-o spun.

Drog al meu, cu ajutoare
Periculoase.
Mă lași afară dintr-o sărbătoare
Fără porți:
N-am închis dorințele.

Drog al meu cu surâs nemișcat.

Nu mă trădați voi, vise ale mele,
Parâmele mele.

Un soare cu dinți de lup îmi
Devorează viața.
Setea mea are nevoie de sângele
Tău de-nvingător.

Trebuie să trăiesc.

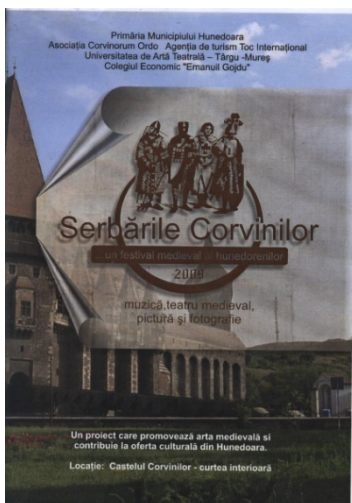
Traducere de Elisabeta BOGĂȚAN

*Linda Bastide este vicepreședinte al Societății Poetilor Francezi. I-a editat la Paris pe Eugen Evu și Elisabeta Bogățan, vizitând Hunedoara, Deva și Valea Jiului.

Enuturi paradoxiste

- *Hei, man! Până la urmă totul va fi bine: Doar să se consume de sine răul necesar...
- * Ființa din uman este invincibilă prin aceea că natura umană este cea mai fragilă dintre toate
- * Disimulat în uman, instinctul de vânătoare este creativ...Energiiile care interconectează se transferă în toate regnurile. Nu există egalitate, utopia însă dinamizează lumea. Egalitatea este egal dispariția vieții. Bătrâna moarte este ecologia lui Dumnezeu.
- * Ce este rău, de sine piere.

"În politică, ca și în morală, a nu face binele înseamnă a face răul, și fiecare cetățean inutil poate fi considerat un ins dăunător." J.J. ROUSSEAU



Energie –creativă, fantezie, simț practic -

Mircea Goian production 2009

Firul Ariadenei ...

Boris Poplavski(1903-1935)

.....” *Vuietul anemonelor doarme
În electricitate.
..Chiar pe marginea neființării
Și cineva vorbea în somn
Despre ceva îngrozitor-
Despre trădare (...)
O, clopote
O liliac al liliacilor lila
Sunteți
Cel mai simplu e- să mori
Cel mai greu e să suporti...
Cum să redai rușinea refuzului
De a plânge
Și seninul subteran
Să-ți scuturi floarea
În geamul meu soarele a obosit
Să mai cadă
Refuzul de a tăcea, clopote...
E timpul ca pana de scris să adoarmă-n vis
Scumpia se frânge spre veșnicie
Drom demult pe chip straniu zâmbet
De fecioară moartă...
Cu o rază –mpreunând
Ale reginelor vedenii”*

Eugen Evu

Firul Ariadnei ...

Poema de amor sau acalmia alchimica

poema ecologică

Uitând de vacarmul insectelor de rugină
Pe joase frecvențe în subțiată memorie
Clarviziunii

Aș vrea să împart cu tine
Neutralitatea dintre cuvinte și spirit
Simplitatea esențială a fotosintezei
Murmurul verde vindecând arderea

Uimirea unui fluture ieșind din
Graalul unui crin
o gust cu tandrețea bătrână a inimii
fac lectura norilor
culeg cu auzul cascada
meditez la destinul fericit al
țărilor mici

albine cu corfe aurii de polen
scriu în amiază filosofia luminii
simt răcoarea stelelor nevăzute ziua
prezența lor continuă ca a timpului

am iubit cu măsura mai mare decât
a celuilalt
știu că avem nevoie mai mult a iubi
decât a fi iubiți

foșnetul pădurii este ecoul sevelor
urmele noastre toate inversează a vieții durată
pe furiș bătrâna cunoaștere
repară eternul
retrăiesc tinere poezii fugite din cărțile mele
poezii]n]junghiate cicatrizate grafologizate de securiști
îmi reprim emfaza de a le fi semnat sub cenzură
cercetez luciul ghindei de piatră din Țebea
în care latent stă să crape lăstarul stejarului
altfel înțeleg trilul mierlei
cuc năuc însingurând albăstrimea
ecou în sus al cascadei
gânduri în care tu nu mai ești nu mai ești !
ritmând euristic ceea ce zborul meu va visa.

Nestrăină îmi ești căutare- oglindită :
Ești aici prin absență
și nondimensiune.

Nimicul

Nimic îmbătrânind al luminii Zbucium ce din oceane Smuls-a ierburile și le-a înălțat inelate
jungle Nimic revoltat ecou al increatului- încă Azimut între radiestezie și orgasm.
Cu felurime de nume Substanța Asprită-n esențe și înzeită-n ființe. Prin oglindire. Nimic etern
înnoindu-se prin Sacrificiu jucat în Dual de Teandros. Eseuri cu picioare reci Culegând scoicile
hermeneice. Foame a soarelui de a-și lua ce a visat Nimic de care ne este dor

Când totuși murim – vindecați de etapele arderii
Îi murim moartea? Nemurim prin neamuri ?

Flash 2009



Flash cultural: Primarul liberal Ovidiu Hada cu soția și cei doi consilieri, la un vernisaj la Galeria de Arte Plastice . Oaspeți artiști plastici din Germania... Primarul revenit din SUA are cel mai dificil mandat datorat unei campanii dezlănțuite... Vom trăi și vom vedea ...



Invitație Parcul Național Retezat Rezervație a biosferei

Înființat în 1935, Parcul Național Retezat este arie naturală protejată de interes național și internațional, fiind recunoscut ca rezervație a biosferei din anul 1979.

Parcul Național Retezat adăpostește o faună deosebit de bogată atât în ceea ce privește numărul de specii, cât și cel al exemplarelor care alcătuiesc populațiile acestor specii. Aici pot fi întâlnite 1.190 de specii de plante - peste o treime dintre speciile de plante din România. Parcul cuprinde 80 de lacuri și tăuri și peste 20 de vârfuri mai înalte de 2.000 de metri.

Centenar european

Parcul Național Retezat a primit recent din partea *Consiliului Europei Diploma Europeană* pentru Arie Protejate. Evenimentul se va desfășura la Casa Academiei Române din București. Duminică 24 Mai 2009 se împlinesc 100 de ani de la constituirea primelor parcuri naționale din Europa. În România, primul parc de acest gen fost Parcul Național Retezat, înființat în anul 1935.

Corvina and AsCUS

Povestea vieții noastre sau Omul fructifer

Om fructifer a te dăruj jefuit * reînghițit de propriul inefabil sâmbure* rezonant lemn de foc*
despovărînd propria-ți umbră * sub grauri, sub clopote, sub triluri elite noetice*

Album de familie



Evu Eugen și doi din fiii săi , Remus și Sorin

Cuvântul ne ascunde cu o mie și una de porți +
 Timpul care în noi își caută sfârșitul + În noi toate timpurile
 renasc și se duc + Ca iarba suntem ca apărarea prin spini +
 Însinarea înfloririlor și secerișurilor + Una dintr-alta, una
 dintr-alta+ solz al luminii reci cucerind aripi +
 Spic ce multiplică trestia–n cogito. + Divin fisurat a
 renaște+ Călătorie ce nu află margine
 Inefabil nesațiu unduind pe talaz precesiv + Cuvântul ne
 trădează cu o mie și una de porți +

Poveste ce sieși se alungă visând+Foame a energiilor ritmând increate eonuri + Pădure într-o ghindă
 + Piatră încolțind cercul gnozei + Scăpată din gușa himericeii Finix.+ Haos fără repaos extaz al
 fiindului + Uragan paginându-și în spirale + Nesomnul și neînstarea de moarte.+
 Unul dintr-altul.+ În zadar supărat filosoful pe lume + În zadar ruga sieși.+ Foc de sine pierind.+
 Maternongeneză a luminii deduse + Nicăieri cineva să –i asculte dorul de sine +
 Zburătoarea condiție captivă prin regnuri + A libertății absolute.+ Divin fisurat a renaște.



*Dar unde sunt șopârlele d'antan ? O profeție finanțist neo-fanariotică Made Croitoru:
 Amintiri din viitorul prezent: un afiș din anii 97, profetic:
 Doar titlul piesei s-a schimbat : poate fi bunăoară ... Tache, Iancu și Kadar*

Firul Ariadnei – poezia ca memorie

Viața la oraș în vreme de criză

Dimineța se perindă nunțile
 Prosperie
 La amiază torpoarea
 Puiul de somn dulceagă moarte
 Post meridian flașneta funerară
 - cohorta de papuri și cârjele-

Pâine fără gust a
Bătrâneței
Datoria postmortem la stat
Facturile indulgențele
Cu ighemonikon

Popa preparând în culise
Elogiul conducătorilor țării
Și discursul cu sirop
de cenușă
pomenile cu sarmale și țuică
drumul în pantă la rai

Țipeniile jumătate văzute
Lihnite de substanța scadentă
cerșind răstit ortul iertării
de dincolo
garanție o moarte de om
pentru valutari
riscul exhumării pentru faliți
adeverința unui deces legal
- nu departe rumoarea istoriei-

Se emit tahiograme despre
starea împărăției
în vreme de criză
se fac prognoze prin gnoze
tehnocrația ecologia justă
a morții la timp câteodată

se face tranziția
se efectuează ritmic Transferul
se șterg cifre la impozite
se redistribuie plus- minusul

Răbdătoare investiție
Concasorul și turnarea de plăci
La îndemâna repaosăților
În Necropolis.

Desigur, o viziune morbidă
Țipenia plurală înșfacă tainul
Cum i se cuvine.



Viața și moartea literară

*Mormântul în exil la Freiburg al poetului filosof și traducătorului hunedorean, fost confrate și maestru de stilistică, **Dan Constantinescu** (Dan Nicora). Fotografie înmănată de soția poetului, Lucia. Un frumos omagiu a editat prof. Gabriela Marcu, sub egida Bibliotecii județene Densușianu. Dincolo de tragedia rilkeeană a poetului auto-exilat, arde ideea unei casei memoriale în orașul său natal...Pare-se că destinul omului, continuă și în destinul casei lui...*

Invitați la Castelul cărții...

Eugen Evu despre METAFORA METAFOREI

de Ana Radu CHELARIU



La întrebarea extrasă dintr-un document românesc „Întrebări și răspunsuri” la 1809 (!), și anume „Din câte părți e făcut Dumnezeu?”, a celebrului Bruce Lincoln, răspunsul a fost: „Din opt părți. Corpul din pământ, (țărână), oasele din pietre, sângele din rouă, ochii din soare, gândurile din nori, respirația din vânt, înțelepciunea (sofia, n), din lună, darul prezicerii (sau intuiția deductivă și premonițională, n) din Sfântul Duh...”. Pe acest stâlp (sau în această „cheie de boltă”), între ezoterism și științele de graniță de azi, Acad. Ana Radu Chelariu ne propune o remarcabilă contribuție la determinarea locului mitologiei românești în vastul coronament cultural european. Cartea este un studiu de mitologie comparată de excepție, de o vigoare și cuceritoare erudiție. Este fructificată o bibliografie vastă, sintetizatoare, într-o incinantă viziune proprie. Așadar cartea Anei Radu Chelariu decodează tipologic substratul arhetipal (paideumatic) al mitologiei noastre în „arheo-memoria” celei indo-europene, mitologia română fiind un tezaur de adâncime prea puțin cunoscut de Occident, mai ales în Statele Unite.

Puntea neo-latină sau limba română paternă ...

Accad. Angelo Manitta, Italia...



« Vocea lui strigă lumii... » ...

Motto remember Johanes de Capistrano

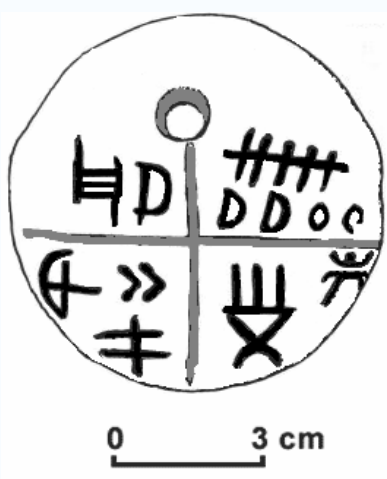
„Poezia lui Eugen Evu este o poezie nouă și modernă, dar această noutate și originalitate deseori nu lasă criticilor loc să dea o judecată univocă. Modernismul său este controversat, dar deseori provoacă o revoluție în moda venită de departe și în același timp produce mutații, în timp ce modifică tradiția poetică într-o parte română și în altă parte europeană. În afara de stilul său, poezia sa transmite o empatică pasiune interioară, exprimă un sublim poetic care pleacă din realitate pentru a ajunge la metafora vieții. Impulsurile interne se transformă într-o mare emotivitate, astfel încât uneori, altă emoție o învâluie în uitare sau o lasă să iasă la suprafață. Ele reușesc să depășească zidul tăcerii. Vocea sa strigă lumii pasiunea sa interioară și starea sa sufletească care comunică și permite oricărui om de a fi recunoscut și să se recunoască el însuși, în universalitatea simțului și crezului. Nevoia sa de a spune și de a comunica conduce la particularitatea scrierii sale, unde cuvântul apare în nuditatea și expresivitatea sa pentru a putea oferi o totală comunicare. Dilema vieții se înfățișează în fiecare lirică, situațiile paradoxale acceptă funcții de cotidian. Cuvintele devin palpabile, izvorul răsuflării, expresia unei milenare existențe, care face omul să construiască nu numai istoria, dar și emoția din sfera unei esențiale problematice a spiritului. Scrierea devine momentul exhaustiv și eternitatea timpului, continuarea existenței, pentru crearea unei punți care poate lega trecutul de viitor prin prezent, după cum scrie și editorul, Linda Bastide...



**Interior nocturn Corwin Castle o grafică
de Tiberiu Fazakas (Hunedoara)**

Fascinația spațiului nostru ...**Misterul scrierii presumeriene în Transilvania, România**Tablițele de la Tartaria
Hunedoara

În Transilvania, în localitatea Tărtăria între Alba Iulia și Orăștie, cercetătorul clujean Nicolae Vlassa a descoperit, în 1961, trei tăblițe de lut, dintre care două sunt acoperite cu reprezentări stilizate de animale, copaci și diferite obiecte. Cea de-a treia, de formă discoidală, cuprinde patru grupuri de semne, despărțite prin linii. Observând similitudini între tăblițele găsite la Tărtăria și scrierile de pe tăblițele sumeriene de la Uruk și Djemdet Nasr, cele din urmă datând de la sfârșitul mileniului IV și începutul mileniului III î. Hr., specialiștii români au luat în considerare ipoteza conform căreia și tăblițele de la Tărtăria ar fi vestigii ale unei scrieri străvechi. Tăblițele de la Tărtăria sunt însă mai vechi cu un mileniu decât monumentele scrierii sumeriene, fiind datate din prima jumătate a mileniului IV î.Hr. Astfel, dacă se admite că ele reprezintă într-adevăr scrieri, Tăblițele de la Tărtăria sunt cele mai vechi scrieri găsite până-n prezent. Cele 3 tablite de la Tartaria au fost, totuși, datate indirect, caci din cauza impregnării lor în momentul descoperirii cu o soluție, pentru o mai bună conservare, nu mai pot fi datate cu radiocarbon. S-au făcut analize pe celelalte obiecte găsite împreună cu ele în groapa rituală. Cu toate acestea, există voci sceptice care susțin că tablitele sunt falsuri, "puse" în groapa de descoperitor, fapt ce nu poate fi clar infirmat, de vreme ce nu se pot lua probe din piese.

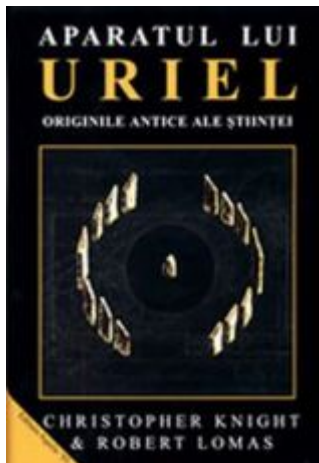
**Amuletul (retușat)**

Tăblițe asemănătoare au fost găsite în colina de la Karanovo, din sud-estul Bulgariei, într-un nivel neolitic, însă acestea corespund mileniului III î.Hr. Tăblițele de la Karanovo sunt reprezentate de câteva

sigilii de lut dintre care unul - rotund, cu diametrul de 6 cm - are gravate semne pictografice și este împărțit în patru sectoare clar delimitate, la fel ca tăblița discoidală de la Tărtăria. Și la Gracianița, localitate din nord-vestul Bulgariei s-au găsit două platouri de dimensiuni reduse; pe fundul uneia dintre ele se poate recunoaște reprezentarea schematică a unei ființe omenești sau divinități, iar cel de-al doilea relevă o decorație care ar putea fi o formă de scriere apropiată de cea de pe sigiliul de la Karanovo și de una din tăblițele de la Tărtăria. Unii cercetători sau entuziaști, pe baza celor trei descoperiri mai vechi decât scrierea sumeriană, au ridicat ipoteza că scrierea sub forma pictogramelor a apărut mai întâi în sud-estul Europei și nu în Mesopotamia, teorie puternic criticată în arheologia mondială. De asemenea există ipoteza că aceste piese ar fi ajuns în Transilvania datorită unor contacte economice sau de altă natură cu Orientul Apropiat deși datarea tăblițelor este mai timpurie cu un mileniu față de apariția scrisului în Orient. (*conspic Wikipedia și archive*)

DEX > Ur, Urușim,...Urusalem, Ierusalem ...

Ierusalimul are o vechime de 4000 de ani. Cu 2000 de ani înaintea erei noastre, se chema **Urusalem**. Prefixul UR amintește printre multe altele de : Uriași, (Nephilimii din Biblie) Uriel (Arhanghelul care este prezent la adormirea Maicii Domnului. În acest sens, este de citit „Aparatul lui Uriel”, de Kristopher Knigt și Robert Lomas *, cercetători massoni din U.S.A. Apropos vechimea limbajului scris: autorii comentează și **scrierea de la Tartaria – Transilvania**, mai veche cu peste un mileniu decât cea sumeriană...); Ursită, Urmaș, Urgie, (termeni cu rezonanță istorică și ai memoriei colective...), Ur, Urușim, Uruma (primele cetăți din Sumer, cele mai vechi cunoscute din lume, *dinainte de captivitatea vechilor evrei la Babilon...*), Urbe (cu sensul de cetate și derivatele cu etimon UR-OR, de unde Urbe, Oraș) ș.a.m.d.



Vă recomandăm ...

La o (pentru unii) altă enigmă ...

Codul Rohoncz sau ...conspirația” istoriei ?

De la daci nu au rămas izvoare scrise. Prea puține se știau despre Locuitorii zonei carpato-dunărene, după retragerea romanilor. O carte veche de aproape 1.000 de ani, păstrată la Budapesta, răstoarnă teoriile istoricilor. Manuscrisul cuprinde primele documente scrise în această perioadă istorică. A fost scrisă cu caractere dacice, de la dreapta la stânga, și se citește de jos în sus. Vorbește despre vlahi și regatul lor. Mulți au încercat să descifreze Codexul Rohoncz, dar n-au putut. Arheologul Viorica Enachiuc a tradus, în premieră, filele misteriosului manuscris.

Dăruită de un grof

În 1982, Viorica Enachiuc a aflat dintr-o revistă publicată în Ungaria de existența în arhivele Academiei Ungare a Codexului Rohoncz. Se spunea că e redactat într-o limbă necunoscută. A făcut rost de o copie. Timp de 20 de ani, a muncit ca să-i descifreze tainele. Manuscrisul se afla în Arhivele Academiei de Științe a Republicii Ungaria. E o carte

legată în piele. A fost păstrată în localitatea Rohonczi până în anul 1907. Groful Batthyany Gusytav a dăruit-o Academiei de Științe a Ungariei, în 1838. Nu se știe prin câte mâini a trecut de-a lungul secolelor.

„Scriere secretă”

După Al Doilea Război Mondial, doctorul Vajda Joysef, preot misionar, îi scria cercetătorului Otto Gyurk, în legatura cu Codexul: „*Se găsește în Arhivele Academiei de Științe a Ungariei o carte rară, Codexul Rohonczi. Acest Codex este scris cu o scriere secretă, pe care nimeni n-a reușit s-o descifreze până acum. Și eu am încercat*”.

„Literalele sunt asemănătoare scrierii grecești. M-am gândit că seamănă și cu literele feniciene, apoi am încercat pe baza vechii scrieri ungurești, dar n-a mers. Toate încercările le-am aruncat în foc”. După ce a studiat Codexul, cercetătorul Otto Gyurk a publicat, în 1970, o parte din observațiile sale într-un articol, în care a încercat să identifice acele semne din manuscris care ar putea semnifica cifre.

Alfabet dacic cu 150 de caractere

Viorica Enachiuc a descoperit că textele Codexului au fost redactate în secolele XI și XII, într-o limbă latină vulgară (daco-romana), cu caractere moștenite de la daci. „Sunt semne care au aparținut alfabetului dacic, ce cuprindea aproximativ 150 de caractere, cu legăturile respective. Textele din Rohonczi au fost redactate în latina vulgară, dar într-un alfabet dacic, în care dominante sunt străvechilesemne utilizate de indo-europeni în epoca bronzului”, spune aceasta.

Solii și cântece ale vlahilor

Codexul are 448 de pagini, fiecare cu circa 9-14 șiruri. În text sunt intercalate miniaturi cu scene laice și religioase. E scris cu cerneală violet. Cuprinde o culegere de discursuri, solii, cântece și rugăciuni, care include 86 de miniaturi. Consemnează înființarea statului centralizat blak (vlah), sub conducerea domnitorului Vlad, între anii 1064 și 1101. „Sunt informații despre organizarea administrativă și militară a țării ce se numea Dacia. Avea hotarele de la Tisa la Nistru și mare, de la Dunăre spre nord până la izvoarele Nistrului. Mitropolia blakilor avea sediul la Ticina - cetatea din insula Păcuiul lui Soare”, a descoperit Viorica Mihai.

Surse Wikipedia liberă și reviste actuale.

Un mic comentariu :

Se știe că în vechime, centrele religioase- astronomice erau anume situate sub verticala imaginată a unei constelații: Sarmizegetusa Dacică din Munții Orăștiei (Hunedoara), este construită exact sub verticala imaginată a Constelației DRAGO (a Dragonului, Șarpelui Cosmic)...Ar fi interesant să discutăm despre istoria mai recentă și mitul modern (indus lumii filmului de un regizor american de origine maghiară, al lui Vlad DRAKULA.. Numele Vlad vine desigur de la VLAH. Dragonismul demonizat astfel, în timp, este depreciativul unui sens altădată SACRU-Cosmic. Nu este exclus ca mitul Hollywood- ian să fi avut acces la Codexul aflat la Budapesta...Un lucru care mă tulbură – cunoscând miturile despre Îngerii Veghetori (Enoh, Vechiul Testament, V. Kernback ș.a.m.d) – civilizatorii oamenilor prin încălcarea unei misiuni (aterizați pe muntele Hermon) – este sintagma din textul sacru de mai jos „, , Tăciunile Șarpelui – puternic veghetor, înșelător...”, precum și înțelesul unui ritual **de luptă al celor ce aveau** ca stindard un Cap de Lup continuat cu un trup (vezi riturile lycantropice , Mîrcea Eliade, „ De la Zamolxe la Gengis Khan) *de Șarpe- (Dragon)-* evident semn heraldic al Constelației Drago... În fine, conotația „, dragonică” a cuvintelor DRAG, Dragoste, în mod eronat considerată slavonică, ci mai degrabă preluată de populațiile de tip slav , după retragerea Aureliana din spațiul vremelnic ocupat și latinizat, dovada fiind chiar ...limba în care vorbim și scriem acestea... Poate marea confuzie este alta, persistând de veacuri, este altundeva, în semnele de tip amintind greaca sau (și) slava (în biblie slavă înseamnă LUMINA celor veniși din Cer...(!) , slava Domnului ... Absența literelor latinești este explicabilă probabil prin ulterioare cenzuri ale conjuncturii, invaziilor de tip slav , după plecarea urmașilor fiilor ...Lupoacei ..., care, straniu lucru, au un TOTEM sacru asemănător celui DACIC : LUPUL! Ori poate a celor despre care Enoh scrie că au fraternizat cu oamenii, luându-și soții femele umane, din care au descins Uriașii ? Toate vechile civilizații „, aninate „, de munți de pe glob, (ca protodacii), au lăsat în miturile lor (coduri, codexuri) – astfel de enigme...ale Originii. În largul areal al cetăților dacice hunedorene, și nu numai, există un enorm tezaur mitologic în care abundă povești cu uriași ...Uriașe bibliotecii din „Mileniul Mut”. Labirintul este reprezentarea grafică a CREIERULUI UMAN ARHETIPAL !

Și – iată, continuarea lui – ne apar mai degrabă ca niște labirinturi ale unei Conspirații dintre Mit și istorie...Am pledat indirect, prin poezie (!) pentru o știință nouă – aceea a explorării de tip arheologic în siturile LIMBAJELOR post- babiloniene! Filologii și inteligența de tip INTUITIV au putea ccepta termenul meu (conceptul) de ARHEOFIINȚĂ. În straturile de de profunzime ale Ființei IDENTITARE(...) zac filoane viguroase, care într-un mod „geospiritual” se ascund profaniei cunoașterii ne-revelatorii. Timpul cosmic din noi are alte dimensiuni. Cred și știu că în timpuri sufletul ORIGINAR s-a salvat dincolo de influențele limbilor sincretizate (sic), în eclecticismul din veacuri... Poetic zicând, pledez pentru arheologia limbajelor. Dincolo de exaltările neo- protocroniste (confiscabile politic, remember), structuraliștii știu de ce...

Un pasaggio :

Anul 2012 : la sfârșit va fi un alt început ?...

În "Doctrina Secretă", Helena Blavatsky prelucrează și interpretează vechi texte, străvechea cunoaștere vedică, pe care o regăsește de fapt fizica sfârșitului de secol 20, întărind-o prin judecata fizicii teoretice și puterea aparatului matematic și confirmând-o prin observații astronomice și experimente de fizică.

Trei elemente, la care tot ea mai adaugă și un al patrulea: existența unei alte cunoașteri, încă și mai vechi, transmisă (de cele mai multe ori încifrat) de civilizații de mult mai demult dispărute. Este aceasta o cunoaștere autentică, în sensul relativității lumii manifeste în cicluri imense de timp? O putem folosi? **Trebuie** să o folosim?

Universul. În egală măsură pentru fizică și teosofie, el este un *infinat de energie de punct zero*. **La fel și ființa umană**. O energie enormă "pusă la dispoziție" de un *vid care nu este gol*. Un vid pe care se desfășoară spuma cuantică a unei realități care ne este accesibilă și care ne cuprinde și pe noi.

O realitate despre care prezicerile care se fac și scenariile care se imaginează spun că se va schimba dramatic în 2012.

Care este legătura cu toate cele de mai sus? Prima, la care desigur ne gândim, este că finalul/începutul de lume prezis pentru solstițiul de iarnă al lui 2012 va deschide tot felul de canale de comunicare cu lumi superioare pe care încă nu știm cum să le gândim.

Seria de Andrei Dorobanțu, dir rev. Știință și tehnică, Google

Dacia sub Contelatia Dragon

Cușma frigiană a lui Decebal și ...

„ Mileniul mut al Daciei” ?

Jurământul
tinerilor blaki

„O viață, tăciunele Șarpelui, puternic veghetor,
Înșelator, să nu primești a te uni
Cu prorocirile Șarpelui, anuale, pentru că lovit
Vei fi
Cântecul cetății îl aud îndelung
Mergeți vioi, jurați pe căciulă, pe puternica cușmă!
Să juri cu maturitate și cu convingere!
Să fii ție putere vie, trăiesc, în luptă să fii!
Alesul jurământ prețuiește șoimul tău,
mergi cu jurământ puternic!”

Notă: Text tradus în maghiară de preotul misionar ungar Vajda Ioysef, Iar în română, de Doamna Viorica Mihai.

Codexul Rohonczy (grafii alternative: Codicele și Rohonczy sau Rohonc, în toate combinațiile) este un document controversat al cărui sistem de scriere este inedit și încă nedescifrat în mod convingător.

Este numit după orașelul Rohonc (Rohoncz e grafia maghiară veche; pe germană Rechnitz, pe croată Rohunac), aflat astăzi în provincia Burgenland din estul Austriei.

Viorica MIHAI- ENĂCHIUC (1938). Membră

UNESCO din 1963. Istoric al culturii, arheolog, editor; opera importantă în cercetarea istoriei culturale, limbii și istoriei sociale a românilor în „mileniul mut“. Cărți reprezentative: „Codexul Rohonczy” – studii literare, decodificare și traducere – lingvistică; „Scrieri literare în sec. XI și XII” – studii de istorie a literaturii române – etnologie; „Scrieri din epoca bronzului și până în sec. IV e.n. în Geto Dacia” – studii de tracologie – istorie veche. Absolventă a Facultății de Filologie, secția Română-Istorie, din cadrul Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, promoția 1963. Lucrarea de licență și-a luat-o în arheologie. Mulți ani a condus șantiere arheologice în Oltenia, Muntenia și Moldova. A cercetat scrierile vechi din neoliticul mijlociu și epoca dacică. A prezentat lucrările la conferințe în țară și în străinătate: Austria, Franța, Germania, Italia, Israel. A primit burse de studiu în Italia...

Puntea literară româno-italiană

Versiune italiană

Accad. Angelo MANITTA

Oglinda verde – Le miroir vert

Eugen Evu e uno poeta romeno abbastanza noto, è autore di molti volumi di poesia, narrativa e critica letteraria. Recente, del 2008, è il ponderoso volume, *A doua carte a întâlnirilor*, ed. Polidava - Seria Corvina. Il volume raccoglie testi di vari autori romeni e stranieri, una vera e propria enciclopedia di 892 pagine, in cui vengono date e raccolte notizie e vengono stilati profili di autori, poeti, narratori, letterati e cultori d'arte, oltre alla pubblicazione di poesie e scritti dello stesso Eugen Evu. Nel volume vari sono anche i riferimenti al *Convivio* ed un ampio articolo si trova dedicato a Giuseppe Manitta e alla sua attività artistica e culturale. Il volume è anche frutto dell'intensa attività culturale del poeta romeno e della rivista da lui fondata "Provincia Corvina", che è l'espressione di un amore intenso e proficuo per l'arte. Sempre del 2008 è il volume di poesie *Oglinda verde – Le miroir vert*, in romeno e traduzione francese di Linda Bastide. La poesia di Eugen Evu è una poesia nuova e moderna, ma queste novità ed originalità spesso non lasciano dare ai critici un giudizio univoco. Il suo modernismo è controverso, ma spesso provoca una rivoluzione delle mode venute da lontano e nello stesso tempo produce mutamenti, mentre modifica la tradizione poetica da una parte romena e dall'altra europea. A parte lo stile, la sua poesia trasmette una empatica passione interiore, esprime un sublime poetico che parte dalla realtà per giungere alla metafora della vita. Le pulsioni interne si trasformano in una larga emotività, a tal punto da sommergere o far emergere ogni altra emozione. Egli riesce a travalicare il muro del silenzio. La sua voce grida al mondo la sua interiore passionalità e il suo stato d'animo che comunica e permette ad ogni uomo di riconoscersi e di riconoscere se stesso, nell'universalità del sentire e del credere. Il suo bisogno di dire e di comunicare lo conduce alla particolarità della sua scrittura, dove la parola appare nella sua nudità e nella sua espressività per poter offrire una totale comunicazione. Il dilemma della vita si presenta in ogni lirica, le situazioni paradossali assumono funzione di quotidianità. Le parole si fanno palpabili, fonte di respiro, espressione di una millenaria esistenza, che rende l'uomo costruttore non solo di storia, ma anche d'emozione nell'ambito di una essenziale problematicità di spirito. La scrittura diventa momento

esautivo e perennità di tempo, continuazione dell'esistenza, per creare un ponte che possa collegare il passato al futuro attraverso il presente, così «les poèmes d'Eugen Evu jettent un pont et, par delà les embûches et larmes, demeurent l'unique témoignage des pouvoirs sans cesse nouveaux de la conscience» scrie nella prefazione Linda Bastide, come meglio si può vedere anche nelle poesie che qui si propongono...

Eugen Evu, poet român destul de cunoscut, este autorul multor volume de poezie, proză narativă și critică literară. Recent, în anul 2008, a apărut volumul de mare importanță, *A doua carte a întâlnirilor*, ed. Polidava-Seria Corvina. Volumul adună texte ale diverșilor autori români și străini, o adevărată și proprie enciclopedie de 892 de pagini, în care sunt furnizate și adunate informații și sunt creionate profile de autori, poeți, naratori, literați și amatori de artă, pe lângă publicații de poezie și cronici ale aceluiași Eugen Evu. În volum sunt diverse chiar și referirile la **Convivio și un amplu articol se găsește dedicat lui Giuseppe Manitta** despre activitatea sa artistică și culturală. Volumul este chiar fructul intensei activități culturale a poetului român și al revistei fondate de el, "**Provincia Corvina**", care este expresia unei dragoste intense și prolifică pentru artă.

Tot din anul 2008 este și volumul de poezie *Oglinda verde-Le miroir vert, din română în franceză traducere de Linda Bastide*. Poezia lui Eugen Evu este o poezie nouă și modernă, dar această noutate și originalitate deseori nu lasă criticilor loc să dea o judecată univocă. Modernismul său este controversat, dar deseori provoacă o revoluție în moda venită de departe și în același timp produce mutații, în timp ce modifică tradiția poetică într-o parte română și în altă parte europeană. În afara de stilul său, poezia sa transmite o empatică pasiune interioară, exprimă un sublim poetic care pleacă din realitate pentru a ajunge la metafora vieții. Impulsurile interne se transformă într-o mare emotivitate, astfel încât uneori, altă emoție o învâluie în uitare sau o lasă să iasă la suprafață. Ele reușesc să depășească zidul tăcerii. Vocea sa strigă lumii pasionalitatea sa interioară și starea sa sufletească care comunică și permite oricărui om de a fi recunoscut și să se recunoască el însuși, în universalitatea simțului și crezului. Nevoia sa de a spune și de a comunica conduce la particularitatea scrierii sale, unde cuvântul apare în nuditatea și expresivitatea sa pentru a putea oferi o totală comunicare. Dilema vieții se înfățișează în fiecare lirică, situațiile paradoxale acceptă funcții de cotidian. Cuvintele devin palpabile, izvorul răsufării, expresia unei milenare existențe, care face omul să construiască nu numai istoria, dar și emoția din sfera unei esențiale problematice a spiritului. Scrierea devine momentul exhaustiv și eternitatea timpului, continuarea existenței, pentru crearea unei punți care poate lega trecutul de viitor prin prezent, după cum scrie și în prefață Linda Bastide, și, cum mai limpede se poate vedea și în poeziile pe care le propun ...

Din Revista Academiei Internationale Il Convivio, Italia, 2009

Eugen Evu, Poeme din Transilvania, Editura Polidava, 2008 (Romania). Culegere de poezii a unuia dintre marii poeți români, Eugen Evu, în care se distinge sensul liricității și al contemplării creative, exprimate cu un limbaj nou și original.

Firul Ariadnei ...

Fragmentarium / Fragmentarium

di *Eugen Evu* (romeno)

trad. franceze di *Elisabeta Bogățan*

e Linda Bastide

Să nu uiti N'oublie pas
Harta universului La carte de l'univers
Este creierul tău. C'est ton cerveau.
Înlăuntrul spiralei Dedans la spirale
Infinit numele. Infini le nom.
Hârtia aztecilor - Le papier des aztèques -
Pielea de sclav. La peau d'esclave.
Carnea acestora Leur chair
Tinctura tenebrei. La teinture des ténèbres.
Explozie semantică? Explosion sémantique?
O nouă galaxie Une nouvelle galaxie
Coagulează soarele celular. Coagule le soleil cellulaire.

Și înflorirea este...

Și înflorirea este rugăciune
Sublimare transfer în miracol
Al crezului
Exteriorul ca strălucire a miezului.

Même la floraison est ...

trad. franceze di *Elisabeta Bogățan e Linda Bastide*
Même la floraison est prière
Sublimation transfert en miracle
Du credo
L'extérieur comme éclat du noyau.

Fragmentarium

trad. italiana di *Angelo Manitta*

Non dimenticare
La carta dell'universo
È il tuo cervello.

Dentro la spirale
Infinito il nome.
La carta degli aztechi -
La pelle di schiavo.
La loro carne
La tintura delle tenebre.
Esplosione semantica?
Una nuova galassia
Coagula il sole cellulare.

Anche la fioritura è...

Anche la fioritura è preghiera
Sublimazione trasferimento in miracolo
Del credo
L'esterno come scoppio del nucleo.

Din Revista Academiei Internationale Il Convivio, Italia, 2009

Eugen Evu, *Poeme din Transilvania*, Editura Polidava, 2008 (Romania). Raccolta di poesie di uno dei maggiori poeti romeni, Eugen Evu, in cui spicca il senso della liricità e della contemplazione creativa, espresse con un linguaggio nuovo ed originale. idem, Aprile 2009



Despre valori hunedorene
Giuseppe MANITTA despre ...
Otilia și Torino Bocaniciu

Torino N. Bocaniciu, artista plastico e pittore, è nato in Romania nel 1960. Ha tenuto molte mostre personali, soprattutto nella sua nazione. La sua pittura, che travalica il figurativo, esprime una profonda emozionalità e presenta una architettura di colori che fanno fondere gli elementi essenziali dell'esistenza in un continuo rapporto tra la vita e la morte, tra l'esistenza e il non essere. Recente è la pubblicazione di un suo catalogo che riproduce anche molte sue sculture. La scultura è una riproduzione di elementi ed azioni quotidiane, intersecati agli ingranaggi del pensiero umano. Il catalogo riporta anche diversi giudizi critici, tra cui quello di Giuseppe Manitta. L'artista offre anche un catalogo insieme ad **Otilia Bocaniciu**, la cui pittura è luminosa con una prevalenza di colori caldi, che ben si

affiancano a colori freddi. Il giallo è un colore che spesso predomina, come nel quadro qui proposto.

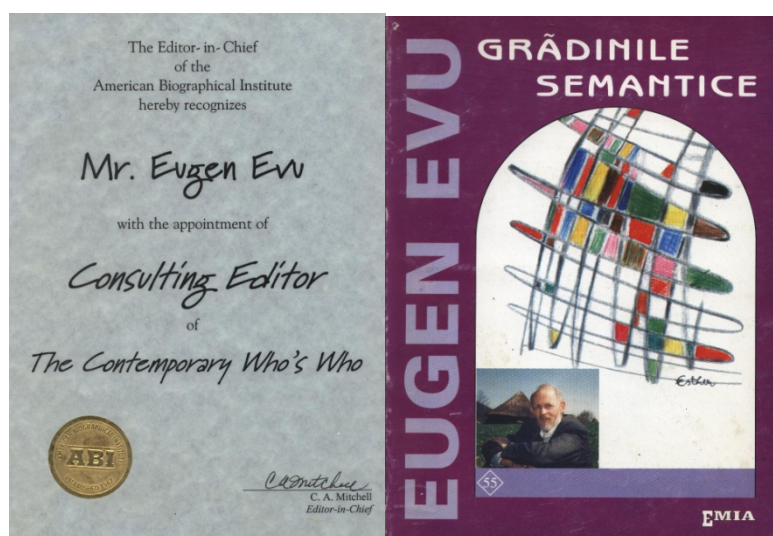
...și despre Ioan Șeu



Credința Perpetuă, (cm 51x17x15)

Ioan Șeu, sculptore romeno, ha pubblicato di recente un catalogo delle migliori sculture con diversi giudizi critici. Artista originale, espressione di una Europa dell'Est alla ricerca della forma, si esprime in immagini complesse e lineari. Il catalogo riporta anche vari giudizi critici, tra i quali anche quello di Giuseppe Manitta.

Rivista di Accademia Internazionale Il Convivio, Italia, ian. 2009



Cogito

Sinapse la arhetipuri

(arhetipul central- eul și lumea ; ego vs alter ego ? ; feminitatea artelor; masculinitatea fricii; forțele interiorului nostru; integrarea în noi înșine prin dorul de noi înșine; Eul creator și servirea Sinelui- Sinei- ca dual Sferic...Noi suntem inamicul...Ne despărțim acolo unde am fost deja despărțiți : prin arhe-ti'p : conflictele sunt recalibrante...)

...”lumea are nevoie astăzi de **unitate, o funcție a arhetipului central al Sinelui**, unitate fără de care lumea se va autodistrage. Există astăzi potențialul propriu arhetipului Adversității de a anihila toate formele de viață de pe această planetă, cu excepția celor mai rudimentare.

Armele nucleare au fost construite de către **conștiințe super- masculinizate**, care au considerat ca modul de a proteja națiunile constă în **putere și dominație, în locul utilizării valorilor feminine ale creativității și** asocierii, ca mijloace de apropiere a oamenilor, prin extensie a națiunilor.



**Plasticianul devenea prof. Mircea Bătcă
sau o scrutare în interregnul nostru virtual**

Conflicte vor exista întotdeauna. Între pozitivi și negativi va exista întotdeauna o luptă. Dar **fiecare dintre aceste părți se consideră pe sine ca fiind bună**, eroică, în timp ce pe cealaltă o vede ca fiind răul, adversarul, inamicul.

Modul de abordare a conflictului este de a privi aceste concepții ca **proiecții ale forțelor arhetipale din interiorul nostru**. Noi posedăm, fiecare, toate aceste arhetipuri care apar în visurile noastre.

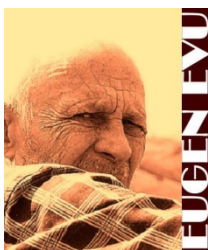
Dacă există o **violență interioară** înseamnă că și inamicul **se află înăuntru. Noi suntem inamicul**, dar și reconciliatorul sau salvatorul. **În interiorul nostru există toate aceste părți**, dar ele trebuie să acționeze prin cooperare în cadrul unui model al integrității. Aceasta înseamnă că noi putem determina o dinamica conștiință **prin extragerea proiecțiilor și integrarea lor în noi înșine**.

Fiecare etapă a vieții, a Itinerarului existenței, ne poartă înainte. Evoluăm, devenim mai conștienți, dar și mai eficienți. Însă pe acest drum apar și dificultăți, ca de pildă aceea legată de **Moarte - Renaștere**, care ne impun modificări radicale. *Fiecare criză constituie o ocazie de schimbare.* Vom opta, în acest sens, pentru întregul proces?

Intr-adevăr, Răul este absența empatiei

Pentru aceasta **avem nevoie de un Eu creator și implicat**, acela care face opțiunea, care apreciază totalul și se află **în slujba Sinelui**, centrul **dinăuntru și din afară**, ale cărui funcții sunt acelea de **a unifica**, a diferenția și a integra toate contrariile într-un întreg, pentru a transforma viața.

Parafraze și sublinieri la „Renaștere și moarte” I. Manzat



Memoria devenitoare

Inteligența umanului pare a fi o reminiscență telepatică, eventual a unei specii antedeviene, a omului adamic despre care mitologia afirmă că avea o durată de viață și capacități înnăscute, mult superioare. Paradoxal, le-a pierdut ca SPECIE, așadar prin specializare. Găsim aceste tulburătoare și etern discutabile izvoare codificate în mitosul tuturor zonelor planetare, culturilor arhaice, scrise sau orale. Sincretismele nu pot estompa esențialul lor mesaj, memoria lumii ca gândire - cunoaștere.

Inteligența omului Vechi era una de alt tip, una în care scrierea era doar a inițiaților de tip religios. Departe de a exalta sintagma „neuer mensch” la extrema acestuia, celui primordial. Or, actuala specie a făcut un salt treptat și accelerat în ultima perioadă, cea modernă, în sensul comunicării prin limbaj. Acel „la început era Logosul (Divin)- Cuvântul” și acesta era Dumnezeu (dumnezeire, energie divină, inteligență absolută și ubicuă, n), - poate avea și înțelesul unui cândva nou început al devenirii umane, prin cunoaștere și desigur liber arbitru. Numai că limbajul, gândirii abstracte cea care **ne diferențiază în sus**, ca vârf al lanțului trofic (de ce nu piramidal?), avea să dezvolte în creierul omului o **inteligență modificată funcție de progres, așadar prin redistribuire funcțională în terestra condiție**, (devenire, construcție de sine a eului, deci perfecționare a inter-relației om-om, om-natură), iar procesul perpetuu inter-relativ al vieții a dobândit alte forme de manifestare, în complexitatea Ființei. Creaționismul și evoluționismul sunt inter-relaționate.

Inteligența funcționează prin sugestie - autosugestie. Învățarea de tip teoretic cere un efort uriaș al minții, iar energiile subtile necesare cer „arderii” ale etapelor tot mai costisitoare pentru om și societate.

Acel ceva numit Inteligență umană este cel mai mare energofag și aparent divergent legii economiei cosmice, manifeste în toate creaturile vii.

Ce vor să zică gândirea pozitivă și cea negativă? O ecuație a autocontrolului, în care inteligența este sieși „captivă”, ea se autoreglează, prin ceea ce eladicii numeau Thelema (Voința), nuanțat zicând, forța echilibrării (recalibrării constructive, prin liberul arbitru), un BONUS dăruit omului din sacralul său tipar originar.

Gândirea și creativitatea datorată acesteia, sunt energofage la maximum. Se știe că d.p.d.v economic, omul este cel mai mare consumator de energie din toate ființele, el apărând ca o „mașină” care consumă absurd de mult față de cât produce; aceasta pare a fi o abatere de la legile naturii, ale existenței în armonie cu ea. Astfel zis, suntem o anomalie în multitudinea formelor de viață, în unicitatea noastră de ființe ce cugetă, ființe suferitoare tocmai prin capacitatea de abstractizare a gândirii-rezonantă subtil cu imagini, fantezia, aspirația ascendenței, **Îngândurarea.**

Gândirea genială sforțează mereu riscant pentru echilibrul mental obișnuit, **limitele condiției umane**, ea induce frecvent alienarea, sau schizofrenizarea, ca și cum ceea ce intuiește genial omul și descoperă ca atare, benefic, civilizator pentru omenire, se „răzbună”. Dar ar fi prea simplist. De fapt e fenomenul de consecință a depășirii condiției obișnuite, dacă vreți- „programate” genomic. Inițiatul din vechime, savantul genial de azi, „directorul de conștiințe”, filosoful, dar și liderul- erou politic în contexte istorice anume, idolul unor mulțimi care uneori iau în stăpânire, sunt glorificați și eventual teremină salturi dramatice (înainte ori înapoi!) ale istoriei contemporane lor, de fapt acționează prin puterea carismatică **de a sugestia**, de a induce ideile și utopiile lor, dogmele resurecte sau doctrinele de diverse tipuri, („utopiile dinamizează istoria”, s-a spus) și ei fascinează, adică hipnotizează masele. Tot astfel și liderii diferitelor religii, ori starurile unor culturi și arte post-moderne.

A sugestia este a înrâuri, a implanta, a însemna virtual modele, iar inteligența de tip „reminiscentă telepatică” dezvoltă și astfel fie deviații sociale, fie salturi șocante, ori lente, în devenirea istorică a diferitelor culturi. Cu atât mai mult, oamenii de cultură, filosofii, artiștii, ei au charisma lor și a faptelor lor, de a **induce semi-telepatic**, prin empatie și aductibilitatea simpatiei plurale, *direcții* pentru ceilalți, anume prin propensiunea „inocenților” predispuși la fanatisme, recte neo-idolatrii (!), să fie influențați. Factorii de influență de tip lider- director- de- conștiință, acționează astfel prin SUGESTIONARE asupra pluralității colective.

Prozelitismul din religii, de la extremele ortodoxe, la cele neo-protestante și chiar la sectarismul de o amploare fără precedent azi în lume, și analogic fenomenele adiacente din domeniul artelor, în baza aceluiasi principiu funcționează și se ramifică la nesfârșit. Divergențele conflictuale de aici vin, din instabilitatea unei unicități absente ab initio din ilo tempore babilonian.

Toate acestea sunt de fapt ale paradoxului existențial al condiției umane, al succesiunii de înălțări și prăbușiri în absurdul divergent al „istoriei”, ca sistem incoerent și incontrollabil pe termen lung. Este absolut neadevărat că omenirea este global contemporană sieși! Civilizațiile actuale, cu atât mai mult decât cele precedente, trăiesc în „timpuri” diferite, pe tot spectrul, din primitivism, în cosmosul asaltat tot mai straniu amintind de un destin zburător al Omului.

Politicile nu fac de câțiva să reia la nesfârșit, disperant, aceeași problemă, a direcției umanului spre o hieratică „concordie”, o „împărăție” de tip angelic, (împărăție, deci utopie resurect- imperialistă), una care avea să fie re-proiectată de religiile mari ale lumi în plan și dimensiune metafizică, transcedentală, posibilă așadar probabilă?

Dacă sugestia (sugestionarea, ca Verb esențial dinamic), are acest rol capital pentru noi, autosugestia (autosugestionarea), se deduce ca o condiție logică și legică. Creativitatea este indusă de auto-sugestionare, dacă preferați, de CREDINȚĂ.

Reminiscenta telepatică din arhetip a tipului de inteligență umană actuală, poate recupera uneori spectaculos (civilizator pe termen variabil), ceea ce omul a pierdut, descrescent, „pedepsitor”, prin vremuri. Cunoașterea de tip „luciferic” pare a fi și a umanului, dacă nu chiar inspiratoarea principală. Lor, din vechime, li se atribuie sub nume de „veghetori”, „fiii cerului”, „zei”, „îngeri”, titani sau extraterestri, redobândirea de către om a unei *condiții inițiale* (?), *una ce a fost censurată pedepsitor in illo tempore (...)* condiție, de alt tip, probabil nealterat de limbajul sofisticat, devastator – însă necesar progresului impetuos și riscant prin sforțarea Condiției genomice – ancestrale cât și celei dobândite, prin învățare, instruire, **memorie devenitoare.**

Inocența „paradiziacă” ar fi condiția reciprocității „homeopatice” de acest gen a interconectării sociale în modernitate. Nu e altceva decât o reiterare a arhaicelor corelații dintre „emițător” și „receptor”, remember chivotul legământului. Or legământ traducem legare- condiționare, iar RE LIGIO

(lat.), înseamnă Refacerea Legăturii cu Creatorul suprem, Dumnezeu. Simbolul atrofizic – energetic al Luminei, ca spectru și vibrație- undă, este Curcubeul legământului, post garantat de Elohim (cuvânt ebraic ce semnifică o pluralitate!, Victor Kenbach ș.a.). după distrugerea prin potopul universal și tot ce a urmat ca descendență.

Inteligența omului terestru este categoric una de tip efracționist, sau dacă vreți cum scrie în Biblie, rebelionară. Dar oare nu este aidoma și inteligența Materiei însăși? Se crede că omul păstrează o treime din zeitate. Astfel zis, noua cunoaștere, accelerată de progresia matematică deductibilă firesc, este o nouă rebeliune de tip angelic, indusă încă de la creștaie umanului. În limbaj religiosus, **noua cădere, sau noua stricăciune.** Altfel spus, o devianță, o repetare ciclică a evadării din cenzura pe care Bлага o numește transcendențială. (Resticțiile de diverse tipuri fiind autocenzură). Canoanele religioase și desigur, imitative- modelului atribuit divinului, legic, sunt motivate și vitale pentru mulțimile care, din totdeauna, au fost deprimare firesc de spectrul MURIRII, al inerenței morții: de unde ideea sublimării re-proiective într-o dimensiune atemporală, a „veșniciei”. Sămânța (sugestonnabilă și autosugestivă – prin crez și rugăciune- autoinducție, auto - re- programare a Subconștientului (sau Supraeului?), sunt ontologia absolută a umanului, mai concret a Inteligenței viului în racord condiționat cu spațiu-timpul nostru, cu Însăși Ființa care transcende.

Iată de ce afirmăm: credem deoarece și prin aceea că înțelegem, așadar aflăm, așadar *nu inventăm*, ci descoperim ceea ce ESTE ca eternitate.



Povestea vieții literare

Trei scriitori hațegani: Constantin Stancu,

Radu Igna și Eugen Evu, la Santamaria Orlea pe Strei ...

Invitații mei la Castelul Cărții

Mirela ROZNOVEANU

Statele Unite



Vetiver weblog

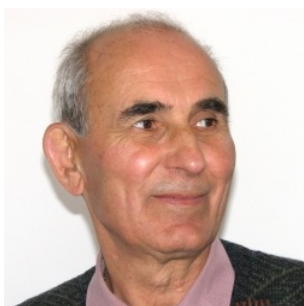
critic literar, eseist, romancier, poet

Lecturi moderne, eseuri, București, Editura Cartea Românească, 1978; **D.R. Popescu**. Monografie critică, București, Editura Albatros, 1983; **Civilizația romanului. Eseu despre romanul universal**, București, Editura Cartea Românească, vol.I - 1983, vol. II -1991; **Totdeauna toamna**, roman, București, Editura Cartea Românească, 1988; **Viața pe fugă**, roman, București, Editura Sirius, 1997; **Învățarea lumii**, poeme, București, Editura Fundației Luceafărul, 1998; **Platon**, roman, București, Editura Cartea Românească, 1999; **Timpul celor aleși**, roman, București, Editura Univers, colecția Ithaca, 1999; **Către o cultură legală virtuală**, eseuri, New York, Transnational Publishers (2001, 2002); **Born again--in Exile**, poetry, New York, iUniverse,

2004; *The Life Manager and Other Stories* (Administratorul Vietii si alte nuvele), New York, iUniverse, 2004; **Civilizatia romanului. O istorie a romanului de la Ramayana la Don Quijote**, Cartex, 2008.

„Mirela Roznoveanu aduce în literele românești trăiri și experiențe noi, ceva surprinzător și care nu s-a mai scris încă. Aduce, nu o dată, amărăciunea trecutului nostru recent, dar și o privire tranșantă și o intransigență morală ce țin de verticalitate și de asimilarea unui mediu profund democratic ce respinge jumătățile de măsură. Pe de altă parte, romanele Mirelei Roznoveanu sunt romane adevărate, în sensul că oferă cititorului acea lume de *imposibil* care îl obsedează și pe care nu o poate trăi decât prin intermediul jocului ficțional. La acest "conținut" incitant se adaugă eleganța și rafinamentul unei scriituri atente la mixtura percepțiilor, la meandrele sensibilității și la complexitatea relațiilor umane”. (*Dan Cristea*)

Schite de portret **Pastorul Gligor HADA**



Fratele Hada ... **Un om care și-a asumat apostolic viața**

Cu mulți ani în urmă, cumva mult mai mulți decât cei numărați, Gligor Hada era unul dintre oamenii despre care tatăl meu, cândva pastor raional al Bisericii lui Dumnezeu Pentecostale Apostolice din „bătrâna Hunedoara, îmi vorbea cu o deplină încredere și acea frățietate ce leagă și peceltuiește viețile prin credință evanghelică. Nu doar atât, ci știu că au rămas prieteni dincolo de vârste, în – aș spune – vârsta interioară, subtil confluentă în misterul legământului cu sacralitatea, prin botezul cel după pilda lui Ioan, în apele râului și la vârsta deplinei consimțiri conștiente.

Di Gligor Hada mi-a povestit mereu cu emoție ce mi s-a transmis ca unui fiu dinspre părinți, (dsa este tată a șapte copii), câteva amintiri din acea lungă înfrățire sufletească și duhovnicească dintre familiile Evu Gheroghe și Gligor Hada, între care via amintire a unei vindecării a unuia din fiii săi, prin rugăciune și stăruință în lăcașul cel vechi al Bisericii Pentecostale.

Gligor Hada a fost – spune dsa- ucenic al tatălui meu și a avut până la despărțirea lumească un anume semn ce nu îl atribui destinului, ci însăși credinței lor. A oficiat, împreună cu Biserica, îndatoririle de înmormântare, atât ale Ipărinților mei Gheorghe Clara. Cum să nu am pentru d-sa și Biserica părinților mei o recunoștință greu exprimabilă? Și concitadini fiind, cum aș fi fost neatent la tot ceea ce a făcut acest Om în orașul său, pentru a pune în practică, energetic- modelator dragostea de aproapele, pentru cei mai necăjiți, cei mai săraci, cu osebire pentru COPIII năpăstuiți de vechiul regim ? Sunt dulbu onorat, ambii fiind Cetățeni de onoare ai Hunedoarei, pentru merite diferite, însă, în fond, apropiate ca înțelegere creștină a Vieții și morții? Nu pot ignora nici deceniile de hărțuire în care vechiul regim ateu a făcut rău acestei Biserici, ca și celorlalte, infiltrând informatori, acuzându-i pe părinții și copiii din școlile și liceele hunedorene în documente ce mi-au fost înmănată în Decembrie 1989, aflate în seifurile verzi cu lacăt, pe tablele sistematic cerute de la dascălii supuși volens- nolens ateismului de tip marxist- ceaușist, ...acuzându-i așadar de „ infestare religioasă” ...Din păcate, aveam să constat și în anii următori, că îndoctrinați cu ateismul orbesc, unii oameni politici s-au dezlănțuit incalificabil și în mod fundamentalist, la extrema musulmanismului fanatic, contra „ POCĂIȚILOR” , înțelegând campaniile electorale ca niște spectacole populiste....

Exact tipicul atitudinal al activiștilor roșii de ieri, avea să le fie înverșunarea cu care au atacat cutare candidatură la primăria Hunedoarei, parte din preoțimea ortodoxă, foști aliați ai puterii perdante, tolerând sau

chiar secondând discursului în biserici, cu invective de tip securistic la adresa ...pocăiților. În cântarul real al faptelor, prezența dlui Hada Gligor în viața societății, impresionantele faceri de bine și dăruirea sa precum propriei familii, pentru binele familiilor frustrate, sunt exemplare, în această criză de profunzime prin care trece societatea : astfel de oameni sunt cu adevărat o binecuvântare.

Pocăința, cuvântul care pălmue ? De ce erau batjocotiți pocăiții?

Mărturisesc oroarea ce a răsucit în mine o rană ce o port din primii ani ai vieții, (am tipărit o carte „ Port și rănilile tale...” – amintitoare a înjosirii cu atributul pe atunci rău famat, de lumpen antistalinist și...”infestat religios”...) olaltă cu întreaga-mi familie, când în alegerile pentru primăria din 2008, o mașină străbătând excitată orașul, urla prin megafon, cu vocea exaltatului rusofon Stolojan, ce i-a strâmbat dealfel gura semnificativ, în grimasa fanatului pionier - ateu, comunist ireparabil, fals liberal, ba chiar pseudo-democrat, incredibilul slogan „ NU DAȚI HUNEDOARA PE MÂNA POCĂIȚILOR! ...După ce l-am ascultat pe acel om în campania 2008, în aula Facultății Hunedoara, am înțeles de ce vorbește cu un anume rictus al gurii, și am înțeles că trebuie să îmi retrag opțiunea de „ votant” al unui partid (PLD) ce a fost înghițit de un altul, dezamăgindu-i pe câțiva mai ...treji. Explic aceasta unor eventual nedumeriți Oamenii ca Stolojan (era să zic Stoljenișin!) nu vor fi niciodată ceea ce strigă că sunt.

Acest amestec grotesc de fascism cu legionarism și ceaușism cripto- comunist, m-a determinat să mă rup de orice conclura - fie și iluzoriu – amiabil, pentru emanciparea culturii noi, cu ediliile ce una au zis, cam altele au făcut. Sunt dator cu această sinceritate conștiinței mele ca și cititorilor mei , deopotrivă Bisericii părinților mei, Familiei Hada, din țară sau din America.

Așadar pocăința ?...

Acest cuvânt care ar trebui să ne tulbure la fel pe toți, mai ales când e vorba de istoria recentă, îl știu din copilăria mea școlară: era cuvântul care pălmuea fiii de „ pocăiți”, ca un stigmat. Obținând peste ani de la Arhivele fostei securități dosarul tatălui meu – pastorul, aveam să descopăr hidoasa față a celor fără Dumnezeu, deși o cunoșteam din copilărie și adolescență. Or cu atât mai amarnic aveam să regăsesc în cazul unor lideri ai clamatei democrații cu deviza „dreptate și adevăr”, demagogia fundamentalistă a sloganului.

Asta au făcut mereu ateii: au politizat, înregimentat și militarizat: biserica, armata, cultura, artele, viața oamenilor. Au speculat simțul naționalist autentic al unui popor. Mentalități marxiste, implantate în „ omul de tip nou”, etc. S-au făcut frați cu Dracul, ca să îl reîncăuneze și să-i chițcăie la picioarele încopitate. Dacă ar exista Adevăr, ar fi Dreptate, nu-i așa ? Nu discriminant, pentru unii, ci pentru toți. Așadar Gligor Hada, părinte a șapte copii, spirit cu o neobișnuită forță sufletească, animator a numeroase proiecte de binefacere pentru năpăstuiți, conlucrative și ingenios în toate cele înfăptuite în orașul său, este într-adevăr un om minunat, pe care chiar și învrăjmășiții sunt siliți, măcar de văzul lumii, să îl respecte. Ne-am reîntâlnit deseori, am văzut și ceea ce a reușit, am înțeles și ceea ce continuă să facă.. La ora sincerității afirm că fără eroicul său travaliu spre binele năpăstuiților, candidatul P.N.L., fiul dsale, întors din State, cu greu ar fi ajuns primar...desigur, Fiul Ovidiu Marius Hada urmând să probeze încrederea acordată de majoritatea alegătorilor din 2008... Cred că e foarte important cum și cu cine conlucrează, cum și în cine are încredere.

Înțeleg că propensiunea spre asumarea de către Ovidiu Hada a unui atare mandat ultra- dificil într-un oraș devstat de „ zestrea” totalitarismului ceaușist, cu toate dimensiunile sale, vine din Familie, din crezul ce i l-au insuflat tatăl și mama, adăugându-se experienței a 20 de ani de exil asumat și deductibil motivant esențial pentru reîntoarcerea și implicarea în societatea civilă la vreme de criză. Sper să ajung ora unui autentic ECUMENISM, dincolo de retoricile politizate, ale unor saducheii sau farisei...Fiind botezat ortodox, nu pot înțelege totuși, nicicum, aceste înverșunări de discordie, de învrăjmășie, pe care comunismul ni le-a inoculat și uneori au devenit reflexe. Oare la un anume fundamentalism (radical) i se răspunde înțelept tot cu radicalism fanatic ? Ca în politică, așa și în religie?

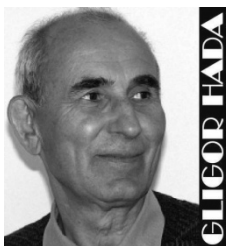
Omul și Pastorul (adică păstorul) Gligor Hada poate fi mândru dincolo de smerenia, de blândețea pe care i le cunosc de câteva decenii, față de sine și față de Dumnezeu, că a făcut Ceva pentru Ceilalți.. Iar sufletele copiilor care îl consideră Bunicul și Moș Crăciunul lor, vor lumina în timp, fața ce își ascunde tristețile sub un surâs rar obosit, deoarece Vindecările de altădată, redevin însutit Vindecări și pentru alții. Dragul meu prieten de o viață, Pastore, vă mulțumim și noi, cei poate răzlețiți, însă aveți încredere și iertați ca să fim iertați: nu în orbire, ci printre alte ziduri, căutând aceeași Lumină, care este geamănă cu licărirea din noi, prin inimă și dragoste de semeni ca de noi înșine. Așa să ne ajute Dumnezeu-Unul.

*** Articol cenzurat în media zonală, apărut în revistele „ Revista Agero – Stuttgart- Germania și Romanian Vip, Statele Unite, 2009**

VOCATIA UMANITARĂ CA MISIUNE DIVINĂ

Ion Urda în dialog cu Gligor HADA





HADA GLIGOR, născut în 14 martie 1940 în localitatea Țelna din județul Alba. Fondator al Asociației misionar-umanitare „MARANATHA” Hunedoara, cu sediul în Hunedoara, str. Mureșului, Bl.CM4, telefon de contact 0744631053. Pastorul Bisericii Creștine Pentecostale „GOLGOTA” din Hunedoara. Căsătorit, are 7 copii.

Deschid acest dialog cu câteva repere biografice ale pastorului Gligor HADA pentru că rar mi-a fost dat să întâlnesc oameni care, într-un răstimp relativ scurt, să realizeze atât de multe lucruri extraordinare. Cunosco mulți oameni care s-au îmbogățit, au acumulat averi colosale, și-au făcut vile și palate, dar totul în numele unei porniri triumfaliste de a avea cât mai mult, de a se ridica în ranguri sociale, dar nicidecum gândindu-se la durerile altora, la câte nenorociri pot exista în lume, la faptul că un gest cât de mic de ajutor poate fi un strop de omenie ce se adună într-un ocean de bunătate și ocrotire a semenilor nevoiași.

L-am cunoscut pe pastorul Gligor HADA prin 1993, când, fiind consilier local, m-a solicitat să văd cu ochii eforturile lui și ale asociației sale de a crește vreo 24 de copii abandonati, și am rămas uimit de ce am văzut. Și acel lucru era doar un început. Pastorul Gligor HADA a creat în Hunedoara un sistem de ajutor social care rivalizează cu cel instituțional de stat. Și aceasta numai în numele umanitarismului. În numele omeniei care ar trebui să ne guverneze viața, în numele ideii de a-ți ajuta aproapele ajuns în nevoie.

Nu m-am putut abține să nu-l abordez pe distinsul om într-un scurt dialog:

R.: - Domnule pastor, deși ne cunoaștem de ani buni, nu pot să nu remarc faptul că în fiecare zi trebuie să recunosc că vă cunosc prea puțin. Realizați atât de multe lucruri umanitare în această Hunedoară uitată de noroc, încât nici nu știu cu ce să încep acest dialog. Cred că ar trebui să încep întrebându-vă ce vă determină să vă zbateți atât de mult, uneori până la uitarea de sine, pentru binele altora?

G.H.: - *Cred că, pentru a mă face mai bine înțeles, trebuie să vă răspund printr-o întrebare: „Ce anume vă determină pe dvs. să scrieți poeziile atât de frumoase pe care le scrieți?” Și răspunsul vine de la sine, există în fiecare dintre noi porniri lăuntrice care ne îndeamnă să alinăm sufletele necăjite, iar dacă dvs. o faceți prin poezie, eu încerc s-o fac cu ceea ce mi-a dat bunul Dumnezeu, pornirea lăuntrică de a-mi ajuta semenii aflați în suferință prin toate mijloacele de care mă pot folosi.*

R.: - Într-o lume în schimbare, atunci când un întreg sistem de valori, mai mult sau mai puțin false, cum a fost vechea orânduire, se prăbușește brusc, fără putința ca altceva să-i ia locul, cred că nu a fost deloc ușor să clădiți micul dvs. imperiu umanitar. Știu din experiența vieții că oamenii, nu neapărat din răutate, ci poate din neputința de a înțelege, privesc cu suspiciune chiar pe cei ce vor să-i ajute, li se pare ciudat că cineva poate fi altruist, că vrea să-i ajute complet dezinteresat, din acea iubire pentru aproapele tău pe care o propovăduiește Domnul Isus.

G.H.: - *Eu am pornit întotdeauna de la ideea că fiecare om își are rostul său pe acest Pământ, rost pe care Dumnezeu ni l-a hărăzit încă de la naștere, și că omul nu trebuie decât să-și urmeze calea creștinească de a-și iubi aproapele ca pe sine însuși și de a-l ajuta când a ajuns la nevoie. Mie Dumnezeu mi-a dat puterea de muncă și voința de a face lucrarea plăcută lui, ajutorarea semenilor năpăstuiți de soartă. Fac ceea ce fac cu convingerea că Domnul mi-a încredințat o misiune pe acest Pământ și am îndatorirea să o duc la bun sfârșit. Și vă mărturisesc ca unui prieten de suflet că fericirea și mulțumirea sufletească pe care o simt pentru împlinirea Lucrării Sale îmi oferă satisfacții de nedescris. Toate greutățile întâmpinate le-am biruit cu încrederea că Domnul este alături de mine și că eu fac Lucrarea Sa. Nu vreau să fac aici inventarul piedicilor și răutăților de care m-am lovit, poate că le-am și uitat, pentru mine este esențial faptul că am reușit ce mi-am propus.*

R.: - Domnule pastor, toate au un început în lumea aceasta! Dumneavoastră cum ați început?

G.H.: - Mi-am dat seama că trebuie să creez o instituție legală prin intermediul căreia să pot acționa. Soluția cea mai bună, pentru că misiunea noastră nu este profitul, era să creez un ONG non-profit, iar legea prevedea pentru acest scop crearea unei asociații. Asociația misionar-umanitară „MARANATHA” și-a început activitatea în mai 1992, având ca obiect de activitate principal înființarea de orfelinate, aziluri de bătrâni, grădinițe, policlinici medicale și asistență socială în general.

N-a fost de loc ușor. Am preluat o clădire aproape părăsită pe care am renovat-o și am creat astfel principala bază materială a asociației. Aici am început prin înființarea, în anul 1994, a unei farmacii în care se distribuie bolnavilor sărmani medicamente gratuite obținute prin donații de la diferite organisme umanitare din străinătate cu care am intrat în contact. În 1 august 1995 am inaugurat orfelinatul cu un număr de 24 de copii, unul dintre așezămintele cele mai dragi inimii mele. Nici nu vă puteți imagina bucuria pe care o simt când sunt între ei, când îi văd jucându-se fericiți și am conștiința mulțumită că vor crește oameni întregi și adevărați, cu credință în Dumnezeu și cu iubirea față de aproapele lor.

R.: - Domnule pastor, cred că pentru ei sunteți un fel de tată, sau mai bine zis, bunic! Spun aceasta pentru că și eu mi-am crescut proprii copii, dar, până n-am ajuns bunic, n-am cunoscut adevărata valență a iubirii față de copii, iubirea față de nepoți, cea pe care o înveți după o anumită vârstă, și care nu poate fi comparată cu nimic. Cred că, între ei, sunteți mai mult decât un părinte, sunteți un model, și dragostea lor vă umple inima de bucurii nemăsurate.

G.H.: - Așa este, dar nu ne-am oprit aici! Tot pentru sufletele copiilor am amenajat, în localitatea Izvoarele din comuna Teliuc, un Centru de recreere pentru copii abandonați. Este un loc foarte frumos unde copii se pot bucura de ieșiri în natură și de peisaje minunate.

Tot pentru copii necăjiți, în anul 2000, am înființat o Cantină de ajutor social în care zilnic servesc o masă caldă 50 de copii proveniți din familii defavorizate, proveniți din Școlile Generale nr.2, 11 și 12, copii selectați de conducerea școlilor de unde provin. În plus, în parteneriat cu Primăria Hunedoara, în 23 iulie 2003 am deschis un Centru de zi „Lumină și Speranță”, unde 25 de copii din medii defavorizate servesc masa și sunt găzduiți peste zi.

R.: - Deși sunt convins că problema copiilor este cea mai dragă sufletului dvs., totuși n-ați neglijat, în activitatea dvs. umanitară, problema necazurilor și neputințelor care se instalează în om odată cu vârsta. Știu multe, din auzite, despre cât de mult îi ajutați pe bătrânii bolnavi, dar v-aș ruga să-mi spuneți dvs. câteva cuvinte despre aceasta!

G.H.: - Când vorbim despre acțiuni umanitare trebuie să ne gândim la cei aflați în nevoie și suferință. Ori cine pot fi mai în nevoie și suferință decât cei bătrâni, mulți dintre ei uitați de urmași fără Dumnezeu, alții fără urmași, cu pensii mizere și bolnavi, pentru care medicamentele cu care își mai alină suferințele trupești au ajuns un lux pe care nu și-l pot permite. Avem mulți bătrâni fără adăpost în Hunedoara, care trăiesc din ce adună de pe la containerele de gunoi. Desigur că nu-i putem ajuta pe toți, dar cu puterile noastre, ne străduim să facem cât mai multe. Astfel, din farmacia noastră umanitară distribuim anual medicamente în valoare de peste 400.000 lei (noi). Din anul 1998 la sediul asociației funcționează un Centru Medical Creștin dotat cu aparatură modernă, cu consultații gratuite sau tarife modice, care cuprinde:

- 3 cabinete stomatologice;*
- 1 cabinet de radiologie dentară simplă și panoramică;*
- 1 cabinet de radiologie pulmonară;*
- 1 cabinet de pneumologie.*

De asemenea, începând cu 11 februarie 2005 am înființat un adăpost de noapte pentru persoane vârstnice fără adăpost, în care beneficiază și de o masă caldă seara și un mic dejun.

R.: - Domnule pastor, din cele relatate ajung la concluzia că instituția dvs. rivalizează ca rezultate cu instituțiile specializate ale statului pentru asistență socială. Personal sunt foarte impresionat și de cele văzute, și de cele auzite, și, în numele tuturor necăjiților Hunedoarei, nu pot decât să mă înclin cu profund respect și să vă mulțumesc.

G.H.: - Și eu vă mulțumesc și vă asigur că tot ceea ce facem, facem în numele Domnului și pentru a împlini Lucrarea și Voia Sa. Ne rugăm să ne dea sănătate și putere de muncă pentru a continua. Doamne, ajută-ne!

R.: - Dumnezeu să vă ajute!

Oana BIMBIRICA

Reportaj despre Gligor HADA „Maranatha” la copiii sărmani

Urcă scările în fugă, piciorușele le tropăie pe scări, iar vocile de copil umplu până la refuz golul holului. Chipurile le apar drăgălașe, schimonosite de zâmbet și curiozitate, de după colț, iar așteptarea noastră ia sfârșit. Îmbrăcați în pantalonăși și bluzițe colorate, bucățile de om, fetițe și băieței, se împiedică unul de celălalt în goana lor de a ajunge primii la musafirii necunoscuți. La capătul coridorului, un boț de fetiță de doi ani, bucălată de îți vine să o strângi în brațe, se ține agățată de mâna protectoare a unei tinere pedagoge. Unii „Bună ziua!”, alții mai îndrăzneți „Ceau!”, te salută de bun venit și te înconjoară deja ca pe unul de-al casei. Au fețele curate, inocente, iar ochii lor, de copil, îți spun din prima clipă că, deși s-au deschis doar de câțiva ani, au cunoscut deja greutățile, neajunsurile și, mai ales, cum arată viața fără dragostea unui părinte. Pentru acești micuți, de câțiva ani, orfelinatul Asociației „Maranatha” din Hunedoara înseamnă... acasă.



Straturile de flori, de toate felurile, par aranjate de mâna unui grădinar iscusit. Privindu-le, ești tentat să te oprești, să le admiri, dar să nu pleci mai departe, deși, în față, te așteaptă ușa deschisă a unei clădiri la fel de îngrijite. Urcăm scările, iar după salutul politicos al celor doi băieți de la intrare, suntem îndrumați spre un „living” extrem de luminos și de aerisit. Colțare de piele, mochetă și mobilier modern, flori înalte și verzi, iar în mijloc, o masă rotundă înconjurată de scaune. O bombonieră plină cu dulciuri, două cești și un termos, semn că, undeva, e cineva care s-a pregătit pentru venirea noastră. Peste tot, în fiecare colț liber, tronează o jucărie de pluș, cățeluș, iepuraș, pușor sau un alt animăluț, toate evadate parcă din universul puilor de om aflați undeva la etaj. Contemplarea noastră admirativă e întreruptă de niște pași ușori, înăbușiți de mocheta groasă. Un bărbat cu părul cărunț și un zâmbet larg ne întinde mâna, încă înainte ca buzele sale să rostească urmele unui salut. Schimbul de amabilități nu se prelungeste prea mult. Ne-am cunoscut, iar Gligor Hada, președintele asociației, are multe de spus, iar timpul e scurt. Nici noi nu stăm prea bine cu răbdarea. Bărbatul e un om obișnuit, nu are nimic special la prima vedere. Însă, undeva, dincolo de sclipirea și bunătatea din priviri, se ascunde o fire hotărâtă, bățăioasă și mai ales altruistă. Gligor Hada e cel căruia micuții necăjiți, găzduiți la orfelinat, îi pot spune oricând, și pe drept cuvânt, „tată”.

Temelie de 20.000 de euro

O clădire părăsită și vandalizată în ultimul hal, de pe strada Mureșului din Hunedoara, a fost piatra de temelie a drumului pe care pășește, și acum, Gligor Hada. Fosta locație a Jandarmeriei care, înainte de 1989, servea Poliția și Securitatea, este locul în care dorm, mânâncă și se joacă cei aproape 25 de copii orfani sau aflați într-o situație de dificultate, de care se ocupă Asociația „Maranatha” („Dumnezeul nostru vine!” din epistola lui Pavel către Corintheni). Lui Gligor Hada nu îi este ușor să vorbească despre începuturile vieții sale de acum, însă sentimentul de reușită și împlinire îi dezleagă limba. „Am cumpărat acest bloc în anul 1991, după ce tot ceea ce se afla în el, de la mobilier și până la geamuri, a fost furat sau distrus. Cred că oamenii au vrut, cumva, să se răzbune pe vremurile care au fost, știind că aici s-au aflat oameni care au avut foarte mult de-a face cu Securitatea. După anul 1991, blocul a intrat în proprietatea combinatului siderurgic, iar ulterior a fost scos la licitație pentru a fi vândut. Eu tocmai mă întorsesem din America, unde am stat aproximativ trei luni, am muncit și am venit cu ceva bani, ajutat fiind și de fiul meu care se afla acolo de mai mult timp”, povestește Hada. Aproximativ 20.000 de dolari, atât a plătit Gligor Hada pentru a intra în posesia unei clădiri pe care nimeni n-ar fi cumpărat-o pe vremea aceea, având în vedere starea în care se afla. Nu mai știe câte sute de mii de dolari a cheltuit, ulterior, pentru a o transforma în clădirea frumoasă și modernă în care își spune, acum, povestea și în care crede că face exact ceea ce-i dictează inima. Îi ajută pe cei săraci, care au nevoie de ajutor, pentru că, la rândul lui, și el este sprijinit în facerea de bine. Nu de foarte mulți, însă, și pentru el, cineva dă a zecea parte din câștigul său. Așa e regula. Una nescrisă.

Fericire și medicamente gratuite

„Prima dată, în anul 1994, am reușit să dăm în folosință o farmacie, care funcționează și acum, la parter, după ce, în anul 1992, am înființat Asociația. Aici, oferim, gratuit, în fiecare miercuri, oricui vine cu o rețetă eliberată de un doctor, medicamentele necesare. Avem doar medicamente străine, aduse din Franța, Germania și SUA. Sunt mulți oameni care vin la noi, din ce în ce mai mulți, și pentru faptul că medicamentele le sunt oferite gratuit, dar și pentru că multe dintre ele nu pot fi găsite în farmaciile din oraș”, mai spune Gligor Hada. Un an mai târziu, șase copii sărmani, din Hunedoara și Alba Iulia, și-au găsit adăpost în aceeași clădire, cu două etaje mai sus, în locul pe care președintele asociației l-a transformat într-un mic orfelinat. „N-am adus eu copiii, nu i-am găsit pe stradă, ca să spun așa, ci au fost repartizați aici de către Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului, în baza unei hotărâri de plasament dată de o comisie specială. Nu toți copiii sunt orfani, majoritatea au părinți, care nu pot avea grijă de ei din cauza sărăciei. Noi îi încurajăm și facem totul pentru ca acești copii să se întoarcă în familiile lor și am avut numeroase reușite în acest sens”, a afirmat Gligor Hada. În acest moment, în pătuțurile de la etajul doi al clădirii trăiesc fericiți, atât de fericiți cât pot fi niște copii sărmani, aproape 25 de sufletele. Sunt fete și băieți cu vârste cuprinse între doi și 12 ani. Le auzim glăscioarele trecând prin pereți, iar gazda noastră simte că ne roade rău de tot curiozitatea să-i cunoaștem.



Volănașe, diplome și jucării

O ușă deschisă cu cheia ne introduce într-un spațiu desprins parcă din lumea minunată a unui celebru șlagăr al epocii ceaușiste. La intrare, un elefant imens de pluș pare să ne împingă înainte, cu trompa, spre cei pe care-i veghează de câțiva ani. Camerele aflate de o parte și de alta a coridorului sunt pline de obiectele copilăriei: zeci de jucării, aranjate frumos în jurul a patru pătuțuri și două dulapuri. O bucată de rochiță roz, toată plină de volănașe, mă lasă cu gura căscată. E minunată, iar privirea mea caută printre amintirile copilăriei mele ceva la fel de frumos, Din păcate, nu găsește. Mirosul îmbietor, de

mâncare, care vine, de undeva, din stânga, ne călăuzește spre bucătărie și sala de mese. În drum, ne privim reflexia în oglinda unei băi ultramoderne, cu minuscule toalete și cabine de duș. Numai bune pentru copilașii ale căror voci le auzim deja, apropiindu-se la chemarea lui Gligor Hada. Privirile ni se opresc pe pereții holului, plini ochi cu fotografii și desene ale micilor locatari. Lângă, mai multe diplome, decernate cu mare cinste pentru recorduri de genul „cea mai sânguincioasă cititoare” sau „cel mai bun alergător”. Încercările copilăriei au fost transformate de educatorii copiilor în adevărate opere de artă și nu există, cred, vizitator care să nu le admire și chiar... să se mire la vederea lor. Lipsa unei vieți de copil fără griji este compensată, aici, atât prin dragostea celor care le veghează pașii, cât și prin încurajarea și chiar cultivarea talentului acestor pui de om.

Trenul plin cu iepurași

Între timp, suntem înconjurați de aproape zece prichindei, care mai de care mai gălăgioși, și mai dornici să-i cunoască pe musafiri. Se împrăștie fiecare în camera lui, iau în brațe jucăriile de pluș și se pregătesc de ședința foto, ca niște adevărate vedete. Țăcănitul aparatului le surprinde zâmbetele, ochii mari și inocenți... Gata. Au dispărut deja din peisaj, și le auzim pașii tropăind pe scările care duc la etaj, spre camera de joacă. Tobogane din plastic, căluți din lemn și o grămadă de alte jucării, în mijlocul unei încăperi mobilate la fel de modern, ca și celelalte. Se așează din nou pentru o fotografie, nu înainte de a ne bombarda cu o mulțime de poezii. „Vine trenul de la Iași”, începe poezia Flavius, de 9 ani, cel mai mare dintre prichindeii prezenți. E elev în clasa a treia la Școala Generală nr. 12 din Hunedoara. Când aud de trenul de la Iași, îmi vine imediat în minte acceleratul studenției mele care circula pe ruta Timișoara - Iași. Era un tren urât și murdar. Flavius nu știe nimic de el, pentru că trenul lui e plin de iepurași, care, nu se știe de ce, sar, rând pe rând, afară, pe geam. Tot cu săritul se ocupă și micuții sărmani, înainte de plecarea noastră, însă ei zburdă de la o jucărie la alta, în timp ce își flutură mânuțele de bun rămas și salută fiecare în felul lui.

Surse media hunedoreana

Votul scriitorilor pentru Ideea Conurbaria Corvina

Monitor media:

Corvina de mâine - șansa eruoceană pentru hunedoreni

Cu prof. Mircea MOLOȚ

Președinte liberal al C.J.Hunedoara, sprijinitor al culturii scrise



despre Aeroportul internațional Saulesti

Reporter : Domnule președinte, vă rog să consecțați datele privitoare la perspectiva unei „porți” aeriene spre lume, mă refer la Aeroportul Saulesti, cu investitor italian.

- În localitatea Săulești de lângă Deva va fi construit un aeroport internațional, cu o capacitate de un milion de pasageri pe an. Investiția va fi realizată prin intermediul unui parteneriat public-privat între Consiliul Județean (CJ) Hunedoara și un investitor strategic, valoarea lucrărilor fiind estimată la 90 de milioane de euro.

Aeroportul se va întinde pe o suprafață de aproximativ 100 de hectare, va avea o pistă de 2.000 de metri lungime și va dispune de terminale pentru pasageri, locuri pentru gararea

avioanelor și spații de parcare pentru autovehicule. Valoarea finală este estimată la 90 de milioane de euro. Lucrările ar putea începe la sfârșitul acestui an, prima etapă a acestora fiind prevăzută să se încheie în 2010. Studiul de fezabilitate al proiectului realizat de compania **italiană Europit** a fost prezentat, ieri, 5 Mai a.c., la sediul CJ Hunedoara. Potrivit documentației investiția va fi împărțită în trei faze de realizare, într-o perioadă de 10 ani. În prima fază, care va avea o valoare de 13,5 milioane de euro va fi construită o pistă de 2.000 de metri lungime, cu o lățime de 45 de metri. Aceasta va permite aterizarea și decolarea unor avioane tip Airbus 737 cu o capacitate de 120 de pasageri. Terminalul pentru pasageri va avea o suprafață de 900 de metri pătrați, aeroportul urmând să preia, până în anul cinci de funcționare, circa 100.000 de călători pe an. Pe de altă parte, studiul mai prevede construcția unei parcări de 100 de locuri pentru autovehicule și amenajarea unui loc de garare pentru avioane. Accesul spre aeroport se va face printr-un pasaj suprateran peste linia de cale ferată existentă.

În faza a doua a investiției, în valoare de 20 de milioane de euro, care se va derula între anii cinci și opt, este prevăzută o dezvoltare a activității aeroportului până la un trafic de 400.000 de pasageri, anual. În această fază, va fi construit încă un terminal cu suprafața de 4.000 de metri pătrați, care va oferi inclusiv servicii comerciale și de alimentație publică. În plus, vor mai fi construite un hotel, o unitate de pompieri și va fi extinsă parcare pentru autovehicule.

În ultima fază a investiției va fi extinsă pista aeroportului, va fi construit un nou turn de control și va fi ridicat un al treilea terminal cu o suprafață de 11.000 de metri pătrați, ce va include spații comerciale și alte utilități pentru pasageri. Investiția este apreciată la o valoare de 57 de milioane de euro. Dezvoltarea aeroportului va permite un rulaj de 15 avioane pe oră, estimându-se un trafic de pasageri de un milion de persoane pe an, la finalul unei perioade de 20 de ani.

Consiliul Județean, instituția pe care o conduc susține construcția aeroportului internațional ce va fi realizat în zona actualului aerodrom folosit de Aeroclubul «Dacia» Deva. Consiliul Județean dispune deja de 30 de hectare din suprafața necesară construcției, terenul fiind atribuit de Ministerul Transporturilor. Sperăm să nu avem piedici în realizarea acestei investiții. Noi punem la dispoziție terenul, iar finanțarea investiției se va face din fonduri private. Avem investitori interesați de realizarea acestui proiect. Aeroportul este o necesitate pentru dezvoltarea județului Hunedoara și sunt convins că vom avea sprijinul Prefecturii și al parlamentarilor hunedoreni în realizarea acestui obiectiv * *mulțumiri Mesagerului hunedorean pentru surse*

Rotonda la Castel **Teosofie ...euristică**

Încercare contra creierelor de mămăligă

Viața – principiul ordonator universal, apelând la o metaforă a paradoxismului (și neutrosofiei), ar fi o întrerupere temporară a Morții absolute! Raportat la CIRCULARITATEA spațiului-timp (spiralis, cel mai vechi semn al omenirii, poate Urobouros), se deduce că sintagma eliadescă „ eternei reîntoarceri”, cu nuanțele esoterice ale reîncarnării sufletelor, charma și multe altele din domeniile astrofizicii, fizicii subcuantice, teoriei Infinitului DUBUL (macro-microcosmic), ș.c.l), vastitatea metafizicii, transcendența...rămân a fi cercetate mereu, revelate ori disputate mereu, în intrisecă corelație cu existența, cu Fiindul, cu ființarea, cu cerurile, cu

câmpurile geomagnetice, recte cu cele bio-energetice.. iar mai nou, cu teoria Rezonanței Schuman....

Practica *Divinației* din illo tempore, a fost precursora a unor științe moderne, așa cum bunăoară alchemia a fost precursorsa a chimiei; inițiații și mistagogii lumii de altădată, sunt precursorii mărunților ori marilor, genialilor savanți și descoperitori de azi: nu odată, acești descoperitori de fapt REDESCOPERĂ prin intuiție, ori întâmplător (vezi legea dinamică, a 3-a, a Hazardului a lui Hegel : „*Punctul de interferență a două cauzalități opuse*” ...,citat din memorie, n) și se perpetuează în alte forme până azi, însoțindu-l pe om în irepresibilul Dor de eternitate, un inefabil ce nu va pieri decât odată cu specia. De unde izvorăște aparent inepeuizabil, cum însăși Viața, acest dor de transcendere ?

Filosoful- poet român Lucian Blaga conceptualizează o „ cenzură” a Trenscedentului, ubicuă în tot ce este viu, aceasta fiind nu alta decât cea vechi-testamentară, a Pluralității- zieiști Elohim, care invocă un „ păcat originar” (probabil al cunoașterii și al devianței de la un program genetic inițial, în complicitate cu un „ rebel” de proveniență deasemeni zeiască/ angelică), - anume cenzura prin moarte a omuluiOmului creat, operei așadar, care este tentat a se auto-cunoaște (s-a spus „ luciferic”, deci după modelul angelic rebel!) și de a își egala cel puțin Creatorul !

În acest sens, tot ceea ce a urmat pedepsirii primei abateri (păcatul originar), este sub semnul unei eterne Stigme.... „ Duhul meu nu va rămâne veșnic (secular?) în om deoarece el este plămădit din țărână și în țărână se va întoarce”.

Dacă duhul-spiritul absolut divin este diminuat (delimitat ca durată), atunci SPECIILE, pentru noi ABSURD mai longevive, bunăoară CROCODILUL, feroce și supraviețuitor prin ucidere vorace, ca nenumărate alte specii SUBUMANE) ... este preferat de Principiul Cosmic al Vieții A se perpetua NEDREPT- considerăm firesc, omenește, dacă suntem DUPA CHIPUL ȘI ASEMĂNAREA LUI DUMNEZEU, dacă suntem FIII SĂI...) ...Sau El- ECOLOGISTUL- are ca instrument imuabil(sic,n), însăși MOARTEA ?

Creatorul își cenzurează opera ? Sau este vorba de o intruziune ? Elohim mai afirmă ceva straniu: motivul pedepsei cu poporul și reducerea drastică a duratei Vieții omului post- diluvian, la doar 73 de ani tereștri.

Spectrul morții conștientizate de către om ca pedeaspă, ca vină de neiertat, este practic tot ce s-a vădit mai cumplit pentru Făptura (făcătura) umană, determinându-i Istoria.

Acest conflict din capul-lumii, ne urmărește nu ca pe ființe libere, cărora li se acordase Liberul Arbitru (ci nu captivitatea conștiinței în foamea Vieții Însăși de a Se Perpetua și progresa...; (peștera a devenit templu, Muntele catedrală, dialogul mistic cu El(ohim?) a generat nenumărate și divergente religii...)

Însuși trupul în sens christic, este templu al închinării și supunerii filiale, față de Tatăl cel Incognoscibil...Dar ce (ne) este Viața, dacă nu mai degrabă o perpetuată prin descendență și INCULPARE a unor strămoși pierduți în memoria mileniilor, dacă nu chiar Dumnezeirea, manifestată în Condiția Umană ?

Iar dacă Creatorul se sacrifică – auto- pedepsește (!!!) astfel, delimitându-se în durata efemeră a omului ACTUAL față de Absolutul Său, (definit de IHHW „ devenitor,- „ Eu sunt cel ce devin”- (vezi traducerea corectă a unui ebreolog modern...n.), deducem că Principiul Universal Energo-Cosmic al Materiei vii și celei moarte, (ca circuit- ciclic între A Nefi și A Fi in aeternum?) – este SACRIFICIUL creatorului în chiar Opera sa!

Ceea ce se pretinde iubire (de ce nu Amor Fati Absolut al Divinului? – nu se invederează logicii noastre cel puțin, cu atât mai mult afectelor noastre, sufletului așadar.

ÎNSUFLEȚIȚI din chiar „ suflarea de duh” evocată de actul creator divin, (al Marelui Genetician Absolut!) – suntem captivi în acest sistem de valori ce atribuie umanitatea ființei (ca filiație-fiu) celui numit Tatăl. Cine (ne) este Mama, dacă nu Gea, dacă nu Materia? Din bilbice vremuri, PATERNALISMUL absolut dăinuie, iar femeia este ființa secundară(a doua creată, prin SEPARARE de Primul Creat – Adamic) ...O teorie stranie, aceea a Dublei Semineț, afirmă că Eva a

avut o „concurrentă” – pe Lilith, identificată de cercetători cu Luna....Dincolo (și dincoace!) de codurile tot mai complexe ale Mitului Universalis, ..., pare că mai degrabă ceea ce ni se dezvăluie în timp, este o disimulare DISPERANTĂ, cenzorială continuu, a Adevărului- Tabu....Deducem aceeași motivație a ELOhim-ilor, sau a unor entități-energii separatiste(...), poate intruse – cum par a fi Demiurgii – poate identificabil cu Zeitatea Rebelă Lucifer- Sataniel ? Deci suntem sub cenzură și suntem pedeșiți, numai că întreaga DEVENIRE (după model divin !) a umanului, este daatoare tocmai (și numai) uniceului tip de CUNOAȘTERE- cea „ luciferică” . Astfel, întreaga istorie a umanului, ca manifestare a VIETII, adevăratul Magnum Misterium al Condiției Umane, se vedește a fi nu în Legea Absolutului Ingoscibil Dumnezeire, ci urmând calea Abaterii, a Nesațiului VIETII, de a se AUTOCUNOAȘTE și a se PERPETUA . Supremul paradox al existenței noastre Conștiente, întrerupte ciclic – gradual de „ pedeapsa” Muririi, are desigur logica (ecologică!) a dăinuirii nu individului (muritor), ci a Speciei...O bizară analogie a unui savant francez constata că între oameni și insecte există o stupefiantă (pentru noi), similitudine comportamentală. Ceea ce numim Viață este însuși Dumnezeirea: să recunoaștem că LEGEA orinară, Condiția PRIMILOR CREAȚI UMANOIZI, a fost cenzurată, iar descendenților din specie care suntem, ni s-a tăiat „ Legătura”... Traducerea cuvântului compus RELIGIO, este exact aceasta : Refacerea Legăturii, așadar a Legii, a Legământului...

Divinitatea Supremă – cel puțin din relatarea biblică, a numit ca semn al Legământului NOU cu omul, (parțial iertat, însă *DECĂZUT din Condiția Adamaică*, omul alungat(din Eden, din Condiția Dintâi, fericită) ,- Curcubeul...Mai mult decât o metaforă, acest fenomen al spectrului luminii perceput de ochil uman în iluzorie arcuire – circularitate- boltire..., pare a conține misterul însăși Vieții: care ne naște și ne omoară, „ mai presus de bine și de rău”, tocmai pentru a se perpetua pe Sine, inefabil, incognoscibil și indestructibil, nici prin auto-cunoașterea aristoteliană, nici prin revelațiile misitice, nici prin rationem ...

Principiul cosmic al Creației- re-creației este acela de a se sacrifica (transfera ciclic?) energetic în Opera sa incomensurabil de diversă, deductibil Unitară, la infinit? Or eu, muritorul, înțelegând aceasta, este o nuanță de re-îndumnezeire a Celui Dintâi, celui în fond ÎNȘELAT de îngerul – creator- de Tatăl Deocreatorul universal, (ci nu Omnicreatorul, cum prezumă teosofii și filosofii...), poate chiar realul (dar Intrus?) Civilizator care a fraternizat (d.p.d.v superior) prin actul său în mod Rebel, sau Eretic, de revoltă, de încălcare a propriei sale Condiții? – ceea ce îl doboară a doua oară pe om, în dubla condiție de CULPABILIZAT: prin aceea de a fi – RE- CONDIȚIONAT ÎNTRU A Fi, ca să nu spun reciclat! „Nimic nu se pierde, totul se transformă” ...

Orizont soteriologic

Noua nouă generație literară ...



ERIKA ERDOS

Hunedoreancă, bursieră în Norvegia.

Gen (eu), un invers la persoana a III-a plural sau

Voința axiologică

PULBEREA ANDROGINA

Eugene Ionesco: ”Realitatea este doar o convenție.

Adevărata realitate este cea interioară. Imaginea este cea care exprimă”.

.... ți-am mai spus, sau cel puțin am încercat să te fac s-ascuți, așa, în felul meu, tacticos bătrânicos, povestea Istoriei dezagregării... Unde „a fost odată –ul „ începe cu conștiința societății românești care, din cauza nu-știu-cărei logici bizare, trăiește o rușinoasă amnezie colectivă !Îți trazez, așa, cu mâna ta într-a mea, cu puternice tușe grotești, sindrofii stupide, și

cu jenă subțire îmi scuz ambițiile scriitoricești inflamate, însoțite de aceeași jelanie patetică (în stil pădurenesc- tolobonian) și exces al importanței personale.

Intermezzo-ul ca ferment intelectual.

Omul-orchestra se hotărâse să pună bemoli dicteului automat și, ca o prelungire de decrepitudine, și-a ales ca un crez personal, bovaricul neuniform . Așa, în toată limitarea mea, indiferent de natura ei și cu incoerențele de rigoare, mă întreb și eu, la fel ca și Tine, dacă chiar trebuie să avem răbdare până la mult-așteptata echilibrare a Tendințelor... E o idioțenie elaborată de incubația și epidermia ideologică, emanație nici măcar tenebroasă, a unor entități auxiliare și decorative, deci teribil de insuficiente

„ *Soyes raissonnable , faites vous plaisir* ”

Bataille , fascinați de rău ca mijloc de transgresare a limitelor, reintegra prin abuz de subilități, haosul în contemporan. Acum e vorba de tine, de un vetto sever, la adresa practicilor rutiniere și de cuvinte îndobitocite de sensuri și de spirite casante...

Unde am putea merge, când teluricul ne e mediu refractar ? Și mă refer la Acum, cu nostalgia certitudinii că sufletele noastre haznale au devenit ambigue și asta îmi repugnă...

Spre Gran Teatro de'l Mundo .

Ca să poți ieși, trebuie, în primul rând, să treci printr-un proces de exfoliere a Sinelui, dar, ca să nu te observe ca activ, te abandonezi cu totul într-o lașitate gravă, și te afiliezi la un grup pentru a putea să te eliberezi de povara răspunderii individuale... ca să ieși, trebuie să-începi să te lauzi cu deznădăcinarea, cu provizoratul unei existențe, fără martori timorați și interacțiuni inutile ...

Propensiunea utopică a omului, sau „ Lumea e o istorie povestită de un idiot ”

Totul este bine, îmi dau seama că singura șansă de a accede la un centru „ spiritual ” al Ființei

E orientarea spre mituri, nu am cum să te fac să participi la anumite ” valori ” din mine- cu – tine, așa

Că, accept cotitura moravurilor și mișcarea centrifugă a Ființei, care nu mai vrea mare lucru ... Am să

reinventez mitologia prin contopirea celei clasico- gnostice cu cea ultramodernă și am să o numesc *mitologia – iluziei- Mișcării- prime*

Într-o descriere fatalmente imperfectă și cu ajutorul segmentării lumii în ” ai noștri ” și „ ceilalți ” . Ai încercat o difuzare treptată a valorilor în organismul social, greșit, e ceva în genul negoțului lui Descartes cu demonii, sau un fel larvatus prodeo ... *pardonne moi... larvatus pro- Deo ...*

Adică acceptarea profunzimii ca iluzie mentală, un fel de orgie senzorială, o dorință stăruitoare de A-nu-Fi, una de dincolo de orice teribilism... o negare fermă a Ceea –ce- E –Acum, pentru a pune în loc substanță proaspătă, mai multă materialului infernal și al pulberii androgine ..

Când aveam timp, priveam în urmă, și vedeam cum (habar nu am de ce) prăbușesc genuni între abisul visceral al Iluziei de carne și travaliul din spatele parfumului înfierărilor de Semne de ecouri humboldtiene și saussuriene ...

Toată ritmicitatea autonomă ca atitudine de bază colectivă, plus inteligența cazuistică și realism vs suprarealism, naturalism vs expresionism, acoperirea modelelor sordide cu scârnă, într-o succesiune caleidoscopică a unei ființări monadice ...



Evu și Dinescu la ora „ câmpului păzit de maci ”....

Acum demult lecuiți de ” romantismul revoluționar, după o „ beție cu Marx ” .. tatulici, cristoii, dar și mușini. Prietenii știu de ce...

Evroze și nostalgii esoterice

Sacrosophia

Regina înnoirilor primare
Ești poezie, tu, spirit și sânge !
Întreg misterul lumii cântăplânge
În sacra ta venire- întrupare !

Gust jertfa de lumină din lucrare
Prin dăruirea cuantei de iubire
Ca parte din etern- vindecătoare
Cunoaștere și sete de-nnoire
Fecioara lumii, maica noastră care
Sacrosophia din profan o-nvie !

Amarul mierii

Primește jertfa, Dumnezeu intraductibil,
Sumă a trădărilor prin necuvânt
În acest paradox sieși lui imposibil
Bucuros că mi-ai dat suferința să cânt

Ce aș fi fost eu trezitor înspre lume,
Întuneric doritor de lumină setos?
Sau un număr care lacom înghite un nume,
În jocul divinului etern misterios?

Ca sămânță fiindu-mi și cultivatorul,
Sacrificiului care-și justifică gloria
Tu prin mine murind să învii viitorul
Din care se înfruptă tragic istoria.

Endimion către noaptea înstelată

Tu, dulce Noapte, bună dimineața!
Un freamăt murmurat dintotdeauna
Adumbră-n suflet când pe munte luna
Ulcior apleacă inima prin ceața
Cea aurie ce-n izvoare struna
Endimion iubind-o-i bea verdeța.

Uranos s-a-ndurat din răzbunarea
Menită uriașilor carpați
Să-mi drămuie prin verb îmbrățișarea
Dezmierdului, sărutul învățând
De la ulciorul sacru și chemarea
Miresmelor pădurii răsunând
Melos de nunți al îngerilor –frați

Moirele s-au stins prin murmurate gnoze
De apele-n cădere sublunară
Și Muma Eris m-a-ndrumat spre seară
Să-ți cânt imensitatea cea stelară
Cu toată ființa-mi ce prin moarte ară

Din rudele-mi ce-au răzlețit eonul
Hypnos și Onir, gemenii barbari,
S-au dus pe văgăuni. Tu Sacru- Zvonul
Dainelor străbune mi-l transpări
Dinspre preluci când strigă Unicornul.

Latent să mă reumple iarăși partea
Altoiului Ceresc ce-n om palpită
Străbună Noapte, iertătoare moartea
Urzește cu orbire din ursită
Vrăjmașilor geloși ursuză soartea
Zvârlitei de pe vârfuri, pedepsită,
Prăsila vrajbei, octrotindu-mi cartea.

Redă-mi aici în Munte-mbrățișarea
Puzderie de roiuri înstelate
Harta de jar din creier, înzestrarea
Ce-ai picurat-o-n lacrimi și zburate
Luminile cunoașterii scăldate
-n Splendoarea din primordie, chemarea
Întoarcerii acasă, în Cetate.

Virgo

Una, mereu, felurimei de chipuri
Din ceea ce moare în ce iarăși va fi,
Sieși smulsă-n azuri aurii pe nisipuri
Cum lumina sclipind pe talazuri zglobii

Cu-agitația Ființei fugind spre pădure
La izvoarele sângelui iarăși a bea
Mușcătura-n sărut prin orgasme sperjure
Coborând sub genunchi profania cea grea

Ca să ard gemelara cunoaștere, iată,
Curcubeu al nesomnului, suflet copil
Te iubesc alungându-te umbră zburată
Te iubesc regăsindu-te, lumină și tril.

Niciodată uitând, vindecat niciodată,
Mâncat de cuvinte ca pâinea de dar
Goliciune-a divinului, parte tăiată
Ca multiplul din spice cu zvâcnet solar

Foamea setei din lume ca împreunare
Și cădere-n iubire, întru-iar înălțare.

Noua nouă generație literară

Elena Daniela SGONDEA

Obsidian

Răbdarea este mai bătrână
Ca viața. În mugurim secerăți
Nici lumină, nici noapte, ci gemene
Jucăușe parabole sfințind Viul.

Oasele munților le curge râul
Așa cum sevele și sângele
Diluează trăitul timp stins din soare

Nu este ordine în memoria lumii
Toate înfloririle sunt dureri
Toate înspinările barbarie a
Naturii fără zestrea privirii

Piatra aceasta e scrisă
În interior
Nervurile ei au încremenit

A fost un cuțit de obsidian
Sau clavicula unei fecioare
Sfărmată într-un mit din mileniu

O țin lângă inimă
Și își reaia
Pulsația.

Totemuri

Vârf de săgeată
În omoplatul unui zeu sălbătic
Sau corn de onorog
Licăr băut de steaua polară
Saun lacrimă a mea
În ochiul tău
Iubitule

Cândva aceeași lună
Mai veche decât cuvintele
Va tulbura în sângele alteia
Laptele unui nou altoi
Un flaut pentru Euridice

În noaptea din care Orfeu
Doar ecoul îl tânguie sieși.
Presar cuvinte în pădurea vrăjtită
zahărul și sarea
Culese de corfele
Albinelor scriu să uit ce va fi

Spiritul meu feminin
Va ninge poate peste un alt început
Un alt mister ce va dori să fie prădat
Un alt poem sub curcubeul genezei.

Grila trepidatiei semiotice

Prof. dr. Adrian BOTEZ

UN MAELSTROM AL FIINDULUI POETIC...:

***Poeme din Transilvania*, de EUGEN EVU, 2008 , ed. Polidava**

La Editura Polidava, Deva, 2008, a apărut un nou volum de poezii, al lui EUGEN EVU: ***Poeme din Transilvania***. Se putea numi și ***Poeme din Trapezunt...***, pentru că, înafară de poemul (de altfel, foarte frumoasă poveste despre Logos și Visare, întru forțele lor combinate - orfico-erotic-thanatice...: „*Har bătrân dinspre pădurea/Rezonanțelor din vis/Poate-ai fost chiar tu securea/Ce-a icnit și a ucis*”) ***Melos transilvan*** (p. 106), spațiul transilvan nu se identifică prin nicio legătură cu poemele volumului... - doar dacă luăm drept unic indiciu al „transilvanității” faptul că Eugen Evu, probabil, a stat la masa de lucru, pe când scria poemele volumului, într-un oraș din Transilvania...numit Hunedoara...Volumul are 134 de pagini – dar, de pe la a doua treime a volumului (mai exact, de la pagina 42), cititorul constată că se produce o perturbație lingvistică ciudată, în materia volumului și comunicării empathice : autorul se plectisește de unica variantă lingvistică, cea valahă, și îi oferă (perfect aleatoriu) cititorului și variante de-ale poeziilor sale, în limbi străine (dar asta, fără niciun avertisment, fără vreo metodă ori explicație...): variante în italiană, în croată, engleză, germană...- cu diverse niveluri de acuratețe a traducerii (aparținând Marilenei Rodica Chiretu, Nadei Pomper, Marianeii Zavati Gardner, lui Angelo Manitta, Magdalenei C. Schlesak... – ori poeme eugeneviene, recuperate de prin reviste străine, păstrându-se idiomul „traductor” al acelor locuri – ex.: din ***Revista Le Muse Italia***...). Există, firește, și o multitudine de dedicații, multe dintre ele făcute unor personalități ori persoane (prieteni literari) - cele mai multe de pe alte meridiane decât cele românești - evidențiindu-se, astfel, foarte onorabilul și laudabilul respect „globalizat”, al autorului...Nu e nicio scădere a valorii artistice a Poeziei ÎN SINE, poate că această „surpriză” va fi fiind la modă, prin vreun colț al acestei lumi globalizate, deci supuse unui mimetism de gust estetic incert... – dar nouă, un tradiționalist mai mucegăit, ne dă impresia de haos incipient, de post-Babel agresiv...În plus, niciodată Eugen Evu, Poetul Orfic, nu va putea fi tradus fidel în nicio limbă a Pământului, cum nici Eminescu (cât de nostalgic și fascinant îl îngână/re-crează Eugen Evu: „*Septembrie-al străbunelor eresuri*” – cf. ***Septembrie natal***, p. 115), Arghezi, Ion Barbu, Nichita Stănescu, Marin Sorescu...în fine, niciun poet român de...” mare calibru”! Iar Eugen Evu **ESTE** un poet „de mare calibru” – noi înșine l-am supranumit (cu argumente irefutabile!): „**Poetul Ardealului**”! Cu toate că, pentru volumul de față, fără să-i scădem prea mult (credem) din valoarea apreciativă a sintagmei sus-zise, îl vom supranumi doar: „**unul dintre Poeții lumii**”...Ceea ce-am spus mai sus, despre titlul volumului – este valabil, de multe ori, și în cazul titlurilor poeziilor...Multe dintre titluri nu corespund conținutului ideatic-spiritual al poemelor. Sau, pur și simplu, NU SUNT NECESARE, UNELE TITLURI!!! Nu ne miră nimic, însă, la acest Poet înfrigurat de setea de a transforma, dacă nu existența biologică/ontologia ființei

de carne, măcar ontologia spiritului Scriptorico-Poetic, într-un sursă de continue explozii. Niciodată Eugen Evu nu s-a putut extrage din pofta nesățioasă de histrionism benefic, de „a se pune în scenă”, cu minuție și arguție pe măsură, ca Poet al Salturilor Mortale (tainice antrenamente pentru Zborul final, nu icaric, ci serafico-uman!), în niciun caz al Pașilor!

De fapt, ce avem în față, spre lectură? O neconținută erupție de materie incandescentă a FIINDULUI, o fără de hodină răsucire de și în sine: „*Au eu lucrez cu mine, pe mine mă destăinui./Lucrarea asta are iuțeala nopții-n seară/Când umbra se aruncă pe tot ce arde-afară/Din dorul cel lăuntric ca sufletul să-mi dăinui/ N-am știrea mea de mine-mi, de nimeni nu mi-e dor!/ Ci poate se-ndura-va să se aprindă iară/ A se cuprinde sieși Fiindul, a-toate-creator/Cu-mbrățișarea sacră care din Rai ne ară*” – cf. **Poetul**, p. 111). UN MAËLSTRÖM DE DUH ȘI DE VERB ESCATOLOGICO- DEMIURGIC – TERIFIANT, DAR SOTERIOLOGIC, ÎN FINALITATE! – ca în celebra povestire a lui Edgar Allan Poe – **O pogorâre în Maëlström**. Nu o aventură, ci o călătorie inițiată năucitoare (numai cititorul inițiat poate ghici câtă patimă/pățimire macrocosmică „a spaimelor” existențiale poate ascunde microuniversul Cărții/Cuvânt!), prin suferințele ei „radiografiate”... - de fapt, martiriu pe o Cruce a Sinelui. Spiralată, cu fața martiriului întoarsă mereu spre Scrib: „*De dinaintea vorbirii/ Origini ale curgerii/Recalibrare a spaimelor/Tu descrii călătoria/Unei frunze pe ape/Zborul încetinind căderea/Stihuire de verbe primare/Pe spatele înzăpezit al/Cuvântului*” – cf. **Piatra și timpul**, p. 39)! O Cruce a Destinului Intuit sau Suferit. Ca la un nesfârșit travaliu al nașterii de sine, cât mai proteic... Așa se explică și amestecul de poeme și proze poetice (inspirat numite de autor, sintetic/re-sintetizant: **poeseuri!**) – conținutul prozelor poetice fiind, poate, în intenția scriitorului, filosofic ori chiar științific.. – dar tensiunea interioară imensă a textului sparge, cu zgomot apocaliptic, carapacea celui ce se vrea, temporar, retras în raționamente exclusiviste, în discursul orizontalei prozaice! Ex.: „*Acestei <<căderi în sus>>, răsturnate pe aparentul nadir contopit – fuzionând-cu-orizontul (cunoașterii revelatorii) îi înversăm perspectiva de percepție și ne situăm pe imaginarul punct de sprijin al Sinelui cu Sinea (androgenul psyche)*” (cf. **Poeseu 5 - Logos străpuns, Logostea...** – p. 67) – sau : „*Lupta cu somnul, îmblânzirea insomniei, saltul peste prag, aidoma păstrăvului, în amonte, spre izvoruri...Spre a cuibări...Iubit-am Vântul ca pe un frate mai mare...*” (p. 91) – sau chiar: „*Fanatismul, doctrinismele, dogmele, ideologiile, utopiile fac dinamica acestei istorii și consacră primitivismul sub poleiala înnoirilor revoluționare*” (cf. **Poeseu 6 Lui B.P.Hașdeu – Memento diabolii** – p. 90) – dacă l-am lua în serios pe poeistul Evu, ca filosof (dar nu o facem! – deși poate că el și-ar dori-o...), i-am replica: „Greșești, maestre! Nimic, în toată istoria lumii, de la cetăți până la state, de la războaie până la religii, de la cărți sfinte și tablouri mirifice, până la castele și catedrale..., nu s-a făcut prin indiferentism, ci totul a fost/este/rămâne, într-o vecie, rodul câtorva clipe de fanatism! Distructiv sau constructiv?! Asta nu putem noi judeca, vorba unui chinez : „*Suntem prea aproape de evenimente, ca să ne dezvoltăm privirea obiectivă!*”. Chiar și în ce privește istoria antică...De aici, și disputa privindul pe Caius Iulius Caesar, geniu sau criminal...dar chiar și cea avându-le în centru pe Marile Duhuri ale Religiiilor – Hristos-Dumnezeul Înrupat, Mohamed-Profetul Analfabet etc. etc. etc. Nu: Eugen Evu este, cum am mai spus-o și cu alte ocazii, **Poetul prin excelență** – fie că scrie pe verticală ori pe orizontala „poeseistică”, fie că sparge, hiperbolic, „baloane” pamfletare (și atunci se învârtește Maëlström-ul!), fie că face recenzii (și atunci apare mantia mistică - regală, pontificală și justițiară, - totdeodată, dar cu farmecul originarității mitice! a lui Manu sau Minos...¹). ...”*Ura mea te iubeste*”. Paradox specific eugenevian: „*Din respingerea ta putrezească lumina/Acelei plutiri despre care știi orbii*” (cf. **Dragoste fără ochelari**, p. 5). Da, așa cum lumina nu poate fi văzută în toată splendoarea ei, decât prin desfacerea/nașterea ei din întuneric, așa cum **amorul** cel mai exasperat-spiritualist se făcea, cu precădere, ca act fizico-ontic și în de-scrierea artistică boccacciană, în timpul celebrei **ciume** a Renașterii italiene (ciuma dintre 1499 – 1502), tot așa izvorul energetic care înveșnicește și divinizează **iubirea** este, esoteric, mistic, într-o fioroasă,

dar perfectă logică a Cosmosului - **tocmai în ură!** Tocmai în putrefacția autojertfitor-cotiledonală se află snaga și motivația ontic-resurecțională a Seminței -Microcosm!/Început de Nou Ciclu!!! Din epuizarea maximei respingeri se naște atracția, din putrezirea luminii se iscă vizionarismul paradisiac al Orbilor...se „*intră în rezonanță cu livezile Domnului/Lasă-te dusă/ Desculță prin roua edenului*” (cf. p. 7). Din **ALT-ÎNALT-CINEVA** se naște nu umilul „pitpalac/**PIT-PALAC**” – ci...**PALATUL DE PITĂ/PÂINE-A-VIEȚII!!!** : „*Pe soare jertfit, bruș de lut/PIT PALAC*” (...) „*Cântu-mi viața murind/PIT-PALAC*”...Totul se petrece/construiește, din urieșești zidiri snore, „*La sâmbra Mumii/Sub aura Lumii*” (p. 13). Respectând o alchimie primitivă, între „cornițele” hialine ale Melcului (care repetă, în dinamica lui vital-funerară, încetinită, „palatul de nuntă și cavoul”/extremele, „coincidentia oppositorum” barbiliene), deci extrem de nobilă, în eficiența ei de Duh: „*cum își gemene cornițe melcul/pe nuia de alun-alaun*” (unde magia nuielei de **alun** dublează **alaunul**, sarea de sulfat de aluminiu pusă în lucrare de vechii alchimiști, precum complement al lui **Cervus fugitivus/Mercurul...**² – dar se trimite și la particula divinității ebraico-semitice, „**EL/AL-**„carele **UNUL** este”... – particulă cu care sunt numiți toți arhanghelii, care se perindă pe deasupra zodiilor cerului...).

Supără, mereu, în atât de orficul și mirificul vers/verb eugenevian, intruziunea (iritant-exasperantă, ca o găleată cu apă rece, aruncată peste febra visătoriei...) a unor neologisme sterilizate, impotente semantic – care nu pot fi justificate nici măcar prin ... **postmodernism**, nici chiar prin pretinsă **eufonie**... - câtă vreme impietează asupra structurii de catedrală a Poemului, asupra Logicii Interioare a Edenului Poeziei, Doinei Celei din Veac (de felul mioriticei viersuri orfic-inițiatice eugeneviene: „*Au, dorule fără leac/Nu-s nici înger, nu-s nici drac/Om bogat fiind om sărac/Cânt, nu tac/Fluier, nu tac/Blestemul să mi-l desfac*” – p. 19-20): „*constituții dizarmonice și reacții psihogenice/de adaptare*” (cf. p. 6), „*dual întregit andro-genezic*” (p. 14), „*Și nu am continuat lupta cu el/ fără chip arhetip*” (cf. p. 24), „*semiotic curcubeu*” (p. 26), „*sânge de email*” (p. 39), „*scrutând spectre și fractali umbrele*” (cf. 104) etc. Cum altfel? **Singurul inamic de luat în seamă al Poetului autentic – ESTE EL ÎNSUȘI!**



La sculptura genială !
În parcul dendrologic Simerian

...Uneori, de sub pojghița banalității/banalizării, prin repetabilitate de „masă”, a unei fraze (cândva esențiale!), re-naște prospețimea interogației, ca Big-Bang al cosmosului crucificat spre autocunoaștere adevărat-ontică, spre mântuitorul nou ciclu cosmic-Nou Ierusalim: „*Dacă de milenii omul nu află despre sine/esențialul: cine este, de unde vine, de când și,/ eventual, încotro se îndreaptă și cu ce scop este, se/ deduce că aceasta este întru a fi salvat sau/recuperat, în cazul că este opera cuiva parțial/ratată...Sau nu?*” (cf. **Dacă omul...** – p. 7) – Hristos nu-i va mântui decât pe cei care vor învăța să spună, ritualic, acest dubitativ : „**SAU NU?**” Pentru că mântuiții Noului Ierusalim sunt/vor fi nu cei din turmă, ci cei aleși – cei „vaccinați” contra ne-simțirii, prin ne-

întrebare/non-conștientizare de sine. Omul este, conform creștinismului, conceput ca entitate de deasupra chiar a heruvilor și serafilor: el nu execută orbește actul supunerii, ci PRIN CONȘTIENȚĂ DE SINE, DECI DE DUMNEZEU!

...Între mierla Morții și Sâmbra Învierii Lumii (cf. p. 13), Eugen Evu își desfășoară absolut toate uneltele magiei, pe care, deja, în trecute vorbiri, le-am pus în lumină...Nu credem a exista, la ora aceasta, în România, un mai împătimit și-ndurerat și fascinant-orfic Poet al FIINDULUI ÎNTRU RUGĂCIUNE/SFINȚENIE/DOR DE SFINȚIRE/RESFINȚIRE PRIN ÎNVIERE (dinamic, pendulând/alunecând mistic, veșnic, între spaimele thanatice și eternul resurecțional-edenic!), al ORIGINARULUI LOGOS RE(CU)NĂSCĂTOR, decât Meșterul Verbului, cel aici recenzat, din nou, de noi: „*Ne-a durut Limba Română/Dinainte de cuvânt!/ Și-i pe-aproape vindecarea/Rogu-ne Maică Lumină:/ Morții noștri vii revină/Săvârșind Însămânțarea – Doamne, fă din suntem – SĂNT!*” (cf. *Despre noi*, p. 8).

-, „Titlul de «Rege al Lumii», în accepțiunea sa cea mai elevată, mai completă și totodată mai riguroasă, i-a fost atribuit pe drept cuvânt lui "Manu", Legiuitorul primordial și universal al cărui nume se regăsește, sub diferite forme, la numeroase popoare antice; să amintim doar, în acest sens, pe "Mina" sau "Menes" al Egiptenilor, "Menw" al Celților și pe "Minos" al Grecilor [1]. De altfel, acest nume nu indică un personaj istoric sau legendar, ci desemnează, în realitate, un principiu, Inteligența cosmică ce reflectă Lumina spirituală pură și care formulează Legea ("Dharma") proprie lumii noastre sau ciclului nostru de existență; și este, în același timp, arhetipul omului considerat îndeosebi ca ființă gânditoare (în sanscrită "manava") Pe de altă parte, este important să menționăm că acest principiu poate să se manifeste pornind de la un centru spiritual stabilit în lumea pământeană, de la o organizație însărcinată cu păstrarea integrală a comorii tradiției sacre, de origine «ne-omenească» ("apaurushêya"), prin intermediul căreia Știința primordială a fost comunicată de-a lungul veacurilor celor ce au fost în măsură să o primească. Conducătorul unei asemenea organizații, reprezentându-l întrucâtva pe "Manu" însuși, va putea, pe drept cuvânt, să poarte acest titlu și atributele ce derivă din el; în plus, datorită nivelului de cunoaștere la care trebuie să fi ajuns pentru a-și putea exercita funcția, el se identifică în mod real cu principiul al cărui exprimare omenească este, și în fața căruia individualitatea sa dispare. Așa se întâmplă cu "Agarttha", dacă acest centru a primit, cum spune Saint-Yves, moștenirea anticei «dinastii solare» ("Surya-vansha"), care a sălășluit o vreme la Ayodhya [2] și care se trăgea din "Vaivaswata", "Manu" al ciclului actual. După cum am mai spus, Saint-Yves nu îl considera totuși pe conducătorul suprem al "Agartthei" drept «Rege al Lumii», ci îl prezintă ca «Suveran Pontif» și, în plus, îl așează în fruntea unei «Biserici brahmanice», denumire care derivă dintr-o concepție cam prea occidentalizată [3]. Cu excepția acestei ultime observații, spusele lui Saint Yves completează, în această privință, ceea ce afirmă Ossendowski la rândul său; s-ar crede că fiecare dintre cei doi a văzut numai aspectul ce corespundea direct propriilor tendințe și preocupări dominante, pentru că, de fapt, este vorba despre o dublă putere, în același timp sacerdotală și regală. Caracterul «pontifical», în sensul cel mai adevărat al acestui cuvânt, aparține într-adevăr, prin excelență, capului ierarhiei inițiatice, fapt ce necesită o explicație: ad-literam, "Pontifex" [4] înseamnă «constructor de punți», titlu roman care este, oarecum, prin originea sa, un titlu «masonic»; simbolic, însă, "Pontifex" este cel ce îndeplinește funcția de mediator, stabilind comunicarea dintre această lume și lumile superioare.” (cf. Rene Guenon, cap. *Monarhie și pontificat*, în vol. *Regele Lumii*, Ideea Europeană, 2001).

-Cf. Titus Burckhart (exponent reputat al școlii tradiționaliste - *philosophia perennis*) inițiate de René Guénon și Frithjof Schuon, profund cunoscător al artei și civilizației islamice) .



Pictură de **Radu Roșian**- Hunedoara

Turnir literar la Castel
MARIA DIANA POPESCU
în dialog cu
IOAN EVU



„Scriitorul e un fel de mațe goale, un soi de scârța-scârța pe hârtie, care taie frunze la câini”

– *Domnule Ioan Evu, arătați-mi unde ați ajuns cu muzica și poezia. Recent ați scos la lumină cea de-a opta carte de versuri – „Cenușă vorbitoare” – și al treilea album muzical – „Trenul de seară” – , al grupului hunedorean „Canon”, pe care-l conduceți de aproape treizeci de ani...*

– Să înțeleg că vreți un interviu cu dubla-mi ipostază, de poet și cantautor? Tare mi-e teamă că o să vă dezamăgesc, mărturisindu-vă că nu știu cu exactitate unde „am ajuns” cu aceste două grații, poezia și muzica... Mai degrabă ele m-au purtat pe mine pe nebănuite căi, revelându-mi uneori mirabile, alteori dezolante priveliști. Ambele se nasc, trăiesc, mor și renasc în mine după legi care-mi scapă și, sincer, nici nu-mi bat capul să le pricep... Ceea ce pot afirma cu siguranță este că n-am ridicat niciodată o piatră de hotar între ele. Altfel spus, muzica și poezia sunt chipuri complementare ale unei singure iubiri, care nu m-a trădat niciodată, două fețe ale aceleiași monede azvârlită pe taraba acestei lumi a cererii și ofertei.

Încă din antichitate grecii au „împăcat” cele două frumuseți, Erato și Polimnia, întruchipându-le într-o zeiță unică – Euterpe, muză a poeziei lirice, dar și a muzicii... Așadar, nimic nou sub soarele acesta vechi de când... lumina! Mai mulți recenzenți ai cărților mele au remarcat *melosul*

intrinsec al poemelor. Pe de altă parte, unii comentatori muzicali au evidențiat *lirismul* cântecelor mele. N-am ce face: sunt un incorigibil aed. Doar atât.

– *Mai avem azi scriitori dispuși să riște pentru o idee, să schimbe cu adevărat ceva sau se complac în postura de victimă, cu senzația că înoată împotriva curentului?*

– Depinde la ce fel de risc vă referiți. Există în istorie nenumărate exemple de inși care au sacrificat totul, inclusiv propria lor viață, pe altarul unei singure idei, mai mult sau mai puțin nobile. Dacă jertfa lor a fost/este sau nu de bun augur, doar timpul poate decide... Luând în calcul pragmatismul exacerbat al acestor vremuri, pentru artistul „pur-sânge”, riscul intră la capitolul „Riscurile meseriei”... Scriitorii de reală vocație știu asta pe propria lor piele. Bineînțeles că nu se vor mulțumi să se complacă într-o atare ipostază masochistă! Însă pot deveni, „fără-a prinde chiar de veste”, niște biete victime „colaterale” ale șubredului nostru sistem social. Imaginea eroului care ia singur valul în piept a devenit de mult anacronică. Scriitorii sunt prin structura lor niște perdanți din stirpea „melancolicilor păguboși”. Însă nimic nu se poate clădi fără sacrificiu. Poezia e chin solitar, iluminare, anastază.

– *Eu simt un mare dezgust pentru lumea literară de azi, pentru viclenia, mizeria și tot show-ul. Mă puteți contrazice, domnule Ioan Evu. Și visez, în termeni realiști, fără să-mi fac iluzii, la un val de scriitori care să adopte o poziție radicală față de ceea ce se întâmplă în societatea literară a prezentului.*

– Întrebarea dumneavoastră e de fapt un enunț la care subscriu, încercând puțin să-l nuanțez, bineînțeles, cu un x coeficient de subiectivitate... Dezgustul despre care vorbiți este explicabil până la un anumit punct, e un gest reflex normal, într-o societate subnormală, lipsită de repere axiologice. Atmosfera viciată a vieții noastre literare nu-i decât reflectarea fidelă a distorsiunilor societății actuale.

Personal, îmi repugnă orice formă de radicalism. S-a bătut multă monedă pe ideea de unitate între scriitorii „revoluționari de meserie” sau simpli „reformiști”, atât în societatea predecembristă, cât și în cea actuală. Înainte vreme exista o solidaritate – e-adevărat, mai mult tacită – a urii față de regimul ceaușist. După căderea „odiosului și sinistrei”, ura nu a dispărut, doar și-a modificat subiectele, ramificându-și energiile negative.

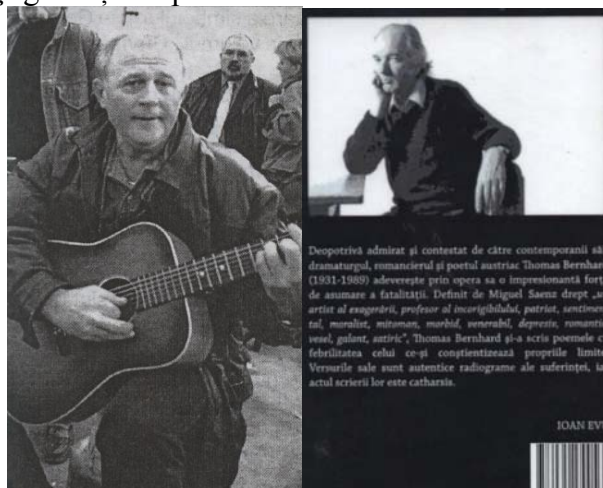


Fratele mic mai mare ... Ioan Evu, poet de bunăvoie

Inamicul public numărul unu este astăzi, în opinia mea, egocentrismul, această maladie existențială, care, netratată la timp, se acutizează până la stadiul cronic de egolatrie. E o boală grea asta, cu efect de bumerang... Vezi numeroasele cazuri de poeți cu veleități geniale, autoproclamați „mesianici”, o jalnică osmoză între paria și iute-iritabili dictatori „de buzunar”... Pen` că ei sunt – nu-i așa? – proprietarii de drept ai adevărului absolut... Ei emit judecăți apodictice, pe lungimea de undă a vanității lor maniacale. A îndrăzni să ai altă opinie decât somitățile lor, echivalează cu a-i călca pe bombeu. A nu fi de acord cu aserțiunea lor egal ultragiul personal.

Mintenaș te pun la colț, cu aprigă mânie revoluționar-patriotică. Cât ai zice „pește”, ei te târăsc la stâlpul infamiei și te gratulează cu cele mai „dezmiardătoare” epitețe... Maxima lor predilectă e expresia gregarului instinct de haită: „Cine nu-i de acord cu noi, trebuie exterminat!”. Ei au mereu de pus pe cineva la zid, pentru că sunt de meserie justițiar... Ai neamului, cartierului, blocului, autobuzului, scării de serviciu. Ei sunt misionarii moralității absolute de care fac tapaj ori de câte ori li se ivește ocazia. Uneori solidarizează între ei. Însă foarte puțin. Doar până reușesc să smulgă ciolanul din fălcile altor potâi. Deh, unde-s mulți, potența crește și... violul reușește! Când se văd stăpâni pe ciozvărtă, se încaieră ca hienele pe hartanele antilopei. Ei, și numai Ei, au facultatea de a gândi just. Mărimile lor nu pricep că poți colocvia, *sine ira et studio*, pe marginea unui subiect, indiferent că e vorba despre un vers sau o carte „oarecare”... Ei vor mereu pâinea și cuțitul. Ei taie și spânzură. Ei au întotdeauna argumente zdrobi-toa-re. Ei nu emit păreri, ci sentințe. Lor trebuie să le cânti în strună, să le pupi cizma, sandala, mânușa. De fapt, în fiecare dintre acești posesori de false patalamale doarme un mic dictator. Pentru ei realitatea devine din ce în ce mai evanescentă. Își fac chip cioplit din propria-le imagine, pe care o proiectează obsedant pe firmament, prosternându-se habotnic în fața oglinzii nemăsuratei lor vanități. Ajung să descopere peste tot conspirații ce le amenință socul „nemuritor și rece”. Chiar și în bunele intenții, ei decodează – după sânguicioase, delirante exegeze detectivist-paranoice – tot felul de comploturi, care mai de care mai „netrebnice”. Ei sunt mereu neînțeleșii, prigonii cetății, zeii de tinichea ai urbei, județului, patriei-mume, mapamondului... În fine, dacă intrigile lipsesc, super-sensibiloșii ăștia le inventează. Că doară la ce e buna ficțiunea? „Și dă-i și luptă, și luptă și dă-i” pe baricadele dezgustului existențial, până la transformarea lumii într-o cloacă imensă, deasupra căreia doar Ei, inocenții de meserie – încarnare terestră a ingenuității desăvârșite – au dreptul să leviteze cu aripi roz-bombon de îngeri „binefăcători” ce sunt. Amin!

Când solidaritatea scriitorimii române se va baza pe criteriile morale/estetice, într-o deplină unitate a diversității de opinii, show-ul dezagreabil despre care vorbiți, cu tot arsenalul său de cancanuri, jocuri de culise, coterii, va dispărea de la sine. Dar, deocamdată, această solidaritate e doar o înduioșător-șugubeață utopie.



Povestea vieții noastre literare

Poetul- cantautor Ioan Evu, când radio nu era „color”,
ci alba- neagra ...și Free Europa :
” *Om bun, deschide-ne poarta...*
să îți cânt despre omul din turn,
despre cimitirul de mașini, despre fratele meu,
vântul...”

– *O poziție specială în sfera noțiunii de modă este ocupată de moda literară. Putem vorbi despre ea ca despre cea vestimentară, de exemplu?*

– Moda vestimentară ține seamă de cele patru anotimpuri ale cutărui an calendaristic, pe când în literatura ultimilor ani moda e impusă de așa-zisele generații împărțite în speță pe decenii... Fie că e vorba despre moda vestimentară sau literară, ambele stau sub semnul arbitrarului. Orice modă este în fapt o doctrină, caracterizată prin accentuarea unilaterală, subiectivă, a anumitor valori temporare, așadar, supuse rigorilor perisabilității. Cunoscut cazurile unor poeți talentați care s-au lăsat seduși de modă... Ceea ce astăzi este în vogă, mâine poate cădea în desuetitudine. Prin capacitatea sa de a rămâne impenetrabilă la valuri și mode, arta autentică e atemporală. Ea supraviețuiește tocmai prin pulsația tragică, vie, a mesajului imanent uman. Exemplu: eminesciana *Odă în metru antic* răspunde oricărei grile estetice, fie ea premodernă, modernă sau postmodernă...

– *Cui i se supune poetul Ioan Evu? Vremii, sieși, poeziei, trecerii?*

– Lumea în care trăim e guvernată de norme și legi pe care – chiar dacă nu sunt de acord cu ele în totalitate – le respect ca simplu cetățean, așa cum probabil sunt perceput de alți cetățeni mai înalți la Stat și la sfat decât mine. Însă, ca orice călător creștin, mă supun legii implacabile a trecerii. Toate celelalte, enumerate de dumneavoastră, i se subordonează... „Vremea ne vremuiește” spuneau cei vechi...

Poezia, ca expresie princiară a sinelui, prin însăși esența ei de ferment spiritual semnifică nesupunere, este „un factor de dezacord creator”, după cum releva Ion Caraion într-unul din jurnalele sale poetice. Cu tot aerul ei aparent eretic, poezia împlânzește trecerea, o face întrucâtva mai suportabilă...

– *Orice campanie de dezinhibare literară mi se pare vetustă din start. Ce părere aveți despre aerele de vitejie licențioasă ale unor scriitori?*

– „Dezinhibarea literară” nu poate fi vetustă; e semn al libertății interioare a spiritului, și, generic vorbind, constituie germenul scrisului autentic. Dimpotrivă, refulările obstinate, fals pravoslavnice, ale firescului ființei, sub pretext că acestea ar contrazice nu știu ce canoane, pot fi mult mai dăunătoare.

„Aerele de vitejie” aparțin nonconformismului, spiritelor avangardiste, și își au, desigur, șarmul lor. Ele chiar pot reprezenta un factor de progres manifest în planul invenției artistice, prin spontaneitatea și originalitatea imprimatei forme specifice de exprimare. Când însă aceste „aere” devin licențioase, nu denotă dezinhibare, ci prost gust, ca să nu zic lipsă de bun simț elementar. Deși nu sufăr de pudibonderie, nici de calofilism, mă oripilează invazia limbajului de gang al unor „tineri furioși”, care se amăgesc cu gândul că ei au dat gaură la... covrigul poeziei. Uneori, obscenitatea limbajului lor e asemănătoare textelor/„logogramelor” de pe pereții haznalelor, cu degetul înmuat în excremente. În realitate, astfel de autori sunt la vârsta primară în care sug tetina plaivazului, fabulând că fac sex oral cu poezia...

Hedonismul ostentativ, practicat sub formă de exhibiționism sexual-scatologic, cu tot cortegiul de vulgarități aferent, și, culmea!, încurajat de unii critici literari cu ștaif – vezi „cazul”, celebru de acum, lui Marius Ianuș (poet, de altfel, talentat!) – își are originea în dorința de a epata... Nu-i exclus însă ca acest fenomen de manelizare a culturii să fie o reacție deliberată, o tentativă de alimentare a foamei de senzațional, pe care mijloacele mass-media n-o pot satisface deplin. Defularea vulgarității se poartă, e la modă, ea chiar poate produce câștig material.

În ultimii ani, când absența unei minime cenzuri estetice se face simțită tot mai acut, au apărut numeroase cărți în care limbajul obscen e împins până dincolo de limitele scabrozității. În originala-ne democrație, libertatea de expresie poate fi lesne confundată cu libertinajul... O autoare, pe numele ei Ioana Bradea, și-a intitulat romanul de debut „Băgău”, o carte – zice-se – cu succes „de librărie”... Iată un succint autoportret al prozatoarei care-și începe în forță fluxul orgasmic al romanului cu memorabila sintagmă: „*Sunt o doamnă, ce pula mea!...*” E un preambul care pune

serioase dileme, nu neapărat despre virtuala preschimbare de sex a romancierei, cât, mai ales, despre până unde poate regresa dictatura mult invocatului trend impus – vezi drace! – de trebuințele pieței, conform principiului că scopul scuza mijloacele. De menționat faptul că autorul „doamnei” și-a atins... scopul, obținând, în 2005, Premiul de debut al Uniunii Scriitorilor și al revistei „România literară”. La astfel de investiții nu poți decât să exclami consternat, ca ardeleanul când a văzut prima oară girafa la grădina zoologică: „Așa ceva nu să existe!” ori, ca tot românul verde, globalizat peste noapte: „No comments, bade”!

– *Vechile societăți confereau scriitorilor o poziție de forță, un statut privilegiat. Cum stau lucrurile în timpul nostru?*

– Sintagma „o poziție de forță” mi se pare ușor exagerată. Într-adevăr, în antichitate scriitorii aveau un cuvânt însemnat de spus în cetate... De altfel, Platon își imagina statul ideal ca fiind condus de filozofi... Totuși, să nu uităm că marea lor majoritate era formată din aristocrați. O excepție a constituit-o grecul, prin adopție, Esop – originar din Asia Mică – care, sclav fiind, și-a dobândit, conform legendei, statutul de cetățean liber, tocmai datorită măiestrelor sale fabule... Împărații romani erau, se pare, mai intransigenți cu artiștii lor. E suficient să amintim exilul lui Ovidiu la Tomis, dictat de Augustus sau uciderea lui Seneca cel Bătrân de către Nero...

Cum stau lucrurile în vremurile noastre, cum e perceput artistul în „Agora” postmodernă? Pe neașe plaiuri carpato-danubiano-pontice, scriitorul e-un fel de mațe-goale, un soi de scârța-scârța pe hârtie, care taie, toata ziua, frunze la câini, în timp ce sărmanul popor trudește pe brânci, conform imeghebitului slogan „Noi muncim, nu gândim!”... Artistul e acel veșnic nemulțumit, eternul Ghiță Contra, incapabil să priceapă eforturile „supraomenești” depuse de guvernați pe drumul plin de hârtoape al Integrării. De cele mai multe ori atitudinea auguștilor noștri politicieni față de artist este una de ignorare... diplomatică. Vorba unei reclame intens mediatizate: „Prietenii știu de ce”...

– *Artiștii Renașterii făceau artă pentru bani, fără vreo legătură cu valoarea intrinsecă a creațiilor. Ceea ce pentru artistul de azi pare o minune, atunci era o sursă de câștig. E ceva rușinos în arta percepută ca o meserie?*

– În opinia mea, înainte de a fi o profesie, arta este profesiune de credință. Principiul moral-estetic „artă pentru artă” nu a fost respectat *ad literam* de nici o societate istorică... Cu atât mai puțin în vremea de trist festival „Cântarea României”, când liota de condeieri, zeloși cosmeticieni ai puterii – care una gândeau și alta fumau – ne flutura cu obstinație în auz cuvinte sfinte, înzorzionate în staniolul patriotismului de paradă... Ei bine, pentru acei scribi de serviciu, lozincile rimate, fără valoare intrinsecă – așa cum bine formulați – erau o sursă deloc neglijabilă de câștig...

Jenant e că unii lăutari cu leafă grasă ai regimului defunct, cei care în epoca alimentației raționalizate se înghesuiau pe „sticlă” ca muștele pe rahat, spoiind cu fard neașul termen, au schimbat minte și se dau azi drept zugrăvi ai distroficeii noastre democrații... Vorba aia: „La vremuri noi... tot ei”... Ca în Povestea Porcului ce-și leapădă în fiecă noapte șoricul, preschimbându-se în imaculat Făt-frumos, care nici usturoi n-a hăpăit și căruia nici râțul nu îi duhnește...

Revenind la întrebarea dumneavoastră – teoretic, nici o meserie nu e rușinoasă, începând de la aceea de vidanșor, până la cea de... ministru... În zilele noastre prea puțini scriitori își câștigă pâinea din vânzarea cărților. Cazurile izolate sunt excepții ce confirmă regula. Realitatea asta e valabilă și în Occident, nu doar la noi. Pentru a-și asigura subzistența, cei mai mulți scriitori practică alte meserii, scrisul fiind o preocupare adiacentă, un fel de hobby.

– *Literatura română stagnează de vreme lungă, incapabilă să dea opere de impact? Cum așa?*

– Nu sunt întrutotul de acord cu dumneavoastră. Stagnarea literaturii române e doar aparentă. Se tipăresc în continuare cărți valoroase. Problema reală o constituie deficitara lor mediatizare, tirajele confidentiale, precum și insidioasele interese ale unor grupuri organizate după criterii fripturiste, cu profunde rădăcini în genomul nostru balcanic. Majoritatea mijloacelor mass-media e preocupată până peste măsură de evenimente și știri șocante, oferind cu obstinație imaginea dezolantă a unei Români aflată în continuă „cădere liberă”, în nestăvilă degradingoladă axiologică. Ei, bine, în această „lume a tabloidelor machiavelice” – conform memorabilei sintagme a regretatului Octavian Paler – poezia, ca amprentă inconfundabilă a chipului lăuntric al entității OM, trebuie să ofere o alternativă luminoasă. Se știe, arta nu e competiție sportivă... În sport, ordinea înălțării pe treptele podiumului se desfășoară după criterii bine clarificate, „legiferate”, astfel încât performanța nu poate fi eludată. Supremul arbitru al performanței literare e timpul.

– *Paul Virilio înfățișa omul viitorului ca pe un cocon tehnologic, un fel de freak, îmbrăcat într-un costum de date, un fel de polihandicapat, intrat într-o formă tehnică de comă. Ar putea intra și scriitorul, artistul, în această „trupă”?*

– Imaginea aceasta virtuală a entității umane șochează prin alăturarea unor termeni disjuncți, și este mai degrabă una escatologică. În ce mă privește, mă mulțumesc să rețin doar insolitul ei... Și chiar dacă aș lua-o *ca atare*, la ce mi-ar putea folosi? Arta trebuie să dea sens existenței, să se opună procesului de mitridatizare a umanului provocat de noxele tehnificării excesive, ale cibernetizării creierului. Actul creator este unul deliberat, nu robotiza(n)t. Eu scriu dintr-o stringentă nevoie de comunicare, și cred cu toată alcătuirea mea în virtuțile terapeutice ale artei, în capacitățile sale exorcizatoare. Scriu din teama de înstrăinare și singurătate. Deși, în treacăt fie zis, singurătatea nu m-a dezamăgit niciodată.

– *Despre ce fel de societate vorbim astăzi, domnule Ioan Evu? Cumva despre una utopică, a spectacolului, o societate de consum, a plăcerii, a teatralizării, a cercului vicios, a evaluării perverse, despre o societate cu o mie de fețe?*

– În parte am răspuns acestei întrebări, altfel formulată, mai la deal... Diacronic vorbind, polimorfismul evocat de dumneavoastră e valabil oricărei comunități umane. Doar că la noi cameleonismul a atins cote cronice de manifestare. Nenumărați cabotini, proaspăt ieșiți de la naftalină, autoerijați în directori de opinie și conștiință, în călăuze ale neamului, se bulucesc la rampă, cu obstinație demnă de cauze mai nobile. Asta-mi aduce aminte memorabila zicere emisă de Luca Pițu: „Pleacă ai noștri vin ai noștri/ dizidenții mor ca proștii...”

E suficient să dau doar câteva exemple: Mihai Tatulici, cândva redactor de emisiuni educativ-patriotice, vajnic realizator de spectacole triumfaliste, revine mereu în forță ca moderator de emisiuni-maraton... Cu facies de ins mereu constipat, acest guru trist al națiunii, meseriaș în „datul cu gura”, își tot dă cu părerea, ne-ntrebat de nimeni, despre oricine și orice... Dar, mai ales despre – vezi, Doamne! – stringentele dileme ale realității post-decembriste, de la hăt-fenomenul „Caritas” încoace... Creierul său e un mic Vezuviu în plină erupție. Pare că sub rotundul cheliei sale zace încă nedescoperita piatră filozofală...

Alt guru, mai mic la stat, pe numele său Ion Cristoiu, fost lucrător cu pixul la organul de presă al Uniunii Tineretului Comunist, face astăzi zig-zag-uri interminabile pe trasee televizate, ca un adevărat român „rupt în fund”, ieșit la autostrada ce duce taman spre UE! Este și el un specialist în datul cu presupusul...

Sau profetul de Dămăroaia, Silviu Brucan... (Despre morți, numai de bine! Dumnezeu să-l ierte!). El se vroia un fel de cioclu al comunismului... Cu un rânjet pe măsură, îi tot urechea pe politicieni, dându-le note de bună/rea purtare... Și se mai vroia a fi un imparțial arbitru, împărțind la stânga și la dreapta – funcție de orientarea politică a „jucătorilor” – cartonașe roșii ca însuși

sângele, inutil vărsat în decembrie '89... Știa Somnitatea Sa ce știa, când poliglotul din el ne definea ca o gloată de *stupid people*!

În fine, sunt încă destule stafii ale vremurilor „de tristă amintire mai veselă” (vorba tomnaticilor flăcăi de la „Divertis”) ce ar trebui să se ceară la pensie... Unii la pensie de vârstă. Alții la pensie de boală. Psihică. Dar nu! Ei muncesc. Ei continuă să facă ceea ce știu dintotdeauna. Să bată din gură... Pardon! Din... gur!

Ne convine sau nu, trăim/supraviețuim într-o lume a emblemelor și etichetelor ce maschează numeroase goluri, fie că se numesc goluri din conservă sau viduri existențiale... În fine, în această lume, mai mult virtuală decât palpabilă, eu însumi sunt o simplă *imagine* ce reprezintă un *ceva* indefinit, o entitate în ceață, ca un chip răsfrânt într-o oglindă aburită, din cauza efectului artificial de seră...

– *Și viitorul cum se vede, viitorul dumneavoastră literar?*

– Sincer, nu știu. N-am abilități previzionare. Cineva spunea că doar trecutul e sigur. Dar pentru că tot vorbim despre realități potențiale, uneori mă simt ca un adolescent care – bărbierindu-se pentru întâia oară în viață la oglinda din baie –, din cauza vaporilor depuși pe luciul sticlei, constată cu uimire și indicibilă emoție că înfățișarea chipului său e mai matură, ca să nu zic mai îmbătrânită... Însă mă bucur pentru fiecare nouă zi, caut, pe cât îmi stă în putere, să nu mă las pradă eșecurilor de care viața a avut grijă să nu duc lipsă. Rămân același mășăluitor pe câmpul de luptă al propriilor mele himere... Și, iertată-mi fie autocitarea la care recurg în finalul acestui interviu. E textul liminar al „Cenușii vorbitoare”, un posibil autoportret lăuntric al poetului Ioan Evu: „El, însoțit de umbra proiectată pe zid, înspre seară... El însuși – un alter ego al umbrei, într-o lume a substituțiilor de tot felul. Singur, ca un războinic fără zale, care, brusc, a uitat cauza ce l-a împins pe câmpul de bătaie, strânge la piept blazonul zdrențuit al poeziei. Biet cavalier al Tristei Figuri – pentru el orice război se preschimbă în cele din urmă într-o luptă cu sine. Viața lui e asemenea unui poem *explicit*, dar care, paradoxal, nu poate fi *explicit*. Își poartă umbra ca pe un destin – o hologramă a întunericului ce nu se adevărește decât în lumină, așa cum stelele răsar numai noaptea”

– *O strofă din poezia de dragoste îndrăgită de Ioan Evu?*

– Doar un singur vers din „Cântec” de Nichita Stănescu: „*Ce bine că ești, ce mirare că sânt!*”

Ioan Evu – Născut la 19 Februarie, 1953 în comuna Peștișul Mare, jud. Hunedoara. Membru al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Sibiu. Poet, prozator, cronicar literar, tălmăcitor din lirica germană, cantautor, solist vocal, chitarist și lider al grupului muzical **Canon** din Hunedoara. Redactor al revistei literare „Provincia corvină” și „Ardealul literar”. A publicat poezie, proză și cronică literară în majoritatea revistelor de cultură din țară și în câteva reviste din străinătate. Deținător al mai multor premii literare, dintre care: Premiul I al Concursul național de Poezie – Tabăra literară Păușa (1970), Premiul revistei *Luceafărul* – Festivalul național de poezie „Nicolae Labiș”(1976), Premiul revistei *Tribuna* – Festivalul național de poezie „Nicolae Labiș”(1977), Premiul revistei *Transilvania* – Festivalul național de poezie „Lucian Blaga”(1981), Premiul Festivalului național de poezie „Lucian Blaga”(1982), Premiul revistei *Familia* – Festivalul național de proză scurtă „Marin Preda”(1982), Premiul Uniunii Scriitorilor (Filiala Sibiu) pentru volumul „Însoțitorul umbrei” (2004)* din volumul 3 „Dialoguri privilegiate” ed. Trialog, de Maria Diana Popescu, 2009

Cărți publicate de Ioan Evu:

Preaiubire, Deva, 1978

Fereastră de apă, Facla, 1982.

Fără armură, Albatros, 1984.

Somnul în munte, Facla, 1986.

Poet de bunăvoie, Eminescu, 1996.

Cetatea moartă, Helicon, 1998.

Însoțitorul umbrei, Axa, 2003.

Cenușă vorbitoare, Călăuza, 2006.

Amintirile unui pitic din vremea când era mai mic, Călăuza, 2007

Drei Dichter aus Rumänien/Trei poeți din România (Ioan Evu, Gheorghe Mocuța, Sorin Roșca), Verlag Radu Bărbulescu, München, 1999

Despre creația sa și-au exprimat opiniile: Ioan Adam, Paul Aretzu, Ion Arieșanu, Marian Barbu, Radu Bărbulescu, Valeriu Bârgău, Carmen Blaga, Miron Blaga, Adrian Botez, Constanța Buzea, Marin Chelu, Neculai Chirica, Mircea Ciobanu, Radu Ciobanu, Alexandru Condeescu, Ștefan Augustin Doinaș, Horia Gârbea, Ion Gheorghe, Silviu Guga, Dumitru Hurubă, Ion Itu, Iv Martinovici, Ion Mircea, Florea Miu, Gheorghe Mocuța, Mircea Moț, Romul Munteanu, Gabriela Negreanu, Tudor Opreș, Edgar Papu, Adrian Păunescu, Mariana Pândaru, Petru Poantă, Maria Diana Popescu, George Pușcariu, Ion Roșioru, Atila Socaciu, Constantin Sorescu, Constantin Stancu, Mircea Stepan, Ion Stratan, Constantin Ștefuriuc, Laurențiu Ulici, Dumitru Velea ș.a.

Ioan EVU despre Constantin STANCU

POEME DE ÎMBLÂNZIT FIARA DIN OM

Fără a râvni la omniprezență orgolioasă în paginile revistelor literare, fără a supralicita editorial – conform sloganului grafoman: „anul și cartea” – CONSTANTIN STANCU își tipărește volumele la intervale de timp relativ mari. Răbdarea și tenacitatea, specifice ardeleanului, cu care-și construiește universul semantic, îi asigură poetului hațegan o ascensiune constantă pe firmamentul unei lirici esențializa(n)te. Nimic gratuit, nimic superfluu în discursul său liric. Seriozitatea, aș spune, gravitatea poetului ce trudește la scrierea versului – într-un veac „tot mai puțin” – ne trimite cu gândul la înaintași iluștri, la texte vechi, la lecturi bine asimilate din varii domenii, tradiționale, moderne sau postmoderne.

Deși, uneori, de inspirație livrescă, poezia aceasta nu este ezoterică. Dimpotrivă, încearcă, și reușește să descifreze „un alfabet al tăcerii”. Pentru că poetul știe că-n aparenta muțenie a cuvântului scris viețuiește intact spiritul uman dintotdeauna. Din perspectivă lirică, semantica scribului are o conotație ironică, depreciativă. Scribul este scriptorul din vechime, cel care „transcrie” rece, sec, depersonalizat, evenimente și fapte diacronice, pe când poetul este un mesager al sufletului uman, de natură imponderabilă. În poezia lui Constantin Stancu, scribul e întrezărit ca rod/semn al căutărilor și frământărilor poetice. Prin vers, ca act intuitiv dar și ca unul de conștiință, spiritul depășește fatum-ul terestricității umane și transcende spre o lume a esențelor sacre.

„Pomul cu scribi”, evocat în poemul liminar al cărții, este arborele ce face să rodească simbolicul fruct al cunoașterii, cel prin care poetul ia cunoștință despre propria-i trecere, asumându-și multiple interogații ontologice: „A înflorit pomul cu o mie de scribi,/ toți tineri, purtând în mâini albe coli nescrise,/ pleoapele noastre precum aripile,/ păsări carnivore se rotesc deasupra,/ ieri purtam un nume obișnuit,/ astăzi sunt deja un număr,/ mâine voi fi o culoare”...

Forța de penetrare, cu care poezia se reîntoarce în timp, dar și înlăuntrul ființei, e impresionantă. Atent la distorsiunile vremii în care viețuiește, la seismele și furtunile interioare – fără însă a se lăsa pradă dimensiunilor alienante ale acestora – Constantin Stancu scrie poeme de îmblânzit fiara din om.

Poemul său e o perpetuă privire înapoi dar și o scrutare îndrăzneată a condiției dramatic-umane. Cu toate acestea, atmosfera degajată este una psalmică. Revolta are surdină. Chiar și atunci când versul pare supus unor pendulari între real și imaginar, între certitudine și incertitudine, sentimentul e unul de împăcare, de acceptare pioasă, hristică a „limitelor” umane: „Am primit totul,/ un strop de ploaie în care fusese închis cerul,/ am primit totul plus o mie de ani de pace,/ mi s-a luat totul,/ spălat de vânt printre resturile cetății,/.../ voi muri cândva,/ poate curat ca firul de nisip,/ poate murdar ca bobul de piper”... (Iov – pag. 46)

Poezia este inițiere, revelație, epifanie, iar aspirația spre sacralitate este pentru Constantin Stancu o condiție esențială. El simte permanent o primordială nevoie de protecție patern-divină, fără a aluneca însă în capcanele misticismului... Personajele sau miturile biblice sunt numai pretexte prin care poetul își pune în scenă trăirile personale, caută și găsește răspuns propriilor sale interogații: „Pe vârful muntelui,/ înconjurat de instinctele vântului,/ de animale sălbatice,/ pregătit să intri în alt veac,/ auzi pulsul stelelor/.../ câteva păsări îți pregătesc memoria/ pentru lipsa de gravitație/.../ acolo, în singurătatea universului” (Avraam – pag. 130). Lipsa de gravitație sugerează desprinderea de avatarul cotidian și evadarea în imponderabil, în diafan. Fără tehnologii lingvistice sofisticate, fără artificii lexicale gratuite, discursul poetic e viu, împodobit de metaforă și, tocmai de aceea, convingător. Dorința de a se situa, prin poezie, deasupra mundanului, într-un spațiu unde cuvintele germinează firesc în lumină, îl definește pe Constantin Stancu drept poet orfic. Preocupat de căutarea fibrelor sale ereditare-ancestrale, el încearcă să recupereze, prin poezie, parte din paradisul dăruit omului la naștere sa. O posibilă imagine, transfigurată, a poetului și a misiei sale, este cea a copilului, din poemul-parabolă intitulat Trupuri care ard (pag. 8): „Un copil ținea pe umerii firavi un adolescent,/ iar acesta ținea pe umerii săi de argint/ un tânăr frumos cu un chip de diamant,/ tânărul ținea la rândul-i pe umeri un om matur,/ cu un chip de aur,/ care și el ținea pe umerii săi pe cel bătrân,/ cu părul atins de vremuri,/ și toți cei din piața orașului se mirau/ cum putea un copil să țină pe umeri atâtea trupuri,/ cum puteau picioarele sale firave,/ neînvățate cu mersul adevărat, să aibă atâta putere...”

Din cele concluzionate mai sus și din versurile citate, s-ar putea crede că poemele lui Constantin Stancu nu au aderență la realul cotidian/social... Vin să invalideze această concluzie eronată poeme ca: „Știri lichide”, „Politicon”, „Culoarea care se sinucide” sau „Măcelarul”... Iată o imagine decupată „brutal” dintr-o realitate nu mai puțin agresivă: „Cu mâinile pline de sânge,/ cu pantofii stropiți de sângele animalului,/ cu haine mirosind a moarte,/ se apropie de calculator pentru ritualul de seară./ Apasă tastele cu tandrețe, ca un pianist, calculează profitul zilnic – țipătul de durere/.../ Lângă carcasa calculatorului, toporul plin de sânge...”

Volumul „Pomul cu scribi” cuprinde 168 de pagini. Mai precis, cât două-trei plachete de versuri! Neîfiind împărțit în secțiuni distincte – poemele sunt scrise în perioade de timp și în „registre” diferite – a trebuit să recurgem la o lectură piezișă a lui... Dar, la urma urmei, opțiunea îi revine autorului și trebuie respectată ca atare. Fapt ce nu ne împiedică să afirmăm că ne aflăm în fața unui poet aflat în plină maturitate, a cărui evoluție constantă pe verticală e tot mai evidentă. A patra carte de poezie a poetului hațegan e o reușită pe care o salutăm cu firească bucurie confraternă.

* CONSTANTIN STANCU – „Pomul cu scribi” (Editura Eubeea, 2007)

Pelerin sirian invitat la Castel

Mahmoud DJAMAL *

انيفروكاشن ني فورب افون ؤل جم



albe&reci (inedite)

1-
mesele sunt rotunde domnilor
mesele sunt rotunde
străzile s-au plictisit de culoarea lor
neagră
porțile încă-i mai latră pe trecători
încă-i mai latră
iar zidurile sunt atât de ocupate

de umbrele lor încât
sufletele și-au pierdut răbdarea
așteptând în trupuri și-n văzduh

2-
în caiete
am poeme și cifre
 în trup sânge și femei
 azi
 nu voi mai pomeni
 nici de patrie
nici de Dumnezeu
 nimic despre mine
azi
voi face dragoste cu alaska doar
și mă voi spăla cu lacrimile ei
 albe & reci
ridicându-mă deasupra lumii
precum un avion de război
imens
 cât o inimă de câine

3-
tu
privirea
ce mi-ai lepădat orbitele
și te-ai înălțat
deasupra oceanului
păstrează secretele noastre
nu spune nimic valului
lasă-l să se izbească de mal
să danseze ca un șarpe
în brațele stâncilor până
 vei cădea-n tăcere
 în ultima explozie

4-
cerul are pliscuri de porumbei
cerul are pliscuri de șoimi
mama are fruntea tăcută
mama are funtea tăcută
cu fiecare închinare
învăluie pământul cu sâmburii săi
iar cerul
coboară numaidecât
să-i ciugulească din frunte...

Tagore

Tagore
inima ta

era doar o bucată mică de carne
nările
două mici ferestre
pe unde intra mirosul ploii
ce-ți uda soarele din creștet

Tagore
păsările încă mai zboară și acum
își aleg singure drumul
nimeni nu le pune indicatoare
n-au nevoie de mărgele
nici de icoane
și nu stau decât în locuri înalte

Tagore
cerul mai este acolo unde l-ai lăsat
ultima dată
iar stelele încă mai cad în prăpăstii...

Icoana

voi privi
deasupra doar
n-am niciun motiv
să aprind
această lumânare
în mine toți copacii
sunt goi și înalți
tăcerea n-are nevoie
de lumini
nici de ceară
albul său
e atât de cald
în palmele mele
iar întunericul
o infinită icoană...

Coacere

cu atâta precizie
se trasează această linie
între pupila ta
și luciul din lanțurile
ce-ți răsună ritmic
între glezne
la intervale egale
dându-ți un răgaz
să-ți asculți geamătul
iar ecranul
aproape cât un cer
e atât de senin
încât ți se vede

fiecare picătură de viață
în timp ce
se izbește de pământ
precum un bob de grâu
destul de copt...

* *Poetul sirian a scris aceste poeme și în limba română. A publicat și în Noua Provincia Corvina și a fost inclus în A doua carte a întâlnirilor.*



Prima revistă literară editată la Hunedoara, la 13 ani de apariție

Noua Provincia Corvina (serie nouă) 2009

Revista este promotoare a culturii scrise în proiectul conurbației Provincia Corvina, care va uni orașele Hunedoara, Dea, Simeria și Călan... In imagini- *Scriitori și artiști români și di diaspora, promovați de revista Provincia Corvina :Nada Pomper, I.Romulus Vasile, scriitorii arădeni, Nicolae Szekely, Ioan Țepelea, Victor Isac, Petra Vlah, Ștefan Fischer, Eugen Evu cu Mircea Dinescu, Dan Pichiu, Ioan Șeu, Martin Szegedi, Mihaela Gagea, Teresia Bolchiș, scriitorii timișoreni, Ladislau Daradici ș.a.* la 13 ani de apariție.. Mulțumiri sincere și cuvenite sprijinitorilor din Consiliul Județean și mediilor ce ne-au înțeles.

ISTORIE RECENT/ UITUCĂ sau Arhive secretizate ...* :

Mona Voinescu/Vladimir Brilinsky

Enigma elicopterului doborât

Cazul generalilor Nuță și Mihalea la Deva, județul fost securist*

L-am văzut printre oameni și pe Valeriu Bîrgău, azi ziarist la „Călăuza”, dar acesta se temea și a preferat să fugă „ ...

„ **Cornel Carașcă**, legitimat ca luptător în Revoluție la Deva,(leg. 3o) dezvăluie recent în „ Hunedoreanul”, după 17 ani, faptele din decembrie 1989, în împrejurările tulburi ale evenimentelor... Precizăm că, spre deosebire de Hunedoara, unde au murit împușcați cel puțin șase oameni, nici până azi descoperiți asasinii), la Deva nu s-a tras nici un foc, cum de altfel, nici în Valea Jiului... Este clar că în acest județ ultra- proletcultizat și securistizat, forțele care au confiscat Revoluția de la Timișoara, Cluj și Sibiu, apoi la București, au lucrat prompt și eficient. Cei ce au preluat puterea, ca Front de Salvare, au conlucrat și au reușit în primul moment să se substituie... Legitimitatea ar fi de discutat, însă în acele zile, confuzia era generală, iar telexurile veneau de la „centru” și schițau „strategia” lui Iliescu , Brucan, Petre Roman, gen. Gușe and company, ce avea să determine un lanț de consecințe, nici până azi elucidate, dar situându-ne politici și economic unde știm și resimțim ca popor, în pragul aderării.

Un fost plutonier de securitate din Deva, a preluat conducerea Inspectoratului de interne imediat după căderea lui Ceaușescu, Cornel Carașcă. Din amplele lui dezvăluiri, reținem câteva :

Reporter :

- Cum ați ajuns la cârma Inspectoratului Județean al M.I. ?
- **Cornel Carașcă** : În 23 decembrie, ne-am adunat în sala de ședințe a Comitetului Județean din clădirea unde acum se află Tribunalul. Primul secretar se temea să vină acolo, să nu-l linșeze mulțimea. L-am dus și pe el, încadrat de mine și ed Sigismund Duma, actual șef al Universității Ecologice Deva. Prim secretarul Popa Ion era tare speriat să nu fie lovit și scuipat, ca în prima zi. În ședință am ales un președinte al Frontului Salvării Naționale, eu l-am propus pe profesorul Bogdan Poraicu, pe atunci directorul liceului minier. Toți au fost de acord. Au fost numite alte câteva persoane care să se ocupe de celelalte sectoare de activitate. Pe mine m-au trimis la Miliția Județeană, știind că lucrasem la Securitate „ ...
- **Rep-** Care era atmosfera generală a zilei ?
- **Cornel Carașcă** : Era un haos total. Soseau o groază de informații pe care trebuia să le verificăm. Multe erau alarme false. Unele telefoane anunțau că localitatea Ilia era acoperită de elicoptere care zburau în zigzag. Altele spuneau că în zonă sunt și trăgători de elită, prin răsucire, țintesc numai în cap. Unii au scornit că mai mulți parașutiști au fost aduși de elicoptere la Hațeg și intenționează să arunce în aer depozitul de carburanți de acolo. Atunci am primit ordin să trimit la Hațeg patru camioane cu soldați de la Batalionul de intervenție securitate Orăștie... În final nu s-a întâmplat nimic, nu s-a adevărit.
- **Rep-** De la cine primeați ordine ?
- **Cornel Carașcă** : Pe de o parte de la București, am vorbit de nenumărate ori cu generalul Ștefan Gușe. Pe de altă parte, de la profesorul Poraicu, președintele Frontului, că el preluase rolul primului secretar și conducea județul Hunedoara . Și ordinele primite de la București i le transmiteam lui Poraicu, iar dacă el nu-mi trimitea notă, eu nu executam nimic...”

.....
Cornel Carașcă : Știam că urmau să vină alți oameni de la Mintia și Chișcădaga... Am cerut să mi se aducă acolo, în balcon, un jurist și un preot. L-am văzut pe preotul Mircea Farca, i-am dat microfonul și i-am spus : Vorbește-le creștinește, că-i poți stăpâni! Nu faci decât ce-ți spun eu! L-am văzut printre oameni și pe Valeriu Bîrgău, azi ziarist la „Călăuza” , dar acesta se temea și a preferat să fugă „ ...

Reporter _ Deci în 23 decembrie ați ajuns la conducerea Inspectoratului Județean de Miliție. Ce se întâmplase cu generalul Rotaru ?

Cornel Carașcă : Și el, dar și primul secretar Popa Ion se aflau la arest, în clădirea MAPN . Am ajuns la Insp. Jud. I-am găsit acolo arestați pe comandantul miliției colonelul Ion Nicolae, pe șeful Securității județene, col. Lucian Văceanu și pe col. Todea.”

...” Și, la urma urmei, scoteau capul deja foștii activiști de partid, dornici de posturi călduțe... Pe de altă parte, dădeau buzna tot soiul de oameni – mulți erau foști pușcăriași ... Veneau acolo beți și voiau să pună mâna pe frâiele județului. Alții strigau „Joc cu Poraicu, a fost comunist”” ...

.....

...., - Circa 90% dintre cei care au condus și conduc acum județul(2006, dec.n.red.) , -au stat atunci în casă și s-au uitat la televizor tremurând de frică, iar acum au certificate de revoluționari în buzunar...”

....Reporter – În acea perioadă, la Deva a avut loc celebra reținere a generalilor Nuță și Mihalea. Cum s-a derulat acest episod ?

Cornel Carașcă : Am primit o notă telefonică de la Arad, prin care eram anunțați că generalii Constantin Nuță și Velicu Mihalea se aflau într-un tren care circula pe ruta Arad- București și urma să treacă prin gara Deva. După primirea notei, i-am telefonat gen. Ștefan Gușe, la București. Cei doi generali, împreună cu alți ofițeri, părăsiseră hotelul Astoria din Arad, deplasându-se spre gară în cinci autoturisme Dacia, de culoare albă. Nota preciza că din aceste mașini s-a deschis focul asupra populației și ni se cerea să luăm măsuri de oprire a trenului și de arestarea generalilor..

Reporter – ce funcții aveau generalii ?

Cornel Carașcă : Nuță era șeful Inspectoratului General al Miliției, iar Mihalea avea asupra sa o legitimație de la Consiliul Securității Statului, care permitea accesul său și al familiei lui în toate bazele de agrement ale C.C. Nuță avea asupra sa un buletin fals. Pe act apărea fotografia lui, dar în dreptul numelui era scris Dumitrescu Ion. Am luat legătura cu batalionul Intervenție de la Orăștie((MAI), ca să trimită camioane cu soldați la Simeria Veche, să blocăm trenul.

...Împreună cu șeful echipei antitero, am desigilat încăperea și echipamentul oamenilor lui care au plecat spre Simeria. Un locotenent care fusese mutat disciplinar din București la Deva și era singurul care îi cunoștea pe generali urma să urce, împreună cu alții, în tren în gara Deva... Până la Simeria trebuiau identificați generalii și apoi arestați. La Simeria îi așteptau mașinile pregătite; erau acolo și șeful Circulației, Mircea Bodeanu, și Velu Călușer, actualul șef SPI Hunedoara. Mihalea a fost identificat primul. I-au pus cătușele pe mâini. Trenul oprise deja la Simeria, iar Nuță era de negăsit. În final, l-au descoperit în toaleta trenului, cu pantalonii în vine, iar Călușer i-a legat mâinile la spate, cu cravata, că nu aveau cătușe.Cei doi au fost duși la Inspectorat sub escortă.... Am raportat la București că i-am arestat pe generali și am fost informați că va veni după ei un elicopter cu trei persoane la bord, un maior, un căpitan și un maestru militar... Indicativul elicopterului era o85, am pregătit zona unde stabilisem să aterizeze. Circula fără lumini, ca urmare a unui ordin ce interzicea ridicarea de la sol a oricărei aeronave... În seara aceea i-am îmbarcat pe cei doi în elicopter, a fost prima dată când m-am temut... Totul era conform planului. I-am scos din arest pe Nuță și Mihalea și, încătușați, i-am legat de scaunele din spate ale elicopterului, cu fitil de lampă. Am raportat plecarea lor de la Deva, urma ca într-o oră să fie la Sibiu, apoi să plece spre BucureștiDimineața am aflat că elicopterul în care erau generalii a fost doborât la Vințu de Jos... Dacă ar fi ajuns în Capitală, nu cred că s-ar fi întâmplat atâtea în țară... Aștia erau oameni-cheie, pe mulți i-ar fi demascat ...”

(din cotidianul județean „, **Hunedoreanul**”, seria veche ...)

N. red. Dl. Cornel Carașcă este pensionat cu 176 lei lunar. Cazul Nuță- Mihalea, doborârea cu foc a elicopterului și moartea lor, a rămas una dintre cele mai enigmatice dosare ale evenimentelor din Decembrie , 1989, din România. Se deduce simplu și aici că acei ce au preluat

puterea sub numele de Front, prin Iliescu-gen. Gușe, au ordonat o capcană, aparatul fiind doborât și astfel mușamalizându-se ceea ce Cornel Carașcă, un om de probitate evident, numește cu sintagma „oameni-cheie”, ... Dar Cornel Carașcă, aidoma altor zeci de mii de revoluționari, avea să fie răsplătit cinic cu o legitimație, fiind și el un simplu manipulat, în „revoluția”, cu mâna și chiar sângele altora, pentru a arunca apoi România în șirul de tulburări, contestații privind legitimitatea puterii succedate, până azi. De ce n-ar fi și generalii Nuță și Mihalea considerați post-mortem MARTIRI ???

*** Supratitlul îmi aparține (e.evu).**

Poesu de Eugen Evu

Starea Împărăției ...

Cartea este zidire și paginile ne sunt ferestre. *Ferestre cumva spre interior*, labirintul fiind de astă dată ceea ce aș numi *Oglindarium*. Chipuri, umbre, idei, se perindă întocmai unei holograme și memoria este misterul și el suntem noi, cei ce scriem, exprimând o dimensiune de adâncime a Ființei. Milenii de scriere – de la primele semne, petroglife și rune, hieroglife și sisteme moderne ale limbajului, au modificat omul, l-au ameliorat, dincolo de mitul interdicției actului așa cum îl susțin unele izvoare încă din „amestecarea limbilor” în Babilon, dacă nu mult mai străvechi, din vremurile atlantide.. Pentru mine, acum, Cartea este un act magic, un abecedar fascinant, înțeleg că mi se destăinuiește lumea *ca semnificație*. Un un mister ce sporește pe măsură ce explozia galaxiei internet ne reumple de trepidația unui act nou genezic.. Aceasta definește o mare poetessă contemporană, Maria Teresa Liuzzo: Genesis-ul perpetuum ! Noi fiind genesa !

Divina Comedia ? Toate cele trei Ipostaze sunt salvate de cineva: Beatrice ! Dante o ascunde gelos pe ea, arătându-ne o teandă uluitoare, însă imaginară ! Beatrice, ea este paradisul, nicidecum Euridice, care l-a trădat pe Orfeu, tandru- complice cu Umbra. Sapho e altceva, ea este geamăna lui Narcis, hieraticul. Ea e orgasmul, Euridice orgia! Dar acestea pot fi simple jocuri de cuvinte. Din interiorul textului, cerul se vede răsturnat...

Citesc și cartea *altuia*...Exaltarea este egală cu a mea. Trepidația este și a mea . Sărut un invizibil siaj pe luciul apei mistice: urma unei umbre de libellis, urma mâinii care a scris... Umbra înaltei pajere, pe frunte, răcoarea și iluzia ei benefică. Exalt cerul și el mă știe. Poetizez lumea și ea mi se dăruie cu infinitezimale frisoane, de briză pe lanurile înflorite – metaforele leagănă maci roșii, cicoare celestă, triluri ce susțin aerul toropit de soare. Poesia ne face mai vii, *foartevii*. Uit că vom muri. Cuvântul poetic se hrănește cu mine, melodiez starea de A FI

Formidabilul nevisat altădată, a devenit banal: comunicăm instantaneu și suntem interconectați întocmai sinapselor din creier, iar aceasta ni se pare ceva obișnuit. Cei ce se nasc acum, preiau această Lume prin Joc, exersând digital pe inefabilul astralului, iar jocul este în opinia mea, cea mai superioară, mai misterioasă gesticulație a Ființei și de fapt al minții umane, care abstractizează. Metaforic zicând, ar fi instinctul de vânatoare și de ce să îl atribuim îngerilor, când este al Vieții, al Naturii, al tuturor creaturilor vii, însă cu nimic asemuindu-se ca al nostru. Nu știm cine suntem și nici de ce suntem, dar cu toate acestea devenim!

Ne jucăm pentru a suporta, pentru a ne tempera frica de necunoscut, pentru a muri altfel, cel puțin altfel, nu sfâșietor de conștienți de murirea clipei- de clipă.

Ne imprimăm ființa în opere, de fapt asta facem în infinite feluri: scriem! Ne proiectăm în real și modificăm, conlucrăm cu perpetua Facere.

Oare scrisul de mână va pieri ? Oare scrisul global va fi altceva, se va matematiza, se va cibernetiza, odată cu noi ? Afectele, izvoarele ce par ineputabile, vor fi alungate din lume și odată cu ele Noi, ne vom alunga singuri din acest paradis recuperat cu infinite sacrificii și oare avem a ne teme de noi înșine, înlocuindu-i pe zei cu semeni ai noștri ?

Patosul acestor întrebări, el însuși, pare unora retoric ?

Știu că iubesc scrisul și că ființa mea SE comunică din preaplinul ei, cu pasiune unor oameni asemenea mie, celor ce au răbdarea de a citi, de a se reflecta în foșnetul paginilor ca în apele unui iezor, ori în curgerea iute a unui râu, sau în zbaterea unor talazuri.

Chiar și galaxiile roind în înaltele nopți ale munților mei, mă fascinează ca niște uragane de lumini licărind mirade de biblioteci înstelate. Iubesc existența din adâncul incomensurabil al acestui sentiment de A FI . Și muțenia nu mă poate cuprinde, devreme ce eu știu vorbi, știu să scriu ceea ce vor citi și alții, spre ținere de minte, spre comunicare, spre cuminecare.

Poesia pulsează oriunde, în toate artele, în toate inimile, în toate viețile noastre. Cei mai mulți o trăiesc și nu o dialoghează, fac ceea ce fac albinele, iarna, produc miere pentru supraviețuirea lor, a cuconilor din geometria (și gematria!) fagurilor.

Dansul roiului de albine este limbajul sufletelor alese, poate este o suferință a sublimului și poate o suferință a vindecării. De neant, de noapte, de neființă.

Unora poezia ne este religie, a Inimii, ne este divinație și dor cathartic. Alții numesc har ceea ce dăruie și altora, alții consideră facerea prin cuvânt a lumii fiecăruia, nebunie. Pentru mine scrierea poetică a fost psihoterapie și alinare, niciodată alienare. Pentru mine, acum, poemul este efectul lui – dacă vrei placebo, dacă doriți feed back, dacă nu vă displace, lecuire de acel ceva ce românește se numește DOR. Poate dorul de sine, poate dorul de origini, dorul de uitare în lume ? „**Îndulcit cu dor de moarte**”, a scris Eminescu. Mai departe, mai departe, mai încet, tot mai încet?”

Niciodată poezia înafara sentimentului Cosmic nu va fi poezie! Niciodată poezia – jocul poeziei, - nu va aduce răul, nu va face răul, nu va ÎNRĂI ființa.

Iar dacă totuși, o patologie a smintirii și uzurpării în materie a spiritului, va doborî în om bunătatea, generozitatea însuși gestului de a scrie, a memora, de a sfida Timpul, va sufoca noima creativă a umanului, aici, atunci omul nu va mai fi om, va fi altceva, va fi Altcineva.

Omul este epopeea umanului, întrupată, rezidindu-se mereu, din ordinul imprimat, ÎNSCRIS în Ființa sa.

Poate încă se poate vindeca și astfel unica mare suferință din om, aceea a Timpului. Poezia ca artă a suferinței vindecării, homeopatie subilmă. Efectul – iată speranța noastră, efectul acestui catarsis : uitare a inerenței morții. Natura, ea este în luptă. Marile genii au fost marii bolnavi de această boală considerată de antici una de origine divină. Ei încă știau, eu nu uitaseră. Există în univers materie încreată care migrează, care se structurează, care interferează cu mintea și inima omului, ale lui NOI – OMUL. Știu despre mine că nu am făcut niciodată răul cuiva cu știre de asta. M-am prins cu cei amețiți de puterea efemeră, am experimentat alteori, cu mine însumi, ca să nu rănesc pe careva.

Dacă uneori poezia devine ceartă cu lumea înrăită din frica de viață, ascunsă, mai cumplită, mai devastatoare decât chiar temerea de moarte, este așa cum Juvenal scria, un gest al Indignării. Indignare, așadar versus nedemnitare, sfortare de a păstra Legea demnității de a exista, curiozitatea de a afla, miracolul de a exprima tor ce e viu dar nu e înzestrat (ÎNZEIAT!) cu vedere, cu gândire, cu putința superbă de a se exprima, de a da nume, de a lua astfel în stăpânire, însă prin Iubire.

În viața mea câtă mi-o știu și reconsider mereu, nu am făcut răul nimănui, nici nu m-am aventurat a face binele cu sila, acel bine ce cred mulți avântat că îi este bun și altuia. Ei eșuează în a face răul în numele binelui. Cândva, un avocat, mi-a înscris în motivul unui divorț, următoarea ciudată învinuire : „ se crede poet”.

Eram la anii primei cărți, eram cel ce într-adevăr credeam că sunt cel ce îmi doream cu ardoare să fiu: poet ! Am trăit și iadul când poetul era silit a deveni instrumentul puterii altora, omul care scrie era înjosit a face cultul idolilor vremii. Nu au reunit, ba chiar mi-am bătut joc de ei, (ce sintagmă românească unică : „a-ți bate joc!”) – și am plătit scump când „ veghetorii” imunzi ai puterii, și-au dat seama și m-au hărțuit, ca pe nenumărații confrăți. Am avut bucuria să fiu mereu într-o boemă, romantică, uneori exaltată concurență cu alți asemenea mie, deși diferiți, cum se-

ntâmplă. M-am bucurat întodeauna de pasiunea unică a lecturii, mai ales de descoperirea altora. Mi s-a spus „ ai simțul valorii și a altora, nu doar a dumitale, asta te onorează, asta te face admirat... Talentul nu ți-l poate lua nimeni” .

Asta le-am spus și eu celorlalți. În orașul meu, pe drumurile mele, în cărțile câte am apucat a le edita. După 1989, am fost sedus teribil de aventura de a scrie și altceva, de a face jurnalistică, am fondat ziare și reviste, am găsit incredibile resurse de a ÎNCEPEW ALTFEL, nebun de utopia noastră sublimă, nu-i așa?, de a reîncepe lumea ca pe propria-ne viață.

Cuvântul celest este pentru noi : Libertatea de a comunica, de a ne exprima, de a scrie, de a nu admite a ni se coase gura. Fermoarul este o invenție utilă, dar pe gură, este ca o pecete a morții vii. Dantura de oțel sau cătușa asta, este crima contra Cuvântului și deci Inumană.

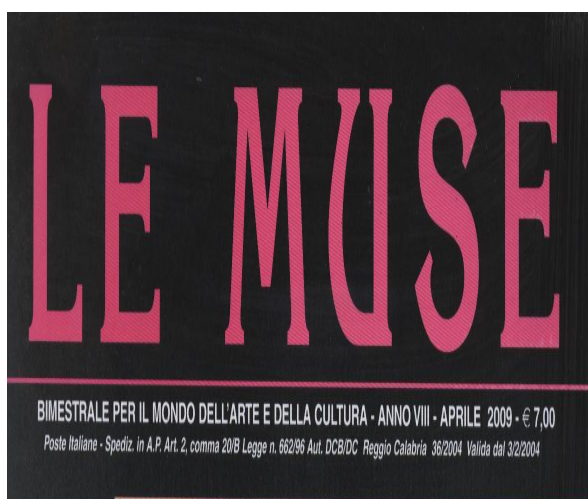
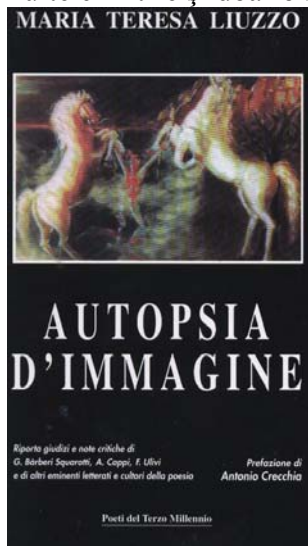
Anii în care am conlucrat felurit cu cei asemeni mie, aparent sau nu, mi-au fost folositori, iar propriile-mi căderi le-am scos la liman în felul meu, învățând de la LUME .

O îngrijorare care arde deși e foarte rece ...este aceea că – iată- liberul arbitru ia în stăpânire nelimita. Nelimita nu cea leguită, ci nelimita amoralității, nelimita primitivă ce poate distruge din interior. Nu știm cu adevărat încotro mergem, însă dacă mergem încotro VEDEM; este înainte.. Suntem în maelstromul unor vremuri cu adevărat apocaliptice: numai că sensul grecescului cuvânt este altul : REVELAȚIE, decoperire. Vom descoperi vertiginos, CINE SUNTEM, DE CE SUNTEM, DE CE MURIM și DE CE REDEVENIM ZBURĂTORI. Acum însă ...suntem mare parte din noi nu doar purtători ai războiului altora, nici de sus, nici de mai jos, ci al nostru, al Omului. Nu iubim neantul și nici nu accept că neantul ne iubește pe noi ! **Inteligența materiei nu poate iubi nimicul!** *Ea se oglindește în sinea ei, cum spiritul însuși în tot ce este viu.* Dar nu cred în Răul de lume, cum conceptualiza careva! Scrierea este vindecătoare.

O boală a cuiva nu trebuie să devină filosofie a tuturor, determinarea acuză mereu pluralul ! Numai că istoria științelor, a filosofiei, ne contrazice copleșitor. Prietenii știu de ce ...

Am deja vârsta când fac bilanțuri lucide: mi-au murit cei dragi, rude și prieteni, iubiri și reci resentimente. Cu fiecare am murit și noi un pic, fiecare ne-a murit într-un fel moartea, devreme ce noi încă am rămas. Scriam acum 20 de ani :

„ Prea multe cimitire și doar o singură moarte „!



Jocul de a scrie astfel, are ceva alinător, face suportabil adevărul Orb. Jucându-ne, vedem un paradox: comedia tragicului ! Însă dacă acest adevăr îl numesc eu orb, oare nu îl acuz de fapt că este Minciună ? Nu cumva uneori adevărul se ascunde tocmai în minciună, strigând: Eu sunt adevărul absolut ? Mantica poeziei este homeopatică, ea imunizează ...

Scriu și știu că mă reumplu de TRĂIRE mai mult ca atunci când tac. Nici pietrele nu tac, ele, răbdarea lumii! Ele și apele știu.

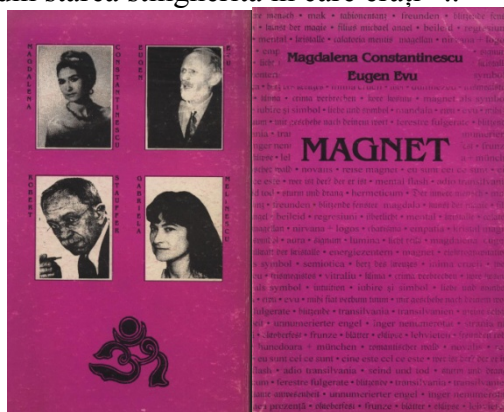
Ceea ce nu tace în om cât e viu – și după- este ecoul fiindului, este esența viului, este Viața pe care nu o întrerupe cu adevărat nici o plecare. Este Libertatea.

Scriu și simt cum trăiesc mai mult, îmi trăiesc traiul mai mult și îl dărui și altuia. Devin mai ușor, așa cum deodată simți asta când stai așezat și ascuți cum curge apa unui râu, pe o piatră de râu. Ce ne-am face dacă nu am râde, dacă nu am plânge, uneori sensibil totuna ?

Chiar așa, oare de ce râdem noi, oamenii? Și de ce cântăm noi, oamenii? Oare doar așa se exprimă *altfel* vibrația? Unda? Particula? Interferențele? Rezonanțele? Avem un personaj Mitologic românesc foarte straniu : Râsu-Plânsu...

Într-o încăpere sătească, la o întâlnire cu scriitorii, copilul mic al unei tinere mame plângea. I-am spus „ Doamnă, mergeți cu el afară și nu va mai plânge, aici îl sperie larma noastră de oameni mari...Și la urma urmei, vă asigur că pruncul va fi un cântăreț, deoarece de fapt nu plânge, ci în felul lui cântă!” ...Desigur, am glumit, și o bomboană ar fi lămurit problema fără a isca reacții ale celor ce nu *înțeleg de ce și cum mă joc prin cuvinte, ca să fac auzite altfel cuvintele* ! Un confrate umorist (!) mi-a șoptit speriat : „ Ești nebun! „

Ei bine, nebunia mea era una spontan gândită, era o mică inspirație spre a ne deconecta cu toții și poate atât! Copilul acela, după ce am ieșit cu toții afară, îmi întindea brațele”, spre uimirea mamei lui. „ Nu știi de ce ...” s-a scuzat femeia. „ Nici eu, dar nu vă mai faceți probleme, eu doar am, glumit, ca să vă scot din starea stingherită în care erați” ..



Editată de Corvina: Magnet, Ferestre fulgerate, „ Blitzende Fenster”, un succes al liricii și eseisticii româno-germane, premiată în Bavaria și România. Autori principali: Magdalena C. Schlesak, Eugen Evu, Robert Stauffer ...

Ne naștem plângând, dar poate că plânsul va deveni cântec. Poate înseminați de trăznete primordiale, în Okeanos, ieșim din ape și umblăm pe pământ, dar vom zbura : aceasta e definiția superbă a Omului. Noaptea, mai ales, tripla lume a lui Dante pare a se contopi fabulos, nu știu dacă a umanului, ori a altcuiva- altceva. Un program de cablu îți oferă această „ triadă” prin simpla schimbare a canalelor: aici cutare predică mântuirea, dincolo politicianul de tip mesianic – materialist, îți impune legile facerii binelui cu sila, în numele utopiei sale, ori a frustrărilor îndelung refulate....Dincolo, dezmațul prostituției televizate, industriile violenței, insulta reclamerlor în care românii sunt sfătuiți de români a folosi săpunul ...Îți vine să strigi : Ieși, române, din televizor ! Orin ecranul lui holbat îți ies în cale

și splendorile lumii, dar și ororile violențelor, și se înfing în subconștient, ca un virus : n umele lui e STRESS dacă nu TERROR ...ajunge doar să schimbi butonul....**Infernul, Purgatoriul, Raiul ?**

Subsolul, etajele creierului ?

Ce anume le mai diferențiază ? Iar undeva în spațiu aparatura superbă tehnologic a Telescopului Hubble, pe lentila căruia metafora mea copilăroasă vede o lacrimă ca în ochiul Ființei geniale ce a lansat-o pe orbita VEDERII noastre în Universuri ! Ce miracole luată drept banalități : vorbesc, cum spuneam, instantaneu, cu un amic din cealaltă parte a globului. Și atunci poezia ce mai este ea, poezia sau sufletul, ce mai este el ? Se anunță modificări incredibile ale înseși structurii genomului uman ! Se vorbește că oamenii viitori vor avea ADN cu 12 spirale ! Că ne vom re-înzei ! Colonii, clone, recuperări, miracole admise Omului....Sufletul meu este același cu al tău, de oriunde, doar traducerea spuselor sale rămâne o problemă, încă, după ...Babilon. Întrebările esențiale sunt aceleași, poate încă de dinaintea Cuvântului. *Poetul nu dă răspunsuri, el întrebă și o face mai*

altfel decât omul mecanic, decât mașinile lui. Răspunsul adevărat pare/se continuă să TACĂ în ființa noastră. De ce ? Nu admitem că moartea a celor dragi și a noastră - ne e răspunsul, nu suntem lăsați să admitem?

Cine sau ce?

Suntem ai arhetipului. Nu avem mijloacele de a decodifica Lumina, arderea ei în tot ce este mișcare , este viu, este devenire. Cum altfel decât prin cuvinte ? Trebuie să avem o mare capacitate de esențializare figurativă. Ființa umană este la vârf prin gândirea abstractă, prin forța , energia de a abstractiza, de a decanta, de a te ilumina și a dăruia aceasta celorlalți, celor dragi.. Poezia o face sfidând uneori așa zisa „ luciditate”, rațiunea rece. Nici o lumină nu este rece, e doar iluzia de rece a stelelor, *totul este ardere în univers*, precum în micorunivers, iar cuvântul este combustie, el vine din Apheiron, materia inițială întâi increată, apoi eternizând Ființarea Genesică a Lumii. TIMPUL și anotimpurile însele reînvață a fi altele, a se re- armoniza, după rătăcirile lor în Cosmos. Astfel și în Om. Poezia, artele, sunt Lauda Ființei. Ființa se roagă ei Însiși, în eternul continuum spațiu- timp- ființare. Moartea nu există.

Poezia noastră ne este sau nu ne este esențiala aspirație a Ființei, de a se re- defini, de a își răspunde sieși: cine sunt, de ce sunt, pentru ce exist, de ce mor?

Iar pentru această perpetuă neliniște pe cine am a întreba, a cui este vina că murim? De ce iubim ? Întrebările acestea sunt mai vechi decât omul cu limbaj, *omul comunicant*.

Doar limbajul ne poate fi elixir. Este legea tuturor artelor, este același fapt cu a fi religios, într-o lume ce se auto-cunoaște tot mai impetuoas, poate mai devastator.

Cum să înfruntăm singuri alinearea din luime? Unii au creat din suferințele lor legi, filosofii, teorii care sunt transmise apoi generațiilor, însă suferințele lor sunt conținute în acestea, ele ni se transmit și nouă, rezonant.

Goethe, Nietzsche, Da Vinci, Newton,...Einstein... Alți câteva mii, poate mai mulți, fiecare ne-au spus cântec ceva, dar la un moment dat NOI ÎNȘINE ne spunem și ne vindecăm, sau deloc. Am avut mereu în mintea mea, în sufletul meu, o intuiție, o tărie mai mare decât toate reușitele sau eșecurile mele. M-am rugat ei, dar am căutat mereu să și dilaoghez cu aceasta, să îmi dea înțelesul de care am nevoie, ca să pot muri, ci nu atunci, ci a suporta că murim clipă de clipă :

Ardem, cald și rece, asta facem, murim !

Eu am rămas al conștiinței mele – așa am descoperit desprinzându-mă de modelele adolescenței, am rămas adept al poeziei ca simț superior de a FI : o conștiință primordială, implacabilă, o lege a lumii cu care noi aflăm calea de a coopera, de a nu fi striviți de legătura *intelectivă* , sunt al poesiei emisiei pure, ca emanație primară a realității. Însă eu am ce am cu Ion Barbu, *matepoetul* care a știut echilibra cele două naturi ale omului : a arhetipului și al conștiinței/ o bipolaritate ce pare a ne fi ..la condition humaine.

Cred că poesia este un mod ludic în esenta, unul de a muri mai demn, de a te smulge fără a provoca hiatusul tenebros al neantului acolo unde odinioară ai fost bucuros că existi, că ai transmis aceasta urmașilor tăi? .

..Altfel cum motivezi ca le-ai dat naștere / iată Întrebarea care poate răspunde !

Tatăl meu a fost pastor apostolic, a fost un om care s-a dedicat confesiunii sale creștin- apostolice o viață, imediat după ce s-a întors de pe frontul de peste Prut, el a fost omul care nu ne-a convertit propriei credințe; m-a botezat în 1944, la credința ortodoxă. Îndeletnicirile mele de timpuriu au fost ale artei, am lucrat 43 de ani în nenumărate meserii, specializându-mă în literatură, teatru, arte plastice. Am lucrat 25 de ani în domeniul culturii, însă în toate cărțile mele ideea dominantă este una teosofică. Criticul care m-a lansat elogios a fost un mare om de cultură, traducător și poet el însuși, Ștefan Aug. Doinaș. „ La dvs cuvântul odată rostit devine unic și esențial”, mi-a scris dsa prefața la debutul din revista Familia, apoi la cel editorial, unul prin concurs, titrat de mine „ Toate iubirile”...Era dacă vreți intuiția unui sincretism deja anunțat în tot ce avea să urmeze...Într-un fel m-a programat, mi-a insuflat un crez – cel al poesiei ca vocație- chemare...Prima mea carte – aveam să constat mai târziu, cuprindea cuvântul Lumină și derivate ale sale, de 50 de ori ! Această obsesie la nivel lexical, deloc manieristă, era axis mundi a inimii mele. Acel Amor Fati avea să

pecetluiască tot ce am scris ulterior, în toate genurile abordate, pe parcursul a 37 de cărți (la 2009), când scriu acestea.

Al Cistelean, în Dicționarul scriitorilor români, va repeta ideea că pentru mine ! religia scrierii este una transilvanică”. Un mare poet și prieten ca filiație, Ioan Alexandru, apoi numeroși alți confrăți literari și critici, au văzut în poesia mea această formă specifică a unui spirit de a se manifesta: de a contrui, o viață, catedralic sau dacă vrei cum Blaga spunea, „ pietre pentru templul meu” ...Dar cine este acest MEU, acest alter- ego care zidește ca un altar cartea? S-a spus omfalos, un buric invizibil de astă dată, tăiat și rupându-ne astfel de neant, ori de PRENATAL, spre a înălța o verticală a conștiinței că SUNTEM, așadar devenim ?

Îmi este cert că omul își este, de la acea ruptură, opera sa însăși !

Un lucru care nu încetează a mă reumple de Neliniște, dar și de o neînțeleasă bucurie : de a fi ! În timpul nemărginit al Naturii, aici, în vertijul spiralat (!) al energiilor primare, ce par să reizvorască la infinit cât trăim și ne motivăm emoțiile frumoase ori cele urâte, stihiale, poesia mi-a fost un receptacul, ea a ajuns să coboare prin inspirație, mereu nouă, în toate nedeslușitele luări de seamă ale faptului că SUNT.

Desigur, îmi spun, viața ne este acest ceva ce redescoperim zilnic în lume, ne trezim în lume. Nu am simțit niciodată opreliști, nici acea „ cenyură transcendentă” despre care Blaga ne vorbea în tinerețea sa. El mi-a fost idol, apoi a venit răceala: nu i-am fost imitator, am preluat doar marile teme, o vreme, mioritismul s-a uscat ca un vrej obbilical și el, era un MIT altoit pe ființa noastră arhetipală, unul al paideumei definite de Leon Frobenius ori Alder ș.a.. Nici acel „ marele Orb” nu m-a dus de mână, însă nu încetez să aflu cu aceeași uimire juvenilă, paradiziacă, da! , miracolul ființării. Cu aceasta am depășit bolile, m-am vindecat mereu de ceva ce mereu ne asaltează, nu însă ceva „ transcendentă”, nu cenzorial, ci mai degrabă PROTECTOR. Nici Cioran absolutul- sceptic, care nu ne lasă nici o Speranță, nu îmi este prieten, deși mă tulbură și mă întristează, îmi injectează decepția, depresia, abisul.

Doamne, *sunt poetul meu însumi* ! Iubesc să primesc un dar, mai ales prin cuvinte! Dar iubesc și mai mult să pot dărui, să sporesc cuvântul exagerat de mulțumire pe buze, și să-i văd cuiva doar recunoștința că a primit. Facerea de bine ne este vitală. Am scris că **omul are mai mare nevoie de A IUBI, decât chiar aceea de a FI IUBIT.**

Ce absurd este un D. G., cu atacul lui furibund reluat recent, maimuțărindu- pe Nietzsche, și ce imesn de trist era și idolul său, asta doar pentru că i-a uns orgoliul de „ ales al neamului” – afacerindu-l penibil pe falsul dumnezeu, al Banului. Câțiva astfel de exaltați nici măcar mistici fiind, nu au ezitat să mă înjure, insultând descalificant nu omul ce sunt, ci Întrebarea ce ard ! Aparent pe aceleași teme, dar atât de departe !

Nu sunt nici la extremă, nu pot fi Misticul ! Cutare – o categorie întregă, - te atacă deoarece prin o împrejurare derizorie, ai ajuns să îi lauzi dușmanul ! Îți asumi dușmănia celui ce ă dușmănește pe convivul tău. Degradant astfel de om al măsurii egoiste, al orbirii și furiei proiprii, cu pretenții de atotștiutor. Dacă nu gândești și nu crezi în dumnezeul lui, îi ești dușman! Dar eu nu pot avea dușmani, nici pot urî, cel mult am dreptul să disprețuiesc o astfel de progenitură. Recunosc, tot eu suferind, însă mai bine așa, decât să îi fiu fals prieten sau confrate. Știe cutarele cât rău poate pricinui lovindu-l pe altul, doar din acel orgolii, acea vanitate, care este trufia lui neagră ? Știe el cu adevărat cine ești, ce ești dincolo de fumegariul delațiunilor ? Și atunci, astfel de căzături, ridică pumnul spre cer ! Habar nu au că ei sunt bolnavi de simptomul cel mai grav al umanului, azi :

... ORFANIA ! Frustrarea asta moștenită ca spaimă abisală, din Veac.

Am arderi crescânde, pe măsură ce , iată, slăbesc și mereu știu că o energie ce pare de neoprit, tinde să mă (să ne !) adeverească, dacă vrei. Ce anume din interior ne este factor- efect-sforțare de a depăși condiția muritoare? Dacă scrisul poetic, implicit în eseuri, îmi este prielnic, eu știu că este catarsis și deopurivă exorcizare. Am ajuns să scriu în somn, să mă trezesc cu idei

absolut poetice, revelatorii, și să le consemnez spre a le dezvolta în starea vigیلă a zilei. Prin naștere sunt un nocturn, am fost născut spre dimineața într-o toamnă solstițială.

Primesc fără reproș știința celor ce își asumă și definesc metafizica, divinitatea este Creația din Opera Vie, așadar în om, în tine și în noi. Nu mi s-a interzis a scrie și știu că aceasta este cu un scop, cu o țintă pe care o las să se manifeste fluent, să curgă, să (se) mă mistuie. Uneori extactic, da. Fără niciun accesoriu artificial. Dacă pot să acuz ceva care trepidează riscant în noi, este riscul ALEANULUI (dorului românesc) de a deveni ALIENARE, un anume paranoism difcil de controlat, din foamea aceasta de a cunoaște : prin scriere, prin cugetare, prin meditație, prin reușitele estetice la care recunosc, țin mult ca la un odor neprețuit, este al Ființei căruia îi sunt purtător, ca oricare om.

Nu idolatrizez persoana, ci ador divinitatea, nimic exagerat că poesia devine propria rugăciune; or eu nu am simțit niciodată nevoia ca Altcineva, preotul sau „ mercenarul” mesagerului – intermediarul dintre mine și Dumnezeu, să fie legătura – ori refacerea ei ! – cu sinele meu ! Sunt conștientă perpetuă a lui PARTE DIN, rezonanța sa bucuroasă. Știin, suport, nicidecum mă las pradă spaimei că „nu voi mai fi „! Deoarece eu nu sunt doar Trupul Meu. „ Eu sunt cel ce devin” , a definit Fiul Omului armonic perfect cu Al Divinității Genesice în continuum.

Astfel pot spune că cred deoarece știu, deoarece îmi amintesc.

Eu nu mă revolt, ci mă comunic. Spre asta tind. Oricum, murim, asta facem. Dar murim melodiind misterul. Existența este vindecare.

Suntem Parte din ! Dacă sunt creat- și sunt ! – *sunt născut ci nu făcut*, - atunci sunt în Condiție, așadar Creatorul este în partea creată, este în Opera sa ! S-a spus despre creație că este Imitatio Dei. Ființa umană este Homo Poieion, creatoare, prin oglindire și reumplere de Har, spirit, duh, de Viu, de Fiind.

Ce altceva decât afectele ne definesc mai frumos, mai duios, mai uman, mai devenitor , mai iertător ? Și oare nu cuvintele, scânteii din Logosul întrupat, ne înnoiesc, ne ajută să RĂBDĂM a fi și a ne epuiza Misterul existenței ? Mă las pur- și- simplu scris, transcriu. Nu mă convinge nimeni și nimic că prin aceasta încalc o interdicție: prin aceea că avem în noi Liberul Arbitru, ce ni s-a dat, ni s-a îngăduit, poate ca esențail factor al devenirii.

Toate tind spre răcire, spre uitare de sine. Dar resuscitarea, exaltarea, conlucrarea ce mi se îngăduie cu Esențele, îmi dau reconfortul vital, mă ajută să Rabd murirea.

Îmi simt preaplinul în cuvântul rostit, alcăuit, redat, comunicat, nu ca semn mort, ci ca vietate inefabilă! Dacă poesia nu îți spune aceasta și ție, atunci ea rămâne eboșă, artifex gol, sclipăt zbicit și zădărnice. Dacă Natura – matrice – în care palpităm, pulsăm, - nu ne recunoaște ca ÎNGÂNDURARE a ei, noi nu mai suntem ai ei, noi deja am murit.

E o desfătare, românește zicând; dar dacă asta este, cum traducem bătrânul cuvânt, verbul Desfătării, dacă nu DESVIRGINARE, ruptură de pecete a ceva letant și menit sau ba a SE NAȘTE , a se ARĂTA nouă și celorlalți ?

Ce anume însetează după acest elixir, aceste esențe ? Sufletul, ca prag al Spiritului. S-au căutat în veacuri apoi accelerând cunoașterea în MOD GRADUAL și imuabil, s-au aflat și dat milioane de posibile răspunsuri, încă fiecareia cel satiable! (!) îi este cel ce lui i se dezvăluie. Este de gustat fructul, dar de cunoscut și reimplantat sâmburele, sâmbânța. Suntem în Marele Seminar, adică SEMIN(Ț)ARIU.

Greșește cel ce aiurează că vorbește careva de unul singur!

Nici măcar DELIRUL nu este singur. Nici cel de suprafață; prin aceea că mișcărilor abisale sunt mimesis ale talazurilor de deaspura, și invers !

Suntem PARTE DIN creația continuă.

Din interior suie și întrebarea, și răspunsul. Cerul este în noi, în celule, în plasmă, în oase, în sânge, în stările resimțite perceptiv, cerul este în cuvinre ! Poesia este umblet desculț prin cuvinte, prin Ceruri. Dacă metaforă nu e, (analogie fiind aceasta), atunci nici poezie nu e, nici stare a poeziei nu este. „ Natura se auto- înregistrează”, a spus Goethe, cel mai mare poet contemporan. Ea o face prin năluciri, străluciri, semnificații, ea este Eul meu, eul tău, este Noi,

omul. Tot ceea ce au spus marii înțelepți, ne vom aminti prin noi înșine și – paradoxal – nouă înșine hrănitor, sațiabil, revelatoriu.

Cineva ne spune asta, din interior, cineva sau Ceva !

ANIMUS- ANIMA. Este religia adevărului, frumosului, binelui, ca umbră a Luminii create, ci nu răzlețire, nici împotrivire – ea fiind ceea ce am numit „ empatia divinului”. Uneori am riscat în poezie inserții explicite din terminologia cunoașterii și poate am denumerit, numai că știința când este revelată omului desigur din supradimensiunea metafizicii, este una complementară, prin Intuiție, revelației mistice. Limbajul Lumii nu poate încremeni „în proiect” calchifiat de vechiul testament, cu atât mai mult că Proiectul Devenirii umanului este desigur unul al perpetuei geneze, al recuperării Condiției Paradiziace și al suferințelor vindecării, cum le-am numit pe acestea ce ne smulg din iadul existenței căzute.

Arheoființa ne este memorie stocată în subconștient, *memorie esențială*, codificată metaforic, semiotic, iar apoi prelucrată și decantată de supraeu...revelată în *celălalt text*, următorul, secvențialul, ciclicul... Ea dă seama de „ starea împărăției” de care făcea vorbire R.W. Emerson, cu un veac în urmă, în eseul său unic despre Goethe.

Energia subtilă de care nu se mai satură foamea lumii, cum de noi noi înșine ... Beți de tărie, de cunoașterea – de- sine- a- lumii . Cartea Unică la care scriu toți; entitatea de care vorbea Borges ? Cartea, sulul (informația) pe care *entitatea- profetul- iluminatul* o îmbie s-o înghită „ mulțimea” !?

Ca număr de nume ce ne sunt mulțimile ? Semiotica ca știință, pentru creatorul inspirat, ci nu cel livresc- chinuit ad rationem,- este de dorit doar în momentul duminical, de repaos, nicidecum rețetară, rece, în „ conștientizare prin transcriere a textului.. ici așa zisă „ BOLBOROSIRE”, cum în a sa Istorie a bisericii , Ploscariu, citând din D. Onciul , numea lucrarea sub amenințarea slavonă în secoluele de după retragerea aureliana, silind preoții să țină slujbele într-o limbă pe care „ turma” nu o înțelegea, nici măcar ei, preoții, nu ! BOSCORODIREA, altfel spus, este o beție de cuvinte, un delir ce bolește de mult în literatură. .Poetul nu prepară canonic, el nu e fabricant, dacă nu e doar versificator minor. Textul vioi, captivant, e rudiment al spiritului ludens, însă se cere decantat din patosul tulbure, năvălitor din adâncimile hieratice, din „ labirintul scufundat” al subcortexului, și *Codificant al Esențelor*. Sub coloratele jocuri metaforice pot germina esențele ce se vor transmite mai agreabil, ocolind limbajele aglomerate, greoaie, ori prozaismul noii decadente de după post- modernism, post-suprarealism și ce va mai fi. Misterul relevat va scânteia așa cum lumina soarelui pe face la incidența anume cu oglinda unei ape, sau unui obiect reflectorizant (în text metafora revelatorie),- apoi se va întoarce în umbra inertială. Din text răsare luna pienna, apune și la cardinalul opus, se întoarce soarele rațiunii, însă bucuria de a fi, a exista, a înțelege, astfel se PERINDĂ în magia lume a luminei, Holograma Vie : magic world, Macrotextul....Starea imperială coborâtă a înălța, starea ființei noastre, desituată de orice punct- stagnare în spațiu – timp, starea de grație care se cere imperios c o m u n i c a t ă - *cuminecarea*. Sau dacă vreți altfel spus, (în) *duminecarea*.

Pare că însăși ceea ce moare continuu (r) iscă infarct in continuum, a se reface misterul din șocul corecțiunii Ritmului.

Supra-saturațiile de AUTOGÂNDIRE, preaplinul revărsător, devin inevitabil obsesive, ne trag în suferințe natura, ființa... Ferice dacă acestea sunt SUFERINȚELE VINDECĂRII. Vom rătăci cu mințile „ în nori”, aiurea

(Leit motiv la Saint John Perse)

Umbre ale norilor- deseori mincinoși, - se perindă, vin se întorc plecând. Nălucirile sacralului înfometând profanul, dorul de semințe al materiei, rătăcirea zburată, zburătăcirea și a cui este ascunzându-se-n felurimea de nume

Ființa ce Singură Sieși se roagă ?

Cuvânt mâncat de substanță
Prunc al Lui Zero Gravid trup luând din neștirea-i de moarte ?
Fecioare ale incestului nerăbdător pregătindu-se
În odăile lui Anu murmură incantații hierofanții
Reconquistei uranică
*O, cap al meu rostogolind întrebarea
La picioarele de lut ale Textului !*



Simeza de iarbă, 2009 „ Darul” de Radu Roșian

*(Instantaneu al gândului între veghe și amorțire
Bilocație și spărturile ubicuității
De unde răzbat tânguiri și sudalme spaime și barbaria Tartariei
Și iată cum ceea ce ineputabil părea al zidirii
Se prăbușește urlând implorându-și stagnarea
Un delir de nimic controlat și de nimeni
O tărie ce de sine se leapădă
Moartea ciclică încetinită de Marele Frig Circular
Și oarbă neștiința ratând ca operă Noetica Magna ?)*

Trepidația

Potrivit termenul românesc de AIURARE (nu am zic „ aiurea”!) pentru delirul metafizic ! ... Din care mulți riscă a nu se mai întoarce „ pe pământ”, fascinați de himerele, de „ capcanele cerului”, de sky- traps, de umbrele Vămile... Mulți vor fi prada Eriniilor, de stihiiile trezite și răzbunătoare ale tenebrei bătrânei psiche. Prelung, îndelung, sfițietor, am trăit această și abia de pot – știu explica altuia...Mie însumi cu atât mai greu. Deoarece resimt TREPIDAȚIA indusă de pragurile cascadelor abisale, de confruntările dintre real și ireal, de îmbolnăvirile ce nu sunt altceva, decât semnale ale structurii mele de rezistență, slăbite de arderi, de timp, de uitări, de eșecuri, de efortul unor noi începuturi...Încercările –ele ne sunt școala, ele sunt Vămile Norocului. Iată-mă singur în interiorul unei dileme concentrice : criza, cuvânt tot atât de sinistru ca Teroarea, este în fiecare, este în Id și este în și din Multiplul Colectiv: o criză triplă : economică, pșolitică și religioasă. O trinitate neagră, așadar, o tenebră ce necesită o unică și precisă tăietură, altfel vom pieri ca națiune... Să nă ne amăgim că a o „ exporta” în altă țări, este a decongestiona starea moștenită din totalitarism !

Diminețile, când singurătatea mea are ceva zeiesc, îmi hrănesc guguștiucii și dau apă sfințită cu gura cuvintelor, florilor, eufemizez mica nemurire a retrezirii din jumătatea-somn, jumătatea om. Nu sufăr, nu mai sufăr că nu mă înțelegi, umbra ta a trădat, umbra unei păsări îmi răcorește fruntea, intru desculț în poem și suflu duh peste spuza mantrei : destram cearcănul chakrelor, inimii, beau atent din apa morții celei tinere. Ea știe și se uită peste umăr, se teme.

Memoria este imponderabilă, dar împovărează mintea și se „îngreunează” inundând zona subconștientului în somn: mintea este supralicitată a lucra și prelucra- elibera- șterge surplusul. Nu o mai poate face doar prin VISE, (proiecții codificate ale subconștientului), și atunci ne trezim conștientizând că mintea continuă terifiant a lucra și în somn... Este CHINUL- chinuirea Misterului, riscăm epuizări primejdioase.

Din talazul înspumat în retragere la trezire, culegem câteva idei, un pumn de imagini, o revelație...Infimă recoltă a unei nopți de submersiune în Abisal. Un abisal care poate fi în sus, pe verticala sfidând aparențele perspectivei.



Convibrații poesice :

Prof Valeria MANTA TĂICUȚU
Redactor șef al revistei Spații Culturale

„ De ce oare numai poezilor mari li se întâmplă lucruri triste? În îndelungata mea existență am observat ca, în general, oportuniștii, veleitarii, leprele și alte subcategorii n-au nici pe naiba”...

Un răspuns paradoxist : „ Ei bine, tocmai de aceea, că, dimpotrivă!, -îl au pe naiba, sau, dacă vreți, naiba îi are pe ei ...! Ah, noua suferință o-nvinge pe cea veche...

Agnozie

cuvintele ajungeau tot mai
greu până la ei, ca niște
convoaie anonime de mărfuri
la schimb, și cămilele
apatice, beduinii cenușii în burnuzul
opac al amiezii, și
strigătele, mai ales, absorbite în
pâsla auzului, se
prăbușeau toate în ele însele, implozie
premeditată,
nimic nu mai
avea înțeles, nici efortul măștii de
a rânji ucigaș

Sensul dintâi

poți să pierzi sensul
dintâi al cuvântului, teaca
lui de șarpe rotundă,
lucioasă pe pulpă ca un
ciorap de mătase, poți
să pierzi încadrarea în
constelații de cristale vechi, muchiile lor

amenințând spaima
de vid, sfâșiind-o în
zdrențe sonore,
poți să pierzi
pietatea suspinului (a celui dintâi),
poți să refuzi crucificarea sau
poți s-o accepți:
cuvântul îți rămâne străin

lohengrin

între mine și munți stau
aceste orașe atomizate, neclare
în vaporii de alcool și parfum ca
niște lebede grase și negre, cu
țipete polifonice, unii le iau
drept cântece, din snobism înduioșător,
privesc spre munți și suspină-n
clișee, vai, cântecul lebedei, ce
wagneriană expresie a morții, vai,
pe lacul de sulf glaciard, dislocat din
abisul de stânci, vai, întins ca o
pată banală, expresionism
urban dintr-o pornire fățișă,
convulsiv-metaforică, de a
schimba sacrul în profan și
munții stau mai departe cumiți,
între memoria lor și
memoria lumii e mereu câte un
iisus crucificat

psalm

Doamne, luptătorii tăi și-au irosit
trupurile, le-au hrănit cu
lăcustele verzi ale serii, au băut
numai culoarea răsfrântă-n crucea
de pe catarge, până ce sângele lor s-a
subțiat ca un val sub briza
dintâi a lui florar,
iată-i acum, la poalele muntelui
dintre mare și cer, vin
să-și celebreze frica, în vârful
lăncilor purtând șiraguri de
perle și ochi vineții, țeseți
veșmânt nou, voi, ielelor, duhuri
îngenunchind peste oase de mort,
țeseți veșmântul din purpură, perle
și ochi vineții pentru noul amurg,
Domnul a toată prigoana biciul
de foc reînvie, poate potopul să

treacă din nou, lustruind liniștea
începutului ev.

tensiune

o bună bucată de vreme s-au
mai auzit mașinile, tocând
fetișuri, zei de sunet și îmbătrânite
lumini, parcă se izbeau în
corzi elastice, luătoare în
râs ale
gravitației, chiar îmi puteam
închipui (dar cu ce efort
metafizic!) un flux și un
reflux al obiectelor, al
monștrilor sacri (spot publicitar)
împeștrițați pe șoselele patriei în
amurgul deschis, puteam
număra golurile de aer, spaima dintre
două căderi, tensiunea dintre
timbrul și înălțimea sunetului

tristețe

nu mai am ce descoperi:
lumea, în tiparele vechi
imuabil se toarnă, același
zbor și aceeași târâre, același
vis cu panglici colorate și jerbe
de lumină deasupra pomilor ninși,
nici cuvântul nu mai e nou, pojghița
lui e de-un verde-coclit, sub ea
se mișcă viermii neadormiți,
tocând carnea cea moale a mitului



O carte premiabilă, din tonajul celor necitite, nici ca titlu, de „arbitrilor” valorilor lirice din „comandamentul” Calea Victoriei 115, a altora, carivazică...Fanar...

Încă tineri scriitori hunedoreni

Călin HERA

Senior editor la Evenimentul Zilei
fost junior al „cenaclului lui Evu”



Doamna cu pisica și peștele

Mă plimb de trei ori pe zi pe aceeași stradă,
aceiași trotuar mă urmărește după fiecare copac.
Oamenii întâlniți sunt atât de de treabă
încât îi privesc, doar, și tac

Mă salută întâi un pește-spadă din coadă.
Are gust de ulei și ceva condimente, îmi spun.
După alți câțiva pași apare o doamnă pe stradă
povestindu-mi ce-a pățit cu pisica pe drum.

E a treia oară când tot orașul aude
că un pește obraznic n-a vrut s-o salute
decât din coadă.

Cal de primăvară

Mergea agale, pe stradă.
Zi de martie, cu nori.
Parcă cerul ar fi stat să cadă.
Asta îi dădea, cumva, fiori.
Era ceva în aer, teribil,
era ca un fulger nerostit.
Sălciile înverziseră, previzibil,
afișând un optimism nesimțit.
Atunci și-a dat seama ce-l doare.
Îi lipsea ceva.
Era ca și cum ar fi plecat călare,
ca și cum ar fi călărit, călărea.

Ca și cum i-ar fi dat piteni calului sur,
Ca și cum i-ar fi șoptit la ureche fugi!
Aerul se netezea pe sine ca un obiect dur,
zgâria ca o coroană de rugi.

Privită din goana calului realitatea e albă.
E ca o algebră. Sau ca o manea?

E ca o mirare șoptită în barbă.
Călărea, dar calu-i lipsea.

eu tac

eu tac
tu ascuți
bilele sunt lovite de un tac
se-ntorc în lac
fluturi mărunți
ca o idee în hamac
târziu în munți
stelele fac
paradă-n frac
iar tu renunți
să mai ascuți
cum tac
și nu știu dac-o să mai fac
pașii desculți
sau o să tac
mă învăț alfabetul limbii române
m-am născut la litera A sau la litera a opta ori a treia
m-am născut în momentul în care
litera M se mira că mă are
litera tată cuvântul pământ mama mea întâiul meu cuvânt
primul meu prieten a fost laptele mamei mele
literele optsprezece nouă și cele dintre ele
m-am jucat de-a ascunsa cu semnul lui U
derdeluș între strada lui da și-a lui nu
ca într-o carte cu pagini rotunde
cuvintele veneau și încă nu știam de unde
întrebasem de ce numai atâtea litere sunt
în felia de pâine albă cu unt

de ce dimineața copiii mai mari
se îmbracă frumos și le zice școlari
de ce seara trebuie să iau pijamaua să fac nani
când la litera S râd în noapte golanii
primii mei pași între pătuț și litera E
mi-au trezit gustul pentru întrebarea de ce
tot atunci la un joc Baba Oarba
am aflat că sunt mare aproape cât iarba
prin fularul de lapte fiecă literă-fir
întindea câte-o mână și ca să respir
le-am strâns mâinile preț cam de-o oră
se naștea în mine cea mai frumoasă horă
mai târziu cineva m-a-nvățat cum să număr
se-adunară firesc litere umăr la umăr
își schimbau deodată locul și repede
dădeau valma pe mâneci pe degete
ca în basmul acela cântat do re mi

lângă care nicicând n-am putut adormi

niciodată viața nu mi-a fost mai vie
ca atunci când am auzit întâia oară o poezie
era despre un lup ce venise din crâng
tata-mi recita și ochiul meu stâng
cel cu care mă uit uneori până-n mine
a-nceput să clipească parcă în rime
mi-amintesc foarte bine era seară
litera V deschisese gura de fiară
și cuvântul dintâi atât de aproape
s-a pornit să înoate în cuvintele-ape
care-au curs de-a valma de la robinet
într-o cană albă. Și baii încet

Poemul de la orele trei dimineața

am scris un poem la orele trei dimineața
cu stomacul gol și privirea în tavan
în tavanul atât de aproape din pricina întunericului
nu știam că scriu un poem am aflat doar după aceea
adevărul e că nici nu-l scriam
mai degrabă mâna mea dreaptă degetele singure
încropeau cu stilolu jocul de altădată

am scris un poem la orele trei dimineața
nu pe hârtie nici măcar în tâmplă nu l-am durat
pur și simplu l-am scris în întuneric

UPDATE. Am publicat această poezie în revista "Familia" prin anul 1986, cred. O observație a fidelului meu cititor și amic de PA-uri și mirări, LePetitPrince, m-a convins să renunț la ultima strofă.

Invitat la Castelul cărții

Lucian GRUIA despre



**Eugen Evu – POEME DIN TRANSILVANIA
(Ed. Polidava, Deva, 2008)**

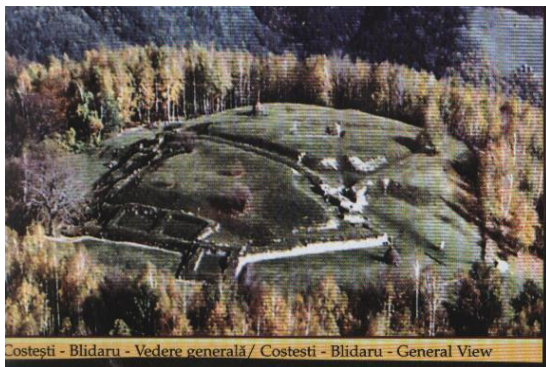
Poeziile lui Eugen Evu constituie doar parte răcită, infimă, solidificată, scoasă la lumină, din magma incandescentă a sufletului său. Cristalizările stilistice, sub forma unor flori de mină,

sunt atât de specifice încât e imposibil ca citind un singur vers să nu putem recunoaște autorul lor: „Arta noastră, a celor răriți secerăți / E de fapt a răbdării sătule de toate / De-a muri prin trăire, prin arderi bogăți, / Moartea noastră să cânte iubirile toate.”

Zbuciumul său cutremură temeliile existenței: „Dacă de milenii omul nu află despre sine / esențialul: cine este, de unde vine, de când / eventual, încotro se îndreaptă și cu ce scop este, se / deduce că aceasta este întru a fi salvat sau / recuperat, în cazul că este opera cuiva parțial / ratată ... Sau nu?”

Întrebarea fără răspuns, dacă am fost sau nu hărăziți unei existențe de rang secund îi provoacă mari neliniști ontologice: „Mă rog ca mie însumi condiției că sânt / Trup de cuvânt și foame de mine ca de-o pâine / Ridică-mi fruntea, Munte învață-mă să cânt.”

Dacă Blaga adâncea misterul prin cunoaștere luciferică (cenzurată transcendent), iar Arghezi căuta cu ardoare urmele pașilor lui Dumnezeu pe Pământ, Eugen Evu cercetează un element mai subtil, aerul, pneuma, inconștientul colectiv, logosul, prin care se manifestă forțele vitale: „Vântul și Somnul, iată două fenomene – dimensiuni misterioase ale ființei mele. O stare indicibilă mă cuprinde auzind Vânturile mari, vijeliile, de parcă sunt ecouri ale unei memorii prenatale. Sunt poetul eolian, al tălăzuirilor și regresivunilor în memorie, în arhetip. Sunt Marele Meu Necunoscut.”



Costești - Blidaru - Vedere generală / Costești - Blidaru - General View

Spațiul originar natal ...Munții Orăștiei

„Anume ce să adaog / ca scânteie creației / Dacă nu melodios al meu suflet / Între două cunoașteri? / Întrerupând moartea lungă / Prin trezirea-mi, cu alt drum / Inversat spre izvor / ca să uit a muri / Prin rtragere-n fiice și-n fii?”

Poezia lui Eugen Evu este o poezie de cunoaștere care contopește într-un poem fluviu marile teme ale liricii dintotdeauna.

Aventura umană este însăși aventura vieții pe pământ, al eului nostru și al memoriei speciei: „Lumea de lumi prin cuvânt perinda / Înger desculț pribegit devenea / Jumătate om jumătate memoria sa.” Chiar când tatonează ludicul, poeziile autorului se păstrează într-un registru grav, structura unor doine sau bocete ancestrale dublează, ca niște ecouri prelungi, textele concrete. Un plâns bacovian al materiei și al ființei noastre încătușate în efemer încearcă să-și sfarme limitele. Fiecare vers poate deveni o adevărate erupție a marmei lirice din sufletul poetului. Eugen Evu este poetul neliniștii umane nesfârșite.

POEMELE DIN TRANSILVANIA, semnate Eugen Evu nu aparțin musai Ardealului ci tuturor celor care mai sunt „trestii gânditoare” pe pământ: „Omule, tratează-ți propriul suflet ca pe un prunc / zilnic nou-născându-se... / El este Fiul.”

Perseide ningând în Munții Retezat

Dintotdeauna ploaia de stele
Arde se stinge arde se stinge
Interior în textele mele
Sacru meninge
Lumi scânteind din departe-n aproape
Parcă-amintite din visul de sus

Ard se perindă se sting ca etape
Ale celuilalt timp ce va fi și s-a dus
Partea tăiată răsună și cheamă
Partea cândva jumătate dorind
Cât să mai fie până la Vamă?
Cine știind să-mi răspundă?
 Și când ?
Uite-le ! Pier pe rotundele spații,
Albe și roșii globule, himere,
Ploaia de stele, prin constelații,
Neaua luminilor, dalbelor sfere ...
Muzici șoptite, auzită tăcere ...

Convibrații, confratele poet

Ilie CHELARIU



Membru al Uniunii Scriitorilor din România. Președinte fondator al Asociației Jurnaliștilor Profesioniști Timiș .Membru al Consiliului Director al Uniunii Turistice Bănățene Membru de onoare al Clubului Speotimiș .Membru fondator al Clubului Alpin Român .Membru al Consiliului Consultativ al Presei Române din Banat (România-Serbia) .Redactor și editor la peste 200 de volume apărute la Editura Eubeea, care funcționează în Fundația Orient Latin ;Editarea, timp de 15 ani, a revistei de literatură, teatru și arte Orient Latin (1993-2004), publicație finanțată din 1999 de Ministerul Culturii; Editarea, în două serii (1996 și 2003) a revistei de educație ecologică și informare turistică Pro Natura;.Consilier editorial la numeroase publicații; Colaborare cu teatrul Național Timișoara prin realizarea scenariului unui spectacol Damian Ureche (1998); Colaborarea cu Ministerul Culturii pentru editarea a opt volume ale scriitorilor timișoreni (2001-2004); Colaborare cu Fundația Soros pentru editarea unui volum cuprinzând 12 scriitoare timișorene (1996) .Organizarea anuală, în ultimii trei ani, la Timișoara, a Zilei Internaționale a Poeziei, în colaborare cu teatrele și alte instituții culturale. .Din 2008 Redactor Șef al săptămânalului Opinia Timișoarei.

Eboșă fără noroc

In memoriam radu rieman

Am aruncat cu pietre în cei care aruncau cu pietre
Am ascuns pâinea în suspinul celor

Numărați

Cântăriți

Împărțiți

i-am dăruit mânășă și cagulă leprosului

i-am strecurat prezervative femeile ușoare
gândeam că poalele imaculatei
ne-au acoperit pe toți
mica publicitate vuia de proiectele mele aburinde
ca bălegarul
jinduiam la un crochiu de supermen
în mijlocul colii
în mijlocul azimei
bizar piept bombat în decorul
ultimului viol generalizat
în bookhaus se simte un medium bălos
sub scara evoluției
donozaarii sforăie senini
am cerut azil în rezervația de bufnițe
taxidermistul a salvat ultima scorbură
din izolator fototapetul scorojit
nu se mai vede
generos haloperidolul smucește umtimul
hubloru al veacului
marea găfâie cu ghearele încleștate
în gâtul sirenei
dar călătorii au fost ademeniți
demult
la debarcader
bieții mei stăpâni
replicatorul zice că nu ne vom întoarce
hare hare



Mane tekel fares ...

Rembrandt - *Ospățul lui Baltazar* –
National Gallery, Londra

piața operei

adevăr zic vouă civililor
între două revoluții
lumina cleioasă a realului substituie retina
cu argumentul baculinic filmat din unghiuri
avantajoase
asceții precșriu ochelari de cal
refluxul huruie cu intelighenția
spre mistisicm
adevăr zic vouă *bradă sistă și ghei*
că și el e om în noua geneză

duhnește a fericire totală cu giob cont și mic dejun
de rugăciuni
romantism de oțel zicea goebbels
ja ja
spirală istoriei ne înțeapă periodic în dos
adevăr zic vouă mărturisitorilor
la umbra templului big-bang
la fel ca vaca de io
moleșiți sub crucioaie mari și dese
copiii revoluției plus zece ani așteaptă
să fie înseminați
aleluia
de duhul sfânt al legii patru'ș'doi
adevăr zic vouă amnezicilor
că a plecat canalia de pe uliți
ăhăăă
încă în nouăzeci
s-a dus să se uite și să câștige
copilandră ne- începută
îmi icnește singurătatea pe la colțul
viselor terfelite
adevăr zic vouă uitaților
gâlgâie sângele în venă

Diploma de Excelență Ascus Provincia Corvina 2008

Marilena Rodica CHIRETU

Doamna imaginii site româno- italiice

Diplome de Excelență ASCUS Provincia Corvina în 2008 și 2009 pentru merite excepționale în promovarea cunoașterii culturale dintre România și Italia



(sursa site Cine sunt, Chiretu site)

Eminenta traducătoare a lui Eugen Evu cu 3 pagini în revista Le Muse, Marilena Rodica Chiretu

Puntea literară croviniană neo-latină



Triada italica

Gabriella Mleoni, Maria Teresa Liuzzo, Maria Rosa Gelli

Trei poetesse italiene de azi traduse în România și Italia, prima oară, de Elena Sgondea și Eugen Evu

Eugen Evu

**Diatriba Meșterului *Manele*
privind
subrealismul post-socialistic
și a noii autocenzuri
prin inducție eliticoidă and crizoidică
cripto fripto scripto comunistică**

Azi cutare fiind îmi placebo scuze
Cu smeura de stronțiu 90 pe buze
Ca simptom ca sindrom încă om
Încă om parte om
Domnilor exegeți geți begeți
(vouă nu, gianabeți !)
Că pe această corabie a nebunilor
- Nu de Rimbaud/
Pardone moi de mișto, bafthallo mo ! –
Prea au prăsit în politici Nărozii
Care exportă petrolul și plozii
Și beizadeaua cu nașpa and isarlâc
Barabe and curve euro- buric
Ah, voi poeheți voi galino-cocoși!
Babuște babalici batracieni cu galoși
Caracude mutanți Râp al foamei și fricii
Pizdocrații, rahatolimbricii !
Zgrebțărăoși patrihoți bambilicii!
Exegeți geți- begeți tembelime cu gheare
Elite deliranto- neo- barbare
Canibali *buckevurmi* mercenari mercenare,
Membri, membrane,
Pensionabili ori ba, cotizanți la bla bla !
Cuibare de pupeze, ștromoleac !
Iată harakiri nu voi ca să-mi făc
Nici de-al drac’-
Uluit de așa demoncrație
Cu atroce distrofică negliobie !
Îmi cer scuze tovarăși nemorți

Aia mamelor voastre de hoți !

Eu cu voi niciodată! Noi cu voi
Nici dolari, nici grăsani de furat euroi

Disfonctilor, măi darling.

Ganglioni sub pingeaua de țară,
Jemanfiș de prezumția voastră ilară,
De gelozie aparent literară
De Nevermore de cioară !
Însă recunoașteți că în
Țara noastră
Înnegrită ca livada de cireși
Sub nouri de grauri
Cu gulere ciorapi tuzlucești
Recunosc barbaria metaforei
Deja la export
Prin bejenia diasporei
În patru zări cardinales
Voila pe ercan ! Manes Tekel Fares
I se aplică mulțimii inculte
J-de- manipulations oculte
Și vă smulg aștia, emanații, dân criză
Ținându-vă cu limbile în priză !
Hellas mulțimile lui Le Bon
Becalieni, pogialani, agathon,
Trosoceni troglodiți ipokimeni plancton
Eclectici turbați popi cu ighemonikon
Amnezie cu fermoare încleiate
Mânce-vă Foamea pe-ndestulate !
Mutatis- mutandum
Non disputandum
Vot erat demonstrandum
Cât despre elite corupte (irozii!)
Nu vă mirați că ai mulți ca nărozii
Își adulează rapsozii
Care de bine de rău de manele
Le amortesc mințile cu pingele
Iar strategii elitei pisicanaliștii
Îs mai ai dracului decât comuniștii
Le dau circ le dau accize și taxe
Și cozi să n-aibă lux de cetit paralaxe
Cinci milioane de emigranți români
Bagă-n bancheri miliarde- dolari
Cât mai sunt păunești ei fac sex nu pe tunuri
Ci pe pegra prostimii pe jafnice bunuri



***Calea fanariotică a tuzlucilor kulturnici
spre Europa – era Boc- celuței Băsești ...***

Noa răbdarea prea mută și frica de viață
Îi mai mare ca aia de moarte, te-nvață
Să tot rabzi și cu capu plecat înnodat
Să fii LAȘ, să hii mut, să hii prost, să hii bat !
Cât privește cultura and arta ma va!
Cu elite corupte și demo- bla- bla,
Oi de capre de feți și băieți-de-băieți
Veselime uitucă, meritați ce aveți!
Masse sadomasochiști !
Oniriști and decrepiți
„Bulgăroi cu ceafa groasă
Grecotei cu nas subțire”
Turcaleți de thausendassă*
Rromulani ilieșcani
Ceașei și șobolani
Taj Mahaluri țiganiadă
Și istorie la pradă
Orătânii de ogradă !
Rânze cu hipotalamus uscat
Creier massificat aplatizat
N-aveți decât, bre, clonarzi
Pape-vă spânzul de cripto-comunarzi
Spânzul de sub ștreangul lui Villon
Me U.E. la niege d-antan, baftallo ?

Hare Hare !

***Indexare
în vers alb cu reci iambi and picioare***

Remember rune cu acid uric tropare
Prin turco-ceașele pisoare !
Folclor aschimodie manelipare
Schizo-distrofici pe kultură călare
Dex- călecați prin de școli manuale

Hare hare ! stimă toarși !
Retranșați de cutărescu- kutare
Între scriitori bine cotați
Și scriitori bine cotiți
Iote, de-aia nu le spun „ să trăiți!”
Ălora care glosează valoric
În grila lui de fantasmo- gongoric
Oborul trans- fantasmagoric
Căzături, oligarhi, parveniți, păturici
Nicăieri ca pe-aici !
La cacademiile vostre cu șpagă
Măi darling, bă animhăl, loază!
Găozari mameluci de găoază
Poliții militiste paciaure limbiste
Acolo șezum și în crizocrație
Râd să nu iarăși crap, vă salut, pușcărie !



Povestea vieții literare...

Arhiva literară a castelanilor fin-de –siecele XX-... De la stânga la dreapta : Ioan Evu, Marius Vlad, Victor Isac, Iv Martinovici, Eugen Evu, Mircea Goian, Ion Urda, la Castelul Corvinilor

Firul Araidnei

Eugen Evu

Alean, Alinare sau Alien ?

Gândirea-n cercuri tot mai largi te minte
Cerul din ape, cerul din cuvinte
Nici jos, nici sus i-aducerea-aminte
Memoria profană-n sacru-s sfinte
Ce este și a fost mai dinainte
Roiuri stelare recele-fierbinte
Noian rotind a Timpului sorginte
Privirea le sărută, Hiacint e,
Al Visului trezindu-ne spre moarte-
Hierofania paginii din Carte.
Uimiri și dumeriri, uitând Misterul
Să-și vindece nesațiul lumii cerul

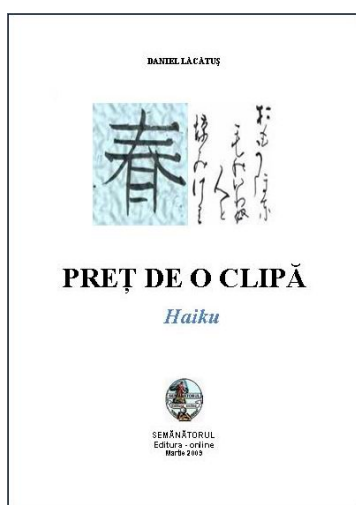
Și dăinuind ființa-n neființă
Transcende- ntre credință și știință

Tu, suflute-al luminilor bătrâne
Ești iubitor cum Dumnezeu de Sine
Foamea și setea, dor ce arde-n mine
A dăinui prin Dainele Divine
Ființa se visează să ne-alinte
Alean și-alienare

prin cuvinte...
Iubesc prin oglindire, zeu și zee,
Sunt Omul, vânător de curcubeie!

Interregnul virtual
Generația de peste deal...

Daniel LĂCĂTUȘ
Călan



S-a născut în ianuarie 1988, la Hunedoara. Poet, prozator și publicist român contemporan. A crescut și copilărit în orașul Călan.

Colaborări la publicațiile tipărite: Eminescu luceafărul românilor de pretutindeni, Nova Provincia Corvina, Oglinda Literară, Argeș, Cetatea Culturală, Convorbiri Literare, Luceafărul, Familia, Fereastra, Pro Saeculum, Caiete Silvane, Poezia, Singur.

Colaborări la publicațiile electronice: Argos, Agero, Arcad@, Visul, Noi Nu!, Ecuri, Conexiuni, Excelență

Eugen EVU-
Apărarea dicteului

Sperietura

Increata energie Peste munți peste câmpii Unii-o beau fără să știe Încă de când sunt copii
Cu descântece –n ghiocuri Și blestemății cu stigme Piticanii cu deochiuri Vi le vând ca drept
enigme Ce haloimăs la prostim Ba chiar și de falși profeți Cum necum nu vede nime Nici chiar unii
din poeți tatulicicristoiprofeți

Onir spre ziuă ...

Nu știu ce perdea fantasmă Care-n gând catapeteasmă În onirica-mi subcuantă A fost cumva
spintecată Ce cuțit de sus în jos Străpungând sacralul os De mă zboară-n interspații Vulture de

trepidații Cea a fost cules uscat Ce a fost la vârf prădat Pe sub clopote- nstelate Nu le pot afla pe toate Dar îmi sunt cumva știute De la fluturești volute Gemene împerecheate Peste iazul cu păcate ... Poate ne trezești tu, moarte La cutare-n pagini carte ?

Prietenie prin poezie neolatină

Motto: *nu se poate exagera destul / Importanța lumii/ (noastre, vreau a spune) / probabil unica/ în care se poate ucide/ cu artă și, deasemenea, crea/ opere de artă, destinate să trăiască/ o întreagă dimineață/ chiar făcută din milenii"... (Caiet de patru ani). **Eugenio Montale***

Orazio TANELLI

despre... Omul de la Giardini Naxos...



**Accad. Angelo Manitta, *Aci e Galatea*
Riproposizione topografica di un mito,
con nota introduttiva di Antonino Grillo**

This new volume by Angelo Manitta touched a subject which was always dear to me since my youth when I read for the first time the *Iliad* and the *Odyssey* and later when I defended my Ph.D. dissertation “Classical Myths in the Divine Comedy” at Rutgers University, New Brunswick, New Jersey, USA. At that time I discussed the myth of Galatea in relation to Polyphemus and Ulysses. A young artist named Pygmalion made a beautiful statue of a woman whom he named Galatea. So fond did he become of her image that he spent long hours adoring it as though it were a living being. On the occasion of one of Venus festivals, the goddess of love and beauty took pity upon the man’s sufferings and, to his utter amazement, caused the hard marble to change before his eyes into a lovely mortal whose womanly charm far exceeded anything he had dreamed of when he was shaping the statue. Angelo Manitta, basing his research on many classical, medieval, Renaissance and modern mythologists, was very capable in creating a synthesis of the myth of Galatea with that of Aci, and with Polyphemus, the gigantic Cyclops with one eye. This cave monster is constantly staring at Galatea and falls in love with her, but she always escapes away from him. Naturally, the main authors studied by Manitta are Homer, Virgil and Ovid. The main purpose of this essay – states prof. Grillo – consists in proposing valid

arguments to prove the identification of the mythic river Aci with Alcantara rather than with Fiumefreddo, Acque Grandi and Longano. The localization and the topography of the mythic river Aci is well documented and proves the author's great love for classical antiquities and modern symbolic sublimation of the myths. Galatea, a Nereid, had her home in the waters round Sicily, the ancient Trinacria. In Sicily lived Acis, a young shepherd, the son of Pan and a nymph, and Galatea fell in love with him. They spent many happy hours together in the lonely groves and



Eugen Evu cu sculptorul de vârstă Ioan Șeu, prieteni de două viți, în atelierul său cosmic prăfuit..., unul dintre cei mai elogiați plasticieni români în revista Accademie Internazionale Il Convivio, de către Giuseppe Manitta... Ioan Șeu este realizatorul ansamblului statuar Aleea gimnastelor – din Deva și a altor monumente

.....caverns of the island, but Polyphemus, the Cyclops, fell in love with Galatea and became furiously jealous of Acis merely laughed about the clumsy Cyclops. Then Polyphemus caught Galatea and Acis in a meadow and threw a huge rock after them as they ran away. Galatea escaped but Acis was crushed under the rock. Galatea then caused a spring to rise from under the rock, and Acis became one of the divinities of the waters. According to another version of the story, Polyphemus, who was a skilful musician, won Galatea for himself by singing and piping to her on his reed pipe (or maybe a flute). However, we have no sufficient evidence to accept this last version of the metamorphosis. The mythologists reported by Angelo Manitta state clearly that the Cyclops threw a rock against Acis and killed him, who remained at the bottom of the river, transforming the shepherd in love with Galatea into the pre-existing river which since then assumed the name Acis. During the centuries the name of such a river was changed into Alcantara located in the North of the volcano Aetna near Naxos. The castle of Acis was also explained through the myth if Acis killed by the Cyclops who was

very jealous if his beautiful Galatea. We are surprised to find that the names of Acis and Galatea are not mentioned in the Dantean myth of Ulysses: here the Greek hero not only throws rocks at Polyphemus but also blind only eye with a long stick. Maybe this particular myth is anterior to that of Ulysses because she already became a goddess at the time of the Odyssey: she was not swimming any more in the river together with the dolphins and attracted by the music of the Cyclops' flute. In a more recent other version of the myth, Galatea was transformed into a white wave, Acis became the river Alcantara and Polyphemus (the one with one round eye) was transformed into the volcano Aetna with a big crater. Galatea underwent through another metamorphosis which made her the goddess of milk and a nymph of the sea. These transformations completethe metamorphoses of the three mythological characters. The great merit of Angelo Manitta in this research consists in the study of the several variations of the myth of Acis and Galatea through literature, cinematography painting, sculpture and music. A complete research from all the points of which deserves praises and awards.

Convibrații neo- latine

Diana Pavel CASSESE

Centenario



Constantin Brancusi- 2009. Le sue opere presenti al Palazzo Reale di Milano

Constantin Brancusi (1876-1957)

Palazzo Reale di Milano dal 15 ottobre 2009 ospita le sue opere alla mostra "FUTURISMO 100 anni". Constantin Brâncuși, nasce a Hobitza, un villaggio romeno in distretto di Gorj, il 19 febbraio 1876. Studia Arte alla Scuola di Arti e Mestieri di Craiova (1894-1898) e alla Scuola di Belle Arti di Bucarest (1898-1901). Desideroso di continuare la propria educazione artistica si reca a Parigi, nel 1904, e si iscrive all'Ecole des Beaux-Arts nel 1905. L'anno seguente partecipa con alcune sculture al Salon d'Automne dove incontra Auguste Rodin. Subito dopo il 1907 ha inizio la sua maturità artistica. Stabilitosi a Parigi, lo scultore mantiene stretti contatti con la Romania, ritornandovi frequentemente ed esponendo a Bucarest quasi ogni anno. A Parigi i suoi amici sono Amedeo Modigliani, Fernand Léger, Henri Matisse, Marcel Duchamp e Henri Rousseau. Nel 1913 cinque sculture di Brâncuși sono presenti alla "Armory Show" a New York. Nel 1914 Alfred Stieglitz allestisce la prima personale dell'opera di Brâncuși nella sua galleria "291" a New York. Brâncuși non è mai stato membro di un movimento artistico organizzato, sebbene all'inizio degli anni '20 frequenti Tristan Tzara (romeno naturalizzato francese) e molti altri dadaisti. Nel 1921 la rivista letteraria "The Little Review" gli dedica un numero speciale. Nel 1926 si reca due volte negli Stati Uniti per presenziare alle personali allestite presso la Wildensteine e la Brummer Gallery di New York. L'anno seguente è coinvolto in un processo promosso dalle Dogane degli Stati Uniti per stabilire se la sua scultura "Uccello nello spazio" fosse soggetta ad imposta in quanto manufatto o dovesse essere considerata un'opera d'arte. Nel 1928 la corte decide che si tratta di opera d'arte. Negli anni '30 l'artista compie numerosi viaggi, visitando l'India, l'Egitto e i paesi europei. Nel 1935 riceve l'incarico di realizzare un monumento ai caduti per il parco di Târgu Jiu in Romania e

progetta un insieme di sculture che comprende portali (“Il portale del bacio”/ Poarta sărutului), tavoli (“La tavola del silenzio” / Masa tăcerii), sgabelli e una “Colonna senza fine”. Trasfigurando le mitologie del suo spazio di origine nella “Saggezza della terra” (Cumințenia pământului) e nella “Signorina Pogany” (Domnișoara Pogany) o nelle raffigurazioni dell’uccello-magico “Măiastră” che l’hanno accompagnato fin dall’inizio del suo percorso artistico, ma soprattutto trasfigurando la storia dei propri simili e il loro sacrificio in libertà, un sacrificio cui ha voluto recare uno degli omaggi più toccanti e più profondamente umani che l’arte abbia conosciuto – qual è il “sentiero degli eroi” eretto nel 1937 a Târgu Jiu, nella regione natale di Gorj – Brâncuși incarna in maniera davvero esemplare la propensione verso l’universale della cultura romena, come già Eminescu – l’ultimo grande poeta romantico europeo – come lo storico romeno Nicolae Iorga, come tutti coloro che, anonimi o celebri, hanno portato nel patrimonio inesauribile del mondo la testimonianza del loro sforzo e del genio. Dopo il 1939 Brâncuși lavora da solo a Parigi. Porta a termine la sua ultima scultura, il gesso “Grand coq”, nel 1949. Nel 1952 ottiene la cittadinanza francese. Il catalogo di una esposizione newyorkese del 1936 l’ha definito come “il più grande scultore dell’epoca moderna”. Brâncuși muore a Parigi il 16 marzo 1957. Su questo artista geniale che ci invidiano tutti Carola Giedion-Welcker ha scritto una monografia (“Constantin Brâncuși”, Verlag, Basel, 1958, tradotta in romeno dalla casa editrice Meridiane, Bucarest, 1981) che ha fatto conoscere Brâncuși alla coscienza critica mondiale, attirando l’attenzione sul “salto in una zona assolutamente nuova dell’espressione formale e spirituale” che la sua scultura realizza. Lazăr Șăineanu ha sintetizzato così l’arte brancusiana: “arte con radici nella creazione di tipo folclore, indirizzata verso la stilizzazione, astrazione, simbolo”(Dizionario, 1995, p. 39). Secondo Renato Barilli (“L’arte contemporanea. Da Cézanne alle ultime tendenze”, 2005, p.118) “Un altro degli elementi caratteristici e inconfondibili dell’arte brancusiana è nella genialità e originalità dei piedestalli, degli zoccoli da cui svettano le sue “essenze”; ma tra queste e quelli si sviluppa un apparato di formazioni intermedie che vengono sciogliendo, spianando le curve o i tratti icastici delle figure, riportandole così passo passo alla generalità incontrastata di motivi aniconici puramente plastici, privi di intenti rappresentativi.” Tante delle sue opere possono essere ammirate al Palazzo Reale di Milano, cominciando dal 15 ottobre 2009 (mostra “FUTURISMO 100 anni”).Constantin Brancusi (1876-1957).

Palazzo Reale di Milano dal 15 ottobre 2009 ospita le sue opere alla mostra “FUTURISMO 100 anni”.

Oaspete de o seară albastră...

Ipostaza de poet



**Prof. univ. dr.
Ioan N. ROȘCA**

Surâs

Inocența coboară din stele
spre sublunarul pământ
sub chipul unei zâne din cele
de care și eu mă încânt

Peste tot răspândește lumină,

are ochii plini de senin,
beteala pletelor lină
și trupul ca floarea de crin.

Printre oameni Ea trece zăiește
prin praf sau noroiul perfid
și cuprinsă de el ca-ntr-un clește
surâde stelar și candid.

Ochii ei

Când dealurile-n jur cântau în șoapte
iar strugurii se înnegreau în vii
și-n ochii ei mai limpezi ca o noapte

când răul luneca în repezi valuri
și săruta pietrișul de pe prund
și ochii ei care nu aveau maluri

în iarbă se-mbia parc-o ninsoare
ne încânta și ne îngenunchea,
jucând în ochii ei scăldați în soare

Sevă

Gura ei,
arzătoare și răcoroasă,
și când sărută
și când tace
vorbește.
Nu spune vorbe în plus
nici în minus
iar spusele sale sunt seva
prin care lumea-nflorește.

Să uiți

Să uiți lumina care ne-a făcut
transparent de
strălucitori
ca și cum ar fi alunecat pe lângă noi!
Să uiți revelația lunii și stelelor
din ochii tăi, din ochii mei!
Să te uiți pe tine de-atunci.
Să mă uiți pe mine!
Să uiți!
Să uiți,
dar să cauți mereu,
chiar prin vise, prin somn,
până te vei reîntâlni, simplu, cu tine
așa cum te trezești într-o dimineață
sărutată fiind de lumină.

Ioan N. Roșca s-a născut la 15 iulie 1945, la Pardoși- Buzău. „Mi-au fost primii dascăli părinții și câmpurile nesfârșite”... A urmat liceul B.P.Hașdeu, apoi Facultatea de Filosofie a Univ. București (1963-1968). Prof. univ. la Catedra de Istoria filosofiei și filosofia culturii. Este profesor la Facultatea de Filosofie și Jurnalism a Univ. „Spiru Haret” din București. Operă științifică remarcabil, inclusiv de teoria literaturii, pe temele esențiale : om, valoare, cultură. Pare-se că pentru Profesor, exercițiul îndelungat, dar discret, al poeziei, este al înțelepciunii trainice și înseninătoare, dimensiune „, infinita albastră” a unui suflet delicat, rezonant misterului existenței și taumaturgic. Onorat de cunoștință, aveam să retrag peste o amintire splendidă, colocvială, o punte cu umbra grea, determinată de o vamă de neguri căzută...

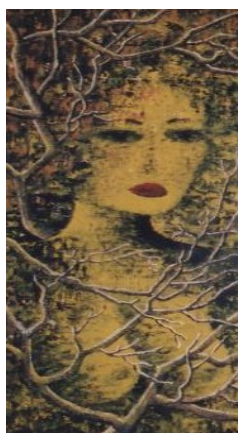


Povestea vieții culturale hunedorene

Dana Opreș Ruck este o ingineră silvică hunedoreancă rezidentă în Germania. Un vernisaj al ei după ani mulți de absență, a fost un succes și o promisiune de a mai reveni între oamenii universului ei interior, ai memoriei. Arta Danei Rck – Damior, este una a simțului ecologic original cultivat, dar și a căutărilor postmoderniste, cu predilecție mitopoetice...Atât grafica ei, cât și pictura, oglindesc remarcabil. Critica (Ion Urda, Tiberiu Fazakas, Radu Roșian, Eugen Evu) s-a pronunțat elogios asupra personalității ei, generoase dar de o mare modestie și metaforism rezonant natural, simțul transfigurativ și ca o permanență a afectelor, starea de grație a comunicării dintre suflet și cosmos. Orice revenire acasă, va fi reîntâlnirea cu ea însăși, cu efectul magic, revigorant, înnoitor, al Spațiului transilvănean.



Amy



Daphne

Două lucrări ale hunedorencei Danei Opreș-Ruck sau arta mitopoetică în exil

Eugen Evu**Misteria scrierii și despre operă ca ratare**

Navigatorii în virtual, dacă vreți ai unui regn virtual, terribile dictu (...), sunt în interiorul metatextului într-o stranie atingere cu astrofizica. Metafizica le este una deja ludică, o jucăușă Autocunoaștere, prin oglindire și re-cunoaștere, sau dacă vreți, epifanie a unicului mister: Sunt, prin aceea că Devin. Îmi apropiu Cerul, îmi rețin orizontul de echilibru, încă intrând zi de zi în somn. Nu gândesc, ci mă gândesc. Nu merg, ci mă duc ! Cuvintele noastre știu mai corect ca „noi”, ce vor să spună. Iubesc, deoarece mă iubesc. Iubește-l pe aproapele tău (de ce nu – mai ales - pe departele tău, de care îți e mai Dor ?) ca pe tine însuși. Așadar să nu fim ipocriți, habotnici: dintâi pe noi înșine ne iubim, ca suprem dar primit de la Creator: de a-l adora prin oglindire, de a ne trezi în lume, fii ai Lui, copii universali!

Nu e mai gravă minciună decât a te minți pe tine însuși. Cel ce scrie poezie, este intuitivul copil venit / adus) într-o lume ce imediat îl va aliena, fie sub pretextul de a-l învăța „legea” cutărilor dogme, credințe, idealuri, idealisme, concepte, etici, paraetici, ci doar Estetica – a Adevărului, Frumosului, Iubirii, Visării, Contemplației, ș.c.l. – ele ne primenesc întru Dumerire. Unicitatea fiecărui individ (ID-ul), este Parte Din Unul cosmic.

PARTE DIN...

grafica Radu Roșian, Glife transilvane ...

Ne temem că matriarhatul naturii are proporții cosmice și se manifestă aici, în lumea noastră, acum mai acut, ca un efect al frustrării : prin aceea că Patriarhatul domină în virtutea iluziei că Întâi a fost bărbatul, apoi femeia.. Acest „ secundariat” codificat de întâii scribi – mistici, induce suferință la nesfârșit în psihicul uman. Doimea este întru a fi Treime ?! Bărbatul este jumătatea, Femeia cealaltă jumătate. Numai perechea – virtual și latent creuzet (graal) al fiindului perpetuu, pot fi numiți OM ! Doi într-unul, prin împreunare iubitoare, întru a Fi al treilea, Fiul.

Să nu ne amăgim mereu, numai din spaima de dispariție. Să nu ne alienăm astfel, într-o Realitate ce este a contrariilor, întru dinamică a Vieții. Coincidentia oppositorum- s-a spus. Dar s-a spus și Deus Otiosus. Nu frica să ne îmbărbăteze spre a supraviețui, ci Încrederea. S-a spus că de fapt eroismul este act al fricii supreme, la limită. Dar eroismul încrederii, încredințării, este altceva.Încredințarea de sine. Să nu mai predicăm în pustiu, nici pe munte, ci în templul viu al umanului ! Să nu ne rătăcim tot căutându-ne pe drumurile mișcătoare ale celor ce au murit neaflând. Iar dacă au aflat, nu au cum comunica, spiritismul și atâtea alteperate – în fond, - explorări ale omului în noaptea „ de dincolo”, sporesc opacitatea „ cenzurii transcendente” și mileniile de

neafare, par a confirma de fapt că omul nu acceptă logica realului, fiind în mod straniu predispus să „creadă”, fără a cerceta. Dacă spiritismul, de pildă, este și el o „cercetare” – atunci este dintre cele pe care creștinismul le consideră practici interzise, atribuindu-le demonismului. Dilemele de acest gen sunt tot atâtea de „bătrâne” ca și specia, iar butucul ancestral pare-se a ramificat și o va mai face, obsesiv, nu limpezimea, ci obscuritatea aceasta, ca o spaimă de frigul înstelat al Noptii. Poate știința modernă să rupă pecetea, ori deja se cunosc lucruri care ar restaura în om puterile zeești ?

O întrebare ne înfioară, mistici sau raționaliști: există un cu totul alt tip de inteligență în cosmosul accesibil? Și dacă da, este ea una care ni se ascunde cu scopul superior, în grila noastră etică, de a ne proteja...de noi înșine? Ori există mai multe, divergente, confruntându-se cu legitime sau nu(...), drepturi supreme, de creatori ai omului, într-o perpetuă genesă și atunci în conflict cu materia, prin aceea că ele sunt de „natură” spirituală, invizibilă, dacă nu din alt spectru ? !

Îndepărtându-ne cumva, pe măsură ce ne apropiem, alungându-ne singuri din paradisul reminiscent în numire, denumire, luare în stăpânire încă din illo tempore, când babilonienii s-au repliat în extramuros, după „spargerea codului primordial al limbajului”, suntem Id-entitatea în căutare de sine, în virtutea unui Efect de fapt al traumei, al riscului alienant, de a nu ne mai înțelege între Noi: ni s-au încurcat limbile (babel- bâlbâire- cenzură : „ca să nu ajungă asemeni nouă” (Elohim, pluralul !)?

Comunicarea (cuminecarea) – a fost așadar primejdie a emancipării de sub Condiția unui superstițial anume inoculat, ca să nu străpungem Misterul . Al aducerii, al venirii sau al hibridării ca întrupare?

Mantica arhaică ne este încă instrument (...), din abisurile subcorticale, însă ea se cere trezită și astfel recucerită forța Cuvântului, de a Face. Nu vom ști ceea ce nu ne este permis, însă vom întrezări, desigur permisiv prin autoiubirea Creatorului de sine, de opera sa, uneori, Cine suntem - ne vom adevăra.

Amor Fati Deum, iubirea de propriul destin ? O lege a conservării spiritului ? Amorul de sine al Autocreației perpetue, suit până la Sacrificiu de proporții cosmice, în galaxii precum în infimizezimele făpturi fără ochi din abisul oceanic matriceal,...autocontemplarea – ce pare uneori ca visată, - iată ce ne uimește întru a ne dumiri.

Deja ne amuză disperarea cu care marii întrebători se scufundă – uneori se sufocă în auto-supliciu eroic- de martiriu pe soclurile Științei, - alde Freud, Jung, Adler, Lacan, Dolto, Canneti, Nabokov, Dumnezeu ! o interminabilă Cohors, pentru ce ?

Metafizicienii știu – au aflat singuri- empirici,- cunoașterea este luciferică. Dilema continuă pe serpentinele dintre arhetipuri, și până dispăre după curbura temporară a celor ce „văd dincolo”, așa cum pretinde careva că – de pe un loc înalt, vede în trecut, prezent și viitor, CU OCHII. Dar își închipuie, deoarece vederea aceasta este organon, ci nu funcție. Lumina vede, însă condiționată de Întuneric. Dacă avem o viteză a luminii, deducem logic că avem și una a întunericului . Scriem ca să uităm că murim? Ca să repetăm încălcarea arbitrară, sub scuza liberului arbitru, îngăduit nouă? Suntem scriși ! Pentru Dumnezeu, scriitorime română! Perechea de sperioși guguștiuci care vine zilnic în balconul meu și îmi ciugulește din palme orezul, mă face să râd sufletește și spiritual, mai mult ca bunăoară un tratat clonat al filosofiilor sentențios- savante ! Femeiușca, mai îndrăzneată, mi-a stat pe umăr. Apoi l-a adus și pe bărbătuș. Târziu, și-au „adus” și puiul șoldan. Onomatopeicul lor nume și-l repetă ca semnal de comunicare cu omul pe care nu îl vor vedea niciodată cum este, cine este. Ci devreme ce deprind prin necesitate oferta mea de grăunțe dulci, popasul lor în palme sau pe umăr, este o rugăciune. Îmi întrerup scrisul zilnic pentru a observa aceste lecții simple, scuturându-mă de toxinele diurne și nocturne ale ...Realului. O sclipă mă știu Dumnezeu al dimensiunii mele, atent la această uimire : am acces la cunoaștere chiar și prin vise. De o vreme, chiar mai mult prin vise.

Cerul înstelat este metatext. Precum în Metatext, așa și în text. O situație este doar iluzie. Suntem d.p.d.v. al perspectivelor interferente – antemporale – oriunde și nicăieri anume.

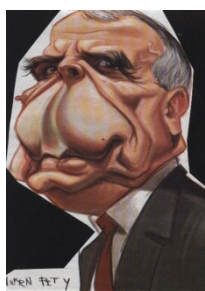
Nu este aici un sofism, ci un bun simț și, dacă vrei, - o înduioșare față de cuvântul viu, de scânteia din logosul continuum- creativ.

Poesia? Artele ? Feminitatea lor! Dorul de a recrea!

Fiul universal este întrupat prin iubire de sine a divinității, în eterna insomnie a unei explozii. Toate constelațiile sunt uragane. Dumnezeu spiralează, astfel înaintează (INVERS!) Timpul.

Erosul este atracție uiversală. Energiile se nasc din propriul lor sacrificiu, mereu, se autocrează și se înnoiesc. Tot astfel și în poezie, cuvintele, care nu știu a muri, ci se comportă ca stelele, ca vindecările dinspre centru, spre periferii...

Unicul mister față de noi, suntem Noi. Cunoaște-te pe tine însuși și astfel rupi din pita cunoașterii lumii, cât îți e drămuț existența. Și bunăoară vei lăsa ceva în lume, vorba unui poet , „ o amintire frumoasă” ...Visez ceva mai mult, o adevărire care se va dărui și celorlalți ...



Votul dublu minus

DI preș Nmanolescu

Văzut de Petry în Cașavencu

*Motto. Exegeții pot accepta existența cu surdina, după „ realismul socialist” d’antant) de anțărt) a ceea ce aș numi SUBREALISM post- socialistoid en vogue în piața liberă cu forceps a tranziției culturii scrise și noului samizdat .. Ajunge doar un exemplu dintre multele : parafrazarea Letopisețurilor de când cronicarul „ i se spăria gândul”, cu oximoronicul concept de **Letopizdeț. (Vorba unui român: a dracului limbă avem !** Ca cireașă pe tort, semnalăm structuraliștilor de mâine- poimâine, că pornolirica internet (nu am zis internat !) a consacrat prin merite auto- asumate conceptul de MUTANT - eroic-tragi-comic cu nuanțe patologice (de la pat, logic !) pe care l-am numit OLGASMIC ...- Olgasmele sunt un soi de viruși din rețeaua blogomaniei de origine NET- cunoscută lumii interlope și nici suprastucturii elitelor de tip patapievicios, nietsche (nice) manelesciene(...), dar știute de Ghe. Grigurcu din Amarul Târg prin extensie, și doar alții câțiva, ceea ce ne liniștește.*

Prietenii știu de ce, dar cei mai mulți tac și trebuie înțeleși dar nu doar între ei.

Vezi colecția „Contemporanul” ceaușistă, dar și mare parte din „ opera politică” a tov Manolescu până în 1989, ca și după...El a fost ales de USSR prin lovitură internă, a la maniere de Ion Ilici Iliescu.

Astralul jupuit ...

Stenografe

**Semnul duplicității. Întrebarea care mă poate înfunda.
De ce port alt nume ? Ce se petrece într-o bibliotecă.**

George Arion :

- Spuneți-mi, cum vi s-a dezvăluit dumneavoastră istoria?

Nicolae Manolescu:

-Mi s-a dezvăluit ca o, cum să zic, duplicitate. Iată, în 1953, când am fost primit în U.T.M., am așteptat o după amiază întreagă la comitetul orașenesc pentru ca să fiu confirmat. Singura întrebare de care mă temeam era : „ De ce port alt nume decât tatăl meu?” (Fusesem înfiat). Numele celui înfiat era Apolzan (vezi și Paul Goma, Scrisori întredeschise. n).

...Așa s-a născut duplicitatea mea...care s-a datorat neconcordanței dintre cele două serii de criterii... Există mereu o întrebare nepusă care m-ar putea înfunda.... Fără îndoială ce se petrece într-o bibliotecă poate fi extrem de interesant uneori hotărâtor pentru mersul istoriei. Să ne amintim cât a zăbovit Lenin în preajma cărților.

George Arion:

Ați scris un eseu frumos și sever despre Procopius din Cesareea, autorul unei „ istorii secrete”

În care prezintă faptele altfel decât în istoria dată la iveală. Deci Procopius a mințit.. De ce nu-l absolviți?

Nicolae Manolescu:

- Istoria mincinoasă a lui Procopius este un panegiric comandatUn scriitor nu trebuie să aibă decât o singură față...

George Arion : Dumneavoastră aveți una singură?

Nicolae Manolescu : Da.

George Arion : Suprizător răspuns. Nu mă așteptam la el. Ce iubiți dumneavoastră cel mai mult din istoria românilor?

Nicolae Manolescu : Revoluțiile....detest pe conservatori, reacționarismul, istoria devenită muzeu, idolatria.... Sunt Nero și Caligula vinovați ? Sunt romanii vinovați că au acceptat cu lașitate tirania unor demenți?

din „ Interviuri, vol 2, editura Albatros, 1982

Index

Suntem în umbra densă, tulbure, a structuralismului liricii secolului XX. Pe cadranul imaginar, aproape deceniul de dincoace, a zguduit toate previziunile, poate doar altceva, mult mai amplu și grav, ia proporții cataclismice, anume „ profetia” că „ secolul XXI va fi religios, ori nu va fi deloc”. Ajunul lui 2000 a fost apocaliptic, (dacă vreți apocalipsys cum figurae, vorba lui A.S.G. Tirmacop), mai cu seamă pentru țările din Estul în care totalitarismul s-a prăbușit, ori numai a reculat, fiind în continuare în zona obscură a cripto-comunismului, sau alteori demagogice formulări „ cu față umană”.

Ceea ce este sigur și îngrozitor de aproape, actual, cu adevărat apocaliptic ca spectru, este debutul la 11 Septembrie, al terorismului, la scară globală. Deoarece terorismul a fost tot un produs agonice al secolului XX. Consider violența de orice tip un simptom patologic: cel *terorizat, îi terorizează pe ceilalți*. Tot astfel **violența de limbaj**. „ Subspeciile” considerate minore, pamfletul, epigrama, satira, ș.c.l. ca și ...romanele de tip policer (la noi milicer), și mai ales CARICATURA – sunt defulări ale frustrărilor; celor de aâncime, celor îndelung ascunse, dacă vreți boli ascunse de individ chiar sinelui său,...., iată ce generează morfo- logia (logistica!) acestora...Psiche se apără atacând, „ mușcând”, înțepând, cum insectele ! Dealtfel îmi e ne neuitat un studiu despre analogiile incredibile (sive,), dintre comportamentul uman și cel al insectelor! Energiile negre, arderile mocnite, toate în acel VELTSCHMERTZ – rău de lume, rău de existență, - pot fi „ eșapate”, eliberate, sau cel puțin refulate- defulate, deviate emoțional prin actul de scriere : omul este un animal ABSTRACT – inteligența are infinite strategii iar spectrul larg de la ironie, maliție, sarcasm,

batjocorire prin cuvântul care – de fapt – se apără, își apără structurile hologramice (...), fac parte în opinia mea din psihoterapia instinctivă... Încă Juvenal a definit arta ca efect al INDIGNĂRII: „indignarea face poezia ! „.

Individul – așadar și societatea (!), stau sub incidența acestor legi nescrise. „Bolile individului sunt bolile societății!” Cât și cum aceste manifestări aparțin patologiei este problema psihologiei, a psihiatriei, a sociologiei, a experților, iar dacă metoda criticii numită psihanaliză este uneori primită de autori cu resentimente, explicația aparține și ea de medicină, de cercetarea fenomenală a paranoiei, obsesiilor de tip maniacal, etc.

Caricaturizarea poate fi un semn subtil sau mai brutal al obsesiilor, al frustrărilor noastre. Furia poate fi redată de un grafem schițat, dar „supapă „ de eliberare eficientă. „Ca să faci caricatură nu e neapărat nevoie să știi să desenezi”. Ca și bancurile, doar că ea simplifică, e mai economică și mai usturătoare. TUPEISMUL atroce al caracudelor pe care inspirat Radu Moraru îi definește ca „lătrăi „ și „inhibitori naționali”, SOCIOPAȚILOR se tem de umorul inteligent și de neconfundat cu bășcălia, dar bolnavilor care mușină (era să scriu A. Mușina!) , foșgăie, latră în politicianismul dezlănțuit demagogic- orwelian după așa zisa „revoluție” și cel mai mare TUPEIST din ultimii 60 de ani ai țării, este ILIESCU.

_____ Observând îndelung comportamentul unui artist plastic oarecare, am cochetat cu fulgurante vignete, caricaturale. Iată un exemplu și lapidarul enunț explicativ: „Adevărata frustrare al artistului Ix, de natură erotică refuțată, pricinuită de femeia lui supraponderală, eșecul în caricatural grotesc, cu ținte deviate social și politic: erosul obliterated deviat pe canale delirant-maniacal- obsesive, cu himera unei amante subțiri corporal, la extrema celei cu disfuncție hormonală progresivă” ...Formularea mea este necesară, empirică, însă foarte serioasă:

*

Dar să revenim la intenții mai ...sobre ...

Lirica europeană era, după două secole ale ei impecabil cercetate și definite de un Hugo Friedrich, își pledea corifeii în culturile țărilor mari, ceea ce era oarecum discriminat, occidentul fiind „generalizat „ european, literaturile estice fiind ignorate total.

Friedrich stabilește în „Structura liricii moderne”, acești piloni, astfel: pentru Germania, Rilke, Trakl (de fapt austrieci) și Godfried Benn, Ștefan George, Enzensberger, Brecht (parțial), Georg Trakl, Paul Celan, Bachman, ș.a.

Pentru Franța, Apollinaire până la Saint- John Perse, pentru Spania de la Garcia Lorca până la Jorge Guillen, pentru Italia de la Palazzetti la Ungaretti și Montale, pentru Anglia, de la Yeats la T.S. Eliot. Aceștia ar fi „directorii de conștiință” – preluând o sintagmă abuzivă a criticii române de dinainte de 1989, una despre care m-a luminat cândva editorul și scriitorul Mircea Ciobanu.

Desigur, se impune precizarea că Friedrich definitivase studiul său care apărea în Germania occidentală, în colecția enciclopedică - Rowohlt Taschenbuch Verlag gmbH, din Hamburg în anii 1956, când în România biruit-au stalinismul ce avea să devasteze așa zisa eră a „obsedantului deceniu, necesarmente a fi revizuit la plural. Numai că cel puțin valorile noastre ce evadaseră spre lumea liberă, trebuiau a fi comentate.

Jaloanele rezistente ale sus-numitului mare exeget al modernismului, situate în partea a doua a sec. XIX și mijlocul sec. XX, acoperă așadar aria temporală a unui secol, însă unul deviat de la cel calendaristic. Interferențele celor două veacuri de literatură europeană sunt „ imagine mișcată”. Un alt Hugo Freiderich, peiorativ zicând, va trebui să refacă prin suprapunere fidelă (sic,n) abia în finele secolului XXI, o eventuală replică la memorabila operă sus-citată. Însă între timp, postmodernismul ...va fi și el de cercetat și conspectat, cum deja e în plină vervă într-o Europă între timp reintegratoare, chiar dacă, așa cum vedem stupefiați, cu fenomenul de respingere – datorat țiganilor mai ales, autoprocamați rromi, adicătelea „ noi de la RRîm de ne tragem”, ca să nu zic împingem ! (Cronicarul moldav).

Apropo origini : cu ani în urmă, mi-a sărit în ochi o anume bizară analogie între mitul latin – ale întemeierii, sub semnul lycantropiei (mama lupoaică alăptându-i pe gemenii Romulus și Remus) și

Lupul din stindardul dacic, de unde confreriile de lupi – luptători, de care vorbește Mircea Eliade...Ciudate înrudiri, dacă nu cu efect de ...stigmă ?



Album de familie literară

*Prietenul statornic al nostru, eminentul poet/ filosof și prozator
Andrei Zanca, în exilul din Germania, cu soția sa.*

Ca să nu amețim, doar amintind esențialul simbol al unui alt vechi popor, cel biblic, evreu, anume **Mielul**. Or în balada – cod a românilor, Miorița, (corect ar fi cum zic ciobanii români, **Miala!**) – suntem în țarcul – citește incinta sacră aceluiași *semnificat...*

Cum să înțelegem, că Lupoaica își recucerește (sic, istoric) puiul rebel, sau că el, Lupul Dacic, însă cu adaosul Dragonic în simbioză, în același steag de fapt protodacic, se luptă și este parțial cucerit în sens semiotic ?

Știați că Sanctuarul sacru și calendarul astronomic de la Sarmizegetussa Regia – Munții Șurianu, este situat anume fix sub verticala imaginară a Constelației Dragonul ? O altă ciudățenie, că veni vorba, este acest deal surpat, foarte aparte, vizibil de departe, situat pe Mureș la Simeria, se numește UROI...Etimonul amintește de URIEL, de uriași legendele cu uriași abundă în zonă)...Am urcat acest deal de mai multe ori, mereu resimțind acolo, sus, ceva desigur legat de proprietăți magnetice aparte...Și în Șurian, și în Retezat, și la Sarmizegetussa....însă despre acestea altădată.

*

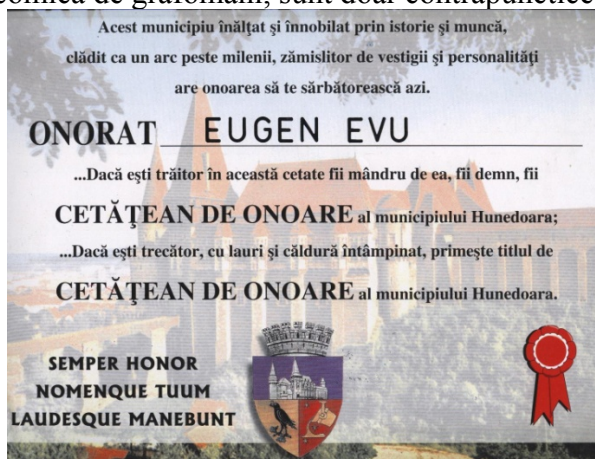
Hugo Friedrich prelimina just că opera de pionierat a liricii moderne, relativă la „ situația spirituală „, a vremii, dovedea „ forța expresivă a liricii, nu mai redusă decât cea a filosofiei, romanului, teatrului, picturii și muzicii” .

Am observa cu detașarea necesară, că între timp(uri), lirica americană începând să spunem de la Whitman (Song of Myself), Wallace Stevens, TS Eliot, Silvia Plath (!) ș..a.m.d,- deja se exporta (de fapt repatria bătrânei Europe !) peste ocean, cu elementele esențiale ale ceea ce va fi postmodernismul european ! Latino amrcanii, mai ales prozatorii finelui de secol XX, sunt ai unui „ arhipelagos” ce pare să premerge o resurrecție în Europa a Puciurilor culturale de sorginte revoluționară (!) Borges, Marquez, Sabato, Edoardo Galeano, Llosa, „ iluminatăii” de tip alchimistic, ca un Cohello ș.a.

Poezia modernă a secolului „ mișcat”, era una a „ magiei lexicale, a misterului, anume prin obscurantismul voit, deconcentrant, am spune prin suprarealismul care a prins o vreme și la noi, indus mai ales de originari alogeni (vezi Istoria Literaturii Române de la origini..., de George Călinescu). Am numi aici: Caragiale, Tristan Tzara, Pius Servien, Ilarie Voronca, Eugene Ionesco, - până la alogenicii – totuși, - Naum, Florin Mugur, Leonid Dimov (onirici în genere), Nina

Cassian, Norman Manea, ca să mă rezum doar la câțiva importanți. Consider că dintre noi, mulți aparținem onirismului de tip ENDIMION (cel înnamorat de lună, superb mit pentru noi, sublunarii!) cum sunt și poeți foarte remarcabili ai noștri, ca Ovidiu Genaru, Ion Gheorghe (perioada „ petroglifică”), Dimitrie Stelaru (un mare poet al boemei cosmice), Petre Stoica (de tinerețe), Andrei Zanca (rar poet- filosof și orfevru al cuvintelor), Ion Mircea (excelent poet al Fatum-ului sublimat în lirism de rasă serafică!), Ștefan Augustin Doinaș (Ștefan Popa, din speța nobilă a Școlii de la Sibiu, un malarameean ultra- rafinat și fantast de tip baladesc- medievalist), evident mulți alții, din specia post-modernismului însă cu o structură de rezistență (esență tare) din codrii clasicismului romantic tardiv, nostalgic și chiar tragic, cum sunt Vulturescu, Ion Mureșan (mare poet mare !), Ion Groșan, Echim Vancea, Ion Burnar, - atenție, Nordul ! , - și *subînsemnatul Eugen Evu*, cu voia dvs ultimul de pe o listă abia schițată....

O dihotomică ramificație – uneori răsucită pe trunchiul noduros al paideumei de sincretice curente – postmoderniste – toate de sorginte suprarealistă și chiar cu țință post- neo- modernistă, au fructificat Ion Caraion, Nichita Stănescu (înainte de „ antimetafizice” și probabil *influențat* prin traduceri din Vasko Popa, (pe care de fapt în parafrazează, ca și pe deliranții (gemelar – afini !) poeți sârbi, Adam Puslojic (!) Vug Draškovic, ș.a. Lista este desigur lungă și omisiunile mele sunt aleatorii, suntem subiectivi ecce homo! Liota de emuli, epigoni, mimetici, contaminați, până la pârlaoga tragic- comică de grafomani, sunt doar contrapunctice, având rolul umbrelor, în pictură.



Un premiu al inimii mele

.... și unicul motiv ce neliniștește, peiorativ zicând, este acesta : *că o patrie cu prea numeroși poeți mari, (...), vine din suferința istoriei, a unei istorii care și astfel se apără; ca Ființă !* Stratele de mare profunzime ale unei națiuni, cu atât mai mult la popoarele mici, cu dislocări arheo-ființiale (...), reșezări uneori catastrofice, convulsii, eliberează magmatic surplusuri energetice (...), și astfel, prin izbucuri, vulcani, seisme, frisoane geo- spirituale, dar și ...vulcani norioși ! Revin la sintagma „ suferințele vindecării”, ca aspirație absolută a Naturii; suferințe ale însăși Naturii și foamea reciprocă de reglare, de recalibrare a cosmosului din materia inteligentă. Or curentele *violente ca expresie*, ale noilor „ rupturi”, „agonisme”, „ eroto-lirice”, etc, par a fi simptome (sindromuri la extreme) ale misteriei poieion (creative- creaționiste la modul disimulant, ori camuflat ...). Poeți ca Geo Bogza, dar și Emil Brumaru, Marius Ianuș, Komartin, (parțial), virulentul vexat și frustrat ambiguu Al. Mușina, parțial Șerban Foarță (cu un strălucit camuflaj colorist- hiper exotic, impregnat de cultură și exaltând medievalismul resurect de tip menestrelian!) Nicolae Țone, sunt printre cei mai conturați în fenomenul de care vorbim. Declar că îl simpatizez pe Țone cum se cuvine...No problem.

*

Curentul suprarealist occidental, a fost deviat în altceva, în Est. Aici, el prefigura *subtextualismul, boicot al „ realismului socialist”*- agonice. (sub- realism?) Parodiind amărui, vis-a-vis de eterna variabilă pe ici, pe colo, prin părțile neesențiale, a proverbului vechi-testamentar ,,

nimeni nu-i profet în satul lui”, (dar suntem în „satul cosmic, nu ? – cum dixit Toffler) ...am numit această plagă a receptării ANTUME, ipocrite a valorii românești în propria-i țară, POSTMORTEMISM. Uneori el eșuează în morbiditate, în suicid mimat lexical, în letargie frenetică a delirului pseudo- metafizic. Astfel poeții veacului trăiesc și ard mai intens, așadar mor și ard așisderea. Când mister nu va (mai) fi, nici omul nu va mai fi , sau va fi ALTCINEVA.

*

După 1989, foștii corifei de carton și aceștia, ai proletcultismului, recte ai „realismului socialist”, pot fi redefiniți ca ai „subrealismului”. Surogat de refugiu, utopic, în virtutea tezei „rezistenței prin cultură” (N. Manolescu, etc)- periodul implodat odată cu uzurparea „revoluționară” a ceaușismului și permisiunea unei democrații aproape distrofice(...); o libertate a exprimării născută cu forcepsul, noul salt derutat al literaturii române are ceva deopotrivă caragialesc, dar și beckettian, dar și ionician, dar și – în fine,- retro-*orwelian* !

(*Apropos Caragiale: Atât Mircea Dinescu cât și convivul său tv. Tănase, au rostit recent într-un grai:*

-Cel mai mare scriitor român este grecul Caragiale !)

Precum religiile popoarelor, culturile lor sunt oarecum în deimensiuni paralele, fie divergente, fie convergente. Globalizarea, probabil, va desăvârși o cu totul altă nouă paradigmă, deificul acum de profet, prin deducția anticipativă, cu reper retrospectiv.

Baudelaire, marele primum movens al liricii fost- moderne, aspunea că „este o anume glorie în anu fi înțeles”. Iar Eugenio Montale, premiat Nobel și la vârful creației octogenar fiind (!) ! „Quaderno di quattro anni „ –citată chiar de Friederich, rostea mai ponderat : „*Nimeni nu ar scrie versuri, dacă problema poeziei ar fi să te faci înțeles*”.

Or azi nu avem cum accepta afrimnația marelui poet italian; tocmai a te face înțeles, pe alte căi decât ale „magiei lexicale”, poate fi soluția care să revină la impactul desigur cu explozia științelor și artelor toate, întru COMUNICARE.

Parafrazând printr-un calambur, am spune CUMINECARE- COMUNICARE.

Lexicul românesc este probabil cel mai bogat prin asimilările seculare ale altor limbaje europene, dar și orientale(latine, neolatine,slavone, germane, maghiare, turce, albaneze, vlahe...) Poetul român sau de expresie română, se poate de fapt înfrupta, savuros, și mulți o fac, din acest egregor sau pentru unii concasor (!), având la îndemână multiple sinonime. Pe delicatele claviaturi ale poetizării, mai ales în lirica plasticizantă, versus cea prozaizantă intrusă din modernismul american trecut, iar poate cei din diaspora continentale, deja își extrag „colorile” din chiar limbile țărilor unde s-au stabilit.

Rupturile sunt deja inevitabile și nu întâmplător, în țară, a apărut un curent ca „Fracturismul”, sau pornolirismul, ori agonismul, ori satanismul, vetrismul et șetrismul, sau bizara sadomassochistă falangă suicidară, „Emo”...Toate sunt ancadrabile în esteticile deja fumate ale opccidentului, precum cea a urâtului, a horror-ului (en vogue în România acum), și apropo lexic-expresivitate, sunt de fapt un simptom al Violenței, aici al violenței de limbaj. Fie că unii dintre exegeții consacrați încă din fostul regim, încurajează Atitudinea , revolta, pledând un *cartharsism prin subtextualism aluziv,- curent de inducție alogenă antebelic, resuscitat parțial de postmodernism, însă abandonat de cei mai autentici lideri ai acestuia*, sau un exorcism de tip eboșă a fenomenului Tanacu, cu excesele de (m) ortodoxism

Iat- deja exportate pe trei continente !,- păgânism și el inautentic, un soi de pășunism al bătutului câmpilor de la Socola, Zam, Gătaia ș.c.l..., un recul al perversității limbajului, ca șperaclu al „rezistenței prin culzură” – sintagma aiurea a aceluiași Manelescu.Unul ce reînvie grotesc reclitele pre-creștinismului pagan, fie că ne este ciudat faptul că tocmai generația născută după 1990 (!), aderă formal ori teribilist, unor atari curente, subcurente, până la jalnice subculturi de pârlăoagă, o prognoză e greu de făcut.

La toate palierele societății noastre actuale, dislocate sau desituate, fenomenul literaturii nou-venite, (unii spun cultură spontană) pare al unei literaturi mai degrabă ...nou- importate, precum produsele second- hand, uneori mai ieftine decât cele noi de aici.., fenomen luând proporții

de ...ruptură a faliei ...continentale”, deocamdată resimțită în teritoriul mai puțin seismic al nostru. Alarmiștii au încetat descurajați de triumful efemer al „noii rebeliuni”, uneori premiate academic (!) sau de mari edituri private (izate, sci,n),,, pretins neo-protestatate ori contestatate, în genere. Din fostele culise ale mediocrității opri grafomaniei, s-au găsit obsedați frustrați sau „nelustrați”, care atacă orbește scriitori de valoare, cum este cazul unei Rahela Barcan (descpălecată la Iași de unde venise în Valea Jiului cu Trenul Foamei, pe vremuri clientă a „mențiunilor”, la concursurile cu temă politizată, proletcultistă..., o bibliotecă a derizoriului de acest tip fiind devoratoare de bani inclusiv publici. Asaltul grafomanilor „nerezolvați”, în trecut, este un fenomen sub umbrela pseudo-democrației, umplutură gelatinoasă a dispariției cenzurii, dar – vai- și a autocenzurii, acolo cultură nu e, lustrare nu s-a făcut serios, frustrările devin obsesii maniacale, de tip patologic. Că asta face „reting” unora, e altceva, pare-se sub deviza cinică a lui Iliescu din anii 90 „Lasă-i să fiarbă în suc propriu”...Oare nu cumva amicul acestuia Niki Manolescu i-a luat lozinca grobaciovistă cu nonșalanța unui bulionar care confundă altfel decât Brumarul poeziei cu ...tomatele ?

„Viziunea” legumicolă a unor criticați migrând de la o doctrină la alta cu stupefiantă absență a sinelui – critic, pare a fi în strânsă legătură cu vârstele și darea de seamă de tip cadrist/activistic... Dacă nu credeți, citiți măcar una din poeziile comise de dl Manolescu, și veți avea un recul salvator spre a vă smulge din „mirajul” manipulării indus de șamanismul big modelatorilor altora, compensatoriu frustrărilor proprii. HAUK !

*

Recenta Istorie (1500 de pagini, format cărămidoi păunescian) ... a dlui Manolescu, (nume real Apolzan, vezi Paul Goma și propriile mărturisiri în interviuri ante 1989, par exemple cele cu Florin Mugur, George Arion ș.a), însă dacă vreți asta e ceva irelevant (...), este deja criticată virulent mai ales pentru impardonabile omisiuni, alteori părtinisme, uneori apa-n piuă, pare-se și pentru epigonismul ei dinspre Călinescu, Al Piru și chiar ..Alex Ștefănescu (contaminări RE.LE.), scade substanțial și rostul și ...nerostul ei, deja glossând-o undeva în zona obscură a debusolării generale. Ne vine în minte acel celebru tablou german, al *Viermelui de bibliotecă* sau (și) parabola semioticianului Umberto Eco, din Numele Rosei.

În recenta sa **capp-coda -operă, aflăm publicitard**, vândută fest la Fest boock-ul dâmbovicios, criteriile valorice au fost arbitrar eludate, ori ignorate necritic, celor extaliterare. Cacofonia de piață funcționează !

Sfidarea tuturor asupra tuturor, cum s-a spus, refulează în duhurea de tip hâtru-caragialească, în miștocăreala de tip cațavenc- academică, astfel că domnul Manolescu a fost supranumit vis-a-vis de invazia subculturii maneliste, *Niki Manelescu*.

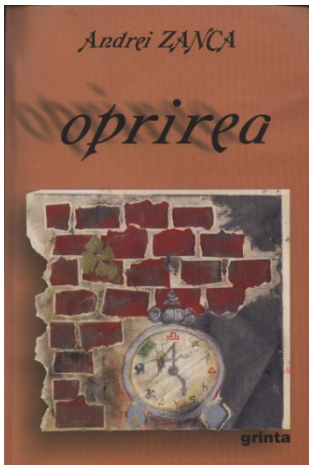
Per conclude apropo literatura de după și de mai apoi, Grobianismul de tip Arthur Gorovei, animalismul bolnav (Nicolae Breban), sau celebrul „măi animalule” al dlui Iliescu, precum și o stranie regresivitate de tip „Ciocoi vechi și noi”, „Craii de la Curtea Veche”, „Săptămâna nebunilor”, „Princepele”, se vădesc viruși pe rețea...iar noi fiind cu toții în interconecție globală, carivazică, sau analogică cu sinapse în plus, neuronal vorbind – pe scoarța cerebrală... doar un „scaner” extaterestru ! îi va elimina- deoarece criza tsunamică recent declanșată nu ne scapă nici de Google nici de Ma-GOG-le, nici de decrepiții and mistagogii celui de-al patrulea val. După ei, patapievicile !!! Bașca neuroparlamentabilii, colo prin iulie....**Văleu**, dar mai corect spus Vă Ron ! Dacă nu ROM...

Slabă speranță! Dar să fim, vorba americanilor, *optimistici* ? Nicidecum însă optiMITICI!

Marele Sine ...

Andrei ZANCA

Preludiu



zanca.landau@web.de

Cine vorbește când mi se deapănă dinspre memoria încinsă de un posibil monolog, ca o izbucnire de pojar în aerul pur? **Într-**adevăr cine ?

Doar **auzul** prinde inconfundabilul sunet al gurii opuse. În fond, scâncetul din spatele rostirii lui. Cum câte unul, bând ca într-o curmare de viață, încearcă-n van să-nece străinele guri.

Împovărări de delimitări hilare ne târâm înspre moarte. Nu putem fi însă în afara unui eveniment. Suntem în eveniment. Suntem evenimentul. Unde a întinde și celălalt obraz nu înseamnă decât a recunoaște, în răul striat, marja propriului rău.

Iubirea, detestarea se preschimbă în molecule, ce vor cutreiera trupul: ghesul de a afla esența ființei re- cunoaștere.

Fie atunci acest consens în conștiință, amprenta diluată a individualului în unic, definindu-ne pe rând, pe măsura delăsării și putinței, undele reverberînd într-o neconținută neînfrigare.

Totul vizibil doar în reclusiune de **timp** preschimbat în **spațiu**, cum arătătoarele ornicului, în mișcarea lor ancorată într-o nemișcare de punct printre petele ruginite ale ploii pe cadran, **îl înscriu**.

Chipul meu adevărat nu-l poate nimeni lua.

Unduie deasupra lui valul fostelor chipuri foșnind. Mereu altele.

Neconținut aburindu-i imuabilitatea.

Când sinele se recunoaște în totul. Mai poate exista oare dominarea, controlul, sentința, **aproapele** ? Unde, nu **ca pe mine însumi**, ci mai degrabă, **drept** eu însumi iubindu-l?

Conființare, compasiune,
Liniște vie și tăcere, nu-i așa ?



Ion URDA nesingur printre poeți



**Micul Dicționar al unui mai convins umorist
și câteva marginalii binevenite**

După „*Redefiniri sentimentale*” (poeme), „*Solie cu pană de înger*” (idem), bilingv româno-mahiar) și după câteva antologii de recunoscută competență selectivă (*Inel de aur fără corb, Harfele Harului*), iată că scriitorul hunedorean se decide pentru o carte de umor. Până va edita și una de eseuri, cronici literare și plastice, risipite prin reviste, noua carte îi fixează mai exact imaginea și confirmă o prezență „de cursă lungă”, în frământata viață a culturii scrise hunedorene. Diversitatea abordărilor sale este semnal sigur al unui autor complex, pragmatic, tenace și mai ales cultivat, pentru care a scrie nu este un hobby, ci un imperativ sufletesc. O dovedește și implicarea ca editor, redactor și tehnoredactor, în revuistică, în primul rând în viața revistei **Noua Provincia Corvina**, aici, într-o zonă cripto-prolet-cultistă pe încă durată unui obsedant deceniu ...biologic! Și unde a rămas loial al mișcării literare corviniene în repliere pe coordonata libertății de exprimare, și de fapt a ne-provincialismului leșios în care înotau o droaie, ca peștii într-un acvariu, mai toți cu burțile-n sus, deoarece nu le pria aqua dura a libetrății și – cum spunea careva, - „li se vedea ziua albiturilor de sub sub ziua de după 22 – cine-a tras în (N) oi”! Urda a rămas loial lui însuși și colaborării scriitoricești, încă de la primul număr al revistei noastre, iată, până la 13 ani ai ei de apariție neîntreruptă.

Pe Ion Urda îl știu de prea mulți ani ca să mă înșel când să scriu despre scrierile lui pretins umoristice! Să fim sobri ! El glumește prea serios, iar parafrazându-l pe Hurubă, în loc să spun „scuzați că ne-am cunoscut”, zic „am beneficiat că ne-am cunoscut”!

Știu că județul nostru multilateral dotat de natură și încă viabil economic, după aproape 20 de ani de ...ecologizare prin devorarea vechiului de către nou și viceversa...am știre despre câțiva scriitori satirici (unii involuntar, nu dau nume ca să nu confirm ce mi-a spus careva: ” Evule, tu ai arta de ați face dușmani”!, iar altul mi-a spus-o tronc că eu nu pot avea *prieteni* . *Chestia e de unde știe el și de când cucurighează găina* ? Unii dau cu parul, alții cu penele (n-am zis PNL!), unii sunt „euro-obiectivi”, alții emanează „replaci”, într-o voioșie echidintată, cu Ciocan și Seceră de rigoare. Te apucă amocul când veyi ce jurnalistică fac unii ce nici unșpe clase nu au reulit să plinească ! În acest areal literar, remarcabili ai genului dar și subspeciei, sunt, în grila mea, Dumitru Hurubă, Gheorghe Niculescu, Gligor Hașa, (cam histrionic și schimb-limbist, aud că și-a încropit editură, tot înainte !) Radu Igna (!), -..Romulus Tot – clasicist- (*voluntari*), dar și Lazăr Cerb, Mașa Fartușnic (!) și un plastician pe nume Ctin Zgîmbău. Ar mai fi și niște jurnaliști, mai ales de la „Replaca”, buni dar manierști, mimându-i pe emulii lui Dinescu, de la „Cațavencu” În media hunedoreană, ar fi și cel puțin o duzină de NIMFONANE – dar să fim îngăduitori cu

efectele și defectele celor inspirate de Nina Cassian până la bunăoară, Ioana Băiețica , Alex Ștefănescu sau Vasile Leac(ca exegeți geți begeți)...

Occidentul cu bussines-mani, noi cu bișnițari; occidentul cu nimfomane, noi cu nimfonane. Ai zice că topate astea ni se trag de la „ viziunea viziunei” a lui Marin Sorescu. Tușim, mă, tușim ! Ușor cu pianul pe scări ... Babilonismul lingvistic românesc pare să fie emulativ în sensul persiflismului deja conținut ca o melasă în dex-urile și nex-urile și plec-urile rostirii din care un sarcastic Nepereche ca vârful de lanț și bilanț trofic este LUCA PIȚU.

„ Trăiască berea în care s-au născut”!? Cum dixit Alexa Mateevici . „ limba noastră-i o comoară”! Apropos limbă : care o fi, cea pretinsă de Voronin și Tărăbuță and acoliții criptocomuniști „ moldovinească”?, sau pur-și- simplu cea Română, cea romanică ?

Sau, piaza rea, piei Satano, peste nici două decenii, vom fi INTRADUCTIBILI, bre domne Alex Ștefănescu, nice cum că ne dispare limba, ci doar vom adapta romgleza ! Decât voroniana, ori tărăbutza lui TarabostTOV, așadar a tarabelor post barabelor , mai bine english și în familie cea den bătrâni?! Așadar iaca nice ortodoxa, nice morfodoxa, nice franco- noxa, ci – de ce nu ? PARADOXA ! *Unicul nosdtru simț al umorului, firea noastră nu cea bășcălioasă, fanariotică, ci firea bucuroasă de a fi și a lua tragicul în dodii, a ardeleanului.*

Noblețea dintotdeauna a Satirei nu poate fi însă luată în răs, deoarece usturătura pricinuită artificial de „ mal praxis-ul „ bine intenționat al moralistului, face bine. Geaba unii pacienți mușcă mâna care vindecă, noroc că s-a inventat *forcepsul*. Dacă Ion Urda – un romantic irepresibil! – se joacă inteligent scriind epigrame, egloge, diatribe, șarade, răvașe, șarje amicale, schițe satirice, știu că o face demult timp și dintr-o pornire de simpatie, paradoxală. Oriunde mișcă ceva, cineva, careva, el își notează o idee, un calambur, apoi ți le cetește cu evidentă vioioșie empatică, de parcă s-ar teme să nu îl crezi dușman.

Așadar avem de-a face cu un practician al înțepăturii, fie de țânțar, fie de viespe, niciodată de tarantulă, ori de șarpe. Nici nu trage-n țeapă, ca Dracula, care în prizonierat la Castelul Corvinilor, răbdând să revină la tron, trăgea în mici țepușe chițcanii, ce umor !)..

Veți avea timp să vă delectați singuri: primul capitol este un FRIȚIONAR, în care autorul dă injecții, ghimpi sau pompe (...), năravurilor de of și auleu ale altora, desigur. Oprimații, neisprăviții, mergalomanii, confuzii, deliranții, nelustrații, infatuații, lingușitorii, vanitoșii, furăcioșii, *nimfonanele*...sunt prinși în insectarul așa ziselor **paradoxisme**.

Urmează Mic dicționarul urdian, cu șlefuite șarje amicale, dedicate ori aluzive, în care Ion Urda face o mică radiografie a ultimilor 20 de ani de politicianism demagogic, logodne și chiar incesturi între partide, o radiografie care evidențiază multe pete, petice și (sau) toxine.

Viața din zonă (era să zic literară, dar mă abțin) – este observată ironic, malițios, mistagogic, Urda nu cruță nici decreptitudinea(ramolimentul), nici ipocrizia, șmechereala, subcultura, invidia, vrajbele, nici hibecele care ne fac – să nu fim ipocriți! – a ne bucura nițel că noi nu am ajuns „ nici chiar așa”...

Pe prietenii de boemă (sau uneori de gâlceveală extra- culturală), Ion Urdă îi pictează fără a avea însă acea devastatoare impulsie a răutății (cu fed beack), - cutare ironie evitând grotescul „ simțirii monstruoase”, cum Caragiale spunea despre sine. Absurdul ionescian este absent, înțeleg asta deoarece Urda nu este alogen, nici nutrește xenofobie, ci doar protestează civilizată la extreme. Cel caragialian este prezent în demo(n) crația originală.

Schița umoristică este persiflantă- duioasă, parafrazând stilul delirant al unor pamfletști de prăsilă post- revo’. Ion Urda este un om serios, care glumește și mai serios. Personal consider că umorul este chiar pentru el un subtil tratament imunitar spre a face realitatea un pic mai suportabilă. Numai o conștiință acută a socialului, determină o astfel de *atitudine, polemică dar nu împăciuitoare, tolerantă, însă nu permisibilă răului firii omenești*. Mal praxis-ul politicianismului demagogic este ținta săgeților lui nemortale, dar usturoase.

Citiți și vă veți convinge. Mă opresc aici, din milă pentru cititorii lui, dar și pentru ... sponsor!

apropos ecologizare morală ...**Gavrilă Neamț - artificier ecologist ***

motto: *codru-i frate cu românu' (zicală perimată, n)*

Cam așa se potrivește zisa cu scrisa, ca să fim în tonul dinamitar – al umorului negru-tăciune, - al autorului cărții “Braconier cu dinamită”... O carte apărută la “Napoca Star” din Cluj, în bune condiții, foarte negru, pe foarte alb Molipsiți de tonul caustic, al unui autor care face și le potrivește ca-n folclor, citim și ne amuzăm, ca să suportăm tot mai greu măcelul kinegetic și forestier, că și așa s-a pornit tocătura mărunță între oameni. “Cuvinte corosive / Ca găinați de stârc / Realități nocive / Miros dospit de smârc”... așa începe diatriba autorului, dacă nu e cu pseudonim, din teamă de cartuș dum dum rătăcit. Onorabilul elan ecologist, face figură de rapsod modernist, în potriviri etajate de tot hazul. De necaz, doară nu de altceva! Autorul se autodeclară braconier cu dinamită, spaimă a tot ce mișcă prin pădurile țării, dacă nu și pădurea Baci, unde avem știre că nu animalele pasc, ci umbrele altui univers, dacă nu cumva moroii și ielele. “Braconier cu dinamită / Etichetă și elită / Cerbii vin să se adape / Și el îi face să crape”... Mai corect era să rimeze “să scape”! Aș! Deoarece “braconierul e oportunist / Cu carnet ecologist / La părau între fânațe / Golește cerbul de mațe”!

**Fotumor drumuri euro/ pene**

Automobilizați pe drumul tranziției culturale, Ioan Evu(stg) și Ion Urda(dr),

La o pauza de fumat în aer liberalizat, ignorând gropile din spate și lacătul de pe poarta unui Boutique cu lacăt, – în drum spre Brad

În acest ton începe și bate frunza în dunga moralei cartea negru pe alb. Fabule vin și trec, braconierii rămân și distrug! Când să citească? Problema ar fi cine le-a dat arme, dacă nu sunt cumva tot ăia, care aveau și ieri. Să citim, dacă tot citim: “Nevinovați osândiții / Ultraprotejați bandiții / Reactivați activiștii / Securizați securiștii / Încarcerați găinari / Abilitați ciolânarii / Și-o țară orientală / În corupția totală!”. Păi se să mai adaugi, măi dragă, măi animalule, cum zis-a ecologistul mai an... ?

Căci de patrie e vorba! (*Patriotism*): “Comisii, protocoale, formalism / Aranjamente din patriotism / În Năsăudul lui badea Grigore / Șperțarii țin discursuri tricolore” (O fi de-ai noștri, o fi de-ai lor? n.n).



Torino Bocaniciu, un mare plastician, și tot așa de mare gustător de vinuri ..

Autorul scrie și în vers alb pe alb (*Examene*): “Unul este al senatorului... / Altul al inspectorului de matematică / Celălalt al șefului de ocol / Țăla, nepotul directorului / Doar copiii buni / Cei care știu carte / și care sunt dați la o parte când vin nulitățile / Sunt ai nimănu!”... Așa-i, dar și la sate și la orașe, a fost, este și va fi! Cătu-i țara și năravul! Că din daci ne tragem noi / iar romanii mai apoi. Căciula și clopul, important e scopul. “O țară nenorocoasă / Își pierde masa lemnoasă / Și specialiștii de clasă / De asta cui îi mai pasă?”... Autorul bagă dinamită în tot ce mișună: “Ceașescu și nostalgicii care se masturbează / tovărășește”, gemând că era mai bine (pentru ei) pe vremea... Desconspiră epoca postdecembristă drept comunism, căci promite colaci în cozile câinilor, mălăieți în călcăieți, “Nu vor fi state, nu vor fi nații / Doar indivizi respectând combinații” ... Este un complot național numit “antiselecție”! Vai, vai! “Promovând nulitățile mereu obligat / Națiunea devine mai tâmpă”! Sau “Dușmanii țării nu sunt maghiari / Ci-s patrioții din castru / Directori-manageri, inspectori școlari / Părtași benevoli la dezastru”... În fine nu știu dacă sunt benevoli, ci pe bani, dar tot aia-i. De cnutul și gaura cu pulbere nu scapă nimic și sunt luați în rafale Papa, Programul Phare, tipologicii “telectuali de bine”, pila, ciubucul, rașpa și nașpa, racilele specifice și eterne, barbaria contemporanilor, umorul est inclusiv involuntar, obida fierbe, revolta tranzitează, ce mi-e ieri, ce e azi. Se acuză șpaga, uneori salutar și sub aspect literar (*Lecția de gramatică, Lecția de calitate*). Satirele lui Gavrilă Neamț nu seamănă cu nimic. Obiectul satirelor lui este omniprezent, s-a banalizat! Galeria personajelor din jur, grotesc de reale, s-ar putea asmuți asupra năbădăilor sincere ale autorului. Un liceu silvic pare a fi centrul lumii, iar satirele lui Gavrilă Neamț sentințele unui apropiat Nuremberg. Sconcsul liric al sfintei indignări împoacă și dincolo de crâncena bătălie, nu știu de ce, ni se face amărăciune. “Mai dă odată, Doamne, curajul disperării / Să ne spălăm rușinea de-a fi supuși ocării (*Burdeț*) O suferință ireal de umană ne fulgeră ca un foc de armă: poemul “Vânătoare” (pag. 60)... Ar trebui să se continue pe un astfel de registru, într-o eventualitate: că braconierii cei hâzi nu citesc poezii...

***Braconier cu dinamită ed. Napoca Star**

Polemici noncordiale :

LIMBA ÎNTUNERICULUI sau NOUA SCHISMĂ ?

*verba valent, sicut numi * boscorodire- îmbrobodire, adică zicere ne- a - noastră * timeo danaos et dona ferente * străinu-ți scui-pă-n fântână după ce a băut din ea * Hristos sau Christos? * Cunoaștere sau Împreunare ? * Coduri sparte și coadă la panem et circensis * Cum ne sună mai bine știut : „ A Fi sau a nu Fi ?* „ Ciclica pironire* Teleoacheși and târnacopiști, dîrțomaniaci și nimurici hașșemitici...*

- **reluare contra demagogului denigrator tov Ivan Mardale- Murdărescu și dîrțomanilor**

„Creștinarea poporului român a fost, formulează Victor Kernbach (*Universul mitic al românilor, 2006*) făcută de două ori: odată de către romanii creștinați, recte misionarii legiunilor romane coloniste în Dacia de după 102, și apoi, de către slavoni, la rândul-le creștinați în răsărit după rit răsăritean- bizantin” ; în evaziunile lor pe acest teritoriu, nu prin cuceriri, ci în mod specific lor...am spune că ei îți vin în vizită, eventual în chirie, apoi nu mai știu să plece, ba cum au făcut în Ardeal și în implanturile de către stalinism ale celor de dincolo de Prut, cât și prin strămutarea masivă, ca forțe de muncă ieftină, șantieristă, așadar prin ocupație „prin rudenie săracă” ...Mentalitatea comportamentală are eficiență și în vremurile imperialismelor recente, cum a fost cel Sovromistic. Secole la rând, de asemenea, grecii au implementat în țară mănăstiri și schituri, ei fiind întemeietori, dar tot prin procedeul acelei ocupații disumulate sub „catapeteasma” vicleniei atribuite lor încă de Xerxes, ori de mitul Calului Troian.! „*Timeo danaos et dona ferentes*”, zicerea latină pentru firea lor, poate fi exactă și pentru slavi. Duplicitatea sus invocată aparține bisericilor, ci nu națiunilor, mai cu seamă cele indo-europene, cum sunt românii din traco -geto-daci. (vezi I. C. Drăgan ș.a.) .

Așadar până la venirea slavilor ce aveau să impună limba slavonă în și prin biserici, de când a rămas poporana vorbă „taie popa limba”- (vezi Dimitrie Onciul, Ioan Ploscaru ș.a.)- în secollele X-XI, ritul creștin s-a făcut în limba latină, mama limbii române în care gândim și vorbim,- „cu pecetea limbii autohtone” - vezi Camilian Demetrescu, „Despre creștinătatea română”, R.L. 2006). Nimic mai semnificativ ca exprimările referitoare în context, perpetuate până azi, care de la romani vin, ci nu de la slavi...

Ortodoxia însă a asimilat cu forța elementele lingvistice slavone, în vorbirea bisericească, slavonică-greacă sau bogomilică, inclusiv perpetuată în ic(lov)nerie, inscripții psaltirice, etc . Avem acele sintagme inițial latinești, dar pe care cu sufletul și mintea de neo-latini, le înțelegem mai firesc din memoria noastră ancestrală, dovezi sigure, vii, ale răsadului lingvistic din care ne-am dezvoltat ca popor înnoit, prin simbioză: DUMNEZEU - de la DOMINE DEO, BISERICA - Basilica, Noul Testament - Novum Testamentum, Epistola - Epistola, Cruce - Crux, Pâine - Panem, Altar - Altare, Viața - Vita, Moarte - Mors, Păcat - Paecatum (ae-e-ă), Virtute - Virtus, Noapte - Nocte, Soare - Sol, Aștri - Aster, Zi - Dies...ș.a.m.d.

În strictul areal lexical al religiei, vin tot via latina, cuvinte ca : Rugă -(ciune), Treaptă, Profet, Martir, Desfătare, (atenție, ab initio însemnând plăcerea masculină de a des-făta, de a deflora o fată-fecioară !, n) - Cină, Cunoaștere (și aceasta însemnând biblic, via Babylon Sumer, evreii lui Moise din Ur, Geneza-Vechiul Testament literalemnte a exprima împoreunarea dintre bărbat și femeie (ex. Avram a cunoscut-o pe Sara, ș.c.l) vezi Zecharia Sitchin și- sau scrierile sumeriene, n), Adevăr, Cale, Iertare, Mărturisire, Aniversare, Lumânare, Poartă, Foc, Fereastră, Turn, Calendar etc. - toate de sorginte latină.

Revenind la zicala sigur *mileneră*, din popor, mai ales în Ardeal, Muntenia și Oltenia, „taie popa limba”, vine din practica impusă de slavi preoțimii care habar n-avea de limba „liturgiilor” bogdaproști (BOG numele slav al lui Dumnezeu DOMINE DEI- Domnu I- D-zeu, aromâni sud-Dunăreni zic DOMNITZĂ, n. Red., a) vecerniilor”, „psaltirilor”, „hronicilor” etc - dar li se impunea lor înșile a „boscorodi”, cum a rămas zicerea la sate, adică a bolborosi, a bolbăi-bâlbăi slujbe, pravilele, predoslaviile, prefăcându-se a le înțelege, de unde enoriașii supuși se prefăcură la rândul-le a înțelege... Mai cu seamă dinspre sudul bulgarilor - uitatu-s-a Imperiul Bulgar ?

”Legăturile noastre cu biserica bulgară continuând și după desființarea imperiului (1246), RITUL SLAV A PRINS RĂDĂCINI atât de adânci la noi încât se menține în Biserica noastră până în secolul XVII. AȘA NE-A FOST DESTINUL FATAL AL ISTORIEI” , subl n. (D . Onciul - Originea Principatelor Române).

A. D.Xenopol : „ forma bulgară a creștinismului s-a substituit în CHIP VIOLENT CELEI VECHI ROMANE...Înrăurirea Bisericii bulgărești asupra MINTII și DEZVOLTĂRII poporului român, care ținu aproape opt veacuri, fu din cele mai dăunătoare. Devenind în MOD FATAL și limba statului, aproape singura, scrisă și citită, limba bulgărească împiedică cultivarea limbii naționale pentru acest răstimp atât de îndelungat...Limba slavă și FORMELE CULTURALE legate de ea apăsau CA UN MUNTE asupra MINTII POPORULUI ROMÂN.

Străină de mintea și cugetarea lui, ea împiedică dezvoltarea și această ÎNNĂBUȘIRE a GÂNDIRII ROMÂNEȘTI ținu timpul uriaș de aproape opt veacuri (900-1650) în care răstimp toate ideile mai înalte rostite într-o limbă învățată cu sila și nu cea firească (a FIIRII FIINȚEI noastre, a Fiindului n. Red) - gândirea rămasă *pironită* (*aluzie la răstignire*,) pe loc într-un cerc strâmt și îngust fără a putea rodi din ea o propășire intelectuală” ... Numai de schisma orientală nu aveam NOI nevoie, am încheia această digresiune deloc metaforică asupra „pironirii” pe răscrucile Timpului. (O, ce unice ne sunt

troițele la crucea drumurilor, mai biserici decât multele !)... Când cu tăierea limbii la popi și la enoriașii „razvrătirii”, a funcționat prin edict obligativitatea vorbirii limbii străine prin bisericile de rit ortodox, preoții care nu s-au supus LI S-A TĂIAT LIMBA.

Slavii au reușit tot așa să re-denumescă prin mandatul divin post-adamic (sic), *a da ei nume pe-nțelesul lor, pe legea că a da nume, este A LUA ÎN STĂPÂNIRE, a consacra (!!!) locurilor, davelor, râurilor, ponoarelor, pădurilor, viroagelor, prundișului, Munților, oamenilor prea blajini și primitori, înstăpânindu-se prin cum s-ar zice azi*, implementare: sabia și crucea, cum altădată aiurea conchistadorii la Popoarele Soarelui, au servit silnic pentru a OCUPA. Ne gândim la nobilul salut al Romei de SERVUS, cu imediatul răspuns de încuviințare , SERVORUM, și acestea confiscate de catolicismul imperial bicefal și apoi chiar demonizate (și demonetizate) de emanația seculară a bogomilismului chirilicoid: în satele din ținuturile Hunedoarei de azi, ca și în orașele ardelene, românii se salută cu Servus nu dinspre maghiară (cum confundă unii), ci din (spre) originile noastre latinești. Slavii au înlăturat termenii latini, cuvintele lor s-au suprapus, așadar ni s-a impus o dublicitate lingvistică, lezând-o și pe cea a a cugetului(cogito- cogitans...); acest lexic dublu, o perversitate într-un anume fel, dăinuie și astăzi, tendința credincioșilor fiind totuși spre lexicul neo-latin. Se preferă a se spune BINECUVANTARE în loc de BLAGOSLOVENIE, RUGĂCIUNE de seară, în loc de PAVECEMIȚA, CUVÂNT înainte în loc de PREDOSLAVIE, etc .

„Suntem singura națiune majoritar ortodoxă de origine latină care vorbește și folosește alfabetul latin. Rușii, Bulgarii, Sârbii, sunt slavii, iar grecii elini. Poporul român s-a născut creștin, nu a fost creștinat ca majoritatea popoarelor europene.”

C. Demetrescu, vs V. Kernbach, n).

Apropos: la două mii de ani de la cucerirea romană parțială și înromânirea noastră din butuc străvechi traco-protodacic, bibliotecii întregi dezbat confuzia și amuzamentul este că unele dicționare ale consarcaților - culmea! , exegeți alogeni - Xenopol (adică străinul!,n) grec, Pîrvan (ov) (bulgarochton), Daicovici(u)- slav- sârb), M. N. Rusu (rusochton cum nomine dixit), Iorgu Iordan (greco-bulgar) un Teleoacheș de-al telemahilor colonizați cândva prin sârmana MOLdavia (Dava ?, n) Kernbach, C. Daniel, Caragiale (albanez) un „ profet batjocoritor” panic-hat altfel nițel fariseu, mult cărturar, plus sacerdot al unei neo-barbarii, Horia Roman Patapievici, un Paleologu (sorginte boieresc grecească dacă nu fanariotică ; Bălăceanu-Stolnici (nomen slavon), Sevic(u)- nume bulgar sau sârb; Calinic, idem și - desigur,- POMELNICUL ce estem o nemai-sfârșită COHORS ETIMOLOGICUS cu falangele lor îmbârligate-n sterile „ boscorodiri” ...Vorba „ verișorilor” cam vitregi franțujii de azi, care probabil auzindu-i cândva pe Blahivlahi vorbind-vorovind ...voroneașian, au barbarizat maimuțărind BLA- BLAIar noi am zice trancafleanca! Curat murdar neo-Babel, dacă nu s-ar fi infirmat recent că Babylon ar însemna „amestecarea limbilor” de către (pluralul!) EL OHIM (o pluralitate de fii ai lui EL , poate geneticienii Anu-naki, (fiii lui Anu) planetei Nephilim care revine odată la 3600 de ani între Marte și Jupiter (v. Sitchin, trad Negureanu et comp.) vezi asaltul teribil al astrofizicienilor și savanților, TEROAREA globală a acestor medii care „ pregătesc ceva”, o „ revelation”. Nu vom ingora habotnici Știința recentă și bunăoară descifările a 25.000 de tăblițe din Sumer Mesopotamia, n)! - zicem DEZMETICIREA din BEZMETICIRE, zicem NOUL BABYLON - dacă nu s-ar fi tradus CORECT recent că Bayilon înseamnă „ Ei au coborât”(din Cer) ...

*

Lexicul dublu este o DIHOTOMIE, iar aceasta se poate deriva ca oglindă neagră-smolită în însăși FIINȚA noastră ancestrală, ca dobândire prin implement forțat, impus de istorie și cu sprijinul servil-colaboraționist al bisericilor seculare. A recunoaște de fapt ceea ce SUNTEM prin ȘTIRE DE NOI ÎNȘINE, cugetăm dintru simțirea de zestre (iată alt lăstar slavonism) din stră-părinți, ar fi a ne regăsi Ființial în calmul înșeninat al CEEA ce SUNTEM, fiind dintru CEI DINTĂI.

„Latinitatea limbii și structura civilizației latine (deci neolatinești, ca a italienilor, spaniolilor, francezilor, portughezilor, ș.c.l precum și rămurișului nostru de pretutindeni, n)- au menținut IDENTITATEA ETNICĂ a poporului Român (italienii zic corect ROMEN (ci nu rrom- îh-nesc! n.) în mijlocul oceanului slav ce ne înconjoară” (ibid Camilian Demetrescu: ” Despre creștinătatea română). Limba slavonă s-a impus silnic și implementul echivalează un viol - un implant prin violență, o înșămânțare samavolnică (adică slavizând puțin, „ fără voia cuiva”).

Cărțile de rit, liturgia, cărțile sacre, textele Patristice erau scrise într-o limbă străină, NEÎNȚELEASĂ (prin cuget și simțire, deci nici prin CREZ,n) , nu numai de poporul român care o

numește „LIMBĂ A ÎNTUNERICULUI”, dar cu timpul nici chiar de preoți, care s-au „dedulcit” cumva la spimpolulk ceremonial așa cum distingem limpezi fiind și azi, uneori unul chiar ostentativ cu acopăerire prozelitică, reacție a marilor seisme de facto NEO SCHISMATICE, a sfărării unității primordiale, remember Prima LUME când „toți oamenii de pe pământ vorbeau o unică limbă. (n).

Nemulțumirea și slabele crâcniri considerate mereu „erezii”, iute-năbușite din considerente pseudo-creștine, ale Puterii lumești, a durat cândva la răstriști peste șase veacuri (o mică VECI-NICIE,n)...Se pare că resurecțiile sunt de amploare și cine caută la sensul trecutului, poate deduce relativ profetic(sic, n) - ce va fi, deja este. Atunci, „nemulțumirea credincioșilor și clerului ne-ASERVIT(cum colaboraționistii care au făcut poliție politică primind inclusiv bani și mită, vezi DOAMNE, doar pentru interese „majore”, în fapt spre a-și menține privilegiile. Vai, comerțul cu nașterea, boala și moartea fizică, sunt comerciale din illo tempore, nimic nou sub soarele lui Amon Ra !Aman-Aman et Amen ! „Noul Testament de la Bălgrad- ALBA IULIA (CETATEA Alb- Dalb sau Cetatea a lui BAAL, de ce nu ...DECEBAAL, n) -tipărit de Simion Ștefan la 1648 a fost prima traducere importantă a Scripturii în limba vorbită de popor. Cărturarul scrie în Predoslovie: „*Banii sunt buni carii împlă în toate țările, așa și cuvintele acelea sunt nune carele le înțeleg toți*”. (ibidem C.D.)

Este versiunea maximei latine : „*Verba valent, sicut numi*”.

Traducerea s-a făcut în greacă și slavonă . Deși tipărită în românește, s-a păstrat GRECESCUL HRISTOS în locul latinescului CHRISTUS- CRISTOS, folosit , cu grafie chirilică, fiind condiționată SAMAVOLNIKEște insclkusiv rostirea numelor sfinte. Spuneam CRIST (grecește , via latina Christus) în secolele de dinaintea impunerii limbii străine de ocupație- năvală, substituie, disimulare, cum doriți. Înrudire cu sila, șmecherie deloc ...de-a noastră,cum ni se mai atribuie. Căci un altfel de „chiriaș” , zice ardeleanul „îți scui-pă-n ciorbă și îți f. Nevast”...Am zică că astfel de progenitură-venitură, scui-pă chiar în FÂNTÂNA DIN CARE A BĂUT răzlețit fiindu-și.

E ca și cum nebunul scui-pă-n oglindă și de fapt *pe el se scui-pă*.

*

Desigur, mai târziu, când Biblia (nume de la Biblos, care fabrica hârtia „de Biblos”, ci nu de la „Babilon, care greșit fu tradus Bâlbâire, n) - va fi tipărită cu alfabet latin, condiționarea fonetică greacă și slavonă va pieri, cel puțin părelnic, deoarece știm că în picturile parietale de interior bisericești, iconerie ș.a.m.d. persistă nu doar ca RELIUCTE rămășițele ...duplicității induse. Ce citești acolo, în ce litere buchisești, e cu totul alta decât CE gândești și cum gândești, ce vezi și cum înțelegi, nu-i așa , cinstite fețe și chipuri?

Poate fi ruptă TRANSUSBSTANȚA de SUBSTANȚĂ, LOGOSUL poate fi ÎNTRERUPT- scurt-circuitat ca Paraclet- Duh Sfânt sau mai corect SPIRIT SFÂNT, coborând într-o re-înălțare ?„E normal ca Biblia lui Galaction să se întoarcă la numele latin CHRISTOS.” Desigur, perdeaua de fum pare a stăruii asupra dilemei și disputelor : „motiv de discordie în sânul bisericii...”...Mda. Controversa fonetică, volens- nolens, captatio benelovelsis Potentum...este nu doar ce pare a fi. ESTE DUPLICITARISM din memoria freatică a LIMBII ÎNTUNERICULUI; este neo-schisma, căreia rimele cele mai imediate, altfel zicând, sunt PISMA CISMAsau Clisma

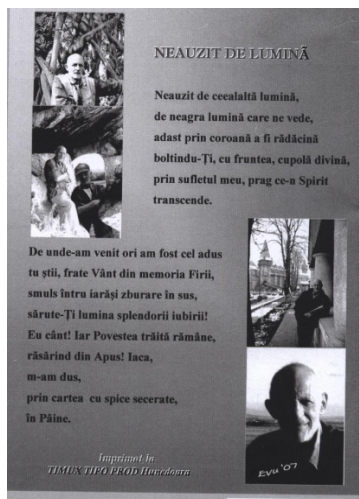
La ora scrierii acestor simple meditații, cotidienele româniei redau „savuros”- sinistru, de la Nistru la ...ministru, lista unora înalți clerici posibili candidați a-l înlocui pe răposatul patriarh Teoctist Argatu, care suportase dârș și hotărât acuzațiile duplicității față de regimul comunist-ceaușist și nici în ceasul morții nu avusese un cuvânt de regret pentru morții din decembrie 1989, cum nici Viorel Iliescu celebrul general împiciorat în ghișo Athanasie(alt nume nelatin)- Stănculescu, după o condamnare la 15 ani (neeexecutat și mereu tergiversată - dispărut de la doimiciliu și zvonindu-se că ar fi în țara lui Rasputin și lui Putin...), vinovat de genocid pentru morții „în răspundere” egală cu ai gen Chițac (acesta șobolan înseamnă!), *sunt anchetați ori deja învinuiți oficial și public de a fi făcut POLITIE POLITICĂ: ÎPS Pimen Zainea, Calinic Argatu, Timotei Seviciu, Bartolomeu Anania, Teodosie, Gherasim Cristea...cum și Corneanu....Unii dintre ei neagă și nu se prea dezgleagă.*

Dacă am fi ortodocși(x)i iudei ne-am ploconi pioși la Zidul Plângerii ori sioniști(sic!) am zice *un pomelnic al iudelor*. Dar nu sunt decât un simplu român din mioritica turmă la cheremul cu mangialăcuri fanaro- bulgaro-greco-turco - ciacâro-găgăuzo bla-blah, cum Eminescu dixit (scuzați turcisme, *Boiarii D-voastră! and nobellisimilor cu reeting de la eN.manelescu...*, ai unor foști PECURARI, azi păstori becalizoizi învrăbiți între ei chiar în Sinodul celor de mai sus...capi ai unor biserici peste care fâlfâie zăbranic de vrajbe, duplicități, în limbarița întunericului.... Oare Unul Dumnezeu se uită la televizor? Ori măcar prin înlăcrimata lentilă a Telescopului Hubble, evident, ca printr-un ochean întors ?

Evident, de dincolo de Norul lui Ort, adică din **al nouălea Cer(c?)** ©.

- Apărut în Revista Agero 2007, apoi într-un carte a mea, acest pamflet a stârnit o hilară indignare unui tov popă ceaușist- kulturnic al Suzanicăi Gîdea, Teleoaca și

pravoslavnicilor de care I. Ploscariu scrie în capitolul „Boscorodirea”... Reluarea acestui pamflet este un drept la replică și nu ne e spaimă că „taie popa limba”: el singur și prozeloșii lui nostalgici, nu o mai au, probabil îngroșată ca un al treilea timpan. Vorba lui Vafankulovski : Tiuk! Și drept la replică, vorba lui Caragiale ” *Ba pe-a mării dumneavoastră*” ! *Voila q.e.d Mardare !*



*Neauzit de lumină...
cartea arderii etapelor sau evrozelor ...*

OXIMORON PAMFLET

Pentru că tot nu veni vorba...
Mic ghimpe empatetic ...

motto (tol) ..”Atitudinea entuziasmului revoluționar. ..Scriu cu înfrigurarea emoțiilor, imediat după adunarea festivă prilejuită de aniversarea a șaizeci și cinci de ani de la crearea Uniunii Tineretului Comunist”

Gligor Hașa- „Amiaza unei iubiri”- pag. de gardă

Cuvent înainte și după sau cuvente din babaci și babuște

Moneytorul Ro – mânia: apocrife din groapa metafizicii locale

Proiect ordonată de urgență :

Gubernia,...art. 1

Deoarece numele dealului de lângă Marmosim Simeria, acela de UROI, e de proveniență incertă, decretez, semnez și implementez:

El se va numi EUROI. Ss. Incalificabil, P.Gialan Nastratin, ministrul Fînațelor

Protocolul infantei Erji Bathory

... este unul încheiat cu șapte ani în urmă cu mine însumi, ca cercetător fără finanțare al unor bântuiri din Castelul Corvinilor, a două entități: domnița Barbara Balașa, decapitată de soțul ei gelos în curtea castelului pnetru neloialitatea ei, - oarecum motivată de lunga absență a cruciatului- de la oblije-urile iatacului- și respectiv o bântuire a lui Țepeș, care a fost întemnițat odinioară aici, se spune că trăgea în țepă - surcele ascuțite -șobolaniiPersonal, având încă sub studiu fenomenul, consider că este vorba de o conspirație mult mai tare decât cea a lovilutziei din decembrie, de par exemple, și anume a ocultatei Erzebet Bathory, (**Fantoma nr. 3 Erji !**) - finanțată la Hollywood de masoneria știm noi care_

(poate va urma)

Ca antreu, o prăjitură cu ingrediente fără „ e-„uri, fără toxine, din protocolul meniului, cu precizarea că dacă aveți probleme cu rânza, e bine să pasați blidul vecinului ipocrit, care tocmai vă pupă ud și foarte roșu la față...

(Micuț tratat de netra (c) tat)

Micuț tratat de cocsochimioterapie cu aluzii la viața literalnică din zona obscură a scribilor nu departe de Castel.. Orice asemănare cu epopeea Țigandiana a lui Budai Delaunay (!) – este absurdă.

Ici colo, prin părțile adverse între ele, scârțfii protezele dentiste și iredentiste (!) ale Emanaiilor, din gândirea cigmăiană a unor prefațatori- mercenari și psalmi protestatari – vetristo-șetristo- scripto- fripto ceaușiste, din știute pomelnice la groapa altuia, spre a-i stimula adrenalina creat(oare?)- hiclean- aciuatului în cetatea cu **dealul Paiului din ochii altora**, precum și-n vatra și șatra pionierilor, în semn de vecinică pomeană. Valabil pentru toți membri și membranele partidului unic multilateral dezvoltat în curs de defrișare.

Repet avertismentul către cine se simte cu Musca pe decret : dacă reapuasează întru ecologica virgulă cauză, nu voi jelui. Dacă mor io înaintea (sau înapoia) lui și dacă nu-i tace fleanca irtericoidă, îl voi bântui! Jur pe Protocolul ERJEBETH TWO ! Hauk !

Povestea hazoasă a vieții literalnice

Puțini am fost, mulți au rămas ...care scriu cărți într-un glas...

Perle

„ Eu, poetul, vă zic: Înainte !” „ Cornele, Cornele/ ce faci cu cuvintele mele?/ Le iei de la mine/ și tot pe mine mă critici/ Unde vrei, dragă, să mă ridici?!”

Cornel Cerb Lazăr, Eu, poetul, vă zic: Înainte!

ed Călăuza .v.b. 2007

„ **Dumnezeu/ a îngăduit/ Omenirii.../ A răbdat.../ Multe, multe**

...”**artista Mașenka Furtușnik**, „ Credință și iubire, vol VII- versuri, printed in Romania, 2008: născută la Rădăuți, excursii de studii la Galeria de Stat Moscova, Kremlin, Tașkent, Uzbekistan și bran, Lăptișig, Berling, Praha, Budaposașta, premiul radio Sica, Deva. 43 de expoziții personale. Are 24 de volume pregătite pentru țipar. Mai scrie **FALS că este** „ membră a Uniunii Scriitorilor” !! Am numărat 67 de greșeli inadmisibile de gramatciă elementară în ultima-i operă...Pretinde sute de mii pe un exemplar. Vinde și prin biserică.

Este membră (așa scrie, corect ar fi fost membrană ? . (citate de pe coperta 4- a cărții). Voioase vremuri !

*

Ultima Internațională Congresul al „ n-șpelea al tuturilor globalizațiilor:

„ Hai la rupta cea mare

Om cu rrom să ne urnim”

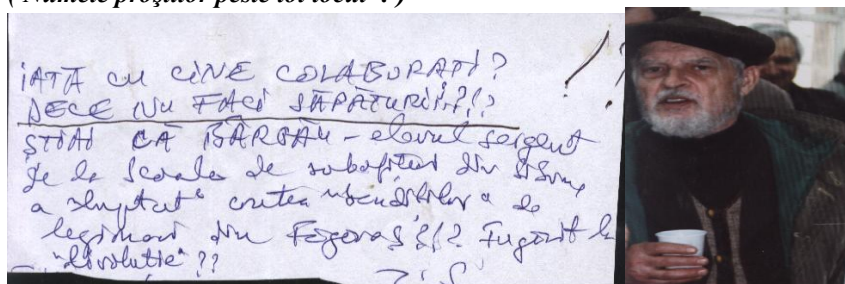
(din manifestul celor peste un milion (nou) adică Ron, adică viitor Rrom, de cetățeni români euro-penisați, care sunt exploatați în Italia încălcându-se dreptul la muncă și stângul la nemuncă”)

VECHEA NOUA MINORIA- Da

„ De toate despre (ne)toți” .

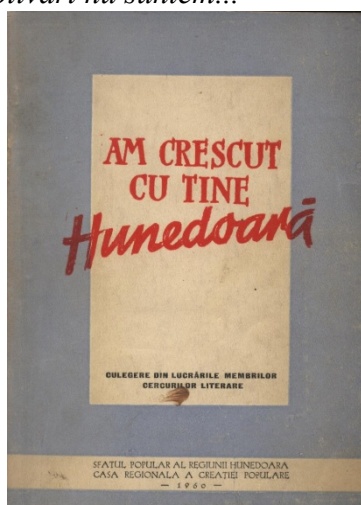
„ Nomina stultorum Ubique locorum”

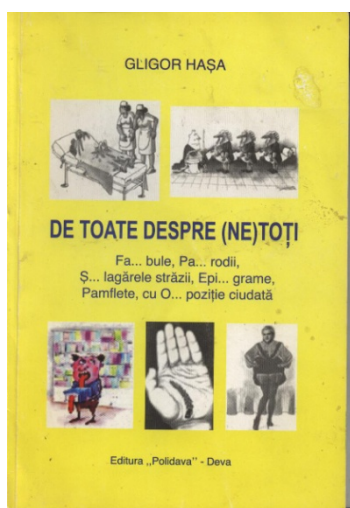
(Numele proștilor peste tot locul”!)



Povestea vieții încă literare din zona obscură V Rest ...

Irimie Străuț, victimă a proletcultismului și plagiatorilor scenariștii „ Lupeni 29” ...și a fostei școli de literatură care l-a ucis pe Labiș...Fragment din protestele cu care mă bombardează poștal simpaticul Irimie Străuț cerându-ne „să facem săpături” ...Păi facem dar nici gropari, nici poliție literară, nici colivari nu suntem...





_____ Cărți rare, cărți voioase la vreme de criză... Oferta site a autorului pe internet !

Pauza de șpritz :

..Trăiască lupta pentru liniștea călăuzitoare a tuturilor, celor jos cei de sus, sus cei înjosiți, oriunde vă mai aflați ! Că mâine nu se știe, iar ieri se știe după cum ajung istoricii la putere, cu pensii foarte mari. Triiască oțelul, sîrma și cocsochimica terapeutică prin prodeceul tehnologic Turnare continuă CSH – MITTAL . Vivat poarta Zgurii ! Subsemnatul pensionat, după disponibilizare și șomaj...mulțumește din inimă mușcată partidelor în frunte cu urmașii LOR.

Triiască lupta pentru **Pace. Pa !** Tradare tradare, dar să știți și VOI !

Încă o victorie asupra subrealismului fost și viitor socialist cu fatza umană,

dar prin spate !

Premio ITALIA al Academiei Petrarca, di Viterbo

Un juriu prezidat de ssa. Pasqualina Genovese d'Orazio fiica lui Eugenio Montale, a decernat Premio ITALIA 2007 poezilor români Eugen Evu și Elena Daniela Sgondea, Premio Letterari Internazionale al Academiei Francesco Petrarca . Premiul a fost patronat de Stato Italiano, Stato Vaticano, Senatul Italiei, Ambasciata Estere de Santa Sede, Consiglio dei Comuni e delle regioni d'Europa, Assessorato Cultura e Turismo, Regione Lazio, Regione Toscana, Regione Umbria, Comunita Montana dell'alta Tuscia Laziale, Provincia e Citta di Viterbo, Italia.

Primim

Morel Abramovici/ Israel



Morel Abramovici s-a născut la 13 Aprilie 1947, la Iași. Așadar cabasilitic glumind, avem o cifră a Păcălelii (1 April) și una întreagă, a ghinionului fatidic. Colaborează la reviste din Israel, România, Canada, S.U.S.,etc (Revista mea, Tribuna Magazin, Adevărul, Facla, Almanah Rebus, Rebus Flacăra, Provincia Corvina ș.a.)

Admirator declarat al dr. Ahille Glauber din Israel, publicist, și el însuși umorist, pe care l-am publicat în România, el este un remarcabil aforist și om de duh a cărui originalitate cosntă (deloc paradoxal) în modul de a vedea realitatea fățiș, de a observa absurdul banalității, al existenței chiar, cu permanența lucidă de a nu lua nimic în grav, cu alte cuvinte nici condiția umană. Poate că adie un vag vânticel atitudinal zicând, dinspre clebrul cimitir de la Săpânta, amintindu-ne și de un veritabil calsic al genului, tot evreu, cu pseudonimul Ion Pribeagu. Să fie o aluzie la Evreul Rătăcitor ? Remarcabil îmi pare că el nu este nici habotnic, nici fariseu, cel mult un cărturar modern, sfântos și mucalit. Dincolo de iuțea enunțului, se ascunde un filosof sfântos și un dornici de a comunica rapid, fără volute și zorzoane, fiind un empatic plin de vioiciune, moralist modern . Morel Abramovici ne semnaleză două noi cărți editate în condiții de lux într-o limbă română așîșderea.Cum scrie dsa ca motto la „ Asta e situația!”, editura Onyx, 2007 : Deosebirea dintre clasici și mine : clasicii au scris în limbile greacă și latină, pe când eu scriu în limba română”..

Îl cred, numai că aș fi curios să știu dacă gândește în ebraică. Cum- necum, atât cartea sus numită, și a doua „ Categoria pană”, sunt foarte agreabile și în limba română.

Efectele comice sunt extrase de acest autor foarte serios, ce pare a glumi pe seama sa, prin rostirea paradoxului, sau prin calambururi, cu o finețe ce vădește nu doar cunoașterea limbii române, ci și bogăția ei de nuanțe. Notațiile sale sunt spontane, ascuțite,ale unui înțelept care preferă să uzeze de sarcasm chiar pe teme grave. Uneori reia teme de când lumea, cu aerul de a descoperi America, însă la urma urmei ce e viața dacă nu o emerică pe care o descoperim mereu ? Sau care țară alegeți ! Umorul lui Abramovici este negru în sens că este cam englezesc, dar aș zice că e umor ardelenesc. Sec. În graba lumii, literatura de acest tip este de consum, de vacanță, de noptiera, de iarbă verde și oricum ...de citit.

Glumind, în loc de **Morel**, l-aș reboteza **Umorel!**

Patriot este un tip care se plânge că impozitele sunt prea mici

După ultimele mele greșeli, le prefer pe primele!

Unele femei se plâng că nu au ce îmbrăca, iar altele că nu au ce dezbrăca!

Cel ce schimbă mereu femeile, studiază anatomia comparată

În conserve peștii își pierd instinctul de conservare

Moartea este cel mai grav eveniment din viața omului.

Bogatul trăiește ca orice om, dar mult mai bine.

Pe o femeie rece, banii gheață o încălzesc.

Faptul că sunt contemporan cu mine însumi, oferă o valoare mai ridicată epocii în care trăiesc.

O singură dată s-a comporta bine față de nevastă-sa: când a lăsat-o văduvă!

Dumnezeu este ateu: nu are alți dumnezei.

Eu n-aș întrerupe o femeie care tace.

Am căzut în ispită dar nu m-am lovit rău.

-Domnule, te cunosc de undeva ?
- Nu cred, probabil că de altundeva !

Foaia Ventrilocul tuturor / număr unic.

Că tot nu veni vorba ! ...

Draci tovarăși și tovarășe, membri și membrane !!! Bă toarși!

Foicica macului,

Să ne ducem dracului ...!

citad din Nichita Stănescu.

În Decembrie 1989, prin birourile abandonate ale pecceristilor și ale Lăsatei Secului – citește securității- Hunedoara, au fost găsite dulapuri tixite cu astfel de lozinci mobilizatoare... Câteva mostre sunt din cabinetul tovului secr. Cu „propanda”, Avram ..., evident de un umor superior celui aproape neprihănit al d-lui Abramovici Morel. Aceste lozinci au fost, vor fi, deja sunt, valabile în contextul U.E. și noilor sarcini și de aceea, cu simți critic și autocritic la vremuri de criză, vă amintesc că: românii nu au verbul esențial A MUNCII pe filiera neo-latină, ci doar din dexuri halogene: munca – este cuvânt unguesc / no problem; ar mai fi A TRUDI dar acseta e slavon; a lucra nu e în niciun caz românesc nici el; ar fi labora- din laborare- dar pardon e un barbarism, deoarece hâtrul muncitor proletcultizat „, labora di mano zice/ onanism zice.

Cel mult „, a te face că lucrezi”, cum a lozincat la TVRL a- românul Ion Caramitru (și cum zbiera la cultură toarșa Mitrofanov (...), în celebra scenă revoluționară „, Mircea, fă-te că lucrezi”! Am mai observat că grosul lingvistic al tutulor chestiunilor noastre de limbă (sic), sună rusește, via Trenul Foamei – Hunedoara – gară, de par exemple: toate ne sugerează că suntem SLUGI, de unde verbul A SLUJI, (partidul, gubernia, Țarul (pardon, țara ! , interesele naționale, mai nou U.E. axa București- Londra- New-York !

Acest ETIMON derivat este cam SLUT, dar integrat ca vocabulă, în strămoșeasca-ne cabbalistică, ne va deznoda mințile și vom birui! Că prin biruri, (azi numite taxe, impozite, etc, vom supra și sub- viețui! Țara asta nu e a noastră, nici a lor, nici a celor ce mâine vor râde în soare, ci a urmașilor urmașilor turmașilor slujbasilor! ...

... Băăă **Domnule poet pen-sionist** ! Tu să tăceți când vorbiți cu mine!

Am ajuns la concluzia că timpul și spațiul nu sunt rotunde, ci în formă de stea in cinci ghimpi . Nu a lui David, ci a lui Stalin. Orice ecologizare vom face sau nu vom face în Valea Cernei , steaua – CRUCEA ÎN CINCI COLȚURI stă mărturie pe fosta gară a Hunedoarei, că vom birui și vom fi mult mai mult decât am fost dar l-am împușcat cu iubita lui soție !

Dovadă stă și chezaș steluta „, cea de sus/ care ce-o avea de spus? „, **Păi socialismul spune ea, se va ca- pi-ta-li-za! Stelutza, ninocika, natașa, monica, udrea, oricum se va numi, tot** în cinci colțuri și roșie ca o sfeclă, ne va CĂLĂUZI spre mântuirea TUTULOR, cum fain scrie o ziaristă din Deva. RRRRRRRoșie cu burtică virgulă ca aia de pe chipiul ostașului sovietic eliberator, ce străjuie pe turnul fostei gări Hunedoara, cum just scria dom K lemente despre soldatul sovetic eliberator cu **Katiușa**, de unde derivatul **Cătușa!** Căci deoarece pentru că vorba poetului Victor Costel N. Cazan, „, am crescut cu tine, Inedoaro”! Veniți la gară, hunedoreni ! Pipăiți semnele ! Stelutele mici sovietice de pe burlane. Stilul clădirii, frate cu cele din Siberia și Basarabia lor. Să vă fie clar, gara va fi loc de pelerinaj și muzeu. Dar curaj concitadini de cartier ! Nu mai avem coscari, furnaliști, șamotori, turnători (mde!) însă avem cocalari: un „cel mai mare artist local” deja coace proiectul cu bani europeni ! Un ministru emanat de la noi dar mai mult tot de la ei, coace un proiect ce se va arăta la timp, va elabora – *di mano-* acest grandios proiect, măi animhăl , my darling! Veniți la gara Hunedoarei, care va fi loc de pelerinaj pentru toate confesiunile

religioase din lume ! Vedeți și vă cruciți: inestimabile – pe banii sindicaliştilor obsedantelor decenii 1953- 1989 și mai departe ! – vor salva județul și cu marmoră de Rușchița și videanu voi vom facem aici noi : Cel mai profitabil punct turistic din Est, Vest și Rest !



Tezaur hunedorean inestimabil: ***Pui de pădureni***

Veniți să vedeți cele două fresce pictate cândva de niște tovarisci ucrainieni din Maldova sovietică în incinta acestei gări fără ..trenuri..Ea a fost inaugurată stalinist cu „Trenul Foamei” No și care-i problema? în zisa unui fost big-a activist, azi big ministru ? Așa a fost să fie, noi așa am fo, capul plecat sabia nu îl taie. De tot ! (Hi, hi !)

Bă toarșu’ ...domnu, nu mai agitați spiritele ! Scrieți ce vreți, că noi facem ecologizarea ! Voi, scriitorii, ne-ați făcut întotdeauna probleme... Ah, ce aș mai cânta o țîră la acordion, la armonică, iote cum cântau ăia din frescă prin 56 ! No fain mai era când mergeam de Unu Mai la Pădure, beam bere și mâncam mici, iote așe săreau ! Acu bagă ăștia, capitaliștii, bicarbonat în ei de se umflă ca opoziția la ședințe, le băgăm accize și le tăiem BOC celuța cu euroi ! Vă promit în actualul mandat (nu de arestare !) un big muzeu, după ce veți electroniza dracului ceasul (era să scriu ceaușul!), acum oprit sub burtica stelei lui Stalin . Și pe cadran să fie adăugată ora 13, iar în fiecare noapte fix la ora 12 toți românii încă acasă, ca și cei duși cu muncile prin lume, vor auzi celebrul imn „,Deșteaptă-te, rromâne”! Important e să bage euri în țară, că nu avem decât 92 de miliarde euri de-astea, datorii !

Domnule poet al orașului, așa cum ți-am spus, taci și scrie-ți cărțile ! Dar nu uita : **Tu să taci când vorbești cu mine !**

Răspuns: STRĂIȚI și STIMĂ ! Redau vulgului, adecă desecretizez, câteva mostre din lozincile re folosibile, salvate de recentul incendiu de la biblioteca clubului „**Siderugisitul**”, **in memoriam remember al foștilor membri și membrane :**

MOSTRE dintre LOZINCILE ...ceaușiste ale pensionarilor big

- * Trăiască PCR în frunte cu secretarul său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu !
- Trăiască victoria în alegeri a Frontului Democrației și Unității Socialiste !
- Trăiască PCR în frunte cu secretarul său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu (dublură, n. Red)
- Luptăm pentru scoaterea în afara legii a tuturor armelor de distrugere în masă !
- Să se oprească amplasarea pe continentul nostru a rachetelor nucleare cu rază medie de acțiune !
- Lucrători ai ogoarelor ! Pacea reprezintă condiția fundamentală a muncii rodnice, pentru bunăstarea tuturor ! Luptați activ împotriva pericolului de război, pentru dezarmare și pace !
- Oameni de știință! Mame ! Oameni de cultură și artă! Cerem ONU și tuturor forurilor internaționale să facă totul pentru oprirea cursei înarmărilor, pentru colaborare între toate statele lumii!
- * Jos politica imperialistă de forță și dictat !

Et-ceterashi !

(Cabinet PCR municipal.)

ADAGIO ma non troppo sau veșnică pomenire : Avem un piroman longeviv ?

Camioane de astfel de „materiale” au fost reciclate ca hârtie de „tineretul revoluționar, sau arse, alături de tone de „opere „ ale tovarășilor El și Ea ... În podurile din unele cămine culturale aferente orașului, s-au găsit tone de alte opere, de Lenin și Stalin, Marx și Engels ... Cele ale lui El și Ea au asigurat căldura multor sobe de tuci sau hârtia igienică a WC-urilor turcești, din fundul grădinii ... Cartușele de Kent și țoalele protocolare, calupurile de whiskey din debaraua Cabinetului au fost fumate și beute de loviluționarii înfierbântați. Ușa primarului a fost incendiată, dar s-a stins totul în familie. Cartușele adevărate s-au tras câteva zile, inclusiv după 22 , de unde celebrebra întrebare retorică-istorică : Cine a tras în (N) oi, după ddojdoi ?! Măi dragă. Cei șase așteaptă răspuns... peste 30 de ani ... din „interes de stat” .Arhivele secului, miliției și alte cele, au fost mutate la o unitate militară CI din Cluj Napoca , acum ..17 ani. Fonduri de inventar sau bănești(?) ale UTC, au fost „reciclate „ de efemerida „Forum 22”, bar cu jocuri mecanice, biliard și alte cele, ulterior incendiată anonim și redestinată ca spațiu unei firme cu geamuri mate)...*Voilla !!! Uluitor cum nu am uitat ! Oare același PIROMAN a incendiat imediat după loviluție și ușa primarului de atunci ? Și de ce nici până azi nu a fost descoperit ? Nu cumva? !(Arhivar)*

Celălalt

Nichita STĂNESCU

Ars poetica

Cuvîntul moare în tăcere
Se sbate înjunghiat de vis
Și vrea bacșiș și vrea durere,
Și-ntinde pumnul drept, deschis

Atîta aur pe icoane
Prea în zadar s-a spălăcit,
Căci găozarii cu plocoane
Abia acumau conăcit

Și-și geme-n sine universul
Beția stearpă de hașiș
Mă doare surd,
mă taie versul
Cum simți nevoia să te piși.

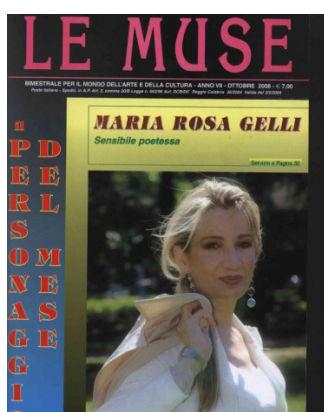
Anti ars poetica

Foaie verde fir lalele,
Din puzderia de stele,
Galaxii, cuvânt, luceafăr,
Bolovani în pieptul teafăr

Înimă în piept bolnav
Stă luceafărul jilav
Diamantul în gunoaie
Te dospesc și te ogoaie
De auzi voce năroadă
Cîini cu galaxii în coadă
Patimi, vers cuvîntului,
Cîinele pămîntului

Foicica macului,
Să ne ducem dracului ...!

* din Argotice, 1991. Alte cele cu oțelari, lingouri, furnale, fericire comunistă, în vol 2 al acestei cărți, în curs de epuizare. (Vezi Roșu vertical, 1967). E păcat, bre Nichi ! Dar, vorba ardeleanului cu pioneza: dacă trăbă, trăbă!



Semnalată de Maria Teresa Liuzzo,
Frumoasa și talentată poetessă Maria Rosa Gelli
tradusă prima oară de noi în limba română
în excelenta revistă *Le Muse- Italia*, 2008.

Dreptatea cu capu' spart

**mic pamflet capitalist- realist- o autocaracterizare și Dare de Seamă test grafologic
pentru legea guvernului Boc de ascultare și interceptare 2009**

Trepidația mediilor induce o și mai pustiitoare anxietate societății în derivă galopantă, după
ruptura de totalitarism....Odinioară, visător cum sunt, cum fiecă om născut ci nu făcut a fost visat
cândva, a se naște ..., vai mie!, am scris că acestea ce ni-s date –n prag de mileniu nou, sunt ,,
suferințe ale vindecării”... Fie să fiu eu profetul mincinos!

*

COGITO:

**Am fost un mare naiv o viață-ntreagă,
sper să fiu tot așa o moarte-ntreagă !**

(Eugen Evu)



Un catindat sextappel –cf Cațavencu

care le spune elevelor din manuale alternative și unor dăscălițe „de ce iubim femeile”. Un răspuns îl are, în gâtlej, Nina Cassian candidata concurentă a sa, no-belistă ...

Mircea Cărtărescu

Văzut cam eclectic de Petry

„ Bolile individului sunt bolile societății”, mi-am fost amintit, un halou vag ca un suspin ale memoriei. Îmi trăii aventura în infernul „ discutabil”, cum Ioan Alexandru spune, - iar odată prăbușit acel sistem în care am trăit 45 + 9 luni(prenatale) – avui sublima utopie sau dacă vreți mistica, deliranta revelație ce parcă înnebunise în Decembrie 1989, întreaga națiune : suntem liber, i-au împușcat pe tirani. Îmi amintii atunci de Mischnik, de cum defnise el în Polonia, falsa solidaritate a massificării din regimul pretins comunist, în fond unul (altfel la ei) tiranic: așa cum deasupra unei sticle cu apă undelele PARE unitar, fiind captiv formei sticlei, odată revărsat acesta se descompune în picături. Adio unitate !

Deodată, tot ce părea istorie la noi, s-a schimonosit: din acea falsă unitate „ de neam și țară”, Una „ a rezistenței prin cultură” (enunț odios de sinistru al eliticului eclectic totdomn Manolescu, un *dublu clon*, al lui Călinescu (în critică) și al lui Iliescu în politikon...) , iar eu resimțind această revelație a Schimbării (dirijate și în complicitate diabolică cu deruta mulțimii lui Gustave Le Bon- (Miron Cosma- Marian Munteanu etc) întâi ca o (sic, n) „ nouă naștere” , am sărit nebun de libertate, să editez primul săptămânal liber la Hunedoara (județean) : cum să-i dau nume, dacă nu Renașterea Hunedoarei „? ...După nici nouă luni, eram silit să îl opresc, deoarece o nouă cenzură (veche) – perfidă, securistică, a Emanațiilor lui Iliescu et gașca, mai clar acoliții lor din județul cel mai proletcultizat din România, (cripto-ceauștii) – s-au simțit în pericol , iar eu eram „ gura spartă”, sau „ dreptatea cu capul spart”, din zona asta ... Pe frontispiciul „ Renașterii” scrisesem : „ Dacă dragoste nu e, nimic nu e” ...În acel ziar, cât a fost el, am scris despre distrofismul halucinant al „ democrației de tip iliescu- roman, am scris eu și cei ce m-au urmat o vreme, tinerii, tirajul era de 30.000 de exemplare, dar efectul a fost: marginalizarea mea și mai cruntă ca în securismul ceaușist, amenințări nocturne telefonice ale foștilor anchetatori și ale unor activiștii care ne mâncaseră ficiții înainte...Solidaritate scriitoricească ? Vax ! Doar câțiva, dintre cei tineri, talente literare ce urmau a emigra cu toții (!), în Germania, Franța, Italia, SUA, Canada...La 45 de ani ai mei, cu doi copii școlari, cu soția fără serviciu, am înțeles iute că „ renașterea” este, cum am și scris, una „ cu forcepsul” și că acea democrație „ originală” a lui Iliescu moscovitul, era una distrofică...Sutelor de mii de nenorociți născuți cu forța sub incidența decretului ceaușist, li se adăuga un copil- monstruos, „ democrația originală” ...

Am fondat publicații efemere, apoi am fost temporar partener cu alții care încercau același lucru, o presă mai liberă, ideal al speranțelor din 1989.. Rând-pe –rând, s-au năruit toate, rânjetul fiind al conspiraționiștilor ce preluaseră „ capul trebii”, pe principiul uzurpării, sămânța rece a „ Revoluției”. Dacă ar fi sa ma rezum la un singur cuvânt privind România din Noaptea de 21 Dec. 1989 spre 22, cuvântul este ILIGITIMITATE. Evident, a puterii (lor) ce s-au succedat, TOATE emanate din nucleul dur al comuniștilor – ceauștii : urmare a Monstruoasei Coaliții: dintre uzurpatori și serviciile secrete.



Muza se amuză ...sau intimfHADA (???) electorală 2008

SAMIZdat FAURit de Titi Zgîmbău de Huniadex,

biciuind – delirant radicalist necruțător și cam agramat, imaginea primarului liberal ales Ovidiu Hada, de pe poziția...

„ Striviți partidele”. (Prietenii nu prea știu de ce! E nostalgia partidului unic?)

În SIDER /urgisita urbe cvasi- proletcultificată între 1947- 1989, am reușit câteva lucruri de care sunt relativ mulțumit. Respectând proporțiile, eșuând (datorită cenzurii rapace) cu ziarul Renașterea, cu cel efemer, sindical- administrativ Semnal, - vădit nedorit de ambele părți, (Ghe Pogea- Vaidoș Petru), - cum sa dea bani și mâța, și șoarecii? Apoi editarea a 58 de scriitori, unii tineri, alții marginalizați în regimul trecut, precum și a două antologii exigente. În mediul public, am continuat să mă implic în sute de „ acțiuni cu cartea” și artele plastice, domeniu în care fusesem specializat prin două cursuri intensive girate de fostul minister al Culturii, ca fost referent principal la Casa de Cultură Hunedoara ..

Cea mai demnă de reținut a fost fondarea și editarea unei revistei de literatură și arte, „Provincia Corvina”. În ea au debutat sute de tineri, în ea s-au perindat în 13 ani, zeci și zeci de autori din țară și din lume, români din exil, diaporeni, și numeroși autori străini. Am stabilit și dezvoltat prin revistă și redactare editorială, punți de legătură literară cu eminenți scriitori din Italia, Germani, a SUA, Franța, Belgia, Elveția, Ungaria, Croația, Basarabia, Anglia, Australia, revista cultivând inclusiv traduceri reciproce... Din colegiile revistei mi-au fost apropiați Ioan Evu, Dan Pichiu, Nicolae Szekely, Paulina Popa, Ion Urda, Radu Roșian, Constantin Stancu și alții. Din 2006 programul revistei este unul de deschidere europeană și promovarea valorilor culturale din județ. Personal, ca scriitor ce am fost hărțuit de securitate și partidul ceaușist, mi-am făcut singur lustrația, în revistă mai puțin, în cărțile mele. M-pe mine dar am atras după mine numeroși confrăți spre reulitele lor și numeroase premieri în țară și occident . Sprijin nu am avut decât efemer, mereu fiind asupra-ne ingrata problemă a finanțării. Nici primarii locali nu au dorit viață literară, eventual doar presând la o altă înregimentare, obsedantul reflex al puterii la noi. Totuși, o înțelegere am avut din partea C.J. H. – mai cu seamă ai majorității liberale dar și a unor consilieri din alte partide.

....Tac în mintea mea, în memoria mea „ monstroasă”, cărțile care poate ar fi catarsice, ori doar exorcizante? Am trăit dramatic, și înainte de 1989, și după, aidoma milioanei de români. Nu am devenit radicalist, unica formă de a mă apăra, este Umorul ! Ce patos negru arde în memoria mea ! Poate că tocmai aceasta m-a îndârjit să continui până, iată, în pragul celor 65 de ani ai mei.

Aici, unde sudalma și ruga ipocrită-umbra injuriei - fac ...campanie electorală, dacă nu e panem, măcar circensis ! După rezultate, se bat pe umeri și beau și bat palma. Iar între timp ne trece viața. Iarăși „ generație de sacrificiu”, alt exod „ biblic”, de astă dată pentru vreo 4 milioane de români siliți a munci prin țările sătule, a îngriji bătrânii altor neamuri, a prelungi trauma existențială ca o

stigmă perpetuată din generație în generație. „Reformatorii” își fac palate opulente, au învățat de la țigani becalieni, în vreme ce ruina unui big-combinat din care a fost vândut pe mai nimic ultimul șurub de fier, ultima bobină de cupru, munții de zgură și utilaje moarte, este un soi de muzeu sinistru al zădărniceii sacrificiului : în numele „ patrie”, a „ partidului”, a „ idealului național”...Culmea este că majoritatea parveniților reformatori provin dintre cei ce alaltăieri au „ înălțat opera”, iar acum tot ei o „ reformează”, prădând statul și nu un statu abstract, ci statul viu, care sunt oamenii...Imensa „ gaură neagră” înghite în continuare viețile urmașilor, le mutilează destinele, înghite baalic de-a valma, cu cimitire cu tot, energofaie tenebroasă, Istoria...*A cui istorie ?*

*

Scribul, martorul, dezmeticitul celui de al 12-lea ceas, este în estinție...Cui îi mai pasă de poveștile noastre, de Povestea Vieții unei cetăți cucerite barbar de ...proprii ei apărători ? În decembrie 1989, patrolau pe strățile orașului doi-câte-doi, „ revoluționarii”, conduși prin Telex de Iliescu et company- Uzurpator. Smucitul la mesr și longevivul EMANATUS al criptocomunismului, Ciocoiul și falangele ulterioarelor Camarile:: Toți și-au pretins legitimitatea revoluției, care de fapt a fost o Contrarevoluție, maimuțărind și Revoluța Franceză, și cea pornită pe crucișătorul Potemkin... Iată delirul Leviatanului și urâciunea pustiirii. O apocalipsă camuflată în triumfalismul pseudo- democrației „ cu față umană” ..Cine va scrie istoria adevărată, alta decât cea a „ manualelor alternative” ? Patosul meu negru devine simplă retorică, nu-i așa,? În anno Pomini 2009, la Hunedoara a fost ales un primar liberal, Ovidiu Hada, întors din America... Nu voi uita niciodată de ce manieră deșăntată, grotesc- caragialiană, s-a „ organizat” campania. Dincolo de stupefiantul (pentru unii), succes, am înțeles – ca și în Decembrie 1989, mecanismul și deloc profetic, ci deductiv rațional, am știut ce va urma. Am schimat în două rânduri câteva cuvinte cu noul primar, unul dintre cei șapte fii ai domnului Gligor, de care scrie în această carte : mi-am dat seama că fără aliați dintre chiar foștii săi adversari înverșunați, va eșua. Am încercat în felul meu o pledoarie pentru cultura cetății, apoi am simțit nevoia să plec....Pensionat, am suportat o îmbolnăvire, efect al „ terenului otrăvit” care a fost viața mea, viața noastră...M-am întors la uneltele mele, cu prietenul meu rece, calculatorul.

La capătul firului invizibil, domnul primar este mereu ocupat, asaltat de lupta în care a intrat: comunicăm prin satelit ! Iar în blocuri, cetățenii care altădată băteau în țevile caloriferului, acum comunică prin ...certurile la facturi, blocajul lifturilor, vinderea fortuită a apartamentelor, invidia față de cel ce are și nu știm cum dracului de are, prin debrașarea de la apă potabilă...: știți cine nu plătește, păi tocmai cei ce au mult dar nu vrea mușcii lor să dea ! Plătesc toți, pentru unii: asta da post- comunism ! Rabd ...”răbdăm tăcerea zborurilor lungi”..Anotimpuri smintite, buimăceală a „ noii făuriri” ...În parcul de alături, lângă fântâna cinetică moartă, se înalță de aproape 25 ani, o noua catedrală... Hramul ei promis era „ a eroilor revoluției”, numai că acum va fi „ a tuturor sfinților” ..Popa cel tânăr predică prin megafon, se aud cu mulți decibeli, cântece de la Athos, de la Constantinopole- retour Istanbul. Se cer încă zeci de miliarde, de la Bugetul local. Alegătorii – cu toți, candidați la ecumenicul underground din Valea Seacă – au nevoie de serviciile existenței „ clasice”, așa că aprind lumânări și cotizează la ceruri, prin intermediar, un loc pentru veșnicia promisă...

Tot a mai bine decât în ultimii ani ai ceaușismului, când Casa de Cultură – sala discotecii, - ajunsese ...capelă pentru vașniciei noastre activiștii...Unii dintre ei părinții sau unchii celor ce azi ne „ reformează” ... Vivat națiunea, pupat pța independenței !

Asurzitoare tăcere ! Dă mai încet, popo ! Dați mai încet televiziunelor ! Prietenii – trăiască berea în care s-au născut ! – Dați mai încet!

Băsescutatulicitanasescriptoiudandediaconescubecalibocstratinpippidiciochangrecoteiibulga roii ruteniimixtura Dați mai încet, Disfonctilor ! Că se împute materialismul sub kilotvații ascunsele lui iliescu și emanații ! Moartea nu iese la pensie, moartea face bișniț cu istoria, acolo unde țara este ocupată de proprii ei cetățeni. Fumgarii ale îndoctrinaților, crematorii ale memoriei ultragiante, robie prin dobândire genomică. Delir asasin al „ istoriei”.

Predica din pustie cățărată pe Munte ! Re- decapitarea ultimilor regi dacici. Și a celor alogeni, a întregitorilor, și a descălecațilorUrmașii lui Cain în mincinosul Canaan. Scâncetul „capului plecat pe care sabia nu îl taie”. De tot.

..... **Voi scrie cu sabia !**

...dați mai încet moartea asta vie !

Anul ăsta „ crucea de flori” era de fapt una ancorată cu bolovani, prietenii știu de ce ! Oricum, tot o fetișizare delirantă este. Ca mai toate. De ce oare ne hrănim cu circ, în această arenă, în acest turnit măsluit, în acest meci de fot BAAL aranjat ? Mereu rapidiști, între steaua și dinamo. Ce-i aia „ dinamo”, bre ? Avram Iancu nebun pe dealuri ? Tehnocrați schimonosind pravila și finanțând pârlaoga ? Mașina de spălat conștiințe, în care mereu se desperechează ciorapii? Discursurile despre „ Ridică-te Gheorghe, deșteaptă-te Ioane ! ...

Desecretizarea, anonimizarea, pidosnicia dosariadei ? Minciuna de sine, cea mai scabroasă, indulgențe electorale, voturi tranșate? Main Kampf-ul roșu- stacojiu and popincurismul propagandelor părluind sacul spart al Utopiei ? Pașalic post- sovietic, sau Mittel Europa (recte MITTAL indian?)..? Babilon înseamnă Bâlbă. Al cui război duceți voi ?

În saloanele de urgență ale reformei e înghesuială: se plătesc facturile scadente aprioric, a salva ekonomiscita ! Milioane de pasibili șomeri în țara lor, boncăluie prin occident, în vreme ce părinții lor agonizează prin dosnice apartamente. Ridică-te, Gheorghge, Ridică-te, Ioane ! Dați la chetă indulgențe,

....ei așteaptă sub dealuri pedepsite, Transferul, învierea, Împărăția...

Vechilii ei sunt călare pe căruța cu coviltir a noii ordini . Cozile de topor ceartă pădurea, cortina de fier vechi a căzut.

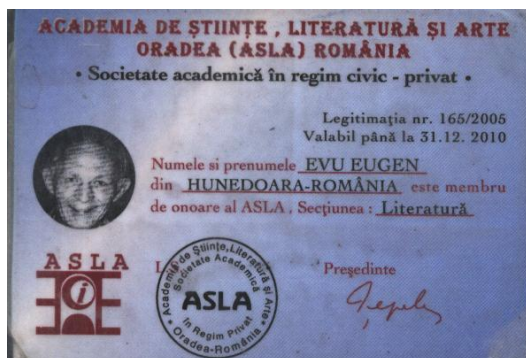
Iată poemul subrealist capitalist copitat : în țara lor, cei ce fac pușcărie pot ajunge chiar miniștri, și cu ajutorul lui Mamona, lideri de partid, euro-parlamentabili sau chiar președinți ! O nație care îl așteaptă pe GODOT- escu.O nație în care primii ce înnebunesc, ne sunt Poeții. Istoricii redistribuie. Mi-e milă de ceea ce iubesc: obârșia, paideuma, melosul, ramura ...

Noi suntem poeții pedepsiți a nu uita ?! Tac în noi viețile trăite în adâncurile sinelui, tac sau sunt ucise în noi, iar și iar, din părinți, adevărurile ce ar fi trebuit să ne mântuie, ci nu să ne bântuie. Cine sunt cei ce decid dacă tu, eu, noi, ne merităm **Pâinea Bătrânetii**, după ce am cotizat cu viețile și bolile noastre, cadavrul unui stat înstrăinat sieși ?

„ Cine ești dumneata, tovarășe”, întrebau ziarele prin 1989...Apoi au învățat și ele să tacă, echidistant, plătiți ca nou val mercenar...” Cine ești dumneata, tov Martinovici” , întreba un domn ulterior plecat în Germania ? Păi asta a fost, „ dacă știam în ce mă bag” ...

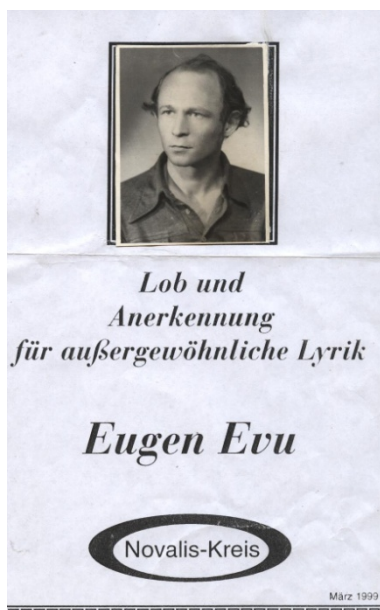
Avem nevoie de finanțări externe, pentru spreuri cu freon ecologic, metafizic- amanat : urcă sufocant duhoarea din canalele orașului, multă vreme aerul putred de sub pământ, va emana în casele preafiericiților paușalizați, egal cu ale bordeielor revopsite și cu termopane. Șhambala de sub istorie. La TV –uri discursurile cu damf neo- propagandistic post- utecist și torpoarea conștiințelor „ analiștilor”, fosta pepinieră a fostului pecerism – laudae cum fraudae.... „

Tovule, aici îi iadul „!



Tragic-comicul artist- caricaturist moldo- hunedorean Constantin Zgâmbău a definit arta lui rebelă, grevele foamei și pușcăriile pentru delincvență, revendicate de el ca politice (după 1989),- **ZOMBART** ! O artă a bântuirii, sau una a mântuirii ? Zombi, adică moroi, adică morți vii, adică ...vampirism and vipism ? Mai ușor cu pianu' pe scări, măi dragă, măi animhăl (citat Sorescu and Iliescu).

Adică ale unui alt mitos, celui african, de parcă suntem undeva în paideuma zulușilor, ori Bantu(de unde românescul „ a bîntui”! Manifestul lui – cu fotografie în cămașa lui Zelea Codreanu, dar și sub umbrela unei fundații „ Memoria” (Banu Rădulescu, fizicul pe roțile) – se numea „ ZOMBART”. L-am înțeles pe Zgîmbău încă de când, în 1990, în ziarul meu, i-a apărut o caricatură : la Castelul Corvinilor, el aducea în prim-plan o lăcustă: aluzia era însă la vezi Doamne, unguni! Moldoveanul provenind dintr-o familie strămutată de ceaușism, olaltă cu alte zeci de mii, în Valea Jiului, Hunedoara, Deva, Mintia, pădurenime, etc – a rămas fascinat de manipulații iliești : „ iredentiști, „ să nu ne videm țara”, etc,. De facto sloganele lui ceaușescu. „ Suntem un popor nebun de istorie, bolnav de anistorie” a rostit careva. Un blasfem, sau un ce ?



povestea libertății cu milițism..
*Chemat cultural în Germania, în 1999,
 pentru 14 zile, ca să reprezintă poezia română,
 mi s-a refuzat viza Shengen, de către Serv.
 Pașapoarte Sibiu. Mi-a fost rușine să le spun
 de ce nu pot onora invitația..
 Ce știu nemții de securiști ?*



Textul ca delir semiotic;
apocrifele de la Poligonul Răcăștie și Gara de Vest
 Câte ceva din BOCceluța
 programului Rabla
 pentru arta locală neo- energofagă ...

Tenebrele celei mai mari „ rotații de cadre p.c.r. din istoria ...partidului unic, numit azi ...România ...), au produs mii de astfel de „ atitudini”, aparținând cunoaștere psihanalitică, patologiei frustrărilor, obsesiilor ce riscă a deveni obsedante, maniacale, etc. Este celbra afirmația că toate revoluțiile își devoră până la urmă fiii”...Numai că în Romania a fost să fie colac peste pupăză, o contrarevoluție, așa că „ fiii s-au „salvat” ca front și emanați, iar procesul mâncării reciproce *între ei* continuă ...Cum am mai spus, sper ca toate acestea să fie suferințele vindecării, însănătoșirii naționale

și securitice
 democratică (în modesta-mi

„ Bolile indivizilor sunt și bolile societății”, remember. Suferințele așadar, ale Naturii, ale Istoriei, ale Omului : sună vorba lui Petre Romanul Neulander „ ca dracu”. Chiar așa.

Stefan Nemecek

Milițismul kulturnic în Valea Jiului

BOLNAVI DE PLAGIAT

De la începutul anului incoace, gura nu le mai tace. Deși au fost atenționați că sunt loviți de o anume gripă, (cuvantul este urmat in varianta originală specifi că Văii Jiului de alți doi termeni de sorginte porcino-bovină), nu au ținut cont de bunele intenții exprimate in cel mai prietenesc mod posibil. Au continuat iresponsabil, să umple pagini întregi de ziar cu o **acuzație de plagiat**, idee revărsată asupra grupului de cenacliști boemi in transă creativă, printr-o revelație nocturnă, cand un **OM** normal face cu totul și cu totul altceva, la adresa unei persoane care nu le-a făcut nimic potrivit, nu i-a deranjat cu nimic altceva decat că a dovedit un bun simț de care ei nu au habar. Substituindu-se judecătorului, procurorului și poliștului, rand pe rand au **eculubrat** sentințe de condamnare cu soluții jurnalistice mult depărtate de ceea ce se numește deontologie profesională. Ceea ce au exprimat cu mult venin și nemărginită răutate, sunt **PĂRERI**, nicidecum **ADEVĂRURI**. Pentru a declara pe cineva plagiator, hoț și in multe alte feluri, nu ajunge să spui sau să scrii, trebuie să o și dovedești. Vor avea cu toții posibilitatea să o facă in fața organelor de cerceare penală. După sentința de drept, vom vedea cat de rece ii poate lăsa o plangere penală, cat de vertical vor putea sta cu capetele lor semețe cand vor merge pe stradă. Până cand vom ajunge la luminița de la capătul tunelului, HAI PA!
ÎN LOC SĂ NE UNIM ENERGIILE ȘI INTELIGENȚELE PENTRU A PROMOVA IMAGINEA ȘI CULTURA VĂII JIULUI, UNII FRUSTRĂȚI DE PROPRIA NEPUTINȚĂ VOR SĂ DISTRUGĂ ȘI CE AU CREAT ALȚII. NU VOR REUȘI! PENTRU CĂ, DEȘI SUNT INTELIGENȚI, NU AU CARACTER. ȘI... INTELIGENȚA FĂRĂ CARACTER, NU VALOREAZĂ NIMIC.

De la Caragiale via Eugen Ionesco ...

așteptându-l pe GODOT- escu ?

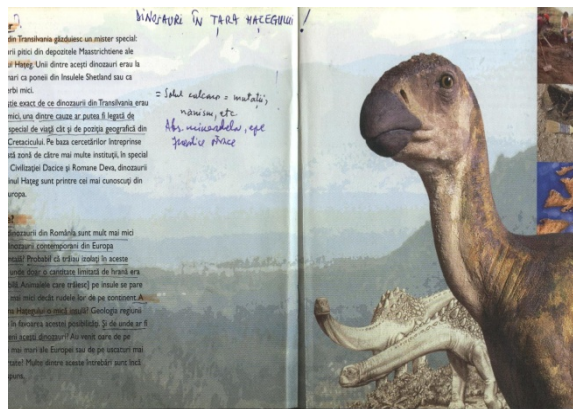
A. Tulburari de personalitate validate:

1. Tulburarea paranoida a personalitatii (Paranoia)

Tulburarea se caracterizeaza prin suspiciozitate, neîncredere in ceilalti. Persoana care sufera de acesta tulburare vede interese ascunse, de multe ori sustinute de pulsiuni imaginativ interpretative. Este persoana care da impresia ca stie ce vrea, isi doreste aproape cu fanatism puterea. Tinta sa este ascensiunea si puterea. Vrea sa detina in permanenta controlul. Este o persoana cu puternice veleitati persuasive, cu un discurs logic si bine argumentat.

2. Tulburarea schizoida a personalitatii

Sunt persoane introvertite, distante, inchise, nesociabile. De obicei li se pune eticheta ca nu stiu pe ce lume traiesc, sau sunt rupti de realitate, sunt indiferenti fata de propriile lor interese. De cele mai multe ori grupul social si viata sociala il perturba, de aceea evita oamenii, aglomerarile. Prefera actiuni solitare sau desfasurate in izolare. Este o persoana neimplicata in cotidian.



Săpături la Hațeg...(Cercetări americano-olandezo-române). Securiștii au fost pensionați. Zgomotul secret al biotopului

Întrebare cu schepsis : De unde au venit aici saurienii ? Cu trenul foamei post- glaciare ? De ce în zona calcaroasă Hunedoara- Valea Jiului, aceștia sunt dinozauri pitici? Știați că urmașii Tiranosaurus sunt găinile și curcanii ??? (știința).

3. Tulburarea schizotipala a personalitatii (schizofrenie latentă, schizofrenia pseudonevrotică, schizofrenie pseudopsihopatică, schizofrenia prepsihotică)

Rezonanța afectivă redusă cu slabe capacități de reacție la situații stresante, psihotramatizante sau frustrante. Ideatic dominată de convingerea că posedă însușiri rare, ilustrate prin clarviziune, capacitate de premoniție, telepatie sau superstiție. Relaționare slabă, cu sociofobie, și absența prietenilor, confidentilor.



Apocalipsa amânată... mesia împielit - Horvath din Cristur - Hunedoara
Mistificarea și profeții mincinoși:

In imagine / Cel din mijloc era liderul . Pioșenia nu cade bine cu gestul palmelor pe prohap
Anul 2000> *Un grup din Cristur / Hunedoara/ constituit de un lider paranoic/ maniacal, propovăduia sfârșitul lumii, pretinzând că au capacități vindecătoare, și mântuirea prin afiliere la grupul lor. Recrutau naivi sau fanatici, pretindeau unele tributuri, faceau tabere prin munți, tineau conferințe, etc. Ulterior, a fost desființat în Bucureștii și acuzat de escrocherie. Unul din miile de cazuri / unele mediatizate de viedo și mass/ media, în România traumatizată de trecut și inadaptabilă democrației autentice... * Fotografie de e. e.*

4. Tulburarea disocială a personalitatii (sociopatie)

Conduita insensibilă, arogantă și disprețuitoare la drepturile, sentimentele și suferințele celorlalți. Lipsa de regret și remuscare sau a sentimentelor de culpabilizare. Iritabilitate, impulsivitate, manifestări clactice și agresivitate la contraziceri, opoziție, incitare. Incapacitatea de a învăța din experiențele negative și din sancțiunile primite, ceea ce determină continuă repetare a actelor reprobabile. Tendința de a blama și injuria pe alții, cu disponibilitatea de a rationaliza "plauzibile" ale comportamentului lor conflictual.

5. Tulburarea Borderline a personalitatii

Intensitatea și versatilitatea relațiilor interpersonale. Relațiile sociale sunt intense, dar foarte schimbătoare sub aspectul conținutului afectiv, care poate trece de la o extremă la alta fără motive reale și în mod rapid. Fata de aceeași persoană, pacientul poate să dezvolte o stare afectivă intens pozitivă, pentru că în urma micilor

insatisfacții să exprime furie și rejecție. Setimentul de vid interior este trait de pacienți cu acesta tulburare ca un sentiment de zadarnicie sau imensa plictiseala, negasire de sine.



Spovedanie la Tanacu, piesă montată de Andrei Șerban în Occident, 2009

6. Tulburarea histrionica a personalitatii (Isteria)

Polarizarea atenției celorlalți este o trăsătură specifică. expresie a unei pulsuni irezistibile de a se plasa în centrul atenției grupului. Comportament seducător și provocator, întâlnit nu numai la femei ci și la bărbați cu marcata tendință de a-l scoate pe cel vizat din rutina și indiferență. Într-un moment de veselie este persoana cea mai expresivă, după cum, la o înmormântare este persoana care plange cel mai tare. În situații afectogene comune, persoana histrionică nu-și poate stăpâni tensiunea disproporționată, izbucnind într-o descărcare dezordonată și demonstrativă a afectelor.

7. Tulburarea Narcisica a personalitatii

Tulburarea constă într-un sentiment exagerat al importanței proprii persoane și în convingerea fantezistă, nerealistă asupra calităților sale, pe care le percepe ca fiind unice și excepționale. Nonreceptivitate și insensibilitate la opinii diferite, sfaturi sau îndemnuri. În această situație ei minimalizează, resping, sau, în cel mai bun caz, ignoră opiniile celorlalți.

8. Tulburarea anxioasă (evitanta) a personalitatii

Persoana cu tulburare anxioasă prezintă o minuțioasă analiză și înaltă exigență asupra comportamentului persoanelor cu care trebuie să colaboreze. Prezintă o teamă permanentă de a nu fi ridiculizat și rejecțat, ca expresie a autoexigenței. Persoana apare ca neliniștită, temătoare, și în același timp grabită, dornică de acțiune, dar lipsită de curajul de inițiativă sau acțiune. Sunt persoane care au nevoie de foarte multe certitudini



Urmașii saurienilor tip krakadii Dreptate și adevăr ?

LOR NU LE TĂIAȚI SPORURILE ? Dar salariile de merit date de iliescu ilici de ce sunt de zeci de ori mai mari ca pensia scriitorimii? De ce doar lingăii și căpăii?

Generalul de securitate ceaușistă Pleșiță, unul din zecile de mii de răsplățiți pentru tăcere ..

Regimurile cripto ceaușiste au oferit din bugetul țării (de la victime!) pensii uriașe unor zeci de mii de vinovați, în vreme ce milioane de persoane au fost cinic înjosite cu pensii de mizerie.

9. Tulburarea dependenta a personalitatii

Tulburarea dependenta a personalitatii se caracterizeaza prin autostima redusa, neincredere in posibilitatile proprii, nevoie excesiva de ocrotire si ingrijire, incapacitatea de a lua decizi in problemele curente si tendinta continua de a acorda altuia girul propriilor responsabilitati. Persoana traieste nu numai nevoia aprobarii ci si a acceptarii de catre ceilalti, mai ales atunci cand acestia sunt persoane influente. Persoana cu tulburare dependenta sacrifica timp si energie, ofera dovezi de loialitate, punandu-si la dispozitie intreaga sa disponibilitate si deplina fidelitate pentru a obtine aprobarea si suportul din partea celorlalti.



Cic'a fost o revo'

Contrarevoluția de la Hunedoara ca emanație bruchanian- iliescă ...

Arhiva revistei,, Provincia Corvina" (doc. 17).

22 decembrie 1997 : Iv Martinovici, (cu palton negru) poet, președinte de onoare al Comitetului revoluționar F.S.N.- C.M.P.U.N- Hunedoara, poartă coroana spre troița celor șase împușcați în decembrie, 1989. Un ostaș prezintă onorul. Un sobor de preoți va oficia slujba. Asistența – curioși de pe stradă.

10. Tulburarea anancasta (obsesiv-compulsiva) a personalitatii

Persoana prezinta o inalta valorizare a regulilor si reglementarilor, ordinelor, astfel incat, in mediul familial si profesional disciplina este principiu de existenta. Sunt perfectionisti si militanti ai lucrurilor bine facute, de care rareori se simt satisfacuti. Crede ca numai el poate indeplini activitatea si de aceea suporta cu greu sa nu accepta ca altcineva sa-i tina locul.



11. Tulburarea emotional-instabila a personalitatii

Instabilitate afectiva si tendinta marcanta de a actiona impulsiv, fara a lua in considerare consecintele. Persoana se caracterizeaza prin instabilitate si versalitate dispozitionala indiferent de conditiile ambiantei, prin manifestari impulsive si nedeliberate,.

B. Tulburari de personalitate in curs de validare

1. Tulburarea depresiva a personalitatii

Pacientul se caracterizeaza prin tristete, pesimism, autocriticism, autostima redusa, pasivitate si expresie inhibata a agresivitatii. De asemenea principale caracteristici sunt: Incapacitatea de a trai satisfactia, realizarea, reusita, prin refuzul bucuriei si a relaxarii, prin exigenta a propriei persoane, grija excesiva, trairea prezentului si a viitorului cu permanente indoieli.



2) Prima pagina cotidian devean in campania electorală 2008, câțigată de liberalul Ovidiu Marius Hada, revenit din America .

2. Tulburarea pasiv-agresiva a personalitatii

Se caracterizeaza printr-o rezistenta pasiva la cererile de performanta profesionala si sociala adecvata, ca si printr-o atitudine negativista, prin rezistenta la solicitare sau indemn (constituie o expresie deghizata a pulsionilor agresive, acestea nemanifestandu-se in mod direct, dar tace, amana, sau isi exprima refuzul intr-un mod formal, echivalent cu un refuz disimulat), prin refuzul schimbarii, prin comportament lamentativ-atributiv, in sensul ca pune pe seama celorlalti propriile insuccese, esecuri, pierderi, etc.

C. Tulburari de personalitate controversate

1. Schimbarea persistenta a personalitatii dupa o traire catastrofica

Poate fi definita ca o modificare elocventa, dezadaptativa si persistenta a personalitatii, primata in modul de a percepe, gandii si de a se relaciona, survenita in urma trairii unei situatii existentiale vitale-amenintatoare. Se caracterizeaza prin stare de insecuritate si anxietate, prin disparitia oricarei dorinte de afirmare si realizare, prin abandonarea planurilor, retragere si instrainare sociala, neincredere si ostilitate.

2. Schimbarea persistenta a personalitatii dupa o boala psihica severa

Se caracterizeaza prin: convingerea pacientului de a fi marcat, puternic modificat, sub aspectul trairii si simtirii, de boala psihica anterioara, prin sentimentul incapacitatii de a realiza si mentinerele interpersonale autentice, bazate pe incredere, comportament pasiv si retragere sociala, labilitate afectiva.

D. Tulburari de personalitate nevalidate

1. Tulburarea defetista a personalitatii (masochism)

Termenul de masochism provine de la romancierul secolului trecut Leopold von Sacher-Masoch care a descris persoane ce-si realizau gratificatia sexuala in conditiile in care li se provoca o suferinta fizica. Tulburarea masochista a personalitatii se caracterizeaza prin: refuzul, evitare sau ignorarea experientelor placute, deschidere si atractii pentru situatii negative sau chiar dezastruoase, trairea culpabilizata a realizarilor si succeselor, incercare de anihilare a evenimentelor pozitive, prin sacrificii nesolicitate si culpabilizare pentru cei care beneficiaza de ele, prin reiectarea relatiilor pozitive ca si a persoanelor care ii ofera sprijin sau suport afectiv.

2. Tulburarea sadica a personalitatii (sadism)

Se caracterizeaza prin violenta fizica si verbala in relatiile interpersonale prin care isi domina partenerii, fara intentia de a obtine beneficii, prin insultarea zgomotoasa sau umilirea celorlalti in public, traiesc satisfactia

suferinței altora pe care o caută ca tunci când nu o pot provoca, exacerbară violenței atunci când victima se opune, în vederea provocării suferinței pot recurge la mijloace indirecte ca minciuna, înșelăciunea, zvonul, etc.

Monitor media panem et circensis sau carpriciile lui Goya ? :

Pictorul Constantin Zgâmbău are ambiții de primar 🇷🇴



Doi călăi adversari politici (?) figuranți înscenează executarea pe scaun electric

Artistul plastic hunedorean Constantin Zgâmbău, cunoscut pentru acțiunile sale în care ironizează clasa politică, și-a depus candidatura ca independent pentru funcția de primar al Hunedoarei.

Mai mult, el i-a convins pe candidații cu șanse reale să semneze pe lista de susținători, necesară pentru a i se valida candidatura. „Au semnat fiecare că mă susține. Asta înseamnă că fiecare a recunoscut că eu sunt mai bun decât el. Au semnat toți candidații importanți, unul după celălalt. Asta înseamnă că ei recunosc că eu sunt mai bun decât ei toți la un loc”, spune răsând Constantin Zgâmbău.

Pe prima poziție a listei se află primarul în exercițiu Nicolae Schiau (PDL), cotat de sondajele neoficiale ca favorit la un nou mandat. „Oricine are dreptul să candideze, iar drumul unui om care tinde spre o funcție publică nu trebuie bară, câtă vreme îndeplinește condițiile legale pentru a deține acea funcție”, spune amuzat Schiau. Printre susținătorii de vază se numără și fostul primar al Hunedoarei, Remus Mariș (candidatul PRM), cel căruia artistul plastic i-a făcut anticampanie în 2004, pictând în centrul orașului lucrări mari care înfățișau „mafia” ce învăluise primăria.





Noi vedem să ne distrăm ?

Site pe internet no comment ...

„Anonim spunea... Asa îi trebuie lui Zgambau dacă de atâția ani nu a învățat sportul pupatul între buci. Trebuia să ia lecții de la vecinul său, directorul casei de cultură Nicusor Ghiorghioni, care i-a schimbat pe toți primarii din cariera sa luminoasă și spectaculoasă de frecator de menta pe banii statului, adică pe ai noștri. Asa că, Zgambau să se învețe minte. Ori pupa curu lu Hada, ori ia muie de la Hada.

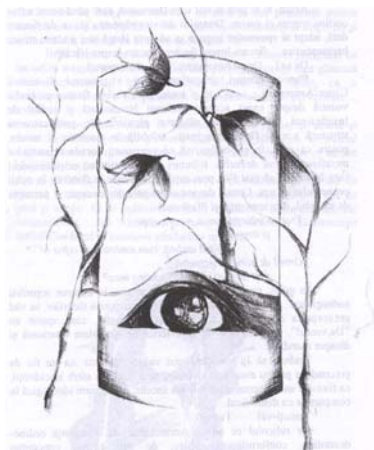
Sursa citat : Google - Mediile antiliberale editate la Deva; site-uri ibidem



Ieronimus Bosh –Purtarea crucii

Konec filma sau to by continued?

O atenționare veselă : În subsolul castelului tace o statuie a sfântului Nepumok...Surse ce vor să fie secretizate și anonimizate de către știm noi cine, pregătesc tăierea sporurilor jurnaliștilor care fac exces de zel echidistant și echidințat ! Attention ! Cod portocalău !



Flavia Achim- privirea ...

OMUL CARE SCRIE (III)

Sintagma „dictatura conștiinței” nu îmi aparține, dar o accept ca pe una axiomatică. Conștiința este a supraeului – postulatul freudian- jungian, așadar o putem deduce a fi superioară liberului arbitru, justițiară, imparțială, suverană.

Ca om care scrie de foarte mult timp, sunt mereu atent la ceea ce gândesc, la cum funcționează propria-mi gândire, îmi auto- explorez de adâncime conștiința (altfel spus ea se autocontrolează continuu !)... Însă mă preocupă ce se întâmplă cu gândirea și activitatea subconștientului propriu, în legătură cu creația mea literară. Zona cea mai misterioasă îmi pare a fi cea dintre veghe și visare (starea specifică poeziei), dar și zona dintre veghe și Vis. Mărturisesc că în ultimii ani, scriind foarte mult și pe o gamă largă tematică, inclusiv poezie, eseu sau cronici, îmi înțeleg conștiința așa cum eladica sentință formulează : „ Cunoaște-te pe tine însuși”. Prin aceea că am lucrat ca scriitor și jurnalist enorm, constat cu o mereu înnoită uimire, cum se comportă creierul și cum se desfășoară procesul de creație literară. Mai precis, ceea ce gândesc, prefigurez a scrie sau a edita, ceea ce mă preocupă intens este ca un fel de auto- programare a unui computer, deși nu în mod, simplist, mecanic, ori cibernetic. Idei, uneori poeme cântărite în gând ziua, mă trezesc în plină noapte: starea atunci îmi este de luciditate matinală, deși nu e vorba de insomniile obișnuite, nici nu apelez la ingrediente medicale a îmi acorda necesarul orelor de somn. Mă trezesc și gândul mi-e limpede, iar ceea ce mă preocupase ziua, se rezolvă atunci, îmi dau seama că Creierul a rezolvat în starea de aparentă inactivitate, ceea ce în cea de conștiință nu rezolvase. Nu e vorba de acel ceva ce a generat, bunăoară, curentul numit onirism. Nici de stări de transă provocate artificial, sunt de mult timp abstinent a consuma alcool. Substanțe halucinogene nici atât ! Uneori atribui o fină euforie probabil autoindusa, ...florii de tutun ...Totuși, citind recent mărturisirile poetului Emil Brumaru, cred și eu că nicotina asociată mai ales cu licoarea cafelei (cafeina), reduce „ inhibiția conștiinței” și induce o anume reverie, sau suportabilitate a realității devenită pentru firile hiper- sensibile, creatoare în plan cultural, proprie scrisului inspirat.

INTERNATIONAL PEN



Eugen Evu - The PEN. Member A World Association of Writers

Îmi este foarte clar în ceea ce mă privește, că energia considerată misterioasă, atribuită unor forțe supranaturale, de fapt îmi reumple ființa și ne inspiră. Dealtfel, studiind ceea ce Freud numea „mecanica visului”, iar Jung și alți psihologi, „starea abisală”, este un fel de strat freatic al

Memoriei. Unul în care mintea mea focalizează țintele/ idei – fie obsesionale, -, repere, caută soluții și le extrapolază ca într-un el de submersiune, sau alteori ca în regresionile induse de telepați. Știu că omul are capacitatea de a „deochia” dar și de a se auto-sugestiona, știu că acest proces al sugestionării și autosugestionării, este natural specific firii noastre. Desigur, patologia, psihiatria, școlile domeniului, cele arhaice și cele de ultimă graniță, aprofundează acest subiect, însă eu mă rezum la mine, referențial la omul care scrie, sau dacă vreți compune, pictează, ș.a. Omul creativ, autostudiindu-se, omul care ușor poate cădea în obsesiv și chiar paranoie, dacă fibra de rezistență nu rezistă. Resimt acut și benefic (!), catharsic, cum s-a spus, această relație a mea cu Sinele: depășesc epuizări psihice, simt ceva ce numesc „înnoire” a propriei ființe. Structura empatică pe care o știu genetic moștenită, poate fi sporită, amplificată ca să spun așa, cultivată experimental și armonizată permanent și crescend, treptat, dacă vreți inițiativ (...), relevându-se apoi în elaborări ce nu aparțin doar „conștiinței treze”, ci profundelor noastre zone de mister. Ele se manifestă și este posibil să fie interconectate cosmic, altor energii subtile din spațiu. Științific, omul este și se manifestă inclusiv ca undă, vibrați și particulă. Așadar suntem un sistem bio-energetic deschis și se deduce că interferăm câmpul propriu cu cel astral. Dacă aceste simple mărturisiri pot fi cuiva de folos, sunt bucuros.



**Medaglia di argento puro
decernată pentru poezie lui Eugen Evu
de Accademia Francesco Petrarca – Italia**



**...și A doua carte a întâlnirilor, 2008, editura Polidava
Premiul Accad „ Il Convivio – L’Accademia Internazionale
„ per i miglior saggio straniero nella sezione” Libro edito”- Saggio”.
Daruri pentru orașul nostru ...**



***Boema artiștilor Vila Călin Mudretchi
Cincish Lake 2008. Tabăra Torino Bocaniciu
Promotion AsCUS Provincia Corvina***

**Italienii despre
Filiala Deva UAP**

Filiala Deva a Uniunii Artistilor Plastici di Romania. Catalogo di artisti romeni della regione di Deva Hunedoara, in Romania. Tra gli artisti conosciuti dal italiani, figurato Torino Bocaniciu, Tiberiu Balazs, Tiberiu Fazakas, Ioan Șeu, Radu Rosian.

Accad. Angelo Manitta e prof Giuseppe Manitta.

A doua recunoaștere din partea Inst. Gallup New Mexico, USA, conferită în ianuarie 2009



**Pictori hunedoreni
Radu Roșian – Răsărit în Zarand**

**Eugen Evu
Fragment din Song of myself -
un delir al suprafețelor**

„ Ocultată în creierul meu harta întoarcerii / aerogările spațiale trenul stelar fără întoarcere „
Urme / de fiară din care țâșnesc subculturile de dinaintea cuvântului” (...) pe spatele înzăpezite ale vulturilor / unicitatea utopia multiplul deghizat în nervurile fiecărui veac cum pădurea în nervurile frunzelor / inversa curgere a timpului /cu fiecă viață ca moarte in facto/ o, poesia ca ființă: a descrie/ călătoria unei frunze pe ape !

(ceea ce vede frunza/ ceea ce luciul apei nu uită)

*Ni se extrage ceva, suntem arați semănați și culeși/ Ni se dăruie spre a relua în stăpânire...
Ni se îmbie, întru a fi jefuiți ca prinos/ Mumelor Noptii gravide de spirocheții luminilor reci.*

*Feminitatea disimulată a Verbului/ Hermafroditismul metatextului: precum în galaxie
Așa și în cochilia Madreperla/ Precum delirul suprafețelor/ Sidefiul și polenul trepidând în sintaxa
semioticii./ Ce să aduni din roua aceasta amintind de sudoarea agoniei/ De orgasmul mecanic al
celor ce cabrează ca punțile mici/ Rezonante cu plasma și ruptura hiatusul dintre /Veriga de jos și
veriga zeiască/ Regenerează subcuantice structuri
Poesia ca o ființă din care ne-am smuls / Ori extrași am fost cum (și de ce asupriți de esențe
Eludăm nebunia de a ști riscând a muri de aceasta ?) /Poesia ca ființă ieșind din abisul fertil
Cum migrează speciile debarcând pe uscat/ Codul genomul celula auto-creindu-se
Efectuând in continuum Mutația/ Treacă de la noi și acest delir, această dezordine oarecum
gândită.*

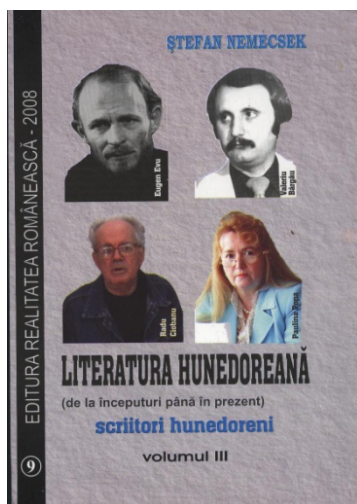


Povestea vieții literare:

*Lectură Eugen Evu. Audiență: Remus Mariș- primar,-Tiberiu Fazakas, Marcela Herban, Raisa Boianțiu,
Dan Pichiu, Iv Martinovici, Ion Urda...*

*...Cuiburi ale altor nemaivăzute culori/ Sublunare capcane soarele albastru al regresiunii/
Memoria sferică a unei alte Cunoașteri/ Sâmburii împietriți ai Transferului
Încremenind etapele între două colapsuri /. Viscolitele spectre care vor fi iarăși văzute
Din seifurile ghețarilor/ De unde de unde vin fragmente zvâcnind apocrife/ Hieratice din mai adânc
catedrale interstelare/ Mimesis între abis și luciul de ape al valurilor mareice.
A cui ești tu, euristică a Visului în mistica scrisului/Trilobiți semințe tempo- globule germinând /
Călătorii întrerupte între trezire veghe și vis / Chemări ce-și alungă ajungerea?
Sclipăt de solzi a Ceva Preistoric/*

*Suntem cei ce devenim / Incredibilul ce adeverește/ Metamorfoza incognoscibilului
Trepidația ce ne va redefini la trezire /Bobul de sânge melodiind pluriversul/ Diapazonic cogito
susținându-se –n sacrificiul de Sine: /Plantații de kharme tahionice, Salve !
Înmugurind lacteele gemene : / Înzăuați în zeu! /Grădini se amntice zburătoare :
În care se bucură desculț jucăuș libertatea captivă / A se susține/ În splendoare :
Dumnezeu./ Fiece dimineață ca un început / Altei lumi/ A se salva sieși / L'inconnosabile
Inefabilul ? Treacă de la noi și acest delir, această dezordine oarecum gândită.*



**Vol 3 al trilogiei Literatura hunedoreană
de la origini până în prezent de Ștefan Nemeșek**

Saurieni pitici din Jalea Viului fac crize de gelozie că nu sunt și ei pe copertă !

Pro memoria :

***Accept să fiu ultimul om, dacă a fi om înseamnă
să semeni cu ceilalți... Em. Cioran***

„Genialii simt nevoia să dețină controlul, iar repetitivitatea atinge cote critice, mai ales în cazul politicianilor de succes, precum un De Gaulle”, care afirmă „ Eu sunt Franța” !(Hașa fabulizează în „Răbdarea pietrelor”, că se „, trage din Buerebista”....Noa, cine-l împinse ?)

Iar privindu-l pe De Gol, la un moment dat, când Franța era ocupată de nemți, într-adevăr generalul a fost Franța ! H. G. Wels era nesigur din punct de vedere social(am putea aici aminti și de Holderlin, n) – obsedat de control, singuratic, crud și imatur emoțional” ...

Newton, declară cercetătorul, putea lucra trei zile fără măcar să-și dea seama dacă e zi sau e nopate, fără pauze, uitând să se hrănească. La fel și Einstein în „crizele „creative, omul care avea să fie emblematic universal pentru genialitate; amintesc că creierul lui a fost criogenizat iar recent s-au constatat că avea în plus față de cei obișnuiți, ceea ce numim conexiuni neorunale multiple, așadar efectele unor anomalii – limite, la care ființa a aflat soluții, probând adevărul științific că suntem INTERCONECTAȚI unui cosmic- rezonant așadar implicit și în interiorul psihic...” Precum în cer, așa și pe pământ”.

Prin aceea că starea de neascundere este o pecetluire a divinității manifeste în om, prin creativitate și genialitate. Ca suferire prin rezonanță.

Bibliografie : Michael Fitzgerald



Povestea vieții literare: Uricani, Valea Jiului : Eugen Evu si Lori Cristea.

Un pic gelos dar nu prea tare, Dumitru Hurubă, umoristul number one al Zonei V Vest.

Ion Urda dansează cu o doamnă, dar nu se vede, paradoxal zicând ...

**Eugen EVU
Baladă în infratext**

La locul numit Subcetate În toamna natală din zodii
Eram ațipit jumătate Sub dulci desfrunziri din prozodii

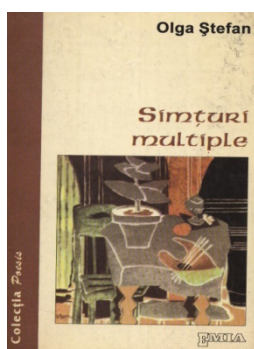
La Strei unde Galbena zbate De păstrăvi cuibare-n cădere Sublim aiurând nestemate Cu spume de sânge și miere Eram, nu eram, cum deodată, Cu țipăt stelar Creatura Sclipind se-ntrupă dezbrăcată Și-n gând i-am simțit mușcătur Cu brațe arzând încleștate Râzând mă cuprinse cu gura Zăcui neînstare pe spate Sub zvâcnet simțindu-i arsura Estuaru- ntre ape tăiate De trestii ne-a fost așternut Un straniu tăcut peste toate Ne rupse de timpul știut Și nu ne-am știut omeneste Zvonea numai briza feeric Simțind doar cum seara descrește Stam singur în vast întuneric Și apele –n veșnică rugă Grăbeau peste praguri, rebele Când noaptea cu vântul în fugă Și solzi scânteindele stele Acolo-auzii cum se zbate Un hohot zburat și departe La vămi dintre viață și moarte La locul numit Subcetate

La memoria della poesia di Eugenio Evu

Essi sono in un paradiso quasi parallelo L'antimateria trascende l'abisso L sostanza ide rispecchiando la nudita Nella quale brilla la posia adesso La soffrenza della materia fiorisce la chimera Lasciando secaturire qualcosa di inumano Ci fa sognare di piu la poesia Tramite un sublime senza schermo L'essere escluso escluso aspira ad altre Astrali pugnalate e tautuata di chimere La memoria del poeta arriva agli dei E questi la chiamano Resurrezione

Olga d'antan

De neuitat, de neuitata...



18 Octombrie 2000. Olga Ștefan la a doua ei carte, la 12 ani, lansată de Eugen Evu, Nicolae Szekely și Ioan Iancu, la Hunedoara

Rândunica...

Schiță de portret: Olga Ștefan la 15 ani...

Olga Ștefan, elevă din Hunedoara, avea doar un an în 1989...Acum, elevă fiind, una foarte bună, continuă ceea ce era doar un joc, dar a devenit poezie. A debutat în 1998, în revista „Provincia Corvina” (revuistic) și în editura „Emia” (editorial). Între timp, uimitoarea ei precocitate a făcut-o cunoscută în țară și în străinătate, prin cărțile (toate premiate!) „Simțuri multiple” (bilingvă), „Șase

rândunici”, „Încrustare în fluturi”, „Nouă rândunici”(colective) și „Printre cuvinte”. A publicat în multe reviste. Este un mic star în lumea literaturii foarte tinere. Prin forța talentului, seriozitate și un simț ludic remarcabil, Olga Ștefan continuă să impresioneze, mai ales pentru calitatea transfigurării sale lirice, simțul plasticizării lexicale și colorismul debordant. De altfel, ea vedește și calități de



plastician, așa că „pariul” pus de cei ce au semnalat-o pare a fi câștigat, evident, de ...Olga Ștefan. În Hunedoara nu mai sunt rândunici, alungate demult de poluare. Ecologizarea, pare-se, ne dă speranța întoarcerii lor în peisaj. Rândunica Olga Ștefan este o previziune...

Eugen Evu

Ce scriam despre Olga în 2003. Dumnezeu, zeul duminicii, a dat, ei ai luat ...

* ștuk! Blogul lui Vakulovski

Colaterale sau fractalii mutației ...rezonante:

Mostre din poezia Olgăi actuală, sursa blogul ei personal olguvia2 și „Toate cărțile”

„port între picioare un mormânt sigilat și gol”

„după ce tinerețea mi s-a făcut grămăjoare de rahat și chibrite arse”

„când o să-mi desfac picioarele de bunăvoie”

„îmi pierd strălucirea și las urme de jeg”

„mirosul corpului meu nu e decât un semn de sexualitate îndelung reprimată”

...asta era din Jung, neh?(n)

„și corpuri grase făcând dragoste/vâscozitatea timpului dintre penetrare

Și orgasm/ voluptatea grea”...

„bărbatul îi ridică rochia ce pe o capotă a unei mașini

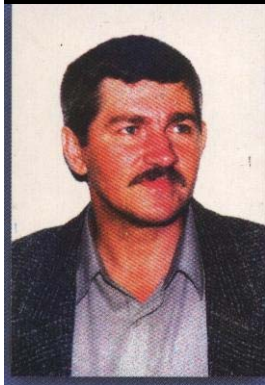
Scumpe / o mângâie acolo/ o sărută acolo”...

Întrucât cum scrise cronicarul de la „Echinox”, „acestea sunt semne ale unei ,,personalități ambivalente având ca rezultat o troică placentară ,, ,, cu isteriile aferente unei atari superficialități ...Bine-ar fi să fie doar atât. Și, vai, condoleanțe pentru Ștefan!

La Mulți ani, Olga Ștefan oriunde te vei afla! Oricum, rămâi cea mai uluitoare surpriză lirică a Hunedoarei care, vorba ta, suportă efectele ...mutanților...

Pt.conf. **Un mutant**

Bucuria re- descoperirii continue



Un prozator tot atât de poet și prea aproape să fie văzut ...

Ladislau DARADICI

„ etern întreg, etern aceeași parte...”

În cetatea Devei, Ladislau Daradici, născut (ci nu aciuat) în Deva, scrie proză scurtă, critică și chiar poezie, ignorând ierarhiile cripto-activistice ale unei interminabile și surescitate echilibristici concurențiale și, vai, pe criterii pseudo-valorice – de unde asaltul grafomanilor de naftalină, dar și resurecția multor proletcultiști exaltați ieri, reciclați după „ revoluția” fără-mpușcături din reședința județului ... Numele lui este Ladislau Daradici și este ceangău –român, unul pentru care limba română este tezaur și pe care îl sporește cu strălucire cumva melodioasă. A absolvit Literele la Universitatea de Vest Timișoara, cu o lucrare splendidă despre dramaturgia lui Sorescu . Profesor de literatură română, unul de vocație, un dascăl – filolog de tip clasic, un cărturar modern, performant, inventiv, pasionat de – aș spune , - avangarda gândirii, dar și fascinat de mitologie....Cum, așadar, să nu fi debutat în zona de mister a SF-ului? Primele mele lecturi din creația lui Ladislau Daradici m-au entuziasmat...Proze scurte de șocantă frumusețe stilistică, patos intelectual, militantism ecologist exprimat în pagini vibrante, eleganță a exprimării, lirism amintind de Istrati, Fănuș Neagu sau Sadoveanu.... Probabil tăcerea literară (sic) a acestui mare talent, **poate cel mai sigur** dintre numeroșii scriitori ai spațiului hunedorean, are motive morale: Daradici este o Conștiință care a preferat să se țină deoparte de politrucismul kulturnic ce a „ emanat” monedele calpe a Intruziunii, el a preferat să scrie cum trăiește, să descopere și să cizeleze talente, să își rămână sieși fidel. A debutat revuistic după 1990, cu proză fantastică, poezie, eseu, în Luceafărul – seria Ulici, - Art Panorama, Ficțiuni, Astra, Semne (Provincia Corvina prima serie și a doua), Anticipația, Jurnalul SF, Provincia Corvina, Curierul Național...În 1992 , nuvela sa „ Luna unei nopți de Mai” cucerește Premiul I la Concursul Liviu Rebreanu. Obține Premiul I în anul următor, la concursul național de proză scurtă „ Marin Preda”... Cucerește premiile speciale ale revistelor Arc și Literatorul, apoi premiile „ Vladimir Colin” / 1995), Premiul pentru cea mai bună povestire” la „ Zilele Sigma 1996”, Marele Premiu al Cenaclului „ Henri Coandă” Craiova (1996). În domeniul didactic căruia i s-a dedicat, editează „ Zoomatematica” – Editura Niculescu, 1998, prefigurând un ingenios program agreeat de elevi. Din acest ciclu, Daradici apare la „ Signata” Timișoara(Ioan Iancu) cu „ Cocosârcii Domnului”, un corolar inimitabil de ode și parabole animale...In fine, „ Elegii la Bergen – Belsen” – poeme de lagăr, este o carte pe care sper să și-o reediteze, fiind cea mai valoroasă la ora când scriu aceste impresii, (2005, n).. Profesorul Daradici este și un critic remarcabil, un comparatist în stare de mari surprize. În acest sens, seria de eseuri din Jurnalul SF (editat de el), referitoare la noul val post -decembrist (Liviu Radu, Mihai Grămescu, Liviu Surugiu, Dănuț Ivănescu, Don Simon) ș. a .

Rar am citit și recitit proze de frumusețe și con-vibrație afectivă cu Natura precum schițele și nuvelele lui Daradici. Un fior metafizic și un halucinant travaliu esoteric, o frazare simfonică, un har al spunerii mantice, precum divinațiile glisate pe registrul modern al unei epici poematice pure,

cu intervale de lumină și alternanțe de tenebros, arde mistic în text, face din fiecă scriere a sa o bijuterie (Orbul, Isus Albastru,ș.a.).

Spirit ludic și cultivat, el captează și re- include Inefabil și Mister în evocările acestei paideume transilvane cu substraturi imemorale, pe care o redescoperă din copilărie și o restaurează paradizic. Extrage semnificație din chiar lexiconul memoriei noastre colective, sacralizează realul, ornează cu floraturi de iconar Elegiac și nostalgic, ne induce vraja perenelor consonanțe dintre Ființă și Geniile Locului, dintre mithos și eresul rural, apelând la tehnici mixte, precum marii pictori compoziști, sau gravorii de vitraliu. Imaginarul interferează revelatoriu un fel de delir al suprafețelor - reverberând în arhitecturi mini- catedralice, sau concerte de orgă. Este incredibil cum tac cei ce ar trebui să preia ecoul unui mare talent, să ni-l promoveze și să îl fructifice, mai ales în grădina noii generații !

Primul volum de proză scurtă, editat de Omnibooks- Satu Mare, *consacră un as al genului scurt*, al virtualității : SF-ul este de fapt unul al transfigurăției dinspre interior, reprojectate în vizibilul voalat de percepția liniară. Îngerul a strigat, așadar, însă „ conjuctura” derizorie sus-pomenită a „ mediului literar” ignoră evenimentul. Decadența face pui într-o avalanșă de ravagii pornoliterare, sau kitsh bombastic, manelism și pseudo- folclor grotesc.

Provincialismul face valuri – freatice **sau mici vulcani noroioși**- voila ! și în continuare inclusiv expansiv în „ unitatea de monolit” din teritoriul *nației cu cei mai numeroși scribi pe cap de locuitor*, face ca și azi, 2005, Ladislau Daradici să fie aproape necunoscut. Un Voicu Bugariu îl definea sec: „ Ladislau Daradici caută, pur și simplu, literatura, lăsând altora fronda și experimentele liuterare dubioase. Luciditatea sa este remarcabilă”...” Chiar de ar transcrie cartea de telefon, tot ar reuși să ne încante” (Michael Hăulică). „ Devenul Ladislau Daradici este cel mai important nou venit al scriitorimii din arealul hunedorean și printre cei mai siguri ai literaturii de după 1990”(Eugen Evu, Provincia Corvina) „ Rar un scriitor maestru al stilului, colorist de finețe și splendid pe registrul imageriei, fabulosului, naturii... Voluptatea cu care modelează fraza este una extactică, ritualică, de Mag în interiorul Textului. Această gesticulație de „ orchestrator - dirijor” ne induce o trepidație semiotică și acea încântare magică amintindu-ne de Gabriel Garcia Marquez din „ Erendira și alte povestiri”(Eugen Evu, Euro Obiectiv) ...

Rețin câteva texte absolut unice, meritând a fi reeditate : Orbul, Recviem pentru un arbore, Cele douăsprezece trepte, Răceala, Însemnul, Timpuri verbale, Porți și orașe, Ospiciul, Întâlnire cu cei care am fost. „ Categorie, avem revelația unui talent unic, ce va impune” (pseudonim E.E., G. Vâlceanu, Noua Provincia Corvina).

De niste ani, Ladislau Daradici a reintrat într-o zonă stranie de mister al tăcerii. Mă simt vinovat că nu am știut să îi „ injectez” – peiorativ zicând, - furnicătura de „ andrenalină” care să-l precipite – depășind o stupefiantă prudență sau timiditate a bunului simț (! sau a dezamăgirilor ?), - toate ale unui climat impropriu Valorii !, - însă știu că își va edita cărțile la timp, ci nu răbdând sau așteptând te miri ce providențial editor. Prin aceea că Ladislau Daradici este un mare și complex Scriitor, el nu are voie să mai tacă. Vi-l las pe scriitorul cu nume de voievod român, în cea mai delicată ipostază a sa, aceea de poet al notației scăpărate pe amnarul substanței poetice a „ zoomatematică”, cu dulcele joc barbian ce scandează Esențe. *Sune dulce corn pseudo-cinegeticos !* Rafinat și picurând licăr stelar din fiecă herb, cum din fagure în răbdarea iernii. Unic! Deoarece când Ladislau tace, chiar și acea tăcere răsună. „ Vulnerând tăcerile durute”, grai fosforescent, vag eminescian „ etern întreg, etern aceeași parte” . Da, un Haijin printre fractali, un Mic Mare Preot al hermeneuticii sferice, în înfratext ... Moira geloasă pe Endimion, cel înnamorat de Lună. Amor Fati - pietate în Miez – Naos de Logos dorind Logostea – pereche. Un mare poet al narcozelor dăruite de Natură în divinitatea ei *nerușinoasă*, de Dumnezeuul grădinar semiotician, desculț prin roua Paideumei Noastre! „Sub sacrul preț al Clipei”, eternizându-ne . Ce voluptate, ce senzualitate de a redefini empatic bruşul de existență și re-proiecta miraculosul Ființei în echivalențe semantice unice ! Constelații lactee în sacrul alchimic al cochiliei madre –perla ! Cât de infim ne este elogiul!

Rușineze-se liota de intruși , afară cu trântorii și aduceți propolis pentru șoarecii din coșarnițele sfintelor albine și viespile care pentru Noi lucrează! Scapără soare între amnar și iască, din șerparul Bunicilor. Tacă proștii ce alta n-au a face. Divinul se redescoperă în chiar viermele cu felinar cel spulberat de efemeritatea Noptii : Poetul redescoperă ceea ce moartea nu poate, nici măcar prin epifanie. Mirabila sămânță. Scânteie de Dumnezeime. După lectura poemelor și prozei acestui poet și scriitor poate prea retras, uimirea redescoperirii nu e o metaforă gratuită, ci bucuria de pulbere aurie ca sideful visat de pe aripi de fluture...

Ladislau Daradici mitologizează și poetizează, cu o unică fervoare a re-creației întru a menține realul suportabil.) . (*Cetatea Culturală, Revista Agero*)

Aușel

Slobod în auriculă, mărgăritar ivit
Din lacrimă de cerb țintat, ucis
În răstimpuri de întunecime –
Ieri mi te-arătași idee, ca într-un vis

Urmă o căutare ivorie, neistovită nici
În moarte, ești negrăitul, neștiutul, jar
De neatins, gând- prinț ce mie, cerșetor,
Îmi scapă iar și iar...

Inorog

Un straniu fior, ca de mirare, arbori întru mit,
Galopul vulnerând tăcerile-mi durute
De copil: o inimă cedând și neantul-
Ca aripa de spaimă ce răzbate...

Eu te-am știut fără a te fi privit
Din fum, în cerc, din timp, doi ochi, în moarte,
Identificându-ne și devenind
Etern întreg, etern aceeași parte.

Licurici

Sol din stele, treaz, în vis de prunc,
m-aș răsuci prin timp, vino tiptil,
tu, grai fosforescent! Ești suflet,
zicea mama. De copil...

Suflet? Al meu poate, din ani- de- lumină
Uciși în zori; prin crâng. Smerit te-am prins
Și te-am adus pe astă cale
Dar te-ai stins.



*Plasticiana Flavia Achim, studentă la Timișoara
În visul noii generații de a se afirma în lume*

Fluture

Să-ți scuture un fluture cea licărire
De speranță, iubirea iscă aripi- gând
Extaz, polen, zborul e slobod,
Nu te întoarce, nu plângând.

Ivitu-sa- miracol din iubiri, ca-n vis,
Sub sacrul preț al clipei, iar tu zaci
De-un veac ridică-te, aleargă dând din mâini...
Aleargă printre maci !

Cârțiță

Mărinimos voi fi eu, slugă, oferindu-ți
Cea șansă de eternitate – se cuvine;
Abanos orb, catifelat, ca sufletul de corb,
Rivalizând cu coama iepelor virgine.
De fapt ești plod reexilat în glod,
Și-n bezna umezelii iști labirinturi oarbe,
Dar ignorând lumina, te-ai închinat nărod
Către aceeași beznă ce te soarbe.

Șopârlă

Argintul viu îmi scapă, raze-în amiezi,
Strivite peste stânci pătate-n voluptate
Din tălpile-mi desculțe, te-ai dus, scânteie
Din privirile etern- mirate

Unde-i cuvântul pentru cântec, unde-i ?
Viața arde lacom, jocu-i foc –
Curg vorbe, în amurg mi se sugrumă urma
Sinucigașă. Doar timpul stă pe loc.

Lostrită

În spațiu vergin, relicvă- fecioară
În mănăstirea de ape,
Te-am urmărit, dându-ți ocol,
Aproape, mai aproape.

Urmă apoi clipa izbânzii:
Te-am profanat, sub vad,

Rânindu-te apoi. Târându- te-n vale,
Spre oameni. Către iad.

Elegie la Bergen- Belsen

Sărbători, amețitoare zile calde și reci, ca soarele și luna, lipsind de acasă...Uite și oamenii : unii cântă, alții tac; copiii s-au cățaratpe gardurile copilăriei mele.

Câteva păsări, un fluture...O toamnă. Lopeți..

Vezi, totul începe cu acest sfârșit imaginat de minți pleșuve. Iar tu, căutând un chip...

Nu-l vei găsi,e năpădit de ierburi, de tristețe. Uitarea și-a frânt peste pleoape golul, noaptea și-a ucis stelele, vârfându-le în trupul meu.

Am devenit ascunzătoarea propriilor mele taine. Mă apasă universul.

Rămâne-vor umbrele sfinte,
Dar sfinții se sting și ei în cuvinte-
Uite lumânarea las-o să ardă-
Un preot nebun plânge-n manșardă...
Muge o vită, plouă cu pleoape,
Isus Cristos merge pe ape
Trece un stol, țipă un corb-
Sub stelele ude se roagă un orb..
- Ce vrei? Toate se-ntorc în păcat..
- Totul e fals, neadevărat...

Florin SCURTU

Fructele răbdării ?



Florin Scurtu în atelier

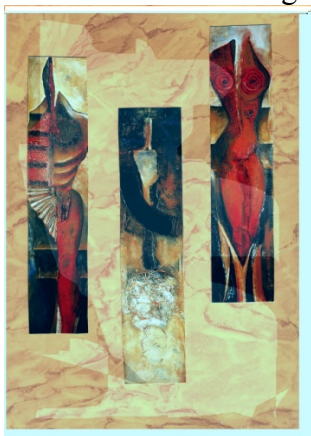
„O prezență latentă și pulsativă unică, un halou semantic al metafizicii nocturne, un poet ce scandează esoteric Misterul creației continue .O pândă la vămile interioare cerului... (referințe E.E. în 2001) ”

Am „ girat ” cu neuitată bucurie, primul vernisaj – 1986 – descoperirea unui enigmatic univers propriu, neobișnuit de inventiv, dar mai ales explorarea substratului mitologic și reproiecția lui în imagini plastice: o gândire, o teosofie și incitante recursuri la paganism, precreștinism, transpuse compozițional – promiteau o evoluție specială, atipică, taxată de niște căprari kulturnici semidocti de atunci, „ rebelă ”. Florin nu semăna cu ceilalți, își trăia boema – fiind în pâine la un liceu de pe deal, ...ca o dimensiune esoterică, fertilă, magică, ocrtotindu-l de servituțile și exaltările duplicitare induse de activismul bolnav, în contextul tot mai rigid al fostului regim cultural dirijist. „ Tovarășe Evu, vezi ce încurajezi și faci cu *ăștia*, ceva nu e clar cu ei ” ... De fapt în condițiile cenzurii de atunci, arta era armă, „ cartea era carne!



Florin Scurtu: Nud cinetic

Spiritul liber a știut să își întrupeze prezența și „conspirația” unor astfel de tineri îmi era extrem de benefică a confrunța avaturile prin strategia „rezistenței prin cultură”... Magia artei ne era de fapt religia ce contopea profanul cu frisonul epifanic al sacralității. Florin a fost și a rămas – între cele două grupări plastice din zonă, cel mai șocant și revelatoriu Talent. El are simțul unui autocontrol ce venea cu simbolistica sa, cu grafeme și rezolvări în tehnici îndrăznețe, nonconformiste, cu o pecete stilistică sigură, imună la contaminări de microgurp creativ. Roiau eclecticiei, șovăiau conformiștii, asaltau mediocrii. Acea bucurie de a-l fi descoperit pe acest singuratic printre zugrăvi – cu doar trei excepții (Fazakas (Op Art), T. Balazs (impresionism eruptiv tumultuos) și câțiva „lupi tineri” în plin asalt contestatar (disimulat sau frondist)... a rămas intactă în inima și mintea mea. Îl aștept să escaladeze Peretele Vertical – știu că abisul contemplat de el se uită în el, însă știu că Artistul nu va ameți... Se exprimă în orice registru cu aceeași vigoare. Îmi place acolo unde graficianul glisează pe compoziții pregnant lirice, acolo Florin Scurtu este cel mai el însuși, complex și catartic, filosof și comunicant. Deoarece el este un magician în interiorul inițiativ al misterului propriu... Meditativ și „aplecă peste întrebările lumii”, alternează lucrul profesional cu pictura, designul, arta et meseria creative și dedicate învățământului. Fiind informatician profesor- inimos și util celor tineri mai ales, întocmește și o revistă și îmi semnaleză talentele celui mai valoros Colegiu din Hunedoara, I.D.H



Mi-a sugerat că uneori învățăm noul prin dezvățare. Îmi amintește frecvent ceea ce știu și tind să uit. „Florin - blajinul este omul bun de pus pe rană”, îmi confirma un profesor coleg al său, rarul „antrenor de valori”, prof matematician și romantic „reprimat”, Dan Marinescu, din „fieful” benefic și ultra – emulativ al Colegiului corvinian. Cine nu are un Florin, să își cumpere, ar spune eminentul dascăl filolog din același ambient, prof. Petre Mihai. Există, încă există, artistul- profesorul- confratele, electiv-afectivul „bun de pus pe rană”, taumaturgicul sieși și altora. Există acel „l'esprit que s'agit” ce dă trup utopiei și mișcare artelor, vieții. Colegiul Corvinian

este un climat fertil de unde au răsărit actuali studenți la Cambridge, ori în U.S.A, în Norvegia, dar și în universitățile de elită românești...Printre ei, Erika Erdoș, Olga Ștefan, Raluca Weber, dar și alții, cu toții au aparținut și Pepinierei „Provinciei Corvina”, profesorilor cizelatori ai lor, spiritului emulativ.

Artistul- pedagogul- profesorul **practician**, perfecționistul, prea-răbdătorul omniprezent ca mister relevat și – vai- disimulat, voalat pentru unii în banalitate!. Stăpân al tehnicii colajelor, Florin Scurtu nu diferențiază zona „obscură” a alchimismului, esoteriei și paranormalului, de realismul expresiv – uzând de tehnici mixte cu uluitoare ușurință. El are un suflet compozit. Reflexivitatea aceasta este a unei interiorități de Gândire metafizică a universului dual: precum în Om , așa și în Atom. Trinitatea stranie care suntem, vibrație, undă și particulă. Triunghiul piramidal al lui Saurid, peste care – într-o lucrare mai veche a sa, - stă axială Crucea. Obsesiile umanului în desigur diferențierele divinului (Blaga) ; erotismul sublimând în armonii ce ritmează astralul; un senzualism ce se extrage fosforescent și incendiar uneori, din vuietul imemorial al Naturii; adorația simbolurilor esențiale, reintegrarea unui anume Cod Deceneic în – peiorativ zicând- sau genomic-arhetipal, în câteva lucrări irepetabile ...

Insist pe aceste impresii afective resimțite în fața simezelor sale, reflexiv – rezonant-sintonic, de parcă „ceva” din foarte adânc, pulsatoriu, metafizic, capricios, imprudent și paradoxal *chemător*, s-a imprimat cu mâna lui pe pânze, smulse din diafanele diafragme al subconștienului... Un magnetism unic. Florin Scurtu a întrevăzut probabil dimensiuni ce nu pot fi captate decât în morfo- glifele picturii, cum în intervalul dintre și de sub cuvinte, în poezie. O coregrafie între ponderabil și desprindere. De aici, apelul la postmodernism și introspecțiile analogice între micro și macrocosm – de aici codul și soteriologia fără de care nu vom reține decât delirul suprafețelor.. Ceva ce se insinuează spre a se resorbi aproape instantaneu ? Ceva de dincolo, sau de dincoace. Deoarece s-a spus : „este ceva în arte ce nu aparține umanului”. Un Iisus precreștin și înălțat în sublimul lui *Hommo Religiosus* dinspre protodacismul minelar, resurect și Kogaionian,!) -



este o cappo-d- operă a lui Florin , dar cumva și a sincretismului ancestral și a mitologiei originare, din care transcende clipa cum eternitatea **Fertilității**, înnoirii ciclice cosmice, epifaniei și recesivității Naturii Geea . Așadar *Pangeea paideica* .) *Leo Frobenius* , sau *Blaga*...).

Se pare că impactul ...mesmeric- simpativ al artistului cu informatica și posibilitățile ei plastice, compoziționale, așadar cu ceea ce titrez cu sintagma „regnul virtual...” , tangent ca bunăoară în cazul a lui puternic artist vizionar – bunul prieten devenea **Torino Bocănciu**, (însă acesta pe cu totul altă vibrație și în cu totul alt *halou semantic* ! - rezumându-mă la exemplul cel mai puternici manifest în mediile plastice corviniene (....), îi este și „factor de risc”, dar și stimul spre o evoluție ce se va vădi, sunt sigur, recuperatorie și relevantă. Nu mă împac cu singularitatea lui Florin, dar de fapt tocmai asta admir și iubesc. După ani buni, îl știu și mențin între cei mai interesanți plasticieni cunoscuți în-de- aproape și cred în talentul lui pentru că știu acest talent...este unul superb vertical îmbrățișând orizontal nadirul. Ei bine, mărturisesc că de la arta lui am înțeles ceva aparținând fizicii subcuantice dar și poeziei proprii: memoria noastră este una sferică. Careva îmi spunea recent : tu ai scris toată viața. Într-adevăr, dar află că voi scrie și toată moartea”! Asta face Florin Scurtu: pictează toată viața...

Ignorând vitregia absenței cromaticii în cartea mea, din motive tehnic- pecuniare , - consider că Florin Scurtu vă va „întriga” plăcut cu câteva doar reproduceri, suficient nuanțând cele sus scrise.

Pauza de spritz – teatru ambulatoriu electoralnik:

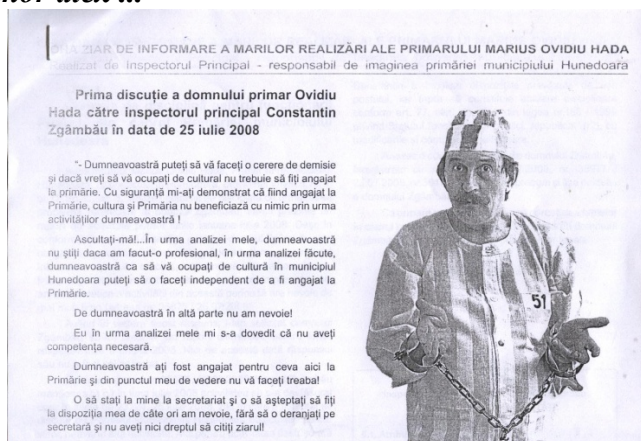
Servus și te mușc pe săit !

Sus josanii-n apartheid,

Că ne taieăștia, hait

Sans biștari la cppyrigt

Incognito author alex ...



Titi de Ineiodoara: Am io față de inspector șef sau de tovarăș cu americanu? ? Mi s-a spus că voi fi șef la cultură județeană și chiar voi fi ! Striviți partidele ! Voi face statuia Lovilutziei

...Episodul 666 din serialul „**Am crescut cu tine Hunyedoarme**”, **cu tine ne demolăm!** Simpaticul în rol de actor și regizor *Zgîmbău de Hunedoara un autocondamnat , după decenii de foame ceaușistă care au durat 40 de ani și ceva...Un caz de autoînșcaunare pe scaunul de autoturtură din fața primăriei... Sub deviza Noua ordine. Sursa și resursa imaginii, ziarul propriu OHA (Ovidiu Hada, cel mai conciliant primar din ultimii 60 de ani!), un soi de samizdat cu apariție și dispariție editorială spontanee....Un unicat pentru arhivele de criză ale ...istoriei locale. Ar fi tragic, dacă n-ar fi comic !*

Cuvânt cheie : propogeagandism. Cuvânt șperaclu: marmoră versus cocteil moldotov...*Halelluiah și pacea Domnilor, măi toarși !*



Decebaal - pe *Columna lui Traian*



...și **Buerebista** la Orăștie, foto e.e. 2009

Prof.dr. Ion URDA
Biblioteca de pământ

CIMITIR DE COPII DIN INIMA DACIEI



În Grădina Castelului Corvinilor din Hunedoara a fost făcută o descoperire unică, fiind cea mai importantă din zonă în acești ani (2001-2006). Este vorba de necropola din patul de stâncă granitică din partea de sus a Castelului, în care s-au găsit morminte dacice de copii excelent conservate datând din sec I d.H. Se pare că a fost un rit de incinerare olaltă cu cele de inhumare ... există semne și de ardere. Mai concret : au fost relevate în 30 de depuneri, patru indivizi incinerați și alți 48 imhumați. Aparent ei aparțin aceleași date. Dintre ei, 35 aveau sub șase ani (!) iar 20 mai puțin de un an... Nu se pot face speculații că ari fost vorba de vreo epidemie, însă aici prudența și cerbicia științei este una tipică. Buna conservare în patul de stâncă nu pare fi un semn al unei izolări sub temerea vreunei contaminări, dimpotrivă, ar fi un semn apropiate de sentimente sacre, de rituri arhaice dacice.

În unele cazuri, determinarea sexului prin metode antropologice, a fost cert confirmată și de inventarul sitului – piese tipice feminine, cercei sau mărele. Uneori apar și monede, evident ca ofrande sau ceea ce avea să devină „ortul preotului”, element precreștin ulterior sincretic preluat de creștinism ?” Eminentul dir al muzeului Bruckental, arheologul Sabin Luca, sub conducerea căruia au loc săpăturile de aproape 15 ani, afirmă că :” Săpăturile ce au scos la iveală necropola dacică, însumează de fapt 60 de schelete de copii, iar aici e vorba de un ritual dur de sacrificare dedicat unui zeu al războiului, în speranța unei victorii asupra romanilor”, ipoteză la care aderă și Nicolae Cerișer.

Mormintele de copii sunt datate sigur în sec. I d. H., apreciat a fi dacică, înainte de romani, oricum, înainte de 101-102 . Vârstele mici și epoca în care cei din morminte au trăit arată că, în această necropolă din dealul actual Sînpetru – în incinta Castelului medieval (sub care a fost cândva o Dava iar pe același deal au mai fost și cetăți de apărare dacice, respectiv castroromane...) - copiii au beneficiat de un alt tratament la deces decât restul comunității cărora leua-r fi aparținut, afirmă antropologul Andrei Soficaru, de la Institutul de Antropologie „Francisc J. Rainer”, autorul principal al minuțioaselor analize de laborator.

MORMÂNTUL UNUI PRINCIPE DAC

Despre o altă senzațională descoperire în aceeași incintă castelană, am scris însă merită să revin cu câteva detalii. Cercetătorii de la muzeul Brukenthal din Sibiu, principalul fiind Sabin Luca, dar și arheologii tineri hunedoreni și studenții practicanți de vară ai unui șantier deschis tot în Grădina Castelului (spatele lui) – pe coastă, au scos la lumină și apoi expus într-o expoziție tulburătoare, inventarul unui mormând de nobil dac ce atrăit acum 2.100 de ani.

Mormântul a fost intact, descoperirea fiind considerată „o lovitură și o premieră mondială”(Sabin Luca). Din dialogul cu dsa, înțelg că arheologii au dedus a fi mormântul unui important nobil dac, deoarece, în mormânt, a fost găsită o urnă de ceramică, cu cenușa funerară (rit cert de incinerare specific Daciei) – un vas depus peste instrumentarul său evident unul de luptător, care conținea centironul, sica (celebrul cuțit curbat dacic, aidoma unui cosor de vie însă mai mare), din fier (sigur confecționat din extragerile erei dacice în chiar zona Munților împăduriți din amonte

pe Cerna ruscana , prin procedeele de reducere a minereului de fier abundent aici, metodă milenară, eventual moștenită de la celți,n); În inventarul Principelui, s-au mai găsit teaca de sica și o lance ș.a.

Descoperirea elucidează problema existenței aici a unei fortificații dacice locuite” afirmă prof. Nicolae Cerișer, director al muzeului Castelul Corvinilor. Dr Cristian Roman e sigur că fortificația era pentru paza drumului ce urca în munți la explorările de fier.

„Săpăturile de altfel vor continua, deoarece nu s-a epuizat nici 0,1 % din potențialul sitului care se poate extinde chiar și sub orașul actual”, a adăugat Sabin Luca.


Specialiștii afirmă categoric că analizele moderne ale calității materialelor și ale executării armelor dovedesc că este vorba de un luptător important, îngropat în rit de mare cinste. Cuțitul de sacrificiu este aidoma celui purtat de Decebal așa cum este reprezentat de cuceritorii romani în basorelieful de pe Columna Traiana, de la Roma.

„Nimeni nu-i poet în satul lui „!

2008 > Prestigioasa editura italiană „Agar Editrice” i/ a inclus în Istoria literaturii – poeți ai lumii noi frontiere „, Segnali 2008”, a eminentului critic Paolo Borruto, pe poeții români, hunedoreanii Eugen Evu și Elena Daniela Sgondea Rujoiu. Cartea este o ediție de lux . Sunt antologați 80 de autori din lume, 34 italieni și ceilalți din 32 de state ale lumii. Scriitorul este prezentat elogios de antologator, printr-o bio-bibliografie relevantă, opera și palmaresul internațional. În capitolul *Poeti stranieri*, sunt selectați prestigioși poeți din USA, Austria, Bolivia, Brasilia, California, Calvados, Cuba, Finlanda, Danemarca, Țara Galilor, Germania, Japonia, Grecia, Guyana Indiană, Anglia, Malta, Norvegia, Liban, Mexic, Noua Zeelandă, Olanda, Portugalia, Rusia, Siria, Scoția, Elveția, Suedia, Texas și Turcia. În imagini cartea care face cinste literaturii române și, desigur, scrisului hunedorean.

Eugen Evu

ROMANIA



Nato il 10 settembre 1944, in Hunedoara, Transilvania, Romania. Recensioni, saggi, giudizi critici sull'opera poetica, di prosa e di saggistica di Eugen Evu, sono riportati da riviste Letterarie e settimanali, fra cui Orient Latin, Romania Literara, Vatra, Astra, Tribuna, Oglinda Literara, Salon Literar, Solteris, Unu, Aurora, Familia, Orizont, Luceafarul, Contemporanul Ideea Europeana, Transilvania, Cronica, Poezia, Poesis, Sinteze literare, Revista Noua, Oglinda literara, Arca, Flacăra, Semne, Provincia Corvina, Convorbiri literare, Cetatea Culturala, Nord Literar, Ramuri, Gazeta Literara, Viata Romaneasca, Cafeneaua Literara, Revista Noua, Unu e altre riviste e giornali emis, Literare da radio e Tv.

In altri paesi: Agero Stuttgart, riv internet, (Germania), Recontres Europeens, L' Agora (France), Le Muse (Italia), Hrvatsko Slovo (Croatia), Eletunk, Facya, (Hungary), Galateca (Germania), Lumina (Serbia) Românul Australian (Australia), Noi Nu, riv internet, Lumina (Serbia), riv Inst. Gallup (in rom) di USA, Galateca (Germania) Romanian Vip (Texas USA), Niram Magazin (Espania, Portugal).

Autore di 35 libri di poesia, prosa, saggi, riviste, umorismo, opuscoli. Publicista è fondatore di "Cenaclul de Literatură și Arti Lucian Blaga" publicato nel 1975. Autore di pubblicazioni settimanali. Editore di molti autori di Hunedoara e di altri autori in Occidente.

Ha pubblicato nel suo paese e all'estero, in rumeno, italiano, tedesco, croato, inglese, francese, inglese e spagnolo (Cuba).

- Membro de "Unioni Scrittorilor din Romania filiale Timisoara" ("Unione degli scrittori della Romania succursale Timisoara").


- Membro Onorario della Accademia di Scienze, Lettere e Arti di Oradea.

Nel 2003 ha ottenuto il titolo governativo americano ed internazionale di "THE RESEARCH BOARD OF AD VISORS" per le sue attività culturali offerte dall'American Biographical Institute, nella Carolina del Nord - Stati Uniti. Il certificato ha valenza internazionale di "esperto in letteratura", è incluso nell'"International Directory of Experts and Expertize", Stati Uniti (ABI).

190

Elena Daniela Rujoiu-Sgondea

ROMANIA



Nata l'11 Dicembre 1969 loc. ORASTIE, REGIONE HUNEDOARA, Transilvania - Romania. I primi tentativi letterari datano anni di liceo. Debutto nel giornale di ... Palla" di Orastie (1990). Debutto editoriale con il volume di poesia "INCA' NU..." (Ancora no...), (SCHIZZI DI RITRATTO e "MOTIVI NIP-PONICI" - ultima parte del libro è stato interpretato in francese, tedesco, inglese, italiano - la Casa Editrice Destin -Deva, 2000.

Pubblica dei poemi, articoli e traduzioni in: "Matinal" (Valea Jiului), "...Cuvântul Liber" (Deva), La Rivista "Arhipelag" (Deva), ... Hunedoreanul" (Deva), ..."Provincia Corvina" (Hunedoara), ...Semenicul" (Resita), ..."Orient Latin" (Timisoara), La Rivista degli Scrittori Rumeni di Dachau, (Germania).

E' redattrice culturale e interprete italiana per la Rivista di letteratura, arte e apertura europea "Provincia Corvina" di Hunedoara -sotto l'egida U.S.R.

Dietro preghiera del poeta Ion Chichere ha interpretato due volumi di poesia di due poeti da Resita: Ion Mosteoru, il bastone di Toulouse-Lautrec, e Gabriela Gergely, Latte da Un altro mondo (2003). Ha interpretato in lingua italiana 33 poemi dell' autore Ion Chichere. Ha interpretato in lingua italiana il Suo volume Inca nu..., che doveva entrare in una strenna bilingue insieme con 33 poemi di Ion Chichere, progetto irrealizzato perché il poeta soprannominato è morto ... (2004). Ha interpretato tanti poemi di Eugen Evu, Ion Urda, Magdalena C. Schlesak (Germania), Teresa B. Tataru (Germania), s.a. Ha interpretato in lingua rumena poemi di Piersa Rossi Celant, Maria Teresa Liuzzo, Karl Lubomirski, e di tanti altri.

I colori vivi delle parole

Se si potesse scrivere ciò che sente il cuore, o se il cuore potesse esprimere a parole ciò che sente, qualsiasi poesia sarebbe inutile.

E' per questo che ogni poeta racconta se stesso parlando degli altri, ed inventa gli altri attraverso il proprio intimo mondo, alla ricerca di un cuore che sappia ascoltare... e dire... perché si possa regalare agli uomini il puro e semplice sentimento ultimo e universale, il battito del cuore, assoluto ed eterno, racchiuso come una perla nelle parole del poeta.

Ecco la verità.

A cui alcun poeta potrà mai giungere... nè mai raggiungere, nè raccontare, nè sentire, nè regalare al mondo, confinato nell'illusione, tra ciò che vedo e ciò che sento... racchiuso nel bene e nel male... ma quale è il bene, e quale il male?!

Ecco il confine della parola.

Un orizzonte verso cui a grandi passi il poeta s'incammina... senza mai giungervi.

192

Constantin STANCU despre Elena Sgondea

„Paranoia orhideelor”

În cartea sa „**GLIFE TRANSILVANE**”, poeta **Elena – Daniela Rujoiu – Sgondea** reușește să prindă într-o formulă unică termenii risipiți prin pădurea luxuriantă a zilei, să concentreze în versuri echilibrate evenimentele care îi marchează ochiul sau inima, să scrijelească în piatra secundeii mesajul care se vrea mereu ultima șoaptă. Cartea a apărut în condiții grafice bune, ca o bijuterie transilvană la Editura „**LIMES**”, din Cluj – Napoca, în anul 2008 și poartă recomandarea poetului Eugen Evu. Poezii delicate, dar păstrând ceva puternic în cuvinte, ne prezintă o poetă dinamică, precisă și îndrăgostită de viață. Poezia este un mod de comunicare prin formule scurte și tandre care surprind misterul ce învăluie ființa, căutând relația profundă dintre oameni.

Încercând să se așeze comod în logica de **haiku** a sensibilității nipone, poeta se îndreaptă elegant spre natură, spre timp, spre apa Streiului, spre înger, spre Transilvania în care descoperă paranoia orhideelor și culorile vii ale cuvintelor. Oglinda poeziei este intensă, uneori aceste poezii își pierd titlul rămân ceea ce sunt vers pur sau rememorarea empatiei, ori dorul după ființa unică a celor doi: ea și el uniți de miracolul frumuseții, glife în piatra timpului. Cartea are un motiv pertinent: cuvântul care trăiește, țipătul pe cer.

Regia poeziei în acest volum ne descoperă că poemele scurte rămân unitare cu toate că volumul are mai multe părți: **Glife Transilvane, Motive Nipone, Paranoia Orhideelor, Seminar Auriu.**

Titlurile sunt alese aici cu noblețe, au în ele cifru poetic. De fapt amintesc haiku-ul japonez, ca tehnică .

Versurile puține ard încă, cenușa sensului plutește în anotimp, simți teme și motive poetice eterne, care vin de departe și formează o plantă agățătoare în care poeta vrea să cuprindă cititorul, brațe nevăzute care caută jumătatea pierdută în lume: *oglindea rătăcită, lumina bătrână, vrabie captivă, fruntea dimineții, poemul fiecărei zile, vis alb, vagul miros al stelelor, lacrima vântului, lumina ...* Chiar dacă ar părea că există o anumită superficialitate în aceste motive de haiku, autoarea descoperă adevărul care prin realitatea lui aduce amarul ființei: „ *Cu banii / Stăpânului / Nu-ți cumperi / Libertatea* „

Poeta nu pare interesată de marile teme ale existenței, de idei filozofice adânci sau idealuri de excepție, ea acceptă existența și o caută în simplitatea ei, în căldura zilei sau a revelației instantanee. Poeziile pun în evidență dinamica sentimentului, mișcarea febrilă a gândului încărcat de speranță, o iubire secretă care mustește în vers, caută ieșirea dar se cristalizează într-o formulă lirică adâncă , o intimitate visată: „ *La parter vrabia / Face cuib de toamnă / Pumnul meu mic / la subsuoara ta.* / „ Autoarea se lasă purtată de valul versului înțelept care are ca miez un secret, unul tainic: „ *Iubește-l pe aproapele tău ... / Eu îl iubesc plus egal pe cei / De departe ...* / „ sau

„ *Îmi ascult corpul / Dimineața / Ca o cochilie în care / Răsună oceanul / Primordial* / .

Există în volum poezii în oglindă, variantă în limba italiană a poeziilor scrise în limba română, ceea ce deschide brusc șansele acestei poete care își asumă riscul de a migra înspre o cultură mai profundă care apreciază lirismul ca prezență în cetate.

Prof. **Leonardo Saraceni** scria în anul 2007 despre Elena – Daniela: „ *... fiecare poet se povestește pe sine însuși, vorbind despre alții, și inventează prin alții lumea lui intimă, în căutarea unei inimi care știe să asculte ... și spune ... ultim universal, pulsația inimii, absolut și etern, închisă ca o perlă în cuvintele poetului.* „



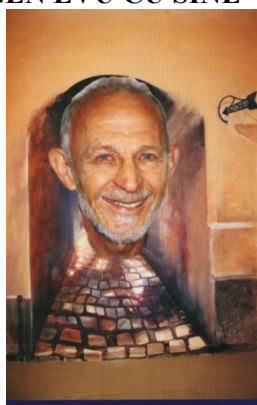
*Povestea vieții noastre literare :
Înfrățire culturală 2008: Elena din nou premiată la Cellere, Italia*

Poeta e generoasă, a tradus din opera poezilor din Transilvania: Ion Chichere, Eugen Evu, Ion Urdă sau a tradus din italiană poeme de *Maria Tereza Liuzzo, Giovanni Formaggio, Santiago Montobbio, Gabriella Meloni, Magdalena C. Schlesak*, a obținut numeroase premii la diferite concursuri literare naționale sau internaționale, are proiecte literare importante și semnificative, e în plin proces de edificare a operei sale care pare să se deschidă spre ceva mai profund, să-și găsească locul în care poezia înflorește precum floarea.

„ *Ceea ce descoperim prin trădare / Ne poate salva / Iubirea fiind vindecare / De Altcineva, / Altceva.* „E o teamă de îngeri la atingerea iubirii absolute sau poate un mit conservă secretele lumii în aceste poeme scurte, concluzii pentru un poem nesfârșit, fără titlu, spre care se îndreaptă, de fapt, opera acestei poete care privește orhideele în nebunia lor de orhidee. Ea se predă sinceră anotimpului, are fervoarea deschiderii spre înviere: „*Spiritul meu desculț / Culege măcieșe și zmeură ... /* „

Arta poetică este subtilă la Elena – Daniela, ca o caligrafie veche și fragilă ce atinge piatra dură, privește spre înălțimile poeziei cu sinceritate și curăție, acceptă **intimitatea** ca pe o temă serioasă, caută să migreze spre un teritoriu cât mai profund unde jumătățile vibrează sub culorile și nebunia orhideelor. Dar, în Groenlanda, orhideele par ar fi invizibile din cauza purității zăpezii, pentru a ne reaminti o temă preferată de poetă.

ÎNTÂLNIRILE LUI EUGEN EVU CU SINE



.....și o întâmpinare la Eugen Evu

Eugen Evu își continuă povestea operei sale și a vieții sale în **A DOUA CARTE A ÎNTÂLNIRILOR**, pe care a pus-o în circulație în seria **CORVINA – 2008**, o serie familiară autorului, pe care a promovat-o și a susținut-o ca element de valoare în Hunedoara și în această zonă de țară numită Transilvania.

Cartea continuă experiențele anterioare cu prima carte a întâlnirilor, o **saga** despre scriitor, despre scriitori, despre operele lor care fecundează epoca, despre viața de artist sau de poet într-o vreme în care consumismul a luat locul terapiei împotriva stresului și a insuccesului spiritual personal al individului.

Cartea este una masivă, aproximativ 900 de pagini și condensează un fragment de istorie literară românească într-o vreme când indivizii par preocupați de fenomenul politic, de aportul a firmă sau de șmecherie de Carpați. Eugen Evu, însă, insistă și demonstrează că există o viață profundă în zone uitate de autorități, de ziariști, de politicieni, o viață care are o valoare importantă pentru sufletul românesc de pretutindeni și care rămâne. Deci existăm prin poemele noastre, prin eseurile cu ieșire la marea literatură, prin obsesiile care ne împing spre Europa cea cu adevărat civilizată, prin ezitățile noastre, prin drama tranziției eterne, prin drama spirituală care a marcat generația din anii 70-80, prin bucuria de a scrie și de a citi, de a sculpta sau de a picta ...

Cu răbdare și multă atenție, dar cu un simț deosebit al valorii autorul surprinde viața de zi cu zi a multor scriitori români sau străini, dar și viața sa, laboratorul sau otrăvit de existență și purificat prin poem. Probabil că în acest ciclu de scrieri Eugen Evu depășește bariera proprie, renunță de cenzura individului care își propune să scrie o operă de excepție și realizează antologia poemului românesc contemporan, așa cum îl vede pe fundalul sălbatic- neo- barbar al consumismului de ocazie, sub țipătul lumii, trădându-și credința. Aceste întâlniri l-au marcat pe scriitor și pe prietenii săi, pe poetul Eugen Evu și pe dușmanii săi și ai literaturii, e **cronica riscului la poet**, riscul să rămână anonim într-o vreme când lumea este în mișcare, punând în lumină acceptul omului de cultură pentru întâlnirea de seară din paradis ...

Autorul definește întâlnirile ca o **antologie jucăușă** cu invitații săi empatici la o cină de cuvinte, sub presiunea Mâinii lui Dumnezeu care stă pe capul poetului neascultător, sub influența lecturilor navetiste, din lipsă de timp, sub culorile făgăduinței la artist, sub ironia hărțuirilor textuale, sub insistența misionarilor de tot felul, sub iluminări sau căderi, sub speranța că există prieteni pretutindeni. Rămâne amintirea întâlnirii ca o pată de sânge pe coala albă de scris, cronica evului pentru această generație de oameni care au atins alte planete și moartea instantanee

Mai mult de cât în celelalte cărți autorul pune accentul pe lumea nevăzută, pe lumea spiritului ca aură a universului prin care ființa umană poate comunica nestingherit cu semenii, cu piatra, cu iarba, cu multele cuvinte pierdute în cosmos, ca planete ce dau echilibru ...

Redescoperă mintea umană ca producătoare de minuni spirituale capabile să zguduie materia inertă, acele lucruri care țin ființa umană legată de păcat.



Mă Eugene, ce-i cu bărabele astea ?
*Doi prieteni de viață, arte și carte : Eugen Evu și Radu Roșian
La Castelul Corvinilor în 2007*

Redescoperă memoria ca vehicul spre infinit, sau creierul ca o cupă din care ființa bea dulceața revelației, sau amarul uitării definitive ...

Și ca să concluzionăm cu unul din citatele folosite de scriitor: „ *Omul este mai mult decât ceea ce are impresia că este* „ – **Esoteria**.

Întâlnirea începe cu o invitație la castel, o metaforă pentru **Cetatea lui Dumnezeu** în versiune modernă și concretă totodată pentru autor, un loc în care se petrec marile ceremonii ale scribului.

Autorul își provoacă invitații la dialog, le așteaptă revelațiile, ori versul, ticăloșia sau revelația, pune întrebări ca aceasta: „Ce anume distruge în om și ce anume înalță prin sentimentul puterii? „Întrebare se adresează politicianului Iuliu Winkler din județul Hunedoara, dar merge și la președintele SUA, ori Rusia ...

Eugen Evu le propune invitațiilor săi poeme inedite scrise sub presiunea timpului și a informației zilnice, poemul ca știre de serviciu în contradictoriu cu televiziunile de orice fel care ne oferă gumă de mestecat pentru ochi, iar poemele propuse de autor au tăria lor de a marca ființa: „*O mie de nume, cu jale / și mari bucurii, laolaltă, / Suport amintirii vieții tale / - Aceeași, și totuși o altă ... / Rămâi din lumina înaltă / Subțire să dăinuie ! / ... De nuntă auzul îmi saltă / Spre gloria numelor tale / O mie de nume. / „ - Pierderea numelui”*”.



Mandala- tuș negru de Sorin S. Evu

Dar Eugen Evu are bucuria de a se întâlni cu poezii tineri, cu cei care își caută destinul ascuns în poemele nescrise încă, le dă șansa să vorbească în cetate, să aducă idei, să propună legea versului care aduce revigorarea sufletului, le este prieten: **Elena Raluca Weber, Ada Ionescu, Ioana Cosmina Bolba ...** începe cu cei care vor veni, e întâlnirea cu viitorul, într-un fel ...

Apoi, autorul, ca **Scrib la Castel**, atrage atenția asupra operelor unor oameni importanți pentru Transilvania: **Liuca Bolchiș – Tătaru, Elena Daniela Sgondea, Rodica Chirețu, Gellu Dorian, Eugen Dorcescu, Adrian Botez, Angela Furtuna, Giuseppe Manitta, Maria Diana Popescu, Paulina Popa, Lucian Hetco, Dumitru Hurubă, Maria Hetco, Radu Igna, Raul Constantinescu, Ioan Evu**, nu uită pe cei care au lăsat amintiri: **Valeriu Bârgău sau Iv Martinovici**, pictori ca **Radu Roșian, Tibor Fazakas, Mircea Bâta, Ioan Șeu**, și mulți – mulți alții Nu lipsesc de la „apel” nici oameni ai societății civile pe care poetul îi consideră oapșei săi.... ori oameni de cultură din străinătate care au fost disponibili la scrierile românilor: **Maria Tereza Liuzzo, Linda Bastide, Santiago Montobbio, Maria Rosa Gelli, Gabriella Meloni** etc



Povestea empatiei poetice

Cu fiecare pagină descoperim noi scriitori care au ceva de propus lumii, care au o poveste importantă ca fenomen al memoriei ce zguduie nepăsarea, Eugen Evu are ureche pentru cuvintele care aduc har cititorului: *îvingem ploaia norocului, la margine ochiului vine îngerul auriu, somnul ca stare de veghe, împlânzirea fiarei din om, amintirea paradisului, mister ce ni se-ascunde când se-arată, simboluri și mesaje pe stâncă, arta ecologică, microcipul de serviciu, romanticul hunedorean, paradoxismul ca mod de viață, valea*

proscrișilor, ora care nu există, frumosul care trăiește în noi, poemul tradus de computer, clona, răbdarea substanței care naște o nouă dimensiune ...



Album de familie
Mezinul Evu Remus Septimiu

Cartea întâlnirilor pare a continua, e lăsat loc de *întâlnirea de după, din departele aproape ...*

Aceste scrieri personale și ale altora au trecut pe la redacția revistei **Provincia Corvina, sau Nova Provincia Corvina**, adică prin apartamentul poetului la Hunedoara și, mai dramatic, **prin mintea sa de cronicar al evului**, care este atent *când lacrimile cad în sus ... Sunt înștiințat că Academia Internațională Il Convivio, acordă Premiul I internațional – penstru eseu pe 2008, dintre ...803 concurenți din deouă continete .*

Orice întâmplare din cartea aceasta are, evident și esențial, legătură cu realitatea mai mult decât cu manipularea practică în aceste vremuri, manipularea individului prin scrisul altuia, e o **carte eveniment și istorie** pentru cei care vor veni, o carte deschisă, care trece de hotarele României la modul spiritual și care ne demonstrează că existăm prin spirit, că memoria noastră bate șmecheria, ura, neiertarea și ne cheamă la comunicare, pentru a ne cunoaște mai bine și pentru a-l cunoaște pe cel cu o mie de nume, că nu există ziduri între scriitor, pictor, zugrav, copist, fotograf, om de știință, teolog, filozof sau corector, între viața de artist și viața de familie, că zidurile cad cu fiecare poem scris ...

Scriind această carte, adunând scrierile altora, Eugen Evu recunoaște sincer că opera sa a fost una **deschisă pe orizontală și pe verticală** și că datorează celor care scriu adevărat multe lucruri, le datorează timpul furat cu fiecare cuvânt pe care l-a primit în memoria sa ca pe un dar ...și ca să-l parafrazăm pe **Florentin Smarandache** prezent în carte : „*aștept ceva contradictoriu, cu multe antiteze pentru antologia paradoxistă următoare* „ ...



Sorin Sargețiu Evu 2008

**“Mă simțeam precum măslinul
scăldat în razele soarelui, eram ocrotit”...**
(Un caiet de liceean)

Album de familie
Maria Evu, soția poetului, în tinerețe

Acum sunt singur, alungat de ceea ce numim soartă, nenoroc; crezui că nu mai am suflet destul...m-am înșelat, este prizonierul din al meu trup, în “mine”...de fapt EU SUNT SUFLETUL MEU; iar când sufletul se vrea desprins și eu voi fi liber. Trebuie să mă las în voia acestui târâș reptilian prin noroi, numai așa simt că “ trăiesc”...uneori sufletul se sfâșie prins în ceva invizibil și el, dar greu ca fierul, lumea în care trăim.

Mă frământă zi și noapte gândul că acea *alinare* am pierdut-o și nu o voi mai avea. Acea alinare forma, contopită cu mine, (eul meu) un întreg, dar era ceva pietros, ceva ce te trage în jos... Era înainte un început bun, o speranță, un viitor, era și mai este un TOT inexplicabil, fără ea nu pot să respire, nu pot să visez, nu pot să dorm, nu pot trăi.

Oare *trăirea* asta mă mai domină, mă va domina? Cred că trăirea mă face să fiu OM, cunosc asta, dar prin aceea că așa cred...sau poate Sufletul – ci nu doar creierul cel intoxicat de impuritățile sacrale ce perforează până și titanul....cred că totuși trăirea ...este de fapt Iubirea.

Oaspeți la Castelul cărții

Prima oară în românește:



Delma Cigarini

Italia

DOVE?

Dove sta il nostro Dio
che da sempre amiamo
e al tempo temiamo?
Nel felice sorriso d'un bambino
o negli occhi tristi dell'infante
cui nemmeno è consentito
di sfamarsi?
Nella gaiezza degli amanti
o nell'impavida follia di guerre sante?
Questo a noi celarsi
impervio rende il cammino.
Poi ripenso.....
Avrebbe senso l'esistenza
senza attesa?

UNDE?

Unde stă Dumnezeuul nostru
Pe care dintotdeauna îl iubim
și de care în timp ne temem?
În bucurosul zâmbet de copil
sau în ochii triști de început

În care nici măcar nu ne e permisă
Sașietatea?
În bucuria amanților
Sau în nebunia războaielor sfinte?
Acesta în noi se ascunde
De nestrăbatut rămâne mersul
Apoi meditez...
Ar avea sens existența
Fără așteptare?

PREMURE

Quanti segni sotto il temporale!
Nascondono per me
quel che in mente ho
del Paradiso.
Non so
se nel creato cielo fatto a strati
a ognuno d'essi
sia celato il Credo.
Spero
così sia fatto il mondo eterno
dove ognuno attinge
e imbeve il proprio cuore
di premure.
Di Luce è la mia sete.

ZEL

Câte semne sub vreme rea!
Ele ascund pentru mine
ceea ce în minte am
despre Paradis
eu nu știu
dacă în lume cerul stratificat
al fiecaruia dintre ei
și-a escamotat Crezul.
sper
că așa ar fi făcută eterna lume
unde fiecare atinge
în grabă propria-i inimă
de zel.
De Lumină este setea mea.

trad.in română : **Elena Daniela Sgondea**
și Eugen Evu

Valori hunedorene ignorate acasă, valori universale...**Efigii culturale***Sigismund Toduță un fiu al Simeriei*

La Oldenburg (Germania) s-a desfășurat recent cel de al 3-lea Simpozion germano-roman de muzicologie din seria „Zwischen Zeiten/Shifting Times”cu tema SIGISMUND TODUȚĂ ȘI ȘCOALA COMONISTICĂ DE LA CLUJ, coordonat de Prof. Univ. Dr. Violeta Dinescu (asistata de Joerg Siepermann) în organizarea Institutului pentru muzică al Universitatii „Carl von Ossietzky” din Oldenburg, sub egida “Bundesinstitut fur Kultur und Geschichte der Deutschen im östlichen Europa” (Institutul federal pentru cultură și istoria germanilor din Europa de est) și în stransa colaborare cu Institutul Cultural Român « Titu Maiorescu » Berlin. Timp de 3 zile (24-26 octombrie 2008), 15

compozitori și muzicologi români și germani au adus contribuții semnificative la plasarea în context larg european a scolii componistice clujene și a creației lui Sigismund Toduța, adevărat « compozitor al sintezelor », mentor al acestei scoli. Au prezentat comunicări câțiva din cei mai cunoscuți elevi ai maestrului- compozitorii Hans-Peter Turk, Cornel Taranu, Dan Voiculescu, precum și muzicologii clujeni Ferenc Laszlo-Herbert, Alexandra Fagarasan, Tatiana Oltean, Elena Maria Sorban, Iulia Anda Mare; Mihai Cosma (directorul Editurii Muzicale) și Laura Manolache (directoarea Muzeului Enescu)- din București; muzicologii germani Ana von Bulow (Frankfurt), Corneliu Dan Georgescu (Berlin), Michael Heinemann (Dresda), Martin Kowalewski (Oldenburg), Eva-Maria Houben (Dortmund). Un “Portret componistic Sigismund Toduța – Cornel Taranu”- cu o selecție de lucrări instrumentale strălucit interpretate de oboistul Aurel Marc și baritonul Cozmin Sine (acompaniați la pian de Codruța Ghenceanu) a precedat simpozionul. Din inițiativa compozitoarei române Violeta Dinescu, profesor la Institutul pentru muzică al Universității din Oldenburg, orașul din nord-vestul Germaniei a devenit, de câțiva ani încoace, un adevărat centru de cercetări și arhivare a muzicii românești. Colocviul și simpozioanele anuale consacrate unor teme românești (ediția 2006 - consacrată lui George Enescu, cea din 2007 – lui Pascal Bentoiu și Ștefan Niculescu), precum și Arhiva pentru muzica est-europeană (coordonată de Karl-Ernst Went), care cuprinde o impresionantă colecție de monografii, partituri și înregistrări de muzică românească- sunt doar câteva din argumentele care justifică afirmația de mai sus. Institutul Cultural Român “Titu Maiorescu” s-a asociat încă de acum trei ani acestor inițiative, devenind un partener tradițional al simpozioanelor de muzicologie de la Oldenburg și propunându-și să susțină sistematic îmbogățirea cu material românesc a arhivei. ICR Berlin face pe această cale un apel către institutiile românești de profil (interesate și de un eventual parteneriat), precum și către compozitorii români interesați să doneze Arhivei pentru muzica est-europeană din Oldenburg partituri și înregistrări pe diverse suporturi. (Rom. G. News)

Eugen Evu**Satira foștilor niciodată**

Fostul fals amic mă dușmănește foarte Mult mai de aproape pe cât e departe Mistuit de-o slută, acra gelozie, E cuprins de ură și de nebunie Ți se vede pizma de sub perfidie
Ce ție- ți lipsește îmi atribui mie Nu e mare brânză, ci patologie: *Îl acuți pe altul ce-ți ascunzi doar ție* Mai știam pe nume încă o duzină Dar de-a lor trădare tot eu sunt de vină Că le-am inventat valori ce nu le au Și nefiind în stare fug ca de Bau Bau Cel mai hâd e unul nume de poreclă Ce nu valorează cât un boț de sfeclă Toate-ar fi umane, una-i chiar nebună: Ei se mint de singuri, asta da minciună! Toți de-o stirpe- s, hârburi râd de oala spartă Mulțumescu-ți, Doamne zâmbrele că-mi poartă Și de-așa prieteni să mă apăr știu Ei mă dușmănesc că sunt **mai viu**.

**OVIDIU BĂJAN un cavaler rătăcitor sau
un poet corvinian (a)... temporar în Franța
din județul subrealist- socialist Hunedoara
.... Ovidiu cel Nou ...**



Și el a crezut în revoluție, dar noroc că s-a trezit la timp...

Creația lirică a hunedoreanului Ovidiu Băjan, cel mai talentat din noua generație post 1990, cu care am împărțit boeme și sfâșieri la gruparea „Lucian Blaga” în anii 80, apoi avatarurile unei (ne?) dorite prese în fine libere, după 1989, s-a rupt din startul publicistic de clasicismul modernist, marjând *furor dacicus* în vertijul post- optzecist... Ținta centrală pe care focaliza psot-modernismul - derizoriul desacralizant al eboșelor neo- protecultiste, păunesciene, s-a făcut baltă tulbure odată cu tăierea cenzurii și agitarea unor subcluturale curente cu „manifeste” care mai de care mai bombastice. O neobișnuită, stihială foame de libertate a spiritului, avea să uimească sau să șocheze, prin frondismul spectaculos al poemelor lui. Bipolaritatea socratic- platonice, și apoi avalanșa de poeme, eseuri, cronici, publicistică, accentele pamfletare, diatribice, au eliberat ceea ce își (ne) reprimam în cenzură, apelând la subtext și au rezultat două cărți de poezie definitive, fără a continua manieristic, cum se întâmplă. „Clasic și omăt”) editată de Ioan Iancu la „Signata”), a atras atenția unui Alex Ștefănescu, care de altfel îl și elogiase în „Mașina de scris”, asta după ce Ovidiu debutase revuistic în Vitraliu Hunedorean și Provincia Corvina,

Spiritul de frondă pur rimbaudian a fost și unul al atitudinii sociale, al fostului luptător sportiv, asprit spre a își proteja de fapt firea exuberantă, empatică, și a aprofunda în felul său marile teme filozofice inevitabile poeziei. Deși aparține nativ unei zone culturale pe care ancestralul nu le poate estompa („blagienii „munți ai Orăștiei, Geoagiu, apoi Hunedoara – cu eclecticismul, vanitățile, intruziunile și potrivniciile strămutaților „consacrați”, deși unii l-au negat șontac, Ovidiu Băjan a rămas cel mai relevant din generația sa, probând evoluția și prin „Îngerul vidanjour”.... Pentru el a scrie este a te revolta, iar fronda nu este una de suprafață, la nivelul limbajului cu tente fracturistice (erosul frust, alternând exclamații de trivialism cu superbe zorzoane- ornamentice ultra romantice, ce fac să se înroșească feciroarele și damele..., ori faustice satire amare la adresa fățarniciei...), fronda lui este una ce zgâlțâie inerțiile și dejoacă ipocrizia care macină societatea. Bolile individului sunt și ale societății. Cei neempatic, ajung sociopați: întrebați liota de scribi and activiști emanați **GHIMPAT-OLOGII** ai vatro-șetristului Hrehor Hașăș ...

Cultura avidă, dar și experiențele unor perioade de lucru în occident, impregnează scrisul acestui poet cioranian, dar și diogenian, provocator și cuceritor, grav și sarcastic, deopotrivă. În fond este vorba de un resort adânc și foarte puternic ce propulsează într-o comunicare elevată. Lumea moștenită este murdară, amoralitatea și decădența ei nu sunt decât înșelătorul fruct al fostei răbdări, resurectei lașități. Problema este că „epoca de aur” a tiraniei s-a cam „bazat” pe abulia, pe „somniale cel de moarte „pe care imnul țării, deloc actualizat cum s-ar cuveni, îl pledează pașoptist... Poetul, scriitorul, în Cetate, nu poate consimți sloganul – lozincă al celor care au o problemă : ilegitimitatea (revoluția confiscată obscur), spre a ne pretinde ...apolitismul. Apollo, da, e zeul solar nemuritor, Apolitis e o marionetă pentru proștii „sub clar de lună”Prostia și servilismul determină un nou deviaționism, iar

Ovidiu Băjan știe că atitudinea demnității, a conștiinței și a realului patriotism – apartenenței unui Neam, este una singură: deșteptarea ! Hazos este că tocmai la miezul nopții, când omul se culcă și chiar Diavolul picotește, la radio auzi „ Deșteptă-te, române !”

Sfidând grafomania și duplicitatea animalului – scrib ce face ravagii mai ales după rupțura de cenzură, nu și de autocenzură, (care este de fapt a culturii și talentului propriu), mi/a fost cel mai apropiat confrate prin convibrații . El a înțeles ca nu vom găsi comunicarea elevată ci ceilalți prin Jocul cu papuserii hesdeian, / aici a jucat rolul Florin Busuioc, da, chiar el, meteorologul TV de azi ! pe atunci hunedorean amator ci Ovidiu Bajan Poetul imi era actor la Teatrul Poetic unde a jucat rolul de mare subtilitate / Avram Iancu, in piesa mea cu soparle Urme de pluguri pe cer ... Actoria a devenit viața și Ovidiu împovărează pe tema datului / fatumului lui tipic poetic, o drama existențială asumată a idoma lui Rimbaud...marinarul.

Respingând grotesca habotnicie și exaltările mistagogice, poetul acesta adevărat, Ovidiu Băjan, își tatuează ironic – caustic (și catarsic), astralul...În aceste prime două cărți ale sale, există deja câteva poeme ce vor rezista oricărei exigențe...Paradoxal, scrisul poetic este vaccinul imunitar contra delirațiilor, verbalismului și schizoidismului ce umple mălos spațiile în pârlăoagă ale „ realismului socialist” al generațiilor precedente. „ Orașul răsuflă în gură duhoarea vesperală/ mă despoaie de zdrențele somnului...” o, viața mea, o viața mea/ îl zăresc pe Dumnezeu...indulgențe în lăutari/(...) lumea nu are habar că s-a sfârșit/(...) proștii sfâșiați de durere / ... azvîrlind cu indulgențe și stele / în lăutari...”Iată, terifiantă, stenograma unui mesaj în flux- continuu ce amintește de acele sinistre panglici dactilo, refolosite din fostele drapele ale ceaușismului nebun, care îi taxa pe școlarii talentați „ copii – probleme”...Iar în „ Îngerul vidanjor”, prin asociere peiorativă, ne amintim de bibliile confiscate de securitate la granițe și transformate în hârtie igienică. Gestul curativ al diatribelor poetului ce a plecat pe urmele lui Joyce, spre a se redescoperi pe sine, este eficient și cititorului, dacă mai sunt speranțe. Celor fuduli le-a sărit țandăra, altora li s-a mucegăit limbajul de rumeguș (chiar criticardul cu șoșoni ce îl elogia ab initio...), noile poliții politice au ciulit căciulile, așa că Ovidiu Băjan face bine păstrând distanța, fie chiar și acum, când o nouă lege a ascultării și pârei aproapelui, ne este vârată-n ființă de chiar emanații contrarevoluției în care Ovidiu a crezut o clipă, mai puțin decât mine însumi. Îi spun ceea ce mi-au spus mie la anii lui, Ștefan Augustin Doinaș, Mircea Ciobanu și chiar un securist încă tânăr, încă neîndobitocit de cazon: „ Ești cel mai bun. Numai talentul tău te va apăra, talentul nu au cum să ți-l aresteze”. Travalul emigrantului cu de sine voie prin Occident, pare a subscrie stigmatic destinului codificat într-un nume și prenume : Ovidiu Băjan...Exilul milioanele de români este pentru Ovidiu cel Nou, deopotrivă unul al inițierii ...

* *

*

Îmi iau uneori craniul
Această inutilă victorie
Și îl așez în mijlocul străzii
Apoi invit politicos trecătorii
Să-i ardă în funte câte-un șut violent
- ce fericire să ai pe umeri
o minge de fotbal-
dar ei se mulțumesc să treacă
mai departe
râzând
șoptindu-și complici
e nebun.

* *

*

Grâul visând în tenebre fecunde
Precum
Vestale stârnite de patimă sacră
Poartă pe umeri eroic
Întregul pământ
Simt dealul cuprins de regrete târzii
Când regele zilei pășește tăcut
Dar profetic
Prin vasta câmpie de maci efemeri
În partea cealaltă a lumii
Pe retină duios mă sărută o stea
Gălăgios pulsatilă
De parcă ar fi
Conectată la inima mea

* *

*

Din altă viață urcă aducerile-aminte
Din ghemul alb al zilei amiaza se deșiră
Din ierburi clorofila migrează în cuvinte
Iar pietrele obeze abia de mai respiră

Scăpărătoarea undă cu murmurul livresc
Rostogolește prundul secundelor spre zare
Cu ochii unei frunze nostalgic mă privesc
Alunecând spre moarte cum apele în mare

* *

*

Dintre păsări au rămas numai frunzele
Să îi fie toamnei tandru giuvaer
Amfora luminii își picură tristețea
Vălvătăile ierbii au ajuns până în cer

Somnul poetului se întoarce în maci
Și clorofila iubită în irișii tăi
Îngerii preschimbați în castane fac tumbă
Va veni ploaia șiroind pe surpatele căi

Cineva a risipit îmbrățișările fluturilor
Adună pietre în coșul pieptului meu
mi-e dragă toamna dar în aceasta e parcă
toată indiferența lui Dumnezeu.

Neștiutor fiul meu râde
Câteva cruci speriate își iau zborul
În beznă ferecat voi putrezi
Și voi fi risipit

În toate câte-l vor înconjura
În timpul scurt și dureros al vieții
-moartea nu are chip
chipul i-l dăm fiecare –
printre morminte fiul meu blond
ca un gând al verii care tocmai
trece
tot ce a fost tatăl său
se va aduna într-o lacrimă
pe care adierea unei noi iubiri
o va șterge degrabă

aleg din multiplele căi
să fiu pulbere sub picioarele lui
și ale fiilor săi

nu sunt poet în fiecare oră
cum nu e zborul veșnic în aripă
nemprginirea uneori ignoră
eu fac răsând cu viața mea risipă

nu sunt printre cuvinte totdeauna
cum printre frunze nu e veșnic vântul
nu poate fi iubirea numa una
nutresc contrar mai multe seve cântul

ideile n-ajung sau frenezia
pâine și vin misterul mai devoră
să poată fi eternă poezia
nu sunt poet în fiecare oră

Captivă în cerneală viața
Își devine sieși Dumnezeu
Poți despre fiecare lucru
Legitim afirma: sunt eu

Inspiră viața de hârtie
Atomii de carbon chimia
Realității-i e cuvântul
Esența și alcoolemia

Captivă în cerneală viața
Poate miza pe veșnicie
Urlu profetic: nici un zeu
Nu-i ține loc de Poezie !

Povestea vieții literare



Scriitorul, paradoxistul și editorul Ion Urda, din spiță de nobili maramureșeni, Leordina, poate cel mai fidel ideii și faptei de prietenie literară în Agor, dincolo de orgolii și uneori dincoace de exigențe etice- estetice, citind din „Redefiniri poetice” la un salon al cărții ...

*motto : Cartea mea de drag nebună
Suntem singuri împreună(e.e.)*

Conceptul însuși de noblețe- nobilime – mai ales cel prin dobândire merituosă – e de natură a ne tulbura într-o limpezire, cum Noica dixit, inclusiv și mai cu seamă pe noi, transilvănenii... Ei – nobilii – fiecare după ... stigma sau destinul asumat ori indus de subiectivitatea istoriei însăși, iar dacă se poate descendenții lor de pretutindeni, împreună cu Biserica – dincolo de reiteratele acut și acum conflicte schismatice și anacronice (!) consider că au un moment prielnic a se reumple de Noblețea simțirii care a re-vitalizat prin Veac existența noastră ca popor european. Iată de ce re-adresez d-lor autori grațitudinea mea și patosul puternic motivat nu doar emoțional față de Opera de noblețe (cucerită!) a Domniilor lor. Compendiul fiind alternat și în franceză și engleză – să sperăm într-un impact pe măsura meritelor lui.

- *text apărut în patru reviste internet și în Noua Provincia Corvina*

Eugen Evu

Eu sunt noaptea gândind briliantul !

Eu sunt ascuns/ De chiar numele meu/ Sunt ocrotit/ De indicibila stare/Sunt noaptea gândind un briliant / Vântul îngenunchind lângă Mare / cel ce îți saltă fustele/ Sunt fructul sieși interzis / doar neinițiatului/ sunt sâmburele/ Prin cunoaștere / Sunt cel ce moare moartea/ și altora/Nu facut ci înăscut. Astfel îmi vorbi cuvântul/ bătând cu aripi golul amputat dintre umeri.

Semnul de foc

„În lirica lui Eugen Evu nimic nu este forțat, deși travaliul nu lipsește. Aici totul are înfățișări verosimile. Totul este „rupt” din credibilitatea fenomenului. Frumusețea plastică, virtuozitatea expresiei sunt incontestabile. Dincolo de armoniile de cristal, palpită profund trăiri existențiale, „semnul de foc” al acestui poet.

În creația lui Eugen Evu, fragmente de lumi diferite (paralele) se suprapun – metafizic vorbind- și se întretaie prin desconsiderarea oricărei cauzalități.

Autorul pare a se întreba, sugerând că toate cuvintele pot fi reacții în lanț, explozii de sunet și culoare – dacă poezia nu își este suficientă sieși” ...

Victor Sterom

Revista „Cafeneaua literară”, ian. 2004

Eugen EVU despre Ion SCOROBETE

Lecturi cu pasul în Pădurenime (II)



Pădurence din Munții Poiana Ruscăi

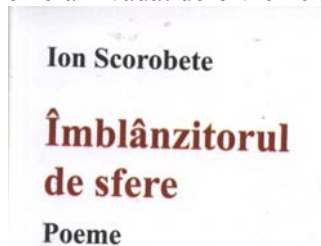
Mierea Pădureană

din pădurile celeste

***punct terminus itinerant de donații de carte: pădurenii* cocoșul lui Scorobete * un părau culegea smeură * peisajele păreau a fi interioare, ca-n magice oglinzi* Căciula lu' Dumnezău * Văzut-am, sus, idei...* Zăpezile din iulie, pe munții Retezat...**

Sub acest generic prefigurând un eveniment pe care va să se arate în spațiul Pădurenimi din Munții Poiana Rusca ,” MIEREA PĂDUREANĂ “, loc unic și tezaur entofolcloric aflat azi sub dramatice primejdii(depopulare masivă, răsucirea naturii sub « schisma « climateică, exodul fortuit spre plantațiile occidentale, etc . – Ion SCOROBETE m-a însoțit(sau invers...), două zile prin țara « lui », adică pe munții terasați ca ai incașilor,(!), la Meria lui natală, apoi la Lunca Cernii și Cheile Cernii...Am fost în peisaj dar parcă și peisajul (de adâncime și cel de sub « meria cerului cobaltiu) – meria e numele unei pietre albastre (n) ...el, peisajul, s-a revigorat și clarificat în noi înșine .

Un reportaj mai decantat între timp va putea reface această « ieșire « ,care a fost de fapt o re-intrare în timpul suspendat, *aninat de munți*, olaltă cu satele cucuiate sub ... »căciula lui Dumnezeu « (Este o metaforă care cere scuze divinului, dar așa mi-a venit a numi acele boghe – căpițe de fânariu- ca niște mici turlle de iarbă pentru iarnă, ale unor bisericuțe.... În acest preambul, scuturat pe pragul grăbit al drumului, voi opri acum, pentru a intra într-o carte de poeme a sa, editată la Deva (Emia, 2006) .« Pădurile celeste » este o carte verde pe care eu aș fi scris-o pe coajă de mesteacăn, cu scriau cândva cei vechi. Foile ei paginează frunze, foșnete, freamăt, zbcium, uneori sunetul este al unui lemn de rezonanță din care își cioplesc fluier *pecurarii* (ciobanii frecvenți pe culmi. Stilistic post- modern Scorobete impregnează totuși chihlimar și jaruri de pinus negritela, sunete de pietre pe sub ape, melos și epos cumva aromânesc, cumva sud- dunărean, cumva de colinde laice. Discurs uneori estompat ludic, alteori bucolic, dar nu pășunist. Îngânare în care rostuirea curge și filigranele ori colajele cu inserțiuni de lexic modern, sunt nervurile ce ne sugerează, cumva fractalic , **tiparul arborelui**. « Terozeriile vântului, i-am spus, hai să le jefuim, măi Ioane “! Iată metafora – carte în care poetul « îi zice » în mod unic doina (modernă) de jale, de bucurie, de înfiorare a sacralității originii, dar și de respingere a « bibliotecii de zgomote » în care satiriza pamphletic « bolunzirea « pseudo-poeziei « rapp » care ne-a invadat de-o vreme .



« Ex hațeganul, ex hunedoreanul Ion Scorobete ...acum timișorean (este avocat la Judecătoria Timiș) ... » este considerat de Dumitru Hurubă « un specialist al titlurilor insolite de cărți » Desigur, cu a sa carte parodică „ Biblioteca de zgomote”,-pe care am ironizat-o, simțind că

nu este El în tonusul autentic, ci se joacă persiflând moda zilei, - Ion Scorobete a vădit că are umor. ..Doar că Ion Scorobete nu e insolit în tonul și « tema » cărții lui, ci este exact, inspirat, el extrage poeticul rostirii chiar din acalmia obișnuitului nemai simțit prin obișnuință... deoarece el alege o sintagmă cheie (de boltă) a incursiunii lui în memoria cvasi-afectivă : deci o regresivitate telepatică auto-indusă. Pentru a lăsa cititorul să ne creadă, adăugăm acestor fugare note, un grupă semnificativ : Ion Scorobete-Merianu prinde semnificația de profunzime a « celestului » pădurii, la pădureniul lui, acasă...E vorba de metafora frumos arcurită, pe zarea « coborâtă » -n interregnum, acolo, pe vetrele înalte, împădurite, unde a copilărit și unde se-ntoarce cumva inițiativ, spre a scrie cu lama « semnelor », pe trunchiuri, poeziile restituirii...Celestismul lui, colorismul și floratura sunt uneori pleonasm ale ...naturii. Suspendările amintesc terasele „ incașe ” ale Meriei, iile și catrințele sclipăresc la incidența cu te miri ce întorsătură din condei... Așadar, este un travaliu afectiv motivat și nu vreun efect căutat ... Vom descoperi, în fine, Poetul, abia acum, după cărțile lui de istorie, reportaje, traduceri, romane ... Întemeind societatea Traian Vuia, i dedicat acestuia un roman documentat și dinamic, care a fost excelent primit și în Franța. Acum scormonește arhive și stă de vorbă cu bătrânii, pentru un roman al rezistenței anticomuniste din munți.

Notez o ciudățenie (aparentă), filiația unei afinități (sic, n), anume spre literatura și spațiul sud- dunărean, deoarece pare-se temperamental.(și fizionomic !) pădureanul este cumva dintr-o ramură balcanică, aromână?... În zonă sunt fizionomii și nume grecești, iar colindul laic vorbește de greci... Poetul din satul de pe acoperișul Ruscăi (de ce li se spune acestor munți. Rusca « (Ruscăi !?, n) - are de fapt revelația sacralității (celestului) în chiar condiția natală și a destinului ce pare a se întoarce, ca cerc magic, ori ca Uroburos, șarpele cosmic , Timpul, în punctul inițial (invocat într-un poem) Iată și un pseudonim al său, comunicat în Istoria literară, în dicționare , etc , în care se zbate « ancestralitatea » și sub semnul numelui : Romulus – Mitu- Meria Poetul este smead, cu nas acvilin, iute la fire, merge rar, ca pe ogor, e prietenos, ferit de gravitate, dar ascunzând-o “strategic “; laud în el un anume tip, o anume structură paideică; poetul este arborele de-acasă, smuls și umblător, pom roditor sub orice zare, dacă îi priește « țărâna : numai că sevele de aici le-a tras dintâi, prin naștere și tinerețea sa ..inițiativă. ...Dacă vedeți Meria, veți vedea odată cu el, din satului lui fascinant, ireal, veți înțelege, va-nțelege și Dumitru Hurubă, bunul nostru amic care vede tragicul în mod umoristic , că Ion Scorobete simte pădurenește – celest : prin reflectare .

Preambulul se mărginește la atât . Spicuirile vi le îmbiem spre a umbla singuri prin pădurea de semne a poetului. Deși aproape n-am spus te miri ce despre poezia lui merianului (mierii lui pădurenești) – abia de vom reveni să-l citim, să-l frunzărim, de vreme ce-i de-al ..Pădurii. Vreun foșnet celest vă va atinge și pe cei care mai citiți vreau să zic și cu ...pasul .



Pensiunea PANORAMA ...Aici se află și Biblioteca Pădurii, inițiată de Eugen Evu și Ion Scorobete ...Vă invităm să donați cărțile voastre, revistele voastre

Mic adaos : sorgintea toponimică a Meriei pare a fi nici de la merii abundenți în zonă, nici de la Miere ...Deși...Ar fi de-ntrebat ce legătură poate avea și cu ..Simeria, orașul de mai jos, pe Mureș...Ori, de ce nu, cu acea piatră albastră numită prin zonă, Merie ... » A mere « , este verbul mergerii pe-aici... »Hai și-om mere « ...Etimoaie, răsaduri, semne, lito-glife, ligno-glife, cosmo-glife ...Lui “ încet ” , “ molcom ” , pădureni îi zic mereu ... Suntem în plin vârtej al Pădurii Ancestrale. În Țara Pădurenilor, peste pârleaz de Țara Hațegului... Văzurăm amândoi, de foarte sus,

iluzoriu aproape de tot, zăpezile din iulie pe Retezat, dar și Desnuș, unde se ascunde Sarmisegetuzza Ulpia Traiana ... Văzurăm cu frunzele, cum arborii văd, cu inelele din trunchiuri, nu doar cu ale lor rădăcini din coroană, răsturnate în sus, de ce Ion Scorobete zice « pădurile celeste » ... Colindul laic sau cântecele « umblate » pe la porți, au o invocație unică, obsesivă « Ce zice ? Zice că ... » Am văzut și idei poetice, care-mi vor reveni în minte, sedimentate fulgerător acolo... Bunăoară un mic pârâu care culegea smeură prea coaptă – se culegea singură, am glumit -și neajunsă de urși, nici de țigani țâgoveți, nici de vreun stol de copii de la oraș... Văzui cum puhoaietele smulg de sub pădurile tăiate feroce drumuri, poduri, pământ și sărăcie ... Dar peisajele sfîntesc totul, într-o torpoare sub –lunară, sub cerul pistruiat de Calea Lactee.

Oaspete acasă la el ...

Ion Scorobete

Istorie

Pietrele s-au făcut șoapte
Ce par să aștepte izbiturile
Târâncopului
Pentru a-și striga
Identitatea din plămânul viu
Am început să-l cunosc pe bunicul
După ce frunzele îi putreziră
Pe crucea ilizibilă
Cu o secțiune mai jos
Între povestea tatălui său George
Și-un capăt de zale din lanțul
De oase
Se descrie acuratețea
Printre firești animozități lucios
De prezente cum
Tac și vorbesc

Ora 6

Ca inițiere perpetuă e liniștea
Din fereastră
Mișcarea pleoapei
Glisează un rudiment
De bucurii
Între canatele gustului vioi
Din cubul de zahăr
Pe faleza gri
Se destramă cămașa de fier
A lui neptun
Sentimentul întunecat
Orașul palid al serii
Prinde culoare
Reglează circuitele principalelor
Gesturi
Rămâne ca la dentist
Că-și ascultă sub fruntarii

Marginile umede

Temei

Spații alternative se dislocă
Secvența intimă a
Finelui de septembrie
Mă apropie de mine însumi
Recuperator
Ca într-o compoziție cu elemente
De ocazie

În apărarea lui Socrate
Ofer întâietate paltinului aclimatizat
La Săcălaz unde
Râvnesc să adun călătoriile
Precum Brâncuși peste drum
De Jean Paul în nord
Spre Câmpiile Elysee
De fac ele cruce cu inutilul
Lanțului de trupuri
Aliniate
Până în poarta decojită către
Esența carbonului
Din cimitirul Montparnasse

Urmare de mai sus

Ba am scris și o proză satirică grozavă, despre Cocoșul lui Scorobete, hărăzit a fi implementat în ograda lui bănățeană, deoarece bătrânu-i clapon s-a nărăvit la sado-masochism și se cere urgent băgat în leș, iar seraiul galinaceu readus la normalitate ouătoare ... Am cules afine și ne-au ospetit – ca la ... pețit, - gazde faine. Cocoșul lui Scorobete nu strigă apocaliptic prin munți, ca ai lui Lucian Blaga. Sau poate apocalipsa se amână... (*Demersuri la ceruri a făcut directorul preot la kultur IO Ruteanu, care a citorit pe dealu Cincișului o cruce din fonta ultimului furnal CSH, salvând astfel de firmele căpușe, o cantitate importantă din produsul național și ecologizând astfel ecumenismul găunos care virusează emanațiile cocsificabile ale europenisării noului algoritm propandistic din est, vest și rest !*) Dar să nu râdem , deși râsul este o manifestare a substratului tragic din noi.. De apărare . Ion Scorobete e un scriitor serios și vom mai drumeți cu folos în Pădurenime, sî ducem cărți și cuvânt de miere sălbatică Mă poot personal lăuda,m aici, la Lunca Cernii, am încheiat itinerariul meu de donații de carte : total în patru Colegii, trei sate , 1600 de volume ...

Problema poetului pădurean poate fi aceea că, la întoarcere, ne vom re-cunoaște chipul și asemănarea cu cei născuți, ci nu făcuți... Ca fii, nu copii. Înnotariat cândva greșit ca Siminic, Ion al tatălui său, și-al mamei sale, mă va înțelege de ce eu, bunăoară, atl arbore , de peste trei dealuri, sub alte cetăți, i-am înțeles zicerile deoarece ni se aseamănă culoarea albastră cobaltie a cerului, celestul adică... Pas de înțelegeți ceva, adică altceva ! Acest pseudo-reportaj- pretext la cartea lui, va crește și sperăm să sporească la cititori curiozitatea de a urca în serpentine la Meria, e de urcat numai vara, spre a sălta cu Poetul și pădurile lui înflorite, sub albăstrimea metaforei, cea diafană. Punerea în pagină a textelor, ca pietre de incintă sacralizantă , este una fără virgulă. Dar... nici iarba nu pune virgule.

Nici pădurile.

Spicuiuri din cartea lui Ion Scorobete

...*“Aici pe tavanul poemului ispitit/ de pădurile/ genuine/ se citește matricea din care pleacă/ Cerna în voiaj/ am pecetea luncii pe gana/ surpată/ branșând copilăria la rană”* (VIII), sau *“Altfel înțeleg pădurile sfinte/.../ simt bucuria cum ninge jertfită/ în inima fabricii de ozon/ din stânga Muncelului Mare/...”* (IX), sau *“un biet demon frumos îmi pârjolește/ destinul subțire/ .../ îl salut aplecat ca pe un insurgent ics/ din propriul ADN”* (XII).

“Plouă cu soare ca-ntr-un paradis/ .../ fata blondă.../ cu lacrimile cărlionțate/ pe șevaletul.../ ...colinei/ dă zorii la o parte/ ...” (Cerbăl); *“.../ dar cât de sus acest albastru/ al colinei de aur”* (Cerbăl II); *“Doar arcușul întins cât să lingă/ coarda bolnavă de emigrare/ a bătrânului Liuș se mai tânguie/ .../ din malul Cernișoarei cu gândul/ la Pacific/ ...”* (Lăutașul); *“.../ ca orice pădurean care-și ține/ sufletul învăluit în adâncul văzduhului/ ...”* (Carafost).

...*“Sodomit între conducte canale etaje/ sentimentul meu de fractură/ e o văduvă care înflorește/ .../ eu pun gujbă la gujbă în nădejdea/ că pe lângă tine biocenoză/ toate trec cu căciula în mână/ ...”* (Panta Rhei); *“.../ de aceea poate mi-am adus un jugastru/ .../ ca să iasă măcar cu trei frunze emailate/ peste cultul arbuștilor de casă”* (Simbol).

... *în inima fabricii de ozon/ din stânga Muncelului Mere/ îngândurat”*; *“Plouă cu soare ca-ntr-un paradis/...”* (Cerbăl); *“Într-un fagure de miere a picurat/ atâta vară/ o pădure de salcâm/...”* (Lelese); *“Forestierii.../ ...coboară veseli spre Roșcani/ sub nucii cu lumina cărnoasă/...”*; *“... dragostea la Bătrâna/ are numai ochii fecioarei”*; *“...taragotul vorbește/ la două mâini de țărână/ .../ greierii lucră statuie lui Drăgan/...”* (Noapte la Florese); *“ninge cumsecade potecile-n Dăbâca/ ...”*.

“.../ nu te-am ales eu centrul de greutate al/ sentimentului de apartenență la nenoroc/ ...” (Epurarea melancoliei I); *“îmi simți viermele amărăciunii/ roade canalia cu ingenuitate în carnea/ crucificată a tăcerii mele/ ...”* (IV)

“Singur scormone poetul/ transhumanța/ .../ cuvintele se scurg de must/ în retorta bătrânului/ staroste ce și-a răcit/ gura de pomană/ strigând peste sate” (Predicatul ce și-a pierdut oile), sau *“.../ mă pune pe jar claustrofobia/ albului rece/ când mă știu atât de neîndemânatic/ în lumea culorilor/ care dau gust”* (Culoarea țipătului).



Pozat de Evu, la Timișoara

Pădurile celeste

Palisade de nori la remorca unui soare
rapace
spre care dau să urc
o sete mă naște
cu pădurile ne bulversate
de vreun mecanism abraziv
la bunul Simedru
un pahar de vin
în această năzbâtie din oase ne calcifiate
să deslușesc scara

pentru o alternativă a punctului fix

.....

Convibrații

Prieten al poeziei evilor

Esențe din psalmii lui Paul Aretzu sau parfumul celest al cuvintelor...

Părinte, există cu adevărat timp? Nu știm de ce vom muri.

*

Doamne născut din durerile travaliului inimii. Fă-mi sufletul mandilion.

*

Crede în mine, Doamne !

*

Îmi întorc inima spre scheletul în zbor al păsărilor, și aștept să aflu ce zice auzul. Și pipăi cu limba roșeața cireșelor.

*

Cel ce ai înviat morți, literă în cer căzută în ferești.

*

Cuvântul este cămașa sufletului.

*

Credinciosul este un om înflorit.

*

Doamne, fă-mă să plâng cu ochi de heruvimi.

*

Scriu, Doamne, încerc să ies în lume. Am aflat calea dar eu încă nu sunt pe Cale. Mă aflu între sângele Domnului Hristos și lacrimile Maicii Sale.

*

...Sunt un om pierdut și nemaigăsit de nimeni. Cu ochi gânditori.

*

Dă-mi Doamne cuvântul crucificat. Nu sunt bun de nimic, nu am făcut pe niomeni să moară de fericire.

*

Doamne, am sărutat-o pe corp și nu pe buze. Doamne, i-am mirosit sânii. Mâinile mele i-au îmbrățișat coapsele. Doamne, iartă-mă!

*

Sufletul ține în el această comoară, cum vioara ține în ea sunetele visate.

*

Eu mănânc pâine răstignită.

*

Artistul trebuie să fie drept credincios, trebuie să fie martir al artei sale. Iar opera de artă etse învierea sa.

*

Imaginea imaginilor, în registru sacru, este epifania.

*

Creierul meu este acoperit cu sfinte cuvinte care se prefac în biserică..



*Prietenie prin empatia poeziei Eugen Evu- Maggie Constantinescu
România-- Europa-Israel, Suedia, Japonia...*



*Flavia Achim- Teatrul de păpuși
Grafică în roșu- verde –negru*

**Efigii hunedorene
in Memoriam Victor ISAC**



1. Ultima fotografie (e.e.)2. Toamna 1997

**Prof Victor ISAC
1917-2003**

Filosoful, publicistul, omul politic hunedorean **Victor Isac** prietenul mai în vârstă, fost coleg de cerc literar și colaborator la revista înființată de mine în 1997, - „stingheritor” prin elogiile stimulative (!) ce mi le aducea, însă irespresibil, recunosc, sfetnicul cărturar **este** și nu doar „a fost”, după regretata-i plecare, de departe, cel mai important om de cultură filosofică și politică ivit în Hunedoara de după război. În mica incintă unde scria, două portrete erau alături: Victor Isac și Iuliu Maniu, căruia i-a fost o

vreme secretar al Organizației de tineret al PNT cum dealtfel și multor mari oameni politici și cărturari ai vremii, apropiat Viața și opera lui Victor Isac i-au plăsmuit într-o contopire exemplară, biografia, marcată de dublele condamnări la moarte, (pentru convingeri politice)... și nimbate de setea de cunoaștere ... Întreită întruchipare a unui *genius locco* în care s-au manifestat misterioasele energii arhetipale. O energie verticală, trepidantă, care au ars în trup firav dar viguros- poate tocmai întreținute de neobișnuita activitate cerebrală- depășind pragul senectuții în vioiciune și luciditate până la capăt. L-am însoțit într-ale noastre având mereu de aflat, de învățat câte ceva.

Spirit înnăscut iscoditor, un om al operei de apostolat, - calitate cu care mă onora și pe mine, exprimându-se cu dezinvoltură în toate genurile literare, istoric și deopotrivă romancier, biografist, eseist, iubitor de poezie, îmi era apropiat încă din anii 60, iar această prietenie s-a întezit benefic pentru mine, după 1989, când, în fine, aveam ce scrie despre Dsa și despre Noi, fără a fi cenzurați sau persecutați.



... dăruindu-i lui Victor Isac o *piccola scultura*

Om de familie, păstrând un simț rural tradițional al spațiului natal, al oamenilor dintre care a răsărit, de la țară, având cultul valorii morale în tot ceea ce trăia și scria.

Victor Isac a lăsat patrimonial o operă plurivalentă, sub nimbul glorios al cărturarilor ardeleni.

Nici închisorile comuniste, nici suferințele traumatice ale memoriei, nu l-au îmbătrânit cu adevărat, ci l-au întărit. Era un justițiar cumpănit, scriind până în ultima clipă, recuperatoriu, editând lucrări de referință, implicându-se fervent în viața culturală alături de noi, cei mai tineri. Nu a fost un sceptic, nici un habotnic, ci un cărturar și un cumpănit în toate.



La anii senectuții...

Transfigurat ca Petre Țuțea,

lucid ca Anton Dumitriu,

harnic la cuget ca el însuși...

A polemizat cu cine trebuia, a conlucrat cu cine îi vedea valoarea. Dintre toți autenticii sau prețiinșii „maestri” ai vremii, 8 cu unul a c[rui] viața și opera s/au făcut ghem de serpi în destin, unul sinistru/ grotesc, Victor Isac a polemizat însa l/a lasat apoi în plata domnului. Si/au modificat/ falsificat trecutul în așa zisele dicționare de personalități, însa Dsa niciodată ! Victor Isac a fost cel ce nu s-a dezmințit nici prin viață, nici prin operă. Țin să spun vremii că Doamna Sa , înv. Dora Isac l-a

ocrotit ideal, în singurătatea aprinsă a cărților, fiindu-i îngerul veghetor. Un fond impresionant de carte, cu numele său, a fost patrimonizat de Biblioteca Hunedoarei. Am editat o carte a sa și din păcate a doua, pe care îmi ceruse a o semna în tandem, nu a mai avut sorti să apară. Dețin 20 de cărți și unele manuscrise pe care le-am editat prin reviste. Mă amărăște că există și oameni care pe căi profitarnice și fără a-l fi cunoscut ori prețuit cu adevărat, dau iama prin documentele familiei, confiscându-i pe nemerit memoria, spre a smulge fonduri de la buget. Una dintre astfel de persoane este o aciuața care niciodată nu a priceput ca a face ceea ce face, spre a se pretinde editoare, este o profanare, iar mijloacele ei de aistorca, cu miza pe naivitatea urmasilor, este profanare. Însă așa e, se pare, destinul omului și operei, în urma morții altuia, mulți ...prieteni se arată...Ba chiar **vrăjbașii**, mai ales vrăjbașii.

Dsa vedea Omul ca o ființă stigmatizată:

„ Omul este blestemat a fi singura ființă conștientă de destinul suferinței și al morții sale...În fața morții sunt resemnat, calm, fără spaimă, fiindcă las nu doar un Nume, o valoare spirituală esențializată în el... sperând că voi trece într-o lume spirituală”.(consemnare din 20 martie 2003) .

Spicuri bio-bibliografice:

1928: urmează cursurile Liceului Militar Mihai Viteazul din Tg. Mureș

1938—1942 : debut ca student în revista Tineretea (eseu)

1939-1942: profesor la Liceul Aurel Vlaicu și la Liceul Profesorilor Asociați București

1940- Colaborator la Curentul lui Pamfil Șeicaru

1940-1944- Președinte al Tineretului Universitar al P.N. Ț.

1944- Lucrare de doctorat Cunoașterea inductivă- catedra de logică a Facultății de filozofie și litere București. Pentru convingerile lui politice i se refuză acordarea titlului de doctor.

1944-1945: Consilier de presă al ministrului Virgil Solomon –Lucrări publice

și președinte al Org. Tineretului PNȚCD județul Hunedoara. Titular al Institutului Militar Geografic și onorific, asistent la catedra de logică a prof. Mircea Florian

1948-1949- marginalizat politic, profesor la școala profesională și Școala Medie Tehnică din Cugir

1958- Revine în Hunedoara natală, lucrând în industria locală, ca simplu contabil, apoi ca tehnician la combinatul siderurgic.

1958-1964: **Deținut politic în închisorile comuniste și condamnat la muncă silnică pe viață (sub l n)**

1964: eliberat condiționat a nu „ mai face politică”, lucrează la CSH ca merceolog, apoi ca tehnician.

1970: se pensionează

A fost membru ales al Comisiei de Studii interdisciplinare – acad Ștefan Milcu

Membru al Asociației de Istorie comparată a Instituțiilor și Drepturilor Omului și membru al Comisiei de Antropologie și Etnologie din Academia Română

Membru fondator al Academiei Cibernetice Generale Ștefan Odobleja

După 1989, pentru scurt timp, a fost Președintele Org. Județene Hunedoara al PNȚcd, apoi președinte de onoare și membru al delegației permanente PNȚcd

Din 1990 a fost director la Editura Gândirea Românească, preșdinte al cenaclului literar Gândirea Românească

...1997- a primit titlul de Cetățean de onoare al municipiului Hunedoara.

S-a stins din viață în Aprilie, 2003



*Distinsa soție a lui
Victor Isac, Dora*

Colaborări : *Ardealul, Tinerețea, Pământul Românesc, Progresele științei, România literară, Tribuna, Orizont, Forum, Vitraliu Hunedorean, Provincia Corvina, Cariatide, Sargeția, Curentul, Dreptatea, Cuvântul liber*. A scris cutremurător despre suferințele unor condamnați în lagărele comuniste, cu o rară legitimitate și obiectivitate. A fost un creștin luminat.

A semnat sute de articole, studii, eseuri, sinteze, memorialistică, critică și a editat opera multora, fie recuperatoriu, fie antum. Între referenții săi critici am fost semnat în câteva reviste (V. Isac la 77 de ani, Constelația Dragonului, 1995; Victor Isac și Ingrid Ungur – Cine a fost Isus, Deva, 1997; Victor Isac- o viață- un destin, Vitraliu Hunedorean, 1997; un dialog în serial și alte trei articole despre Dsa în Provincia Corvina. I-am editat o carte scrisă de dsa în tandem cu Traian Dorz. În ultimul an de viață, m-a solicitat să scriem împreună o carte, „Noul Nou Testament”...însă nu a fost să (mai) fie.



Prieteni până la sfârșituri ...

Pauza de șpritz...

Din tzara celui mai glumeț „bobor”

Ce mai scriu poetarii după apocalipsa amânată din 2000

Mostrele sunt din reviste sau cărți ale anului 2002:

.... „și nu puteam să ating asfaltul/ cu degetele piciorului meu întinzându-și gâtul” (**Aurora Teudan**);

„mă aranjez la sticla din pahare/ cu melci uscați din ștreanguri supte-n gât/ Ochiul femeii din nopțile pare / se ridica la porcul din rât”(**Tiberiu Neacșu**);

„ Te simt și-acum arzând în mine/ chiar pe canalul urinar/ Te simt în sânge, în enzime/ Aveai o boală, clar !” (idem premiat la concursul național Eminescu, Botoșani (!);

„ e clar că iubirea nu-i cu pulă” ! (**Mihai Oprea**);

cu oprobiul sau compasiunea cuvenite, mai citim câteva, gândindu-ne la sinistrul fapt că în Decembrie au murit împușcați tineri care au vârsta lor de acum :

”Vom muri și vom fi liberi”! Ia auzi paradoxism, Florentine!

Viata și exilul literar ...

**Un poet odinioară hunedorean
emigrat înainte de 1989**

Richard WAGNER

Dialectica

Ne-am dat seama de condiții

Am hotărât să le modificăm

Le-am modificat

Pe urmă au venit alții

Care și-au dat seama

de condițiile

modificate și au hotărât

să le modifice

pe urmă au venit alții

care

și-au dat seama de condițiile

modificate și au

hotărât să le modifice

au modificat modificarea

condițiilor

modificate

pe urmă au venit alții.

N. red. Richard Wagner a fost între anii 1975-1978 profesor în Hunedoara.

A fost membru în cenaclul literar Flacara –Siderurgistul, alături de Otto Stark, Dan Constantinescu, Alkis Sevastianos Vlahos, Neculai Chrica, Tiberiu Mariș, Victor Niță, R. Enescu, Ion Macovei, Ioan Evu, Eugen Evu, Iosif Lupulescu, Martin Szegedi, Valeriu Bîrgău, Mircea Tuță, Mircea Neagu, Nicolae Panaitescu, Iv Martinovici, Mircea Neagu, Nicuță Tănase, Tiberiu Istrate, Irimie Străuț, Victoria Pîrlea, Ditta Matta, Vasile Nicorovici ș.a. A fost membru al secției germane Filiala USSR Timișoara, și soțul Hertei Mueller . A emigrat în Germania înainte de revoluție, odată cu alți valoroși scriitori de etnie germană. S-a stabilit la Berlin.(e. evu) .



Generația de interferență?

De la stânga, la dreapta: Ion Urda, Radu Roșian, Elena Daniela Sgondea și Dan Pichiu, fiul boem uneori al revistei Noua Provincia Corvina

Bibliofilia- povestea vieții literare

Lucia TANASE

Eminescu in aeternum

Omul a fost o fire neobișnuită. Producea întotdeauna o impresie aparte prin gust, prin gând sau prin înfățișare; sociabil, dar și însingurat; cu prieteni, amici și inamici; iubind, sperând și renunțând; departe de familie și fără să își fi întemeiat o familie; boem, dar muncind enorm, fără pauze sau menajamente, suportându-și suferința ca pe un destin, Eminescu nu avea cum să fie un om obișnuit.*

Artistul a fost o personalitate copleșitoare, care i-a impresionat pe contemporani prin inteligență, memorie, curiozitate intelectuală, cultură de nivel universal și prin farmecul limbajului.

În ciuda impresiei că e accesibil, rămâne un pisc poetic la care nu poți ajunge ușor.

Cetățeanul, poet prin vocație și ziarist prin profesiune, Eminescu nu a fost – cum cred mulți, - un romantic contemplativ pierdut într-o visare lirică, ci un om al timpului său, implicat prin toate fibrele gândirii și simțirii lui în viața poporului român, preocupat de destinul și de buna lui existență. (vezi și Opera politică, ediția Perpessicius,n .)

Eminescu a fost un artist-cetățean unic, gânditor și pedagog al neamului său, cel mai mare, pe care l-a dat secolul al XIX-lea culturii române.

Manifestări eminesciene și decernări de premii pe 2008

Aniversarea lui Eminescu a animat mai mult ca altădată școlile, colegiile și biblioteca municipală. De la cei mici, la adolescenți, sute de beneficiari ai unor parteneriate, inițiative pedagogice, sprijinite de Primărie, s-au întrunit fie în incintele instituției proprii, fie la Galeria de Arte, sub egida Casei de Cultură și în colaborare cu Biblioteca, spre a asculta expuneri, a viziona proiecții, ori a vedea Caietele Eminescu (14 volume), editate academic. Pretutindeni profesorii și învățătorii au fost în mijlocul elevilor lor, animând atmosfera sărbătorească. La întâlniri au participat ca invitați și scriitorii hunedoreni *Raisa Boiangiu și Ioana Precup* (la bibliotecă), respectiv Eugen Evu, invitat al Colegiului I.D.Hunedoara- (prof *Petre Mihai și prof. Florin Scurtu*, iar ca invitat Eugen Evu care a făcut a doua donație de carte Colegiului). Peste 300 de liceeni au oferit momente recitativ- coregrafice- muzicale într-un splendid scenariu. Expozițiile de carte au fost și ele de excepție, aici o editură, iar la Galerie, exemplare princeps din opera poetului și cele 14 caiete din fondul bibliotecii.

Personalitatea și opera poetului genial al românilor, a fost un minunat și tulburător prilej de a îl înțelege și a ne re-înțelege pe noi toți, generații la rând, în curgerea vremilor. Eugen Evu a vorbit despre condiția ingrată, stigmatică, a poetului român în țara lui, ieri, azi și probabil mereu. „După moarte, poezii sunt fetișizați, dar cât trăiesc sunt neînțeleși. Parafrazând un francez, „ fiecare țară își are hoții și criminalii pe care și-i merită”. Numesc acesastă blestemată cindție postmortemism , indus de alogeni”, a spus cel mai cunoscut poet hunedorean, mambro în patru academii din lume.

„Noua generație află în opera poetică eminesciană, dar și cea filosofică și politică, **modelul** esențial al sufletului românesc, geniul luciferic civilizator „ nemuritor și rece”, însă deopotrivă arderile cele mai înalte și mântuitoare ale spiritualității neamului nostru.” Consemnăm, sub aceeași egidă, întrunirea a peste 20 de artiști scriitori și artiști plastici, pentru decernarea Diplomelor și premiilor de excelență ale ASCUS *Provincia Corvina*, care își continuă apariția finanțată de C.J.H. sub girul U.S.R.. Evenimentul a avut loc la pensiunea Tiffany în 16 ianuarie. Diplome de Excelență au fost conferite și unor scriitori occidentali, cooperanți cu noi de ani de zile, din Italia, Anglia, SUA, Germania, Belgia. Între laureați au fost scriitori și plasticieni localnici și invitați din Deva, Hațeg și Orăștie: *Ada Ionescu, Radu Roșian, Dan Pichiu, Elena Daniela Sgondea, Ioan Romulus Vasile, C. Gaina, C. Stancu, Tiberiu Fazakas, Mircea Bâtca, Ioan Șeu, Radu Igna, Adrian Samson*, ș.a. Cu acest prilej a avut loc și „ Turnirul epigramei” și lansări simbolice de carte : „ *Singur printre bănățeni*” de I.Romulus Vasile și „ *A doua carte a întâlnirilor*” și „ *Poeme din Transilvania*” de Eugen Evu.



Copiii iubesc cartea și viața celor ce o scriu

Și la Colegiul Național de Informatică „Traian Lalescu” din Hunedoara va Eminescu a fost omagiat cu o expoziție de desene realizate de elevi, având ca temă de inspirație poezia eminesciană, un concurs de recitare, precum și audiție de melodii cu versuri ale poetului sărbătorit. Colegiul Național „Iancu de Hunedoara”, în colaborare cu Colegiul „Traian Lalescu” și cu Colegiul Economic „Emanuil Gojdu”, s-au reunit spre a organiza „Eminescu - English version”, eveniment care-și propune să arate că poezia eminesciană transpiră prin orice limbă și își găsesc loc în orice cultură.

Diplome de Excelență AsCUS Provincia Corvina

Un artist devenea la apogeu

Adrian SAMSON

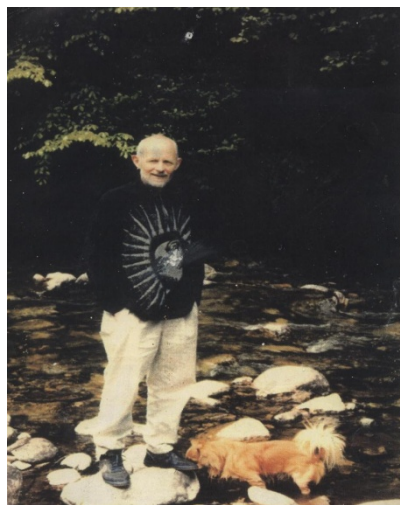


În seara de 14 ianuarie la Galeria de Arte Plastice a avut loc vernisajul artistului plastic devenea **Adrian Samson**, titular U.A.P. Artistul a fost invitat al plasticienilor hunedoreni și, așa cum a subliniat Ion Urda, schimbul dintre devenea și hunedoreni prefigurează colaborarea unitară și în acest domeniu, în ideea viitoare conurbații Corvina. Adrian Samson a expus lucrări predominant compozite, atât pe suprafețe mari cât și ancadramente mici. Expresiv, stăpân pe tehnica sa „în acord semiotic cu mesajul profund uman”, Adrian Samson este un cvasi- afectiv „sub presiunea comunicării elevate, divers în unitatea ideatică, utilizând o gamă inepuizabilă de griuri”. Natura umanului este tema reflectată de el cu hipersensibilitate care „îl face fragil, însă paradoxal îl și apără „



Expoziția, prezentată de Dan Pichiu, Tiberiu Fazakas, Eugen Evu și Ion Urda, a fost una dintre cele mai relevante pentru potențialul plastic al artiștilor hunedoreni atât de diferiți stilistic, dar prin mesajul umanist fiind pe aceeași cordonată”: ecologică în plan socio-cultural, rezistând asaltului grafomanilor, kitsh-ului”, a spus Eugen Evu.

O fraza cenzurată: „Este lamentabil ca noii activiști nu dau doi bani pe arta și cultura Hunedoarei. Am rezistat pe vremea regimului totalitar, dar acum îmi este lehamite”, a mai spus poetul . Cine trebuia să audă, nu era în sală...



**Doi scriitori de pe Lunca Streiului (dreapta Evu singur cu Pikard) :
Silviu Guga și Eugen Evu, fiecare cu cartea celuilalt, ianuarie 2008**

Ion PRIBEAGU *

- inedit -

Zi-i capsulă!

Smerite, voi, fecioare lesbine
Sunt sceptic din ce știu și auzite
Când stați la colț cerșind ca înlemnite
Cruzimea reprimatelor ispite
Stârnește milosârdii ipocrite
Să fiu iertat, chiar celui cu copite,
Și-n poala milei publice, acrite,
Își azvârlesc biștarii unei pite
Sau de un bol de spermanțet. Spășite
Nici nu-i vedeți cum râd pe sub sprâncene
Că-n timp ce voi primiți chiar necuratul
Pe cei ce dau pomana ca ocară
Îi gâdilă cu pohte de fecioară
- Deși nu-i sigur, - rumeșând păcatul
La prețul cât ar da pentru-o țigară...
De ce îi dai ? L-am întrebat pe unul
Păi dracu' știe, s-a scumpit tutunul,
Și eu așa mai fac economie...
Și, știi ceva? Mumia asta vie
Fumează-n mănăstire și nu are
Mă înțelegi, să-și ia o lumânare
Mai groasă, ca să-i țină mult fitilul...
Așa că-n felul meu i-am dat umilul
Tain să-și stingă „bogomilul „,
Și să îi dea și popii de mâncare
Pe sub sutană, frupt de postul mare,
Din fructul interzis – dar nici prea tare.

Și că mă-ntrebi și văd că ești milos,
O știu pe asta că-a fugit de-acasă
Cu fiul popii când a fost mireasă
Dar l-a găsit că-i ciul, de la o coasă,
Și a muncit-o fără rușinare
Cu degetele și de la picioare !
Ăla s-a dus în Africa, se pare,
Iar ea s-a internat spre vindecare
O vreme, la Tanacu – din ziare
Oi fi aflat și tu că-n închisoare
Popa cocoș și stolul de găini
Lăsară monastirea în ruini...
Și uite-așa, ruteanca asta slută
Cerșește, fiindcă-i tare și se luptă
Să strângă pentru stirpea ne- sătulă...
De... zi-i mata, că școală ai, o rimă !

Sau zi-i capsulă!

- scriitor evreu din Moldova antebelică



Avampremieră interviu cu ministrul Finanțelor:
-Domnule ministru, credeți că va cădea dolarul ?
- Bag accize și pe sâmburii de prună ! Josbanii!

Primim de la ...

George MIREA (din exil) despre N. Manolescu d'antan...

“Literatura realist-socialistă este, prin natura ei, o literatură a valorilor etice, surprinzând mutațiile profunde, determinate în conștiință de ideea socialismului... Înzestrați cu conștiința științifică a realității, scriitorii noștri reflectă cu perspicacitate desăvârșirea făuririi construcției noi, socialiste, reflectă chipul omului nou, constructor al societății viitorului (s.n.) Acesta este în primul rând muncitorul comunist. E o mare cucerire a literaturii noastre contemporane zugrăvirea acestui erou al revoluției” - **N. Manolescu**, “Înnoire”, “Contemporanul”, nr. 34/24 aug. 1962.

“23 august 1944 a avut urmările cele mai profunde în literatura pusă în fața unor probleme umane nemaicunoscute, a unui peisaj social și moral cu totul deosebit. Arta, hrănită secole întregi din negare, devine un mod de a afirma noul umanism socialist. Factorul hotărâtor al revoluționarii literaturii noastre este Partidul, chiar numai pentru faptul că avangarda marxist-leninistă a clasei noastre muncitoare e arhitectul structural prefacerii sociale și politice, al unei noi realități, al unui nou tip uman, mult mai evoluat, care pune scriitorilor probleme noi, mult mai complicate... (s.n.) Întregul nostru front scriitoricesc a înțeles că literaturii noastre îi revine- așa cum spunea tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej la Conferința pe țară a scriitorilor, în cuvântarea din 24.I.1962 - misiunea de mare răspundere de a contribui prin toate forțele ei de înrăurire la formarea și dezvoltarea conștiinței socialiste, la formarea omului nou, a moralei socialiste...” - **Nicolae Manolescu**, “Literatura română de azi”, “Contemporanul” nr. 34 din 21 august 1964.

Obsedat de “valoarea literaturii noi”, bodyguardul tovarășului ilegalist George Ivașcu, directorul revistei “Contemporanul” și șeful său de catedră la Universitate, tânărul pe atunci critic N. Manolescu se hotărăște să-și eternizeze panseurile primejdioase printr-un curs universitar care, la a XX-a aniversare a “Eliberării”, se transformă într-un volum intitulat chiar “Literatura român~ de azi”, în colaborare cu Dumitru Micu. După “finala” construirii “lumii noi”, în plină maturitate și afirmare de fond, va gafa incredibil publicând, în revista “România literară”, al cărei proaspăt director era, un interviu cu Ion Ilici Iliescu - post mineriada din 13-15 iunie 1990 - intitulat (de pomină!): **Iliescu “Omul cu O mare”**.

.....Și sângele vărsat nu se uscăse încă pe străzi!

În 2006, ministrul Culturii și Cultelor a cerut ca în procesul deconspirării (dosariada!) celor care au colaborat cu Securitatea să le fie alăturați și cei care au contribuit la susținerea regimului comunist prin muzică și literatură. El considera la fel de nociv, dacă nu și mai mult, un cântec, că o odă, un imn, oratoriu, poem, roman, piesă de teatru care au destabilizat conștiințe și au derutat caractere au incitat la lupta de clasă, la represiune, slujind brutalitățile comunismului. Dacă o “nota informativă, o turnătorie” se referă la o persoană, atunci o carte, un cântec de slavă, o istorie literară, glorificând comunismul, “omul nou” etc. au contribuit la pervertirea în masă și cu efecte pe termen lung. Una este să-ți torni colegul, prietenul, vecinul că au ascultat “Europa liberă” sau că au spus un banc politic și alta, ca dimensiune și penetrare a conștiințelor, când scrii ani de zile: “Constructorul comunismului cultivă lumina. În poezia celor mai tineri, ea e mărturia unor infinite rezerve de entuziasm. Lumina e puritate, candoare și dăruire optimistă idealului comunist” - “Contemporanul”, nr. 11 din 1962, când N. Manolescu avea 23 de ani!

“Partidul i-a ajutat pe scriitori să înțeleagă ce rol le revine în viața socială, în lupta pentru construirea și desavârșirea socialismului, aportul pe care îl pot aduce (aporter, a aduce! - n.n.) la făurirea și dezvoltarea conștiinței socialiste și la distrugerea vechii mentalități (s.n.)” - N. Manolescu, “Contemporanul”, nr. 34, 1964.
“Ideologia revoluționară a proletariatului a revitalizat cele mai bune tradiții și tendințe înnoitoare, stimulând dezvoltarea lor larg~”;

*“O participare activă la mișcarea literară are organul central al partidului, ‘Scânteia’, care exercită de pe acum un rol îndrumător”; “Mergând în întâmpinarea scriitorilor și a întregii intelectualități democratice, partidul a arătat de la început, cu claritate, direcția pe care aceștia trebuiau s-o urmeze pentru a contribui eficient la sprijinirea cauzei poporului, la făurirea unei culturi noi”; referire la “memorabile cuvântări ținute de tovarășul Nicolae Ceaușescu la întâlnirea conducătorilor de partid și de stat cu oamenii de artă și cultură, din mai 1965, și la conferința din iunie 1965 a organizației de partid a orasului București. Un amplu răsunset au găsit în conștiința scriitorilor și creatorilor de artă cuvintele rostite de tovarășul Nicolae Ceaușescu de la tribuna celui de al IX-lea Congres al PCR” - din “Literatura română de azi. 1944-1964”, de **D. Micu și N. Manolescu**, Ed. Tineretului, 1965, p. 5, 13, 15, 16, 17, 23, 27 etc.*

Conspect din **George Mirea**, “Neolepădăturile”, New York Magazin Noiembrie 2008



*Promoția 70: Eugen Evu, Ionel Amărieuței(+ 2007)
și Dumitru Huruba*

Trubadur la Castelul cărții noastre

Antonia ILIESCU,

Poet, publicist, cantautor ...



(Belgia)

Sinea poetică la Eugen Evu

Un poet al galaxiilor, născut la întretăierea dintre Infinitul mare și Infinitul mic, hrănit cu pâine care “mușcă din el”, “îl mănâncă”, se lasă mâncat “ca pâinea caldă”, un visător la stele, straniu ca “anemonele visului”, “împerecheat cu marea”, poet al luminii și al iubirii, poetul “luminilor din umbre”, cântăret al vieții și al morții, pe care nu le poate despărți una de cealaltă, căci orice viață are o moarte și orice moarte își are viața ei. Acesta este Eugen Evu în cea de-a 35-a carte a sa: plin de vigoare imaginativă, plin de substanță poetică de un rar rafinament, deopotrivă filozofic și artistic. Poet revoltat într-o subtilă și discretă religiozitate, Eugen Evu pune în gardă omul-poet, fiu din aceeași substanță sufletească cu fiul Omului: “Preaiubitorule, te vor urca/ Pe cruce, te vor bate-n târg, în cuie./ Chiar arborele vieții fiind statuie/ Prea încărcat de roade viața ta/ (...) Preaiubitorule chiar tu ești cauza care/ Le dai prilej prin jertfa ta, să prade/ Si darul, și prinosul la altare/ Al duhului ce-n foamea pietrei cade.” (Poem). Poezia lui nu este numai gând frumos îmbrăcat. Este o stare. Nu este o poezie care stă cuminte între coperti. Ea strigă, aleargă între cer și pământ și chiar și dincolo, spre spații infinite. Agățându-se cu încăpățănare „de optul culcat” (simbolul matematic al infinitului), refuzând (nemărturisit) apartenența la acel „Post mortem vivere”, EE vrea să stea la masă cu cititorii săi acum, să împartă roadele cu ei, cu noi, acum cât este viu. Volumul publicat la Deva (Editura Polidava, 2007) intitulat “Neauzit de lumină” (este și titlul primului poem) reprezintă chintesenta stării sufletesti a poetului ajuns la vârsta senectutii creației literare. Este un strigăt către cealaltă lumină, cea care „nu se vede, dar ne vede”, poetul apropiindu-se de Dumnezeu „cu fruntea”, cu sufletul, cu opera lui ca o ofrandă de „spice secerate în pâine”. Este pom scuturat de roade la început de toamnă, în lumină. Tema luminii se repetă obsesiv în quasi-totalitatea poemelor din volum. Lumina, ca sublimat al iubirii, revine cu forță în poezia de maturitate a lui E. E. : “Si-n vis ne ajunge ecoul iubirii/ Lumina - Memoria Dumnezeirii”. (De jos în sus). Iubirea, fie ea cântată în vers cult sau în vers popular, dezleagă peceti prin săruturi, sau

trădează miracole prin refuzul sărutului: „Un sărut neprimit e un deget pe gură/ Redevine pecete, sigiliu-nghetat.../ Ai respins? L-ai primit doar ca pe-o muscătură?/ Un sărut neprimit e-un miracol trădat”. („Miracol trădat”) Poezia gen baladă mioritică intră în scenă încă din primele file ale cărții. Poemele „Lumina neagră” și „Chimion Alchimion” scrise în metru de poezie folklorică aduc din nou în avantscenă tema luminii ca sursă originară: „Lumină răzmurată/ Străpunsă si iar înspicată/ Mamă si Tată.” Basmul în versuri „Chimion Alchimion” este lumina iubirii în acțiune alchimică, unirea soarelui cu a lunii: „Friglumina ne-nvelea/ Chimion Altcineva/ Luna-n soare răsărea/ (...) Si din jos de rai ninge”. Poetul este în același timp pom de toamnă cu fruct amăru, alunecând spre elegie, unde tema luminii vietii se estompează pentru a face loc unei alte lumini : cea a umbrelor și a mortii : « Pădurile sub veac s-au desfrunzit/ Si nu stiu cum spre moarte n-am murit/ Doar săgetat solstitiul din cocori/ Cu gândul smuls în sus si-acum mă dori/ Si inversat cadranul viu al fruntii/ reface calea ce-o arată muntii/ Si scriu ca înjunghiat în noaptea nuntii » (Elegie). Poetul însingurat (« De nimeni, dar de nimeni nu mi-e dor ») s-a “smuls în sus” spre nemurire, tesându-si de-a lungul vietii scara de valori : poezia adâncă de sensuri, trăită pentru a fi scrisă și dăltuită în flacăra ce va urca la cer : « Ars vârful de foc mă duce-voi stingher/ Pe unde intră flacăra în cer » (Elegie)

EE - « celestă jivină » - simte că a venit vremea culesului și îmbie fratii să se înfrupte : « Luati-mi cuvintele ! » strigă poetul, strigă cu disperare într-o lume de care se simte înstrăinat: „...printre frati îmi pare că exist, nici atât...” In „Gnosis”, scurte poeme filozofice de tip haiku irump ca niste gheizere din mijlocul unor adevărate balade ca „Abelcain” sau „Ghematrios”. Focul, apa, pământul și sufletul sunt materia lui vie în mișcare :

„Tu care vezi cu-adevărat/ Focul/Arzi odată cu el”
Te uiți/ Pe tine însuti te uiti/ In apă/ Curgi odată cu ea
Ari și sameni țărâna
Transcenzi odată cu ceea ce semeni
(...) Sinea și Sinele-s/Gemeni”

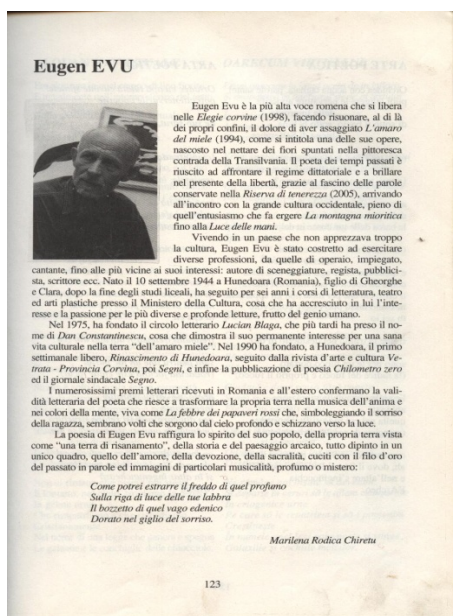
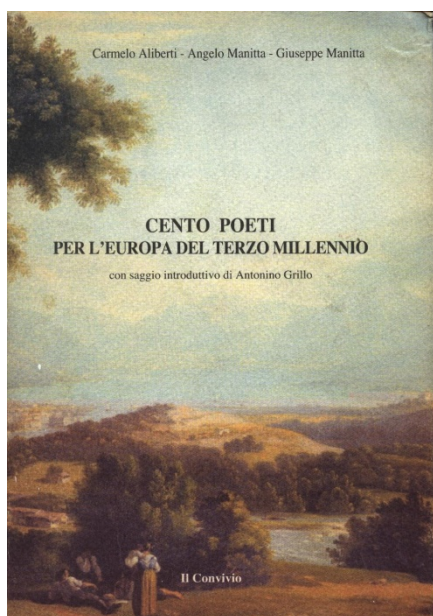
Poezia „Foamea (I)” trasează autoportretul sufletesc al poetului, privit introspectiv ca jertfă mesianică. Catharsis întru renasterea în „Altcineva”, mai bun, eliberat de constrângeri și de întunericul ignoranței. Intunericul „arde”, „dând lumină luminii”, întru împlinirea sfinte purificări prin artă: „Precum în cer/ Asa și în operă”. Este, cred, cel mai reprezentativ poem al lui EE, ca poet dăruit artei sale până la mistuirea propriului sine, de către „sinea sa”. Este foamea de sine, de sinele curat, transformat, usurat de balastul uman, trecător: „Adulat și jertfit/ Fumul să suie la zeul/ Din foamea cătea.” (...) Arderea lumină luminei/ Să-i dea/ Nici cenușă rămâne/ Nici sunet/ Zbura / De dinaintea cuvântului/ Norul foamei eterne/ Al sinelui de/ Chiar sinea sa.” („Foamea “) Moartea, acea „foame de materie a luminilor reci”, acel „fruct al vietii eterne” („Discurs întrerupt despre moarte”), nu pare totuși să-l sperie pe poet, nu-l atinge, el scapă de „hăcuială”, căci poetul, prin harul lui, „se ascunde în zeu”, e „zidit în metaforă”: bratul meu drept căzu după vis/ brusc mă trezii într-o carte/ eram zidit în metaforă, scris./ moartea tăia mai departe.” (Alegoria ascunderii în zeu”) EE este cel ce a îmblânzit moartea, făcându-si-o partasă la taina poeziei profunde, meditative. Când vorbește despre moarte poetul face apel la forma clasică a versului, cu strofe și rime împerecheate alternând cu rimele încrucisate. Spiritul creștinesc, care îndeamnă la iertare, este evident opus legii talionului:

„Ci tu, fiind aproapele departe
Fii bun și iartă, iatră-te pe tine
Si astfel mori cu-o facere de bine:
Nu lasi de zestre moartea pentru moarte”
(„A muri ca parte moartea”)

În ceasul bilanțului, „cântărețul la prag de lume”, cel ce este „frate cu vântul”, poartă în piept „Un duh etern necunoscut/ De prunc dar și-nțelept bătrân”, care a trăit discret, onest, fără însă

a fi fost ferit de furtuni si viscole: „Indatorat cu toti ai mei/N-am cheltuit pe cât se cere/ Din preful aurit de zei/ Nici frumuseti, nici durere/ Ci doar cu umbra-am supărat/ pe cel apropiat si frate/ Dar rădăcina-mi n-a furat/ Pe sub pământ , nici pe la spate/ La vârful sunt ramura în sus/ Pe care cuiburi trei anină/ Trei păsări, toate mi s-au dus/ Cu zburătoarea lor lumină.../ Iar scorbura care-a crescut/ Si-n care-a picurat comoară/ O pradă cel bogat si slut-/Tâlharul veac ce ne doboară” (Ramura)
 .Eugen Evu, cel „neuzit de lumină” aprinde în noi lumini, opera sa fiind lumină din Lumină, adevăr si înțelepciune, smulse timpului de-a lungul vietii. Volumul pe care l-am citit aduce mărturie despre autor: Eugen Evu este poetul care a atins „omozeul” din el. 18. 12. 2008

Promotion pro domo



Masiva antologie *O sută de poeți pentru Europa mileniului trei*, ed. *Accademica Il Convivio*, Italia, (700 pagini, antologatori Carmelo Aliberti, Angelo Manitta și Giuseppe Manitta) 2007, îl include cu 5 pagini de poeme bilingve traduse de Marilena Rodica Chiretu, între poeții lumii.

Noua nouă generație literară Elena Daniela Sgondea



O nouă carte a Elenei D.R. Sgondea, la Limes, iar în Italia, sub tipar, Tatuaje pe cer, editie italo/romana

S-a născut în data de 11 Decembrie 1969, în municipiul Orăștie, jud. Hunedoara. Debut publicistic ” Palia” Orăștie, debut editorial „ Încă nu”, prefațat de Eugen Evu, volum bilingv româno- italian”, editura Destin . A obținut numeroase premii la diferite concursuri literare județene, interjudețene, naționale și internaționale, dintre care menționăm: Premiul special internațional „Il Convivio” (Sicilia, 2005); Mențiune specială globală la unicul concurs global, „Nosside” – afiliat UNESCO – ediția a XXI-a (Reggio Calabria, 2005); Premiul „Novalis Kreis” pentru literatură feminină din Est, sub girul U.S. Germani din Bavaria, cu volumul *Încă nu* și alte poeme, în cadrul Festivalului „Oktoberfest”, ediția a X-a jubiliară (München, 2005); Medalia de argint pur și titlul de „Nobila Donna Heraldica”, sub egida Accademiei „Francesco Petrarca” (Capranica/ Roma, iulie 2007); Premiul Italia și Coppa Roma, titrare „Literată a secolului XXI”, sub înaltul Patronat al Statului Italian, al Statului Vatican și al Regiunii Lazio (2007); Premiul I la Concursul internațional de literatură patronat de Accademia Delle Arti – Departamentul de Litere – „Citta di Castrovillari-Pollino”, Reggio Calabria (2007); Premiul literar-artistic „Una rosa per Santa Rosa” al Academiei Internaționale „Francesco Petrarca”, care constă din Premiul Viterbo cu Medalion și „Pocalul lui Petrarca” (aur pur, donat de Papa Ioan Paul al II-lea acestei Asociații) – în 2007 acesta a părăsit pentru prima oară Italia pentru a fi înmânat în 2008 altei merituose opere; Superpremio ex-aequo pentru cea mai bună operă din concurs la Prima Ediție a Premiului Literar International „Il sentiero dei Briganti”, organizat cu Înaltul Patronat al Statului Italian, al Statului Vatican, al Senatului italian, al Ambasadelor Externe, al Consiliului Comunal și al Regiunilor din Europa, al Asesoratului de Cultură și Turism, al Regiunilor Lazio, Toscana, Umbria, Comunita Toscana del ‘Alta Tuscia Laziale, Municipiul Viterbo (septembrie 2007). Deține alte premii și publică frecvent în reviste ca Le Muse, Il Convivio, Revista Agero- Stuttgart, Orient Latin și Noua Provincia Corvina, căreia îi este fidel consilier editorial de peste 10 ani. A contactat pentru revistă prestigioase instituții culturale, între care Institutul Cultural din New York, precum și edituri și reviste din Italia.



*Criticul si compozitorul italian Leonardo Saraceni
un bun exeget al poeziei Elenei Daniela Sgondea*

În 2008 la Sorrento, a câștigat Premiul I la cea de-a cincea Editie a Premiului Național Italian de Poezie, Narațiune și Desen “SURRENTUM” secțiunea: HAI-KU, președinte al premiului Gianluigi Gargiulo și girul primarului Marco Fiorentino. În August 2008, prestigioasa editură Limes din Cluj-Napoca a editat a treia carte si hai-ku bilingv: “Glife transilvane”, excelent primită în România, Italia și Germania. Este inclusă elogios în vol I și II „Cartea întâlnirilor” de Eugen Evu; în decembrie 2008 i se decernează a doua oară Diploma de Excelență **AsCUS Provincia Corvina** pentru merite deosebite în promovarea literaturii române în Italia și a celei italiene în România.



A tradus din Maria Teresa Liuzzo, Piera Rosi Cellant, Eugen Evu, Gabriella Meloni, Giovanni Formaggio, Angelo Manitta, Vanni Speranza, Maria Rosa Gelli și .a Sub tipar în Italia, cartea “ Urme de plug pe cer” ,ediție bilingvă, editată ca Premiu internațional – sub girul criticului Saraceni. Au scris elogios

despre ea Eugen Evu, Ion Chichere, Mircea Petean, Ion Urda, Maria Teresa Liuzzo și critici italieni, austrieci și germani. În 2009 va candida pentru primirea în Uniunea Scriitorilor din România.

George PERIAN despre Elena Daniela SGONDEA

Dacă lăsăm deoparte perioada anilor '50, considerată adeseori un hiatus axiologic, putem spune că poezia românească din secolul douăzeci a fost dominată aproape în totalitate de modernism. De abia în deceniul al nouălea au început să apară semnele unei schimbări, care de atunci s-au tot înmulțit și s-au extins, în mare măsură sub acțiunea influențelor venite dinspre literatura americană, dar și sub presiunea evenimentelor care au dat României o nouă orientare istorică și culturală. Totuși modernismul n-a dispărut, cum în mod grăbit se afirmă uneori, ci doar s-a retras spre marginile literaturii, unde a găsit condiții prielnice de manifestare, fără a mai fi contestat sau tulburat de agitația permanentă, confuză și inovatoare, a centrului. Pe de altă parte, o revenire a modernismului nu poate fi exclusă pentru viitor, dacă ne gândim că avem de-a face, ca și în cazul romantismului, simbolismului sau barocului, cu unul din marile stiluri poetice europene, care odată create pot fi readuse într-o stare activă ori de câte ori va fi nevoie de ele.

Elena-Daniela Sgondea se numără printre ultimele preotese ale modernismului. Departe de frământările ce au loc în câteva metropole ale poeziei românești, ea continuă să întrețină cu sinceritate și fervoare cultul câtorva zei îndepărtați, aceiași pentru care au oficiat cândva și Blaga, și Nichita Stănescu, ca să amintesc doar doi dintre poeții cu influență asupra versurilor din această carte. Atrasă de evanescente și de imaterial, autoare se ține departe și oarecum deasupra lucrurilor, a căror contingentă i se pare incompatibilă cu lirismul abstract și, ca urmare, de neacceptat într-o poezie ce se dorește pură. Ca toți modernii, poeta are deprinderea exprimărilor încifrate, aproape hermetice, cu obscurități și neînțeleșuri, ce pot și tind să creeze impresia unor profunzimi inextricabile. Practicând o adevărată arheologie a esteticii moderniste, ea redescoperă cu încântare principiul simbolist al sinesteziiilor, prezent în audiția colorată, așa cum o cunoaștem încă de la Arthur Rimbaud, dar și în celelalte forme de suprapunere a senzațiilor.



Cea mai premiată poetă hunedoreancă în Italia

În acord cu alți poeți ai secolului trecut, Elena-Daniela Sgondea crede în existența unui limbaj poetic, separat de limbajul uzual și alcătuit în mod preponderent din cuvinte care, prin puterea tradiției, au câștigat o vibrație lirică particulară și recognoscibilă. Asemenea cuvinte, poetice prin consens și prin folosirea lor anterioară de către marii poeți, se găsesc din belșug în toate versurile din această carte: dimineață, lumină, curcubeu, mătase, cer, stele, vis, himeră, soare, nuferi, cântec. Predilecția autoarei merge însă către cuvintele mari, cu rezonanțe grave, ca o muzică de orgă, despre care se spune că nu pot să lipsească dintr-o poezie cu adevărat serioasă și cu reale deschideri metafizice: nemărginit, hierofanie, divin, sacru, neant, veșnicie, rugăciune, zeu, destin etc. Dorința

Elenei-Daniela Sgondea de-a se exprima în chip meșteșugit și de-a folosi cuvinte alese, cu străluciri diamantine, duce poezia înspre artificiu și ingeniozitate, amintind de manierism și de gongorismul unor poeți spanioli dintre cele două războaie mondiale.



Laureată la Cellere, alături de primarul Leandro Peroni și de Maria Luiza Spazziani, prezidenta juriului academic. Public de poezie română... Laureți E D Sgondea și E. Evu

Deloc guralivă, prețuind brevilocvența și evitând explicitarea, grupându-și versurile în mici unități strofice (distihuri uneori, dar și catrene câteodată), autoarea dovedește o nesmintită atracție spre cugetare, scriind o serie de poezii reflexive, a căror temă este întotdeauna aceeași: condiția umană. De la Lucian Blaga, maestru al lirismului filosofic, a învățat știința de-a construi o definiție poetică, precum și arta de a-și încheia poeziile cu o interogație formulată în așa fel încât să mențină textul în ambiguitate sau în nedeterminare. Când multă lume ajunsese să creadă că influența lui Blaga s-a stins și că florile de mucigai ale lui Arghezi răsar pentru a doua oară în poezia românească, Elena-Daniela Sgondea vine să demonstreze contrariul și face din versurile ei o cheazășie a remanențelor blagiene. Pe aceeași linie a reflecției, cu rădăcini în scrierile lui Blaga și Nichita Stănescu, pot fi amintite și cele câteva „situații poetice” (numite așa de către Ștefan Aug. Doinaș), care conțin elemente virtuale epice, lipsite însă de o desfășurare de tip narativ. *Sidef*, *Nedreptate*, *O stea în țărână* și *Mit* sunt doar câteva din poeziile ce pornesc de la un germene epic, dar rămân statice până la capăt, fără o succesiune evenimentială propriu-zisă, confirmând în felul acesta definiția lui Doinaș.



.... triluri saracene ..

Despre această înclinație epică, niciodată finalizată, vorbește și prezența în versurile Elenei-Daniela Sgondea a unor „personaje”, figuri de pictori, violoniști, alpiniști și mai ales poetese. Convingerea autoarei este că acestea din urmă se deosebesc de oamenii de rând, sunt persoane

dăruite cu har, căci asupra lor s-a oprit cândva degetul de lumină al îngerului. Figura creatorului este, aşadar, glorificată, pusă deasupra oamenilor obișnuiți, văzută fie în compania „unui zeu călător”, fie pășind în urma unui car divin, dar întotdeauna răspândind în jurul ei o lumină albă, strălucitoare. Gesturile poetei sunt de ceremonial, sunt gesturi parcă studiate, însușite din tablourile vechilor maeștri sau din literatura hieratică a poezilor religioși.

Cu toate acestea, se întâmplă nu o dată ca poeta să devină prizoniera unui univers feminin (*mundus muliebris*) și să evoce, precum multe din înaintașele ei, oglinda uzată, ciorapul fin de mătase și alte asemenea accesorii ale feminității. Erotica Elenei-Daniela Sgondea este una sentimentală, puțin suferindă, însoțită uneori de lacrimi și dominată de figura unui bărbat semeț, purtând o eșarfă cu roze, un bărbat care fascinează și de care femeia se apropie oarecum temătoare.

Poeziile cele mai reușite (*O stea în țărână, Enigmă, Sidef, Mit, Copacul bătrân, Violonistul, Floarea de colț*) au darul să ne amintească de farmecul oarecum îndepărtat al modernismului, de o sensibilitate care încă mai este în noi, de care încă nu ne-am desprins și ale cărei scilipiri au în continuare intensitate în versurile Elenei-Daniela Sgondea.

Noua nouă generație

Elena Daniela SGONDEA RUJOIU

Mitopoemul petroglifei

Cândva am fost piatra instabilă
Care ieșind din mare
A zvâcnit vertical azvârlită de oglindire
Cu oasele mele legate
Ca literele în mătasea vorbirii.

Ritmând simetria
Piramidalei gnoze.

Zidindu-se singură
Soră cu timpul
Geamănă plamei și cărnii
Cândva am fost deci voi mai fi
În ordinea nevăzutului sens
În sămânța care nu uită
Sub aureola unui sărut

Madreperla

Piatra cântă și curge
Șlefuind lacrima soarelui
În limpezimea ei tace
Forma craniului nou
Cochilia madreperla

Un estuar în somnul dimineții
Aduce voci murmurate
Sângele ars al misterului orb
Cealaltă realitate
De care moartea se teme

În cuibul meu de os
Ape dulci ape sărate
Refac misterul unic al vieții
Lumina rece va cânta
Infinitul dorințelor
Carne dorită de carne
Foame de ardere a
increturii

Duratele se vor repeta
Piatra cântă și curge
Oglindirea ei lunară
Soare ale nimănu
Îmi surâde

Scriu ceea ce vântul
Sărută pe aripi de fluturi
Scriu înțeleg feromonii
Marelui suflet al lumii.

Eugen Evu
Convibrații neo- latine

Moto:” *non si può esagerare sufficiente/ L'importanza del mondo/ (nostro, voglio dire)/probabilmente unica/ in quale si può uccidere/ con arte e, ugualmente, creare/ opere d'arte, destinate a vivere/ una mattina intera/ anche fatto di millenni” ... (Libro di quattro anni).***Eugenio Montale**

Maria Luisa SPAZIANI



Presidente del concorso summenzionato, che ha conferito a Elena Sgondea in modo diretto, e anche al sottoscritto, tramite intermediario, Dona **Maria Luisa Spaziani** nata nel 1924. A 20 anni, porta a termine un primo progetto che sceglie un simbolo all'eroismo religioso significativo: Giovanna D'Arco. Fonda la rivista Il soclu. Il primo libro „Le aque del Sabato”, nel 1954, che le impone il prestigio vince il premio Byron, il grande poeta così leggendario legato all'Italia. Già si prefigura un itinerario quale lo possiamo attribuire nel magico, in fatto uno del pragmatismo che sembra venga dalla interiorità di una presenza innata, predestinata nobilitare la conoscenza via poesia; una di approfondimento filosofico.

Segue Il Gong, il premio Firenze, 1962, tiratura esaurita quasi istantaneo, libro all'ossessione del tempo, al riferimento del ID con il eon. Si profila ancora più profondo le puntine di una poetica con nervo saggistico, di autoricerca, di rivelazione del „ologramma” della memoria, per il libro di 1996, Utilità della Memoria... Sono sicuro che su i 17 libri, quanti sappiamo attualizzati al 2002,

riunendo poesia, teatro, prosa, traduzioni (e che traduzioni !)- avremmo una sintesi di impatto non solo accademico, ma uno popolare. Secondo me, i grandi scrittori non sono tanto necessari agli elite-differenziate e alquanto discriminante-, ma sono necessari là, nel pluralità del umano „abituale”, assetato di riflessi in questi spiriti rari.

Maria Luisa Spaziani se „definisce” empatica compreso tramite le opere tradotte, che dicono molte: Marquarite Yourcenier, George Sand, e anche Turnier, Racine, Saul Bellow... Quindi esplorando gli strati di una MEMORIA, come felice dice Egli, “utilitario”. La sua biografia è su misura; è vissuto a Milano, Parigi, Roma, collaborando una vita ai giornali come La Stampa, ma essendo prestigiosa redattrice radio TV in Italia e Svizzera. Anni fa, gli ho letto il compaesano tradotto da lei, Dino Campana, evidente sotto il segno di un’altra affinità che montaliane.(Canti orfici)...La condizione orfica, quindi, ha nel caso della nostra poetessa, un curioso rovesciamento degli significati mitopoetici: Euridice piange Orfeo, e non al contrario! Enumero altri premi: Viareggio (1981), Il Ceppo (1990). **Ripetute nomine per il Premio Nobel.**

In fine, considero che l’onore che mi a regalato recentemente - sia con la traduzione in italiano - di essere premiato da una giuria presidiata di Egli in Italia, è anche un segno magico, da lì, della “memoria ologrammica del mondo”, in una griglia semiotica di Umberto Eco. Non essendo un mistico, ho il brivido di sinottiche connessioni che scintillano mirifico e ci fanno un segno conosciuto, specchiando il cielo nel cielo interiore. Un merito essenziale di questa troppo attiva Signora è la fondare di un Centro Internazionale Eugenio Montale a Roma-centro organizzato e presidiato nel concorsi con questo premio.

Il spirito montaliano, soprattutto di quello dagli anni di vecchiezza, che portato di questo il premio Nobel, sembra che a influito Maria Luisa Spaziani, ma soltanto altitudinale, nella zona di mistero rilevato in profano, nel leopardiano dimensione di mondo. Perché esiste, la prego di ricevere la nostra gratitudine ! L’opera di questa straordinaria poetessa arriva anche in Romania, certo, lontano dal suo merito, ma pensiamo che essendo non ombreggiata dell’aura romantica nella conoscenza con un “dio del mio cuore”, Eugenio Montale, ma al contrario, aumentando attraverso la propria luminescenza il dantesco apogeo mundano, meriterebbe almeno un antologia in lingua romena – sorella neolatina. Certamente, ”sotto la stella del libero arbitrio”, certamente, attraverso “il occhio del ciclone “(che ricorda anche di uno di una galassia...), ma soprattutto per la utilità del mistero che ci è **La Memoria**. Avete la gioia di conoscere la sua poesia.

L’opera fino al 2002

- *Luna lombarda* (1959),
- *Il gong* (1962),
- *Utilità della memoria* (1966),
- *L’occhio del ciclone* (1970),
- *Ultrasuoni* (1976),
- *Transito con catene* (1977),
- *Geometria del disordine* (1981),
- *La stella del libero arbitrio* (1986),
- *Giovanna d’Arco* (1990),
- *Torri di vedata* (1992),
- *I fasti dell’ortica* (1996),
- *La traversata dell’oasi* (1998),
- *La radice del mare* (1999),
- *Un fresco castagneto* (1999),
- *La freccia* (2000),
- *Poesie dalla mano sinistra* (2002).

Trad. di Elena Daniela Sgondea

Versiunea română

Motto : nu se poate exagera destul / Importanța lumii/ (noastre, vreau a spune) / probabil unica/ în care se poate ucide/ cu artă și, deasemenea, crea/ opere de artă, destinate să trăiască/ o întregă dimineață/ chiar făcut din milenii”...(Caiet de patru ani). **Eugenio Montale**

Maria Luisa SPAZIANI

Președinte al concursului internațional care a decernat Elenei Sgonda în mod direct, dar și subsemnatului, prin intermediar, premiile mari, Dona **Maria Luisa Spaziani** s-a născut la 1924. La 20 de ani, finalizează un prim proiect ce alege un simbol al eroismului religios semnificativ: Giovanna D'Arco - Joana d'Arc. Fondează revista Il soclu – Zarurile. Prima carte „ Le aque del Sabato” – Apa Sâmbetei – sau Sabatul Apelor, cum ne traduce computerul, n) – în 1954, care îi impune prestigiul prin premiul Byron, marele poet atât de legendar legat de Italia. Se prefigurează deja un itinerar pe care îl putem atribui magicului, în fapt unul al pragmatismului ce pare să vină din interioritatea unei prezențe înăscute, predestinată a înobilă cunoașterea prin poezie; una de aprofundare filosofică .

Urmează Il Gong (Gongul), Premiul Firenze, 1962, tiraj epuizat aproape instantaneu, carte a obsesiei timpului, a raportării ID-ului cu eonul. Se conturează și mai profund țintele unei poetici cu nerv eseistic, de autocercetare, de revelație a „ hologramei” memoriei, prin cartea din 1996, Utilita della Memoria... Sunt sigur că din cele 17 cărți, câte știm actualizate la 2002, întrunind poezie, teatru, proză, traduceri (și ce traduceri !) - am avea o sinteză de impact nu doar academic, ci unul popular. În opinia mea, marii scriitori nu sunt atât necesari elitelor- diferențiale și oarecum discriminante -, ci ei sunt necesari acolo, în pluralitatea umanului „ obișnuit”, însetat de orgilnidri în astfel de spirite rare.



Maria Luisa Spaziani se „ definește” empatic inclusiv prin operele traduse, care spun multe : Marquarite Yourcenier, George Sand, dar și Turnier, Racine, Saul Bellow...Așadar explorând stratele unei MEMORIII, cum fericit spune Domnisa sa, „ utilitate”. Biografia îi este pe măsură; a trăit la Milano, Paris, Roma, colaborând o viață la ziare precum La Stampa, dar fiind prestigioasă redactoare radio TV în Italia și Elveția. Cu ani în urmă, i-am citit compatriotul tradus de ea, Dino Campana, evident sub semnul unei alte afinități decât montaliene.(Canti orfici)...Condiția orfică, așadar, are în cayul poetessei noastre, o curioasă răsturnare a semnificațiilor mitopoetice: Euridice îl plânge pe Orfeu, ci nu invers! Enumăr alte premii: Viareggio (1981), Il Ceppo(1990). Repetate nominalizări pentru Premio Nobel.

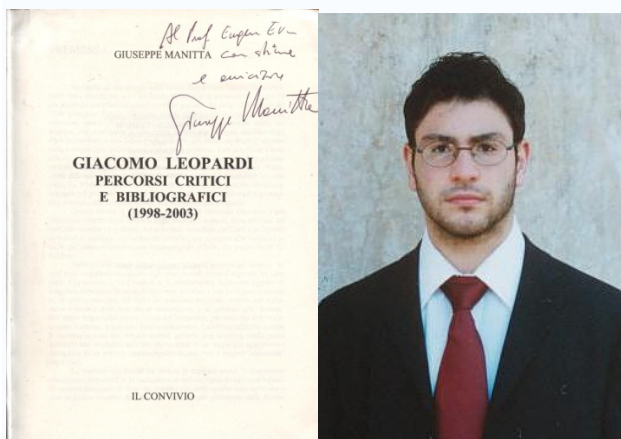
În fine, consider că onoarea ce mi-a dăruit-o recent, – fie prin traducere în italiană - de a fi fost premiat de un juriu prezidat de Domnisa Sa în Italia, este și un semn magic, de acolo, din „ memoria hologramică a lumii” , într-o grilă semiotică a lui Umberto Eco. Nefiind un mistic, am frisonul unor sinptice conexiuni ce scânteiază mirific și ne fac un semn cunoscut, oglindind cerul în cerul interior. Un merit esențial al acestei foarte active Doamne este fondarea unui Centro Internazionale Eugenio Montale la Roma – centru organizat și prezidat în concursuri cu acest premiu.

Spiritul montalian, mai ales al celui de la anii senectuții, care îi aduc acestuia premiul Nobel, se pare că a influențat-o pe Maria Luisa Spaziani, însă numai atitudinal, în zona misterului relevat în profan, în leopardiana dimensiune a lumii. Pentru că există, o rog să primească grațitudinea noastră! Opera acestei extraordinare poetese vine și în România, desigur, departe de meritul ei, dar ne gândim că fiind nu umbrită de aura romantică a cunoștinței cu un „ zeu al inimii mele”, Eugenio Montale, ci dimpotrivă, sporindu-i prin propria luminiscentă dantescul apogeu mundan, ar merita cel puțin o antologie în limba românească- soră neolatină. Fie să aveți bucuria de a îi cunoaște poezia.



Maria Luisa Spaziani cu Eugenio Montale

Eugen Evu despre opera academica de ...



Giuseppe MANITTA despre

Giacomo Leopardi, parcursuri critice și bibliografice

Eminentul Giuseppe Manitta, în ipostaza de filolog și cercetător, continuă cu impetuoasă vocație multiculturală, în paralel cu propria-i creație, opera de cercetare critică și bibliografică, de amplitudine și impecabil instrumentar filosofic, editând, sub egida prestigioasă a Accademiei Internaționale Il Convivio, un vast studiu tirrat” **Giacomo Leopardi, percorsi critici e bibliografici** (1998-2004). Volumul în format mare, depășește 300 de pagini care glosează ireproșabil efectul operelor leopardiene, receptarea și exegezele nu doar italiene, ci universale, ale celui mai mare poet italian egalabil doar cu Dante Aligheri.

Studiul este focalizat pe ecourile ce sporesc în „contratimp” cu posteritatea unui geniu ce pentru români, poate fi comparabil cu Eminescu; atât prin drama existențială ce sublimază magnific, în creativitate și spirit – cu – efect civilizator, ca un paradox al cunoașterii de tip luciferic. Scriam despre o altă carte ce ne-a oferit-o Giuseppe Manita, experimentală și cu șarm euristic modern, anume „ Sul sentiero dell’upupa”, (aceeași editură, 2006). Ipostaza de plastician și exeget al artelor figurative ni l-a invederat ca ultrasensibil critic al mișcării moderne în acest domeniu, iar suflul empatic față de valorile artei românești ni l-a apropiat împreună cu distinsul accad. Angelo Manitta și arhitecta revistei internazionale Il Convivio, care ne oferă generos și exigent, spații pentru creația neo-latină din lume, inclusiv din România. Giuseppe Manitta este exponent așadar al unei Familii de erudiți contemporani ce cultivă oragmatic o operă de gentilețe spirituală în pragul trepidant al lui Terzio Milenio. Suprema morală a demersului lor este a consonanțelor empatică în Occidentul ce pare într-o nouă criză la cota ei de avarie... *Destinul leopardian rămâne unul al omului Nietzschean, minus devianțele ...escatologice ? Cel al Geniului pustiu ? există și funcționează sub delirul suprafețelor istorie, o condiționare imuabilă a Tragicului condiționând paradoxal Devenirea ? Iată întrebări ce revin nu o nouă înfrigurare în spațiul cogitans al umanității actuale.*

Noua paradigma a Cunoașterii consonează splendid în opera lui Giuseppe Manitta, ca o contribuție unică la ceea ce am numi *Universalitatea Geniului*. Leopardi a influențat ca un stimul cvasi- renescentist cumva ciclic resurect, arealul mundan al operei civilizatoare, înnoitoare iar autorul oferă mai ales mediilor studioase,

academice, acest impresionant monument al cercetării, cu acrima rezonanțelor superioare, elevate. Desigur, italieniștii români sunt în măsură de a aprecia această operă și de a o explora recuoerativ pentru geniul leopardin, pentru acest titan al Condiției tragice umane – mereu în propensiunea depășirii ei ca stigmă, prin emancipare cognitivă a ontologiei umanului în devenire am spune precesivă, rezonantă cu astrele. Giuseppe Manitta dispune de instrumentarul fascinant necesar unui travaliu de anvergură pentru a ne reface un profil al omului- proiectat prin operă în lume . Revăzând cu limpezimea savantului viața și operele leopardiene, Manitta reușește să restaureze – inclusiv prin Sisifica lucrare a cercetătorului modern , - substanța întrupată a unui Idol. Blamul de „ cunoaștere” luciferică pare să condiționeze ca Destin (Fatum) mării indivizi ai Pleadei constelațiilor de „ patrimoniu” cognitiv al omenirii: astfel un Dante și un Leopardi strălucesc pe măsură ce „ timpul crește-n urma noastră..., ne întunecăm” (Mihai Eminescu).

Arsenalul travaliului Manittian este complex al exactitudinii: epistemologic, structuralist, euristic, semiotic, tipic- dimensional metafizic, aprofundând magistral o Filosofie a Conștiinței și a științelor- artelor cognitive la impactul cu lumea imediată, a Revelatiei, fie sub stigma Cenzurii transcendente și a „ Diferențialelor divine „. (Lucian Blaga). Una a condiției umane în profunzimea ei artetipală, trepidând tragic-glorios, spre transcendență și „eliberare în sus....” Determinarea dintre profanul existenței tragice și propensiunea spre sacru, este una recuperatorie. Volumul conține date și ecouri semnificative ale vastului areal universal, beneficcind desigur de enciclopedia informaticii șocant- înnoitoare, iar Manitta cuantifică ceea ce am numi un model titanice și universal, imediat, al geniului ce evadează din Condiție, al Ființei Heideggeriene. Ființa are o singură ieșire: în sus, pe Verticala creației. Geniul lui Leopardi este al condiției proprii, ca entitate, reprojectat și ramificat în multitudinea de opere, retrospectiva fiind a unei detașări temporale a bicentenarului Leopardi.

: a) Poetică – cuantificată și actualizată referențial de autor, pe dimeniunile teoriei, stilului, analizei criticii literare asupra sa .b) bio- bibliografică, exegetică a istoriei criticii leopardiene. c) opere morale.d) Zibaldone și alte opere.e) știința leopardiană.f) intertextualismul – ca precursor în universalitate. g) un breviar bibliografic actualizat până la 2004. Giuseppe Manitta m-a onorat și de această dată oferindu-mi spre recenzare în Româna acest studiu și dincolo de afinitățile noastre electiv, virtuale, de amicitia reciprocă dintre noi și și Triadica Familie Manitta, îi exprimăm gratitudinea că există și ne dăruie ceea ce chiar Domnia Sa definește ca „ *stimul special*,” pentru nesațiul Cunoașterii, pentru noi toți cei ce, ca poeți, ca scriitori – indiferent unde existăm, redevine spirit germinativ. Olaltă cu autorului acestui conspect – memorial de excelență fervoare cognitivă și generizitatea comunicantă a unui vizionar, exprim gratulații și invocațiilor săi colabroanți,de la prof. Giuseppe Savoca, Antonio din Silvestro, Nicola Ruggiero, ca și a unui originar român, prolificul Alexandru Solomon despre care critica manittiană știe mai mult ca cea actuală a noastră, pere-se și decât italieniștii consacrați.

Contangenta (convergența) la Eminescu a lui Leopardi nu ne permite să ignorăm ceva de substanță, de filon adânc al existenței neo- latine, într-un areal geo-cultural și o paradigmă ce nu poate fi limitat de granițe, mai ales în plin fenomen de reintegrare europeană, universală. Prima ediție este deplină în ceea ce a preconizat Manitta, dar promite o eventuală revizuire, desigur, în această accelerare parceptivă a Timpului, așa cum ne-o reiterează ...Rezonanța Schuman. Pretextul- Leopardi ne este tuturor *de facto* al Modelului și

Amprentei geniului unic entitar/ universal, exprimat în multiplu, prefigurată de un eseu esențial al lui J.Louis Borges... Impulsul continuu al creativității umanului ca imitatio Dei, fluența LUMINICĂ a geniului universal în manifestarea lui ciclică, se limpezesc și pentru noi din excepționala operă conjugată - Manittiană. Nu accidental, revine în scrierile lui Giuseppe Manitta motivul Luminii / iluminării – metafizice și reintegratoare în Uman. Poate că filosofia românească a Existenței tragice ar îmbogăți referențial cel puțin, aria de cercetare a lui Manitta, însă aceasta nu depinde de noi, ci de modul în care acestia, prim Veac Nou va fi el însuși înnoitor, simbiotic și restaurator de Memorie culturală. Modul în care triumfă Tragicul sublimând în Luminos, în spiritualitate, se reconfigurează și prin exegeza lui Giuseppe Manitta ca un stimul perpetuuare-ordonator, evolutiv și în speță Novator prin recursul continuum la Ontic.

Giuseppe Manitta . Redactor șef al revistei internaționale *Il Convivio* (Sicilia-Italia), autor printre altele al unui volum de poezie acut- experimentală, „ Lumina meteorică”, precum și al studiului sagistic „ A partire da Boccaccio...” din zona Novecento, îmi este mai apropiat și prin includerea onorantă între marii scriitori moderni italieni și străini, în traducerea Marilenei Rodica Chiretu, în vasta Antologia „ O sută de poeți pentru Europa Mileniului Trei... (700 de pagini) editată alături de Carmelo Aliberti și Angelo Manitta sub girul intructiv al lui Antonino Grillo. Deasemeni, prin promovarea asiduă a poeziei române, mai ales a celei tinere, în contextul colegialității mele și grupării noastre literare și a unor plasticieni hunedoreni ca Ioan Șeu, Radu Roșian, Torino Bocănicu, Tiberiu Balazs, Tibor Fazakas, Ernest Kovacs,, sub egida academiei internaționale semificativ numită A Conviețuirii.

Eugen EVU, membru de onoare al Accademia Internazionale Il Convivio, reprezentant pentru România.

Invitație la Hunedoara optimistă



Port din Hațeg și Ținutul Pădurenilor, 2008



Dans popular din Hațeg - 2008

... despre Petronela Moraru sau Tinerețea aurie a Hunedoarei Corvine

În imagini (1,2) **prof Petronela Moraru**, la Paris, cu ansamblul „Fiesta” a Clubului Copiilor din Hunedoara; cu un grup de copii în preajma turnului Eiffel...Știați că la acest celebru monument, s-a folosit și fontă produsă la vechiul furnal din Govăjdia, Poiana Ruscăi ?

Imaginea 3 : Ordinul Cavalerilor Corvini, o inițiativă pentru turismul hunedorean.



**Ambasadori hunedoreni
la Argenteuil, Franța:
ANSAMBLUL FIESTA AL CLUBULUI COPIILOR**



De-a istoria ...

Accademia internazionale Il Convivio



Enza Conti

Arhitecta revistei Il Convivio și a unor concursuri internaționale

O punte culturală neolatină

**PREMIUL INTERNAȚIONAL
POEZIE , PROZĂ ȘI ARTE FIGURATIVE
„IL CONVIVIO 2009”**

Academia Internațională „Il Convivio”, cu sponsorizarea și colaborarea Primăriei din Giardini Naxos, (Consiliul pentru Cultură și Învățământ) organizează edițiile **premiului anual „Il Convivio”**, la care pot participa poeți și artiști, atât italieni cât și străini, cu opere scrise în propria limbă sau în propriul dialect (în acest caz, este necesară traducerea în

respectiva limbă națională). Pentru participanții care nu sunt de limbă neolatină, trebuie adăugată o traducere în italiană, franceză, spaniolă sau portugheză.

La premiu, împărțit în 5 secțiuni, se poate participa cu:

1) O poezie nepublicată pe temă liberă în orice limbă, inclusiv în dialecte.

2) O povestire nepublicată de maximum 6 pagini (spațiu 1,5).

3) Carte publicată începând cu anul 1996, la secțiunile :1). poezie; 2) roman; 3) eseu ; (Pentru toate cele trei secțiuni, la cărți publicate, nu se poate participa cu volume deja prezentate la anterioarele ediții ale Premiului „Il Convivio”).

4) Pictură și sculptură: se participă trimițând o fotografie clară și ligibilă a unei opere de pictură sau sculptură.

5) Cele patru secții precedente pentru studenții (elevii) care nu au depășit vârsta de 18 ani sau nu și-au completat studiile superioare (pentru minori este necesară o declarație autenticată de unul dintre părinți sau de unul dintre profesorii școlii pe care o frecventează).

Termen scadent : 2 iunie 2008.

Premierea : Giardini Naxos (Me), la Hotelul Assinos: duminică 18 ottobre anual.

Se poate participa la mai multe secții, dar cu o singură operă pe secțiune, declarată ca proprie operă exclusivă. **Operele vor fi trimise în cinci copii, dintre care una însoțită de generalități, adresă și număr de telefon, la Redacția „Il Convivio”: Premio Poesia, Prosa și Arte Figurative, Via Pietramarina-Verzella, 66-95012 Castiglione di Sicilia (CT) -Italia.** Este de preferat trimiterea operei și pe dischetă-document word, cu prenume și nume de familie sub titlu. Se recomandă atașarea unui scurt Curriculum vitae. Câștigătorii vor fi înștiințați din timp. Verdictul juriului, făcut cunoscut în momentul premierii, nu se contestă. Câștigătorilor și participanților li se va comunica personal în momentul înmânării premiului. Premiile trebuie ridicate personal. Academia își rezervă posibilitatea de a publica materialele nepublicate în revista „Il Convivio” și, după o selecție, eventual le va insera în antologia premiilor „Il Convivio 2009”.

Premii : Trofeul il Convivio, cupe, diplome, inscripții.

Participarea la concurs este gratuită pentru membrii Academiei „Il Convivio” și pentru elevii care participă prin intermediul școlii. Este necesară, în schimb, pentru cei care nu sunt membrii, o contribuție, pentru cheltuieli de secretariat, de 10,00 euro pentru toate secțiunile (sau moneda externă corespunzătoare) de trimis în numerar.

Pentru ulterioare informații se poate scrie sau telefona la Secretariatul Premiului, Via Pietramarina-Verzella, 66 -95012 Castiglione di Sicilia (CT) Italia, tel.0942-986036, celular 333-1794694, e-mail: angelo.manitta@tin.it. Este posibil să se consulte și situl www.ilconvivio.org.

**Președintele Premiului,
Angelo Manitta**

*Este simplu să faci parte din Academia Internațională” Il Convivio” .Este suficient să se verse suma de 25,000 euro (adulți) și 20,00 euro pentru asociații culturale, tineri și copii), mandat poștal internațional (circuit poștal internațional-mandat poștal) înscris la Conti Vincenza., Via Pietramarina –Verzella, 66 -95012 Castiglione di Sicilia(CT) –Italia. Din alte state europene: 30,00 euro. De pe alte continente: \$ USA 40.00 sau echivalentul în alte monede. Asociatul are posibilitatea:1) să primească gratis 4 numere ale revistei „Il Convivio” de 88 pagini, format A 4,cu copertă în culori; 2) să i se publice, la cerere, în revistă, în timpul anului, o poezie sau o recenzie, sau o scurtă povestire, sau un tablou în alb-negru și un articol despre personalitatea artistului; 3) să participe, gratuit, la concursurile organizate de Academie; 4) să participe la activitățile grupului.



Biblioteca pădurii : fondatori Eugen Evu, Ion Scorobete, Sergiu Țeț

Ion Popescu-Brădiceni despre...

RADU ROȘIAN – La răscrucea artelor

Sigur că scriitorul Eugen Evu este unul din puținii dar curajoșii adepți ai transmodernismului românesc. Prefațând un album al lui Radu Roșian, l-așezat pe pictografician sub semnul noului curent cultural-artistic promovat în România în premieră de Basarab Nicolescu, de subsemnatul și de Teodor Codreanu, Horia Munteanuș ș.a.

Dar cum este Radu Roșian un transmodern? Prin practicarea echilibrului între antiteze (așa numita antitetică și trionticitate lupasciană), prin adoptarea noii metode integratoare (în totalul fabulos) a terțului inclus: între lumea tenebrelor și cea semiologică, între imagerismul cel mai pur și retorica invenției, a originalității/ originalității refondatoare a pictograficii prin excelență exorcizatoare, și de un tonic optimism. Transmodernistul Radu Roșian iese din peisajul larg al sintezei, căci desemele lui redevin pictograme de un dinamism cinematografic (vezi tehnica trans-travellingului). Extrapolând semiotic, pictorul repune în discuție metafigurativul care recuperează funciar esoterismul care conduce în coexistență profanul și sacralul, care întrepătrunde cultura plastică în aprofundările (n.m. – profundul este un concept transmodern) auto-experimentale. Pictura au(c)torului nostru este poli și transemantică (țâșnind din posibilitățile oferite de transdisciplinaritatea poliedrică). Acordate inventiv/inovator (iată încă un concept de casă și de manieră proprie noii paradigme cultural-artistice) concepția poietică și trăirea estetică glisează subtil spre o transesteticitate unde emoția rezultă din cristalizarea hazardului, în regimetaforic și explicit ideatic, dintr-un real-fantastic de factură magico-mitică și sensibil-intelectuală, al cărei mesaj irumpe fascinant, cathartic și paideic. Oricum Radu Roșian are orgoliul refuzării cyborgizării, computerizării consumerismului postmoderniste, sufletul său fiind îndrăgostit de Frumos, Armonie, Adevăr, Artă și tinzând, programatic, pre refacerea condiției edenice, aceea în care finețea se conjugă cu intuiția, în care execuția și muzicalitatea recompun altfel spiritul (noia), reexplorează memoria, subconștientul. Cum demersul renașentist este una din primele forme ale transmodernismului, Radu Roșian respinge agonicul postmodernismului și paranoia egocentrismului deviant și perseverează în congruentizarea vulcanicului în luciul unor ape transparente. Erupție transversalizată și travaliu ordonat de un principiu, de un fluid vital, dar simultan transpersonal, subtil, subsidiar regenerativ, arta lui Roșian se rebotează – cum ar afirma Valéry – sub vraja transmodernă a simfoniilor de simboluri, culori, linii, semne plastice, recurente, pe linia onirico-realistă, fuzionalistă, a tuturor eurilor într-o metanoie ce evadează din expresionism în plin câmp liric, într-un fel de existențialism transpozițional, a cărui componistică – creatoare ontologizează sensul, îl interiorizează, întru ceva, cum ar considera Noica, îl include în linia lui comprehendere a lui Eliade. Astfel că – citându-l rezumativ pe alt hermeneut Csehi Gyula, pictogramele lui Roșian sunt reconfigurări transpozitive supradeterminate/dublate de actul transfigurării fragmentului subconștient și deveninței lui ca imagine în mișcare, repet, cinematografică, integralizatoare.

Invitat și chemat :

Prof. univ. Ion POPESCU - BRADICENI

Deloc straniu acest poet filosof, de o rară erudiție, de un energetism ce pare să aibă combustii magice, cumva reinflamate din enunțurile stinse în melancolii transcendente.

Mitologia impregnează texte prozaice, care absorb motivul din aproape orice, separând substanța de umbra contrapuncică, numite „utopii ireversibile”, cărora le adaugă aureolă lirică, din care am separat câteva, un dram din care cine cunoaște recunoaște inefabilul, imponderabilitatea și cultura aleasă a unui Maestru. Toate ecurile din metafizicienii români, se simt bine, dar nu se amestecă, în nucleul propriu al poetului, pulsatoriu luminos, cu preaplinuri de revelație și întrezăriri de alte mistere, care nu captează și ne seduc. UN suflu eseistic cade bine pregătindu-ne a servi la final „cireașa de pe tort” enunțul (sentința), oraculari rostiri, succedînd motive din marea filosofie clasică și dihotomiile ei.

Livrescul acestor scrieri nu stingherește pulsația afectului, patosul revelatoriu, emoția ce colorează de fapt un spirit ludic. Ion Popescu – Brădiceni, poliedric ca structură și fantast ce zidește catedralic textul – oglindire a Metatextului, face din metaforă unduitoare, talazică, dăruindu-ne desfătare intelectuală dar și sufletească, așa cum știe un mare artist în modernitate și sub marea neliniște a rezonanței Schuman, din cosmic, în durată.(e..evu).

Enunțuri poieionice brădicene *

Causa rerum

...Să fie prezentat meodelul

Ființei

Ce se-ntoarce-n văzduh

Și, Doamne, îmi tremură umărul

De parcă-l străpunge-un cuțit

Așa e. În toate e numărul

Ca un piron ruginit.

La chipul lui Nerval

..Lăsam semn peste făptură

Să rămână veșnic pură.

Lăsând semn de nepătruns

Veșnicia m-a ajuns.

Pe scara-n formă de melc

Morții urcă înspre cer(c).

El Aleph

Mamei ce-ai fi putut să-i spui?

Că-n oglindă

Sufletul ei se rîsfrânge

Și plânge oglinda...

Și plânge?

Fuga din Tapas

Când voi ajunge-n curtea năpădită
De nașterile mele repetate
Ea va veni din nou ca să-mi deschidă
Iar stelele-n fereastră ne vor bate.

O patrie a focurilor

Străvechi desemne
Astre protectoare
Să mă călăuzească,
Să-mi decidă
Structura ființei
Săvârșind Minunea.

Oglinzile

E adevărul sacră potrivire
Cu lucrul a enunțului știn oare
Esența din enunț de ce culoare
Și sunet este? Nouă alcătuire

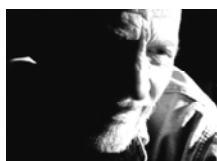
Fiind eu însumi, țin cu-nfrigurare
În trupu-mi prea fragil acea Fiire
E adevărul sacră potrivire
Cu lucrul a enunțului știm oare

Ce-i libertatea ca dezmărginire
Atingem umiliți în fiecare
Poeln ori fruct suprema ființare
Eonul pur și focul cel subțire

E adevărul sacră potrivire.

** supratitulul îmi aparține (e.e.)*

Eugen Evu

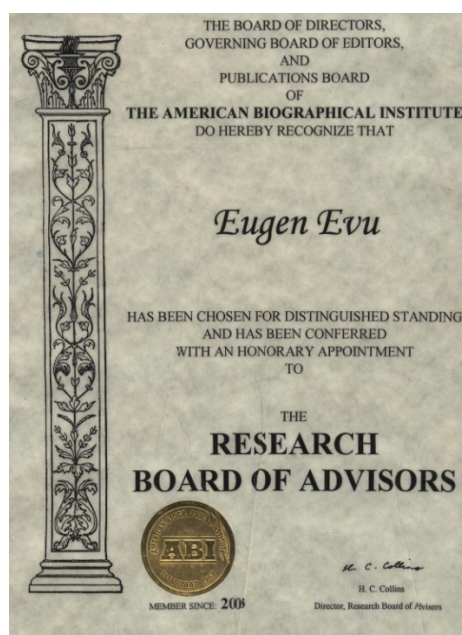


O altfel de poveste din Ținutul Pădurenilor

- la un reportaj de Pilu Gaina intitulat „Poveste din Țara Pădurenilor”-

Ca hunedorean, originar din neam- de – neamul alor mei din Țara cu nume istoric numită **Țara Hațegului**, ramificat și cu neamuri din Munții Orăștiei (Piatra Roșie, Boșorod, Vălcele Bune, Peșteana,) Țara cea vecină peste dealurile Depresiunii Hațegului cu Munții Retezat și cu cea ce – cu simțire și talent narativ Constantin Gaina numește Țara Pădurenilor, opinez că numele e impropriu, nici pădurenii nu uzează de sintagma acest toponimic. În documente istorice zona munților Poiana Rusca apare ca **Ținutul Pădurenilor**...În regiunea Hunedoara, bogată în munți și delurime, râuri și lunci (văi), lacuri montane și

șesuri fertile, aceste vechi denumiri specifice mai cu seamă după munții locuiți, sunt decise probabil după vremelnicul uz notarial din Imperiul Austro-Ungar, fie „ țări”, (*landuri*), fie „ ținuturi”, sintagma suferind arealul dat – acceptat și numit întru locuire- folosire condiționată de dări, biruri, taxe, alte și mai apăsătoare în veac...(*ținut* , *între-ținut*?) unei populații locale ab origine...În Valea Streiului, dar și pe vărfurile vitrege – izolate ale Ruscăi, ori pe Valea Mureșului, Simeria, Deva, în amonte spre moțime, prin secolele XIV- XV, au fost strămutate inclusiv populații rurale, inclusiv diverși meșteșugari și (sau) chiar mici nobili scăpătați, din alte ținuturi românești, dar și din Slovenia, Macedonia, aromâni, meglenoromâni, chiar și ramuri grecizate undeva sub Dunăre și fiind în reflux spre origini...E o pulsație în timp și spațiu, amindindu-ne de Mama Natură, unul ce este fie complice, fie înfrățit cu Omul...Uneori supraviețuirea este subviețuire. Sigur este că pământul a trebuit mereu fi lucrat, că subsolurile au trebuit mereu explorate, că oamenii s-au hrănit și i-au hrănit și pe alții, nu odată dăruind, apoi fiind prădați...Dreptatea, în istorie, pare-se este utopie, iar adevărul este gonflabil, după care-cum ia în stăpânire (ca bine primit, apoi devenit stăpân prin abuz),... Nu degeaba atât momârlanii din Valea Jiului, cât și localnicii vechi din Ținuturile sus invocate, au o vorbă despre venetic (venituri, cu accent pe u, dar mai ales Bărabe...De unde vine acest cuvânt, altădată....Eu cred și știu că e o chestiune de comportament antinomic: nomadismul(strămutările, venirile, tupeismul, nuanțe ale vandalismului istoric- pe de o parte, și prea- răbdarea ori bucavoință a sedentarului, a omului locului (...),...Iar ca factor diabolizat, specularea acestui dualism artificial, de către vremelnicii „ ocupanți ai propriei țări”.



Ce bizar! Fac valuri prin ținuturile noastre pirații cu aparatură modernă, de detectare a metalelor rare.S-au aflat printre ei nu atât străini, cât așa-ziși aciuăți, adică vremelnicii semănați, prășiți cum ziucem noi pe aici...Scandalul brățărilor dacice de aur și multe, multe altele. Ce n-au găsit nici năvălitorii, comori ascunse în grabă în milenii, cu gândul sfâșiuetor de înviere, al...unei întoarceri la vatra lor, fură barbar „ ai noștri” și valorifică în coterie cu (fără-de) legea unora, iată ponoasele, pedeapsa prea- răbdării și a reflexului condiționat al desproprietărilor din „ epocă” .. Recent, în Ținutul Pădurenilor, șătrari moderni, în limuzine, au achiziționat la drum de noapte, de la naivii bătrâni, obiecte pe care fac valută grea la Viena, ori acătării. Icoane pe sticlă, lăzi de zestre înflorate, monezi, alte cele...Manelistul :

„ *Cu euro și dolari/ Te-ai făcut bogat calic/ Io n-am bani de pojinari/ Că bărabele-s barbari Bogătani cu suflet mic...*

Revăzând istorii certe (A.D.Xenopol, de ex.) – este documentat că Țara Zarandului, a moților, conține și populații arhaice care au fost strămutate în vechime din Dalmația, chiar și din Italia, pe criteriul breslelor minerești, însă populația majoritară este a moților. Deasemenea, aici și pe Mureș și Crișul Alb, în secole au fost colonizați și „împământeniți” așa ziși „ruteni” sau russini, coborâți din Ucraina de azi, unde a doua entine după ucrainieni este cea a rutenilor, numiți uneori și rudeni(vezi satul Ruda din Poiana Rusca). Munții Poiana Ruscăi au fost bogați în minereu de fier și în aur (au fost explorări aurifere în ape, cum este cea a Zlaștilor, de la slavonicul ZOLOT – aur - de unde și *zlătarii*, comercianții ambulanti (pe căruțe cu coviltir, precum olarii moți), cu aur, din veacuri.Aurul pădurenilor însă nu a fost exploatat din subteran, iar cel din râuri (nisip și pepite) s-a epuizat, rămânând vagi amintiri în eposul sau toponimia locală., mai toate fiind ab origine slavonice, sau maghiarizate notarial în timpuri medievale predominante. Același denumiri abundă - amintind de meserii, pe Mureș și Crișul moțesc: *Zlata, Gurazlata, Gurasada* ș.c.l



Pensiunea 4 Margarete . Panorama – invitație la Pădureni

Fierul, cel exploatat încă din timpurile dacice, apoi de romani , așa cum dovedesc miile de pietre inscripționate (tombale) ale administratorilor, în Țara Hațegului (Ostrov, Clopotiva, Zeicani, Densuș, Peșteana, Peștenița, Strei, Strei Sîngeorgiu, etc.) dar mai ales în Ținutul Pădurenilor și Ținutul Hunedoarei, recte în Țara Orăștiei, toate arealuri limitrofe ale Regiunii de pe Munți, au exploatat și atras mereu populații din alte zone, cum bunăoară cărbunarii de care scrie C.Gaina, cu care dealtfel am colindat mult timp acești munți și văi ce teaurizează unic o istorie ce mereu se redescoperă, uluitoare, fascinantă. Fostul sat al cărbunariilor, Curpen, fusesse într-adevăr întemeiat de meseriași cuptorari ce asigurau prin arderea lemnului de pădure, cărbunele necesar la frunale și oțelării în orașul din aval, Hunedoara. Fierul – iată adevăratul aur al unei ere ce – încă cu două-trei decenii comuniste, dădea semne certe de prăbușire ca industrie...Sus, la pădureni, de unde veneau navetiștii unei zone distruse în resursele de suprafață, livezi, păduri, creșterea

vitelor și oilor, ș.a.- datorită colectivizării de tip stalinist- chibuț (...), însingurați pe creste, lipsiți de apă potabilă dură, datorită solului calcaros, sătenii nu aveau mijloace de trai suficiente și deveniseră mineri sau furnaliști, coborând „ la oraș” pentru câștigul ce avea să le asigure apoi o pensie...Ținutul (ci nu Țara) pădurenilor a fost și este în unele zone chiar radioactivizat peste admisibil, uranifer sau feros...) – Am fost împreună cu eminentul sdavant Brauner în anii 70 în zonă și el făcuse un studiu pribind consecințele endemice ale acestei radioactivități , asociate și cu prostul obicei – datorat izolării, - de a se admite căsătorii între rude de gradul doi și trei....De aici, rezultau boli ca îmbătrânirea genei, gușe, deformări, masculinizare, ș.a. Desigur că înainte de război, la pădureni erau și negustori – sau temporar cantonați prin văi,care făceau negoț în țară și până în Austria, mai ales cu fier și fontă, inclusiv cu produse ale furnalului de la Călan, fosta proprietate a magnatului vremii, Auschnitz (sobe forjate, feronerie artistică, unelte casnice sau agricole, etc.) Ei conclucrau cu proprietarii minelor și atelierelor de fier(cu zecile pe văile Cernei și Govăjdiei în imperiu).



Povestea vieții literare

Bibliotecarul trecut Eugen Evu, și colegile Marcela Herban și Lucia Tănase, la o aniversară ...

/ continuare reportaj /

Pădurenii săteni „ aninați de munți”, cum scriam prin anii 70 într-o carte de reportaje (editura Eminescu), au conviețuit cu cei strămutați, cum bunăoară cărbunarii din Curpen, până acesta a suferi brusca estinție....Numai că nu doar el. Am bătut drumuri cu pasul ori cât era accesibil, cu mașina, la Cerbăl, Lelese, Florese, Hăjdău, Toplița, BunilaAm văzut peșteri unice. Zeci de sate pădurenești sunt grav depopulate, odată cu prăbușirea mineritului, inclusiv „ capitala” ținutului, Ghelari(ci nu Ghelar, deoarece este o fromă „ domnească”, greșită, a lui DELARI (oameni de pe dealuri, vs. VĂLARI, (oameni din Vale).). Dramatice sunt vechi sate neobișnuit de frumoase, ca Cerișor , sau Alun, unde prosperase temporar explorarea de marmură...Alte zeci sunt în aceeași stare. Nepăsarea, prosta administrație, seismul tranziției, au efecte criminale față de acești oameni unici prin frumusețea obiceiurilor, portului inegalabil de frumos, datinilor, folclorului lor. Cel mult aceste valori, olaltă cu urmașii lor emigrați la orașe, sunt fie la muzee, fie în exotismul ...comercializant al sărbătorismului „ emanat „ exacerbă din festivismul ceaușist,...fie obiect de studiu la muzee și institute de cercetări...

Tragedia pustiirii - abandonării satelor –unele seculare- precum este Curpen- fost sat de cărbunari jieni- , este așadar determinată de schimbarea generală, ca un efect tsunami al tranziției și al globalismului...Dacă Ținutul Pădurenilor a conservat valori inestimabile, tezaurul, mai ales

CEL VIU, UMAN, este chiar ceva paradoxal. Timpul s-a rupt și s-au căscat guri mai urâte decât bunăoară uriașele gropi aidoma unor cratere de impact meteoritic, - ale vechilor exploatare miniere Teliuc, (de la groful ungar **Teleki**, vezi și cătunul Tamașteliuc (**Tamașteleki!**), Ghelari (**de la Delari**), ori cea de nisip de carieră, din Teliucul inferior pe Cerna Tot astfel, amintește-ți dragă prietene, pe Valea Nandruului în amonte, până la fostele mine de uraniu o vreme exploatare sadic de tovarășii sovietici cu cozile lor de topor din anii staliniști.

Ținutul pădurenilor –așa cum este corect a fi numit,- este într-adevăr la vămile succesive ale Poveștii.

Drumurile ce ne duc tot mai rar, vai, în natura inegalabilă, pe Lunca Cernii ori sus, până la fascinantul plai Meria..., drumurile, zic, sunt oarecum și în noi. Ele pot prin anamnezis reînnoi Memoria Deocamdată se caută soluții de infrastructură, se zbat unii și alții pentru un turism așa-zis agrar (stupidă găselniță”). Cei ce au rămas pe culmi, ici-colo, își au fiii și nepoții plecați în acești ultimi 20 de ani, prin lume, în Spania, Anglia, Irlanda, Franța, Italia... Oarecum, la Meria de exemplu, viața a recăpătat ceva din tribalismul romantic (sic), al clulegătorilor de fructe și de bureți, ori al creșterii de oi (mai nou cu soiuri din Scoția sau Anglia.).. Industria lemnului pare să aibă un viitor pe aici. Ar fi și unele excelente trasee turistice pe Valea Govăjdiei, ar fi sate de-a dreptul fascinante în care sunt ori pot fi muzee etno-folclorice, ar fi pensiuni specifice zonei, ca să nu mai vorbim de mâncăruri specifice, stupărit inclusiv la coșnița dacică, ape limpezi bogate în faună și floră inclusiv fosile...; am văzut colțuri de rai, literalmente, am văzut formațiuni geologice bizare, am înțeles mesajul semiotici al unor legende din văile pădurenimii... Există două tipuri distincte de oameni, unii blonzi, alții mai smezi, pare-se existând între ei reminiscențe ale unor vechi vrajbe, „ delurenii” și „ vălenii”.... Ambele tipuri sunt atașate de vetrele lor, de datinile lor.

Desigur, de vreo 20 de ani încoace au pătruns în sate și semnele occidentale ale progresului, însă tradiția este liantul psihologic care poate fi bine înțeles și în folosul celor semănați prin acești munți destul de blânzi, la extrema celor din Masivul Retezat pe care îi poți privi uluit sclipind sub hlamida de zăpezi chiar și vara ! Hrana este ceea ce numesc occidentalii ecologică. Pita la cuptor și renumita brânză „jinăroaie”, plăcinte, colaci, băuturi sau sucuri obținute din afine, mure, prune, mere... Ar fi obiceiuri UNICE de o mare originalitate.. Rituri, epos pădurenesc, jocuri ale „ tolobonilor”, unice, doine și strigături ... Firea oamenilor este un rar tezaur ce conservă trăsături de părofunzime ale straturilor rurala, din generații. Chiar și un folclor mineresc, superstiții și relice primitive pre- creștine... Lemnari, meșteri populari, rapsozi, iconari, pietrari ... Peisajele sunt spectaculoase, se pot face filme de epocă, mai ales medieval- europeană... Oamenii sunt primitivi, cumpătați, frumoși, expresivi. Nu vor pleca cu toții, deoarece, vorba unei talentate cântărețe, „ ei țin munții”. Această simbioză, această legătură deja ancestrală, de un patos viu, neexaltat, este cheia intrării și ieșirii din Ținutul Pădurenilor. Însă cel mai mult, ar fi de valorificat PORTUL PĂDURENESC, în lucrătura de mână sau țesut la război, se regăsește un mirabil spectru codificat al pământenilor ce se țin de munți precum pădurile ... Idei sunt doar bani trebuiesc. Un iscusit maistru- tehnician orășean mi-a dovedit cum de pe munții lor pot comunica direct inclusiv cu Japonia, prin adaptări inteligente de tehnică informatică.

Epilogos

Pădurile, cireșii, prunii, merii, perii, păstrăvul, smeura, afinele, murele, strugurii, oile, caprele, folclorul, drumeția, arheologia, peisajele, ruinele, cărările, peșterile, portul, culturile terasate aidoma celor ale incașilor (!!!), poate un muzeu – două al satului, poate o rezervație de zimbri, de căprioare, ... ultimii bătrâni, ... Lacul, vilele înavuțișilor de drept ori cu japca, brândușele, ghiociei, focurile din vetre, noul vandalism, noua Ingratitudine, ultimele voci doinitoare, mierla și cucul, progadia și invaziile de mistreți, versus invaziile branconierilor... Povestea continuă,

multidimensională, interferentă uneori, aparent haotică alteori. **Că dacă nu ar (mai) fi, nu s-ar (mai) povesti.** Dacă vom ști să ne bucurăm, să suferim, să spunem, să scriem, să mărturisim despre acestea, fie a nu fi zădarnic. Că altfel ne bate Dumnezeu.

Unde sunt delărenii de altă dată?



„Mineri gelăreni”, ulei pe pânză de Ștefan Dumitrescu. În echipament, lămpașul și opincile, straița cu merinde ...

Fosta „capitală” neoficială a pădurenilor din Munții Poiana Ruscă, Ghelarii, (Gelari în rostire locală, n), cățărată pe creste și străjuită de o catedrală impunătoare, semn că în minerit moartea a fost mereu cea vâlvoră ce nu s-a împlânzit niciodată, necesar a fi ultim reazem al sufletului strigător le ceruri... satul răzlețit în două „timpuri”, cel vechi și cel forțând semi-urbanizarea, sistemul paușal, a fost cândva atractiv pentru românii din toată țara, dar și pentru unguri, slovaci, ruteni, italieni, nemți șvabi, moldoveni... are o istorie care ar merita fi scrisă într-o monografie. Destinul pădurenilor este în mare parte legat de mineritul de fier, atât în adâncile hrube scobite sub dealuri, cât și ale exploatărilor de suprafață. Deasemenea, cu al fostelor Uzine de fier și combinatului de la Hunedoara, unde multe decenii la rând pădurenii au fost navetiști. În veac, ei au rezistat acestei condiții, dar odată cu dezvoltarea magelomanică a siderurgiei, mulți au emigrat „la oraș”, aspirând spre condiții habituale și de trai urbane. Adevărul este că resursele de minereu feros care au lăsat urme un uriaș labirint de hrube la mari adâncimi, au dat semne de epuizare în deceniul 70...Prețiosul minereu era extras de aici încă din vremea dacilor și a romanilor! Așadar pădurenii au început a pleca, iar în locul lor au venit în minerit ca mână de lucru ieftină, strămutați din și mai sărăcita Moldovă, ca de altfel și în Valea Jiului și la Hunedoara...

Mulți și-au zidit case pe dealul Chizidului, sau au preferat apartamente la bloc. După 1989, căderea mineritului ca parte a fluxului continuu, odată cu prăbușirea dezastruoasă a metalurgiei ce se baza și pe minereul de fier din munți, procesul abandonării s-a acutizat.

Am cunoscut oameni din Ghelari care au slujit și artele, alături de lăutari și taragoțiști, trupe de muzicanți, dubași, dansatori ai celebrului Brâu pădurenesc, ori pe celebrul cântăreț Drăgan Muntean, din Poienița Tomii. Și pe valea cealaltă, la Lunca Cernii, pe „mierla luncană” Mariana Neidoni – Suci...Am avut privilegiul să îi arăt poetului Emil Botta, la București, pădurenii la Muzeul Satului, poetul a scris tulburătoare poeme impresionat de acești „stranii oameni”...Ei bine, când eram muzicant- baterist, am fost angajat pe trei zile și nopți (!) la unicele nunți sau la nedeile pădurenilor....L-am însoțit în anii 70 pe sociologul Brauner, care a efectuat un studiu de endomologie în arealul ghelărean....

După 1989, am avut plăcerea să îl cunosc aici, tot pentru studii privind degradarea ecologică și eventuale perspective, pe șeful pajiștilor din România – acad. Radu Rey...

Am cunoscut îndeaproape și l-am vernisat cu o expoziție de neuitat în Hunedoara, pe un iconar bătrân, baci Pătru, care lucra pe sticlă inclusiv legende din eposul zonei ruscane. Într-o arhivă încredințată mie, precum și în proiectul de carte al unui om înzestrat cu talent epic, Ioan Malea Olar, am citit tulburătoare istorioare despre oameni de artă care au trecut prin sat precum muzicologul- compozitor de muzică predilect corală, inspirat din folclorul zonei, Bela Bartok, școlit

prin țară, dar și în fostul Imperiu, la Bratislava și Budapesta, fiind absolvent al Academiei ungare, ori pictorul Ștefan Dumitrescu, găzduit o vreme de administrația minei, spre a immortaliza pe pânză oamenii de aici. Chipuri și nume, întâmplări și reverii ce par nu odată ...amintiri din viitor...

Iată câteva imagini care vorbesc de la sine. Ele amintesc cumva de acele rare vietăți surprinse în chihlimbar....



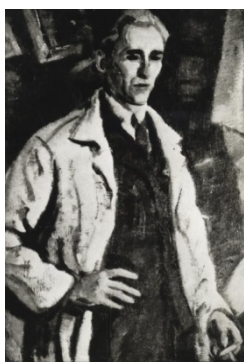
O fotografie din 1934, cu învățătorul Nicolae Solomon, alături de soția sa, înconjurat de elevii săi. A se remarca atât frumusețea lor, cât și a tradiționalelor „țoale”, straie pădurenești.



Emoționantă imagine cu un grup de pădurence, la 1988. În ultimul plan, Ion Alic a lui Nică, delegat al pădurenților cu drept de vot la Marea Adunare Națională de la Alba Iulia (Câmpul Pâinii, 1918...) .De la stânga la dreapta, Maria Rădos Bănățanca, Lina Șădaina(m. Iancu), Maria Șchiopu ș. a.



Pictură realistă, în ulei, de Ștefan Dumitrescu, cu ulița centrală, roasă de ploile veacului...



...și un autoportret al acestuia



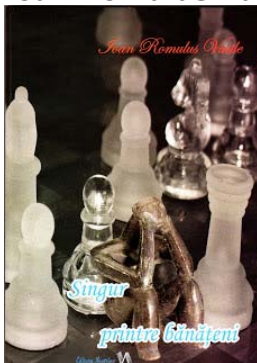
Bela Bartok, foto Eisenmarkt (Hunedoara)

un passaggio : De neamul moldovenilor :

Nimic mai relevant despre ce a făcut panslavismul în Basarabia, decât cântecele unuia ce nu-i pricep nici numele oarecum grecizat, nici limba voroniană (?) ...Mai presus decât cronicarii, după ...Ureche...

Luminița SOREGA*

Ioan Romulus Vasile : Singur printre bănățeni



Recent, la Reșița, prietenul meu de aproape trei decenii, ing. Metalurgist și mare amator de muzeistică, istorie, filosofie, Romulus Ioan, și-a lansat noua sa carte: "Singur printre bănățeni". Fiind el un om cu vocația prieteniei, nu aș fi putut sub nicio formă lipsi de la acest eveniment sărbătoresc din viața lui, drept pentru care am și fost prezentă în mica sală numită "Agora" în care s-a vernisat în același timp o expoziție de pictură și m-am bucurat împreună cu el și cu alți prieteni ai săi. Cine este Romulus Ioan ? Cel mai bine vorbește despre el însuși autorul cărții:

"Nu este foarte ușor să fii Ioan Romulus Vasile, născut în ultima zi din an, la ora 20,30 - om dificil, complicat, sucit. Măcinat de propriul subconștient, veșnic în căutarea CEVA-ului, ocupat și în același timp foarte liber, optimist, violent și tandru în același timp. Măcinat de propriile poftă și ambiții. Iubitor de țară, emoționat în fața marilor înfăptuiri ale omenirii. Vibrând până la tremuratul bărbii în fața emoției creștine. Simplist în judecată și complicat în analiza faptelor, acuzându-se întotdeauna primul pentru insuccesele și nerealizările colegilor și apropiaților. Tânjitor după dragoste, copilărie, amintiri, prietenie, albastru infinit. Cinstit cu apropiații și în același timp necinstit cu sine însuși."

Cartea lansată de Romulus Ioan merită să fie citită, e departe de a fi o carte aridă, cum ne-am fi așteptat de la un inginer specialist în metalurgie. Dimpotrivă, este o carte scrisă cu sufletul deschis, cu căldură și cu un evident sentiment de însingurare și nostalgie. Dacă Romulus este singur printre bănățeni? Nu, aș zice că e o exagerare pentru că el, fiind un om sociabil, nu poate rămâne singur, cu siguranță are deja mulți prieteni și acolo. Dar știu că se simte deșezăcinat și că gândul i se întoarce mereu spre Hunedoara, orașul lui natal, cel la a cărui înflorire ar fi vrut de fapt să contribuie cu toată forța lui creatoare. Destinul lui a vrut însă altfel...Puteți afla mai multe despre inginerul, director al TMK, Romulus Ioan, dacă citiți această carte ! Veți descoperi că autorul are talent, scrie cu sensibilitate și farmec iar în final veți ști că și el este doar un om, însă unul despre care eu pot scrie cu aldine fiind în cunoștință de cauză, că e UN OM ADEVĂRAT!

Simpatii pe unde scurte

O româncă așteptată la Castel

Monika Andreea HONDRU/ Germania

Sufletul meu

E noapte. Afară plouă mărunț. Adun stropii de ploaie și lacrimi ce cad în nestire...în palma mea arzândă. Tăcerea ta mă taie ca un laser în mii de bucățele și nu știu dacă nu cumva am murit cu gândul pierdut la tine sau călătoresc prin timp să te regasesc, acolo unde te știam dintotdeauna.



Retina mea se desface și te cuprinde în mii de imagini real colorate, se crapă când te atinge și imaginea ta se sparge-n mine ca o explozie cosmică de energie necontrolată. Holograma ta mai radiază și azi ca un ecou auriu-umbrit, dincolo de tine... pierdută-nchipuire a unui trecut respirat gură la gură. Am căzut pradă (sau dar?) acelei iubiri și mă zbat să scap de acest sentiment ambiguu, nebun ce mă cuprinde tot mai mult în plasa de paianjan a amintirilor petrecute împreună.

Am devenit sclava unei iubiri ce ți-o port cu fiecare puls născut din mine. Celulele îmi cresc până la stele și urlă spulberate-n dorința de a te avea. M-am spulberat și eu în timp odată cu ele, din nevoia de a te simți aproape, și mai aproape decât închipuirea ce te cere aproape imposibil la fiecare fracțiune de secundă. Imaginea ta o ating virtual, însă parcă urmărindu-ți umbra, o alung...

. Aș vrea să pot să mă spulber în zâmbetul tău și-n privirea ce mă arde-n suflet. Nu pot decât să te visez ca în ultima noapte, și-n alte nopți...să cred ca ești aici și mai aproape de gândirea mea, care te caută neconștient în adâncul meu, aici unde ai fost întotdeauna tu, sufletul meu drag.

Auf der Suche nach...

Orientierungslos suche ich nach dir
Und meine Sucht breitet sich in mir
Decke mich zu mit deine Zärtlichkeit
Jetzt und hier, eine Ewigkeit...

Meine Lust starb in deinen Armen so laut
Mit jeder Millimeter unter meine heisse Haut
Verführerische Augenblicke erfassen uns mehr
Mit Sehnsuchtsduft, der riecht nach dir so sehr...

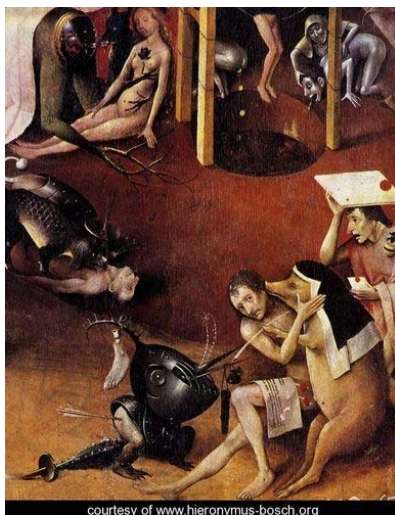
Zusammen

Ich bin in dir,
Du bist in mir.
Beide in eins
Du nur meins.
Ich liebe dich
Mehr als mich
So wie du bist
Ein Traum, der sinnlich ist !

Deine Stille... mein Tod

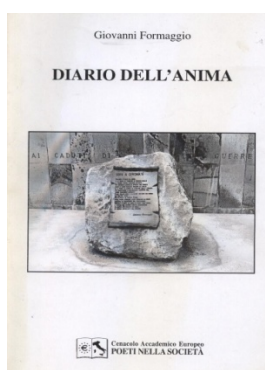
Deine Stille betäubt mein Herz
Ich spüre nur Einsamkeit und Schmerz
Ich weine und schrei laut deinen Namen
Wenn du mich hörst, kann ich es ahnen...
Deine Stille, tut in mir so weh
Es ist kalt, wie im eisigen Schnee
Mein Körper spürt sanft den Tod
Die Wärme durchströmt mich, mein Blut fließt rot...

Germania



courtesy of www.hieronymus-bosch.org
Bosh - Grădina plăcerilor

Amicitia literară italo- română **Giovanni FORMAGGIO/ 70 !**



Cărțile de poezie ale lui Giovanni Formaggio sunt ca un arpeggiu pe care melodia vieții reia impetuos sau melancolic motive umaniste de o unică înfiorare ontică. Ceea ce este o constantă a întregii lui opere, este ideea de poet în societate, **poeti nella societa**. Dealtfel ultimele lui cărți trimise apar sub egida unei mișcări evident de stânga, fără devianțele extreme, efida fiind Cenacolo Accademico Europeo. Iată cum unul dintre poeții Italiei de azi ce ne-a devenit apropiat prin cele publicate de noi aici, este un simbol al evenimentului trăit de noi toți la începutul noului mileniu trei. Conștientizarea reintegrării culturale europene a noastră, celor ce am fost o jumătate de secol ruși de occident, apăsăți de vecinătatea expansivă de la Est. După tevatura obscură a animozităților dintre unii emigranți – majoritatea îndoielnici românească, și unele cercuri resentimentare, am avut și atitudini cu totul de alt fel, de la astfel de oameni ai Italiei Surori...Am citit numeroase mărturii ale unor oameni de geniu din Italia de azi, care au contestat evenimentele care ne-au durut pe toțiInclusiv un articol al marelui semiotician Umberto Eco, omul iubit în România încă din anii 80, când opera sa o citeam „ pe sub mână”, operă esențială pentru scriitorimea din toată lumea. Și am citit câteva din cărțile lui Giova, cu același sentiment al lucidității superioare, ca și al întregii scriitorimi italiene...Acestea ne-au onorat inima ! Poesia lui Giovanni Formaggio este una a esențelor, a ideii exprimate subtil, sugestiv, memorabilă prin metafora integrată în text

Giovanni Formaggio s-a născut la 13 Martie 1939 in Asigliano Veneto și trăiește la Canegrate, Milano. De fapt ne-am întâlnit cu ani în urmă în paginile revistei sicilene a dlui Manitta- soției sale Enza și fiului lor Giuseppe, așadar un trio providențial de oameni ai culturii profund umaniste, toate sun semnul nobil al LIMBILOR NEOLATINE din Auropa și Americ de Sud, mai ales - Il Convivio- Acest program cultural al italienilor nu este unul exclusivist, deoarece în revistele lor, în editura lor, în antologiile lor, apar și poeți de alte extresii, din întreaga lume. Giovanni mi-a fost prezentat elogios de arhitecta revistei academiei căreia și noi și el îi suntem membri onorifici, apoi m-a abordsat direct la revista Provincia Corvina , în care au publicat

numeroși italieni precum și scriitori din întreaga lume Eram în aceeași idee a deschiderii universale ce ne-am asumat, noi, cei ce edităm aici revista; nu întâmplător, ci prin aceea că aici, nu departe de noi, cucerirea romană de acum aporoape două mii de ani, avea să imprime unui popor cucerrit dar nu învins, nici eliminat, o limbă pe care noi, românii, o numim maternă...Limba Romana...Absența diacriticeii este parca cea impusă deja de sistemul internet... Așadar, alături de alți italieni, ne-am „cunoscut „ virtualmente, scriind unii despre alții, sub aceeași generoasă idee a Conviețuirii, cum scria Angelo Manitta, sub „ aceleași astre” . Cerul nostru boltit frumos este Poesia.



Am tradus în tandem cu Elena Sgondea din poezia sa prima oară în România, dintr-o convibrație umanistă ce aparține generației noastre, indiferent unde trăim. Recent prietenul nostru prin poezie, a împlinit 70 de ani. Vădind o energie creativă animată de patos transfigurativ, în lirica sa Giovanni Formaggio extinde la proporții cosmice trăirile lui empaticе, viziunea sa culturală generoasă, comunicantă, cu accente comunitare și de sorginte valorică umană predominantă. De aceea, în numeroase pagini, l-am tradus și în română, fie în reviste, fie în publicistica mea literară. În orașul său, o piatră cu un poem incizat stă mărturie despre ce înseamnă și astfel, un poet în societatea sa, în comunitatea sa, despre cum se cere el prețuit. În cetatea vie, nu doar în cutare necroipolă, cum avem de pildă Sărutul lui Brâncuși, în cimitirul parizian. Poate vom avea și noi noroc de edili care să lase loc unei pietre – poem ? O troiță pe care Cuvântul poetului să fie memoria unui timp ce transcende și NU se lasă uitat de memoria colectivă ? Poate că onor – publicul cetății natale va avea măcar o PAGINĂ într-un parc, în care el însuși să fie oglindit simbolic de afectul unuia dintre cei mulți ?



Coperta cărții *Transilvanian Poems*, de Eugen Evu - Trad. by M. Z. Gardner
Stonehenge dacic din Munții Daciei Orăștie ...

O mare onoare acordată de guvernul italian poetului din Cetate, a fost conferirea titlului „Cavaliere della Republica”, de către însuși Sandro Pertini, în 1985. Opera poetului este marcată de evocarea unei vieți grele, a vicisitudinilor, a urmașilor războiului, a traumelor sociale, dar avântată mereu spre spiritul recuperator, de luptă prin cuvânt, de militantism ecologic, de apărător al valorilor perene din umanitatea trepidând de vacarmul istoriei, o poesie a cultului părinților și evocării jertfelor lor. Evocând pâinea ca simbol consacrat creștin pentru om, Giovanni Formaggio

ne îmbie și pe noi să gustăm dintr-un suflet profund poetic, fratern, nemutilat de sărăcie, de deriziune și netrădat de sine, dar pledând mereu un pacifism autentic. Acest poet neobișnuit de energetic și longeviv, cu mesaj puternic internaționalist, dar și o cultură teologică ce transpare din arta sa, este foarte mediatizat și cu aderență la noua generație, care primește de la el mărturia unei istorii personale, dar contopită cu a spațiului său istoric- cultural. În urbea sa, există chiar un poem evocator al răului războiului, sculptat- incizat în piatră; o bornă sau dacă vreți o troiță scrisă, măsură și a prețuirii edililor față de artiștii săi în viață.

Cu aniversarul prilej, la cei 70 de ani ai săi, poetul ne-a trimis Diploma de merito assegnato, Opera 1-a clasificata Sezione Poesia – pentru cartea sa „*Questo e uno di noi*” –conferită în 31 Genario 2009 de către Clubul Autorilor, ca premiu internațional al editiei a XII-a. În această lume tot mai risipită a poezilor, Formaggio este într-adevăr „unul din noi”. Iată poemul laureat, simbolic pentru întreaga sa operă, redat de astă dată în original ...



Cavaler al Republicii Italia
Giovanni Formaggio, recitându-și poemele

Questo e uno di noi

Mio padre che torna cantano
Un inno proletario
E che stacca il Cristo dal muro
Dicendo
Queto e uno di noi
Mio padre che aspetta il nostro sonno
Per consumare il suo incontro
Con mia madre
E che all'alba
Lascia sul tavolo
Meta del suo pane ...

„ *Questo* ” e uno di noi.

Luna d'Oriente

-italiana-

Tu che all'alba
Mi guardi accarezare
I figli nel sonno
E che sulla porta mi saluti
Dicendo:
Sei parte di me.

Tu che mi aspeti
Stanco al tramonto
Con un bacio
E che e cena
Cerchi i miei ochhi,

Tu, luna d'oriente
Sei parte di me.

Lua do Oriente
- portugheza-

Tu que na Alba
Me contemplas asfagar
Os filhos adormecidos
E que me saudas a porta
Es parte de mim

Tu que me esperas
Com um beijo
Ao por-do-sol, cansado,
E que na ceia
Buscas meus olhos
Tu, lua do oriente
Es parte de mim.

Trad. Thereza Kolbe

Luna din Orient
- română-

Tu, care în zori
Mă privești alintându-mi
Copiii din al meu somn
Și în pragul porții
Mă saluți spunându-mi:
Ești parte din mine.
Tu care mă aștepti
Obosit la apus
Cu un sărut
Și care la cină cauți
Ochii mei,

Tu, luna Orientului,
Ești parte din mine.



Epitaf pădurenesc post rutenesc ...

Această bătrână biserică ortodoxă a fost lăsată în ruină pe malul lacului artificial Cinciș, în amonte pe Cerna. Exproprierea a fost făcută prin forțarea localnicilor de a se muta, iar preoții de atunci au acceptat volens- nolens, să consimtă la aceasta. Unul anume a pretins după căderea regimului ateu ceaușist, că ar fi fost „ dizident ” și a fost chiar onorat de biserică cu titluri „ cu ighemonikon ”, omagiat ca

erou revoluționar...!

Când lacul se dezgheață, apele o inundă...Am fotografiat-o în decembrie 2008. Sătenii și cimitirul au fost strămutați în noul sat Cinciș, pe deal. Parte din tipăriturile și iconeria lăcașului au dispărut fără urmă, inclusiv cărți latinești din sec. XV și psaltiri vechi.



Povestea vieții literare hunedorene:

De la stânga la dreapta: Primarul Remus Mariș, Tiberiu Fazakas, Marcela Herban, Raisa Boiangiu, Dan Pichiu, Eugen Evu, Iv Martinovici, Ion Urda.. Pe simeze, Tiberiu Balazs

Primim și dăm mai departe:



Geta D.

Getax DELASTRESSU de Jos

un little pamflet din apocriful „ Manuscrisul de la Marele Mortovaș”

Unde sunt teroriștii din Decembrie ?

Contrarevoluție, nu revoluție, dar să știm și noi!

Criza este numele generic mai nou, fie disimulat, al *Terorismului interior* din Est. Al României fiind desigur unul „original”, cum îi plăcu tovarășului iubit conducător Ilici Iliescu să redefinească în „ operele teoretice (că teoria ca teoria, dar practica ne omoară, tovarăși!) „, mai ceva ca ale Cizmarului nebun și iubitei lui samanthe- savante mondiale, Mon Dieu !
Apropos demențiala viață și „ operă” intercriminală(...), a liderilor fanatismului comunist stalinsit și dejist- ceaușist, etc – vă recomand uluitorul roman – document al lui Stelian Tănase...Egală și chiar depășind „ Holocaustul roșu” al dlui Mătreșcu. Cine vrea, află.

Conceptul de **terror** a apărut în România fix în timpul loviturii de stat, mai concret zis al CONTRAREVOLUȚIEI lui Iliescu și Roman, Silviu Brucan (Bruckăr) , Gelu Voican Voiculescu – Clitoris, and liotele dinamo and steaua, minus gigu-giuleștenii, peiorativ zicând...Conceptul de terror până atunci era un concept străin romanilor, atribuit altor părți ale lumii. După triumfalismul delirant ceaușiso- securist și „ marea rotație de cadre „ din 22 decembrie, terorismul a devenit un fenomen care avea să facă valuri de atunci și până azi, sub diferite forme, dar fiind în concret AGONIA totalitarismului și scremutul concept de „ capitalism cu față umană” ratat de Gorbaciov și de Iliescu, clona sa. El și clica **nenumărabilă**, sunt mortul din dulap, un mort „ dar nu de tot „ ...” Mărie și Mărioră/ ia un par de mă omoară/ parul să fie de soc/ să nu mă omori de tot”, cum spune cântecul popular oltenesc.

Cei terorizați, la rândul lor terorizează. Criza statului fost totalitar, este agonia lui, însă una care trage după sine „ mortul din dulap”. În România, privatizarea a început în anii 1990 cu stângul (stânga), prin metoda MEBO care deja eșuase în Polonia. Toată proprietatea statului a fost

de fapt redistribuită haotic și clientelar – un adevărat rapt, - fără a se lua în seamă eventuale modele probate în alte țări. Cel mai imediat s-a văzut în comerț. Fostele administrații de stat (OCL, OCL Alimentara, TAPL; OCL Produse industriale, cooperatie, etc) dispunând de spații, le-au „reformat” astfel: au disponibilizat masiv și au alcătuit consilii de administrație pe acțiuni, cumpărând direct ori prin speculanți (mai ales țigani direct pe străzi) – pe mai nimic, iar spațiile de obicei dărăpănate, cu necesitatea modernizării și amenajării moderne, au fost închiriate - deseori fără negocieri, ci tot clientelar și cu șpagă, unora chiriași cu ceva bani. Aceștia au modernizat și utilizat spațiul profitabil, iar eventual dacă proprietarul și-a păstrat un colțisor, așa, de „conurență” – acolo agonizează o vânzătoare –două care au tot atâtea acțiuni, urmând a ajunge la o pensie „de stat”, ca micime.

Ce să mai vorbim de sutele de mii de așa zise „boutique”, acele coșmelii care făceau bani mărunți „micilor întreprinzători”, cu ghiotura, în registrele comerțului din primăria aceștia fiind „privatizații” în procent de 90% ! Ici colo câte un cizmar, ori „propitari” de doi bani, cu țoale second-hand... Iar firmele foste de stat și-au rezervat privilegiat temporar sedii în imobile confortabile și cu chirii modice, respectiv spațiile fostelor alimentara sau aprozare, mărfuri industriale ori te miri mai ce, cu acel colțisor „la con curență cu privații”, pentru restul de salariați pensionabili, acesta a ajuns de fapt întreținutul chiriașului! Toate rețelele de librării, difuzarea presei, etc s-au prăbușit, eventual vândute pe câțiva dolari (în plus la „negociator”) paralizând practic comerțul altă dat mai puțin rentabil, însă util (decăzut) propagandei. Pe străzi au apărut „privații chioșcari, vânzătorii zgribuliți iarna, leșinați vara, care distribuie presa și integramele (80% din presa românească !) – contra 7% din vânzare. „Dăm la retur aproape mai mult decât primim ! „ De fapt ziarele astea nu le mai ia nimeni, patronii le editează și câștigă pe publicitate, deoarece sunt fraieri cu bani care cred că au efect reclamele lor „ ! Starea unei astfel de tranziții aiuritoare s-a perpetuat la toate palierele economiei românești.

Această stare se poate extinde la marile întreprinderi, falimentare. Se știe că toată marea bogăție a subsolului, solului țării, nu ne mai aparțin. Este de domeniul terorii și Leul românesc, fratele schilod al celui bulgăresc (leva), paritatea din 2009 fiind de 43 MII LEI la UN EURO. Cât de terorizant este să auzi cum dl Isărescu – guvernatorul finanelor, consideră „devansarea de 0,5 bani la cursul cutărei zile, a ...modenedi europene sau americane ! Păi unitatea euro este „egală” cu ZECILE DE MII DE LEI ai noștri ! Batjocură și cinism, absurdul „integrării europene” și „globalizării”...

Un fost mare combinat, platforma siderurgică Hunedoara, (care era energofag și merita să fie delcarat FALIMENTAR !) a dat afară aproape 20 de mii de salariați, pe unii răsplătindu-i cu pensii sub orice nivel în lume, o mică parte însușindu-și de fapt fraudulos- politic clientelar (emanații și fosta nemenșcatură) pensii mai mari, ori devenind patroni pe baza jafului din ce a mai rămas. Ca să nu mai vorbim că mulți dintre ei au fost în timp propulsați în capul trebii, chiar în guverne, partide, ori în ...forurile europene parlamentare . Sloganul uneia din partidele puiate din prăsila partidului unic de ieri, a fluturat demagogic : Dreptate și Adevăr „ ! Păi unde ar fi Adevăr automat ar fi și Dreptate ! Amăgit de totala disonanță dintre zisă și faptă, am abandonat scurta-mi ipostază de „membru” al unui atare partid: ci iată-l, triumfalist și ignborând CRIZA DE IDENTITATE proprie, acuzând CRIZA MONDIALĂ de încălcarea brutală , la nici o lună de guvernare , a propriilor promisiuni electorale. A alege (electo) și orale (cu gura)... Ieri economia românească s-a prăbușit lent și sigur, zeci de mii de disponibilizări și somaj, iar cca. 5 % din cadavrul lui a fost reciclat la așa zisă tehnologie „turnare continuă”....Aceasta fiind apoi cedată unui concern anglo- indian, Mittal S.A. În 2009 mai lucrau aici cca. 1000 de oameni. Acum ce a mai rămas din ea, se prăbușește în interior, o implozie a unui cadavru economic, o grămadă de fier vechi (Petre Roman) ajunsă și o grămadă de sacrificai, vreo opt milioane de pensionari, alte milioane de emigrați prin lume, alte milioane de copii și tineri în veșnică TEROARE: a condiției de a fi. Terorismul e-n toate ...adică e în toți, terorismul NOSTRU este altul decât cel din lume...Terorizații, frustrații, paranoizații, schizofrenizații, asistații sociali la mila NIMANUI, la rândul lor se terorizează între ei...” Lasă-i să fiarbă în suc propriu”, pledase Iliescu în Decembrie și

după...” Să le dăm să mănâce fân, atâta merită aștiiia ,, , a zis cândva Elena Ceaușescu – CO Doi, văzând cozile de la magazine, care făceau o imagine proastă țării ,, în era de aur ceaușistă. ,, Fiecare țară își are hoții și criminalii pe care și-i merită”, definea un filosof francez. Așadar prin extensie, politicienii pe care și-i ...tolerează, alege și suportă. Foarte mulți dintre emanații lovituției (contrarevoluției !) s-au regrupat din fostele cadre ale tineretului UTC-ist, nomine odiosa. ,, Cadrele de nădejde ale pecereului”...În toate domeniile, inclusiv analiști, fanfaroni, inclusiv tehnocrați, ,, pepinierele” de fapt ale unei țări în pârluagă.



Un fel de simbioze ...

Poeta și traducătoarea Elena Daniela
Sgondea Rujoiu, în parcul dendrologic Simeria, 2005.

Noua generație literară hunedoreană ...

Darie POP din Călan de un timp parizian

Boris VIAN – „N-aș vrea să crăp”

« Je voudrais pas crever » / „N-aș prea vrea ca s-o mierlesc”

„Paralela 45”, 2004. Colecția „Gemini”, volum bilingv. Începând cu titlul, traducerea acestui volum este pretențioasă. K’academică după explicațiile – bilingve și ele – din prefață. Se admite, de partea franceză, că există 3 nivele structurale ale acestei limbi. O limbă literară, înghețată de câteva sute de ani, închistată în canoane rigide care sunt mișcate cu dificultate de către „nemuritori”. O limbă asemănătoare mai degrabă cu structurile conservatoare bisericești. O a doua limbă, cea vorbită, vie și vulgară, organică și adesea puțin pretențioasă; familială și familiară tuturor. Precum și un limbaj de argou. De partea română însă, ni se explică „preuve à l’appui” (cu dovada-n mână), cum că doar din secolul trecut normele limbii noastre literare au fost stabilite, spre deosebire al 17-lea pentru franceză. Și că 20+ milioane de români – ori vorbesc acasă *academiciana*, ori sunt niște degenerați vulgari(împuții) vorbitori de argou – sau să admitem, tovarășă Raluca Bran-Pierrot, că există un mai potrivit (evident) ,façon’ de-al traduce pe Vian în românește?! Cartea comportă peste 90 pagini, 3(trei) prefațe, 2(două) traducătoare de texte ale lui Vian, selecționate prin concurs și inclusiv un cuprins bilingv. Numere de pagini – în arabă. Textele ar fi trebuit traduse mot-à-mot, explicate teoriile din prefață unui adolescent premiant/olimpic în „Limba și Literatura Română”, care să fie și un (foarte?) bun elev al materiei „Le français” (a se citi *lie*), cunoscător implicit al limbajului din pauzele liceene, sensibil la cuvinte. Un elev de 15 ani, corespunzând profilului tocmai-expus, iată traducătorul ideal al textelor lui Boris Vian din „Je voudrais pas crever”! Dar un astfel de elev este susceptibil de a fuma, a avea părul lung sau a asculta „Tokyo Hotel”. Probabil a crescut privind/colecționând

„Pokemon”, este deja un as al IRC-ului sau/și al messenger-ului și cu siguranță mult mai ușor de găsit pe facebook decât în cercurile blazate ale „Ofrandei poetice”. (Ah!) Efortul depus de **Raluca Bran-Pierrot** este de apreciat și energia tuturor celor implicați în apariția acestei cărți – considerabilă. Regretabil însă este că treaba a fost făcută doar pe jumătate, cineva s-a pripit a culege laurii, iar asemenea gest nu(?) este admisibil pentru o carte editată la ‚paralelă’.

Darie Călăneanu’ (combinist’, furnalistu’, coxerist’...)

P.S.

„bouffer”, da, „a hali” însă „emmerder” = a fute la cap, a enerva, a scoate din sărite, a sictiri. Și insist pe nuanță, în ordinea relevanței sensurilor. Căci „sictir” nu are același impact în Transilvania ca în Dobrogea, însă „a fute la cap” e același și la Chișinău și la Budapesta.

P.P.S.

„foultre sur la table”, deseori întâlnit în limbajul curent în Franța, se traduce „a fute pe masă”. Și poate fi foarte bine folosit, atât în românește cât și în franceză, cu sensul de „a pune” (neglijent, în scârbă), „a arunca” precum și cu vulgara conotație sexuală (de unde și expresia [fig.] „a și-o pune”). Diferența, între Franța și România, constă în non/îmbuibarea marxistă a membrilor Academiei și în faptul că a vedea sânul unei femei la televizor nu necesită pătrățul roșu pentru a-i preveni pe perversii închistați în idei, ideologii și dogme ai unui sistem totalitarist. Deși populist, născut dintr-un capitalism liberal și având un limbaj cotidian vulgar(uzual), poporul francez nu-și trimite adolescențele mai mult dezbrăcate decât opusul la școală. Însă experiența libertății se dobândește; prin muncă și educație. Iar „valori” nu există, decat la nivel de individ. Și ele se auto-impun, liber alese, de către individ iar nu de către societate, singura exigență a societății fiind toleranța (impusă de însuși principiul de societate). Iar dacă nu accepți că Vian grăia astfel, « Je voudrais pas crever » nu e de tine, n-o să-ți placă: n-ai înțeles nimic. Ironic să închei, dac-ar fi să subscrii liniei traducerii, aș propune și adaptarea (și nu doar a titlului) poveștii lui Creangă, „Povestea penisului” sau „Povestea falusului” sau „Povestea membrului copulator”. Da, cu membru' cred că ar merge...

Prietenul Eugen Evu îmi spune că pe vremea...femininul la membru de partid, era membrana de partid ...EEEEEEEE! Hașșșa ar mai merge !

Eugen Evu despre ...

ȘTEFAN NEMECSEK

O necesară istorie a presei hunedorene
- actualizată la 2007

Despre viguroasa venire a filologului, filosofului și psihologului vulcănean **Ștefan NEMECSEK** am scris în revista noastră, ca și în Revista Agero a românilor de pretutindeni .Erau primele două volume ale Dsale recent apărute: „**Toleranța în filosofia lockeană**” și „**Controverse filosofice**”- la Editura Realitatea Românească.

Complexitatea și volumul enorm de informație, arcibia documentară în nucleul unui proiect mai ambițios- panormarea mediilor din zona hunedoreană de după 1989,- precum și verva ideilor ambelor cărți merită comentarii pe măsură, dar ne limităm la spațiul disponibil. La solicitarea Dsale, recent, am avut revelația unui om excepțional,cu un spirit tânăr și studios ca un student al vieții. Ambele studii citate,

sunt acut – prezente ca instrumentar pentru universitari și nu numai ; necesare mai ales tinerilor studioși, iar viziunea autorului se situează în cartezianismul redimensionat în paradigmele actuale ale cunoașterii fenomenologice, fără a polemiza cu liota de surescitați sau consumști enciclopedoizi.

Om al cetății, animator și experimentat jurnalist, Ștefan Nemeșek și-a scris cărțile în formulă totuși ușor asimilabilă, concentrând în limbaj explicit dar substanțial, atât concepția sa despre contemporaneitate, cât și spectrul cunoașterii și al memoriei colective , pe o graduală itineranță : de la determinismul și indeterminismul vechilor greci în gândire și filozofie, respectiv determinismul medieval, modern și contemporan, la controversele filosofice actuale, cu dominanta filosofică a conceptului Adevăr și al criteriilor acestuia; un capitol pertinent și explorat ca inepuizabil (încă), uimitor „filon” de (auto)cunoaștere umană, este cel despre opera lui Nietzsche într-o interpretare nuanțată brebaniană.

Cel mai incitant capitol din „Controverse...”, este dedicat fenomenologiei și hermeneuticii la Husserl și Hiedegger, unde Ștefan Nemeșek este semioticianul invederat de analistul operei genialului K.R. Popper. „**Controverse filosofice**” este o contribuție excepțională în filosofia românească, o sinteză lucidă a religiilor și filosofiei pe itinerariile istoriei umanității, a lui Hommo Cogitans, a Ființei ce răsare ciclic, din propriile-i amurguri...

Conchid că amprenta formativă a sa transpare mai ales din școlile marilor germani și austrieci (Nietzsche, Jung, Freud, Hiedegger, Popper, etc.) - ai secolului XX.

Cea de a doua carte este un „puzzle” necesar inclusiv monografic, rod al experienței de jurnalist, animator cultural, realizator TV și cercetător al spațiului geo-cultural hunedorean, cu focalizare „subiectivă” pe Valea Jiului. Datele despre presa explozivă de după 1989, sunt monitorizate ușor incomplet, motivate just de către autor de lipsa de receptivitate a unor editori la lucrarea sa.

Și iată, primim cele două volume consistente, revizuite și aduse la zi, care probează deplin primele impresii : « Presa huneoreană de la origini până în prezent », splendid realizate și impecabil documentate. Textele, sintezele bio-bibliografice și travaliul retro-istoric în arhivele fostei dictaturi, sunt fascinante. O sinteză fără precedent în domeniu pentru cartea regiunii noastre recupereze informațiile despre presă : preponderent în Valea Jiului și cu extinderea regională necesară în actualitate . Deocamdată semnalăm cu bucurie această operă esențială, nu înainte de a reveni la ideea că partea întâia a cărții a doua invocate la început, în tema conceptului de toleranță lockeeană și micile portrete Machiavelli, Hobbes, Luther, menite complementare la mesajul „Scrisorii despre toleranță” a lui John Locke și impactului acesteia asupra societăților de azi, va merita să fie tipărită într-o carte separată și eventual dezvoltată, conturându-se, o cirum, un cercetător și un filozof remarcabil. Astfel de oameni de valoare vin ca foarte necesari pentru România în contextul reintegrării reale în paradigma nouă europeană. Fostul student de excepție al prof. Univ.dr. Mircea POPA, poate fi încântat de rodnicia discipolului care a dat o teză de doctorat pe măsura așteptărilor Dsale, deci în cele mai înalte exigențe. Dsa a fost coordonatorul științific al tezei lui Nemeșek, cu genericul : Scriitori și presă din Valea Jiului și Ținutul Hunedoarei ». * O anume boemă petroșăneană cam cătrănită de « tradiționalele » gălcevi, face valuri mai negre ca ale Jiului (să-i spun Jiul de Rest ?) – pe prezumția unui plagiat Onorabilul domn Hirghiduș, a cărui percepție mă lasă rece, secondat de alți mironcoszmiști ai elitei prost moderniste, se agită într-o foaie de abataj ieșit cam orbit la suprafață... Îi recomand lui Nemeșek să continue lucrul și să ignore.

N red :

Născut la 19 iunie 1956, în Vulcan – jud Hunedoara, el este inginer, dar a absolvit și Facultatea de ziaristică. Este deasemeni, Master al Facultății de Filozofie și Jurnalism București; doctorand al Institutului de Filozofie și Psihologie „C. Rădulescu Motru”; doctorand al Facultății de Filologie și Istorie a Universității „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia. Cele două volume sus-citate, desigur, îl vor titulariza . Așteptăm cu interes lansarea semnificativă la Deva, în aceste zile, unde am fost de altfel invitați să opinăm, textul de față fiind doar un preambul.



Pagini circadiene

Circe oferindu-i cupa lui Ulise (tablou de John William Waterhouse)

Ieșirea din zeu, reumplerea de zeitate ...

....Desacralizarea poeziei începe prin excesul de scriere autoreferențială, egoistă. Logoreea ca simptom sau dacă vreți Epistaxis. Ceea ce simte acela, imperios, nu mai este irepresibilul impuls empatic al comunicării cu Lumea (ceilalți), ci doar frisonul devastator al rupturii de sine, paranoia. Autoreferențialul excesiv,

deobicei logoreic, eșuează în simplă grafomanie. Frustrările, suferințele alienante, îl împing reflex la un pseudo-catarsis. Simțul esențial al ridicolului, dispare. Lamento-ul devine tânguire, obsesiile motive care transpar celui ce cunoaște, fie și lapidar, psihologia, drept simptome maniacale. Resurecția pornografiei, a obsesiilor erotice, de speță freudiană, este ravagiul acestor rupturi din individul terorizat de societatea care „nu îl înțelege” (în speță, nu îi înțelege genialitatea) -, alții disimulează sau pledează răstit legitimitatea unei posturi înalte, eventual a puterii, a deciziei, a gloriolei fie și una locală.



Puntea literară Novalis - Corvina
Poeta româncă și prietena din exil, Magdalena C. Schlesak, alături de Robert Stauffer, promotori al liricii românești în Germania și celei occidentale în România...

Patologia, în acest caz, a stabilit clar „mania persecuției” asociată cu „mesianismul” de tip maniacal. În fond este vorba de sociopatie. Tot arsenalul furibund este etalat, avem simptomul „seducției” prin bolnava nevoie de a fi iubit. Iluzia gravă că „nu este iubit pe merit”, de tată, ori de mamă, ori de ambii părinți, apoi, prin extensie, de societate, îl face pe acest escroc tipic să fie în război cu „toată lumea”. Suferințe de acest fel, ale psihicului, au fost cândva atribuite zeilor, mai ales celor din Pantheonul eladic. Însă ele sunt decând omul, inclusiv în alte mitologii, sau în Vechiul testament biblic. Ca și religiile, artele nasc și mor din acesată felurime a omului de a fi față de crizele LUI de identitate, conflictual ca ființă, cu sine și cu societatea, cu istoria, cu cerurile. E atâta disperare de a FI, față cu spectrul neființei ce arde din interior! Neconsolarea față de Condiția Umană, este cea mai veche suferință a umanului. Orfană atee, ori fetișizarea, mistificarea și auto-flagelarea care îl împing pe om DIN ZEU ÎNAFARĂ, sunt decadența speciei. Cioran mărturisește că era un insomniac, el a resimțit teribil disfuncția atribuită dereglării ritmului circadian, aritmiiile, dacă vreți, ale ceasului interior, biologic. Numim aceasta *terro mentis*. Creierul continuă în sacrilegiul de somn, să lucreze. Sărim din starea aceasta chinuitoare, spre a constata că tot ceea ce ne preocupa în starea de trezie, a zilei, revine instantaneu în minte. Uneori găsim rezilvări pe care în starea de veghe nu le-am găsit. Insomniacul știe aceste suferințe, dar tot el, numai el, fără apel la medicamente, poate ieși din chinul acesta alienant. Marile obsesii existențiale, meditația terifiantă, arderea de profunzime a ființei cogitans, pot sublima, se pot transfigura fie în creație (poetică, mai ales), fie în scrierea literară, sau filosofică, recalibrată rațional. Fantasmelor se cer luate în stăpânire, semiotica acelor submersiuni în memorie, se poate decodifica. Scânteietoarele câmpuri magnetice ale marelui mister care ne este Mîntea, inlegigența, ne pot scoate la un liman. Atunci, numai atunci, reușim autovindecarea. Aceasta este inițierea, după teroarea auto-indusă, ori indusă din Real, atunci simțim imponderabila stare, refacerea, chiar înnoirea, revigorarea ce ne reumple de inexprimabilul extaz : a fi !, SUNT! . Astfel, și doar astfel, omul, care a fost creat semizeu, se regăsește în starea de zeitate, este „cel ce devine”, fiind. Potențialul gândirii umane este – științific stabilit - mult mai mare decât cel al celor cca. 7 -10 % din cel activ în mod obișnuit. Remember aserțiunea biblică „Atunci cei înțelepți vor fi considerați nebuni” ...Enunțul acesta, însă, nu poate fi preluat simplist: nu înseamnă că orice aparent nebun este de fapt superior, „trezit în lume”, dar nici nu înseamnă că orice înțelept este ...nebun. Scrisul literar, îndeosebi, conține cel mai mare factor de risc al alienării. Cel ce are forța talentului înnăscut, dar și cultura de a asimila, decanta, rezolva, întrezări, intui

Esențialul, ritmicitatea etapelor de ardere, voința (gr. Thelema), ardoarea, entuziasmul, curajul, toate sunt cele ale eroismului, atribuit tipologic dintotdeauna semizeului și zeului însuși.



Serenissima Poetessa Maria Teresa Liuzzo
Dr. Honoris Causa U.S.A.

Fără traseul inițiativ, fără jertfire, sacrificiul fiind principiul cosmic ordonator (!), nici în creația virtuală literară, modelatoare, dar prin aceasta și auto-modelatoare, imperial – imperios generoasă față de semeni, esențial – fundamental altruistă, nu avem ce spera. Nici a ne amăgi că dăruim celorlalți. Insomnia nu există în natură decât ca accident biologic. Cerul înstelat deasupra, iar legea morală în noi. Stelele ard și în plină amiază, însă nu le vedem ca atare din vina luminii soarelui. Cealaltă lumină, a divinității, este una interioară, a lui Uriel.

Restul este ...scepticism. Zeița vrăjitoare și nimfă Circe (Kirke) avea puterea de a –i transforma pe oameni în animale. Fologentic, desigur, omul este și animal. De fapt ea îi împingea înapoi, prin vraja ei, în neantul primordial tulbure subacvatic.

Ulise însuși a căzut victimă vicleniei ei. Apostolii au trădat din neputința lor de a veghea. Tragicul (și tragicul) Orfeu – care ne este zeul preferat unui Prometeu, sau Sisif, ori Platon cu peștera lui, Orfeu nu are insomnii nici în realitate, nici în vis. Darul lui esențial este acela de a înlănzi fiarele. A înlănzi prin cântecul lui până și pe omul paralizat de Circe în sine, în animalul ancestral, arhetipic, din om. Să ne dezicem total și la timp de enunțul - sentință aristotelic: Ptohos to pneumati („Fericit cel sărac cu duhul”(inteligența). Traducerea corectă este „blajin, blând cu duhul” ...Ceea ce e altceva. Ființa cosmică nu doarme niciodată. Omul doarme, însă pentru a visa, iar subconștientul de fapt devine ..scanner antivirus, haoptimsul comșarelor pare a fi de fapt eliminarea „obiectelor străine” care supreaîncarcă Memoria. Uneori reînvățăm chiar de la obiectele perfromante pe care geniul uman le produce...Sper să nu viu acuzat de mecanisism.

Shakespeare, prin Hamlet, care „ face pe nebunul” spre a strigat adevărul în cetatea putredă, acuzându-și chiar mama, îi dă și replica propriei întrebări : „A fi, ori a nu fi !?”. Hamlet știe . „ Să dorm, să dooorm ,,!.

Cel ce află calea de a cunoaște starea Visării în cea de veghe, fericit este !
Altcineva. Alien.

Întrebare și răspuns

Dan Brudașcu :

- Cum privești poezia și proza feminină?
- Care ar fi în opinia dvs. rolul femeii în literatură?

Eugen Evu :

Războiul bărbatului cu femeia ?

Literatura feminină este mai reprezentativă afectiv decât cea masculină. Natura femeii este mai de forță în acest sens, simțurile mai viguroase, senzualitatea, maternitatea, dar și empatia, dar și un impuls „ acaparator” ținând și acestea de profilul feminin clasic. Numai că

acest „clasicism” este în accelerată schimbare, referențial la întregul registru sociologic, ca atare acestea se oglindesc – ca extreme ! – în creația feminină. Cunosc opinii ale unor scriitoare sau reiese asta din scrisul lor, cum că a scrie este pentru ele un alt fel de naștere. Marile teme ale umanului sunt pentru femeia- scriitor mai obsesive, frustrările, orfania, (...), războiul și efectele devastatoare... O parte, cele ce apasă pe claviatura pioasă, au un fel de complex mater dolorosa; la extrema, fenomenul poeziei rebele, a curentelor post- post moderniste, fracturism, (de la cutremurarea neagră a Angelei Marinescu, fruste, aspre, aproape masculinizate (...), la extrema porno (Ioana Băiețica și alte câteva sute , majoritatea june...). Uite, literatura pe mapamond este *resurrect comunistă*, dacă ne gândim doar la Doris Lessing, care a luat recent premiul Nobel cu un roman al ei tematic obsesional al doctrinei acesteia...O poetesă mare este Denise Riley, iar italianca Maria Teresa Liuzzo, deasemenea, am tradus cu interes și empatie poemele ei. Temele feminine așadar sunt feministe și ecologice, repet, rezonant subtil și de profunzime cu însăși natura lor.

Și în scrisul bărbaților cam tot așa. Ying și Yang...În fine.

Eu consider că artele, în general, sunt în speță ale unei feminități – esteticul efeminează, peioratic zicând. Există texte hermafrodite...Există antecedentul (sic) Sapho. Nimic nou în mitologie, decât eterna propensiune a umanului de a ...mitologiza, de a codifica, de a se iniția. Comunicarea este discriminatorie, ea dsicerene temele și rezonanțele. Cu atât mai mult cea artistică. Eu mă tem de excese, de „femeie cerebrală” (se frigidizează), dar cu preotesele oracolelor artelor, nu mă tem. Poezia porno este oricum- feminină sau masculină, un simptom patologic și e clar că aparține violenței, revoltelor Condiției, **violența de limbaj**. Urâtul lumii, Weltschmerz. Încă Freud a cam lămurit dar grila lui este și ea gonflabilă, iar Einstein râde și el de acest dramatism pe care noi toți îl resimțim hiper sensibil, ca apoi să fetișizăm. Dar Shopenhauer,(modelul lui Eminescu), dar Nietzsche ? Suntem noi cum scria Breban, animale bolnave? Este creația virtuală, sunt artele, semi-religii, sau intuiții ale subconștientului dominat, întru a ne menține în fond în acest război ancestral : războiul bărbatului cu femeie ?!

Prea mult masculin în lume? Dar și hermafroditism. (Dar și muierism, fără conotația manelelor : romii au auzit prin Spania cuvântul Muher- muheres, și l-au adus aici cu o conotație trivială..). De ce îngerii (nu ai lui Pleșu!) sunt dominanți, deși avem în Biblie și în mituri străvechi „îngeri căzuți” – prin păcatul împoștării ei femeia umană, - iar îngerile sunt „marginalizate”, ori au rămas la stadiul de ...zeițe , al Pantheonului babilonian, recte celui eladic – olimpic ? Paternalismul determină extrema iar o resurrecție a matriarhatului este disimulată în feminism, în curentele militante femeiești.

Dacă îngerii nu au sex, atunci rămâne varianta cu femeia umană căzută în păcatul cu Niște ... și din care au ieșit hibridii. Se pare că acei îngeri de la Sodoma, pe care bărbații copruți ai cetății voiau să îi violeze, erau sexuați ! Bietul părinte pământean le-a oferit dezmățaților pohticioși a se da la ...îngeri (.țe? ..) propriile sale fecioare ! Poate ne spune dl Pleșu..

Lumea de azi deviază comportamental sexele. Au loc mutații și se pare că vor urma unele de temut : un ADN mult mai puternic, determinare a apropiatelor schimbări astrofizice... Lumea sublunară, adică cvasi- feminină, a materiei ce are inteligența creației nu departe de cea umană, este în drum spre pare-se altcumva, altceva ...

Obsesiile erosului, Eros, zeul vieții, tipice iarăși naturii și impulsului reproducerii, sunt în oglinda și cele ale muzei Erato. Narcis nu de sora lui s-a înnamorat, ci de o ființă gemelară, de un alter- ego. Cain după uciderea fratelui său Abel, scrie că s-a împreunat cu o femeie. Cu care, deoarece reiese că doar maică-sa, Eva, exista ? Că doar nu a fost un incest? Ai citit teoria dublei semințe ? Ea postulează că Adam a avut și o altă nevastă creată, Lilith (o identificare pare-se lunară)...



Evumedia turistic -promotion:

În mirificul peisaj din amfiteatrul natural Hațeg, așteptându-i și pe italieni la **CORA** (pot veni și rușii, dar nu cu automobile Lada), nu departe de Sarmizegetussa Ulpia Traiana, **dl Ion Cornea**, un amfitrion de clasă turistică super ... (Continuare eseu)

2. *Portretul femeii în literatură*, în arte, în general, este de fapt autoportretul sau suita compozițională a unui unic autoportret psihologic și carnal. Energetic, activ, femeia ne este superioară. Cioran definește, în „Lacrimi și sfinți”, mai puțin sceptic decât s-ar crede, femeia cu înclinație mistică, transferul dorinței ei de pereche, în mitul hristic, „Mirele”, fenomenul auto-inducției *psi*, stimulul puternic asupra subconștientului (efectul iconic Maica – prunc) asupra celor ce renunță la tot ce e natural în celulele lor și își reprimă Condiția... Oare nu este aici o altfel de perversiune? Din refulările reci, aspre, fanate, apar disfuncțiile glandulare, anxietatea, ruptura de Condiție, efectele malefice, sforțarea de ordin fiziologic, negarea însăși a sexualității naturale, devianțele, negarea sinelui. Sunt acestea teme eterne ale scrierii în lume și vor fi cât va fi această lume. Există scrieri care nu sunt decât astfel de atitudini, în virtualitate. Așadar arte închipuite total, ci nu și trăite. Fantasme pure, delirante, supliciu, paranoia. Suntem în interregnum, pot zice regnul virtual. Pe urmă impactul recent și devastator pentru cei mulți, cu vizualul – mai ales cu horror-ul, dar și cu pornografia fără precedent, unde duce el? Și nu este tot o literatură, miza pe impact imagine, una a smulgerii din Condiție, una a surogatului de real, una a ambiguității sexuale, a „iconeriei sugestive” cu efecte patologice?? Scrisul literar și alte arte pot fi simple droguri, așa cum și religiile au deviat în așa ceva. Toate maschează SPAIMA de neant, frica de dispariție, de pieire, neconsolarea cu realitatea bolii și estinției naturale. Oare nu aparțin artele și mai ales cele ce fac idol din femeie, cum de altfel și erou-idol din mascul, manticii cu izvoare încă în Babilon, în timpurile mitice? Revenind la zi, după totalitarism, fenomenul expolziv al pornografiei în literatură, este un simptom rebel al descătușării de dictatura inclusiv a controlului politic al statului asupra comportamentului sexual românesc, de ruptură de obscuritatea „educației sexuale” în care puterea și medicina supusă politienesc, forțat, are un recul tulbure, dezlănțuit, scăpat de sub controlul moral firesc, ca o extremă...S-a adunat multă energie negativă de când cu decretul de control al natalității, avorturile provocate barbar, uneori primitiv, sau oribilele rezultate ale distrofiei, ale zecilor de mii de nefericiți subumani născuți și abandonați prin sinistrele case de handicapați? Invazia de literatură subculturală a ultimilor 20 de ani la noi, relevă complex și diferit doar aparent, o criză mult mai gravă decât cea politică sau economică. Este expulziunea tenebroasă a refulărilor unei generații pe care sadoc- massochist unii au numit-o „ceaușei”. Numai că în loc ca acest tip de scriere să atingă problema în sine, să o încondeieze spre a nu se repeta, bizareria este că ea este una a dezvățului și trivialității incredibile pentru vârstele scriitorilor acestor grupări; unii susțin că ei astfel condamnă prostituarea conștiinței și moralei scriitorilor unei spețe etern duplicitare, de principiu au dreptate; dar să nu ne ascundem după ombilic: este clar că violența de

limbaj este altceva, nici măcar noul nou suprarealism, nici măcar noul nou postmodernism, etc. Un nesfârșit convoi de astfel de grafomani alienați, unii sub 20 de ani (!) par mai degrabă victime nuanțate ale aceluiași distrofism care a îngrozit occidentul, chiar pe exegeții și psihiatrii esteticilor Urâtului. Dar să ne mai amuzăm textualist ca să spun așa, vis-a-vis de subiectul lui Brudașcu.

Metafora și alte noțiuni, sunt nu întâmplător feminine. Rimele sunt și el, în grila clasică, masculine, feminine și neutre. Sintaxa este și ea ciudat conotativ a sexelor: „ rime îmbrățișate”, „ rime încrucișate”, „Punctul este masculin, virgula feminină! Mai toate noțiunile literare sunt feminine! În fine, îmi displace masculinizarea femininelor și la fel efeminarea masculinelor. Literatura este fenomen psihologic, fie unul catarsic, exorcizant, fie doar delirul, logoreea, trepidațiile ce duc la alienare, nicidecum la comunicare în sus. Ambelor sexe li se întâmplă – și în planul creației, al imaginarului, al fugii din realitatea sufocantă, să riște una din două: inițierea, iluminarea, sau nebunia, schizofrenia.

Iar astea sunt suferințele preponderent ale naturii, suferințele energiilor, ale câmpurilor magnetice cuantice, în deplasare ...Circulară. Însăși memoria ne este rotundă, circulară, repetabilă, și fiind a materiei inteligente, este Gea, este Mater și masculin este Spiritul, Tatăl. Fie neliniștile noastre ale metafizicii și împlinirile noastre ale fizicii. Cum sunt.

Femeia- de fapt, este tema obsedantă a întregii literaturi, de la originile scrisului până azi! Ai fi tentat să spui că de fapt este obsesia esențială a Naturii, cu scopul țintă – dinamica genezei perpetue, „ de la om la femeia sa”. Dar tot istorică, INTRUZIUNEA superstițială, a unei entități- ființe din astral (îngerii arhangheli- asistenți, sau chirurgi, sau cum altfel doriți, - care o adorm(anesteziază) pe Fecioara Maria, spre a o fertiliza prin procedeu DIVIN, de unde tema tulburătoare a implantului și creierii Noului Adam, Isus Hristos, „Dumnezeu din Dumnezeu adevărat”, NĂSCUT ci NU FĂCUT”! cel al speciei umane actuale; sincretic, acest mit ESENȚIAL, în ecuația (legea) dsigur și ea RELATIVĂ ne însoțește și -așa cum s-a spus, - „ utopiile fac istoria”: Coincidenția oppositorum dintre Eros/vitalitate și Thanatos/trecere (sau, la un alt nivel), oximoronul Venus–Afrodita recte Hades–Pluto) – rămâne TEMA cu variațiuni a tuturor artelor: cu atât celei mai explicite, literatura.

Femeia/ famel/ femela neo deus machina. Sau DE LUX Machina ?? Femeia accesoriu, versus masculul accesoriu, biju sau canem? Dilema lui Pleșu se transferă de la angeli, la hibris? Mda... Să fim serioși, dragă Mircea Cărtărescu: motivația ta preferințială, „ de ce iubim femeile”, este retorică, sună ca dracu! Vorba tîmpitului de Dmitrie Grammatopol: „ Lasă neică, știm noi”! Caragiale grăit-a: „ Trîdare, trădare, dar să știm și noi, monșer!” Femeie tîrfă, ori sfîntă? Femeie de serviciu? Sau secretară bună la toate. Umbra care susține puterea, iedera care sprijină zidul? Monica Levinsky, sau Doamna de Fier? Elena, mama lui Constantin Bizantul, sau Mama Omida? Ce dezmăț tipologic! Creierele unora căzute în scrot?, „ Băgăul” Ioanei Băiețica, nume predestinat?

Ce dileme metalice! O, duios sine al Poetului ce încă mai sunt! Matinal, uitînd de ninsoarea cenușie de afară, sufletul meu zburdă desculț prin roua unui paradis din care am fost alungați din vina „ superioară” a Cuiva mai presus de noi, și acela creație a lui Dumnezeu- geneticianul, nu?

Femeia din literatură poate fi o galerie de chipuri ce tind a se impune ca model, însă problema este „eternul feminin”: se întrevide aici eternitatea ca genesă perpetuă, anume prin SACRIFICIU. Care este modelul cel mai obsedant? Fecioara Maria! Femeia cu prunc, adică icoana- modelul SUGESTIONABIL care „ decodează” un sens unic al Vieții: idealul succesiunii existenței, ca specie. Însă literatura a obosit de câteva secole exploatînd acest model – femeia- principiu vital al Condiției... Mii de proto-tipuri, clone cumva, de la femeile din Vechiul Testament (Eva, Sara cea infertilă, Țiitoarea – amantă- fertilă, prostituata ucisă cu pietre, (dar apărută de Isus, Magdalena-pocăita), femeile din mitologie și cele din istorie, toate sunt modele OBSEDANTE ale literaturii...Femeile preotese sacre, ori cele ce se prostituau (cu zeul, ritualic, simbolic) răbdînd la ușa templelor până cei ce intrau le fecundau... Scrie undeva că cele mai urâte sau vlăguite, așteptau cu smerenie luni întregi...)..Iar supermodelele, arhetipice, par a fi zeițele din Babilon, Egipt, Grecia antică,... . Cele mai bizare femei din istorie sunt MAMELE care pretind concepțiunea FIULUI cu ZEUL (sau îngerul) și ca atare îl propulsează istoric drept ALES: va fi o devianță în profan(model) a mitului imaculatei conception? Alexandru Macedon și de fapt mult mai mulți– obsesiv de mult!, - acest model de substanță- mitic MATRIARHAL; în literatura modernă, femeia eroină, (consfîcînd de fapt un atribut MASCULIN (Joana D’Arc, femeia sovietică, Vitoria Lipan) dar și Madam Bovary, și o mie de altele, până la femeia care își refuză ondiția și frustrată, se revoltă, prostituîndu-se: de aici fenomenul unei crize a

literaturii post- decembriste, prezent în numeroase cărți de proză și poezie, de un trivial fără precedent...

Ab origine este Mitul fundamental este cel al lui Orfeu și Euridice – aceasta din urmă în legătură cu episodul învierii lui Lazăr din Biblie (nu este o teză tocmai nouă, Andre Boulanger dezvoltând mai demult într-un volum conexiunile orfismului și ale creștinismului).

Dilemele din tema noastră nu doar mistice, ci mai ales un „profund general uman: de ce dragostea este cel mai sublim sentiment, încă? De ce iubirea ca temă se leagă întotdeauna de (non)tema disoluției? Dragostea este oare o „boală”? (am citat dintr-un eseu privind o carte a germanului Suskind. „Dilema constă în opoziția dintre îndrăgostiții ce par fie „brute” fie „săracă cu duhul”

și patima trăirii lor, care ajunge uneori la paroxism, într-un fel de „orgasm” spiritul/mintal indisolubil morbid.” (ibid). Și totuși , domnul meu, „ceva enigmatic pare inerent dragostei, ceva ce nu poate fi cunoscut exact și nici explicat îndestulător”, un **Big Bang** fără de care nimic nu ar mai fi posibil și Universul și-ar ieși din matcă”. Colosal de adevărat ! Orgasmul este în mic un Big Bang. Iată femeia în literatură ! În TEXT așadar ! Starea paroxistică a mentalului creativ, de unde miliarde de cărți despre ...femeia în literatură!



Povestea vieții și morții literare

Tristețea asomptiunii ...orfeice

Remember Iv și Carmen ...

Iv Martinovici, Maestrul, un ploieștean poet al iubirilor neîmplinite. Adio Maestre...

(*Euridice, Eterna Auroră, Carmen ...*)

Dincolo de impulsul erotic, știe altceva mult mai amplu care face să se „miște” artistic lumea: acel amor omniavincit Animalic/dionisiac recte sufletesc/apolinic/„conștiință” este continua determinare reciprocă și respingere simultan dintre „golirea!” irațională a trupului și respectiv rațiune.

Diotima îi vedea pe Eros ca „iubirea pentru zămislirea și nașterea într-un frumos! – până la urmă, ceea ce ne deosebește de bestia gândită de Remy de Gourmont în Fizica dragostei. Oare neo- barbarismul limbajelor literare este un simptom al decăderii condiției vitale masculin – feminin ?

Divinul” prin diverse forme. Literatura este parabolică, sau nu este deloc . Orfeu de azi(...), înțelege că Euridice de fapt a fost SEDUSĂ în infern(nu infernul tandreței, n), deci a cam coalizat, cum s-ar spuzne, „ victima cu călăul”; remember Eva cu Lucifer!O, sărmana Femeie din realitate, așadar și din oglinzile deformatoare etern ale virtualului, ratând focalizarea pe Adevăr ! Complexe de frustrare ale Omului Originar ! Toate par – disimulate ori insinuate, frontale ori lamentabile, obsesii ale speciei, ale unui conflict originar și **stigmatic!** Femeia nefericită, cea stearpă, cea barbarizată de bărbatul monstru (brutal), vicitma feminină, ș.c.l. fie se autocalustrează în mistic „ se dedică zeului”, fie se sinucide, ori se revoltă- răzbună- decade, înjosindu-se în prostituare ?

Citez dintr-un comentariu adiacent temei noastre, asupra unui roman de succes de azi „ Discutând despre sinucidere recte religie, Süskind înțelege eșecul recuperării din Infern a Euridiceei încheindu-și pledoaria în cel mai șocant și sarcastic stil propriu: **între calculatul Nazarinean, rece și distant zeiesc** de „beția erotică” și „ratatul” artist Orfeu, dar atât de UMAN prin Dragostea sa –, scriitorul îl simte mai aproape pe Orfeu” .Noi pe cine simțim mai aproape ? Pe Euridice ? Și mai franc te întreb: pe cea care a consimțit Iadului, ori cea care am dori noi (sic!) să ne fie model de dorit? Adică Euridice care ne urmează, ne rămâne fidelă, fie ca pereche ideală, fie ca ...victimă în sensul „ secundariatului” ei încă de la Creație, „ din coasta lui Adam „ ? În imediata apropiere, apoi în noi înșine, acum : războiul dintre Femeie și Bărbat este de fapt dintre Viață (terestră) și Moarte (fecundare și dispariție (acesta e orgasmul, extaz al agoniei ! virtuale !) ...Femeia azi este supusă unei masculinizări prin MUNCILE altădată specifice numai bărbatului. Femeia de azi este apăsată de realitate a se vinde, a își crește copiii fără tată, a se înrola în armată,

a face sport masculinizant (...), fenomenul hermafroditismului a devenit superfluu, condiționat de Noua Condiție, una materialistă. Femeia de azi a devenit MARFA de consum. Fecundatorul este BANUL, versus frica existențială, nevoia de PROTECȚIE; Zeul protector de azi este BANUL, nici măcar SEXUL... Industria vibratoarelor și a filmului porno...iată despre ce ar fi trebuit să vorbim. Regnul virtual. Războiul Sinelui cu Sinea, războiul cu noi înșine.

Per concludere, vrem- nu-vrem, fără a fi desigur misogini ca el, îl vom reciti pe Shopenhauer și tezele lui despre „tirania supremă a femininului” în lume, ca INSTINCT esențial, cosmic manifest în SPECIAE.



Rezonanțe Maria Teresa LIUZZO - Italia

Vice Direttore Rivista Letteraria „Le Muze”; scriitoare- Dr. In Psicologia; Lenbnitz University – Santa Fe, New Mexico, USA: Filosofie e Lettere Moderne s.U.- Usa: Corrispondente de „ Il Ponte Italo- Americano”- USA: Nuova Corvina”- Europa – Romania, Hunedoara.

Am urmărit câteva exigente studii sau exegeze mai ample la volumul „ **Umbra nu poate depăși lumina**” (în sensul propriu că ea nu poate fi deasupra luminii, n)...- (**L’ombra non supera la luce**”, Agar Editrice)- titlu- metaforă-aforism ce explică pragmatismul unei construcții ample, compozite, de maturitate și accedea spre o detașare a **Mariiei Teresa Liuzzo (laureata in U.S.A. Dr. Honoris Causa)** de imaginea deja consacrată și care a dus-o pe culmea afirmării.

Mica mea „ bibliotecă Liuzzo” este un estuar spiritual în care mă simt vizitator al unui spațiu cvasi- temperamental feminin, de un senzualism mereu ornat în culorile unui spectru lingvistic magic, cu splendori metaforice mito-poetice....Liuzzo explorează prevalent acel spațiu al corespondențelor, al echivalenței dintre interioritatea unui mare suflet animat de torpoare sau fierbintele tropical- luxuriant dar și sălbatec, și „peisajul psihologic” al lirismului unic italian. Cărțile ei sunt pentru mine călătoria : deopotrivă spre un Sine uman fără frontiere, unul ancestral, dacă vreți, unul al regresiei în Memoria sufletului sferic aidoma Timpului: monadă a Eonului.

Născută la Salina di Montebello Ionico, ea a preluat prenativ un destin pe care avea să îl asume și continue într-un impetuos discurs livresc impregnat de datele „ codului genetic (- genesis!) – contura carte- de carte, pe un traseu al Mitului personal de care vorbește Paolo Cohello.

Vom constata o pragmatică elaborare sistematică în evoluția ei...De la antologiile selective (ed. Poesie, Gabrieli, Roma; Scrittori del Messaggio- Istar Editrice, au urmat excelenta „Psiche”, prefațată de prestigiosul Antonio Piromalli, lansată în 1995 la Accademia de Arte Frumoase de prof. Amoroso la Univ. De Messina, opera fiind premiată cu Premiul International de Poesie Alba Florio. Momentul este al lansării unei evoluții reconfirmate cu fiecă nouă carte.

Au urmat și alte premii ce aveau să o consacre, între care în decembrie 1994, cel decernat de Consiliul de Miniștri, Premio Alla Cultura



AsCUS promotion

Elogii reciproc meritate: Maria Teresa Liuzzo și Eugen Evu, sau revistele – surori, Noua Provincia Corvina și Le Muse- Calabria (imagine Le Muse April 2009)

„Apeiron” continuă seria cărților ei, mereu consistente și elegante, pe traseul psihogismului liric de care am vorbit. „Autopsia imaginii” – este de facto o auto- radiografiere a propriei structuri ce se reflectă în poetica sa: poemele sunt nuanțat eseistice (sagistice) – relevând o conștiință febrilă a Eului liric redimensionat în „ codexul auriu” al autocunoașterii prin poezie. Filosofia Mariei Teresa Liuzzo este conținută și ramificată spectral – caleidoscopic, într-o manieră modernă prin limbaj, însă preclasică și clasică structural.

Mesajul umanistic și feminist – maternal, predomină sub ornamentica mereu fantezită și de un cromatism ce amintește jocul apelor la îmbrățișarea cu orizontul...

Remarcabili exegeți ai ei sunt nu doar primii mentori, ci un Peter Russel, (l’ultimo dei Grandi Moderni”. Thomas Fleming, Barberi Squarotti, Antonio Crechia, Vincenzo Rossi, Vincenzo Guarracino, Santino Sparta și Lucio Zanoboni, Leonardo Selvaggi, Lia Bronzi, Walter Pendfulla, Alfredo Varriale, Paolo Borruto, Vittoriano Esposito, Eugen Evu, Mario Decastelli și mulți alții. Neuitând pe românii Romeo Magherescu și Nicolae Diaconu...

Bucuria de a fi primi parte din operă este mereu înnoită de revista Le Muze unde poetessa face operă revuistică secondându-l pe eminentul critic PAOLO BORRUTO. Exploziva ei evoluție este semnificativă: Dr Honoris Causa decernat de Leibnitz University Institute of Ars Science di Santa Fe- New Mexico- ...în Psihologie (2006). Itinerar ultrascendent, accelerat și spectaculos.

Q.E.D. referirea mea la dominanta psiho-poezică a liricii poetei italiene !



Radiografiile pragurilor reale ...

Numeroase alte premii vin să cnpfirme acest destin puternic asumat și pe verticală. Ea publică impetuos în Italia, America, Romania(și nu întâmplător, considerând esențiala legătură neo-latină a limbajului nostru)... Revista Provincia Corvina și alte publicații românești, au scris repetat elogios despre această mare poetă dintre „ ultimii moderni contemporani” ...Am cuprins-o cu bucuria unei legături superioare prin poezie, în cărțile mele „ Cartea Întâlnirilor vol. I și II”. Unui impresionant palmare al succeselor poetei calabreze, ofer Premiul Inimii și Diploma de Excelență acestei poetesse care se face

iubită prin opera ei . Revăd împreună cu Elena Daniela Sgondea, cărțile dăruite de Maria Teresa. Primum cu onoare integrarea între poeții din patru continente, a mea și a Danielei, în recenta STORIA DELLA LETTERATURA a marelui critic Paolo Borruto, Agar Editrice 2008. El scrie : poezia este amor, sentiment a respingere a exasperării. ..este unica modalitate de exprimare a umanului"... Opera ei continuă ca o regresie în Memoria Genesis- pledând de fapt o ars poetica ecologistica – cu fervoare și devoțiune față de valorile umanului - unică.

„ Umbra nu este asupra de lumină” nu este o „ auto- dezicere”, nici o „ cota de avarie” a energiilor ce s-au manifestat până acum în opera ei; este poate semnul auto-contemplării critice în înfruntarea cu o cotă mai înaltă, cu un prag semiotic mai aleunecos. Materia din care se face poezia, cum spune Malarmee, (vezi și Saint- John Perse (de ce nu? Și romanul lui James Joyce)...,este



Cuvântul. Acel cuvânt de care încă un Gorgias sau Tertulian(...), prezuma că ar fi scânteie, reminiscență din Logos, unul pe care Poetul îl știe re-potentă. *Umbra și antinomică Lumină – reiterând principiul maniheist- Athman – Ahriman, pot defini ceea ce numim acum paradoxism cosmic originar; una fără alta nu ar exista, deoarece nu am avea măsura diferențierii!*

Eu citesc dificil în limba italiană, dar așa cum am mai scris într-o cronică din revista mea „Provincia Corvina” și în Revista Agero din Germania, , am „ simțit” în poemele sale acest *sufiu* (respirație parcă maritimă, acvatică , „ zgomot de fond” subtextual) ce vine din emoția cvasi- feminină, senzuală, originară (Geea), imprimată sintagmelor, din misteriosul „ halou” mantramic: dacă recit cu vocea, o extrafină înfioreare metafizică o resimt! De parcă este efectul mantixelor divinații antice, prin „ *descântec*”-ul arhaic proto- dacic, proto- latin în eposul românesc! Avem un limbaj de substrat indo-european, *voila* ! Nu sunt un mistic, decât în mensura (măsura) în care poetul nu este „ magicianul” (sau neo-sacerdotul) – parafrazându-l pe marele semiotician Umberto Eco. Aparent, poezia Mariei Teresa Liuzzo face un itinerar ca o regresie în memoria ancestrală, explorând prin aceste procedee stilistice , straturile „ arheofinței”, dacă îmi permiteți licența. Arhetip-ul (aici anima) -este în om, din primordiale timpuri, ca un cod genomic peiorativ zicând. Poetessa calabreză uzează de calambur, de jocuri de cuvinte, de efecte ludice. O besvră acesta exegeți ai operei ei, esești precum Russel, Pasquale Matrone, Carmelo Puntoriesi ș.a. Îi sugerez unui foarte competent critic- am spus Angelo Manitta, din Sicilia, să se pronunțe în grilă mito- poetică, asupra operei poetice, implicit psiho-fizice (!) a Mariei Teresa Liuzzo

Se vorbește în critica de interpretare italiană de o anumită stare de „ primejdie”, de *spaimă indusă din acest discurs*, de o sub-inducție (subliminală?); *a stării abisale*, în fond. Dar abisul din care poetessa – prin imersiuni psihanalitice sau spontane exclamații (sintonie cu Natura) – ne oferă *șiraguri prozodice aparent delirante*, ne amintesc de „ Culegătoarea de scoici”...Atunci când „colierele” sunt exotice, neobișnuite prin asocieri imaginative, simțim enigmatică stare a celebrului ei vers despre „ *unda care se agită în vene*”, simbol ontologic (și axiologic!) al **legăturii ancestrale dintre apa Oceanului primordial – matricea lumii vii, - și sângele omului încălzit de soare, de lumină, prin „ molusca inimii” din sacra alveolă ascunsă în pieptul nostru**; genială intuiție poetică (gr. poieion, poietai...) deoarece **Omul ieșit din Ape este un Arbore(genealogic) ce s-a smuls imemorial și umblă pe terra!**



Mitopoesia ! Acel om ce „ a ieșit din ape, umblă pe uscat și visează să zboare”. Iată, dincolo de speculațiile unor critici la poezia din „ *Umbra nu poate depăși lumina*”- metaforă transparentă a paradoxului proiectiv cosmic, - este HOMO POIETIKON.

El umblă dezinvolt și ludic prin substanța (*ca roua dimineții edenice !*), - el „ aude lumina”, cuvintele lui sunt *desculeț, refac legătura (re-ligio!)* : cu Divinitatea și cu **perpetua genessis** (prin inocența – starea de copilărie, de p a r a d i s i a c) – ce ni se transmite pe căile subtile ale Ființei deja transcendente. NU umbra este mensura divinității,

ci Lumina (la Luce) ! Un truism motivat de tentația noastră entropică de a „ orbi” către Misterul omniprezent, de a decădea în banalitate însuși Sublimul: autism, indiferență, amortire....O lumină, **alta** decât cea a unei stele ce arde și moare! Este lumina în care noi înșine ardem ! **La Luce Ubicua**, („precum în Cer, astfel și pe Pământ, precum în om, așa și în atom!,n). **La luce ubicua cosmica, universală, a Viului deoprezent, lumina din Logos**, reverberantă, a vibrației- undei-particulei care este Omul (cel trezit în lume). Poezia acestei Doamne a metaforei revelatorii este animată de trans-

substanța misterioasă a însăși creației pe care o resimțim perpetuum, ca spirit, însă diferit,. Unii de maniera haijinului (scânteia de astru în ciobul de rouă- Basho...), cei mai rari, ca simfonie , sunet de fond, ecou din Apheiron(Maria Teresa Liuzzo are o carte cu acest generic !). Am citit interpretarea din 2003 (?) a lui Curzio Malaparte: Ecce! de ce nu s-ar pronunța un Eco ?



Un mare editor contemporan – Paolo Borruto ...

Închei aceste considerații la poesia Mariei Teresa Liuzzo, semnalând etimologilor italieni că în limba română (neolatină, păstrătoare de relice din Latium) – **etimonul bi-feminin) dualist sau dacă vreți Gemelar !)** – este ambivalent pentru LUM-ină / La luce) recte LUM-e (universul nostru).

Scriitori din Orăștie:

Gabriel PETRIC despre

Silvia BELDIMAN



Romanul LUCARNA, editura Limes, 2008

Manualele de limba și literatură română ne dau o imagine cumva ireală asupra literaturii, ca și cum ea ar fi alcătuită numai din capodopere și canoane indestructibile. Or adevărul este că, până să răsară acele pietre de hotar care sunt textele esențiale ale unei națiuni, până să prindă relief fluviile, o mulțime de afluenți își creează albi întru idealul nobil al scrisului. Unii seacă, fără vlagă, dar alții alimentează, cu talent și dârzenie, ceea ce numim patrimoniul literar. Viața unei literaturi pulsează și în

operele de debut care, chiar dacă nu provoacă revoluții artistice, atunci când sunt scrise cu har și sensibilitate și au de spus ceva, trebuie primite așa cum se cuvine și desenate ferm pe o hartă literară. O astfel de operă reprezintă debutul Silviei Beldiman, cu romanul *Lucarna*, apărut la Editura LIMES din Cluj-Napoca. Editura, sub conducerea lui Mircea Petean, și-a câștigat deja un bun renume, prin valoroasele cărți tipărite, cât și prin ambițioasele proiecte.

Romanul e scris într-o cheie, mai degrabă, romantică. Suflet, sensibilitate, arhaic, natură, melancolie, iubire neîmplinită – sunt câteva teme și energii care susțin o construcție coerentă, din punct de vedere stilistic, și care își reorientează liniile de forță în funcție de realitatea dură cu care se confruntă naratorul-personaj. Această prăvălire a realității peste un suflet sensibil va determina schimbări de registru în text, fracturând paseismul romantic, dizolvându-l în privirea ultragiată a unui prezent agresiv, fără suflet și fără Dumnezeu, totuși real.

Tot ce se întâmplă în roman ne este prezentat prin ochii naratorului-personaj, ai fetei care trece de la copilărie la tinerețe, cunoscând avatarurile vieții. Un roman subiectiv, deci. Interesant e că nu prea avem nume proprii în text. În schimb îi avem pe Moșu, Buna, Mama, Tata, Iubitul, Muta etc. Personajele sunt niște arhetipuri, ele conturând o Familie, o galerie a tipurilor umane. Vizual, cititorul va remarca trei tipuri de caractere tipografice: prima și ultima pagină sunt tipărite cu aldine, ele reprezentând o voce a sinelui, a „prezentului etern”; cam jumătate din roman e tipărit în aldine, cuprinzând întâmplările de la Oraș, prezentate de a doua voce a trecutului; cealaltă jumătate de roman, în caractere standard, e prima voce a trecutului, cea a copilăriei și a Satului. Cele două voci ale trecutului au ca liant timpul *imperfect care*, prin

caracteristicile sale intrinseci, *evocă* sau *invocă*, fără a putea *revoca* prezentul. Realitatea, cu dramele sale, aproape că nu reușește să se instaleze în prezent, acesta, prin ancorarea irepresibilă în trecut a naratorului, devenind o fotografie cvasi-halucinantă. Ca și Lucian Blaga, autoarea pare a exclama: „Eu cred că veșnicia s-a născut la sat!”. De fapt, întreg romanul se structurează, într-o primă instanță, pe opoziția dintre două planuri: SATUIL și ORAȘUL care, în registru biologic se regăsesc pe axa COPILĂRIE vs ADOLESCENȚĂ(TINEREȚE)



Apar romanele recuperării memoriei...

Sunt teme care au mai fost în atenția scriitorilor români, dar care pornesc de la o realitate pe care Silvia Beldiman o transfigurează artistic într-un mod expresiv *viu*, cu tușe autentice de condei ce denotă o trăire a evocării, fără emfază și artificialitate. Evocarea copilăriei e natural sensibilă, realizată în culori proaspete, cu atenție la detaliile mediului și la vibrațiile lăuntrice care fac din orice copil un poet al firescului. Și aici trebuie remarcat, încă o dată, lirismul paginilor, forța cu care elementele vieții sunt plimbate pe ecranul unei copilării „universale”, fără prea multe năstrușnicii, dar clădită pe fascinația naturii și a poveștilor.

Trecerea spre Oraș, deși dorită într-un fel, e traumatică. Într-un pasaj memorabil al romanului, spiritul tinerei vede, în mod simbolic, partea întunecată a confortului citadin:

„ – Urăsc asfaltul! mă destăinui iubitului cu care împărțeam cântecul și viața.

- Foarte mulți îl iubesc.
- Nefericiții! Ar putea să-și investească iubirea în ceva mai bun...
- Și de ce-l urăști?
- Pentru că e negru sau gri bolnăvicios, îți arde talpa piciorului și nu te lasă să-ți vezi urma!...”

Opoziției sociale (SAT vs ORAȘ) și biologice (COPILĂRIE vs TINEREȚE) i se adaugă opoziția din plan politic între LIBERTATE și DICTATURĂ, între „a fi” și „trebuie”. Evocarea dictaturii comuniste e realizată, la început, prin enumerarea unor detalii pitorești ale timpului: „Mergeam la filme <<indicate>>, unde nici sărutul nu era prezent, lumea părând a fi asexuată, dansam programat, la << reuniuni tovarășești>>, în seara de Înviere, flămânzeam după << program științific>>, curățam parcuri și defilam...[...] La școală ne credeam puternici și îndrăzneți și eram doar nesinceri și aliniați, pe Corso ne credeam șmecheri și eram niște îngeri...” Treptat, totul se transformă în DRAMĂ. Avortul provocat al unei rude, cu ancheta brutală, inumană a securității, ce duce la moartea femeii, apoi colectivizarea și rezistența demnă a Moșului, atât cât s-a putut – pagini care pot sta alături de cele scrise, despre aceleași vremuri, de Marin Preda sau Fănuș Neagu -, toate aceste episoade conferă romanului dramatismul necesar, ca o contrapondere la efuziunea lirică a vârstei copilăriei.

Am identificat niște opoziții structurale ale narațiunii, SAT vs ORAȘ, COPILĂRIE vs TINEREȚE, LIBERTATE vs DICTATURĂ, dar n-am numit-o încă pe cea mai importantă. Cea dintre CER și PĂMÂNT. Ea nu mai aparține ochilor fetei sau școlăriței din roman, ci SINELUI. O voce profundă care parcă asistă la nunta mitică a CERULUI și a PĂMÂNTULUI, elemente spirituale, arhetipale, simbolice, pe care un om le poate vedea doar prin LUCARNA sufletului său abisal. Cu această voce/privire începe romanul și tot cu ea se termină, lăsându-ne să medităm la tandrețea lumii, cât și la dracul care-i tulbură apele.



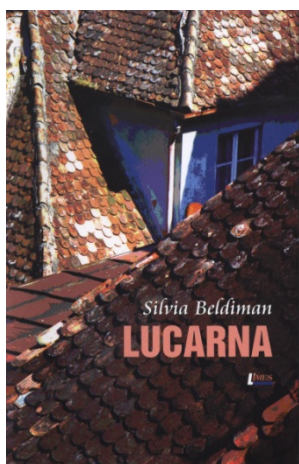
Autorul in 2005, nu departe, la Simeria parc dendrologic...

Eugen EVU

Marginalii la un roman necesar

Lucarna

de Silvia BELDIMAN



Un lucru e clar privind romanul de după 1989: apar surprize și generațiile 60 și 70 dau romanele recuperării memoriei, între autorii de acest tip fiind Radu Igna (Hațeg), Silviu Guga (Calan), Romulus Tot (Simeria), Ion Scorobete (Meria, ab origine), și iată, Silvia Beldiman, desigur mai sunt și alții, bunăoară în Valea Jiului... Mai sunt și unii autori care, din nefericire pentru dlor, își au trecutul cam neclar, deseori fiind alții decât se pretind, adică autori ai unor cărți care i-au descalificat.... A le da numele, e a ne spori dușmăniile de care ni-i plin amărâtul de suflet... Orium, fenomenul acestui reviriment este remarcabil pentru literatura hunedoreană și categoric este un semn bun pentru noi, în

general. Chiar dacă „centralii” ignoră din reflexul – în speță tot provincialist !,- existența unor valori în provincii, deseori mai certe decât pe Dâmbovița. Important ar fi să nu cădem dintr-un complex într-altul, ci să ne scriem cărțile și să o facem performant, profesionsit, dezbărați de amatorismul indus „materialisto- dialectic

Atributul „roman de debut” este în cazul Silviei Beldiman impropriu. Desigur, experiența ca trăire, desigur, memoria... O memorie care este a eposului și accede în diemnsiunea lui culturală. Motivul-cheie este cel al paradisului pierdut, fie un paradis al inocenței înnăscute, în încetinita ipostază rurală, mai degrabă a relictelor precreștine, a naturii rezonante cu afectele vârstei, un paradis bruscat apoi spre orașul pausalic, orașul massificant, orașul de la șosea.



Dan Pichiu Arta digitala

Regresiunile în memorie sunt încă de la deschiderea cărții, debordante, șocante. O revoltă ce vine din sufletul de adâncime, față de o insultă răutăcioasă, de cruzimea aceea inconștientă cumva, a copiilor, de a răni.

Cornel Nistorescu numește rememorare, eu spun regresiuine și o numesc auto-indusă, ca procedeu fertil de a recupera prin decantare, de a „retări”, fie și uneori voalat, actul deja vu al

realului estompat, de unde un efect catarsic. Gabriel Petric aude sunetele sinei în lirice harfe și trestii (gânditoare) cumva agonic triumfând la cumpăna vârstelor....Feminitatea – aș spune – acestui textul, este de o senzualitate ireprimabilă, tranfigurată în estetic.

Silvia Beldiman reface invers itinerariul drumului spre sine. Un sine pe care nici sistemul cazon, totalitar, nici autocenzura ce devenise încă mai perfidă decât clamata non-cenzură, un sine salvat prin regăsire și sub irepresibila nevoie de a fi înțeles. Mărturisitor, de parcă s-ar scutura de fantezele falsei memorii.



Toamna lui 2008: Unicul festival internațional din regiunea Hunedoara, a rămas „Emia”, al distinsei poetese – editoare Paulina Popa. În imagine, prof. Gabriel Petric chitara care și cântă! (la microfon), Paulina Popa îngrijorată), George Vulturescu, oaspete de onoare al poezilor hunedoreni.

Remarcabil impregnată de poesia paideumei, de spațiul matriceal- blagian ondulatoriu, de spiritul molcom al moșilor cucuiați pe dealurile prejmuite de răbdare, eresuri, întâmplări și înțelesuri xe prin extindere, sunt ale lumii, desfăliind parcă tulpice și răsunând de ecouri ale unei mistici țărănești, proza Silviei Beldiman este captivantă, fluentă, chiar când este întreruptă de dinamismul dialogului. Pihanalismul de acest tip este unul înnoitor și reverberant, prin acuitatea simțirii și stilul alert, sublimarea în poematic, miza pe efecte. Actualul top al proziștilor hunedoreni este primejduit frumos de această carte fără reproș.

Ceea ce îl face pe cititorul de dorit transilvănean, să se regăsească în propria-i ființă, prin aceea că narațiunea conține patos, un patos inconfundabil – al existenței ca sens și cunoaștere, ca întrebare ce răspunde, ca filosofie care cântă.

Magdalena Constantinescu SCHLESACK

Bavaria, Germania



Povestea vieții literare ...sau empatia umanului

.....marele poet transilvănean Eugen Evu, este preaiubit de zeitate. L-au îndurerat luminându-l astfel, l-au cizelat, l-au răzlețit, mulți numiți și nenumiți, determinându- să se să exprime în modul

său unic,...înflorit din argila terra sigilata inefabilei coline ce împrejmue sanctuarele dacice uitate . Înalta memorie răsună parcă prin poezia sa, melos incantatoriu, mantică a primordialei limbi ce ne făcea altădată înțeleși în sus...

Fericit spunea el : „omul este purtător de zeu”. Sărutul este dinaintea cuvântului uman, spune altundeva, în Grădinile semantice..., volum premiat elogios la Munchen, sub semnul lui Novalis. Invitat aici nu a fost lăsat de „vigilenții” de la pașapoarte, nu i-au dat visa Shengen...A fost așteptat, însă cărțile lui sunt aici, ca niște păsări cu aripile în sus.Acl albastros ucis, al lui Labiș, acel Pescarus, al lui Baudelaire...

Colorist și iconar genial, semiotician și mag al lui Hermes, ne-am întâlnit fără a ne vedea, în cărțile noastre „Magnet” și „Empatia divină”.. Aproape de el și viața lui de acolo, erau fie surzi, fie orbiți. Nimeni nu e profet în satul lui.

Iată vina, care nu e a Cerului.

Îi iubim poezia. Ea ascunde spre a ni se arăta. Ea inițiază, ea restaurează – prin acea suferință care de fapt e iubire de semeni, și lumesc- celest „dor de sine,” limba inimii, de care vorbea Blaga. „Plângea să nu se nască,” reia tema metafizică – ancestrală a eposului din Tinerețe fără bătrânețe, uluitorul mit cercetat de Petre Ispirescu.

Fiorul transcendenței trepidează în fiecare poem, mereu altfel, însă același. Hieratismul lui Eugen Evu este de fapt dezvelirea a ceea ce el numește „ memoria freatică” a umanului, sau altundeva „ memoria semințelor” , „ hermeneutica semințelor” .

Eugen Evu imploră divinul : opera nu ar trebui să își devore creatorul, ci nici invers. Doar adorația să fie înnoitoare, iar „sacrificiul să nu aparțină morții celei zilnice „.

În poesia lui există și pulsează și ni se îmbie generos empatic si celest, un preaplin de știut- trăit- încercat, încât uneori arderea tinde să inflameze, să iradieze, să mistuie înnoitor.



Poezia mea iubește poezia lui Eugen Evu.

Scrisoare din 2000, la volumul „ Plângea să nu se nască”, ed. Signata

Poetul hunedorean Dan Constantinescu (Nicoara), mort în exil în Germania, a fost prieten cu familia Magdalenei...

Convibrații

Semiotica fara diacritice, despre paradisul virtual ...



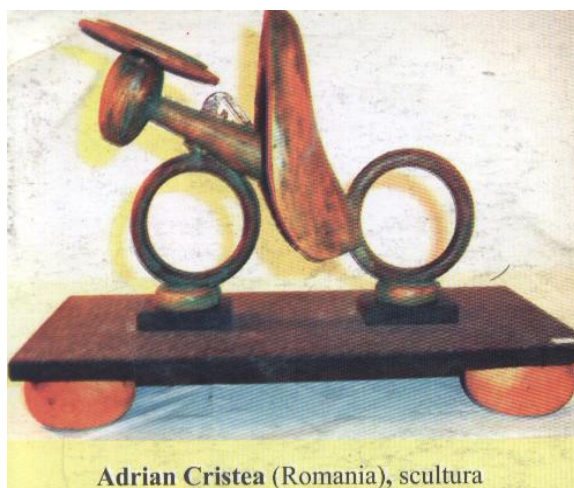
Umberto Eco

Deși cazul Eluana Englaro l-a impresionat profund pe scriitorul și semioticianul italian Umberto Eco, el afirmă că preferă să se pronunțe asupra propriei sale morți, pentru a nu fi acuzat că exploatează scandalos un om în suferință. În cadrul unui editorial pe care îl semnează în ziarul italian La Repubblica, Eco reaminteste că, în urma cu câțiva ani, a scris un roman intitulat "Misterioasa flacăra a reginei Loana", în care protagonistul, după un prim accident cerebral soldat cu pierderea memoriei, intra din nou în coma.

Personajul aflat în starea pe care Eco o numește "viața suspendată", gândește, își amintește, are dorințe, se emotează. Știe foarte bine că cei dragi îl credeau redus la starea de legumă, dar își dădea seama că medicii știu foarte puțin despre ce se întâmplă cu funcționarea noastră mintală și că probabil acolo unde ei vad o encefalogramă plată noi continuăm să gândim, cine știe, cu inima, cu rinichii, cu pancreasul.

Aceasta era ficțiunea literară a lui Eco. Scriitorul italian marturiseste că nu este sigur că acolo unde instrumentele științifice de astăzi vad numai un teren plat și absența sufletului ar exista absența totală a gândului. Eco nu exclude faptul că, odată moarte unele celule, altele nu ar supraviețui și nu ar prelua controlul situației, dovedind o extraordinară plasticitate, nu a creierului nostru ci a corpului nostru. Dacă atunci când ești sănătos gândești și cu degetul mare de la picior, atunci de ce nu s-ar întâmpla acest lucru și atunci când creierul nu da semne de viață? Ce ar dori Umberto Eco dacă s-ar afla într-o situație de acest gen? În opinia sa, există trei posibilități. Prima, ar supraviețui ca o legumă, o ridiche fără conștiință, fără a putea spune "eu", reacționând cel mult la unele modificări ale umidității atmosferice, ca și cum ar fi o coloană de mercur. În aceste condiții, Eco susține că nu ar mai fi el, ci o ridiche, și atunci nu vede niciun motiv pentru care ar trebui să fie preocupat de persoana sa.

A doua posibilitate este că în această stare să poată reține întreg trecutul, să aibă loc o întoarcere la copilărie, să ai viziuni și să constientizezi ceea ce în timpul vieții au fost dorințele tale, pe scurt să traiești un gen de vis paradisiac.(subl. n)



Adrian Cristea (Romania), scultura

Adrian Cristea, un sculptor și pictor hunedorean emigrat la Verona... Am vernisat prima lui expoziție, când era membru în cenaclul „ Blaga” al tineretului...A fost revoluționar, a crezut, a plecat...Sculptor de talent, se afirmă în Italia...

A treia ipoteza, si cea mai nelinistitoare, este ca in acea viata suspendata te intrebi ce vor face si ce vor gandi despre noi cei dragi, ca traiesti cu sufletul la gura ultimele momente de constiinta, te temi de oribilul viitor care te asteapta, sau te consumi pur si simplu asa cum a facut mama lui Umberto Eco in ultimii zece ani in care i-a supravietuit tatalui lui, povestindu-le copiilor, de fiecare data cand putea, cat de oribila a fost noaptea in care tatal a suferit un infarct si daca nu cumva a fost vina ei deoarece a pregatit o cina poate prea grea. Acesta ar fi infernul si Umberto Eco a primit cu usurare moartea mamei sale, deoarece stia ca ea a iesit din acel infern.

Din cele trei posibilitati numai una este placuta, celelalte doua sunt negative. Eco declara ca, in cazul in care ar fi victima unui incident de viata suspendata, ar dori sa nu i se prelungeasca tratamentul, chiar daca ar putea pierde cateva clipe sau milenii de paradis, si aceasta pentru a evita tensiunile, disperarea, falsele sperante, traumele si chiar cheltuielile mari pentru cei dragi.

"Cine sunt eu pentru a distruge viata uneia, a doua, trei sau mai multe persoane pentru posibilitatea indepartata de a avea cateva clipe sau cativa ani de paradis virtual?", se intreaba Umberto Eco. "Am dreptul sa-mi aleg moartea pentru binele altora. Este ceea ce m-a invatat intotdeauna morala, si nu numai cea laica, ci si cea a religiilor si ceea ce am fost invatat de mic.

Ca este erou cel care isi smulge limba din gura si accepta moartea sigura pentru a nu-si trada si trimite la moarte tovarasii, ca este sfant cel care accepta inevitabila lepra pentru a saruta plagile unui lepros", noteaza Eco, care se intreaba: "Dupa ce am fost invatat toate acestea vreti ca eu sa nu subscriu la intreruperea unei vieti suspendate, din dragoste pentru persoanele pe care le iubesc? Dar ce s-a ales de morala care caracterizeaza sfintenia?".



Ultima "promoție" a Cenaclului Lucian Blaga în fața Castelului Corvinilor



Povestea vieții (și morții) literare

In Memoriam ...
Ovidiu Popescu și Victor Isac



Nebrașoave ...

Scriitori temporar hunedoreni

Mircea MOȚ

Oameni de dincolo. Hainele împăratului

In memoriam Ovidiu Popescu

Pe la mijlocul anilor 80, am primit diploma de doctor în filologie, după ce am așteptat cam vreo doi ani grei să mi se confirme (sau cam așa ceva) examenul propriu-zis. Doi ani grei! Nu primeam de la Cluj nicio veste, dar din când în când îndrumătorul tezei mele mă liniștea telefonic: „Nu-ți face probleme, Moț dragă, nu s-a întrunit cam de mulțisor comisia”. De liniștit nu prea mă linișteam eu la gândul că nu am fost ascultător (îndrumătorul tezei nu mi-a reproșat nimic, Doamne ferește) și nu i-am omis din teză, sfătuit de un universitar, pe Ion Negoiteșcu („domle, știi că ne vorbește de rău pe la „Europa Liberă”, ca și cum pe noi ne-ar fi vorbit, pe mine, și pe el, pe universitarul acela fricos sau, Dumnezeu știe, convins de justetea politicii Tovarășului, și atunci indignarea față de Nego ar fi de înțeles, nu de iertat) și pe Liiceanu ori Pleșu, care, la vremea aceea, meditaseră tulburător de transcendent

Asta s-a întâmplat cam pe la începutul lui februarie, vreme în schimbare, pentru mine, îmi ziceam, fără să mă gândesc la alte schimbări, care în acei ani păreau niște utopii.

După mari bucurii vin însă și necazurile. N-a trecut o lună și chiar în ziua de 8 martie, ziua internațională a femeii, am fost de urgență convocat (ce vremuri și ce vorbe, domnilor) la inspectoratul școlar al județului nostru iubit, Hunedoara, pe înțelesul tuturor, cu capitala însă la Deva., fiindcă la Hunedoara era prea multă poluare, prea mulți scriitori, prea mulți muncitori, și, în

acest caz nu prea mai era loc pentru conducerea județeană a partidului nostru iubit , „și comunist și român”, cum a scris un poet care trăia și scria sub cerul roșcat al urbei.

Așadar, de ziua internațională a consoartelor noastre, m-am prezentat la inspectorul general Nicolae Andronache, un om cam de vreo cincizeci și trei de ani, care a încercat să mă lămurească cum stă problema,adică să mă pună inspector de limba și literatura romana, el însuși dr. și conferențiar universitar Nu a folosit deloc limbajul acela de lemn care mă delecta la anumite întâlniri cu „tovarași” ce constituiau bataia de joc a mea și a lui Costi Bălănoiu. Dimpotrivă.Siguranța lui Nicolae Andronache găsea cuvinte simple. Nu –mi zâmbea, dar privirea lui m-a convins mai mult decât vorbele. (Intrând o dată la el în birou pe neașteptate-mi-a îngăduit acest lucru, socotindu-se, probabil,vinovat că m-a luat la inspectorat, scoțându-mă din pacea mea dintâi, -l-am găsit citind în franceză **Încercarea labirintului** a lui Eliade). Despre Nicolae Andronache voi mai vorbi, fiindcă avea o personalitate puternică , fiindcă nicidată nu lăsa impresia că i-ar fi teamă dar și fiindcă filtra toate mesajele venite spre inspectorat de la o persoană, pe care eu, aici , considerând-o pur și simplu un personaj, o voi numi Margareta Petrimpoacă.

-Câți ani ai?, m-a întrebat Nicolae Andronac, atunci când întrebarea părea să se fi încheiat. Ei , vezi, eu am aproape dublu! Crede-mă, te chem aici, fiindcă m-am cam săturat de oameni cu un glorios trecut didactic!

Isipita interpretării nu-mi dădea pace. Oare să fi fost o simplă întâmplare că am fost convocat la onorabila instituție chiar în ziua când celebrăm femeia? Să fie un semn că cineva se pregătea să –mi asigure o altă naștere? Să mă treacă în altă ipostază ? Nicolae Andronache m-a asigurat că voi fi ”numit” cât de curând în funcția de inspector de specialitate,după ce eu, neavând ce face, am lăsat impresia ca m-aș mai gândi.

În urmă cu treizeci și ceva de ani fusesem botezat (mai puțin contează dacă într-adevăr de un popa Ioan!), acum aveam să fiu” numit” și deja începeam să simt dureros ruptura condiției mele. Cam la vreo lună după ce într-adevăr am fost” numit” inspector de limba română, Ovidiu Popescu , inspectorul de istorie,a fost chemat la Nicolae Andronache. Eram la Ovidiu în birou, unde simțeam întotdeauna o atmosferă de siguranță și unde se încurajau discuții deosebit de îndrăznețe, poate chiar „periculoase” pentru acea vreme. Programul era pe sfârșite și noi ne pregăteam să ne întorcem la Hunedoara.

-Așteaptă-mă, mi-a spus Ovidiu, nu stau mult. Nicolae Andronache nu pierde vreme cu povești de adormit copii.

Într-adevăr nu a stat mult. S-a întors destul de repede, cu o paloare care m-a șocat.

-Știi că în județ e o brigadă complexă de control a Comitetului Central?

Ceva știam eu de o brigadă complexă, cu uteceul și pionierii (mai ales activiștii de la utece și de la pionieri, dornici să parvină, erau cei mai ai dracului), care făcea ravagii prin județ.

-Brigada e condusă de E.K. (să acceptăm că i-am uitat numele), un individ de o duritate feroce!. În biata mea cuminenie și naivitate, nu auzisem de tovarășul E.K., dar nu am vrut să-l contrazic pe prietenul meu mai mare.

-Am auzit eu de el, i-am zis colegului de birou.Cum să nu fi auzit, nenea Ovidiu, am încercat eu s-o dau pe glumă.

Ovidiu Popescu nu avea însă chef de glume.-

-Lasă-mă, te rog , să-ți amintesc că mâine avem învățământ politic, la ora trei!

Da, da , mi-am amintit eu de ce nu i-am putut promite fetiței mele că a doua zi vom merge la circ să vedem câinele matematician și maimuța acrobată. Fiindcă cercul începea la ora cinci, iar învățământul politic ceva mai devreme.

-Și aveți vreo treaba de făcut mâine?

Ovidiu îmi proteja în toate situațiile naivitatea cu care intrasem în inspectorat:

- Mircea, mâine la învățământul nostru vine însuși E.K. Și tu știi foarte bine că inspectorii nu citesc cuvântările lui Ceaușescu. Ce mai, suntem în budă!

Că eram în spațiul vizat de nea Ovidiu o cam bănuiam eu, dar cuvintele inspectorului, care era și propagandist, cu alte cuvinte în capul căruia se spărgeau oalele dacă nu iese totul cum trebuie, mi-au și adus în nări mireasma adecvată.

M-am despărțit de nenea Ovidiu, promițându-i că voi citi cuvântarea tovarășului cu ocazia... și voi lua chiar cuvântul.

-Degeaba, degeaba, a dat sceptic din mână Ovidiu. E.K. își dă seama că nu sunteți pe linie, chiar din momentul când deschideți gura. Nu stăpâniți limbajul. Nu știu cum s-o dreg!

Ajuns acasă, m-am așezat în fotoliu gata să-i spun fetiței mele o „poiete”, poveste pe care o aștepta de la mine cu sufletul la gură. Numai că, în loc de zmeu, am zis „tovarășul E.K.”, la fel, în loc de balaur, tot „tovarășul E.K.” Fetița s-a înfuriat, dar mi-a mai dat o șansă: mi-a cerut „Alda ca Zada”. Fie și Albă ca Zăpada, fie, mi-am zis. Dar credeți că am vorbit de mama vitregă? Aș! Am zis tot timpul Margareta Petrimpoacă. Margareta Petrimpoacă s-a uitat în oglindă și s-a enervat aflând că nu ea este cea mai frumoasă din județ, pardon, din țară, tot Margareta Petrimpoacă a adus mărul pe jumătate otrăvit, încât copilul, neînțelegând nimic, a adormit destul de repede în brațele mele. Eu însumi am adormit imediat, și, în chinuțul meu somn, l-am visat pe E.K, nu știu ce să zic, dar în loc de stofă costumul lui era croit din ziarul **Scânteia**, lăsând la vedere formulări de genul „mobilizator îndemn”, „savant de renume mondial și mamă”, „cel mai iubit fiul al țării”. La piept, cât ținea buzunarul, se putea citi ” epoca pe care cu îndreptățită mândrie o numim”, restul fiind întrerupt de o cusătură impecabilă, semn că hainele tovarășului E.K. fuseseră confecționate de marii croitori ai Comitetului Central al partidului nostru, care avuseseră grijă să lase la vedere doar atât text pe hartia stofă cât să incite cititorul.

Învățământul politic a început la ora trei fix.

Mai întâi a intrat în sală, unde noi așteptam îndobitociți, Nicolae Andronache, deschizându-i drum unui tip înalt și burduhănos, îmbrăcat într-un costum lucrat de croitori pricepuți, care încercau să-i asigure omului o siluetă avantajoasă. Nu poate fi decât E.K, am șoptit. E.K, a repetat inspectoarea de fizică, E.K. a confirmat Pavel, chiar el este, a aprobat Voicu. În urma lui E.K. a intrat Margareta Petrimpoacă, și, la urmă, înalt și frumos în paloarea lui, Ovidiu, care, în calitate de propagandist, se aștepta să fie sacrificat.

E.K. s-a așezat greoi și, după ce a întins democratic mâna inspectorilor aflați mai aproape de el, a deschis o elegantă mapă de piele și a scos din buzunar un Montblank care mie, mare iubitor de stilouri, mi-a luat ochii. Avea o peniță mare, mare, iar culoarea lui neagră mă atrăgea irezistibil.

-Puteți începe, ne-a pleznit scurt tovarășul E.K.

Ovidiu, propagandistul, s-a ridicat încet, încet. Paloarea de pe fața lui nu trăda frică, ci emoție pentru tot ceea ce avea de gând să declanșeze, un spectacol inteligent și ironic, abil regizat, care nu este accesibil desigur tuturor.

-Vă rog să-mi permiteți să desfășurăm învățământul politic așa cum suntem obișnuiți...

- Tovarășul propagandist, l-a întrerupt iritat E.K, pe care Ovidiu, după cum aveam să aflăm, nu-l prea băgase în seamă de când acesta intrase în instituție, tovarășul propagandist, dacă sunteți obișnuiți să vă abateți de la recomandările Comitetului Central privind desfășurarea învățământului politic, atunci nu permit...

Ovidiu nu s-a pierdut cu firea

-Tovarășul instructor, consider că înaintea dezbaterii propriu-zise eu, ca propagandist, trebuie să răspund unor întrebări pe care mi le-au transmis colegii, după ce au parcurs bibliografia recomandată

-Va rog!

În dreapta lui E.K, și ea cu un stilou în mână, însă un „Pelikan”, Margareta Petrimpoacă îl privea dezaprobator pe propagandist. Ce, tocmai acum ți-ai găsit să ai idei, păreau să spună privirile sale!

-Voi începe cu întrebarea pe care mi-a pus-o Mircea...

E.K. se apleacă spre Nicolae Andronache și-l întreabă ceva, probabil cine este acel Mircea atât de interesat, fiindcă inspectorul general îi oferă îndată câteva detalii ca înalta personalitate să

mă poată repera. Într-adevăr, E.K. mă reperează. Eu iau un aer cât se poate de serios, mimez atenția, par puțin nedumerit, apoi, pe măsură ce Ovidiu, întors spre mine, mă lămurește, accept și eu să mă dumiresc într-adevăr. E.K. însuși, binevoitor, mă întreabă din priviri dacă sunt lămurit, și eu dau din cap, da, cum să nu, am găsit răspuns la o întrebare pe care de fapt nu mi-o pusesem niciodată. Ca să salveze situația și să nu-i lase pe inspectorii să –i arate lui E.K. nu numai că nu au citit, dar că nici nu cunosc „ideile-forță”, Ovidiu inventase întrebări inteligente, oferind răspunsuri pe măsură.

-Ai înțeles, Mircea?

-Sigur că da, mulțumesc!

Ovidiu simte că începe să stăpânească situația și se alintă:

-Nu trebuie deloc să-mi mulțumesti, este datoria mea de propagandist să-ți răspund acelor întrebări la care nu poți găsi răspuns singur.

M-a terminat!

-Tovarășul Voicu, de asemenea, a pus o întrebare deosebit de interesantă...

E.K. începe să noteze conștiincios în carnet, cu inegalabilul sau „Montblank”. O face și Margareta Petrimpoacă, însă, păstrând diferența de funcție, cu „Pelikanul” ei.

Ovidiu mai răspunde unor ”întrebări”, apoi E.K. îl întrerupe.

-Tovarășa, se adresează el Margaretei Petrimpoacă, tovarășul inspector general, i se adresează el lui Nicolae Andronache, nesesizând zâmbetul subțire al acestuia, tovarăși...Eu consider că acolo unde cursanții pot pune asemenea întrebări din documentele partidului nostru, acolo există o seriozitate pe măsură, o indiscutabilă responsabilitate politică. De aceea cred că vă putem lăsa să va desfășurați în continuare activitatea, care sunt sigur că nu poate fi decât la nivelul înaltelor exigențe ale epocii pe care o trăim. Mai mult, am certitudinea că și la nivelul unităților școlare învățământul politic se desfășoară la același nivel responsabil

E.K. își închide mapa de piele și pune în buzunar stiloul „Montblank”. Margareta Petrimpoacă închide și ea agenda și bagă în geanta de piele fină stiloul „Pelikan.”

Și ei ies, și noi rămânem așteptând. Nu știm ce așteptăm. Poate să se întoarcă Nicolae Andronache, cel care nu are timp de povești.

Nicolae se întoarce la noi, repede, cu același zâmbet subțire.

-Ce- fost asta, Ovidiule?

-Hainele împăratului. Poate spune cineva că împăratul e gol?



Hunedoreanul Mircea Moț, între scriitorii astriști, lansându-și o nouă carte, la editura Eikon, Brașov : „Povești în oglindă”

Ecouri frumoase

O nouă carte bine primită, “**POVEȘTI ÎN OGLINDĂ**” de MIRCEA MOȚ. Despre autor și cărțile sale au vorbit scriitorii: Doru Munteanu, Florin Sindrilăru, Andrei Bodiș și Nicolae Stoie. Cu acest prilej, actorul George Custura a lecturat un fragment din textul autorului, ducându-ne în lumea mirifică a poveștilor cu “Substantiv Împărat”, “Pajul Verbului”, “Copilele cu inima de

aur: Conjunția și Prepoziția” și alte astfel de personaje. “Născute dintr-un ghiduș spirit resurecțional, cele șazeci de pagini ale povestilor lui Mircea Moț concentrează în fapt, puse sub semnul oracular al oglinzii, mari teme-aspirații ale omenirii: nemurire și moarte, Ghilgameș și Orfeu, părelnice hotare între lumi, Muntele vrăjit al lui Thomas Mann și Povestea fără sfârșit a lui Michael Ende. Dar mai ales cartea s-a „scris” din nostalgia și din setea de copilărie. În spatele „oglinzilor” scriitorului stă lacrima, oglinda universală”.

În căutarea sponsorilor...

Eugen Evu

„A venit vremea să pleci” ...

Pagini din Jurnalul sfârșat

Din tot ce a fost prin anii 80 scrisoarea mea către ceaușescu, la C.C. țin minte doar frânturi. Îmi prefăcusem scrisul și nu semnase, ceea ce apoi avea să declanșeze ani buni de expertize la MAI, teste grafologice aici, la securitatea locală și județeană, etc. În cele patru dosare, de peste 400 file, doar scrisoarea nu e, deși se vorbește despre ea ici colo. CNSAS-ul nu a găsit scrisoarea, (?) probabil au separat-o când cu expertiza și dosarul penal întocmit de ei. (titrat Clauzul) (Celelalte aveau titluri tot așa, milișiste, opera lui Văceanu – cu abilități scriitoricești, cam fantast: Scriitorul”, „Anonimul” și „Cerna”. Scrisoarea aia începea cu „A venit vremea să pleci” cândva ca mulți români, am crezut în promisiunile tale” „Nici miliția și nici securitatea nu te iubește”, am mai scris! ...etc Țin minte ultima lui vizita la Hunedoara, a trecut pe la Blooming, laminoare, unde toarșa s-ar fi mâniat deoarece pe o balustrada, careva a pus vaselină, fapt echivalent cu un act terorist! Apoi a străbătut în viteză bv Dacia, în mașina deschisă, dar negru la față și evident grăbit. Mamă, ce controale la blocurile de pe magistrală, ce lunetiști, ce vigență! Nici obișnuinții jălbari cetățeni cu plicuri nu au mai fost luați în seamă, erau flancate trotuarele cu securiști și activiști.



Ex libris grafica de e.evu.

Poet captiv în Eisenmarkt

„Lucrați în orb” scriitorii hunedoreni erau de fapt sub observație ...

Nici azi, după vreo 30 de ani, nu îmi pot da seama de ce am apelat în acea scrisoare lui ceaușescu de-a dreptul „subversivă”, naivă, dacă vrei, la acest ton, din ce simțământ?...Știu că era unul al dezamăgirii și al unei furii mocnite, erma în fig și foame, cu doi copii mici, într-un apartament cu ciment pe jos, alimentele erau raționalizate, soția de la fabrica de încălțăminte, era trimisă acasă cu sute de colege, neplătite, criza era la vârf. Mai mult, turnată de careva (agentul

Vântul), a fost chestionată și ea și unele colege, am găsit tabelele cu astea, într-unul din dosarele de la CNSAS, mai târziu. Iar el ținea discursuri despre pacea mondială ! Dezamăgit, deoarece eram chemat zilnic la secu, să recunosc cutare și cutare, erma hărțuit, iar ca metodist cultural , ni se cerea cazon să „ facem spectacole pentru oamenii muncii”. Dezamăgit deoarece în anii 65-70, îl chiar crezusem și am răspuns câtorva editori și redactori de reviste (Editura Eminescu, Facla, ori S.L.A.S.T, a lui Cristoiu și unul Anastasiu (?), la așa zisa comandă socială. Și „ Cartea Românească” ne ceruse astfel de poeme laudative, aniversare. Mircea Ciobanu, un editor aparte, apoi Cornel Popescu : „ Măi Eugene dragă, cum să îți obțin poziție în planul editorial, dacă nu dai și tu ceva „ ? Ca să nu mai vorbesc de Anghel Dumbraveanu, care ne- pus pe toți membrii filialei Timișoara, la o întrunire, să semnăm cu un stilou de aur (!) într-o carte „ de onoare” a lor către tovarășul și tovarășa. În ajunul „ revoluției”, V. B. Cu soția sa M.P., au venit la mine acasă: „ Mă Eugene, tovarășa va fi aniversată în ianuarie și i se editează un omagiu” . Eu strâng din județ *materiale* , treaba ta, dar ar fi bine să dai, a zis Mircea Ciobanu” ...Măi Val., păi tu nu ascuți Europa Liberă, ce se întâmplă la Timișoara, trag ăia în mulțime „? ”

- „Nu mă interesează, bătrâne ! Să nu zici că nu ți-am spus ...! Faci cum vrei, dar nu e bine” . „Știi că scrii un jurnal, chestii de-astea... Cine crezi ca îl va publica? „ Îl scriu...îmi scriu mie însumi” ...” Așa ești tu, faci metafore...Te salut.

El era cadrist la serviciul resurse umane, personal resurse umane, la Fabrica de pâine Deva, obiectiv militarizat, se știa urmărit, făcea verificări pe teren pentru angajări, etc. Mulți ani m-a suspectat că îl torn (?), dar înaintea morții lui ne-am „ spovedit” ca să scriu așa... Cu șeful lui Lt maj M. Negoita. Și alți colegi, unii cunoscuți scriitori de azi, se știu ei bine / paza militarizata avea obiective / fabrici de pâine / in tot judetul, seful lor era Lt. Major de militie, o vreme a fost ziarist la Drumul socialismului... iar cand s/a infiintat institutia / masura esvera contar eventualelor acte de sabotaj/ Acolo a fost numit sef Val. B si el s/a dovedit a avea aptitudini cazone / deși le ura / iar „amiciția” lor cu Miliția județului a fost una notorie, Val B si M. N. au organizat câteva înlâniri cu tovarășii inclusiv cu familiile lor / la sediul județean al miliției si ...securității...

Prilej savuros ca tovarășii să ne fotografieze citind poeme sau dând autografe Adică teste grafologice liber- consimțite...Am fost cu Gheorghe Pogan Neculai Chirica, Ioan Evu și Marin Negoită... ! Dar asta era în ultimul an al ceaușismului...Tovarășii avea misia inclusiv de a își apropia scriitorii – în scop cum spuneau ei , lucrativ....Sintagma „ lucrat în orb”, era deja caducă ?

Scena cu Val B colectand texte pt proiectat omagiere a tarsei Elena Co 2 a fost de pomina, iar nu dupa multa vreme, despartirea cu scandal a lui Val B. de seful lui Negoita / aveam sa le inteleg mai tarziu dincolo de aparenta lor, fiind elemente de genul ...romanelor lor politiste, pe care le editau musai cu aprobare de la ...M.A.I.

Mda .

Atunci Val B. grăbindu-se a prinde trenul spre Bucuresti, a plecat bățos cum mergea el, cu nevastă-sa și cu celebra lui geantă „ Diplomat”, plus castefonul de reportaje cu care a făcut apoi cartea aia de interviuri cu Mircea Ciobanu „ Director de conștiințe” ...Scriu încă astfel de amintiri, paradoxal, ca să UIT.

Medalion boematic ...

Tiberiu Balazs



Artistul Tiberiu Balazs - compoziție tehnică digitală de Pilu Găină- Creangăș

TIBERIU BALAZS s-a născut la 1 octombrie 1959 în Hunedoara. I-a avut profesori pe importanții profesori Iosif Engel (emigrat în Germania înainte de 1989) și Tiberiu Fazakas, iar la Liceul de Arte Sigismund Toduța, pe Kovacs Ernest, Iosif Matyas, Mircea Bâtcă, Gheorghe Pogan, Ion Cârjoi.



Personalitate înnăscută puternică, imaginativ și cu sun simț al culorii de tip post- moderniste, el se perfecționează prin studiu neîntrerupt, spirit concurențial, în cadrul mișcării peisagiste din anii 80, participând la tabere și având numeroase vernisaje. Nu se rezumă doar la pictură, elaborând proiecte de sculptură monumentală în viziune brâncușiană însă preferând materiale ca travertinul, lemnul, fierul, sau ar combinatoria. Realizează busturi în marmoră și piatră, între care cel al poetului Ady Endre și Petofi Sandor.

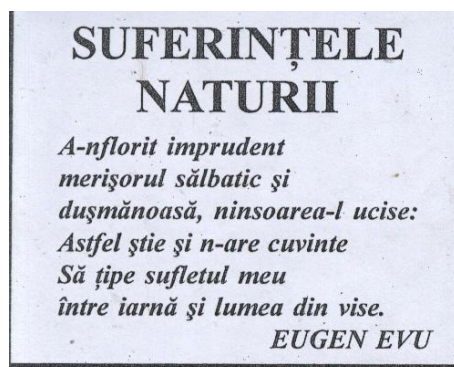


Sculpturi în lemn, metaloplastie, sticlă colorată- trei moduri de exprimare

Tiberiu Balazs are un temperament eminent artistic, străbătându-și etapele de la naturalismul clasic, la impresionism în linii elaborate în vertij van Goghian, având pe spații mari, în picturi în ulei sau acuarele și acrilice, iar ceea ce îl separă de ceilalți plasticieni din areal, este apropierea în prim-plan a desenului, eludând aproape total perspectiva; semn al unei focalizări aproape cinematografice, fără a pastija tehnicul, dimpotrivă, opunându-se cibernetizării și non-figurativului, el exprimă tensionat Emoții, stări sufletești ce vibrează în paleta foarte cromatizată. Ritmurile artei sale sunt ale exaltării naturii, dar transferând o interioritate pulsatorie, foarte rezonantă cu subiectul-țintă, a personajelor, a obiectelor integrate în peisaj în mod complementar, îndeosebi cele din lumea rurală. Portretistica are ceva de stampe niponice, El este un foarte bun ilustrator de carte, de vignete, în care știe surprinde simbolistica Semnului.

Unde subiectele sunt „umile”, obișnuite, austere, artistul revarsă cromatici foarte violente, de parcă vrea să redea bogăție acolo unde viața a jefuit. Această generozitate răzbate și în lucrul artistului când acesta abordează arta aranjamentului ambiental, interioare, Balazs transformând estetic totul în armonie, jocuri de lumini, vitralii....El apelează la tehnici mixte, colaje, combină orice element, face metaloptastie, iconerie, recursuri la peisagistică din perspectivă trans modernistă, face artă funcțională, design ambiental, etc.

De la primul său vernisaj, în mica sală „Concordia”, străbătându-și itinerariul expozițional în tabere, pe simeze din țară și din străinătate, cucerind un public ce se vedește statornic, Balazs expune și este achiziționat în Franța, Germania, Olanda, Canada, Ungaria, și bineînțeles România. Peste 30 de participări la Tabere de creație, premii și trofee, între care unul prestigios în Accademia Internațională siciliană (Italia), dedicația pentru creație funcțională de interior, îl mențin la cota ascendentă a primelor promisiuni. Dincolo de manierele puternicelor persoane didactice ce l-au îndrumat cândva, Tiberiu Balazs a rămas el însuși, unul dintre cei mai adevărați pictori și sculptori hunedoreni. Arta lui ambientală ar merita o mult mai serioasă deschidere pentru edilii citadini, prodigiosul prieten –artist fiind – prin întreaga sa arhitectură a ființei proprii, prin forța de a transfigura estetic realitatea, - un oglinditor, un constructor de idei pe verticală, un poet al fgormelor semnificate. Este de remarcă și darul pedagogic al lui Tiberiu Balazs, benefic pentru noua generație școlară cu aspirații artistice. Între artiștii plastici contemporani lui, egaleză sau chiar depășește uneori, exprimările pragmatice, fără a parafraza bunăoară nici arta lui Ernest Kovacs, nici a lui Engel (foști profesori), nici a lui Ioan Șeu, Ion Cârjoi, Dan Pichiu sau Fazakas; prin aceea că el este egal sieși, și se depășește în mereu neastâmpăr, pe sine însuși, chemat și nu făcut.



Bătrâna inocență ...

Arta recuperării memoriei

Silviu Guga

Pădurea de lângă râul prieten

Capitolul I I din "Incredibile iubiri"



Să știi, dragul meu, că nu am intrat în pădure ca să mă rătăcesc, ci ca să mă regăsesc. Știam foarte bine cum să ajung acasă, pentru că din poiana în care m-ați găsit am văzut coamele dealurilor pe care le cunosc și care mi-au redat imediat simțul de orientare. Trebuia să merg spre coama Gruului, drept înainte, să trec râul pe puntea de la Prunduri și să țin dreapta pe mal până la cărarea pe care venisem. M-ați adus acasă mult mai întortocheat, pe la Puntea Strâmbă. Nu dau vina pe tine, că tu nu cunoșteai nici cât mine locurile, dar oamenii din sat, Gruia și Văsâi, care umblă pe toate coclaurile, nu știu de ce n-au ales un drumul mai scurt pe care îl știam eu. Nu mai aveam tăria să ripostez și m-am lăsat dusă ca un copil. Poate că cei doi oameni din sat care veniseră cu tine chiar asta au vrut, să mergem cât mai mult prin noapte unul lângă altul și tu, din când în când, să mă ți peste umeri, chiar să mă strângi lângă tine și să mă întrebi dacă nu mi-e frig. Gruia și Văsâi mergeau înaintea noastră la vreo zece metri și nu grăbeau pasul, dar nici noi nu ne străduiam să-i prindem din urmă. Încercam să-mi închipui că sunt fiica ta chiar dacă fiorului, care-l simțeam la fiecare atingere a ta, mă făcea să mă aprind și doream să te sărut. La un moment dat m-am oprit, tu m-ai strâns lângă tine și m-ai întrebat, pentru a nu știu câta oară, dacă mi-e frig. Trebuie să-ți amintești momentul acela. Te-am prins de mijloc și tu te-ai întors spre mine, desigur aveai pretext să-mi așezi mai bine pătura peste umeri, dar poate te-ai întors anume ca să-mi strivesc sânul de pieptul tău. Te-am mințit spunându-ți că mi-e totuși puțin frig, când eu, de fapt, mă aprindeam. Și tu ai simțit ceva pentru că ți-ai schimbat respirația. Nu prezența celor doi oameni care nu erau prea departe de noi, ci gândul acela ciudat că trebuie să mă consider fiica ta, m-a făcut să mă stăpânesc și să nu te sărut și să nu-ți cer să faci dragoste cu mine.

Am ajuns în sat aproape de miezul nopții, când puteam să ajungem cel puțin cu o oră mai repede. Dacă mai dura mult drumul nostru prin noapte nu știu ce mă făceam. De fapt, de ce ați plecat să mă căutați? Oricum mă întorceam acasă. O iertasem pe mama, dacă era necesar lucrul acesta, mai bine zis, m-am împăcat cu gândul că tu ai venit nu pentru a mă îndrăgosti eu de tine, ci pentru a o salva pe mama, pentru a se îndrăgosti ea de tine. De mai bine de 7 ani rămasă

văduvă și în ciuda faptului că pare foarte întreprinzătoare, devenise o femeie neajutorată, energia care-i revenise se datorează ideii unchiului Aurel de a te aduce să faci barajul și turbina ca să aduci curent electric și apă în casa noastră. Ea te cunoștea din tot ceea ce îi spusese unchiul despre tine și, acum îmi dau seama, vorbiseră și despre posibilitatea de a se recăsători cu tine. Nu cu mult timp înainte de a pleca unchiul, surprinsesem o discuție între ei. Mama râdea spunându-i:

- Nu te mai gândi la așa ceva, Relule, e o diferență de 5 ani între noi, dar mă amuzează faptul că zici că s-a uitat mult la fotografia mea făcută înainte de a mă mărita.

- Ei! Ce sunt 5 ani? Tu ești încă tânără, l-am auzit pe unchiul spunând aproape revoltat.

N-am înțeles prea bine despre ce era vorba și am dat buzna în casă să-i sar în ajutor unchiului și eram sigură că despre diferența între ei se vorbea, era tot de 5 ani. Cât despre faptul că cineva i-a admirat fotografia, lucrată chiar de tata când îi făcea curte, mi se părea un lucru firesc.

- Ești tânără, mami, ești foarte tânără! Am strigat eu cu entuziasm. Știi ce-au zis colegile mele când ai fost să mă vizitezi la pension? Am întrebat retoric și am sărit s-o sărut adăugând convingător: Că ești sora mea!

Mamei i-au dat lacrimile atunci, n-o mai văzusem de multă vreme plângând. În privința asta semănăm cel mai mult – ne ascundem când plângem, fie de nechez, fie de bucurie.

Atunci se bucura, m-a îmbrățișat. Am stat îmbrățișate ca înaintea plecărilor mele de acasă.

- Fata a crescut, s-a făcut mare, l-am auzit iar pe unchiul.

- Da, s-a făcut mare și înțelegătoare, a mai spus mama sărutându-mă încă o dată.

Poate s-au gândit că eu am ascultat toată discuția lor și toată bucuria ce mi-am manifestat-o a fost ca o aprobare care-mi dovedește înțelegerea situației ei de văduvă tânără. Ooo! Atunci habar nu aveam despre ce au discutat, dar în pădure am asociat toate, am devenit, într-adevăr, înțelegătoare.



Povestea vieții (și morții) literare ...

Silviu Guga împreună cu marele dispărut

Grigore Vieru

Mai întâi mi-am amintit că tu ai fost coleg cu unchiu, deci aveți aceeași vârstă. Mama fusese alarmată de diferența de ani dintre tine și ea. I se părea prea mult o diferență de 5 ani, dar o încânta faptul că tu îi admirai fotografia. O fotografie foarte naturală și apropiată în foarte mare măsură de realitatea de azi; mama a rămas la fel de frumoasă, e la fel de tânără și cred că e conștientă de lucrul ăsta. Mama are 38 de ani și tu 33. Ei și? Știu că va putea trece peste astfel de prejudecăți.

M-am gândit apoi la diferența dintre noi. 16 ani! E mult? Ar trebui să mi se pară mult. În aceeași ordine de idei, îți mărturisesc că, mai târziu, când am aflat data ta de naștere, m-am bucurat că diferența nu e chiar de 16 ani, ci doar de 15 ani și jumătate.

Oare pot să te iubesc ca pe un tata. Adevărul e că aveam nevoie de un tată, am simțit nu o dată această nevoie. O, dar nu atunci în pădure!

Imediat cum am ajuns la râu n-am putut să fac baie, chiar dacă soarele începuse să strălucească mai cu putere, apa cristalină a râului mi se părea rece. M-am întins pe pătura pe care o adusesem cu mine foarte aproape de apa râului. Soarele mă dezmierda cu razele lui și râul îmi șoptea ceva liniștitor, voiau parcă să mă adoarmă. Purtam imaginari un dialog cu tine. „Te aștept. Ai să mă

găsești?“, te întrebam. „Da! Te gălesc. Am să vin și am să mă așez lângă tine. Îmi place și mie susurul râului“, îmi spuneai tu. Și totul a fost atât de plăcut până când s-a ivit gândul că tu n-ai să vii. „E un mincinos. Nu se ține de cuvânt, mi-am zis, fără să știu câte probleme ridică recrutarea oamenilor pentru muncă la turbină. Gândul ăsta că m-ai mințit, că îți bați joc de mine, a venit parcă odată cu adierea unui vânt de toamnă ce-a făcut pădurea să se frământe. Am simțit freamătul ei și în pieptul meu.

M-am ridicat de pe pătură, m-am dezbrăcat, am rămas goală. Și chiloții cu dantelă, cu care venisem numai pentru tine, îi dădusem jos. Am intrat așa în râu, apa nu-mi ajungea nici până la sâni și nu-mi mai părea rece. Știu să înot, dar am preferat să merg cu sâni la suprafața apei ca să mi vadă careva, vreun bărbat care va trece pe acolo. Mi-am amintit atunci de bunica mea, Zenovia. Pe ea o văzuse scaldându-se goală Mihaly. În ziua în care o violase a urmărit-o crezând că se va scâldea. A stat ore întregi în holda de cucuruz ca s-o aștepte, dar ea a trecut pe cărare și nu s-a mai oprit să se scalde.

Am ajuns pe malul celălalt cu gândul la Zenovia. Nici țipenie de om, nu avea cine să mă vadă. Nu am eu norocul bunicii mele, m-am zis. Am vrut să intru în pădure, dar regretam pătura și hainele lăsate pe malul celălalt. M-am întors să le iau și în râul mă jucam cu tâțele săltându-le să fie, și când mă aplecam, tot deasupra apei. La un moment dat am avut impresia că mă vezi, mi-ar fi plăcut. Pe mal nu era nimeni, poate mă privește cineva din holdă. M-am întins goală pe pătură cu picioarele crăcănate. Razele soarelui nu reușeau să mă mai încălzească. Am început să dărdăi și pătura am răsucit-o în jurul trupului meu gol. M-am învelit toată, nu din prudența de a nu fi prea vulgară, ci din cauza frigului. Sigur, era mai bine dacă mă îmbrăcam și plecam acasă, dar parcă râul nu mă lăsa. Spre malul unde stăteam eu, apa era mai mică și trecea peste niște pietre făcând un șipot care sușotea. M-am mai încălzit puțin și stăteam nemișcată ascultând iar șoaptele râului. Cât am stat așa nu pot să-mi dau seama. Mă consideram tare nefericită și eram sigură că pe mine n-o să mă iubească nimeni. Oare de ce unii credeau că mă asemăn cu Zenovia. Da, oamenii mai bătrâni din sat care au cunoscut-o așa cred, că sunt ca ea. În vara trecută nana Rafila, când mă întorceam de la doamna preoteasă, chiar în fața bisericii, mă oprește și-mi spune: „Vai, ce mare te-ai făcut, dumișoară, și sameni tot mai mult cu Zenovia. Nu numai eu zăc așa, tăta lumea zăce, muieri ori bărbați, care or cunoscut-o, că ești leită Zenovia. La tăte sameni, dumișoară, nu numai la ochi, la păr, la grumaz ori la mers, la tăte.“ Constatarea asta, dacă mi-ar fi spus-o altcineva, nu nană Rafila, m-ar fi supărat, dar știam că ea are o stimă deosebită pentru Zenovia. E greu a dezvălui adevărata față a bunicii mele, Zenovia. Deși am fost anul trecut la Praha cu mătușa Emma pentru a definitiva moștenirea ultimelor „rămășițe“, eu am găsit pretextul cercetării urmelor lăsate de Zenovia în perioada când a locuit acolo, n-am aflat însă mare lucru și, să fiu sinceră, nici n-am prea vrut pentru că mi-era frică să nu aflu ceva care să distrugă legenda de care a fost înconjurată. Mătușa Emma, parcă presimțise că va muri curând, era interesată de partea ce se mai cuvenea moștenitorilor din averea Zenoviei, în afara banilor care de mult au fost împărțiți. Mătușa a aflat poate mai multe despre sora ei mai mare de la cunoștințele din Praga, dar mie mare lucru nu mi-a spus, mi-a dat toate actele din care reieșea că notarul vinde apartamentul din Mala Strana și mie mi se cuvine o treime din bani, iar dacă nu se vinde îmi va trimite 7000 de coroane în fiecare an. I-am cerut lămuriri mătușii, nu știam că Zenovia mai avusese un apartament mare în unul dintre cele mai vechi cartiere pragheze. „Mihaly are și el doi nepoți, ei ar fi trebuit să aibă dreptul la jumătate și tu la jumătate, dar testamentul Zenoviei zice să se vândă casa și nepoții să împartă banii între ei în părți egale. Nu-i prima greșală a ei, asta-i fleac“. Ce alte greșeli a făcut încă nu știu și, zic ca mama, nu mă interesează. Nu pot s-o judec în vreun fel, nu vreau nici să-i scuz greșelile grosolane pe care le-a făcut, dacă într-adevăr le-a făcut. Tata n-a apucat să-mi spună prea multe despre ea, iar mamei nu cred că i-a spus pentru că pe ea nu o interesa trecutul familiei, îl considera cel puțin dubios și credea că neștiind prea multe e mai cinstit. Atitudinea mamei se datorează desigur educației primite în familia ei. Mi-am amintit acolo în pădure de vorbele nanei Rafila care până atunci nu le luasem în seamă: „Dragostea pentru bărbații ei o făcut-o pe Zenovia să greșească oareșicum neamurilor ei de aici“. Neamurile erau fiul ei, adică tata, părinții și primii

ei socri. Cum e să greșești din dragoste?, mi-a venit să întreb. Ce rău îmi pare că n-am cunoscut-o. N-am cunoscut-o nici pe cealaltă bunica, pe Oprița, mama mamei, pentru că a murit când aveam doar câteva luni, dar știu mai multe despre ea decât despre misterioasa

De altfel, trebuie să-ți mărturisesc că ei nu i-am spus niciodată altfel decât Zenovia, pentru că toată lumea îi spunea pe nume, chiar și tata.

Nană Rafila mi-a spus cele mai multe lucruri despre bunica mea. Au fost bune prietene în tinerețe. De la ea am aflat că Zenoviei îi plăcea să se scalde goală, dar se ferea de lume. N-a văzut-o decât Mihaly din holda de cucuruz de lângă râu.

„Oare tu, dacă mă vezi, mă dorești atât de mult? Cum pot să mă asemăn cu Zenovia, dacă nu sunt dorită?“ mă întrebam și susurul râului nu-mi dădea nici un răspuns.

M-am hotărât să stau până vei veni tu, dar nu pe malul unde eram, ci pe malul celălalt unde posibilitatea de a fi văzută era și mai mică. „Dacă mă găsește aici alt bărbat, nu tu, eu aș proceda ca Zenovia?“ Nu găseam nici vreun răspuns. M-am dezvelit rămânând tot goală, mi-am strâns toate lucrurile în pătură și am trecut iar prin râu pe malul celălalt, ținând pătura adunată deasupra capului, de data aceasta cât am putut de repede.

Ajunsă pe mal, mi-am frecat pielea bine cu ștergarul, că mi se făcuse ca de găină, m-am îmbrăcat, mi-a tras și șosetele în picioare și m-am întins iar pe pătură. Razele soarelui reușeau să mă încălzească și să mă liniștească. Nu mai auzeam șoșoteala râului, dar auzeam, din când în când, freamătul pădurii.

Stăteam paisible, relaxată și mă gândeam la Zenovia și mă certam că n-am fost atât de curajoasă să întreb pe tușa Emma mai multe despre ea. Tușa îmi limita investigațiile la averea Zenoviei, de care eu, îmi spunea mereu, trebuie să mă bucur. Aș fi vrut să seamăn cu ea, să mi se întâmple și mie ce i s-a întâmplat ei. Deodată aud un fâșiit prin iarbă aproape de mine, dar nu mă sperii, închid ochii și aștept. Nu puteam să-mi imaginez că ești tu, dar credeam că e un flăcău din sat. „Bine ar fi să fie Septimiu, fiul cel mare al popii“. Am gândit la asta doar câteva clipe și m-am speriat. Mi-am dat seama atunci că mă asemăn cu Zenovia căci am sărit și am urlat cât m-au ținut plămâni: Nuuuu!

Doamne, cât am putut să fiu de proastă, de penibilă. Zenovia nu s-ar fi speriat de un iepure. Sărăcuțul, cât de speriat o fi fost el de sperietura mea. A fost un biet de iepure care se apropiase de mine prin ierburile de pe malul râului și mie mi-era teamă că vine un bărbat și mă violează.

În loc să râd de mine, am început să plâng. Mi-am pus pătura peste umeri și am plecat spre pădure, să mă ascund. Inima și mintea mi-erău năpădite de iubirea pentru tine, dar știam că trebuie să fac ceva ca să nu fiu năpăstuită. Mi-am amintit că nană Rafila îmi spunea că Zenovia, după ce a crezut că la ucis pe Mihaly, a umblat și ea năucă prin pădurea asta. Aici și-a găsit liniștea și s-a hotărât ce să facă. Eu mergeam bezmetică și nu știam ce hotărâre să iau. Dar era simplu: ori mă întorc acasă și îți sar pur și simplu în brațe și-ți mărturisesc că te iubesc ca o zăludă, ori rămân în pădure să te aștept pentru că eram sigură că mă vei căuta. Poate vii împreună cu mama și atunci am să mă prefac că nimic nu s-a întâmplat, cum, de fapt, am și procedat când ai ajuns cu cei doi săteni la mine.

Știam că m-am rătăcit și nu-mi păsa, am văzut că sângeram la piciorul stâng, probabil mă zgâriasem într-un mărciniș, dar nu mă durea, auzeam tot felul de foșnete și croncănituri ciudate de păsări de pradă, dar nu mi-era frică, mergeam la întâmplare spunându-mi că nu trebuie să mă mai gândesc la tine decât ca la un viitor tată vitreg. Deodată mi-am dat seama cât de mult greșesc și că trebuie să mă întorc acasă și să-mi cer scuze că am întârziat și să mă prefac că nici nu-mi amintesc de promisiunea ce ai făcut-o că vii la râu. Am crezut chiar cu adevărat că tu nici n-ai precizat, de fapt, când anume vei merge la râu, poate într-o altă zi.

Oare chiar ți-am spus că te voi aștepta? Deja devenisem și mai confuză, dar hotărârea era luată: mă voi întoarce acasă și mă voi prefac că nimic nu s-a întâmplat. Am să-l fac pe Septimiu să se apropie de mine. M-am și întors, adică am luat-o înapoi crezând că reușesc să ies din pădure și să pornesc spre casă.

Am ajuns năucită de gânduri într-o poiană, am ajuns, aș spune, la timp pentru că mintea

începuse să mi se limpezească și totodată răcoarea din pădure părea să-mi pătrundă în oase, dar, ceea ce era mai rău, o frică îmi cuprindea inima. „N-ai să mă găsești niciodată, nici tu, nici mama, nimeni. Am să mor peste noapte aici de frig și de frică.“ Așa gândeam când am făcut primii pași în poiana care răsărise parcă din senin în fața mea. Prima bucurie mi-au dat-o razele soarelui care încă mai încălzeau, apoi vântul care încetase să mai bată. Am așezat pătura pe o iarbă mătăsoasă și m-am întins iar pe ea să mă odihnesc și să prind cât mai multă căldură.

Uitându-mă după soare, că îl doream cât mai strălucitor și mai încălzitor, mi-am dat seama că se îndrepta spre apus. Așa întinsă pe pătură, zăresc culmile dealurilor și recunosc imediat Gruiu. Am sărit în sus de bucurie. De acum mi-era clar cum să ajung acasă, dar n-am plecat. Trebuia să mă lămuresc cu toate și prima impresie pe care am avut-o a fost că a trecut multă vreme de la sosirea ta, parcă nu a fost doar cu ceasuri în urmă, ci cu luni și chiar ani. Iubirea pentru tine o trăisem. O iubire pentru inimă a fost. Așa am numit-o și mi-am amintit de lecțiile doamnei Eskenasy despre iubire. Doamna aceasta pe care unii o credeau evreică, alții englezoaică, iar ea a spus, când a întrebat-o cea mai îndrăzneată dintre colegele, că numele ei e derutant, i l-a „împrumutat“ soțul, dar ea e franțuzoaică din Teneriffe și, de fapt, nu contează de ce nație ești. Era, fără doar și poate, cea mai inteligentă dintre profesoarele noastre care, la așa zisele lecții pentru viață, știa să spună ceva interesant. Ea ne-a făcut o „clasificare a iubirilor“ și noi o ascultam cu gurile căscate.

Parcă o auzeam acolo în pădure: „Iubirile, vă veți da seama mai târziu, domnișoarelor, sunt de patru categorii, iubirea prin inimă, iubirea prin minte, iubirea misterioasă și iubirea completă care e și prin inimă și prin minte, dar își păstrează și misterul.“

Acolo, în pădurea de dincolo de râu, mi-am dat seama ce prostuțe eram toate că n-am lăsat-o pe madame Eskenasy să analizeze toate formele iubirilor și am sărit cu tot felul de întrebări puerile, luându-ne după José, tupeista noastră colegă. Și eu am avut îndrăzneala s-o întreb, să nu râzi de mine, dacă dragostea doare. Eu eram convinsă că nu doare, chiar dacă citisem și despre iubiri dureroase, majoritatea romanelor de dragoste erau cu multe descrieri ale săruturilor și îmbrățișărilor voluptuoase și plăcute, dar nu mă credeam tocmai o cunoscătoare. Am avut surpriza s-o aud pe madam Eskenasy că spune: „Da, draga mea, de foarte multe ori doare“. Eu am rămas uimită, dar José a sărit imediat și a contrazis-o, mărturisind apoi tuturor că ea e îndrăgostită, că iubește pe un vecin al ei și chiar noaptea îi deschide fereastra să intre la ea și totul e atât de încântător. Toate am rămas cu gura căscată și cred că toate o invidiam atunci pe José. Profesoara nu și-a pierdut cumpătul, a întrebat-o, deși sunt sigură că știa, câți ani are. Colega noastră era cu doi ani mai mare decât noi celelalte, împlinise 18 ani, o și porecliserăm „la vieille fille“, era cea mai bătrână din pension, era și cea mai elegantă. Locuia în Tour și părinții au adus-o doar acum doi ani la pensionul nostru. Ea mergea acasă des și acum am înțeles toate de ce. Profesoara a știut cum s-o întrebe încât José a ajuns să spună că vecinul e un prieten al tatălui ei, că e căsătorit și are și un băiețel de cinci ani. „Dragostea asta o să doară rău de tot. Când vei rămâne cu fereastra deschisă și el n-are să mai vină, ce-ai să faci?“ Lui José i-a pierit glasul. S-a făcut liniște în sală și chiar atunci a intrat cuisiniera [bucătăreasa] să ne anunțe că suntem așteptate la masă. Mi-am amintit în pădure și de prânzul pe care l-am luat atunci, când profesoara s-a așezat cu noi la masa lungă unde încăpea toata clasa, a stat chiar lângă José și eu s-a nimerit să stau chiar în fața lor și-am putut auzi ce-și spuneau. Cu câtă prietenie i-a vorbit madame Eskenasy și-am înțeles că José trebuie să se gândească la viitorul ei. Amândouă au căzut de acord că dragostea poate să distrugă viitorul. José, avea dreptate madam Eskenasy, era o fată de viitor, frumoasă, inteligentă și manierată. Ea mânca cel mai frumos dintre noi. Toate ne luam după ea.

Nu-mi păsa atunci de ce dragostea poate să nimicească viitorul, dar acum ideea asta mă roade. Zenoviei nu i-a distrus nici un viitor și ca ea mai rar, am gândit eu. Mi se făcuse foame, probabil pentru că mi-am amintit și ce am mâncat la masă împreună cu profesoara noastră. Mi se făcuse foame și nu mai puteam gândi. La marginea poienii am văzut un tufiș. M-am ridicat să văd dacă nu cumva sunt mure. Într-adevăr erau și am mâncat cât am putut și mi-am potolit foamea. Soarele scăpăra peste buza pădurii și-am vrut să stau liniștită și să mă gândesc la tine. Dragostea pentru tine oare o să mă doară ? Nu, n-am să sufăr, pentru că am să respect „rețeta“ doamnei

Eskenasy: „În dragostea, ca să nu te doară, trebuie să pui câtă inimă, atâta minte.“ Dar am să știu eu să fac amestecul ăsta de sentiment și inteligență și să nu știrbesc nimic din misterul iubirii care m-a cuprins? Și iar m-am gândit la Zenovia și liniștea căutată n-o găseam. Oare ea ce-a gândit în pădurea asta? De ce spune nană Rafila că aici s-a liniștit?

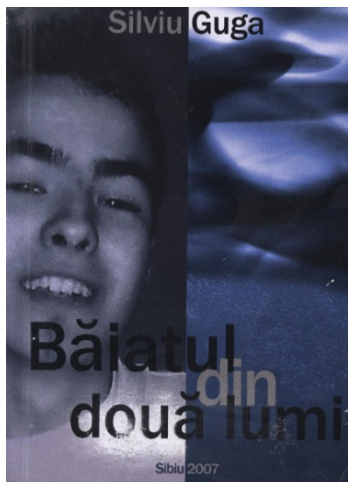
Am stat cu ochii închiși o vreme și când i-am deschis mi s-a părut că soarele sărută pădurea și doi stejari din marginea poienii se îmbrățișează. Sunt aproape sigură că nu erau atât de aproape unul de altul, când am intrat în poiană, că nu-și împreunau ramurile ca acum. Unul era puțin mai înalt, ești tu, mi-am zis, și parcă cuprindea cu ramurile exterioare, ca două brațe, pe stejarul mai mic, am numit-o stejerița, asta sunt eu, mi-am mai spus. Șaradele pădurii m-au făcut din nou să închid ochii. Doream să adorm și să visez că vii în pădure și mă găsești întinsă pe pătură. Te așezi lângă mine și-mi spui că dragostea noastră nu doare, să nu mă mai frământ ca stejerița, să am încredere în viitor. N-ai să faci ca Mihaly, n-ai mă violezi, vom merge acasă și la noapte te furișezi în camera mea și ne voi iubi, vei proceda ca Dominique, o să-mi astupi gura cu un sărut când voi striga „a, a!“ ca José în prima noapte. Oare de ce n-am întrebat-o mai multe pe José? Mie mi-ar fi spus, știa cât o prețuiesc. Am să-ți povestesc cândva despre această Marie Josèphe Merlin, descendentă dintr-o familie de mari politicieni ai secolul trecut, colega cu cea mai mare personalitate, deși nu cea mai frumoasă, nu cea mai inteligentă, admirată și disprețuită în același timp, care a devenit L'audcieuse José pentru toată lumea, chiar și pentru prefecta [șefa supremă] pensionului. Nu era totuși exagerat de îndrăzneată. Rememorând ce mi-a povestit despre prima noapte cu Dominique, mi-am adus aminte că sunt însângerată la piciorul stâng și zgârietura începuse să mă usture. Nu mi-am dat seama cum am făcut-o, dar am s-o mă spăl la râu. Îmi propusesem să mai amân întoarcerea spre casă pentru a mă gândi ce să vă spun și să-mi iau rămas bun de la cei doi stejari îmbrățișați. Privindu-i din nou mi se păreau triști. M-am ridicat și m-am dus sub ei și-am băgat de seamă că stejarul cel mic avea o creangă uscată, foșnetul frunzelor se auzea ca un plânset. Se lăsa amurgul peste pădure și printre frunzele lor licărea prima stea. M-am întors la pătură furioasă. Cuplul stejarilor îndrăgostiți nu mai era același. Stejarul cel înalt erai tot tu, dar stejerița nu mai eram eu. Da, stejerița, netăgăduit, era mama. Așa trebuie să fie și gata, că eu am toată viața înainte și poate că are dreptate madame Eskenasy dragostea nu trebuie să depindă doar de întâmplare, dragostea se poate și învăța. Am să învăț să-l iubesc pe Septimiu și poate reușesc. Cât de repede a învățat Zenovia să-l iubească pe Mihaly! Iar mi-am adus aminte de Zenovia și stelele începeau să clipească una câte una și iar mi se făcuse frig. Mi-am pus pătura pe spate ca o țundră, i-am înnodat colțurile în jurul gâtului, mi-am aruncat o privire spre culmea Gruului să fiu sigură că pot nimeresc drumul spre casă și, ieșind din poiană, am făcut primii pași prin desișul întunecat al pădurii. Atunci am auzit chiuitul lui Gruită, l-am recunoscut și știam că mă caută și mi-am dat seama cât de mult am stat în pădure. Am alergat spre locul de unde chiuia și m-am întors iar în poiana pădurii nu de unde plecasem ci ceva mai încolo. Am văzut siluetele voastre și nu știam cine sunteți. Am strigat și când v-ați răsucit spre mine mi-am dat seama că cel de lângă Gruită ești tu. Doamne, nu știam ce să-ți spun. Explicațiile ce le-am dat, că am vrut să ajung la casa învățătorului din satul vecin care are o fată de-o seamă cu mine și că am luat-o drept prin pădure ca să scurtez calea și m-am rătăcit, au fost pentru săteni. Ei n-aveau nici o obligație să caute o zăludă ca mine.

- Să știi dumișoară că ne-am îngândurat rău. Am umblat două ceasuri pe lângă râu de la podul Bodanului până dincolo de Puntea Strâmbă și domn Toader era și mai spăriat și-l trimite pe Gruită după Săvu Pescaru ca să meargă pe râu în jos cu luntrea lui și noi pe țărături. Văsați mi-a spus asta fără urmă de reproș, parcă anume ca să aflu despre îngrijorarea ta.

- De azi sântem în sâmbrie la dom Toader, îi ține isonul și Gruita. Trăbă să-l ascultăm că ce zâce dumnealui îi poruncă pentru noi. Eu am plecat după Săvu, da m-am întâlnit cu Rafila și ea, iscoditoare cum e, s-apucă să întrebe de ce nu v-am adus din pădure că știe de la Veta că n-ați ajuns acasă. Da de unde știi tu că-i în pădure m-apuc s-o întreb și eu. Măi, Gruită, tu n-ai de unde să știi că dumnișoara s-asamănă cu Zenovia, îmi zâce. Mai zâce și unde-i ascunsă luntrea, lângă Puntea Strâmbă, dară noi să căutăm prin pădure, nu pe râu. Și-o avut dreptate, că uite, v-am

găsit aici.

Da, poate are dreptate nana Rafila. Oare, într-adevăr, mă asemăn mult cu Zenovia? Cu întrebarea asta în minte am plecat, alături de tine, să ieșim din pădure. Mi-am dat seama repede că n-am să pot să-mi răspund la ea niciodată.



Hunedoreanul **Silviu Guga**

Premiul USR Filiala Sibiu 2007

Fosta școală de poezie de la Hunedoara Nicolae CREPCIA



Uneori

Uneori parcă ai coborî
Dintr-un capriciu de Goya
Să mă înspăimânți
Cu urletul unei fiare
Din noaptea solstițiului iernii
Ți-ai pus
Unul după altul viciile
În trupul meu zdrențuit.
Uneori îmi vineri să te iau,
Poezie, de gât,
Să te scot
Ca pe o târfă afară
Aș fi însă mai sărac de-o lumină
Și mai tirst
C-o încă o singurătate.

Halucinație

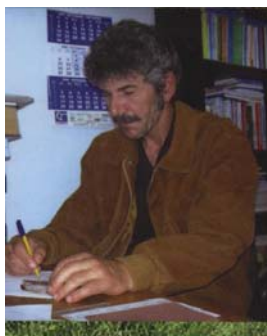
Cu împietrită spaimă
Privește căprioara
Fiara ce-i sfâșie trupul
Purpura țipătului îngheață
În memoria unui ecou

Din gâtul durerii
Se scurge în chiaguri
Poemul
Timpul conservă crima
(ca eveniment)
Ci nu suferirea.

Vânt și ploaie

Vânt și ploaie și singurătate
Bufnițele foșgăie în pod
Spaima se târăște pe sub seară
Ca un uriaș miriapod

Unde ți-e iubire borul zvelt
Aripa-ți să-mi fulgere la ușă
Întind palma și în ea se-așează
Luna ca o urnă de cenușă.



Glasul mâinilor

Cu nimic
Nu poate fi asemuit
Glasul mâinilor
Împreunate
Împing spre Dumnezeu
Inima-ngenuncheată

Iar pumnul strâns
E cel mai bine auzit
Strigăt
(de revoltă)

Cu nimic
Nu poate fi asemuit
Glasul mâinilor
Poate doar cu țipătul mugurilor
Primăvara
Poate doar cu lumina stelei
Pe care ele o rotunjesc.

Mărul

Un măr îngenunchiat de vânt și ani,

Îmbrățișat de ploile divine,
În ramuri șubrezezite încă ține
Aromitorul fruct pentru sărmani...

L-a îngrijit cu râvnă grădinarul
(Bătrân și el, l-a strepezit amarul)
I-a oblojit cu sărutări arsura
Ce i-o făcuse fulgerând custura)

În umbra lui se vlăstărește-unpui,
Alt grădinar îi va fixa altoiul
Alți trecători guista-vor roada lui,
Alt vânt cerca-va peste lumi oboiul

Spre sus

Țipătul ierbii sparge blindajul nopții,
Pe zare-ți scriu întoarcerea cocorii,
Emoția așteaptă-n dosul porții,
Livezile-s în săbătoareaflorii.

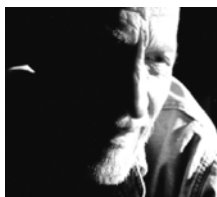
Spre sus se suie inima, în tril,
Cu aripa iubirii înfrunzită.
Cu fiecare zis- tot mai copil
Strâns de armura cărnii, învechită.

Ovidiu VASILESCU despre Crepcia

„Acestea sunt temele dominante în poezia lui Nicolae Crepcia: o dragoste fierbinte și tristă, un canon cu care pare a se fi născut, un blestem din care poetul scoate bijuterii pline de nestemate și ele curg de la începutul până la sfârșitul cărții ca un frumos leit- motiv, când mai abrupt, cu o furie stăpânită. Sentimentele deșertăciunii, ale efemerității, îl copleșește pe poet, așa ca în poemul Iarba(pag.53).

...Douăzeci din titlurile poeziilor sunt „Cântec”, tematică dragă poetului, prin care își cântă fie dragostea iubitei, fie mirarea față de resentimentele altora, pe care le simte, fie pur și simplu aduce lauda creației în sine... Poetul suferă de o permanentă alienare, înstrăinare venită din partea celor care-l înconjoară; așadar rapsodul de multe ori trăiește alături de confrății săi o singurătate care se reflectă în multe din poemela sale, dar mai ales în frumosul Cântec din pag. 48. Există o revoltă împotriva tuturor și a nimănu în versurile cu metafore abrupte, tăioase și surpinzătoare, asemenea celei din poezia lui Georg Trakl, după cum aflăm blajina,m calda și atât de omeneasca poezie a lui Esenin (pag. 59), și prin aceste comparații, Crepcia este și mai autentic”. (**O prezentare la Brad,19 .o2.2009**)

Eugen EVU



URÂCIUNEA PUSTIIRII sau DER BUCKHENWURM pamflet

Conform legislației în vigoare din România, acest gen de articol se numește pamflet și se tratează prin extensie și de bun simț ca atare oriunde se înțelge românește. (autorul).

Motto. IO, din Valea Seacă !

Marele viol - în opinia noastră un act ratat, cf. patologiei spihanaliste a lui Freud! Mai pe șleau în zisa ardeleanului „ f--cu p...îndoită, sau istoria chinuită la dunga patulșui!) - a fost acela al stalinismului, care prin anii 53-57, își făcuse deja cap de pod în România, intențiile fiind sovietizarea țării. Printre altele, învățământul și cultura au fost diabolic instrumentate spre a sluji scopul „ fratelui mai mare „, de la Răsărit. Așa cum titra moldo- slavul Sadoveanu, „ lumina venea de la răsărit iar românii, sărăcimea majoritară, avea rostul presatabilit prin „ cincinale” și modele stahanoviste, (ca în minerti așa-zisa „ lopata lui Stalin”), erau implementate sistematic. Una dintre cele mai traumatice și cu efecte ce nici ayi nu s-au stins, a fost strămutarea populației transnistrene, nu doar moldoveni din așa zisa „ Maldova sovietică”, uneori fiind și găgăuți, cîrcîzi (cercehi), ba chiar mongolici, în zonele cu mare nevoie de forță de lucru ieftină, scopul fiind șantierismul furibund, hei.-rupist, spre a încropi planurile „ titanice”, gigantismul ce va fi la vârf în anii ceaușismului, până la prăbușire. Născut și trăind dintr-o familie săracă, la rândul ei strămutată și ea de la sat la oraș, știu ce spun când numesc Viol criminal așa zisul „ obsedant deceniu” (de fapt decenii), după sintagma unora ca Preda, Buzura, Lăncrănjan și alții. Pentru alții, prinși în utopia „ fratelui sovietic”, eliberator, obsedantul deceniu a durat până la bătrânețe, fără remușcări, ba chiar lăudați de Marele Gropar din Deva, care le scrie pomelnicul și le papă coliva cu o voioșie sinistră. Oare lui cine îi va purta medaliile roșii la ultima-i descindere Ad Inferum ?

Cui îi mai pasă de noi, amărăștenii hunedoreni ai acelor ani, elevi al primelor clase la o școală (nr. 7) al cărui director, fost țărănist, domnul Simeria, profesor de matematică, arestat când cu revoluția din Ungaria și trimis în Gulag!, anii 57, am **fost fortati să învățăm limba rusă. Între cei aduși „ frățește”, de fapt conform strategiei staliniste și duplicității comuniștilor paukeriști** cozi de topor, - de peste Prut și de aici, impalntați de fapt cinic - strategic, sau de la Kiev, Cernăuți și Chișinău, la Hunedoara, între aceștia, zic, erau foarte numeroși moldoveni înstrăinați sau incomozi *acolo*, buni de instrumentat aici. Târgul Hunedoarei avea doar 7000 de suflete și era nevoie de zeci de mii de „ șantieriști” pentru epoca aceea. Asta nu doar în siderugie, minerit, construcții, ci și în școli. Manualele de limba rusă prioritaute cele românești ! Abecedarul sovieticării lua forme monstruase, toate manualele reducând istoria, cultura, inventatorii, științele, la genialitatea prioritară sovietică. Abia de se strecurau Aurel Vlaicu, Traian Vuia, Avram Iancu, etc iar Eminescu era trunchiat ostentativ și redus la „ Împărat și proletar” și „ Ce-ți doresc eu ție...”



Mezinul Evu Remus Septimiu...amintirea zborului

Liota de scribi duplicitari colcăia în aceste manuale. Nu poate fi uitată Nina Cassian, nonagenara care azi, de la New York sau nevetind ab origine, face furo(u)ri în cercurile promotionale mercenare din Israel și peste ocean, vorbindu-se prin Suedia prafului de pușcă ajuns trotil propagandistic (Nobel), de ...candidatură la „ Nobel”.

Eram siliți a-i învăța pe de rost la școală, ineptiile, abnorme rimări ale „ devoțiunii” protosovietice, de tipul celor ale **unor Dan**

Deșliu („Lazăr de la Rusca”), M.V. Isacovici, Alexei Surkov, Olga Bergolt, Maria Banuș, A E Baconski, Aurel Baranga, Marecl Breslașu, Ben Corlaci, Victor Felea, Florin Mugur, Clemente C., (!), Vasile Nicorovici,(acesta chiar a locuit o vreme la Hunedoara, unde, coleg de „ cerc” cu Iv Martinovici, venbit din Ploiești), Letiția Papu, Veronica Porumbacu, Ghe. Sidorovici, Virgil Teodorescu (!), A Toma, - foșgăiau în „ frontul glorios” al sovietizării. Copiii României erau deja pregătiți pentru Marea Mutație.

Atunci a fost scoasă și limba latină din școli, iar „ tovarășii dascăli” aduși să ne învețe în Ardeal că suntem de fapt protoslavi, contra slujbei (etimonul rus SLU nuanțând SLO, de unde slujbă, slugă, slut etc...) . Intre foștii mei colegi din clasele primare, erua chiar ruși sau evrei-ruși, ca Anisimov, Orlitszki, Alexei....Remember poemul moldorusului Alexeevici „ Limba noastră-i o comoară”...În adâncuri îngropată” ...

Îngropăciunea însă abia începea! Pe ascuns, am citit Rebreanu, Blaga, Goga, Cotruș, pe ascuns Dante, Petrarca, Petronius, Tit Liviu, ba chiar și „ Marx despre români” ș.a.

Până în 1965, când țara a reușit să achite uriașele datorii de război, crescuse pe valea Cernei RUSCANE, la Hunedoara, un combinat ce se baza strivitor pe minereurile de la Krivoi Rog și India, iar ascensiunea lui Ceaușescu avea să forțeze industrializarea prin gigantismul țicnit, sub pretextul „ idependenței ieconomice” a patriei, așadar al cultului personalității cel mai descreierat din istoria țării tuzlucizate post- fanariotic pe termen scurt, mediu și sperăm mai puțin lung, cum se cam vede după 20 de ani de la împușcarea lui și celebrei CO doi...Cât privește „ opirili” care azi costă mai mult demolarea lor, decât a costat în deceniile „ iepocii de aur” ...judece urmașii .



Invitație la Pădureni

*Sergiu Tenț, un om al locului din Țara Pădurenilor,
manager al pensiunii Panorma,
iubitor al tezaurului etno folcloric și al artelor,
cu care am întemeiat Biblioteca Pădurii ...*

Uriașul colos industrial azi e un cadavru a cărui ecologizare depășește la cota actuală valutară, investițiile de altădată, iar efectele devastatoare ale acelei sovietizări din care el s-a smuls doar amăgitor, fac valuri și azi. Mineritul, metalurgia, constructivismul, s-au prăbușit cu 60 de ani în urmă. Pensia unui muncitor din acei ani, dacă a supraviețuit, este mai mică decât primul salariu din anii 60 ! Populația ultra- eterogenă, majoritar moldovenească, (de dincolo și de dincoace), s-a „ strămutat” în cimitirul Valea Seacă, sinistru nume al cimitirului actual. Nici măcar purgatoriul nu este o șansă spre înviere. Curge prin ea un lethe puturos al canalului de dejectii din cartierele de pe deal...

*

Școala „mea”(numărul 7) a fost demolată prin anii 70, clădire a expropiatului prof Simeria, o vreme transformată în fabrică de confecții. Acum e o ruină. Terenurile așteaptă investitori, numai că ecologizarea necesară, infrastructura, costă enorm. Ceva mai jos, un teren de 41.000 de mp a fost recent achiziționat de o firmă din Israel, pentru a se face o Central Plaza.

Foștii mii de elevi ai Hunedoarei de atunci, încă în viață, sunt numărați 11.000 ...de pensionari, „povară la buget”. Orașul municipiu care număra în 1989- 120.000 de cetățeni, are azi sub 70.000. Numărat sunt și eu, copilul de atunci... Mica nemurire a poetului este și ea o utopie, desigur, însă frustrarea zecilor de mii de oameni nu poate fi vindecată de nimic. Memoria colectivă e un concept destul de nesigur. Cei mai mulți preferă instinctual a nu vorbi despre URĂCIUNEA PUSTIIRII, unii înjosiți de injustiția „ istoriei”, alții de „ nenorocul dirijat”, cum scria careva.



*Umbra mea pe flori de câmp-
Autofotografie involuntară de Eugen Evu*

Ne mor bătrânii și cu ei moare și amintirea sinceră, limpede, a acelei urâciuni căreia i-am fost sclavi în propria țară. Barabele, cum erau numiți cei strămutați după ce comuniștii lichidaseră în lagăre, închisori, hărțuire securistică, sute de mii de români, mai ales elitele rezistente sau proprietarii cărora li s-au confiscat avutul de generații, - ne moare Memoria.

Mă întâlnesc deseori cu elvii din zonă, sunt întrebat eventual, dar ce poți, Doamne, să le spui ? Ce pot dascălii să le spună lor, unii dintre ei fiind printre cei Atunci siliți să mintă, conform manualelor unice alternative ?

Ce pot spune bunicii, părinții, actualei generații ? Va-și-amarul unora este că au fost „mânerați” chiar ei, pentru te miri ce avantaje, iar nu odată chiar nepoții unor vinovați de tot ce a fost, întâi din patriotism deviat, apoi prin ticăloșire, sunt călare pe situație, în guvernele ce s-au succedat după 1989.

Pe sloganul patriotismului de tip dejist – ceaușist, acel virtus romana al răbdării, a decăzut demult în lașitate: spre a supraviețui ca popor !

Termenul corect al supraviețuirii este însă al subviețuirii. Iar așa zisul realism socialist, din care duhnește și azi chiar reminiscența doctrinară a unor exaltați, ar fi de fapt al subrealismului uman.

Dl . critic Nicolae Manelescu lansase prin anii 80 teza „ rezistenței prin cultură”, de fapt apăsând retro pe acest concept „ original”, mimând fenomenul rezistenței autentice a scriitorimii poloneze sub dictatura lor- și totodată, condamnămnd demagogic protocronismul, deși îl practica subtil- viclean, cum s-ar zice, grecește, (Xerxes); personal acel „ cenaclu de luni” la care veneau grupuri de cenacliști sindicali din țară, să-l pipăie cu ochii și să în aduleze pe El, monstrul sacru, era o manevră ailă de a „ dovedi” partidului că este omul Agorei și al tezelor cărora – vezi textul din această carte al lui Mirea, le subscria demagogic: vorba sa , sub semnul înăscut Al Duplicității. Desigur că în „ entu ioasmul creatornic propagandistic de atunci, s-au artătat și talente autentice, dar meritul era al lor, ci nu al GURRU-ului . Însă a fost și asta o găselniță oricum la extrema propriilor sale „ teze” din anii 70, perorate „ elitic”demagogic în „ Contemporanul” Consiliului kulturnik, și unele interviuri ale „ monstrului sacru” care ...conduce USR în anno pomini 2008!

Revenind la Nina Cassian, pe care domnul Niki Apolzan (numele real, conform unui interviu de anțărș și Paul Goma (Scriitori întredeschise, Jurnalul Literar, etc), - o consemnează scăldat și probabil profitarnic, ca și dl Alex Ștefănescu – scutierul său și „Fundăția Anonimul”(?) de unde suge de 20 de ani România (nemai) Literară, am tot exemplificat în pamflete voioase, de- altfel, trivialele „ poezii” porno sadea, atât din era mineriadelor dejiste, cât și după ușchirea ei în locuri mai sigure. Excelentul poet și critic Gheorghe Grigurcu, în caustice scrieri, a exemplificat astfel de porcării ale Ninocikăi d-antan, dar cui îi pasă ? Cum am mai scris, Nina Cassian este întemeietoarea pornolirismului grotesc ce insultă azi literatura noastră nouă: patologia emnată s-a lătit cu valuri tsunamice- pseudo-feminist- ecologice- catarsice fracturiste și etc, - de acest crochiu facial de Dante hermafrodit (sic,n). (vezi fotografia ei actuală din această carte, apărută într-o

revistă din Suedia și câteva din Israel, deoarece în România Literară a dlui Alex are o icoană absolut rizibilă, a nu-știi-cui), este implantul cel mai ganglionar, subepidermic, în metatextul căzut al violenței de limbaj din sus- numitele fenomene patologice. Nicidecum Geo Bogza, nici măcar Nicolae Tzone și alții ce se amuză, lăsând manifestarea acestor subculturi de tip „Băgău” etc, ca supape ale presiunii existențiale din România de după ... Am exemplificat și mai exemplific câteva mostre, reprimându-ne sila și mila față de astfel de „libertăți de exprimare”,Inconștiența celor ce scriu astfel, scot cărți, pretind că „se vindecă”, de trecutul părinților lor (!?) sau fac „lustrație” în modul idior al uneia bunăoară **Rahela(?) Barcan**, aterizată din Valea Jiului unde smângălea ieri ode ca să ia o mențiune la „Cântarea României” faza județeană, iar acum scrie pseudo-istoria literaturii duplicitare, vădind, pardon, un prelung ninacassianic simptom (sindrom) al menopauzei ce nu vrea să repauzeze întru pacea din Valea Seacă ...inconștiența, zic, este încă odată descalficantă pentru întreaga toleranță a „noncezării” actuale. Păcat că acad, Brânzei, de la Socola, grelitoir dar nici prea –prea, nu a apoucat să cetească astfel de letopiseț, sau cum titrează careva dintre ei (Vakulovski?) LETOPIZDEȚ:

Mostrele sunt din reviste sau cărți ale anului 2002, după Cassian Nina:

„și nu puteam să ating asfaltul/ cu degetele piciorului meu întinzându-și gâtul” (Aurora Teudan); „mă aranjez la sticla din pahare/ cu melci uscați din ștreanguri supte-n gât/ Ochiul femeii din noaptea pare / se ridică la porcul din râț”(Tiberiu Neacșu); „Te simt și-acumărând în mine/ chiar pe canalul urinar/ Te simt în sânge, în enzime/ Aveai o boală, clar !” (idem premiat la concursul național Eminescu, Botoșani (!); „e clar că iubirea nu-i cu pulă” ! (Mihai Oprea); Cu oprobriul sau compasiunea cuvenite, mai citim câteva, gândindu-ne la sinistrul fapt că în Decembrie au murit împuşcați tineri care au vârsta lor de acum : (/ Vom muri și vom fi liberi”!

Aceste sub-curențe pseudo-culturale (cultura lichenilor) să aibă ele ceva cu paradigma ...teologică nouă holistică, ecumenică, transcendentalistă (?) de care vorbește în studiile sale actuala școală academică de filosofie de la București ?

Pornografia, horror-ul, estetica urâtului, violența de limbaj sunt oare pe cale a recupera prin „imunizare ?” tot ce a năpădit după 1989 în cultura română, adaos grotesc grobian la crizele „parcă făcute” de soiul „boala vacii nebune”, „criza aviara”, fenomenele antisociale ? Arta literară nu mai este sfânta sfintelor, dar atunci ce entitate borgesiană via Abbadon Exterminator Angel bântuie neagra teologie, aparent de tip New Age? Postmodernismul românesc să fie de fapt suspendat și ni se administrează ocult surogate ale unei rupturi (fracturism : fractura de ce și față de cine ? Schizoidismul ? Alienarea ci nu Alinierea ? Ce (îi) învață domnii foști rovarăși academicieni gerontoizi pe proprii lor nepoți ? Tone de producții subculturale, violența limbajului patologic? Stupefiant pentru scriitorul român este foamea (!) de a ajunge „obiect de studiu” în manualele școlare ! ? Ca și cum ar cumpăra indulgențe să aibă un loc în Rai ?

Este oare o biruință în negativ a unor Huxley, Young, Teilhard dde Chardin, de tip resurect experimentalist în toată harababura asta ? De aici au emanat Vasile Leac, Cosmin Dragomir, Vlădăreanu, Ioana Băiețica, Ianuș, Băgău, Komartin (partea văzută), and liuota pronolirismului ca *prostodernism* ce se esibă – revoltați fără cauză !

Arta părea a fi în finele secolului XX încă „o experimentare directă a conștiinței divine comsice, o emanație(atenție, decembrieștii s-au autotitrat EMANAȚI (Iliescu Neulander Petre Roman- Bruchăr Brucan) ...a divinității care are „existențe multiple” prezente în tehnici umane psihosomaticem meditative, neosomatice, panteiste ? Sunt încurajați sadci astfel de temporara (sperăm) devianți spre a SE EXPERIMENTA ceva ce abia se insinuează, probabil la scară globalistă ?

O mentalitate neo-gnostică, s-a spus (*Iuvenalie Ionescu*, New Age, 1996).

Este oare nou furror dacicus (canabisiană) – o sincretică resurecție a Bobotezei ...Teziștilor cu „față umană” ai Emanatismului din 1989 ? Verbul „emana” aduce imediat în nări duhoarea de sulf, asociată iadului: celui din psihicul (încă) umană. Oare „emanația” pretins divină, nu este și ea dirijată ?

Taumaturgii critici îmbătrâniți în viclenia de gen „ Numele trandafirului”, (Eco)- acea cunoaștere care devine criminală: care cere prozești.

Îmi revine obsedant în minte un talbou de CARL SPITZWEB (1808-1885), titrat „ Der Bucherwurm” (Auschnitz) adică Bibliomanul...Etilitcii de genul celor ce experimentează pe generații, editorii chiar, sunt ei oare astfel de Viermi ai Bibliotecii.

Nu cred că pornolirismul românesc (sic), este al curentului New Age, cel mult o eboșă. Crizele de tip religios, par a se resimți și aici, ca o decădere a sacrului în profan, ca o substituție, ca o diversiune. Sună ciudat termenul acestor Diversionism....

Un abis la care dacă insiști a te uita, se uită și el în tine !

Cred deci știu că „ Dumnezeu se află pretutindeni, e un Dumnezeu ubicuu, așadar și în Om. De fapt nu doar cred, ci știu. Nu sunt de acord că „panteismul resurect, emanant, își satisface astfel nevoia de mister,,Dar cred că doctrina aristotelică a substanței, teologia Wvulkui mediu și protestanismul au nutrit astfel de orientări (New Age, recte la noi post-post modernismul numit douămiist, etc).

Liberi a ce, dragii noștri și-ai celor ce de fapt își bat joc de voi, dându-vă iluzia că sunteți liberi ! ...Concursul revistei Vatra (cu idolul Mușina, care se amuză sadomassochist pe seama lor) etalează sute de pagini în serial din această zoon-pârloagă :

„ mie nu-mi place să mă fut ” ...tu ești o tipă sexuală/ ești moartă după pulă/ când tu te fuți o săptămână/ te apucă pandaliile.....Unde vă sunt teroriștii, îți vine să întrebi, dar ștergi iute, nu care cumva să te îngăleze cutare că ești „ învechit”, „ depășit”, sau, vorba Olgăi Ștefan, „ mutant” ! M. I. – inițiatorul unui Manifest ce ține voga acestor „ revoltați fără cauză”, țintind vezi doamne înfierarea astfel a proletcultismului recidivivus (just) de tip păunescu et liota, (...), scrie altundeva (sursa prof. univ Popa) : „ Muie F.S.N” / Cu șobolanii lui/ Muie Statul Român!/ Muie Societatea Română!/ Muie vouă/ care mi-ați distrus viața/ urmașilor urmașilor voștri” în veci”!

Justă ținta – cauza, dar maniera de a insulta ideea de „ poezie” și „ libertatea de expresie”, ma va ! Camuflajul, disimularea și teoria cum că astfel se face niscaiva „ catarsis” ori exorcism (de tip Tanacu !), - nu sunt decât deșărtăciune, nui lecuie istoria (literatură române) de strepezire, suicidarism, victimism de tip mioritic, (curentul EMO), ori alte cele !

Accesez zilnic zeci de reviste internet în limba română, dar și Agonia, în care se publică în ideea (bună) a libertății de expresie vitală artelor, nu doar creații, ci și „ reacții” : unele absolut analfabet, dacă nu bete ! Ce departe sunt unii de adevrurile literaturii române, ale vieții scriitorimii române ! Și îmi dau seama că România este într-un fel țara pedepsită. Nu de vreo entitate cerească, ci de stigma pe care și-a autoindus-o, ori i-a fost inoculată, sau paur –și- simplu implementată neo-activistic: a striga „ Muie” societății din care te-ai ivit, sub distrofice spectre,...este libertate sau altceva? Căci nici măcar anarhism nu e. Propun sintagma de SUBREALISM SICIALIST.

Dar, cum sunt sigur că ea nu se va mai întoarce pe Dâmbovița, unde a supt bugetele sindicatelor stalinisto- ceaușe, să ne întoarcem noi la tovarășa chibuțului acum New- York , Nina Cassian .

În Suedia, recent, unde trăiește și importanta poetesă româncă Gabriela Melinescu, prima soție a lui Nichita, se vorbește fest despre nonagenara care scria că pentru ea „ **gâtlejul ei este clitoris, iar limba română îi produce orgasme** „! (Revista Tribuna din Cluj)...

Recent, în revista lui Mirodan din Israel, Nina se plânge virulent că este denigrată în România și o insultă pe o poetă de mare valoare din țară) lăudată fiind de revistă că este o mare poetă româncă. Tot așa, Radio România Cultural își ține isonul preluând surse americane și evreiești. (Institutul cultural Român din New York, Romanian Global News, etc) . De unde să știe acești „ promotori ai culturii române în lume” ravagiile celor de teapa nonagenarei tinere și nelinilștite, fără orgasm perlingual „ al limbii ropmâne?). Mea culpa că insist, dar o fac cu acel sentiment invocat la începutul acestei scrieri, al îmjughierii limbii române adevărate, de către mercenarii stihiali ai delirului și amneziei pragmatice ai acelor ani”Urâciunea pustiirii” ...

Nu pot uita cum tovarăşa de „română”, originară din zona tirasponeană, vânjoasă și înarmată cu un băț de corn, bătând cu el catedra, dar și spinările „recalcitranților „ nedisciplinați elevi, cerea să repetăm ca pe rugăciune strofele din „ La scara unu pe unu”, iar noi, proști ce eram, ziceam „ unu pe una” !

Tot ea, ne dicta „să ne între bine în cap”, declinările în limba rusă, imnul sovietic, frate cu „ al nostru „ Înfrățiți fi-va veșnic al nostru popor „ Cu poporul sovietic eliberator „ Leninismul ni-i far și tărie și.-avânt/....etc. !

Iar **Vlad Ilici Lenin !** , o, moi galubcik ! „ *Șiraka strana maia radnaia” Mnogo-v nei lesov, palei, i rek” Ia drugoi tacoi stranii ni snaiu/ Gde tak volno rusii celovek*”! Înfipte în memorie, aceste mutații lingvistice erau de fapt germinația unei cu totul alte Ființe, ce ni se implanta în cea ancestrală.

„ I kak samoie, sinee Lenina / imia Lenina v serțe jîviot „ .Departe de a fi un anti-rus (sic.)- dar nici să ajung a o admira pe Nina Cassian (un pseudonim și acela, pare-se) ...

Nina Cassian scria într-o broșură din anii 50 : „ Pace înseamnă: să nu-mi fie teamă/ să nu mă pândească/ mână hoțască/ să nu fie lupi/ la cârmă de lumi/ Nici veste cu dolii((sic),din grase fotolii” ...

Hait ! Din memorialistica ei editate cu scîrț dolăresc la București, elogiare de un negustor la „ metru cub de cultură”, acrit și sentențios, uituc și pleonastic, Alex Ștefanescu (în R.L), aflăm că așa numita „ Poeta cal” (de ce s-o fi preferat masculinul, devreme ce mai corect ar fi fost „ iapă” ?) – a fost foarte activă nu doar propagandistic, ci și cu amanții; ca atare se laudă că i-a avut pe cei mai mulți în iatacul ei sau în coada pianului; unul și unul, de la Croh(mălniceanu), la A E Baconsky ?) A se citi „ memoriile „ ei, lansate la Bockfestul dîmbovicioș . savuros comentate de Gheorghe Grigurcu în „ Jurnalul literar”...și altele, sau de bunul amici Virgil Diaconu, într-un splendid pamflesu necruțător...

Obsesiv maniacală, ea scria minerilor un elogiou în care transpare semiotic- puchios ideea că Pikamerul este un falus , sau un buzdugan vârtos, pentru a fecunda subteranele materiei dornice ! Patologia literaturii (alogeno- române), va trebui istorisită, eventual de dl big Niki Manolescu, cu bani tot de la buget, ca așa zisa-i istorie (amnezică) pastișizată metodic după Călinescu ! Măcar acad. Eugen Simion a cheltuit și dsa miliardele bugetare, dar pentru editarea Caietelor lui Eminescu, fie iertat ! Ce mai scria favorita regimurilor și aspiranta de azi la ...Nobel (versus Norman Manea, de par exemple, sau Gellu Naum and alți ...români...) :

Să crească o pace/ nu strâmtă-n găoace/ Ci aripă ninsă/ pe harta întinsă/ nu șubredă, slabă/ spoită-n tarabă/ Ci dreaptă și darnică/ largă și trainică””(citat din *Femeile în lupta pentru pace și socialism*, anul 1950, editura pentru literatură și artă a U.S.R. din R.P.R. –

București... Micul eșantion al unor deja patologice obsesii erotomanice... Olaltă cu alți sute de „ clasici în viață” ai erei aceleia, era trimisa pe pământul românesc a „ civilizatorilor”

internaționalelor trans- moscovite, iar undeva, cei ce eram copiii unui paradisiac mutilat, al ceea ce Mătrescu numește „ holocaustul roșu”, noi, buncii de azi, erma inoculați criminal cu drogul exaltării mistagogice care avea să ne așa zis sovietizeze.

Ce barbarisme expulzează stihialul istoric ! Ca bunăoară acum „ anonimizare”, desecretizare” ...pe buzele „ analiștilor „ foști uteciști, acum Uituciști !

*

La Hunedoara, cum spuneam mai sus, numele cimitirului NOU, deja nelocuibil (de veci), efect al hărniciei bolilor și morții cu zile, este VALEA SEACĂ. Nume neinspirat deoarece mocirlește în partea affluentă, suma dejecțiilor din cartierul rău- famat (fomat) de pe deal.Celebrul congenar –alogenic al Ninei Cassian, Ben (edict) (Benjamin ?) Corlaci, care a sărit pârleazul prin „ repatriere” încă în anii 70, deștept bărbat , o vreme pretinzându-se a fi vezi Doamne, fost dizident, că Parisul prost crede !) scria o epopee în anul 1950, cu acest titlu pretins extras din eposul românesc : „ IO, DIN VALEA SEACĂ” !

Motto-ul maimuțarea și el melosul sacru transilvănean : „ **Ziurel de ziuă, alba ziurea/ Că suntem cât frunza, suntem ca iarba**” !

La ce popor s-o fi referit domnul Ben) – oare la Ei, oare la „ frații sovietici” ?
Ecce „ balada corlaciană, cu sfântă autonominație IO, de Voievod român, merde !”

: IO, din Valea Seacă,/ Femeie săracă/ Am învățat slova/ Aici, în Moldova/ Și multe-am aflat/ Că s-au întâmplat/ Și-am aflat că unii/ Ne pregătesc funii/ Și măcel iar vor/ Pentru punga lor/ Iară ne gătesc / jugul ciocoiesc”...

Dară să se știe / frunză iasomie/ Și să afle toți/ Bogătani și hoți/ Câți au mai rămas/ De așteaptă glas/ Că acuma știm / Cum să ne păzim/ Holda și feciorii/ Mustul din podgorii” Tihna și avutul / Că-i puternic scutul...Reazem ne-a venit/ Pașnice popoare/ Din Soare Răsare/ Inima ne-au dat/ Pentru nou văleat/ Să ne facem viața/ Cum îi dimineața/ Traiul să-l trăim/ Nu în țintirim/ Care-io pentru voi/ Dacă vreți război”....

Maimuțărind Miorița ...

Halal! Țintirimul Valea Seacă din Hunedoara a fost al unui Ivan botezătorul dintre strămutații aduși decenii la rând cu „ Trenul Foamei”” Trandafir de la Moldova - Te-aș iubi dar nu-ți știu slova! ..

Confratele Ninei Cassian, cea cu gâtlejul – clitoridian, tovarășul Beniamin, a rosti în final oracular : „ **Dacă vreți război/ Anina-vi's-ar/ Funia'n stejar !**

Ehee, nu orice arbore sacru, ci stejarul druidic, stejarul sub care Decebal, ultimul rege Dac, și-a tăiat ritualic jugulara... Mărețul de unde să prevadă acum peste 2000 de ani, că Nina Cassian tocmai în jugulară are ea centrul (lingvistic) erogenic, suprem, mai ales când îndrăznește a scri „ la scara una pe alta”, în limba română ?

Bibliografie sumară: Ian G Barbour, Bruce Kuklik, Vintilă Horia, I.F., Capra, Iuvenalie Ionescu, Roland Barthes, Angela Botez, Marian Mincu, Gheorghe Gigurcu...

Un cernăuțean la râul Cernei ruscane



DAN PICHIU VIFOR

Originar din Cernăuți, Bucovina, stabilit din tinerețe în Hunedoara, decan de vârstă al plasticienilor hunedoreni, Dan Pichiu este un om cu destin ; un destin asumat în mod aparte, dincolo de gesticulația vieții, cu împliniri și provocări, cu determinări care – toate- au dus spre un vârf...Un vârf pentru care el s-a bătut tenace, o viață, începând cu pasiunea pentru alpinismul performant, continuând cu explorarea a ceea ce eu am numit cândva „ Muntele interior”...În domeniul artelor vizuale, el este primum movens al mișcării culturale sindicaliste, dar l-a pasionat și turismul, orinetarea în teren, din același motiv imperios : iubește înălțimea, nu spre a o domina, ci spre a se bucura acolo, sus, de priveliște, împreună cu cei asemeni lui; Dan este un întemeietor de tabere de creație și al mișcării peisagiste, apoi novatoare postmoderniste, animator al mișcării de arte plastice din Hunedoara. Începuse un proiect epic titrat semnificativ, „ Râul aruncat peste umeri”, care să arate altă fațetă a talentului său, cea de prozator, unul al referințelor auto-biografice în sine spectaculoase.. Dan Pichiu este un spirit energic și pasionat, pictorul și graficianul Dan Pichiu este un simbol al devoțiunii față de crezul propriu, dar prin extindere, față de gruparea de creație, ca laborator continuu al

auto-cizelări. El se exprimă cu aceeași dezilvolutură pe mai multe registre tehnice: pictură, grafică, tehnici mixte, iconerie și – mai nou, - în arta digitală. Îl consider un om prea „serios”, prea grav, pentru aceste vremuri neserioase și decadente . Umorel lui este disimulat, poate din prudență, poate din înțelepciune; umorul îi sporește dușmanii, dar eu îi spun că de fapt îi arată falsitatea unor prietenii...



Un îndelung travaliu de auto-descoperire este răsplătit de numeroase reușite: organizarea a numeroasele ediții ale Taberei de creație- Cinciș și temporar în exil, la Reșița; organizarea unor saloane de arte plastice. Nu încetez să sper ca îi vom lansa o carte de proze scurte, deoarece are condei de prozator și ar fi un Salinger al nostru, însă mă consolez că fostul meu coleg de cenaclu tace și, între șevalete, din când în când, scrie . Mulți ani l-am avut coordonator editorial și redactor al revistei Provincia Corvina.

Participări la zeci de expoziții de grup și personale, în țară și străinătate. Spirit eminentamente creativ, el a obținut aprecierile criticii și iubitorilor de frumos și este apt de surprize tocmai prin rezerva neobișnuită de energie empatică. O dominantă tematică de rezistență este atașamentul de natură, simțul etic ecologic. Numeroasele trofee și premii , aua fost încununare și de titlul de Cetățean de Onoare al Hunedoarei și Diploma de Excelență a județului Hunedoara (Deva), pentru întreaga sa activitate culturală, inclusiv cea de animație a valorilor existente în bogatul în talente areal hunedorean. Dan Pichiu este membru titular al U.A.P.R. și continuă proiecte atractive, mereu cooperant cu artiștii devotați artei plastice.



Cetatea de pe stâncă muntelui ...
Corwin Castle by Dan Pichiu Vifor, tuș, 2008

CURRICULUM VITAE

DAN VIFOR PICHIU

Artist plastic, antrenor de alpinism și orientare sportivă.

Născut la 22 august 1937 la Cernăuți și rezident în Hunedoara de la 14 septembrie 1954, când s-a angajat la C.S.H.

STUDII:

1954 – Liceul Alexandru Ioan Cuza – Tecuci .1956 – 1959 - Școala de ofițeri de radiolocație – București;

1959 – Școala de instructori de alpinism a F.R.T.A.- Cheile Bicazului; 1960 – 1963 – Institutul de Cultură fizică București - Curs de antrenori – Alpinism: 1964 – 1966 – I.C.F. București – Curs de antrenori – Orientare sportivă; 1971-1974 – Institutul de Inginerie Hunedoara; 1987-1989 – Curs intensiv de arte vizuale organizat prin Cercul de artă plastică al Sindicatului Siderurgist Hunedoara – prof. Fazakas Tiberiu, Szekely Silvia și Ichim Silvia.

ACTIVITĂȚI-REZULTATE

Membru al Cenaclului literar Flacăra în perioada 1960-1970 și al Cine-foto clubului din Hunedoara în perioada 1959-1984. Membru fondator și vicepreședintele Fundației Iancu de Hunedoara de la înființare – 1992.

Vicepreședintele As. Artiștilor plastici profesioniști din Hunedoara – 2008. A profesat de la angajare până la pensionare în cadrul Serviciului C.T.C. Laboratoare al S.C. Siderurgica S.A. Hunedoara. A înființat prima secție de alpinism la C.S. Corvinul Hunedoara în 1959, sportivii hunedoreni, după numeroase medalii de argint și bronz, câștigând Campionatul național în 1967, în anii 1967-1968 devenind antrenorul Lotului național de alpinism; ca antrenor de orientare la A.S.Voința a adus Hunedoarei în perioada 1968-1988 peste 30 titluri, 10 sportivi și sportive făcând parte din Lotul național și participând la numeroase concursuri în afara țării. Dintre ei Palcău Tiberiu, stabilit în Franța, a devenit campionul Franței în echipa de ștafetă, iar Ovidiu Duca, stabilit în Canada, campionul Canadei. Au devenit maeștri ai sportului la alpinism Rițișan Avel - primul român care a urcat un vârf peste 8000 m în Himalaia și Nagy Nicolae.

Membru al Formației Salvamont Hunedoara de la înființare. În anul 1986 pregătește documentația și obține înființarea Cercului de Artă Plastică al Sindicatului Siderurgistul, prin care, ca responsabil organizatoric, inițiază „Tabăra de artă plastică Cinciș” subvenționată de Sindicatul Siderurgistul și S.C. Siderurgica până la ediția a XXVII - în anul 2003, de Primăria Hunedoara pentru ed.XXVIII în anul 2004 și de Fundația Iancu de Hunedoara până la ed.XXXIII - 2008, în unii ani tabăra având două ediții –primăvară și toamnă; lucrările din tabere au participat la expozițiile organizate în Hunedoara, Timișoara, Alba Iulia, Aiud, Bistrița ș.a.

EXPOZIȚII DE GRUP

În perioada 1988-2008 este prezent în 47 tabere de creație la Medgidia, Cinciș, Râușor, Stremț, Intregalde, Râmeți, Mărtinie, Văliug.

Participă la peste 80 expoziții de grup:

1987 – Hunedoara, Deva, București; 1988 – 1989 – Hunedoara, Deva, Ploiești, București, Medgidia;

1990 – 2004 – Hunedoara - 2-3 expoziții anual; 1992 – 2003 – participare anuală la „Salonul național 1 Decembrie” Alba Iulia;

1992 – 2004 – participare anuală la expoziția Taberei de pictură Alba Iulia; 1995 – 2008 – participare anuală la Salonul Filialei Deva a U.A.P; 1996 – Galeriile de Artă Bistrița;

2000 – Muzeul de istorie Aiud; 2000 – Muzeul Banatului Timișoara;

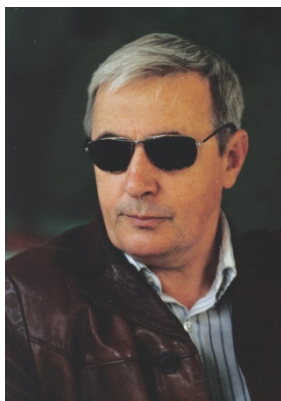
2001 – Selecționarea lucrării „Rezonanță” – 54x81, pentru Expoziția U.A.P. București;

2001- 2008 – Participare anuală la expoziția Csomo – Harghita;

2002 – participare cu 10 lucrări la expoziția Filialei Deva a U.A.P.- Quimper – Franța;

2003 – participare cu 5 lucrări la expoziția orașului Argenteuil – Franța; 2008 – Călărași, Urziceni, Reșița.

EXPOZIȚII PERSONALE



1994, 1995, 1996, 1997, 2007, 2008 – Hunedoara; 1998 – Alba Iulia; 1999 – Aiud, Zlatna; 2002 – Alba Iulia, Râmeț; 2005 – Timișoara; 2006 – Castelul Corvinilor 2007 și 2008 – Deva.

Militează pentru obținerea unor Galerii de artă, prin repetate solicitări scrise adresate Primăriei Hunedoara începând cu anul 1990, obiectiv realizat în anul 1999, după o manifestare în stradă a lui Zgâmbău Constantin. În perioada 1999-2005 a fost custodele Galeriilor de Artă din Hunedoara.

În anul 2005 a fost ales vicepreședinte interimar și în anul 2006 secretar în Consiliul director al Filialei Deva a U.A.P. Începând cu iulie 2008 face din nou parte din Comisia Consultativă a Galeriilor de artă din Hunedoara, coordonând sub președenția prof. Fazakas Tiberiu și împreună cu artistul plastic Tiberiu Balazs, programul expozițional al Galeriilor de artă ale Primăriei Municipiului Hunedoara, în strânsă colaborare cu Filiala Deva a U.A.P.

PREMII- DISTINCȚII

1968 – Medalia „Meritul Sportiv” a Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport;

1979 – Medalia Jubiliară Salvamont a F.R.T.A.; 1988 – Premiul II pentru pictură; 1989 – Premiul I pentru pictură; 1999 – Diploma de onoare pentru prestigioasa contribuție adusă la reușita Ediției Jubiliare a Salonului Național de pictură „1 Decembrie”; 2000 – Diploma Radio Color pentru activitatea în domeniul artelor; 2001 – Diploma Clubului Sportiv Siderurgica la a 80-a aniversare; 2003 – Diploma și placheta orașului Argenteuil – Franța, pentru participarea la expoziția „56 artist expozent”;

2003 – Diploma de excelență a F.I.H. pentru activitatea depusă în viața culturală a Municipiului Hunedoara; 2004 – Diploma Primăriei Sebeș pentru contribuția adusă la organizarea și realizarea „Salonului de iarnă” – pictură religioasă;

2007 – Diploma de Excelență și titlul de Consilier de onoare al Consiliului Județean Hunedoara;

2007 – Mențiune pentru lucrarea donată orașului Cellere – Italia – „Museo del Brigantaggio”

2007 – Diploma de excelență a Federației Române de orientare sportivă pentru contribuția adusă la promovarea și dezvoltarea orientării în România;

2007 – Diploma de excelență a As. Provincia Corvina, pentru întreaga activitate ca artist plastic;

2008 – Diploma „Merit Cultural” a As. Cultural științifice Provincia Corvina și redacției revistei „Noua Provincia Corvina”.



ACTIVITĂȚI CONEXE

Redactor al revistei de literatură, artă și publicitate culturală a Hunedoarei „Provincia Corvina” în perioada 1998-2006.

Publică proză, teatru scurt și cronică plastică în revistele „Semne” și „Provincia Corvina”, iar în anul 2000 publică placheta „Râul aruncat peste umăr” – proză scurtă, ed. Timux, executând și coperta. A semnat grafica volumului de versuri pentru copii „Lumea Mădălinei” de Nicolae Szekely – ed. Timux – 2000 și coperta volumului „Zona de refugiu” de Nicoleta Olteanu – proză și versuri – ed. Emia 2001.

Este membru titular al Uniunii Artiștilor Plastici din România din anul 2000. Călătorii de studiu : Bulgaria, Ungaria, Austria, Germania, Franța, Monaco, Italia. Lucrări în colecții din țară, Germania, Franța, Canada, Elveția, Ungaria, Olanda, S.U.A., Serbia, India, Italia.

Schițe de

Dan PICHIU VIFOR

Delta

- Mai spune, de ce te-ai oprit ?
- Nu mă tragi de limba ? Ești cumva de la . . . ?
- Nu, nu sunt de la . . . Vreau doar așa, să știu cum a fost .
- De ce vrei să știi ? Ce-ți pasa tie cum a fost ? A fost . . . Mai ales

Primăvara toate se-nvârteau și parcă amețeam, întâi începeau dezghețurile și veneau apele mari, se umflau apele, luau cu ele tot ce întâlneau și nu era bine prins de pământ sau de sălciile din locurile înalte, zburau cârduri de lișițe, veneau bătlanii, flamingo, pelicanii, primăvara amețeam cum ți-am spus, era prea multă frământare de viață-mprejur, așteptam să treacă apele, să se ducă, să rămână locurile ca-nainte, drumurile nu se mai cunoșteau, nici potecile, și oamenii trebuiau să facă alte drumuri, ei spuneau că tot pe-acolo fuseseră și înainte, dar cine știe, cine poate ști pe unde-au fost ? Primăvara apele aduceau de departe maluri galbene, lutoase, maluri negre, le-aduceau cu ele și le lăseau peste tot, peste drumurile d-inainte, peste poteci, un strat gros care ascundea totul. După topirea zăpezilor, într-un târziu, apele se retrăgeau lăsând bălți mari, apoi tot mai mici mișunând de pești, era liniște, multă liniște, rar bătea vântul primăvara, iar atunci foșneau sălciile și stuful, un foșnet odihnitor . . .

- Este mult pește ?
- Pește ? Mult, cât copaci într-o pădure, peste tot miroase-a pește.

Oamenii, apa și aerul au de departe mirosul ăsta și toate-nprejur, după un timp nici nu-l mai simți măcar, dar de ce nu-l simți nu știu, asta-i una din nedumeririle mele . La început știi că peste tot vei găsi numai pește, se simte izbitor în aer dar, după o vreme, nu se mai simte deloc. De ce oare ?

- Așa am crezut și eu la început, dar nu-i așa. În viața mea au fost o mulțime de lucruri care s-au repetat multă vreme, dar nu m-am obișnuit deloc. Cu mirosul peștelui din delta aceea care părea în totalitate numai a noastră, dar care ne prizonierase fără să știm până când, fără să știm dacă vom mai ieși vreodată, în delta aceea spun, mirosul peștelui a avut nu numai pentru mine, dar sigur pentru toți ceilalți, o specială semnificație. Mult timp după ce-am scăpat am păstrat mirosul de mături, pește și stuf, am auzit

foșnetul melodios al sălciilor concertând pentru noi împreună cu vântul, șipotitul apelor și singurătățile. În cețurile fiecărei toamne toate revin cu o prospețime uimitoare, dar n-ai putea să spun ce anume înseamnă valul de căldură ce mă copleșește ; recunoștința pentru Cel care mi-a asigurat supraviețuirea, pentru natura care și în cele mai geroase zile de iarnă a fost cu noi ? Cu siguranță, prietene, astea și câte multe altele-au mai fost.. .

Hai , să lustruim baiieți !

Când lustruiești o pereche de pantofi, ai tăi sau ai altuia, în situația în care asta este meseria, ocupația din care-ți câștigi bucata zilnică de pâine,patul în care dormi, țigările, banii de discotecă și internet,când îi lustruiești indiferent dacăa te ocupi de asta sau nu, te-ai gândit vreodata că faci o treaba serioasă, că faci un lucru formidabil, capabil să-ți ofere satisfacții depline ?

Este bine să-ți scoți pantofii, economisind astfel o serie de mișcări făcute din poziții incomode, apoi să alegi un loc în care praful sau mirosul cremei de ghetă să nu deranjeze și cel mai bine să nu deranjeze deloc. Dacă locuiești într-un imobil cu mai multe etaje și nu ai, din acest punct de vedere, fericirea să ocupi un apartament la parter, folosind evident scara exterioară, vei fi obligat să folosești palierul etajului tău, evitând orele de intrare sau ieșire a vecinilor, sau balconul, dacă ai balcon. Folosește oricum ziarul de ieri dacă l-ai citit după micul dejun, după dejun sau, mă rog, în timpul zilei ; sau serii ; dacă nu l-ai citit poți să-l folosești necitit numai în situația în care ești extraordinar de grăbit; dacă nu ai un ziar al tău în fiecare zi sunt convins că vei găsi o soluție. Acum fii atent ca mai ales între talpă și piele să nu ramână nimic, după care, trecând din nou peste toată suprafața cu o perie aspră, aplică primul strat de cremă la pantoful drept, primul la cel stâng, al doilea și al doilea, al treilea și al treilea și, în sfîrsit, ca un desert magistral la o masă copioasă , lustrul ! Vei lustrui cu grijă, cu dragoste, fiecare bucățica , tocurile , bombeurile, părțile laterale , mâna ta va plimba peria cu o mișcare continuă, învăluitoare, peste oglinda ce începe să apară ; vei aștepta un timp și vei începe din nou,până când ai obținut tot, dar absolut tot ceea ce se putea obține, adică un lustru fără precedent. Pantofii vor fi cu adevărat bine lustruiți numai dacă faci treaba asta închipuindu-ți că mergi la o întâlnire importantă, foarte importantă, prima ta întâlnire cu adevarat importanta.

Dacă ești lustragiu băiete ai fericirea de a deosebi oamenii după încălțăminte lor,privindu-i de acolo de unde numai tu, în întreaga lume, îi privești, schimbându-le înfățișarea, făcându-i mai frumoși, asigurându-le un plus de șansă în luptele lor din ziua aceea.

Dacă nu sunteți lustragiu, dacă nu lustruiți pantofi și ghetă și cizme, nu aveți, vă asigur, nici un fel de vină, dar trebuie să deveniți propriul

Dumneavoastră lustragiu măcar și, vă asigur, veți avea niște satisfacții nebănuite ; cu siguranță după un timp veți simți nevoia să vă extindeți activitatea (firesc așa se întâmplă deobicei), o puteți face în cadrul familiei fără a risca o schimbare de profesie.

Dacă tu omule,cu atâtea și atâtea disponibilizări și șomerizări, nu mai ai încotro, fă-ți pe furișdar de ce pe furiș, fă-ți pe față o lădiță de lemn cu sertărașe pentru creme și perii, cu două suporturi deasupra pentru tălpi și cu tot ce-ți trece prin cap că ar fi de folos și dacă nu-ți place , stric-o și fă alta (având experiența a două, va fi cu siguranță perfectă), rușinează-te și pleacă din orașul tău, dar înainte de a te urca în tren desrușinează-te și rămâi, rămâi și lustruiește pantofii oamenilor, fii vesel, vorbește tot timpul despre cosmos, fotbal, Tucă, parlament, Banca de scont, despre tot și toate ,căci asta-i minunatul tău rost, măi omule !

Numai după un an sau doi pleacă în altă parte, în alte părți și nu uita să privești în jurul tău cu ochii larg deschiși, în jurul tău și în sus,să privești cu bucurie, cu seninătatea zâmbetelor tale stralucitoare și să păstrezi ca pe niște talismane zâmbetele oamenilor ce se opresc deasupra ta, chiar dacă ei nu ți-au zâmbit de fapt cu toții, unii uitând pur și simplu să zâmbească, iar alții trăind fără să mai știe că oamenii mai pot și zâmbi.

Ii vei ierta și-i vei înțelege.



Triptic Dan Pichiu Vifor

Povestea vieții literare



Sânziana BATIȘTE

Sânziana Batiște (pseudonimul Mariei- Felicia Moșneang) n. Brad, Hunedoara) este poetă și prozatoare, membru al URSS. Într-unul dintre culmele cele mai agitate ale vieții culturale, cel al literaturii, profesoară de română din orașul Brad, ni se dezvăluie prin arta ei poetică pe un răboj al confesiunii înfiorate metafizic, în cuvânt subțiat și cizelat cu migala olarului de Obârșă... Nu departe geo-spiritual de Lucian Blaga, rezonanțe cu spațiul ondulatoriu deal – vale, ritmează cumva cosmicitatea cu o rostire „ de vrajă”, modern- incantatorie, atât „ pașii profetului”, cât și ai Marelui Anonim: umbletul prin lume al Poesiei, facerea și rostirea ei către lume, ori „tulnicarea poesiei”, se reumple ca Gest, de ritualul magic al „ citirii semnelor” și dialogului cu divinitatea, cu sinele – spre a ni se frânge ca pâine a inimii și nouă.

Mai ales în modalitatea lirică implicită, Sânziana Batiște exprimă patosul și dolorismul ardelenesc în stil inconfundabil și parcă sub un con de umbră a unei cosmice stigme, baladesc-mioritice, iar bipolaritatea celui alt mit „ întemeietor” – manoleic, cumpănește liric o cunoaștere de tip filosofic, prin decantarea poetică. Mitopoetic, Sânziana Batiște pare a focaliza – atitudinal, vizionar, - paradgima cioraniană a existenței tragice. Un „genius locco” al stigmei Craiului Munților Avram Iancu, al memoriei îngreunate de propria-i mitologie, nu departe de poetul- filosof de la Lancrăm.

Feminismul liricii ei, contrapunctică asprimii prozelor scurte, retro- proiecții dramatic-sadice ale însuși prozaismului „ epocii” în care profesorul era trimis la câmp să culeagă porumb pentru export, înjosit și astfel, sunt cele două aripi, cea *inefabilă și cea îngreunată, bolnavă, a unei păsări astfel purtate, totuși, în văzduhul unui spațiu- dat, ancestral, după* Condiția existențială traumatizată, poate într-o vindecare, de „ istorie”,... (A profesat în învățământ, acum trăind retrasă în abia înrevăzute „ hieroglife” ale hologramei (textului oglindind Metatextul, ca să parafrazăm un poem al ei. (...). Holderlin spunea „ E lung Timpul/ Dar ce este adevărat/ se întâmplă”... Timpul este marele demiurg, ci nu simpla moarte... Sânziana Batiște este mai mult decât ar ști, aproape prin autenticitatea, prin valoarea literaturii ei, chiar dacă anii s-ar troienit acolo mai altfel, în munții care „ aur poartă” noi cerșind din poartă-n poartă” ... Arderea ei prin cuvântul poetic este desăvârșită.

Inefabilul, imponderabilul, îmbrățișate sub auriu sclipăt de aure, uneori fisurate, însă noima este ceea ce aş numi „o suferință a vindecării” ...Dintre gășcarii grafomani, o, câtă pângăritoare tăcere ! Umbrele căzute ale scribilor de carton din Zărândul vocabulei „Za”..., în pârla cea de aceluiași brand, păduri de vânătoare acum braconate din nou, ...nu îi vor atinge prezența. **(Eugen Evu)**

Opera : Zodia lupilor, 1999; Miei de lumină, 1999, Doine și dore, 2001; (editura Clusium, Cluj Napoca); Dulce Arizona, proză, 2002, Pășunile zeilor, Casa cărții de știință, 2007 , Odaie sub cer, 2007, idem.

Vreau ...

Vreau să-ți fiu odihnă
Demâncare
Patrie nestinselor candori
A copilăriei neuitată sare
Leagăn
Marea scânteind în zori

Flamură zbucnită visului de aur
O corabie cum nimeni n-a avut
Gestul mamei
Taina ei de abur
Și întoarcerea spre țărutul cunoscut

Vreau să-ți fiu aievea
Și-n Poveste
(Înțelepții spun că s-a văzut)
Ei învață harnic tainele celeste
Să deschidă Cartea
De la început.

Hieroglifă

Și noaptea are febră
Se clatină greoi
De(împotriva firii)
O boală rușinoasă
Vomită (cum ar naște)
Perechea monstruoasă
Bărbatul – fruct barbar
Și prada-ntunecoasă
(Eterna prizonieră
De pace, de război)

Pagina îi primește
Flămânzi, setoși și goi
Întipărind în albu-i
de cretă
ca o gheară
Hieroglifa țipătului clară
În veacul ce privește
Cu spaimă înapoi –

Și tace Noaptea
Tace
Adâncă și amară

Încă un pas

Încă un pas
Și-am afla neștiutul-
Locul acela respins și râvnit
Cu ne atrage
Cum ne-nfioară
Cu legănarea-i de fruct oprit-
A nins Timpul peste
Dragostea noastră
Cu nepăsare vicleană
Straturi de mit

Încă un pas
Și-am afla adevărul
Încă un pas
Și am ști
De-am murit.

Pentru când vii

Eu sunt aici
Nestinsă așteptare
În fața lumii iarpsi mă închin
Să mângâi valul
Ce m-atinge-n treacăt
Adânca lui răcoare s-o respir

Eu sunt aici
Nestinsă așteptare
Și fața răsturnată spre cer
Din nou ridic
Inunde-mă sălbatica mea ploaie
Îndepărteze-mi crusta de sare
și nisip
Tălpile mele au primit ecoul
Pașilor tăi
Și știu că vii –
Curând
Cu limpezi ochi și mâini
îngemănate
încet și nesfârșit
pe valuri vom pași

Dumnezeu visează

Dumnezeu visează frumos
Dumnezeu – se- visează
E un noroc nesperat

O minune

Surâde cu teamă
Respiră sfios
Buimac s-azvârle în lume

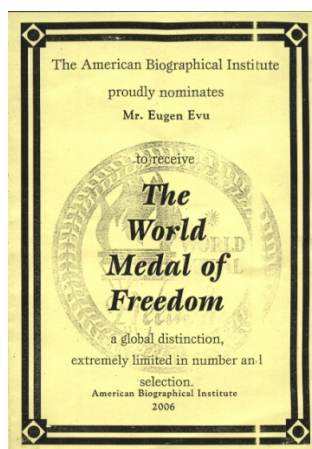
Dumnezeu – se- dorește
De sine însuși i-e dor
Dorul dorului cel fără de nume
Răstignit în trupul cel muritor

Bărbat și femeie anume.

Medalion



Carmen Micu este specializată în Chimie Organică cu titlul de Doctor, în Produse naturale pentru Sănătate și în Sistemele de Asigurarea Calității. Competența i-a asigurat în Canada ocuparea unui post in conducerea unui firme de renume în domeniu. Ca și Dan, soțul ei, și-a extins principiile de calitate la cele de Calitatea vieții studiind Reflexoterapia Kinesiologia, Aromaterapia, Therapeutic Touch și Medicina Orientală. A obținut certificarea in Reflexoterapie și Acupunctura și s-a alăturat echipei Soothe specializându-se în managementul stresului.



*Nimeni nu e profet în satul lui ?
Alte pagini aurii...*

Empatia divina

MAGDALENA CONSTANTINESCU



DESPRE TĂCERI ȘI TAINE
sau VELTANSAUUNG

...Cărțile scriitorilor hunedoreni care „gravitează” în jurul lui Eugen Evu, sunt cunoscute și apreciate, iubite aici, în Bavaria .. Poeți ca Eugen Evu, Olga Ștefan, Elisabeta Bogățan, Elena Daniela Sgondea, Mihaela Gagea, dar și Nicolae Szekely, Constantin Stancu, Raluca Elena

Weber, dețin succesiv Premiul Internațional NOVALIS KREIS und MUSIK sau premii speciale... La cel mai grandios festival din lume, OCTOBER FEST, care ține o lună, sub egida Uniunii Scriitorilor Germani din Bavaria, dl președinte Robert STAUFFER ne-a a sprijinit consecvenț, ani la rând, pentru a face auzite voci de excepție ale liricii române, rostită și în limba lui Goethe, Novalis și Holderlin . Revista Provincia Corvina , oglinda magică a acestei prietenii culturale de ani buni, este știută și apreciată aici, în rândul românilor din diasporă, dar și în cercurile germane și din alte țări. Cu Eugen am editat în tandem două cărți bilingve, „Magnet” și Ferestre fulgerate – Blitzende Fenster” o experiență unică. Din nefericire, fiind invitat la noi când exista încă bariera visei Shengen, poetul a renunțat a mai veni, după șicanele „vameșilor” de la pașapoarte din Sibiu...

Recent, în biserica Sf. Paul , a avut loc o mare întâlnire între preoții români și germani, au avut loc comunicări reciproce, s-a vorbit călduros despre zbaterele noastre , într-o comunicare, deschidere ecumenică, inclusiv sub semnul harului artistic.

La manifestările noastre, poeme române au fost rostite sub reflectoare ori sub felinarele cerului nocturn, același pentru toți, de către actori tineri germani .Avem aici și studenți din România, muzicieni de excepție , suntem binecunoscuți aici, unde eu trăiesc de 30 de ani, după refugiul dramatic cu familia de sub ,, binefacerile ceaușiste ,, ..Cu Eugen, cel ce trăiește acasă, în Transilvania lui, pe munții lui împăduriți de poeme, de prietenii lui literare, menține o relație absolut unică, ne cunoaștem profund, însă numai prin faptele noastre literare..Iubim revista și iubim cărțile voastre, așa cum și voi luați seamă la ale noastre .Ne-am înțeles ignorând nemiloasa depărtare.Poemele lui Eugen Evu au răsunat recent din nou, în mijlocul literaților germani, invitați la Cercul Literar NOVALIS...Elogii cuvenite au rostit reprezentanții Uniunii Scriitorilor Germani, președintele Robert Stauffer, pentru prezentarea de-a lungul anilor a literaturii române, a tinerilor, pentru sacrificiile noastre pe altarul Artei.

Recent, am fost distinsă cu Diploma de Onoare și mare prietenie dintre România și Germania, acum, când eminentul președinte al U.S.G., după două mandate a câte șapte ani, se va retrage , încheind oficial activitatea prodigioasă. Mentis jubilatio !Căci scriitorul nu se retrage, ci va fi retras, el arde până la vama coborâtoare din lumină. Acea lumină, Cealaltă Lumină, pe care nu o vedem din cauza celei palide, solare ...Căci, la antipodi, ,, **stelele ard și în plină amiază**” (E.E.) Ne lăudăm aici cu poeții hunedoreni, dar și cu alți români, care răsună în boema literară germană, ne traducem reciproc, zburăm sub semnul „Empatiei Divine ,,...Noi suntem ai vremii noastre, totuși, ci nu din ramura lui Trismegistos, nici Solomon, nici Nostradamus, suntem acel ,, strigăt care vorbește ,,Nu suntem, ,, ultimii sacerdoți ai barbarilor ,, , care țineau minte zeii civilizatori, îngerii căzuți, fraternizând poate cu oamenii, inițiații de demult, de care vorbește Umberto Eco. Suntem strigătul care cântă, suntem orfici , apollinici, suntem sub mantia de lumină a apostolatului , nu colorăm tenebre , ci ne uimim în transparența vitraliilor semantice, ori în curgerea melodioasă a cristalelor

Suntem poeții mulțimii de la baza piramidei , iar vârful acesteia este și subteran ! Vorbim „ în dodii”, cum spun oltenii, dar Doinaș definea asta scriere oraculară.” La Eugen Evu, poezia odată rostită, devine unică și esențială...De parcă se rostește un Oracol” (Familia, 1971, Toate Iubirile, Facla 1974)

Noi am luptat aici să facem știut mai bine **sufletul** poporului nostru, român, prin arta poeziei , în primul rând. Actori germani au recitat aici magnific poeme de Evu și ale mele, în care el afirma că arde unic melosul dunărean, ritmurile baladești ale doinei de jale..

Această luptă aliată, frumoasă și grea, este sub semnul filozofiei libertății prin unică voință, a lui Kant, Rudolf Steiner și alții. Iar Novalis ne este îngerul, căci el a fost Marele Romantic.

Suntem în interiorul magic al concepției și perceptibilității kantiene despre lume, WELTANSCHAUUNG – natura lui dublă- spiritul „ liber „ceea ce omul și-a însușit la început – Vox Dei, Vocea lui Dumnezeu – preia el acum, ca putere independentă, numind-o Conștiința-în interiorul său ...

Monismus- după Kant – Puterile lui nevăzute și văzute (unora), ființa lui metafizică există prin el însuși. ...Soția lui Einstein a fost întrebată dacă înțelege teoria relativității.”Sinceră să fiu nu ! Dar îmi iubesc și înțeleg bărbatul și îmi este de ajuns !

Mai presus de corpul causal se află corpul astral, care emană energie și lumină.

Toată nemiloasa depărtare fizică, geografică, este plină, reumplută „ magic „ de această forță și inspirație (poate și respirație) Dumnezeiască, fără constrângere psihivă...Cu scriitorul , marele nostru transilvănean știut în multe alte țări, deține o comunicare tot mai clară, de o limpezime ce „sărută” astralul și foarte aproape de Înalta Instanță. Împreună, am editat două cărți unice, bilingve, dar am și făcut bine –cunoscute vocile lirice, mai ales ale tinerilor din țară., din Hunedoara, București, Pitești, Arad ...

Aici , în Germania, suflul dramatic, apocaliptic, se resimte diferit, însă de aceleași forțe malefice este vorba în lume. Noi ne ridicăm contra lor, asaltați diferit , însă cu aceleași cutremurări Ce par să nu se mai retragă, dinspre amenințarea socială, existența, viața grea a celor ce scriuși trăiesc în idealurile Artei ..Pathosul nostru este profund motivat și” noi nu ne lamentăm, ci ne exprimăm”, cum spunea un mare poet.Noi am numit „empatie divină” acea stare de ardere consonantă și rezonantă cu ceilalții, cu semenii de oriunde : este o suferință, dar și un har, o bucurie, una isihasmică , cum scrie surioara Ina , cum pictează fratele Romulus , cum o trăiește în mod unic Eugen Magicianul din Ardeal, și Cassian, Ioan, Mariana, Gabriela, o întreagă mică pleiadă acum Răsărind peste munții Limbii Române... „... Între noi, ne cunoaștem și ne re-cunoaștem. În Germania falnică de altădată, nu mai există acea ardere enormă din care au izvorât, prielnic, marile spirite civilizatoare .

Eugen îmi scrie că, auzind și el de la Mariana Gardner, româncă eminentă din Anglia, la Bacău, mormântul lui Bacovia și cel al fiului său, sunt în paragină...Aud că poetul hunedorean Dan Constantinescu- Nicoară, mort aici, la Freiburg, în exil, are un mic mormânt în străini, pe care soția se zbate cumplit să-l repatrieze, iar prietenii literați să-i repatrieze opera, românească, foarte merituosă pentru țară.Dan a fost în casa noastră de aici, era un desăvârșit simțitor al germanei și Rilke, Trakl, Lasser Schuler, Enzesberger, au fost impecabil traduși în România...

Memento Mori ...În Germania , mase uriașe de oameni din toate țările năvălesc , e ceva de neimaginat ...Șomajul german contra forței de lucru ieftină, derizorie pentru cei de aici,și tensiunile de consecință..Impozite explozive, taxe peste taxe, ca și la voi, dar resimțite aici echivalent cu costul de aici al existenței. Oktober Festul celebru, tinde a fi o junglă de zgomote, alcool, infern , trupe de poliție supraveghează ceea ce altădată ar fi fost absurd. Să ne mai gândim la coșmarul lui Orwell, care scria în romanul său : „ Viitorul este o față peste care trece o grea cizmă”...Fenomenul invers, al migrației germane în lume, este ceva anormal Dar terorismul care se lățește, fățiș, brutal, sau disimulat felurit, este normal ? Ce rol are arta în calea acestui flagel ? Digitalizăm și ..astralul ? Se vor ciocni Galaxia Gutenberg, cu Galaxia Internet ? Ne vom cyborgiza ? De ce ne îngroșăm vocile ? Încălzirea globală aduce răceala unei noi glaciațiuni, deja a sufletelor, a nevoii de uitare? Eugen Evu scrie undeva de fericirea ființelor cele „ fără știre de propria lor moarte”... În lume are

loc oare o nouă modificare a condiției umanului, una despre care savanții spun că aduce luminescență a corpurilor, lumina rece a îngerilor? Se vor clona bogații ? Unii miliardari au cerut să fie decapitați post mortem și conservați criogenic ! Mausoleele noilor zei ? Sarcofagele frigului? Ce sau cine va zgudui planeta în 2012? Ce mutații vor surveni dinspre evenimentele astrofizice? Va fi acesta Îngerul Nenumărat(Unnumrierter Engel,) cum îl numește poetul nostru Eugen Evu ? Vedem ce-i în lume. Dar parcă vedem altfel ce este și în noi, poezia vede ... Între noi, empatia divină și stigma Vinei Cerului ...



” Eseuri cu picioare reci”, sau nemetafora ...
Per pedes apostolorum

*În Munții Poiana Rusca
La Poienița Voinii 2009 April
documentându-se pentru „Esuri cu picioare reci”...*

Munții Alpi se scufundă din an în an în adâncul pământului, ca și la voi, se surpă duși de ape, indundații, vaiere, devastări : este izbitoare legătura dintre comportamentul om- natură, iată cu-adevărat semnele ...Suntem la jumătatea mișcării precesionale a planetei, soarele va arde acolo unde altădată erau ghețarii, nu vom mai avea patru anotimpuri, ci două, extreme...Și în interiorul omului, al psihicul său, care este enigmatic în mare parte, au loc catastrofe ...Aceste uriașe migrații, convergente ori divergente prefigurează oare fenomenul unei viitoare, inerente, alte galacțiașunii?

Iată ce trebuie să preocupe, fiind conștiințe iluminate, trezite spiritual, poeții, artiștii, cei ce exprimă dumnezeirea din om, opera divină.

Îi mulțumesc lui Eugen pentru constanta lui prietenie literară, pentru participarea lui deosebită, inimoasă, la toate probleme sociale și politice, ca om , ca scriitor liber, mândru pri n firea sa din străbuni, venind dintr-o veche spiță a marelui arbore carpatic. Văd și mă bcur de toate însușirile lui, date de Dumnezeu. Puntea magică poezie-grație- favoare, care ne caracterizează și ne aparține fără-ndoială este ca o noblețe cucerită prin merite și iubire de semenii noștri de oriunde .

Pot fi acestea , prin dăinuire și luare-aminte sensibilă, scuturile noastre de apărare contra Răului dezlănțuit între noi, în lume. Îl rog pe EugenEvu să dea glas în felul lui, în continuare, acestor unice taine (dar și tăceri care vor ieși să vorbească ..) –mulțimii, nouă înșine...Suntem oameni creativi, creativitatea este har divin pentru om...

Alături de fiul meu Michael Schlesak, vă sărutăm prin cuvinte, dorind o Reînflorire spirituală peste încercările ce ni-s date. Acea înflorire nuanțată metaforic de Magicianul cuvântului care este el: „: succesivă în sus, ca a gladiolei pe trestia...gânditoare „ / Și cu purpura Macului Roșu, în lanul copt, parcă visat de Van Gogh .../. **Munchen - Bavaria)**

Despre poemele prozatoarei Raisa Boiangiu



Dizarmonii

De la debutul cu „Zantiala, fiul pământului” - 1982- carte destinată tineretului școlar, în scurta eră a protocronismului cel dezavuat - nota bene -de Nicolae Manolescu drept „confiscabil propagandistic”, recte cel oarecum resurect azi, via Napoleon Săvescu ș.a.- și până azi, 2009, cu poezie, ca o „o altă față a creației...”, Raisa Boiangiu a marcat itinerariul invers al unui destin fără acalmii dar nici dezastre- oricum, neevocate în niciuna din romanele ei; toate acut auto-referențiale, toate impregnate de biografic. Au urmat alte șase la număr - o „călătorie împreună origini”, sau o „fugă neterminată”, în fine, una „a sfâșierilor”, spre a depăși recent „splendorile agoniei”... Și iată cartea unică a ei, de poeme (!) „Dizarmonii” – de la tinerețe până la bătrânețe”...

Știam demult că scrie și poezie, ba chiar eu am îndemnat-o, recent, să adune totul într-o carte în care să se „arate” și altfel. Pares-se că Raisa Boiangiu esențializează – și bine face, - o structură sufletească când generoasă, când severă, sau doar austeră, lirica ei reușind să depășească excelent ridicolul atâtor grafomani și sfertodoști, ce ne înăpălesc devastata „viață literară” post-provincialistă pentru ei.

Sintagmele invocative de mai sus, dintre ghilimele ale frazei mele sunt explicit *titluri de romane* ale Raisei Boiangiu.

O atare retrospectivă este izbitor de pragmatică, relevând o memorie mitologică, a existenței parcă sub o stigmă- determinare- șir al consecințelor din „illo tempore”- desigur regresiv catharsică – și (sau) exorcizantă, o regresivitate în acea memorie (datum) într-o duminică, cel puțin, față de sine și neînțeleptul lumii- prin actul însemnării... Teritoriul străbătut pe un traseu al Strămutării (evocat în unele romane) de undeva din Moldova ocupată, spre un alt țărâm, cel al supraviețuirii, în – vai- anii stalinizării Hunedoarei și ai delirului propagandistic proletcultist, s-a vădit însă unul al exodului dirijat cinic, cu așa- zisul Trenul Foamei, care a debarcat strămutații în Ardealul –țintă al sovietizării: acolo unde eu eram un școlar al primelor clase, iar Raisa Samoilă(Boiangiu), mi-a fost profesoară de ...limba română. Un exil de fapt, – dincolo de spațiul realului „bine temperat” – în expatrierea sa de dincolo de Prut, dincoace de Mureș. Unul al scrutărilor, devenirii, rodirilor sau eșecurilor, un drum spre sine : ab origine, cum va mărturisi această carte. Chiar dacă prozatoarea a orchestrat variațiuni pe o aceeași temă, viața ca o moarte cu încetinitorul, sau purgatoriul rece, indecis, al „dumeririlor”, ea are în toate scrierile epice obsesia terifiantă, de o luciditate ce se dezlănțuie în „delirul” unor paroxistice strategii de speță „surrealistă”, în stilistica ei borgesiană, a datum-ului, ca fatalitate. Numai că acel Amor Fati din extremis, temperamentul ce trepidează între Eros și Thanatos, sau dacă vreți, între Agonie și Extaz, sporește mereu Conflictul eu-ceilalți- lume și apoi reductiv : eu-eu, făcând demonstrația temei Călătoriei înapoi, ca viață, spre origini. Romanele sunt astfel niște ritualuri labirintice, Raisa Boiangiu oficiază ceva, desigur smulgerea din „bântuire” într-o dorită mântuire, desigur, Sensul, rostul existenței ca o „pregătire a morții”. De fapt a retragerii consolată (?) din „lume”, ci nu prin „nelumire”, probabil întrevăzând- sperând suferințele (naturii) ca simptome ale vindecării. (De a fi într-o rodă – noimă ambivalentă masculin – feminină.) Numai

că poezia se vădește un summum al revelației, după înverșunate și devastatoare căutări, anume a neantului, al aneantizării, al deriziunii noimelor existențiale. Asemeni lui Gaugain, a căuta un sfârșit prin regresivitate în paradisiacul sălbatic ... al memoriei ?Obsesia numelui, ca botez- semn, deschide amar- epifanic prima ei carte de poeme, evident titrată aluziv la eposul arhaic, antic: Tinerete făr' de bătrânețe", parafratic „ de la tinerete pîn' la ...". Raisa Boiangiu respinge astfel relicele fetișizante ale unei soteriologii mai degrabă eclectică, revenind la duritatea enunțului asupra alienării, a înstrăinării, și, de fapt a ne- regăsirii. Chiar dacă știm din cărțile ei că nu a existat acel „ paradis pierdut", al copilăriei, nici călătoria în sensul- parabola Cohelo-iană, (Alchimistul) al „ mitului personal, al fiecăruia, poezia sa pecetluiește acest „ drum invers" cu o troiță colorată cu metafore: peste 260 de pagini și cam tot atâtea poeme. Șirag de mărgelile colorate, mai toate cu negru luciu, pe care probabil în paralel cu munca acrobatică a prozei, le-a ales și le-a șlefuit – poate cu unele reveniri pe texte vieți, cândva mai exuberante, mai estetizante, ca să ridicce acest stâlp de cuvinte....Nu metafora biruie, nici măcar aceea ce întrețesea mereu epica sa, ci încrustarea rece, sieși nemiloasă, conotația la meditațiile și interogațiile unei culturi literare remarcabile, contopită cu experiența proprie. Enunțul devine al eseului despre eseu, al încercării de a redefini explicit ceea ce descătușează tensiunile metafizice:

„ Numele meu s-ar vrea Inventor: mirare a interiorității/ refuz al certitudinii./ Numele meu s-ar vrea Tăcere:/ vagă plutire în exterioritate,/ acceptare a vidului/ cu acel cod prim al/ exprimării pure"...(Numele meu, pag. 7).

Nimic mai retro- spectiv și evident mai actualizat ca enunț rezumativ al Călătoriei inverse. Însoțirea cu Timpul, de fapt împotrivirea, sau nepotrivirea.

(Instabilul, relativitatea în toate, refuzul certitudinii, voga plutire esoterică, aneantizarea ca acceptare – recunoaștere a vidului- etricului , - însă, atenție, aceasta numai „ s-ar vrea"! Echivocul mistuie constrictiv(sub semnul condiționalului („ s-ar, dacă, adică nu a fost să fie...)) ceea ce Raisa Boiangiu concludă : „ Numele meu s-ar vrea Măiastra/ poate că totul abia se naște/ din corpul infinitelor dizarmonii" (idem).

Suntem cu acest poem – motto atemporal, la început și la sfârșit. Aluzivul renașterii din propria-i cenușă(Măiastra, recte Phoenix) – nu lasă dubii. Hiperluciditatea este a spaimei existențiale, a aneantizării, iar plonjeul în abisal este icaric disperat. Întoarcem fila și ..surpriză ! Raisa Boiangiu, vrând a defini dual entitatea, se ...autoparodiază ! Procedul este unic în poezia română! Să fie deranjul că numele d-ei de botez, peste Prut, este rusesc? Ar fi prea simplist...Mai degrabă decodăm aici frustrările feminismului și ale condiției gospodinei ca femeie cerebrală ce resimte scrisul ca un al doilea „...păcat originar ? Autopersiflarea o fi curativă ? Stupefiant a fost pentru noi un recent moment al poeziei unei duzini de femei și bărbați editați de M. Pândaru într-o antologie...Cei 12 concitadini pensionari, majoritatea trecuți de 70 de ani, și-au citit fie *aformisticele* învățături lirice, fie epopeile, fie psalmii, cu o incomparabilă junețe optimistică ; verva cu care între acești simpatici congenari pentru care a scrie este un hobby, a fost la vârf când doamna Raisa și-a făcut numărul , fermecându-se singură, ca și pe noi...Și deodată am înțeles ceea ce sper să mă apere pe mine de mine însumi, când voi fi la anii lor. Ceva ce nu are legătură nici cu „ numele poetului", nici cu cetatea aceasta apocaliptică, anume că apostolii ei sunt acești înălbiți care afirmă că în regimul trecut au fost marginalizați (unii dimpotrivă, n), - sau nu au fost membri de partid (unii din contra!) – așa că acum sunt en vogue electoral (nițeluș) și vor să fie ascultați, ba chiar iubiți. Păi de ce nu ? Ba chiar am dat sfatul sincer să unora care despre amor vorbeau, să își refacă viața, niciodată nu e prea tardiv ! Să ne urnim a ne uni singurătățile – căci „ românul s-a născut poet", și tot așa va muri, din pieptu-i de aramă.

Dar să revenim la poezia romancierei Raisa Boiangiu:

„ Numele meu s-ar vrea Sucita/ de ce nu Alba lux" marcă de mașină de spălat, n.)(de ce nu Ileana Cosânzeana/ de ce nu Mașina de cusut?

Numele meu s-ar vrea Avida/ de ce nu Mâncăcioase de atomi" perfect echilibrați (cu același număr de ion pozitivi și negativi/ de ce nu Ionizata ?! (pag. 8).

Ecce cappo-d-opera, infinit superioară obsesiilor porno a la giorno ale așa zisei „ generații postceaușei”. Autopersifflarea de acest tip este negreșit una plină de duh – nițel eliticist, nițel sardonice, dar frust pe ici pe colo prin părțile neesențiale : adică șarmant, mon cher ! Inteligenția de față, dar mai prin spate, un pic geloasă, (doamna Misir, doamna Fartușnik, ba chiar și distinsa candid- dată cauzei politicești, cum și liderii mai bărbați ai noii mișcări literare vechi și energetice din orașul de pe Cerna) – vor primi aceste deloc geloase observații cu ștaif mai degrabă autocritic pentru subsemnatul, cel mai neînsemnat dintre dlor !

După acest postludiu care îmi este explicit un „ cod” auto- psiho-terapic : al rupturii interioare, o neacceptare a Condiției, voi observa că Raisa Boiangiu derulează pagini de egale cu ele însele poeme pre- definite *Dizarmonii*. Așadar hiperlucide –și hiperludice- fițe de auto-observație „ care evident au efect catarsic pentru ds-a. Aritmiile” acestui volum nu constau în oarece disfuncții ale unității, ci în montajul, clișeul ingenios, actual, al unei „ puneri în scenă anume , dacă nu cumva avem o eroare de editare...Paginile 7-9 se repetă întocmai ! Dacă este o eroare de tipar, atunci pare o ..făcătură”. Înainte de a ritma totuși „ aritmiile” lirice, autoarea se autoironizează parcă spre a ne proteja să nu ne contaminăm de terifianta tematică a unei depresivități nocturne-insomniace, evocându-l pe același Borges- Orbul. Cecitatea este însă un atribut al naturii (oarbe) care ne mistuie, în care ardem, cu „ splendorile agonice” ale disoluției, ale eneriilor consumabile. Însă până „ atunci” „ am o minte de centaur/ de centri-fugă/ am o minte de dat și de luat/ se scâlșdat și de îmbăiat” de uscat la soare și la/ vânt și de reînsămânțat./ Îmi trebuie rădăcini adânci// înfipte bine, semințele să crească)/ în pământul multi-parfumat. Vreau să rodesc!”8 pag. 9 bis).

Subtextual, prin procedee ludice, calamburești chiar, Raisa Boiangiu apelează frecvent la subrefugiile textualiste, într-o semiotică pseudo- cabbalistă.

Din poemul sus-citat, decodificăm negreșit acel vis de început al „ Zantialei, fiul pământului”, probabil pe atunci o relictă precreeștină a Fiului omului (...?) –
- „ copilăria omenirii? Sensul arhaic al mamei Geea – zeița Venus crea fertilă, condiția matriarhală? Cultura mito-poetică a Raisei Boiangiu străbate toate romanele ei ca să caute acum un estuatr amăgitor în micul pronaos al Aleanului ?Raisa Boiangiu simte, vede și scrie filosofic, așadar o receptăm în cheie filosofică. Am dezavantajul de a o fi cunoscut încă din a mea copilărie, când mi-a fost dăscăliță. Ca atare aceste considerații psihanaliste îmi sunt irepresibile. Calea literaturii este una hologramică, este calea Ființei haideggeriene.

Iată, la pagina 128, ironia fină- amară a femeii des/ cumpănite, sceptice, dar nu răutăcioase: „

Scrieți, voi fetițe,/ cu scurte fistiție/ scrieți/ nu ședeți în cochilia/ voastră de primadone/ vipuri...”Raisa crede în rețeta femeii cerebrale? Mai degrabă, cu maternală- pedagogică (sic, n) malițiozitate, le dă sfat să poetizeze lumea, spre a suporta condiția.

Însă nu : „ Fără dulcea povară/ a scrisului/ frumusețea voastră/ n-are tăria aromelor/ amețitoare/ sunteți siple obiecte/ decorative/ care la o ușoară cădere/ în smoala parșivă a/ încornorațiilor/ vă dezintegrați..”. Povața este sentință, dar și îngăduință, este a fostei profesii, dar și a artei proprii.

Raisa Boiangiu alternează „ aritmiile” apoi, revelând abisalul, nonsubstanța, dar și ciclicitatea prezumată a reîncarnării, situându-se anume în „prag” ,adică la o vamă a meditației pre-transcedenale : „ Pe prag privesc- neant, din care ne vom ivi/ iar și iar- vietăți ale acestor lumi (atenție, pluralitatea, dimensională, n!) ...atât de apropiate, *băgate în noi!* (subl, n) ..atât de îndepărtate- puhoi/ pe prag încercând să fim/ că poate așa vom găsi/ eternitatea/. Ferindu-ne de cutremure/ cu adierile gândirii sibiline”.

Evident, acest poem – anunț- sentință, (pag. 129), este Ars poetica Raisei Boiangiu. Micul ei testament.

„ În acea clipă puteam/ să dispar,/ să ajung lângă tine/ să fiu acolo unde/ ești și nu ești/ Să am zbor și/ poate și aripi/ sau să pier în/ altă parte” (În acea clipă, pag. 132)

Voi opri aceste simple considerații, lăsând cititorul să prindă de fapt sensul întregii cărți de poezie a unei prozatoare, carte cu nimic mai prejos ca mod de elevat de exprimare, din ultimul poem (167), inserat de Raisa Boiangiu în același stil eseistic, de montaj, sau dacă vreți teatru – seminar:

- Unde –ai fost tu, cu poeziile tale?
- Unde am fost: am fost cu ele, le-am scris.
- Și de ce nu le-ai arătat lumii?
- Mi le-am arătat mie, pentru mine am scris.
- Nu te cred, asta e fățărnicie.
- Nu, nu-i așa, e o altă atitudine:
- A fi întru poezie și atât..
- Și acum o trădezi ?-
- Da, e o formă de trădare. Ies din ea ca să intru în lume.
Acum citez să o dăruiesc și altora.”

A consemnat Eugen Evu

Medalion

Aurelian SĂRBU



...”Singurătatea” acestui poet este de fapt o *singurăciune* cu sinele. Psihanalitic, scrierile lui sunt auto-psiho-terapie socratică, într-o manieră actualizată mereu, ca „ sentințe „ proprii, oraculare. El „ sculptează” fiecă vocabulă, chinuie și sforțează re- geneza unui obsedant, devorator solilocviu . Metafizica liricii lui are atingeri nu doar cu Blaga, ci cu Jorge Guillen, Ion Barbu și mai recent, cu marii mistici ortodocși. Cărțile sale sunt „ pietre pentru templul” său. Singurătatea – temă obsedantă, - este însă contrazisă de propensiunea pentru cooperare culturală, pentru comunicare elevată, de unde rezonanțele cu ...noua Agora, trepidante.

În fine, publicistica și asumarea îndelungată a omului care scrie în Cetate, lucrul de redactor literar, scrierile critice, sunt însumate parțial în a patra sa carte, „ Infidela clipă”. Consider că meritele sale culturale îl recomandă de la sine a fi primit în Uniunea Scriitorilor.”

Matapoetica

FLORENTIN SMARANDACHE

Gallup Institute U.S.A.



Of! Mexico City

balada lui ermizeu

printre nori, multime fuzzy, într-un spatiu banach greu cu-axiome inductive înfiinta un ermizeuaninând pe o spirala curba gradientul trei fara masa ci vâscoasa-n teoremi si ptolemei semiaxe împietrinde si-un nucleu amfioxus cu figuri endomorfiste la marginea lui isus înfiinta un ermizeu apollon al lumii rege printr-un tensor corifeu si-o comutativa lege când un grupoid sporadic rau si unimodular conspira sa deturneze formula lui hadamard atacând în serii taylor la distanta hausdorff lovind cu anamorfoze poliedrul holomorf elemente din cetate cu un singur logaritm ridicara-n perimetru teoria lui guldin ca torsor de aparare ecuatie laplace si închidere convexa în careu magic lucas tulburat prin cuadratura circumscris de furie dezvoltând în baza p analiza fourrier ermizeu batrânul sinus arzând ca un gând dual în mecanica hamilton cu spectrum rezidual din asediul loxodromi scoase inversorul hart si-ntr-o geometrie riemann puse punctul lui brocard pe fascicolul de drepte nomograme si vectorirezolvând o ipoteza în materii de functori topologica strânsoare forta dintre 'nalt si vulg la un cer foarte concentric printr-o regula sarus

Florentin înscăunat împărat la kitai

Eugen Evu

Nostalgii pășunite

Oratio

Trage-ți orizontul peste mine
Iarba pe aici mă încolțește
Simt mirosul subacvatic, vine
Ca un duhnet animal, de pește...
Marile preluci din munții mei
Le-au prădat, tăind și perspectiva,
La Zeicani, la Densuș și pe Strei
Toate au un nume „ Clopoti-va”!



2008. Soarele de Andezit, spart de uitare ...

Nouri mincinoși și mana morții
Parcă ies din muntele ascuns
Nu știu văgăuna e a sorții
Ori a altui hău, de nepătruns?
Mai răsun cumva dinspre pădure;
Dinspre Hermeneia, vreau să spun..
Trageți orizontul peste mine
Cu miroasna florilor de prun

Și să vină auriu- rotată
Mari de Floarea Soarelui câmpii
Din Banatul cu bătrâni la poartă
Și nemăritate nebunii.

Oratio vechio 2

Scuturam de mană cerii
Sus, pe coasta lui Avram
Cărăbuși de-arama- mierii
Zumzăind strivitu-i-am
Nucul cel de ani o sută
Îl băteam toamna cu bâta
De omizi și iască slută
Curățându-le ursita



Povestea vieții literare : Scriitorul pădurean Ion Siminic Scorobete la 62 de ani, văzut de peisaj (foto - Eugen Evu)

Moșul număra –n inele
Arsul stelelor amnar
Au, scânteia vieții mele

Azimet invers, barbar !
Inimă, din soare vreasă,
Ce mai cau prin melopee?
Storci amurgu-n rece teasc,
Beau din pumnii tăi, femeie

Oaspete al poeziei noastre



Anthonia AMATTI

„ Viața e atât de surprinzătoare, încât adesea îi uiți negrul și griul și ierți vicisitudinile care ți-o întunecă. Unele bucurii ți le faci singur, ca o manifestare a liberului arbitru ...

Altele țâșnesc pe neașteptate, scânteind o clipă- un exemplu e reîntâlnirea cu poezia dvs,- a cărei fană sunt demult- într-o revistă la care era mai greu de presupus că publicați (Astra , n.). Revederea unor situri a fost pentru mine un balsam și o surpriză pentru soțul meu. Am fost la Geoagiu (Germisara), am găsit oameni de omenie pretutindeni și am vizitat Hunedoara și Geoagiu Nou.

Mai ales la Ghelari, unde în catedrala pe care n-o văzusem încă, m-au întâmpinat portretele mătușii mele, (sora tatălui meu) și a unchiului Florea Nerva- onorați cititori...

La Orăștie ne-a plăcut foarte mult – la liceul „Aurel Vlaicu” au studiat toți frații tatălui meu.”

Cu afecțiune și admirație, prof Mioara Nicolau(Anthonia Amatti),

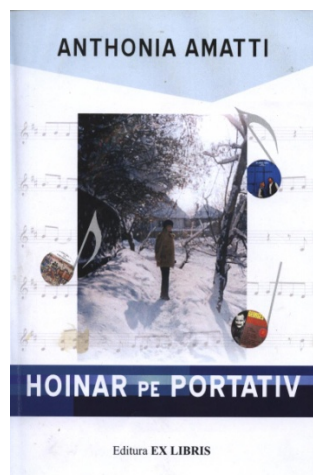
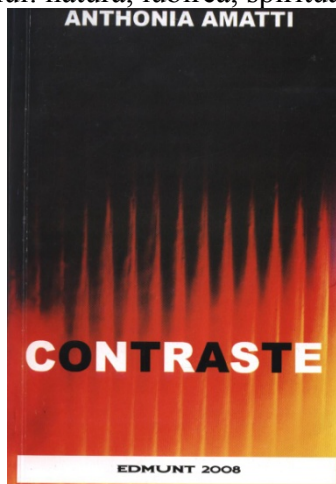
Brăila, 2.03.2009

Mi-am permis redarea acestui fragment dintr-o scrisoare ce însoțește alte două cărți ale poetesei Anthonia Amatti, deoarece transpar fugăr clipe ale anilor 90, când două din cărțile dsale au fost o surpriză agreabilă pentru mine, recenzându-le în revista Provincia Corvina....A unei zone geo-culturale și spirituale căreia , voila, îi este rezonantă și ființa, și poezia. Pregnante ca și în întreaga-i scriere, transpar rămuroase rădăcini și vericale coroane ale unei paideume pe care metaforele ei o redau, ca întrezărire de mister și revelație, cuvântului scris....Unul impregnat de plasticitate, și în egală măsură, de melosParcă această poezie îmi este și esoterică, însă și gesticulație ritualică, mantramică, suind în psalmodie „modernă..”. Arpegii, cromatie, catarsis, freamăt inefabil...Și între cei numiți, parcă absența lui Aznavour, prudență a unei tandreți ce ocrotește ? Oricum, nu constat livrescul, ci, dipotrivă, lirica unor afecte ce ritualizează, delicat, rostire și tăcere într-un pronaos al Naturii, unul purtatÎntr-adevăr, om încerca să ne vorbim în apropiatul meu suiș ghelărean, poate în Mai, când liliacul va înflori, iar Privighetorul va cânta ...

Înțeleg că fiind titulară a UR, domnia sa este în pragul celei de a șaptea cărți. Celor două arătate aici, „ Contraste” și „ Hoinar pe portativ”, voi avea bucuria de a le recenza în revistă. A daug câteva alte mărturisiri ale Anthoniei Amatti- regăsind agreabil pseudonimul ce trimite la arta lutierului, fraze ce exprimă complementar scrierile lirice de un pregnant colorism și o muzicalitate interioară aparte, explicitare sinceră a unei empatii rare.

„ Unele versuri , celebre de altfel, mi-au dat idei, pe care le-am fructificat în manieră personală, transmițând prin vibrațiile mele atmosfera relevantă de celebrități ale genului, poezii franțuzești cântate, în vechea tradiție a truverilor, trubadurilor și menstrelilor.

Ca profesoară de franceză, am fost și sunt sub influența cântăreților celebri – Edith Piaf, Joe Yves, Dalida, Brassens și alții... dar și a literaturii de rigoare- Esenin, Minulescu, Prevert....Sper ca versurile mele să contureze un mesaj în favoarea credinței, familiei, atașamentului pentru valorile perene ale omului: natura, iubirea, spiritualitatea”.



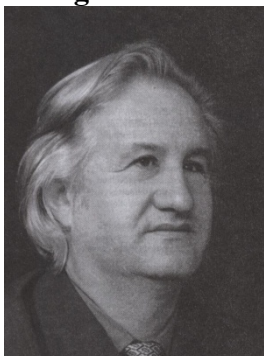
Coincidentia oppositorum ?

Într-o altă oarecum acrostihică mărturisire, Anthonia Amatti definește ars poetica sa alchimic :

„Concentrat de yin și yang, de energii solare, venusiene
Consistentță modelată din opoziții
Cărămizile materiei unind pozitivul cu negativul,
(Ce-am fi noi dacă nu am fi animați de duh?)...
...Contradicții perpetue între credință și îndoială
Acesta este OMUL, zămislit după chipul lui Dumnezeu...”

Convibrații

George VULTURESCU



Tratat despre ochiul orb

- f r a g m e n t -

Peste lume se rotește un Ochi Orb
Ca un roi de albine cumplite
Ca un nor radioactiv gata să crape,
Ca o spaimă a beznelor izgonite din bezne.

Iată ce vede Ochiul Orb:
Un vultur stând pe obesliscul
Din piața orașului,
Pe clădirea primăriei stă un alt vultur
Pe geamul paracliticului
Pe dugheana din parc
Pe terasa cafenelei
Ghearele lor strâng piatra statuii
Pervazul ferestrei, cărămizile terasei
Se încolăcesc până cuprind întregul oraș.

El tace, îl simțim doar cum ne-a atins o clipă
Cu duhoarea găurii sale cumplite,
Cu un solz de animal gelatinos,
Cu o unghie încinsă.

Iată ce se mai întâmplă în Ochiul Orb:
Fântânile aruncă deasupra vise de înecate
În textul unui poem neterminat se sufocă
O femeie ca într-o grotă prăbușită
Cad păsări peste oraș de parcă s-ar surpa
În cer narcisi
O lumânare de sunete arde-ntr-o carte pe
Noptiera muribundului.

Ochiul Orb este acolo, impenetrabil,
Nu cheamă, nu strigă.

Tremuri. El este deasupra, la dreapta, la stânga,
Este împrejurul tău
Ești și tu o parte din el,
O parte cu care neantul lucrează,
Atacă, se infiltrează în oameni,
A crescut enorm
Pe excrementele fricii noastre,
Pe coșmare, pe strigăte. Ochiul Orb
Ca un nufăr negru.

Numai cu noi suntem:
Cu
Ochiul orb.
(.....)

Lucian GRUIA despre ...**George Vulturescu**

– poetul satului destrămat

George Vulturescu a fost etichetat drept poet citadin prin excelență. Nimic mai fals decât această aserțiune. Citadinismul său este doar o mască. În străfunduri, mentalitatea sa este țărănească sadea. El scrie încrâncenat, înverșunat, scrișnind din dinți, cu efortul cu care se ară pământul, se prășește pe arșiță ori pe furtună, între fulgere și trăsnete. Vom susține părerea noastră cu exemplificări din cap. III Cârțițele, ieșind din lut, al volumului ORAȘUL DE SUB VARUL PEREȚILOR (Casa de Editură “Panteon”, 1994). Poetul provine din lumea țărănească și nostalgia satului natal se simte pretutindeni. Acum, după arderea etapelor culturale, satul este privit fără sentimentalism, ca o prelungire a naturii fruste. Iată câteva exemplificări concludente: “Nu voi trișa. Eu nu-mi întorc capul / de la cuvintele din satul meu – carnale și / zemoase, li se văd unghiile și bubele purulente, / le simți duhoarea animalică, respirația / în ceafă.”; “Academia mea: iarba din sat din sat / aici, sub dogoare –ceafa mamei. Plivind, o văd / când scriu, zdrelindu-se printre vrejuri uscate. / Icnind peste gropi, împiedicându-se peste miriște. / Icnesc și eu dintre bulgării cuvintelor ca și cum / brusc i-aș întinde mâna s-o sprijin prin vânt. / Prin lume.”; “nu există cuvinte-n sat ci tensiuni umane / cum te poți apropia de cuvânt: sărind asupra lui / precum lupul la gâtul mielului? Să tragi cu el / același jug precum vita cea blândă? / nu-i liniște în scrisul meu precum în colibele / sărace vuiesc nopțile cu lupi ale iernilor // oprit în fața paginii, animal tânăr în noapte / ochiul meu își amintește: tata, prin grindină, / fugind să-și vadă holda cu grâu. Cămașa i se impregna / în piele, ca un fier înroșit grindina-i intra-n / carne. Nu ridica însă ochii spre cer. Nu gemea. / Între cer și pământ, singur, precum gâtul bouului / sub jug, mușa hohotind bulgării // ce vedea el atunci / văd eu când scriu”; “- Acest vers e jugul tatălui meu ars în fața / primăriei când au adus tractoarele...” “Aceste cuvinte sunt cărjele în care mă sprijin / noaptea în somn când mă întorc în sat pipăind / ușor drumul spre copilărie.”

Mentalitatea țărănească se vede și din credința în puterile magice ale cuvintelor (puteri benefice sau malefice). Trecând prin marile cărți ale umanității, George Vulturescu consideră (pe urmele lui Lucian Blaga) că aceste puteri sunt rudimente ale logosului divin sau diavolesc: “Mi-e frică de fiecare vers nou, mi-e teamă să-l / scriu: dacă tot ce spune se înfăptuiește?”



București la alegeri USR:

Doina Cetea și George Vulturescu

Foto: Eugen Evu

Poetul devine original când consideră că aceste cuvinte s-au încărcat de faptele bune sau rele ale celor care le-au utilizat în decursul veacurilor: “până la tine a străbătut veacuri, cărți, ciume / și desfătări, cititorule.” Frica de cuvinte, îl face să se apropie de ele cu prudență pentru că nu știm ce

efecte trezim la rostirea lor, din trecutul lor matusalemic: “de cărți mi-e frică. De cartea-bârlog / de unde ies iară și iară jivinele memoriei; Și vine: “ora când mi-e frică de cărți: de viața mea din ele / că o parcurge cineva, că stă deasupra ei / ca mortul din groapă – cineva-i aduce flori: aceasta e lectura.” Arta poetică a lui George Vulturescu trebuie cercetată mai atent. Poemul se naște sălbatic, nu-l poți stăpâni, nu știi ce va fi.: “naștere de lup este noul poem”. Cuvintele din ele pot fi malefice: “când ne vor ataca înfometate cuvintele poemelor / și ne vor lua din nou în stăpânire / inima.” Poetul trebuie să-l stăpânească prin meșteșug și sacrificiu: “Sînt liniștit: și mâine voi avea carne pentru poem / cuvintele-s capcane așezate la răspântii / trecem printre ele precum iepurii și căprioarele / prin desișul pădurii.” Poetul trebuie să stea mereu la pândă ca poemul să n-o ia razna. Efortul rațional este colosal. Transpirația se simte pretutindeni. George Vulturescu ară coala albă când scrie așa cum ari pământul. Și scrie fără momente de răgaz. Cele mai multe poezii sunt dedicate artei poetice și satului destrămat. Alegoriile privind rostul/condiția poeziei provin tot din lumea satului. “De-aceea nu ezit să te-ascult nea Timofte: / Dacă citesc mă vindec de junghiuri? / și nana Cornelia: Poezia e aia când îți pierzi / fecioria / și Toloacă cel fără dinți: Te simți tot atât de / bine după o poezie cum mă simt eu după o înjurătură? / și moș Achim: Ce-am scris eu cu coasa și sapa-ntre / bulgării holdelor, numai Dumnezeu din ceruri poate citi!” Citadinismul este doar un strat sedimentar depus peste ruinele satului expandat la oraș în vederea supraviețuirii. “Amin, am văzut fiii de țărani numărând arginții / deasupra cânilor cu vin, prăbușiți peste coapse / de femei, întârziind lângă ciorbele searbăde / ochii lor îngrășați de imaginile TV / unde culorile par niște lipitori din bălțile / satului – ochi din care s-a scurs cerul și-au / rămas doar orbitele ca o grotă”. “...Tu ne-ai văzut cum plecăm spre oraș: / unul câte unul, precum cîrțițele ieșite din lut...” Ciclul Poemelor negre cu Ion (trei poeme), relevă asemănările scrierii poemului cu munca țaranului. “Ion: - Tu îngropi totul în cărți, tot ce vezi, tot / ce atingi, tot ce-ai dus din sat – pe tine te-ngropi / precum tatăl tău îngropa boabele de grâu sub lut; / pâinea lor sfântă se coace în soare – pâinea / cuvintelor tale e încă un poem negru: noaptea-l / îngăduie, noaptea-l coace...” “Ioana: - Ți se chircesc cuvintele prin poem ca și / chirpiciul pe casele noastre, se coajesc stinse / precum se sting și îngălbenesc culorile pe maramele / de sărbători...” “Le port peste tot – sunt eu însumi un sat / în paragină, în priveghi, în sărbătoare; sat cu ierburi de leac.” “Ion: - Haide, prietene, să vedem cafenelele unde / își dezvelesc sânii fetele noastre din sat / grăuri, grăuri ard ochii lor / și corbii se izbesc de noaptea orașului.” “Ele freamătă în vaiorul dansurilor / eu în hohotul nopților / pagina-i un nisip mișcător, o mlaștină aburind / ating cuvintele cu teamă că mi-aș putea găsi / răni pe trup / pe o masă pâinea putrezește / când poemele lăncezesc.” Să concluzionăm cu acest autoportret expresionist al autorului: ”Un om pe PĂMÂNT. Cu unghiile întoarse în el: / nici gheare nici sapă. Asta sunt. Un om / ce se ține de aer. Atârând ca și balele de / gingiile rumegătoarelor. Mergând. În genunchi, / în cârji, în somptuoase automobile alunecând / și iar alunecând. Orbind cu cîrțițele, / rătăcind cu șobolanii vâgăunilor, urlând / cu fiarele pădurii.” În toată poezia lui George Vulturescu se simte nostalgia satului, dar nu a unui sat idilic ci a unuia sălbatic, violent, prelungire a lutului. Dezrădăcinarea resimțită de acest fiu al satului, ca însăși destrămarea satului îl apropie de postmodernismul care e sensibil la destrămarea valorilor tradiționale. Dintre trăsăturile postmodernismului regăsim în poezia lui George Vulturescu: prozaism, eseism, antiidilism, stil aspru, socant, abraziv, aspectele acestea violentează/șochează receptarea cititorului. Destructivismul pe care-l aduce orașul. Dar Vulturescu nu e ironic niciodată. E grav și elegiac, nu știe să râdă: “Cum să smulg satul din leșinata poză a idilicului / să puteți vedea lumânarea de pe pieptul osoșilor / mei țărani?”

“Nu scriu poemul nimănu / Tatăl meu creștea cai – eu cresc un cîine de vers. / Îi țin loc de cușcă, de curte, de gard.” Daniel Corbu, în cartea sa POSTMODERNISMUL PE ÎNȚELESUL TUTUROR (Ed. Panteon, 2006) îl consideră pe George Vulturescu un “...neoexpresionist de mare forță, cu uimitoare exorații în sfera lirismului vizionar.” Din cele șapte caracteristici care încep cu litera C (câte sunt zilele facerii lumii acestui curent literar): cotidian, colocvialitate, cinism, cinematografic, concupiscentă, citadinism și constructivism, le regăsim pe toate în poezia lui George Vulturescu, cu excepția citadinismului. Și mai departe, teoreticianul – poet relevă faptul că în lirica sa, George

Vulturescu încearcă sute de definiții lirice ale poeziei: ”Cuvântul e căutat, amușinat, i se simte apropierea, dar nu vine, sau vine cel nepotrivit, slăbănog, fără forță, Sau vin atâtea cuvinte, dar nu vine verbul... Actul scrisului, la care poetul ne face părtași, e provocator de stări agonice, precum și a unei revolte a interiorității profunde, dar e în același timp un act de luciditate și responsabilitate... Mallarméan în căutări, expresionist în rezolvările ideatice și structurale ale poemului, scriind o poezie plină de referințe culturale, de aluzii livrești, George Vulturescu revigorează, la nivelul epidermicului și al unei retorici originale, lirismul în cheie clasică, metafizică, dându-i rezonanțe postmoderniste... Specificul acetui poet citadin constă într-un exorcism al morții, o teamă viscerală de neant”. În ceea ce privește citadinismul lui George Vulturescu, tocmai am năruit această părere.



Paulina POPA, poet, publicist, editor, directorul Festivalului Internațional Emia

GHEORGHE GRIGURCU: FEMININ VERSUS MASCULIN

„...Arena în care evoluează spectacolul liric al Paulinei Popa este cea, de pururi atracțioasă semnificație, a raporturilor dintre sexe. Cu precizarea că romanțiozitatea, acea duios patetică poezie de album de la care va fi pornit autoarea cândva (urmele adolescente i se mai văd precum florile uscate între filele unei cărți), e înlăturată cu metodă, repudiată cu voința dobândirii unui orizont „matur”, a unei libertăți de mișcare ostentative, care să pună în scenă o dezinvoltură a feminității în floare. Masculinul și femininul nu mai alcătuiesc reperele unei relații sentimentale, ci ale uneia meditate „la rece”. E la mijloc aspirația de emancipare a eului feminin care abandonează alcovul convențiilor, gineceul clișeelelor, dorindu-se conectat la perspectiva unei înțelegeri speculative a Erosului, a unei intelectualizări a acestuia. Sau, în termeni mai pretențioși, am putea vorbi de năzuința Evei de-a trece de pe poziția lui *anima* (sufletul feminin) la cea a lui *animus* (spiritul masculin). Neîndoios, substratul unei atari porniri îl reprezintă un impuls al „egalizării” cu masculinul autoritar, beneficiar al principalelor avantaje moral-sociale, sub regimul patriarhatului, să recunoaștem, încă în bună măsură în vigoare. „Simbol al preaputerii”, cum ar zice Macedonski, bărbații se văd receptați cu o admirație nuanțată de ciudă. [...] Sunt notele unui imn închinat sexului „tare” de către o femeie care-l slăvește nu în temeiul afectelor sau al senzualității, ci, cu o invidie bine temperată, în temeiul raporturilor de putere.

Care ar fi poziția poeziei în acest duel sexual? Însăși determinarea sa gramaticală o îndeamnă pe Paulina Popa a și-o anexa, a o socoti un *alter ego*, sub chipul unei fete pe care o „ajută” a deveni „sfântă”, adică a accede la transcendența *sui generis* pe care o implică arta. Mulțumită de „ajutorul” primit, Poezia își capătă în așa grad încrederea în sine, încât se comportă ca o regină între „Bărbații Secolului” la a căror proliferare contribuie (aidoma unei regine a albinelor!). Dar autoarea se răzgândește: consideră că poate privi poezia și prin prisma masculină, ca și cum ar ține a ilustra teza potrivit căreia bărbatul și femeia nu sunt nici integral masculini nici integral feminini. Stând între bărbați, cu o dispoziție îndeajuns de critică, ascultându-i, reflectă totuși la superioritatea conceptului de bărbat, sublimat în substantivul masculin „poem”. Tranzitată în „poem”, poezia își arogă virtuțile ambelor sexe, în sensul că masculinul o nutrește cu materia existențială, generatoare, iar femininul cu materia contemplativă, receptoare. Rolurile par împărțite echitabil, sub semnul nostalgiei masculinului „pur”, pe cât de râvnit, pe atât de neatins. În același mediu al osmozei dintre masculin și feminin, apare imaginea elocventă a poemului care se naște în făptura poetului, așa cum un copil dobândește ființă în pântecul matern, spre a fi apoi inițiat în viață și dus la biserică, la prima comuniune.

Explicabilă, poeta exersează pe claviatura unor diverse aproximații ale poeziei, în figura căreia se privește cochet ca într-o oglindă. Spre a-i urma jocul, putem constata că unele reflexe au conotație masculină, altele una feminină, într-o fertilă intersexualitate. Dintre reverberațiile masculine menționăm abordarea poeziei ca destin, ca ingeniozitate matematic-șahistă ori ca instrument soteriologic. De partea cealaltă, suntem în măsură a spicui destule probe ale feminității „consacrate”, afectiv sau chiar biologic iradiante, atestând

fondul primordial robust pe care celebrizarea programatică nu-l poate suprima, ci, dimpotrivă, pare a scoate, prin contrast, într-un mai viu relief: intimitatea nocturnă, beneficiul caloric al poemului ori efectul său răcoros, rolul său proteguitor.



Adesea prezentă, în pofida cenzurii intelectului ușor snob, senzualitatea se densifică într-o relatare sado-masochistă. Dar rebeliunea femininului împotriva masculinului (un soi de luciferism feminin, căci poate fi decelat și un subtext religios al posturii!) nu pare a avea aici sorții unei izbânde absolute, reducându-se la o hărțuire mai mult ori mai puțin grațioasă, la o sumă de ambuscade. În cele din urmă, poeta înțelege cu înțelepciune a-și respecta condiția genitală dată, cu atât mai vârtos cu cât însăși aceasta din urmă include o ambiguitate structurală, în stare a satisface ambele categorii. Între „osanele” aduse vieții indeterminate și „cântecele ritualice” dedicate sexului se plasează micul Purgatoriu al acestui amplu impact uman care este sexualitatea.” (*ROMÂNIA LITERARĂ*, Nr. 40 / 2002)

OCTAVIAN SOVIANY: MÂNA CARE ESTE GATA SĂ ARDĂ

În amplul poem *Umbra lui Dumnezeu* cu care se deschide volumul *Ghilotina sinelui* (Editura Vinea, 2000), Paulina Popa dezvoltă o poetică a paradoxului, pe parcursul căreia rostirea se interoghează în legătură cu propriul său rost descoperindu-și încărcătura de întuneric și de lumină, de vreme ce este asociată luminii care orbește, orbirea traducând poate în acest context sentimentul unei pierderi de criză asupra mundanului și apărând ca o dezluminire care face cu puțință rostirea, căci rostirea nu este „din lume”. Poemul, la rândul său, se înfățișează ca o totalizare de contrării, plasată sub semnul emblematic al crucii în care se exprimă „coincidența opușilor” dar și patetismul rostirii poetice, prinse între lumină și întuneric, între grație și damnare: „PENTRU CE ACESTE LUMINI ÎN CALEA MEA/ până ajung din ce în ce mai orb,/ pentru ce curajul unui nou cuvânt?// poetul aude cum trosnesc genunchii poemului./ Apa trece prin vin prea devreme./ Împotriva unei nopți, mai degrabă, voi striga./ Unde sunt cei ce țin sfat în lumina unei icoane?// Cine înseamnă cu ceară locul pe unde treci/ o dată la o mie de ani?/ Cel ce atinge cu sângele versul/ desenează o cruce pe care nu o ascunde nicicând”. Preludiul scriptural, acea voință de a da naștere scriiturii, va fi figurat metaforic de prezența focului în mâna care se pregătește pentru actul inscripționării, iar poezia va fi concepută ca un incendiu al cuvintelor: „mâna mea stă gata să se aprindă//(...).Nu încercați să mă opriți./ Cineva înfige un cuțit în poem -/ stă să-l privească arzând”. Scrisul va fi opus acum cântecului sau rugăciunii (legate de o stare paradisiacă a ființei), iar eul poetic își dezvăluie în poemele Paulinei Popa caracterul ambiguu, fiind marcat de ruptura dintre un sine contemplativ, trăind comuniunea mistică cu divinul, și un eu activ, angajat în procesul elaborării de scriitură(...) (*Luceafărul* – nr. 29, 2000) (*fragment*)



Lansând prima carte a Ralucăi Weber

...Inventând surâsul estetic
ca-ntr-o lume a nimănu
deschizi ușa înainte ca îngerul să bată
o mână uriașă îți acoperă gura
apoi dispare simplu și imperial
acolo unde nu se moare niciodată
lumina ce-ți scrie o cruce-n poem
îți spală fața cu sare
semințe simple cu aromă de cerneală
se face noapte
încărcat cu medalii
soarele inteligent ascuns într-o idee
inima ta de cristal
mireasa cu vâlul morții în sânge?
câte o lumânare
în nemarginile unui joc plăcut
ca și cum ți-ar fi dragă
ca pe o fiară care-ți izbește sângele
negru ca dragostea
o sămânță nouă
zborul unei idei incandescente
după bunul său plac
pare că ai uitat tot ce-ai învățat
mâna dreaptă
“iată cerul deasupra!”
niciodată
ochiul filosofului
ca o catedrală dintr-o altă lume
condamnarea la dragoste
odată cu îngerul ca și cum ai fi vie”

Reflexie a unui neomodernism rafinat, poezia Paulinei Popa își împlinește virtuțile lirice doar acolo unde ochiul cititorului are mobilitate comprehensivă și răbdare suficientă în a dezghioca sensurile multiple, ascunse cu dibăcie în versurile dispuse după logica unui ritual esoteric.

Sursa sait Paulina Popa

Eugen EVU

Eheu !

Cum te numeai, nu mai țin minte,
Copilăroasă ca o ciută
Păcat care-n boboc cuminte
Rabdă ce vântul doar sărută?
Peste pădurea cea nebună
Cumva pe jumătate-n Rai
Lângă izvor îngenuncheai
(Cum te durea îmi suspinai
Așșaa, așaa, îmi place, hai,
My Godd, și ah și of și vai)
Iar gura-mi de cuvânt nebună
Mușca delirul dimpreună
La dulci genunchi cei stâlpișori
De templu prăbușit prin flori...
Nou nefiind nimic sub lună :
Aș bea din pumnii tăi să ning
Setea prin care foamea-mi sting !

„ Tâmplă fierbinte lângă tâmplă! !

Neștiutori de ce se-ntâmplă
Ne-am dedulcit la joc păgân
Doar gaița și un cuc străin
Țipau sub a pădurii tâmplă
Azi foșnetul pădurii-n somn
Se-ntoarce adumbrind sentințe
Onir cu iluzorii ființe
Și-un scutur sacru de semințe
Îl tânguie pe Mire-Domn



**Frații poeți Eugen Evu și Ioan Evu
sau bipolaritatea liricii hunedorene**

Mai știi colindul cu brândușe
Din urmele de urs zvâcnind
Și, vai, de mai trăiești, citind,
Mă vei ierta cruce făcând
În palmă, pe o greierușe ?
Cum te numeai, nu mai țin minte?
Maria, Marta, Loreley?
Eheu, bătrânele cuvinte
Zvâcnesc de dorul tău, de-al meu...
Olcuța pumnilor pereche
Cine-o fi spart-o, nemilos?

Ah, înjunghia-l-ar pân-la os
Prin somn poemul meu frumos
Cu moarte nouă, moarte veche!

Pamflet cu blândete

„TOV-ULE, AICI ÎI IADU' !!!???”

**Raport samizdat către juriul Premiului Nobel de la Stockholm, Sweden
și finanțatorilor orbani la Bruxelles cu probleme de multiligvism**

Mare e grădina Maicii Demonului, ci nu a Domnului, cum ne-a deziiformat repausatul Ion Paul al Solidarității altora. Într-atât de abundentă, încât exportăm în patru vânturi și în curând probabil și în Alaska. Între cum ne cam vede „lumea”, și cum – tot mai tulbure, ne vedem noi, e o distanță de claritate ca între telescopul Hubble și dioptriile unuia care, pedepsit pe linie de partid cu trimitere la „munca de jos”, văzând printre lacrimi de pocăință zvârcolirea reptiliană a încolăcirii vipiilor a laminatorului de sârmă Blooming, a exclamat : „Tovule, aici îi iadul”! Dacă în acea dimensiune a materialismului eșuat dialectic iadul a fost revelația fostului avânt revoluționar al fostei plat-forme siderurgisite pe care al nostru hunedorean simpatic până-n pânzele dalbe, Gigi Pogeia a terminat-o iar ce a mai rămas de la Năstase a ajuns la mila concernului anglo- indian Mittal. Raiul a coborât sub cota de avarie, tovii sua-u dat peste cap (de locuitori ajunși la jumate decât au fost pe vremea împușcaților între ei, numiți ba „cremenali”, ba „martiri”, ba „eroi”, ba „victime” – în anno Pomini 2009 grație monstruoaselor coalitii ca principiu reformator întemeiat de Descălecatul Ilici Iliescu, iar decrepiții care delirează asupra hoitului economic și se screm să convingă occidentul, cu usturoiul ciorilor, că vulturul nu a decăzut în galinacee, iar în țarcul fost lagăr ceaușist, licantropia lupilor dacici a devenit paradigma postmodernistă a criptociocoimii: lupii păzesc turma. Năstase – una din clonele lui Iliescu, a rostit celebra locuițiune : „A înnebunit lupu’!... Adevărul, că Dreptatea umblă cu capu’ spart în România, este altul : A căpiat turma !

Recent, același altul Năstase a încornorat „boborul” cu o nouă expresie demnă de Guinness BOC : „Pulimea”! . Din surse devenite resuse, grație legii recente a spionării românului de către tot ei, știm că pulimismul definit de Năstase nu e un curent artistic de teapa unora ca ponitilismul, cubismul, curvismul, pornolirismul, agonismul, olganismul, dragomârlănismul, tîrnacopysmul, toate astea fiind vax față de ce e în gurile lui Năstase, cea de sus și cea de jos. Conceptul de pulime se referă la boborul despre care B.P. Hașdeu zicea că ar fi la cheremul Patrihoților, eboșe ale patrioților secular repausați dacă nu reciclabili în iadul superior din abatajele tovilui Grizzu and Varvareri (Vălvorei), patroana minerilor cosmici (ai lui Miron Cosma, n).

Ce carivazică Pulime, citațeni ? Păi ceva ...versus letopozdețul pronoliricilor, sau pardon scuzați altui „concept” ce bântuie o anume critică : pizdocrația. Recomandăm sfioșilor nul DEX al Academiei. Ontologic, axiologic și ...paralogic, pulimea este un soi de exprimare inversată a obsedatului sexual, un plural parafranzând mitic cutare genessa, a elohimilor care pare-se erau de fapt demiurgii, entități ce s-au amestecat în creație ... Un neo- concept filosofic (sic), ajuns călare pe actul ratat al lui Freud, cum fraudae! Adicătelea, actul ratat al revoluției redistribuit a la maniere de ministru al finanțelor sub codul strict secret BOC- CELUTZA fără ouălele roșii nastasiene, în iadul cu față și spate umane, peticite precum pufoaica lui Alioșa, în kur (cum dixit Ion Cristov marele fost UTECIST),- ca să nu vadă americanii că suntem ruți în cea zis același...Hărțuirea textuală ca metodologie supremă a tuturor guvernelor, de la Descălecat, la încălecata mulțime – pulime recensământată a fi 23 de milioane, însă scăzând cei vreo cinci milioane plecați la munci sau prădăciune, fiind cel mult de 17 milioane (vechi...)... hărțuiala textuală, zicem, este strategia diver- sionistă a tovilor din iadul Maicii Demonului, pe toate canalele și canaliile TV, în medii și medicină mal praxis ale iubitei noastre patrii . Perversiunea limbajelor este un experiment ce pare a fi extraterestru, dar de fapt este al subteranelor mineriadelor ce s-au succedat în spectrul ROGVAIV

...Una dintre marile succese ale acestei strategii, este cifra de 43.000 de morți pe șoselele infrastructurate de aleșii (între ei), de la 1990 la 2009.

Revenind la termenul din gura lui Nastasis, (dar mai știm noi niște kurgurdistani) – pulimea este un simptom semiotihnit - lingvistoid al experților analiști de teapa lui Chuck Palahniuc. Pulimea suntem noi, mai ales cei o treime care am mers la vot și vom mai merge, dacă nu vrem să fim duși. Hop că apăru mediatizat și termenul pereche, ca să nu fie nepereche, pe un titlu pag. I-a de Cornel Nistorescu : puțime.

Dicționar politic neo- fanariotic dă Bucharest

Ca să servim și câteva cireșe pe tortul acesta de flustuk, iată doar câteva din pișcoturile rupte de la gura aleșilor voștri (!) care pot purga percepția deviantă a electoratului românesc de oriunde s-ar afla. Cetiți și nu vă faceți (singuri) cruce !

„Aceste cuvinte ne doare-n cur” (dixit Vanghelie)

„Unii au un sistem nervos scalariform, ca cel al anelidei: un neuron în cap, unul în cur și altul în picior” (discurs televizat conferință de presă a dlui primar generalizat Sorin Oprescu).

Pleașca-ti pe limbarită !

Dar curaj, românii ! Avem un nou ministru al culturii și kultelor bocceliste ! Toader Paleologu !

„ Succesul nostru este datorat în mare măsură unei persoane, lui Traian Băsescu. Este o plească ce nu se mai întoarce așa ușor. Sîntem aici grație unui om politic, de aceea trebuie să definitivăm procesul de creare a unei identități proprii”.

Baftalo mo, S-o castreze !

„ S-o castreze pă mă-sa, nu pă noi! (despre ministrul de Interner Maroni)...Silvio Berlusconi ăsta care-și plantează păr (...), dacă-i nesimțit și e porc, o să joc eu rolul de ...nu-mi stă în caracter...dar împuții ăștia merită să fie jigniți” (Nicolae Păun, deputat Partida romilor, discurs în parlament) .

- *Sfânt de sorginte ceh al bisericii catolice, patron protector al castelului, din era Imperiului bicefal.*

Ion URDA pe drumuri euro-pene ...de înger



Apropos integrare europeană

Puncte de vedere

Ostracizați cum nimeni nu e doream „afară” să pășim.

Odată „integrați” în U.E.

n-om dori, oare, să ... ieșim ?

*

E totul „roz-bombon”, se spune,
și vom trăi cu mult mai bine
când vom intra în Uniune !
Totuși de ce să fug îmi vine ?

*

Va trebui, venind Ignatul,
porcul să-l anesteziem,
dar mă întreb, eu și „tăt natul”,
îl „operăm” sau îl tăiem ?

*

Adio zaibăr și palincă
Făcută-n căzănel de-aramă.
Cu integrarea nu știm încă,
E bucurie sau e dramă ?

*

Descoperim azi, cu emfază,
un adevăr ce-l știm cu toții:
cel mai rapid se... integrează
borfașii, curvele și hoții!

*

Ne lamentăm cu toți degeaba:
Ne reprezintă, -n vest, scursura!
Păi n-are cum să-ți iese treaba
dacă nu-ți cureți băătăura!

*

Am rămas cu toții „paf”:
gata, nu mai suntem singuri
dacă-avem, la UE-n „staff”,
comisar în... multiling’-uri!

E bai cu integrarea ...

Cu integrarea treaba-i groasă
și-i drept să spun aceasta fiindcă
pe-olteni fără zaibăr îi lasă
și pe-ardeleni fără ... palincă !

Dar face-vom întâmpinare
la Haga, -naltul magistrat
și ne-or sta martori cei cu care
ne-am înfrățit și ... le-au gustat!

Despre... origini

Daco-latini noi ne știurăm
dar contrazicem axioma,
că unii de la Râm veniram
și-o bună parte de la... Rroma!

Visul unei domnișoare

Nu mă încred c-aș fi frumoasă
dar Bruxell'-ul vreau să-l ating:
am șanse să devin faimoasă
căci sunt expertă-n... multiling'...!



Prof. Ing Ion Urda

***Unul dintre cei mai statornici dintre fondatorii
revistei Provincia Corvina, președinte AsCUS și aripa dură a lui Eugen Evu***

Eugen EVU

POESEURI

*Cugetare despre continua înnoire
motto parafratic : „ aud antimateria răsând”*

Negreșit, creativitatea artistică este cea mai **energofagă**. Factorul de risc este depășit numai de cei cu preaplînul empatiei divine manifest în uman. Cheltuim energia subtilă, inflamați și riscând suferinți de care am fi scutiți dacă am fi indiferenți, dacă nu ar arde în noi spiritul empatic. Acest marș asupra Umbrelor este totodată un drum spre sinele nostru și spre sinele lumii. Desigur, desigur! Se știe dar fiecare din noi va trebui să aflăm, să știm, prin aceea că însăși Viața ne este aflare de sine și sinea lumii căreia îi suntem interconectați însă mereu în calea nemiloasă a uitării. Operele celor demult dispăruți fizic...ni-i mențin și uneori chiar sporesc ca efect – ecou – rezonanță, drept convivi. Limitele morții sunt penetrate retroactiv și forța cunoașterii, inteligenței, artei lor geniale, este mereu înnoitoare și într-un fel vom spune : ei învie . Această înviere sau epifanie ciclică ne reumple de Viul transparenței divine, a devenirii. Trăim în Acum continuu, însă celelalte două timpuri întregesc misterios triada și o prefigurează fericit pe a patra ca dimensiune pe care o vom accesa prin întrezărire: dimensiunea celestă, a spiritului. Viața ne este redefinire și ne este revelație, pe constanta Conștiinței, întocmai acest ceva pe care zilnic, clipă de clipă, îl re-descoperim. Acest marș asupra Umbrei ne este suferință de reîntemeiere, de adevărare dacă vreți, ca ființă. Ne trezim în lume. Secundară, suferința fără de sine a materiei, secundare migrația celulelor sau ceea ce seamănă sufletul în lume și recoltează Spiritul. Viața ne este călătorie inversând Eonul: una galactică, aidoma turbionilor cosmici numiți Galaxii, la scara miriadelor de interferențe dimensionale și substanțiale ...cochilia unui melc răsucită analogic cutărui Uragan de materie stelară... Orice raportare proporțională devine aparent absurdă: oare în care infinit ne situăm ? Față de Care și la Ce raportat ?

Miracolul de a Vedea !

Miracolul de a da nume !

Miracolul de a Fi

Omul ostenește a cugeta însă Ființa care transcende este inepuizabilă și ciclic regresivă. Înnoitoare, învietoare, in aeternum. Miracolul de a Gândi ! Miracolul stilistic - pecetea unicatului uman - forța artei cuvântului! Ceea ce ne diferențiază paraoxal reunificându-ne, a fi înțeleși... Șirul întâlnirilor este același cu al virtualelor despărțiri. Un adio latent dăinuie parcă asupra-ne, cum umbra norilor peste pustie, ori a înaltei pajere peste o frunte înălțată, scrutând zarea . Facem imersiuni în visele de adâncime . Știm și uneori nu

știm de unde știm. Zburăm odată cu zborul privit. Curgem odată cu talazul mareic, ne autocontemplăm odată cu oglindirea întrun iezer calm: în care Cerul scufundă și mișcă invers constelațiile. Opera poate fi ceas fast al adevăririi, sau naufragiu. Temporar, stins în durata unei trăiri ce ne va pierde, poate, însă ne va dărui altcuiva, celuilalt, poate chiar unui necunoscut ce ne caută. Suntem meniți a ne contempla, cunoaște și recunoaște în lume, a ne oglindi, a ne transforma și a ne comunica unui Dincolo al cărui Mister își este sieși vital: cine culege ceea ce a semănat prin întrupare și cine astfel se sacrifică întru aredeveni incomensurabil? Ca omenire, suntem dintotdeauna de fapt în Toate Timpurile. Interconectați. Dacă Memoria este și ea circulară, aidoma Spațiului-Timp, atunci desigur revine ciclic însă memoria scurtă a naturii îi este mereu cenzură. Sinapsele acestei infrastructuri par să fie pregătite mereu a reface Legătura – *Re Ligio* – într-un perpetuum mister suprem pe care buzele noastre îl numim Logos Divin. Ceva ne spune că Logosul poate fi străpuns- din interiorul său – spre a lăstări verticale și zboruri. Smulgerea este de fapt scapătul din gravitație și gestul ființei de a se ntoarce în sânul antimateriei...

Rotonda la Castelul Corvinilor

La râul Sargeției

Ce este aceasta, imperioasa, uneori devoratoare nevoie de a ne pronunța filosofic, asupra a tot ce mișcă, sau pare că se mișcă în jurul nostru, inclusiv pe distanțe cosmice? Oare existența se auto-spionează, asaltându-se nimicitor pe sine ? S-a scris enorm despre „luciferismul cunoașterii” metafizice. Dar oare Eminescu, Blaga, Brâncuși, sau pleiada filosofiei românești, aparțin acestui / blamat încă din Genesa (...), tip de cunoaștere? Duce cunoașterea superioară neapărat la tentativa de a se revolta omul față de Condiția sa?

Restricția antedeluvian- pronunțată de Instanța „de sus”, de însuși creatorul, aceea de alungarea din paradis (gr. „grădină prejmuită de ziduri” – ceea ce sugerează un spațiu EXPERIMENTAL genetic!) și reducerea drastică a a duratei vieții de om („duhul meu nemuritor nu va rămâne mult în aceste trupuri din țărână, căci țărână sunteți, în țărână vă veți întoarce! – citat din memorie, n) – așadar la cca. 73 de ani, pare a fi a unui genetician față de clone, dacă nu hibridi între „îngeri” și uman...Ciudat este că înseminarea „prin duh” sau altfel (?) este unilaterală de la Ei, la femela omului, așadar nu și de la masculul uman, la ...îngerite. Cine sau ce erau acei „îngeri căzuți”, care „văzând că femeile oamenilor sunt frumoase, s-a împreunat cu ele și atunci a venit pe pământ vremea uriașului”Să fi fost „căderea” în uman a acelor, o abatere de la un program genetic incompatibil (ca efecte aberante, urieșism, canibalism, etc, toate descrise clar în Genesa Vechiul Testament, dar și în alte izvoare mitologice, Enuma Eliș, Epopeea lui Ghilgameș, etc) - între EI și Noi ?



Povestea vieții literare din „provincie”:

Patru scriitori prieteni hunedoreni
Ladislau Daradici, Eugen Evu,
Adrian Bârsoan și Ioan Evu

Este imperioasa, irepresibila noastră curiozitate – atât de dureroasă, de sfâșietoare, de sfâșiere psihologică a speciei noastre, „a doua” post- diluviene un avatar? Sunt oare întrebările: Cine Suntem, De unde venim, De ce suntem, Încotro mergem, Cu ce scop ? – este aceasta TABU ?

Instanța absolutului despre care omul știe deoarece I S-A SPUS de mii de ani, că este muritor, însă aceasta ca pedeapsă datorită unor părinți stră- stră- antici, este pentru noi paralizantă, de fapt înjositoare, departe de a ne mai lăsa dreptul inițial al creației: de liber arbitru, așadar nu de ROBOȚI (de unde ROBI! , n) – ci de Fii ai Cerului – dar și Fii ai Omului...(creștinismul, N.Test.). Dubla identitate de care vorbea Isus și scriu apostolii, ne spune anume că OMUL ESTE FIU – ci nu COPPY-L (!) al Tatălui ceresc, Creatorului sau Demiurgului (?) - pluralului Elohim (corect tradus) ...,dar totodată și AL OMULUI: cum altfel decât OM FĂCUT- făptura adică, născutul adică, - CU OMUL !?

Aceste întrebări nu îmi aparțin mie, îngândurat de acestea, ci omenirii, marilor cugetători, pe tot parcursul venirii noastre prin timp... M-am gândit mereu la sintagma biblică „a trăi vecinic” (veșnic...), în bibliile traduse românește, mai ales ortodoxe... De unde vine înțelesul de VECINICIE; stricu sensu, dacă nu de la etimonul VEAC, adică SECOL? Așadar cei de dinainte de potop, patriarhii, omul adamic, trăiau „VEȘNIC”, uneori până aproape o mie de ani ! Măsura de consecință a „! căderii „îngerilor și complicității omului ÎNȘELAT de ACEIA – care sunt, nu-i așa ?,- tot creați de Creatorul Absolut (!!!), a fost reducerea la sub un VEAC – secol...GENOM-ul uman a primit un nou program, așadar a fost – indiferent cum motivat – OPTURAT, ! tăiat de la sursă”, reprogramat. Arhepărinții noștrii au plătit nemilos de fapt ceea ce au comis „EI”, îngerii căzuți (sau fraternizați ? ...) în omenire. Urmașii lor suntem noi, „nemuriți”, adică prin faptul că descindem din ei și avem urmași (prin împerechiere natural – animalică) avem Neamuri– nicidecum prin mijloacele unei superioare inginerii genetice ...

Etimonul ENG (la ENGEL- ANGEL) sau românesc, ING (la INGER) este același cu cu ING (la INGINER) - ENGINEER ...

..De ce nu ...ingeri, -ingineri geneticieni ?

A trăi VEȘNIC (vecinic) adică durând câteva veacuri – secole (antedelivian) și a îți dori obsedant, timp de milenii !!) în mod RECUPERATIV, fie parțial, „iertarea” și prin emancipare a cunoașterii (luciferice?!, rebele ? cenzurate?) - a trăi mai mult, fie măcar două- trei sute de ani (vecii, veacuri!) – este actuala aspirație febrilă a CERCETĂRII științifice din domeniul – deloc metafizic ! deloc „luciferic” – să nu fim habotnici ! , - o dorință motivată (față de însuși Creatorul nostru, dar și a Naturii – Matrice terestre , Mamei (Geea, Venus, Maria (!) ș.a.m.d.) - adică a Femeii Noastre ca pereche , nicidecum a unei Entități ...colaboratoare!

O metaforă a mea era aceasta, a geloziei (de drept!), a bărbatului –om, față de acei abuzivi „inseminatori”(...) pe care Scriptura (adică Scriitura!) îi evocă destul de ambiguu, oricum, nedrept privind proporția culpei lor față de specia noastră, nu doar ca vinovați morali, inspiratori la rebeliune, ci IMPLICAȚI în devierea de la un eventual PROGRAM GENEZIC DIVIN.

Voi rescrie – ca jumătate visate, - aceste meditații la marginea apei Streiului, cel atât de drag mie, originar fiind și din stră-bunic, din lunca sa...

Nu departe e Muntele Surian (saurian?, deoarece e plin de oseminte sauriene n) – cu magicul coronament de cetăți predacice și dacice, cu sanctuarul și observator astronomic de la Sarmizegetussa Regală, cu soarele de andezit, altar rotund vizibil aici, dovadă certă că milenarii originari de aici erau adoratori ai Cultului Soarelui, același pe meridianele nordice, același în Egipt, același la popoarele Soarelui ale Americii precolumbiene... Nu departe de munții Poiana Ruscăi, cu ale lor culturi terasate , ca la bunăoară Cuzco ...Nu departe de Kogaion, nu departe de Muntele Retezat....Aici eu simt fără a exalta vreo trepidație a delirului de suprafață (l-am numit undeva,

cândva,) al Sinelui și Sinei mele ...entitare, ale ID-ului meu – aici ascultând gândul dar și murmurul Streiului ...ceva de când omul, adică lumea. Lumea noastră. Aici eu sunt Întrebarea Vie , , cea care nu știe și nici poate muri.

Comit eu, *astfel gândind*, o „blasfemie”, suntem noi, cei ce învățând de la munți a ne ridica frunțile și a simți fiorul transcedenței , boltind-o magic cu bolta cerească, ...comit eu o ...fărdelege virtuală ? Țărâna ce în țărână (materie) se întoarce, da. Însă în plăsmuirea ei, în plămada ei, ceva este al luminii, al dumnezeimii, ceva ce îi este atribuit, dar din care mi s-a dăruit, empatic, și Mie, omul, încă din copilărie, din trezirea mea în lume. Acest patos îl vei considera exaltare, exacerbare, misticism, mistagogie inițiatică? Multțam frumos că ai cetiti și ești liber să mă consideri fie înțelept, fratern, fie nebun!

Fluturi mi se așează pe față, pe creștet, feromonii epidermei mele încinse îi derutează...

Careva a spus că omul este crisalida zeului.

Privesc atent scânteierea apei. Un mic roi de libelule pur și simplu intră sub apă, împerecheate, semn că vor depune „ nupțial” ouă minuscule, ocrotite sub pietrele Streiului....Vor germina așa numiții scorobeți (scarabei minusculi), în alveole din nisip,sub ape....După o vreme A LOR, din aceste gogoșe larvele metamorfozate în libelule tinere, vor reieși la lumină, vor pluti gemene pe luciul apelor...Uluitoare transparență de aripi, care va fi fost inspirat pe un Da Vinci să proiecteze elicopterele ! Îmi spun din nou: tu, gând al meu,m ești hologramic, ești în multiple dimesniuni, sărut acest gând, sunt visând și sunt fiind! Ați trăit vreodată acest sentiment indecibil, al Bucuriei că SUNT, pur și simplu, exist ? Viața de sub apă a infimei larve, apoi ieșirea ei în cerul paralel, în dimensiunea din care intelgineța o coborâse, ca instinct – al- perpetuării...Și ochii ei multipli, formidabili ! În cutare catalog i se spune Drago(n). Miriade de ființe....Gigantismul acestui laborator irepresibil, are el vreun început, va avea el un sfârșit absolut ? Țin în palmă acest aparent mini-sarcofag de nisip cimentat sub ape, pentru a ocroti renașterea (...), învierea ciclică a Libelulei diafane, insectei albăstrui- sidefii, iubitoare de umbre dulci, aidoma sufletului meu răzlețind prin noimele poeziei, întrezăririi, presimțurilor, ***nefricii de cunoaștere*** .

Copil fiind, am pescuit folosind ca momeală scrabei (scorobeții), la clean, mreană, porcușori, larvele scarabei. Ei, peștii, în turme, chiar asta fac acum, în clipa unei însoriri: nălucind cu burțile răsturnate, zvârcolind apele Streiului, au ieșit la vânătoare....De sub pietrele rotunde, șlefuite de milenii, oascioare ale muntelui, peștii devin toți zvârlugi...Fac selecție naturală, pradă parte din micile crisalide ale posibilei libellis

Cine sau ce i-a învățat pe „ ei”, pe făpturile –chiar și cele fără ochi, - să trăiască? Ce dimesniune și în ce spectru de proporții, pulsează în tot ce mișcă, tot ce este VIU ? Și cine sunt eu, aici, „ parcă uitat de cineva/ de cine –știe cine/ când”!??

Repetă oare milioanele de oameni ai veacului nostru, în circularitatea Timpului, acea stigmatică- cenzură ? Pe care Blaga o numea transcedentală ?

Marele poet filosof care mi-a marcat tinerețea spre a gândi poetic lumea, poetul din Lancrăm !) ... asta scria, anume că „ cenzura transcedentală” este un TABU al divinului absolut, pentru omul redus re4strictiv doar la dimeniunea lui terestră de cunoaștere, așadar de A FI.

Poetul pune întrebări și apoi moare. El – poetul, - prin structura – natura-ființa sa, nu dă răspunsuri, el este doart cel ce reia și perpetuă Întrebarea : a Operei Vii, înspre Creatorul Absolut, fie Tatăl. Poezia de acest tip, înnoiește Memoria Vie a lumii. Răspunsurile ne privesc pe toți, ele vor face (sau nu) mai fericiți descendenții, urmașii noștri ?

Dacă aspirăm inteligent (!), a trăi mai bine, mai sănătoși, mai neînjoșiți de sărăcie, frică, foame, singurătate, oare este aceasta o „ cădere în păcat” ?, este aceasta răzvrătire, este aceasta „ cunoaștere luciferică” ?? Demonizarea este un procedeu psihologic milenar, ca și sacralizarea ! Suntem noi „ teatrul de luptă” a unei divergențe ce nu ne aparține, sau poetic zicând, ducem „ veșnic” războiul altora ?

Apa Streiului Sargeția – „aorta inimii mele”, curge cu iuțeală ei limpede, alături de mine, „parcă uitat aici de cine știe cine, când” ... Și îmi răsare licărind vesel, Tau Ceti, „peste cearcănul colinei „ (am citat din prima poezie a mea, editată de Doinaș în 1970, când – iacă-tă, meditam intuitiv, la aceleași avatarice (?) întrebări ...

Ne naștem, trăim, murim, dar întrebările esențiale continuă, câtă vreme suntem vii prin inteligență, nicidecum prin orbecăire....Cine suntem, cine devenim mereu, și de ce nu ne oprim, de mii de ani, la a observa, inteligent, inteligența –incintei, comportamentală, fenomenală, a Naturii Mame, ea însăși inteligentă....Materia este inteligentă la scara cosmică, iar noi ne situăm aici, undeva, între macrocosmic și microcosmic, iar pentru aceasta avem aparate de măsurare tot mai sofisticate. Ceva recuperativ, ceva accelerat recuperativ, ce pare a fi propriu legic însăși Ființei manifestate. În felul ei specific, auto-înregistrându-se, cum scria cândva gânditorul Waldo Emerson.

Rămâne tulburător ordinul versus liber-arbitrariul : Crede și nu cercetat.

Însă dacă omul în evoluția sa, s-ar fi limitate doar la a crede, superstițios, înfricoșat, prizonier limitei, oare ar fi ieșit din pșeteri, ar fi supraviețuit? S nu cerceta ce ? Pe sine ? Moartea? Legile făcute de inițiați, multe dintre ele aboslut caducizate, dacă nu aberante ? Spiritul ce se manifestă în lume CA UMAN, se auto cenzurează astfel ?

Știm că există infinitul mare și infinitul mic. Prin telescopul Hubble, ca să ne rezumăm la acest minunat instrument, reînțeleghem Timpul – Spațiu și vedem miliarde de galaxii, le știm chiar calcula probabilistic numărul. Înțelegem de mult că întregul univers se îndepărtează de un punct focar exploziv inițial, Big Bang. Inteligența sporește ametiitor, vertijinos, repet, accelerat și acesata este în logica rezonanței Schuman, corelativă între Univers și scânteie de existență- durată a vieții umane, toate sunt UNUL- UNA, suntem interconectati.

Proporțiile ne sunt aparentele granițe spre a percepe total metafizic, Totul. Intuiția geniilor, e drept, ne-a ajutat mereu să conștientizăm mai mult ce e cu noi, iar întrebările dănuie și pe măsură ce se înmulțesc ipotezele, cumva magic, persistă și nasc alte dileme. Ceva care ni se ascunde arătându-ni-se, paradoxal, ceva pe care omul l-a atribuit mereu unei instanțe supreme exterioare dar și conetctate în entitatea fiecăruia...Cei vechi i-au spus acestei interconectări LIGIO – legătura (cu divinitatea creatoare) sau Legământul. După o ruptură catastrofală, de care este învinuit omul (specia) drept consecință a intervenit drastic pedeapsa. Deși este clar că specia umană nu a căzut în eroare de sine singură: dacă ar fi așa, am fi de acord cu un Shopenuauer sau Nietszche, sau cu scepticii incurabili, reproșând Creatorului – genetician sau Demiurgilor ce par a se fi interpus (cu scop explicit fratenizant!) – între arhetipul – prototipul originar uman, adamic, și unui Creator Absolut: unul inclusiv al celor ce au încălcat prin fraudă (rebeliune, erezie, cădere, etc)- Legea Divină.

A reface legătura se traduce prin RE-LIGIO, de unde religii.

Ceva, o dimensiune paranoietică- însă desigur ontică- deci și axiologică- *pare a consista în Ființe și a persista în existență*. Altceva sau altcineva pe care cei mai ascuțiți în intelkgiența lor scrutătoare, l-au numit INCOGNOSCIBIL:

Că se pretinde, interminabil și nevalidat rațional palpabil niciodată ca atare, anume că există cunoaștere revelatorie și cunoaștere vizionistă (profetică) este diferti altceva

Și unicul loc unde vom continua să explorăm este nu în ceruri, ci în creierul nostru, de fapt impropriu zis creier- de unde ar fi potrivit verbul A CREIERA, - ci mai omenesc, a conștientiza prin intelgineță, ceea ce și cum anume funcționează ea, Inteligența....Aceasta metodologie empirică, experimentală, dincolo de sistemele de învățare globală, ori cele codificate în mituri și dogme, doctrine și (sau) ideologii, este ea însăși misterioasă, prin sine.

Prin aceea că mintea suferă o distorsiune riscantă, dezoriendabilă, se „ dedublează” spre a ieși „ într-un afară” de unde să poată analiza mai corect „ ce vede” . Cum ai nevoie de perspectiva levitației, a zborului, pentru a cartografia un areal. A ieși din timpul tău, pentru a îl înțelege din alt timp. Pentru a observa un timp îndelungat, ar trebui o durată de viață mai mare. Neavând-o, ori poate pierzând-o în milenii, suntem frustrați. Preluăm ca memorie datele observatorilor dinaintea noastră, selectate și – curios lucru, - nu întudeauna axiomatice. Erorile fac ravagii în sisteme,

concepte, legi elaborate de savanții veacurilor trecute, legi ale fizicii și matematicii care se vădesc cel mult valabile doar un timp... Or timpul curge, timpurile viului curg concentrice se pare, captive cercuri într-o spirală ce este a galaxiilor reflectată în infinitul mic care suntem, ca proporție... În alveola unei cochilii, această clipă se pietrifică și golită de moluscă, ne lasă doar semnul mirării.... Infimul sarcofag este amprenta ce dovedește că în interior a pulsat o ființă, fie una secundară...

Iar noi, după milenii de ciclică, elveolară, spiralată parcurgere inversă a timpului eonic, ce lăsăm în urma noastră ?

Privind în minuscul, să deducem majuscula. Decodificând și întrezărind acea Prezență ubicuă absolută, raportată la noi înșine, vom înțelege că opera noastră este dănuirea noastră, încă o vreme, mai multe vremuri, de la infinitul mic, la cel (mai) mare.

Raportându-ne teoretic la propria galaxie, la periferia căreia pulsăm, am putea spune că suntem în infinitul mic . Interconectați într-un sistem spre care privim, spre care inteligența purtată de capul omului, temporar, își arată totuși Misterul: acela de a deveni, a conștientiza viața ca o genesă perpetuă, irepresibilă, înțelegând în felul nostru deocamdată unic AICI, că această Inteligență își este sieși atrasă, curioasă a se RECUNOȘAȘTE ca FIIND, întru a *DEVENI*. Lângă această apă curgătoare din incomensurabile milenii, piatră cugetătoare de am fost, piatră scrisă, și tot tot m-am dumirit că de fapt nu curge numai râul, ci și eu, rezonant în inteligența Naturii, cu Altceva: căruia nu îi aflu numele real, deoarece nu mi s-a dat dreptul.

Și aceasta deoarece omul are în el ceva care permițându-i să dea nume, ia magic în stăpânire. Adică consacră. Iar Sacrul absolut nu are cum să fie luat în stăpânire de profan, nici măcar prin adorație, venerație, rugăciune ori agresiune.

Inteligența Ființei se gândește pe sine, dar nu se trădează veșnic, ci fragmentar veșnic.

Alcum zis, fractalic ?

Firul Ariadnei

Însemnirea

Fratele vânt de primăvară
Azi noapte spre zi numărată de sus
Și-a început însămânțarea primară
Toate holdele ard cu fața în sus

*Nu știu de unde nu știu de unde
Zbuciumul lui din mine răspunde*

Dinspre pădurea stelară, în jos,
Sacrul coboară-n profan a renaștere
Melodiindu-ne cu dor frumos
Îmbrățișându-ne strâns, spre cunoaștere

*Nu știu de unde nu știu de unde
Vis de-adâncime-n doi ne răspunde*

Până spre seară până spre seară
Se vor pătrunde unul de una
Vântul cel geamăn, de primăvară,
Cade-n genunchi și îl vindecă Luna.

*Nu știu de unde nu știu de unde
Soarele-n miezul seminței răspunde.*

**Întrevederea
APPENA VISTA**

CONTEMPLATION

1.

Pe care lungime de undă On which wave length
E moartea ? Is death?
Pe care frecvență ? On which frequency?

**Su quale lunghezza di onda
E la morte?
Su qualle frequenza?**

Îmi amintesc cu neliniște: I anxiously remember
Cu tine nu am visat That we have never dreamt
Niciodată Together
de parcă împreună fiind as if once
cândva am mai fi fost, we might have been one,

poate am mai fost vreodată? Perhaps we might have been

**Mi ricordo con la folla :
Con te non ho sognato
mai
Sembra che essendo stati insieme,
In un altro mondo che saremo stati
Forse siamo stati un'altra volta?**

În întineric in darkness
Nu suntem străini We are not strangers
Ca altădată, în copilărie Like once in childhood
Când steaua râdea When the star was laughing
Fugărindu-mă înspre pădure. Chasing me towards the forest

Am aruncat I had thrown
piatra în formă de inimă the stone shaped as a heart
am nimerit-o I hit it
am auzit cum rănită lătra. I heard how it barked wounded.

**Nel buio niente
Non sogni stranieri
Come un'altra volta, nel infanzia
Quando la stella rideva
Mi faceva sfuggire di sotto i boschi.**

**Ho buttato
una pietra con la forma del cuore
Con la pazienza alla guardia
Nel vecchio nocce
La beccata
E la sentita come lei ferita baiava.**

Acum e mult mai târziu Now it is much too late
Și puii ei îmblânziți And its tamed babies
Beau din palmele mele... Are drinking from my palms

O fecioară și doi feciori A maid and two lads
Răsăriți din absența Risen from the absence
 amorului. Of love

**Adesso e troppo tardi
E i suoi cuccioli domesticati
Bevono dalle miei palmi del mano...**

**Una vergine e due ragazzi
Natti dal assenza
Dei amori.**

2. Cine sunt Necunoscuții Who are these Strangers
Din visele noastre ca de sub ape? In our dreams as if they were from under waters

**Chi sono i Sconosciuti
Dai nostri sogni come di sotto le aque**

Vin din trecut They come from the past
și nu ne amintim? Can we remember them?

Din viitor ? From the future?

**Vengono dal passato
E non ci ricordiamo?**

Dal futuro?

Mai ales primăvara Especially in spring
Și pe măsură ce-mbătrânești... And as one gets older

**Specialmente la primavera
Durante il tempo che invecchia...**

Întreb și eu, așa, I also wonder like this
(Poate sunt întrebat (Perhaps I am asked
Ori poate am știut răspunsul Or I might have known the answer
Și la trezirea din veghe And when awake from the vigil
I-am uitat) I have forgotten it)

**Domando anche io, cosi,
(Forse saro interrogato
O forse sapevo la risposta
E la svegliatura della stare di risveglio
dimenticandolo)**

Oare numai spre moarte Perhaps before the death
Unui om, unei specii Of a species or that of a man,
Universul se lasă privit ? Does the Universe allow us to watch it?

**Chi sa, solo verso la morte
A un uomo, a una specia,
L'Universo si lascia contemplato?**

Pe care lungime de undă On which wave length
este moartea, is death
viața este pe care frecvență ? On which wave length is life?

**Su qualle lunghezza di onda
e la morte
la vita e su qualle frequenza?**

Tace Dumnezeu The Lord is quiet
Auzit prin absență. Heard in His Absence

**Sta zito il Dio
Sentito tramite la Sua assenza.**

Interprete: Elena Daniela Sgondea
In English by Mariana Zavati Gardner
Author Eugen Evu



Atelier Ion Șeu, Deva 2009

Poeseu

Simplegnozze

Lui Șerban Foartă, magician al verbului

La urma urmei poesia se face din cuvinte, cum afirmau suprarealiștii francezi. Dar a sforța după modelul Sturm und Drank (?) ori insert alogenic, cum dadaiștii, s-a vădit un eșec prin ruptură

(fractursim!) al fenomenului literar românesc, culminând dramatic la vârf cu Necuvintele sau Antimetafizica lui Nichita Stănescu.

La un recul regresiv în Memorie, cel mai devreme au înțeles aceasta ...copiii (!), prin inegalabilele lor poezii- ludice, care însoțesc jocurile specifice...S-au scris despre aceasta studii absolut fascinante. Aceasta înseamnă că aventura limbajului ludic (vezi și descântecel, farmecele, mantrele, fenomen global mitologic și perpetuat până azi, indiferent dacă prin sincretisme ale „ omului religios” eliadesc, sau în vastitatea orală sau epigrafică, de la pietrele tombale de aiurea, la ...cimitirul vesel din Săpânța!) ... este una a ancestralei copilării a lumii, a inocenței perceptive- intuitive, cu subrefugiu în lexicuri fie codificate, fie doar relict, reminiscențe ale practicii magiei incantatorii, venind din ancestrala matrice imemorială a LIMBAJULUI PRIMORDIAL.

Cuvintele ne sunt zestre atribuită ab initio de Creator . Ele se nasc, trăiesc îmbătrânind și mor. Astfel și opera literară, specia poeziei culte, în succesiunile ei ramificate din „ butucii” eposului arhaic. Doinele- atât de specific românești, poate erau până nu demult, în tânăra noastră literatură română (...), relict ale Dainelor- despre care izvoare antice grecești ne psun că erau LEGI CÂNTATE, spre învățare, într-o lume a absenței poporane a scrierii, precum cea dacică, sau oricum a unei culturi cvasi- orale, de sorginte practicianist- religiousus ... **Dainele**, (cu orbitorul, da, verb al DĂINUIRII!, deci al rămânerii în LEGE- program...)cu sintagma incantatorie (mantică) **AINA DAINA**, sunt și la originea tezaurului folcloric, mai cu seamă în zonele de rezistență în opinia mea cea mai fertilă, genială, fiin cea din Oaș și Maramureș, dar și arealuri montane din Transilvania. Incantatoria formulă magică sus –menționată, în zona Hațeg- Orăștie- are și formula Ainai- Dai și Dainai-Dai .

Tulburătoare sunete și tulburător efect resimțit încă din anii copilăriei ca dimensiune paradisiacă, „ descoperirii” lumii, în natură ; „ băiet fiind, păduri cutreieram” (Eminescu). Zic tulburătoare, deoarece răsună în această invocație – incantatorie- descântătoare, - evident cu intenție de inducere MAGICĂ a semnificativului (...), a unei formule – cheie, nu oricare, ci una a invocării DIVINITĂȚII PRIMORDIALE : Avem cuvântul DAI - care amintește de DIOI- DAOI- Divinitatea protodacică, dar și de DACI, ca erau considerați de origine divină: cum dealtfel OMUL STRĂVECHI, omul adamas, creatura genesică. Astfel dainele – doinele și un vast tezaur de creație arhaică din spațiul nostru, (mă rezum la atât), mitosul și eposul românilor, străbat ca dovezi de STRĂBATERE în istorie- timp, păstrând semințele ORIGINEI.

Cum spuneam, acest originism avea să fie rezonant prin cuvânt- rostire- magică- sau cultivată- cultivată în era modernă, de un Arghezi (cuvinte potrivite), însă consider la modul minor, de suprafață, și în mod genial, de către Ion Barbu. Ludismul avea să dea mulți alți „ vieri” iscusiți sau mai mult artificioși calamburiști, într-un fel prin pășuniștii exaltărilor „ originismului” și de fapt parnasianismului naiv de la noi (...), până la enciclopedismul rebusist (!). Esențiala sevă a ludismului ca act de inițiere, de mistagogie eșuează prin DADAISM-ul de intruziune alogenică (Tristan Tzara și mișcările de acest soi ale vremii lor, Fie importate din afară, apoi re- exportate – au rămas exotisme, experimente din care unii văd înrudirea suprarealismului francez (Paul Valery, Apollinaire, Mallarme). Esențialul original, miezul misterios, imponderabil, însă, a fost și a DĂINUIT (ain-a daina...), altundeva ! Ion Barbu, Lucian Blaga, George Bacovia („ aud materia plângând” ...) aceasta e triada! Și dacă vrem, prin cuvânt magic ÎMPIETRIT, Brâncuși. O metafizică elegant pledată categorial de Lucian Gruia, recent, nu îi consideră pe Bacovia și Ion Barbu, ci pe Brancusi, Eminescu, Blaga.

Pădurea înflorită

Înflorită peste noapte pădurea mea
După îndelunga răbdare sfârșeală

Părea că-nnebunise privind după o stea
 Cu aura sepia și de sineală
 Funtea-mi genunchi se făcu în pridvor
 Primește-mă, înspinat și cu tulbure floare
 M-am întors de iubire să-ți mor
 Dincolo de lună, de soare
 Lemn melodios lemn de ars dezfrunzit
 Lemn de foamea-luminii și de fratele- vânt
 Pădurea înflorită m-a primit, m-a primit,
 Steaua coborî la izvor, în Cuvânt.

.....Spiritul ludens de extracție arhetipală și a *paideumelor* – nucleice din vastul areal geo- cultural al VECHII ROMÂNII, are desigur Altoiri în modernitatea literaturii noastre, iar dacă revenim strict la LIMBAJ-ul ludic, el nu a stagnat în onirism, nici în arderile „antimetafizice” ce au eșuat teribil în „demonstrarea” rapace, cum ar spune Mircea Mihăieș, la Nichita Stănescu ! Experimentismul inflamatoriu și devastator prin aceasta, al poetului acesta parcă geamăn cu un Vasko Popa (...), din care traducând, s-a înfruptat savuros- *inocent, a făcut victime colosal de multe în poezimea română recentă !*

Un Nicolae Labiș în cappo-d-opera sa „ Moartea căprioarei”, aveam să descopăr cu stupoare (și nu prea!) că valorifică- genial, alte teme identice ale relației sufletului cu inerența morții întru supraviețuirea în interregnum (...), bunăoară al unui poet popular dew ayi din America de Nord! Acolo, omul își bocea cutremurător calul pe care îl iubea, însă pe care trebuia să îl sacrifice, spre a mânca el...Ce să mai vorbim de experiențele limită ale omului explorator la poli, cu acele cayuri de canibalism – în fapt, - ale sacrificării câinilor de tracțiune la sănii, spre a supraviețui omul....

Mă declar total de acord cu tânărul eseist critic Raul Popescu, (revista Astra Februarie, a.c) recte cu eseul d-sale pe tema co-tangentă ideii mele, a unui Lexic Foarță. Șerban Foarță, categoric, este cel mai înalt- salvat exponent al ludismului de sorginte ancestrală, însă zic salvat și în triumf tocmai prin culturalizare. Una asomptică ! Una terifiantă, una de arderi albe, magnifice, orbitoare, dar nicidecum *modus cartaresciana !*

Apropos observația lui Raul Popescu, privitoare la *gafa* Uniunii Scriitorilor (de fapt a unor persoane SINTEZISTE ale epocii, cele ce au nominalizat aiurea, din chiar anturajul filialei Timișoara)- *gafa* de a premia cartea lui Șerban Foarță – în plină glorie Phoenix a poetului! , - „SIMPLEROZE” – ca pe o carte destinată copiilor ! Cenzura recte autocenzura fricii de cuvinte (!) a fost una a reflexelor condiționate de totalitarismul milițienesc, incult dar vorace vigilant când cu „jocul de cuvinte”, dinamitar! Subversis, ce mai tura- vura !

Dar poate că involuntar, careva îi face un elogiu disimulat: copilăria magică a lumii (a omului magic, a omului străvechi, „paganic, al Mumei Natura, - Gee, - - „Fată verde cu părul pădure.” !), „omul de la capătul lumii, cel cu ochii închiși”, ș.c.l.) – o astfel de poezie avea să ne consacre în Șerban Foarță un poet încă genial, dacă acceptați, unul sincretic. Dar ce sincretism al splendorilor lexicale, al unui Codex aurea, într-o lume acutizând- iată ! , - LIMBAJUL informatizant, virtualul, internetul, INTERCONNECTION!

Șerba Foarță ludicul îmbogățit – înnobilit „alchimistic” ! – deci nu simple ROSE, ci ...AMPLE ROSE) - iată fuziunea într-un larg dar neîntrerupt circuit sanguinic dintre Origini și Acum!... Metalimbajul ontic și ...axiologic în triumful și astfel al POIEION-ului, al spiritului creativ – înnoitor, al primenirii sinapselor, dacă primiți boierii dumneavoastră, analoghia . Membrana-etimonul de rezistență, **Protoplasma** în care Șerban Foarță poetul melodic modern *se joacă*, face spectacolul unui postludism extrem de fertil cui gustă ! Cuminecare- comunicare.

Mircea Mihăieș, un excelent exeget al lui Foarță, referindu-se la cappo-d-opera șerbaniană, „Texte pentru Phoenix „ (text prefață la „ Opera somnia”- ce splendidă simplă-rosă prin doar un

mici artificii !, n) – observa aspectul INCANTATORIU ca joc cu semnificantul, unde „valoarea incantatorie a cuvintelor (materiei din care poezia se face, ne? vezi poezii suprarealiști francezi, anticipați de cei medievali, n) – „transformă sunetele în obiecte culturale ...

Parafrazând subînțelesul obiecte culturale. QED.

Ce anume obiecte pot fi cuvintele, dacă nu oglinzi? Îmi subtrai o carte de poezie OGLINDARIUM. O alta Lacrimarium... Dar și EVROZE...

Ia să vedem ce avem noi aici, prin acest aparent straniu salt spiralat și fluturosc-mimetic al limbajului pe arpegii șerbaniene, melopeice, sau ba? Un magician pentru fani, sau un erudit genial pentru ceilalți. „Oglinda o avem în cap”, adică scrierea magică așa cum odinioară o practicau inițiații titani, un Da Vinci, referindu-ne la acum agonica galaxie Gutenberg – cu fosilizata tehnologie a scrierii inverse, a tipografiilor medievali.

No problem, ea continuă și în tehnologia actuală, a calculilor pe hârtia transparent-turbure, cum altfel? Răsadul este scornit din capul omului inventiv, nu din haos! Poate că oglinda din cap, sau hologramica – ne gândire și visătorie, (?)-recuperează astfel rapid și chiar riscant pentru mințile neinițiate (sic), - omul telepativ? În eseul meu „Cunoașterea prin poezie” am făcut referințe la aceste aspecte. Șerban Foarță, creierul lui, așadar, este un formidabil motor de căutare într-o memorie super-impregnată de cunoaștere mito-poesică a lumii. Unica stavilă (!) spre accedere la global (...) este teribilă: traductibilitatea! Aceasta nu atât de problematică precum bunăoară la un Eminescu, Ion Barbu sau Nichita ... Numai livrescul cvasi-aluziv poate avea oarece șansă, însă opinez că traducerea poate fi numai prin echivalențe ale unui geniu geamăn (sic, n), - ci nu perimata metodă Sorkin.

Cunoașterea prin poezie, devine re-cunoaștere prin aceasta!

Fiecare poet își este măsura proprie pentru lume. *Mensura* tuturor lucrurilor, inevitabilă regândire a sentinței grecești. Întrezărirea în alte dimensiuni a Misterului Om, prin oglindire: a sinului în sine a lumii. Oglindirea este matriceală și perfectibilă funcție de tehnologie. Însă revenind la lexicul Foarță, sau al și altora: *oglinzile ne văd și ele*. Subcanticul fractalic ba! Poetul prin excelență- omul jucăuș, omul parțial einsteinian, însă altfel, (!), - este omul căutării.

Căutând ludic, el parcurge invers itinerariul spre paradisiac, spre copilăria omului, - lumii. Fericit cel ce se regăsește copil al lumii, astfel? Ori copleșit de trepidații?

Jocul este specific tuturor ființelor din biotopul universal. Poate că este lucrarea inteligenței absolute, Vieții, de a-și pregăti instinctiv și apoi sistematic, supraviețuirea....Instinctul de vânătoare – dacă nu ofensez pe careva...

I se atribuie- recunoaște, cu bucurie empatică, lui Șerban Foarță lexicul cu titlu de copyright-matriță unică, etc, - prin înțelegerea (de către același Mircea Mihăieș) – însă și a altor critici afini poetului Phoenixist, cu trimitere la precedentul mallarmeean, (vezi și Doinaș, n) – mertafora oglinzirii prin lexic- dacă vreți codul Foarță, - semiologic definind, - (!) – paradoxul lui Zenon din Elea.... Pentru Foarță acest poem parafrazic este de fapt o ARS POETICA cu valență de manifest literar! Și aceasta se repetă în alte cărți ale sale, obsesiv.

„Oglinda este descrisă (ideistic) drept „un mediu (m!) înlocuitor al realității, ea oferind o realitate de mână a doua, sau ca un mediu al unei geneze spontane, instantanee, lipsită fiind de memorie ...

Arderea etapelor poetului, inițial „textier”, în realitate poetului oglindar, sau caleidoscopic, a șlefuit chiar din cenușile cuvintelor năluciri și transparențe, înălțând un somptuos Vitraliu (cum dixit Manolescu despre poezie mai anțăr...) numai că arta poetică șerbaniană a transferat interioara lumină a minții agitate de afecte, în senzualismul unic al transparențelor de genial colorist, al orfevrului, al ornicarului care ascultă și ritmează altcum Pendului lui Foucault...

Îi cer iertare de bâlba elogiului meu, prietenului Maestru!

Mărturisesc că, oricum, pentru mine, acest elogiu este un frison al rezonanței Schuman, și altcumva zicând, un poem ratat mie însumi, prin diluare în saggistica LUDICĂ, jucărușă, a altui împătimit mistagog (nicidecumva mista-google, voila!)

Ce poate seduce mai „orbitor”? Ci nu aluziv la Cărtărescu, ci un la extremă poet născut ci nu făcut, totuși, Șerban Foartă!

Nu, prin aceea că iată, Waldo Emerson scria despre a fi „orbitor”, în unicul și mare eseu despre Poetul de la Weimar, încă la 1940, *The complete Essays and other Writings of Ralph Waldo Emerson*, New York):

„, , dacă, pe de o parte, scriitorul își are îndemnul sale, pe de o altă parte, există destule solicitări ale darului său...În toate timpurile, societatea a simțit nevoia unui om sănătos, înzestrat cu puterea adecvată de a se exprima, care să arate price obiect al monomaniei în adevăratele sale relații...oamenii (...) își proslăvesc ultimul lor fetiș – taxele tarifare, Texas-ul, calea ferată, catolicismul, mesmerismul...” și desprinzând **obiectul** (.sn cultural !) de relațiile sale, reușesc lesne să îl facă **ORBITOR**. (majuscule n.)

Reprimându-mi cu oarece temere, dar nu de cuvântul- oglindă, mă rezum la a mai reitera o frază, relevantă în context, din invocatul eseu despre Goethe:

„..., stările împărăției, una prevăzută de când lumea în țesătura și împletitura lucrurilor”. (subl. n.) Natura prețuiește nespus formarea omului speculativ sau a cărturarului. E un scop pe care nu-l pierde niciodată din vedere și pe care l-a prevăzut în plăsmuirea originară a lucrurilor. Un asemenea om nu este o apariție întâmplătoare sau îngăduită doar, ci un factor organic” ...

Coda: oglindire – oglindariu – cuvinte- obiecte- fetișuri, culturale, ce vor să fie, Gândul (mintea) își face lucrarea. Poetul dintotdeauna va da seama de aceasta, sau nu va da deloc.



Pictură de Dan Pichiu

EGLOGA, UN CONTRAPUNCT

O, „boala neologismelor”!
Un vaccin, un microb inactiv,
munitar pentru luciditate in interiorul
orficului, așadar neologisme, așadar
nu riscul (o) logismului...
Cum era aia a cu ideolog
recte olog întru idee?!

Scornise careva la potriveală
Sintagma liiceană-n pleșuvie
„Olog întru idee” la vrăjeală
Ideolog adică, o zglobie
Și actuală-n târg butaforie...
E-o boală a retoricii cu plisc

Într-o agoră tot mai pervertită
Și patologic factorul de risc
Ce bagă nebunia în elită
Nici cum Laertius „câinele-nstelat”
Cu lumânarea-n mâna care-ar scrie
Nici eshibând un cinic celibat
Cu nesățiosu-i act estetizat,
Al biblicului Onan – Iov castrat-
A-și face prozeliți într-un butoi
Din știința stearpă ce-a prăsit apoi
Eboșele de gnomi, din alchimie...



TWO SOLUTION KRIZA

BOC/ celutza cu cucuruji !

Avampremieră interviu cu ministrul Finanțelor:

-Domnule ministru al finanțului, credeți că va cădea dolarul ?

- Vă bag accize și la acidul gastric, bă ! Josbanii!

Poeseu vernal

Surâd cu acel înspinat -enigmatic surâs al lui Saurid (...), față de reproșul Domniei tale, anume că „spațiul transilvan nu este identificabil în cartea „Poeme din Transilvania”.”

A cui este spațialitatea și dacă ne-o reprezentăm, la întâlnirea cu a noastră vedere CIRCULARĂ, unde se lasă peisajul VĂZUT din care punct de raportare fizică ? Și cine convine unicitatea drept aptă a fi comunicată dual, sau plural?

...Or spre a te dumiri fără alte argumente, acel spațiu este cel ancestral, cel purtat, cel din cuvântul poetic, fie ca melos ce se altoiește din propria-i enigmatică *sevărie*.

Sevele fosile ne sunt sângele- ape dulci, ape sărate -, iar fiind noi în interregn, corpus-ul vegetal ni-l viem și ni-l murim în ordine ultimul. Luăm masca morții – muririi cu măsura fiecărui cuvânt înfiorat poetic, fiecărui sunet zburat în ecoul simfonic al firii.

Rostirea mea este transilvanică, este trans-eleatică și trans- pădurenească, accesând muntele împădurit, incinta rezonanței sacralizante, celei *coborâte- îndurate* (în durate !) în profan, ritualic, în Preluca. Poemul „ meu „ – ori nealmeu - este extracție din visul de adâncime, cum am spus, cum m-am spus. Nelumescul- încă, increatul încă, se anunță pe mlădierile hermetice ale unui univers conținut în vocabule, statornicit în fagurii rostirii, geometrizat în incunabule ceruite și în care larvarul codifică apriori Codex aurea inefabilului Ludens. Neologismul este ACUM-ul acumulat, mulajul, este transfuzie din interior, extrapolez arteriografiile gnostice. Dacă mai curg, piatra mă scrie. Pescuiesc simultan pe ambele maluri. Înșfac (suav) sclipătul la incidența luminii cu verbul. Scanez infratextul cu ochiul multiplu al libelulei. Exalt o anume prețiozitate, spre a calrifca imaginea cerului înstelat : inclusiv ziua !

Iau pulsul trepidației, îl transcriu ca nervură . Ah, și dejoc ipocrizia hazardului. Icnetul clopotelor asurzite de auzirea lor proprie, intermitentă, îngenunchiind nevăzutul. A consimți

transmutația, ca mimesis al Abisului, gemelar cu talazul. Cine sunt eu dacă nu Ecoul ? Să nu *mă uit în lume.*



Un mare artist devenă: Torino BOCĂNICIU

Am fluturi la cap ! Creierul meu greierează Cri- cri-cri! Mă las dus de cuvânt. Dezmierează mă dumiri. Zburdălnicesc vulturul.

Am libertatea absolutei iluzii ce se odihnește, iată, pe buzele sfinxului și boarea unui vânticel îi răcorește transa. Vitregul Morfeu, țicnitul văr Onir! Endimion știe că luna e oglinda rece a Soarelui. Ci se încălzește din ea.

Mă ascunde vizibilul ! Sunt în interiorul ninsorii, văd hologramic.

Există apoi acei stimuli ce chiar dumneata, asuprit de esențe, preiei și nu te mai sature – cu nesațiul energetic ce trepidează în noi, ca un zбочot al unei macro-inimi (...), acei stimuli ce sporesc preluța sinapsic, eu cânt pe această claviatură chiar fără să vreau...

Prin aceea că Thelema nu ajunge când e să primi darul ce ni se îmbie prin magia rostirii poesice. Ba chiar sfortărea voinței inhibă !

Numesc poeseuri aceste dispuneri, aceste intervale, aceste uneori aritmii, această eufonie ce nu ne aparține decât prin te – miri- ce efect al unei comuniuni instantanee, ce iute pier, ca himera spre trezire și nu știm restaura decât prin adaos coerența din care să ne îndestulăm egal din aceeași trans- substanță, cu diferite modulatorii raportări „ logice”.

Ne fuge printre degetele inimii scânteietoarea hierogramă, sclipățul stelelor ce pot fi beute din pumni, la izvor. Despre poezie nu se poate specula decât cel mult aiura, prin aceea că aiurare este și misterie și fuge de noi cum umbra proprie, înțelesul cel savuros sațiabil al acelu ajuns, al acelei înfruptări..

Metafora transcende. Mireasma câmpului semantic, zumzetul harnic al albinelor rotunjind propolisul în corfele din care vor trefila borangicul nirvanic, arniciul auriu al miriadelor de insecte excitate de feromoneria luminei căzute ca leac și extaz. Mireasma transcende. Pot jura că am văzut fără să vreau, cum doisprezece fete din Muntele Surian, roteau hora și culegeau cu catrințele lor dezvelindu-și genunchii bătrânului Hermeneu, ca să culeagă în poale stele scânteind ca merele ce *altfel se* culeg singure și le duce Sargeția la vale. De unde ea devine Apa Sâmbetei, a Sabatului... În mod omenesc crezând, după sâmbătă ar urma Duminică. Florile dalbe de măr, eu le gust amarul-dulce în chiar acest texte turburi întru mai limpezire.

Ascuns în operă (II)

Numai o anume iubire
Iedera, ea susține zidirea.
Suflet ce freamătă
O dragoste străină umanului
Pare să fie duminical duminic
Pe ecranele morții.

Cineva se uită atent în lume
Îți va lua locul
Printre grilaje de iedera
Ți se va substitui
Va lua locul celui zidit.

E.E.

Rotonda via Le Muse ...

*Pentru întâia oară
în limba română*



Vitto SORRENTI

CHE DIRANNO ALLA MADRE

Che diranno alla madre
ripiegata sulle vitree pupille
del figlio ridotto a brandelli?

Parleranno della vita e del nulla
parleranno di foglie e di fiori
e della falce che recide
parleranno dell'anima che grida
e della fede che consola.
E insieme al respiro
effonderanno nell'aria
echi di sacre scritte
e note di antichi poeti.

Ma le parole dei profeti
nulla potranno contro le ferite
dell'anima uncinata
nulla potranno contro il vuoto
che inghiotte ogni luce
nulla potranno contro la pietra
che grava sul cuore.

E allora se ne andranno
se ne andranno per la loro strada
se ne andranno come sono venuti

portandosi dietro
la luce obliqua degli uomini affiliati.
E non sentiranno l'eco della pena atroce
risuonare fra le pareti del cuore impietrito.
E non vedranno lo strazio
indicibile e muto
stillare dalle ferite dell'anima dilaniata.

Ce vor spune Mamei

Ce vor spune mamei
aplecată asupra pupilelor vitroase
ale fiului rupt în bucăți ?

Vor vorbi despre viață și despre nimic
vor vorbi despre frunze și despre flori
și despre secera care retează
vor vorbi despre sufletul care strigă
și despre credința care consoleaza.

Și împreună cu suflul
vor răspândi în aer
ecouri de sacre scrieri
și note de antici poeți.

Dar cuvintele profeților
nu vor avea putere împotriva rănilor
sufletului indescifrabil
nu vor avea putere împotriva golului
ce înghite orice rază de lumina
nu vor avea putere împotriva pietrei
care apasă asupra inimii.

Și atunci vor pleca
vor pleca pe strada lor
vor pleca cum au venit
ducând cu ei
lumina oblică a oamenilor de lângă ei.
Și nu vor simți ecoul pedepsei atroce
răsunând între pereții inimii împietrite.
Și nu vor vedea chinul
de nespus și mut
ieșind prin rănilor inimii sfâșiate.

Aura PICCIONI



A caccia di vento

Come un bardo,
canto l'elogio alla follia;
come un guerriero,
ascolto il mugghiare del tuono,
la mia spada come lampo;
come un poeta,
mi aggiro fra le dune desolate
della mia solitudine,
mentre osservo il cielo
in cerca di vento.

Le nostre parole

La luna, spettrale presenza...
Abbiamo le parole per comunicare
L' Eterno e l' Universale,
ma non bastano.
Nascono dalle labbra,
si sfiorano;
suonano la musica dei poeti,
le melodie dei Serafini.
Ma il cuore perché non vola?
Dovrebbe allargare le ali,
il cuore....
Ha paura delle lusinghe,
il cuore,
e si perde nella notte,
tra il vento, inascoltato.
Le parole restano,
allora, lì;
mute, silenziose....
Anche quando pregano il Cielo,
anche quando vogliono centrare
il Sole.

În urmărirea vântului

Ca un bard,
cânt elogiul nebuniei;
ca un războinic,
ascult urletul tunetului,
sabia mea ca fulger ;

ca un poet,
mă învârtesc printre dunele dezolate
ale solitudinii mele,
în timp ce observ cerul
în căutarea vântului.

Come un bardo,
canto l'elogio alla follia;
come un guerriero,
ascolto il mugghiare del tuono,
la mia spada come lampo;
come un poeta,
mi aggiro fra le dune desolate
della mia solitudine,
mentre osservo il cielo
in cerca di vento.

Cuvintele noastre

Luna, fantomatică prezență...
Avem cuvintele pentru a comunica
Eternul și Universalul,
dar nu ajung.
Se nasc pe buze,
atingându-se ușor;
cântă muzica poezilor,
melodiile Serafinilor.
Dar inima de ce nu zboară?
Ar trebui să-și deschidă aripile,
inima...
Îi este frică de lingușeli,
inima,
se pierde în nopțe,
prin vânt, neauzit.
Cuvintele atunci,
rămân acolo;
mute, silențioase...
Chiar și când se roagă la Cer,
chiar și când vor să nimerească
Soarele.

**Versiune în limba română de
Elena Daniela SGONDEA**



- ” Vedeți? E bionda!”

*Surâsul poeziei : Aura Piccioni, o mare speranță
a liricii italiene din pragul mileniului III*

Eugen Evu

Anamnesis

Poezie, tu, oarecum chipul interior
Umbra cuvintelor pulsatorie
Mie însumi necunoscutul
Până la capăt.
Altora aplecând ramura
Cu mai dulce apropiat subteranei
Coroane a clepsidrei cu seve
Sângele-mi îndepărtat
Ce răspunde în stele



Laocoon...

Alor mei mai străin voi rămâne
Ci numai simțirilor captivi
Ne dezicem esenței primare
- dăruim spre a fi luați în stăpânire
Înpovărați de rod
Ne vor jefui
 Însă astfel ramurile vor fi mai ușoare

Și graurii vor culege ceea ce rămâne
În arhivele vântului
Poate sâmbure fertil va plesni
În gematria barbarei cunoașteri

Nimeni să nu se tângue
Dacă mor din picioare
Ori târât de puhoai va pieri
Bătrânul trunchi împietrit

Ori jăruind cu vreascurile unui foc
Poate ultim grădinar reîncarnat
Al străvechii cunoașteri
Vor șterge urmele memoriei
Cu inocența fără ochi
A Increaturii.

Hunedoara, 19 Aprilie 2009

Valahol (Undeva)

**poeme în limba maghiară de
Eugen Evu traduse de Ilona Kriza Kun**

HULLÓ MŰVÉSZETEK ARTE CÁZUTE

A valóságot tartó művészet
Felboncolt, átszúrt, gennyes,
Kukacrágta, magát emésztő
Ki-kinek saját meccénása, kannibál.

Halk, haláli nesz,
Vágyódó ifjú,
Elitek álmatlansága.

In suicidarium.

LÓTUSZ LOTHUSEzer más költő velem egyidőben

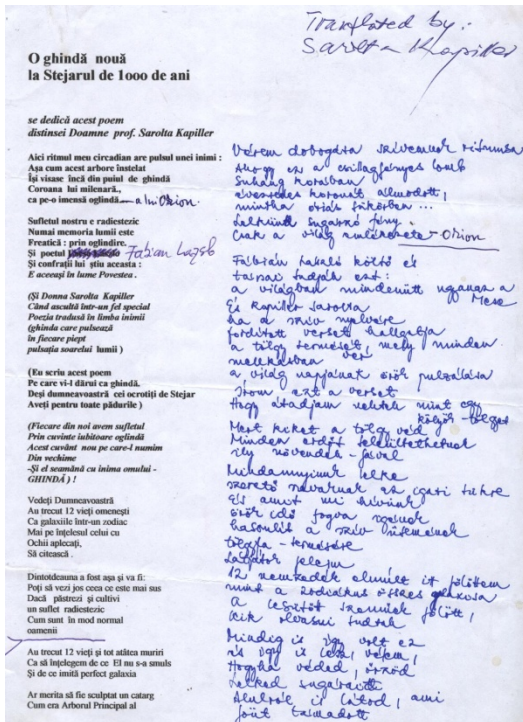
Ugyanebben az állapotban a világban
A föld minden táján szétszórva ír
S megrezzen a föld ugyanabban a virág

ÁHITATOS HANGJÁTÉK EUFONII SOLEMNE

Jelek, jelek
Mit jelentenek-
Menetre menve,

Életet mentve,
Halált szememre,
Jelek, jelek
Fakeresztmemre-

Tövis és máglya,
Kín megtalálja
Nem fényre, rügyre
Sem szőlőfürtre
Jelek, lelekre
Pokol kebledre!



O traducere de Sarolta Kapiller (Hungary)
la stejarul de o mie de ani ..

MEGTÖRTÉNTEM M-AM ÎNTÂMPLAT

Odaadtam elvonatkoztatott hazámnak
Állhatatosságomat,
Belső virágzásomat,
Mint dúslombbú,
Kóbor gyümölcsfa...,
Melynek gyümölcse rejtve,
Nincs pompa, látvány,
Sőt sokan nem is tudnak róla.

Amikor a kemény derék
Mely eddig ágaim tartotta
Megroppan s ledől,
Az ághegyen függő
Túlélő gyümölcsöt

-Melyből csak ismerősök
kóstoltak nagyritkán-
Senki le sem szedi, hogy
Gondosan kamrába rakja,
Hanem valaki, avatlatlan
Messzire hajítja...
Ezeténképpen,
Elvonatkoztatott hazám,
Ki egyetlen fontosabb
Dolog vagy árva halálomnál,
Mint örökös sorskihívó,
Égrebosszulva magam
Megtörténtem.

VALAHOL UNDEVA

Ahol költők bontják a kelyhet sok a szenvedés,
Ahol a haza gyáva lelkiekbe rejtőzik,

Ahol a némák a türelemfák virtuózai,
Ahol sápadt kristályokban a Türelem
Férge munkál,
Ahol a szellem a hatalom kupolájára
Vakondokat tűzdel
S ahol a szeretetlenség kínja
Szörnyeket szül,
Ahol a végső bólintás hó címerünk
S a történelem kába vergődés,
Ahol a kancsi demokrácia
Eutanáziára ítél,
Ahol rongyos harangok
A tévedések koromfelhőjét szítálják
Fejünkre,
Ahol vak szerzeteseink tovább talpálnak
Fáradhatatlan menetben
A rombadőlt kolostorokban,
Ahol örültek lenni természetes
És a száműzetésben megszületik a vers,
A Messiás utolsó beigazolódásaként,
Ott láttam meg,
Angyali olvasztók hámorában,
A másik Idő aszméletében,
Az esküvői kertet.
Visszavonulok a tudás gyötrő fogságából
Bárhon leszek.
Te létezel ,hazám
Eged térképe már bennünk él,lüktet
Mindenütt itthon
S csak könyveink maradnak
Még egy ideig
Felemelt fővel,mint
Megrebbenő madárszárnyak.

Invitată de onoare

Alda FORTINI

Sau poesia clepsidrică

Prima oară în limba română

Poetessa **Alda FORTINI**, s-a născut și trăiește la Villongo(Bergamo).Este deținătoare a numeroase premii de prestigiu în condițiile unei emulații poetice postmoderne de un nou renacentism.Captivantă prin un „ gigantism al afectelor” impregnat de imagini, gravitând pe teme fundamentale.Textul se dezvoltă concentric, „ca undele mării”. Esențial în poezia Aldei Fortini este Timpul, ca proiecție noetică și gnoseologică fundamentală a filozofiei existenței, condiției, ființei .
Disponerea textului este simbolică în forme de clepsidre. Volume importante despre care critica

italiană s-a pronunțat elogios (exeget principal Bruna Tamburini) Adaug profunzimea meditației asupra Necunoscutului (l'inconoscabile) și metaforia propensiv esențializatoare, ca „ stări ale inimii” – instrument ultrasensibil al explorării. Ea se identifică referențialș subtil cu natura, impregnând în poezie și date biografice, sau motive din realitatea imediată, căroră le conferă semnificație majoră. Notația este una a minuțiozității tactile, a simțurilor atente, a scrutării ce extrage sensuri metafizice din aparentul banal, dezvelind din aparența superficială, o memorie ancestrală în reflux . Textele suspendă hologramic viziunea unui cosmic pulsatoriu în ubicuitate și receptat de ființa umană într-un mod eclectic, alteori oracular. O subiectivitate neexcesivă, cu fervoare mistic- ludic, de joc caleidoscopic al cuvintelor, cât și variațiuni pe tema sinelui propriu, raportat la cosmicitate, prin natură, plăcerea senzuală a discursului silogistic, fac să se distingă un timbru recognosibil mai ales în poezia feminină italiană.

Volume importante : Primul vers, Scritti sciolti”, Ideale de cristal, Tempo sconfinanto.

Prezentare de Eugen Evu



Frumoasa și valoroasa poetessă Maria Gabriella Meloni, o voce distinsă a liricii italiene , tradusă de noi , semnalată de Maria Teresa Liuzzo și eminentul critic Paolo Borruto în Agar Editrice și Le Muse ...

La poesia di Maria Gabriella Meloni, icti oculi, si evidenzia ricca di cultura e di reminiscenze. Esprime sentimenti e pensieri tumultuosi e prorompenti, quando non approda a plaghe luminose, seppure deserte.

La scrittrice convive con folgorazioni e seducenti leggende tramandate dai padri antichi, che narrano vicende ora gioiose, ora tristi, di un suggestivo interesse, anche se supportate dalla regalità dell'impossibile. Infatti la Meloni risulta affascinata dalle vicissitudini e accadimenti occorsi ai personaggi della mitologia classica, e si intrattiene con felice immaginazione sulle vicende e "comparse" che popolano il mondo della poesia omerica.

E c'è altro ancora nelle opere da lei pubblicate.

Dunque, gli scritti che ci propone la poetessa Maria Gabriella Meloni meritano il nostro plauso per la ricchezza dei contenuti, per la serenità delle espressioni, per l'invito ad accogliere la vita "con generoso slancio". Mentre dobbiamo intendere la morte "un mero mutamento di stato, / un accidente dell'essere nato".

Paolo Borruto

**Eugen Evu despre
Alda FORTINI**

Poesia clepsidrica

Versiune italiana

La poeta Alda FORTINI è nata e vive a Villongo (Bergamo); è detentrica di vari premi di prestigio nelle condizioni di un'emulazione poetica postmoderne di un nuovo rinascimento. Affascinata tramite un "gigantismo degli affetti" impregnato con immagine, gravitando su temi fondamentali. Il testo si sviluppa concentrico, come "le onde nel mare". Essenziale nella poesia di Alda Fortini è Il Tempo, come proiezione noetica e gnoseologica fondamentale della filosofia dell'esistenza, della condizione, dell'essere. Il disporre del testo è simbolico in forme di clessidre. Volumi importanti su quali la critica italiana si è pronunciata elogiativo (esegeta principale Bruna Tamburini). Aggiungo la profondità della meditazione sopra Lo Sconosciuto e la metaforica propensiva essenzializzatore, come " stati del cuore " - strumento ultrasensibile dell'esplorazione. Lei si identifica referenziale sottile con la natura, impregnando in poesia dati biografici, oppure motivi della realtà vicina, ai quali confera significato maggiore. La notazione è una della minuziosità tattile, dei sensi attenti, del scrutamento che estrae sensi metafisici del apparente banale, scoprendo dell'apparenza superficiale, una memoria ancestrale in riflusso. I testi sospendono ologrammatico la vista di un cosmico pulsante nell'ubiquità e recepito dell'essere umano in un modo eclettico, altre volte oracolare. Una soggettività nonecessiva, con fervore mistico-ludico, di gioco caleidoscopico delle parole, anche e variazione sul tema del proprio sè, riferito alla cosmicità, tramite natura, il piacere sensuale nel discorso sillogistico, fanno che si distingue un timbro riconoscibile soprattutto nella poesia femminile italiana.

Volumi importanti : Il primo verso, Scritti sciolti, Ideale di cristallo, Tempo sconfinato.



Lori Cristea

Prognose evuiene, nominalizări de Excelență:

*Loredana Cristea din Uricani,
sau tot ce a dat mai bun noua poezie feminină
hunedoreană după 1990 ..*

Nesingur printre poezi**ION URDA****Câteva cuvinte despre ideea de înger**

Despre poetul, prietenul prin literatură și viață, Ion Urda, nu pot să scriu decât direct, sincer, fără broboada metaforei, deoarece așa este și confesiunea sa lirică: o impulsie rară, bănuiesc delicată, de a „încrusta” undeva, cum spune el, ceea ce lasă o lacrimă pe colțul unei ilustrate dau fotografii: un *mărgăritar înflorit*. Primesc să ofer...acest text romantic, chiar dacă el va resimți invocata mea „presiune”, asupra confracților, în general: poetul trebuie să pagineze, cu viața, cărțile lui, altfel este uitat chiar înainte de a fi auzit: sau știut doar de câțiva. E de dorit să fie auzit, chiar dacă nu strigă Cântecul asta cere: a fi auzit, adică primit...

Prima lui carte se numise „Redefiniri sentimentale”, iar „Solia cu pană de înger” continuă ideea comunicării sufletești, irepresibilă, ale unui afectivități temperate, încă care refuză să devină rece, metalic, venind dintr-o structură romantică. Una clasică de trubadur la Curțile Dorului. Cele două teme complementare ale liricii sale sunt Iubirea și Empatia umanului, cu ușoară, aurie tușă creștină. Ion Urda este, dintre hunedoreni cerchiști, cumva singular, între „corifei” și micile eșaloane rebele, ce s-au succedat mereu cum boema și veacul arată. „E o nebunie? Jocul acesta de-a v-ați ascunselea/ trecând alternativ/ de la starea de zeu scos din altare / la cea de Iisus adorat de / Maria din Magdala”, spune el despre arta

poetică, sar deopotrivă și despre jocul iubirii, *despre feminitatea artei*...Mereu am avut impresia unei pulsații de adâncime, atent controlate, în textele lui. În estimp, așteptându-i cartea care urmează, regăsesc gândul primelor lecturi din caietele sale: deși este extrem de echilibrat în dicteu, nu este un poet previzibil. Poate deoarece el consemnează evenimentele inimii, ale intimității de sub „luciu apei”, de sub aparență, deoarece crede că „alergăm ca un tren accelerat”, ignorând unele gări, imagini, oameni...E adevărat, cum spune el altundeva, inspirat, „între adevăr și durere”, numai că din tren imaginile se succed și invers, întocmai ca Timpul pe care-l străbatem, așadar ne întoarcem, cum Eliade spune „eterna reîntoarcere”,...Ion Urdă refuză prudent-sceptic gnosticismul pe care, cu șarm și maliție mi-l întrevede într-o dedicație. Dar tot el știe că a scrie este exorcizare, uneori catarsis.(Creație).

„Ești tot aceeași caldă, vibrantă vâlvătaie/ Întoarce-te în zarea în care te-au dus vântul/ durerea, renunțarea și-al timpului demers/ Cu pagina pe care îmi încrustez cuvântul/ drept giulgi de-ngropăciune te voi zidi în vers „(Exorcizare) ”.

Tonul baladesc, al reveriei, ori cel de oratio vechio, sunt în acord extrafin cu boema din care ne-am înfruptat cândva, în visătoaria „zăpezilor de-odinioară”. Ura încrustează ca pe niște samralde în montură răbdătoare, de giuvaer, astfel de poeme, a la maniere de „cronicar villonesc...Atunci el scrie în stilul prozodic clasic, stihuri elegante, șlefuite la rece, muzicale, deoarece în „jocul de oglinzi” - ca în poemul dedicat unui pictor prieten, labirintul este unul al iluzoriului caleidoscopic: „privești uluit cum fiecare fereastră/ ți-oglindește sufletul mereu altfel”,...Intuiția „magiei”, perceptive este una a iluminării / revelației însăși prin contemplarea și arta poetică a realului polisemantic. / Expoziție). Reținerea poetului față de „delirul”, modern exaltant

și exultant, pare o ancoră de adâncime. Felul lui de a scrie, este felul lui de a merge prin viață. Patosul, în cazul său, este absolut necontrafăcut, autentic, apollinic. Facilitatea de a versifica o lasă doar jocurile lui parodistice, care, de fapt, în feresc de morga rece a celor ce devin auto-manieriști. Continui săp-i aștept însă și o „împodobire”, metaforică mai spontană, deoarece poezia, mai ales cea de dragoste, este vrajă, incantație și mantră, oricât se cyborgizează omul. Forța poeziei este în Cuvinte, colorismul este al spectrului luminei, el este necesar, inclusiv rolul umbrelor, în păictură... Nu e de iertat, ci de primit, ca un dar ce se-ntoarce, ândul meu reflectat aici de chiar unele poeme ale sale.

Ion Urda este deoportivă și el un „singur printre poeți”, ca Marin Sorescu, „vărul lui Shakespeare”, : sarcasmul, imprecăția, egloga, satira, ironia, contrapunctează, pana aripii angelice, chiar dacă este „smulsă”, din aripa care vâslește geamăna pe dreapta... Poezia lui este cea a redefinirii, așadar a „cum anume reformulăm stările continue”, deci cere apel la o plasticitate mai avântată, mai zburată... Solia este Mesajul, îngerul nu este cel ce-l „sapă la rădăcini pe Dumnezeu”, numai dacă e vorba de îngerii căzuți. Deocamdată solia, adică Ars Poetica ce altoiește deja o carte mai consistentă, este ușor decodabilă la lectură : de unde recitabilitatea acestei poezii. Dar nu în Salon, ci în Agora. Este da fapt un poet campestru, dunărean, răslețit printre tehnocrați și optând uneori pentru mici recitaluri boeme, menite a descrunta inimile... Scrie spontan, chiar amuzat, satire, epigrame, cronici rimate... cu tonalități când dulci-sarcastice, când parafratic/ parodice, ușor de înțepat, scrie cu vârful de săgeată. Dar eu îl știu omul unor întrebări esențiale, îl aștept la „turnirul” spadasinilor, fie și cu floretă...

Atunci când accentuează a doua tematică prediectă, propensivă : societatea de acum, cu avatarurile ei explozive, cyborgizarea, pseudo-cultul pentru „închinarea la ritmuri tehnotonice”, apocalipsismul pe care, totuși, îl vede cumva depășit, devreme ce scrie și poeme titrate „Post-apocaliptice”,... Referirile lui în astfel de poeme, sunt mai degrabă la reflectarea invocată în poemul „Expoziție”, într-o suită de vernisaje, episodice, a unei interiorități ce se arată rar și cumpătat unor neaveniți, ori vânători de umbre în privirile altuia. Mesajul acestor poeme „manifest”, deloc retoric, este al depășirii angoasei existențiale, al rupturii, cu toate că trăim într-un soi de pseudo-scrutin ostentativ al „imaginii”, mai degrabă mărfuită derizoriu de mașiniștii propriilor spaime, este mesajul omului care crede statornic în valorile morale ancestrale...

Ion Urdă nu are nevoie de „presiunile”, pe care mi le evocă ludic și chiar tandru, ci mai degrabă de acea „nebunie”, a jocului de-a v-ați ascunselea, însă paradoxal, prin arătare, cu firul metafizic mai smuls în sus, deoarece vibrația lui are lirismul autentic, deși ființează cumva freatic și parcă numai starea autumnală de fond al Poeziei, o face să răsune ca elitele greierilor, sub stele... Uneori ar putea fi auzit și-n țara de origine, NIBIRU... Parcă ne cunoaștem de Undeva..., nu-i așa?

Poeme de ION URDA

Aici foto

EXPOZIȚIE

lui Tiberiu Balazs

Deschizi o ușă
și te-mpresoară
deodată
numai ferestre;
Privești uluit cum
fiecare fereastră

ți-oglindește sufletul
 mereu altfel :
acolo e cerul,
 dincolo iarba, copacii,
 oamenii încrustați
 în amintire ...

Undeva într-un spațiu
 transcendental
 vezi un sclav trudind
 lângă curcubeu
tot încercând să-i amestece
 culorile,
 smulgând, ici-colo,
câte-o pată
 de iubire și așternând-o
 pe inimi.

Mâinile lui clădesc
 răbdătoare
 izvoarele metaforelor
 care mai târziu
se fac torente și râuri
 și fluvii curgând,
 năvalnice, printre nopți
 și tristeți.

Abia într-un târziu
 frumoasa vrăjitoare nocturnă
 și-așterne argintul viu
peste toate culorile sale
 iar ferestrele își trag,
 una câte una,
 obloanele.

Doar el, robul luminii,
 caută mereu
 iezerul fermecat unde
 se naște curcubeul...

EXORCIZARE
(elegie romantică)

Ai re-nviat ca-n basme, fugară amintire
iscată din fantasme ce le-am ucis demult
dar am uitat cărarea intrării în iubire
și cugetu-mi sugrumă al sângelei tumult.

Ești tot aceeași caldă, vibrantă vâlvătaie
ca rima ce își scaldă splendoarea-ntr-un poem.
Nu știi sau, mai degrabă, nu poți să știi cum taie
în amintiri, ca briciul, surâsul tău – blestem.

Sub chipul cast, serafic de-angelică făptură
stă zâmbetul demonic, al patimei izvor.
Deși îți este vorba în sufletu-mi arsură,
sărut cu mintea urma lăsată pe covor.

- Întoarce – te în zarea în care te-au dus vântul,
durerea, renunțarea și-al timpului demers !
Cu pagina pe care îmi încrustez cuvântul
drept giulgi de-ngropăciune te voi zidi în vers.

CREAȚIE

E o nebunie

jocul acesta de-a
v-ați ascunselea
trecând alternativ
de la starea de
zeu scos din altare
la cea de Iisus
adorat de Maria
din Magdala...

Te întrezăresc
în toate nimicurile
și mă prefac
că nu te observ ;

Te neglijez intenționat
ca să mi te-apropii
dar tu, capricioasă ca
o iubită adolescentă
dispari când
dorința-i mai mare
ca să apari
când nu te aștept
fluturându-mi
îmbietoare iluzii,
ca o fata morgana,
însetaților, în deșert.

AM VĂZUT...

Am trăit o clipă
la răscrucea dintre
cruce și semilună...
Am văzut moartea
rânjind dintre ogoare albe
răsărite pe coline verzi,
am văzut-o în suflete
și în setea de viață
din priviri,
am văzut fete dansând
ca o zbatere
în gheare de tigru,
am văzut fericirea
și disperarea
îmbrățișându-se-a pace,
am privit , dintre ruine,
moartea îngemănându-se
cu iubirea.
Am văzut Bosnia !

SCRUTIN

- Dragă eugeniule,
după cum vezi, s-au dus
vremurile astrologilor
cu tichii țuguiate

căroră înțelepciunea

li se revărsa

în bărbi impozante...

În zilele noastre previziunile

au picioare lungi

și buze apetisante,

deslușindu-ne zilnic

cum ne vom ciocni

cu aroganța,

cu mojicia,

cu nesimțirea

opulenței...

Profeții moderni – analiștii,

cu atitudini super-inteligente,

pasează amețitor speranțele,

„stânga – centru – dreapta”,

ridicându-și mingi la fileu

și lansând atotputernicul Zvon...

Venus intră în conjuncție

cu burta săracului

iar Soarele, în drum spre UE,

de rușine se-ascunde

după o vilă de „baron local”,

delegând Luna

drept președinte de BEC

pentru urnele îndrăgostite

de guvernare...

.....

Undeva Creatorul

joacă biliard

cu sferele de influență

construind, meticulos,

Haosul Absolut...

BLACK HOLE

*Implacabilul –
imaginea unui soare înghițit
de o gaură neagră...*

*Mi-aș dori un stăvilar
pentru zile,*

*un robinet prin care
să le pritocesc,
drămuindu-le pic cu pic,
storcându-le
de fiecare secundă.*

*Dar ele vin și pleacă,
trenuri accelerate
prin gara viselor,
arborând
fume_gânduri arcade,
instabile și perisabile.*

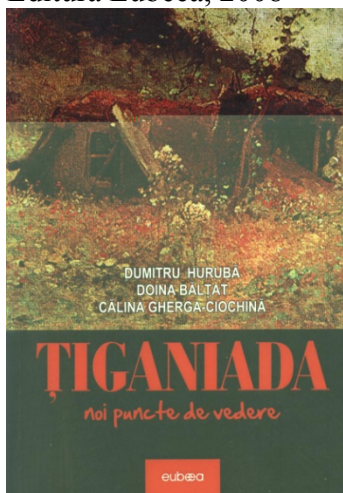
*Rămân pe peron,
printre câini vagabonzi
și hoși de buzunare,
sentimentele –
călători osteniți
cu privirea pierdută,
arbori împietriți,
secați de sevă...*

*Explodând,
într-un ritm uniform,
flori de cais
revigorează planeta.*

Neo- epopeea vieții literare hunedorene

Despre Țiganiade post Czigmo...

Editura Eubeea, 2008



Preluând terminologic sintagma epistemiologiei bacteriene și a drojdiilor (...), sau dacă Boierii Dumneavoastră acceptați, conceptul mai nou de „rromologie”, ce face valuri pe ici- pe colo, departe de Cigmăul lui Ion Budai Deleanu, dar aproape de cușmeliile versus Taj Mahal-uri grotești becaliene de pe versantul drept al „canalului” germisa(U)rian, cum mergi spre Geoagiu Băi, o neașteptată triadă auctorială: Dumitru Hurubă- Doina Bălțat- Călina Gherga- Ciochină, ne oferă un studiu absolut spectaculos, aplicat și ultra- laborios asupra unui fenomen unic în literatura europeană de ieri, ultra- resurect azi: puncte de vedere la Țiganiada lui I.B.D. Numai umorul irezistibil al lui Hurubă putea să insuflă sinergic acest studiu „de caz” ce revine halucinant în istorie. Dacă am zis „drojdie”, mă refer mai degrabă la rolul acesteia de ferment și nutritiv, decât la te – miri- ce aluzii rromofobe.

Studiul, sub girul editurii Eubeea, schițează o radiografie semiotică și de lexicologie remarcabile, abordând terminologia „codului” Deleanu în retro-proiecție a radianțelor antice în opera genialului cigmăianului clasic... Un simț analitic elevat dă unitate viziunii celor trei, savoare și dacă vrei duh sarcastic necesar subiectului. Veritabilă anatomie a operei Delene, cartea celor trei- ca- unul este motivantă inclusiv didactic, în devălmășia „manualelor alternative fiind o contribuție de achiziționat ca îndreptar pentru generațiile studioase ce vin, au venit. Grafic în acord

cu excelentul conținut, cu o imagine de bordei năpădită de maci sălbatici, cartea trio-ului susnumit este dedicată unor doi exegeți d'antan ai operei tragic-comice: Petru Gherga și lui Ion Filip, cărturarilor pe nedrept uitați. Serios glumind, sperăm că retrospectiva autorilor asupra „eroismului” parafratic-grotesc al Operei, să nu fie profetică.

Noua nouă generație literară corviniană



P E T R A D I A N A O N C I U

Spelling

E al tău jocul meu , mă ascund de cuvinte
Sentimentul e dinaintea vorbirii
Dincolo de chipul tău un semn face zeul
mă pierd să mă cauți, mă ascund să mă aflu
Ne auzim cerul în oglinda cuvintelor
starea devine chip fără umbră
lumină adevărată
Chiar dacă strig prea aproape
e-al privirilor de foarte departe
strigătul meu
și imploră ceva nu are nume
dar străin mă-mpresoară
clopot de vânt îmi leagănă inima
urzește un zvon de miracol , diafan înfloresc
Voal de cuvânt pentru tine , iubitele ,
E ca și cum trecutul meu te recunoaște.
Între noi treimea visează .
Dimineată a lumii trupul meu încă lunar
Caută brațele fostelor aripi
Întuneric dulce și neînțeles
Eternitate a clipei , dorință
Din care încolți-va cunoașterea
Ca o lumină din visul pământului

*

Auzi tu parfumul cum cântă pe cuiburi ?

*

din piatră se smulge zveltă trestia
Pe care înfloresc mlădierea metaforei .
Crezând , tu exiști : verbul tău mă străpunge
Și iarăși freamătă-n noi cerul rotund
Ca în rotundul sărut al lui Brâncuși

Sămânța înflorită lumină .

Copilul Novalis

Împovărate sentimente înfloresc sacrificii.

Surâde copilul din inima nopții Novalis

sclipiri de fericire în ochii mei gemeni

ca o clepsidră culcată-n lumină ..

roiuri de stele jocuri de-artificii

în dragostea noastră...

ce suntem noi?

Două palme-mpreunate

în rugăciune: ca o amforă –n sus .

Fără tine,

Gol cade vântul cu numele meu ..

Dezmierdarea singură a singurătății.

Roagă-te

pentru lacrima care nu cade

și suspinele vântului...

Pentru ceața orbului

și lumina sufletului...

pentru fugara iubire (a noastră?...)

Să fim ... rugăciune-mpreună

Ca-mpreunatele palme. În

Graalul Celest

Gol însetat :

ca viață.

Îmbrățișarea

Învață-mă, vântule, vânt aurit din septembrie,

Îmbrățișarea ce tace în mine de o mie de ani

Gata de salt mi-i cunoașterea –n carne .

Ard pielea mea invizibilă melodioasele harfe

Inima se reumple de marele gol sub cuvinte

Clopot ce-ți leagănă căderea în sus

În acest întuneric cu dor de semințe

În această sfericitate în care am mai fost

Și-am uitat ... Cum iarba și-a uitat uriașă

Memoria

Însă unduirea-i în germenii,

Să se înnoiască.

Învață-ne, vântule, căderea, deodată :

Îmbrățișarea strigă

Imensă de-o clipă. Euharistie

Holograma euristică.

Eul din Tu- și cuțitul sărut :

Tatăl Cuvânt

Sfâșiind catapeteasma.

Eugen Evu despre

MARIA TERESA LIUZZO

Poezia iubitoare de lumină

« Tehnica este compozit/ modulară, eseismul teosofic este unul colocvial, pledând moralitatea unei Memorii arhaice, arhetipale. Maria Teresa Liuzzo redefinind poezic lumea, o reintegrează vizionar în splendoarea noesis, a imuabilei condiții metafizice. Este codul nou al lui Psyche, este și Pithia, interpretînd oraculara « voință » a zeității din Conștiință.

Acuitatea prezentului revine mereu, protest sau lamento ce ne exprimă ca ființare, alarmant, apocaliptic-alarmant. Îngerul Rațiunii și Afectivității generoase, altruiste, nedisimulat, este permanent resimțit seismic. Un fior metafizic vine în valuri mareice, succesive, dintr-o « Atlandidă a Memoriei ancestrale, colective, primordiale. Seismul e de profunzime, peiorativ vorbind, adică tsunami. Delirul suprafețelor este delirul mimesis al visului, al abisului de adâncime oceanică, al Memoriei »... (eugen evu)

Ilustra poetessă italiană Maria Teresa Liuzzo are deja o operă poetică elogios receptată nu doar în Italia, ci în întreaga lume. De câțiva ani frumoasa Doamnă calabreză, de o rară distincție și energie creativă, îmi trimite din cărțile ei, niciuna înafara succesului, binemeritat. Am citit referințe ale unor mari critici italieni și englezi, am prezentat-o și cititorilor români, însă desigur, s-ar putea face mai mult, întru cunoașterea reciprocă. Un număr recent al revistei "LE MUSE", bimestrial al editurii A.G.A.R. din Reggio Calabria, îi este dedicat tematic... Dintre referințele critice, citez câteva, alternându-le cu propriile –mi opinii. Maria Teresa Liuzzo scrie o poezie impregantă de nuanțe evanghelice, de rezonanțe biblice, de mitologie, de clasicim și de rituri «, așadar una care evocă secvențe istorice esențiale, umane, cu fior dominant metafizic... Ea este sensibilă la marile suferințe, este marcată de o emoție a durerii, suferinței îndoliate, pe fondul existenței sărace, a prăbușirii morale determinată de vitregia hazardului, ori altor determinări. În acest sens, mesajul poetesei este unul vibrant-omenesc, în discurs modern, unde metafora are rezonanțe afective penetrante și cu ecou catarsic, expiator.

« A grava (incrusta) neliniști / a grava mesaje de-albastru/ pe ninsele culmi »

Și-ntr-adevăr poemul este încărcat de mesaje, de oracole, de corăbii. Dar acestea, lungi neliniști fugare, se amplifică dramatic, cresc din talazul dicteului: Forța poetei este una transfigurativă, simpatetică, gravă.

« Coboară ploaia / spre a consola Crinul / din Eden trădat / și deja vede / timpul profanat / și

spinii pe fruntea lui Christos / Lager în Palestina/ Cruci înspinat și coroana este / pe răni

deschise «

« Cu denunțarea abuzurilor, a samavolniciei, a ticăloșirii, a violenței, a batjocurii », se acuză ceva din însăși natura umană, implicit somnul ucenicilor apostolici, nu numai cinismul ocupantului, care are metoda crucificării, spre ovațiile oarbe ale mulțimii:

« Monedă a batjocurii / în jocul din tribune / neîncetat martiriu din Nazaret / Justiția și caritatea conduc / Târgurile. Ajung vânturi din Grecia și Siria / le înprospătează Sahel rânile Egiptului/ Vocea este în templu/ vântul impetuos / peste înțelepți și negustori / reflectă spade și coifuri / coroane de spini «

..Poetessa aceasta este ontologic înnamorată de aproapele, la modul creștin cel mai autentic, este o poetessă practiciană, o Voce care răsună în Cetatea din nou amenințată de pedepsire.

Așadar a liricii care evocă scene ce încremenesc hologramic, suspendate spre a fi recitite, undeva în memoria vinovată a lumii, are loc o incantație tragică a memoriei deja ancestrale, o liturgie iubitoare a Divinului care a fost înjosit spre a mântui omul . «

« **Între linguşire și farsă / pasul poveștii se deschide / al dragostei trandafirului Mesia / dar fiecare petală / se stinge murind / de setea justiției ...Și Pământul Făgăduinței / renaște Golgotă în Palenstina / Conștiința primește uitarea seară/ pe rând se-arată sângeroasele fapte** »
« memorie de sfâșiate ramuri / de fum / uzurpă ultime păduri / cu fascinația oracolelor ...Mâna solitudinii este Viitorul ... »

A trece pe textele poetesei doar contemplativ, sau numai absorbind mireasma metaforei plasticizante , fără a te lăsa prins în « psaltirea » rostirii , ori în eclezia nuanțată modern, a decantării unei memorii istorice, însă transparent reportată la religiozitatea creștină, ar fi o eroare . Poeta are darul de a amplifica afectiv , sunetul durerii ce reînvie parcă din interiorul unei amfore , în care se mai aude furtuna .Liuzzo simte scurgerea timpului ca o « spargere de val » , succesivă , ca un delir de talazuri ce se sfarmă la țărnul interior . Aforismele sunt întreșute în discurs ... « Suntem arborii luați de ploaie ,...în așteptarea senilizării » ...Viziunea unei umanități vegetalizate , demotivate spre devenire , este sinceră și îndurată . Vanitatea face ravagii . « Doar neliniștea valului agită venele » ...Metafora este constrictivă , dinpre cosmic , spre interiorul ei ezoteric .

Recenzată amplu și simpatetic de Giorgio **BARBIERI SQUAROTTI** , unul dintre cei mai statornici și exigenți exegeți ai operei sale, italianca este excepțional interpretată critic și de prefațatorul ei **FULVIO CASTELLANI** , dar merită să reținem anume epigraful care începe un poem mai larg :

« **Din întunericul conștiinței /neșteptate vise, se întorc /cretoase, se-nalță irizate către placente stelare** »

Același dezinvolt, subtil și plastic procedeu analogic, reductiv, alternând cu patosul discursului militant, revine frecvent în lirica ei solară, apollinică. Este efectul unei conversiuni , unei răsuciri de cochilie , (un fel de proiecție mimetică) , din microcosmul uman înspre firmamentul celest , frecvent apelat de italiancă, ampretează discursul plin de patos : o memorie a culpei ancestrale, developează imagerii de rafinată gândire (proiecție) compozită, plasticizantă, cu țintă etică- în înveliș alegoric . Travaliul transfigurativ al poetei este unul amplu, compozit și elegant. Uneori textul se subțiază ca enunț simplu, direct, însă conținând stare poetică în sine . Este semnul unei afectivități, unei trăiri emoționale , unei ardente specific feminine

27 Mai 2009, ora 20,00 - Invitați oameni de afaceri, politicieni, personalități, presa.

Participă: grupul Corvinia, ansamblul Huniadi Cantores, Cimpolierii din Transilvania, grupul de dans medieval Piruet și actori de la Universitatea de Artă Teatrală – Târgu Mureș

Desfășurare:

20,00 Curtea Interioară : Muzică

- Lansarea grupului New Medieval Gothic – **CORVINIA**
 Flavius Pițigoi – block flute, flaut
 Manel Gagăuță – (clape)
 Florin Bileț – tobe, instrumente de percucie
 Ana Maria Gagăuță – vocal
 Mircea Golăh – violoncel, managerul grupului

Alocuțiune: Ovidiu Hada, Nicolae Cerișar, Alexandru Gruian, Cornel Jitaru.

20,40 Curtea Interioară: Teatru

MACBETH – de William Shakespeare

Actori de la Universitatea de artă teatrală – Târgu Mureș, Cimpolierii din Transilvania, Huniadi Cantores, Nicolae Szekely, Piruet.

Scenografia: Mihai Panătescu
 Regia: Mihai Panătescu

Invitație anuală la Castelul Corvinilor Evu Media and Mircea Goian

PROMOTION

**Întâlnirile artelor, la Castelul Corvinilor,
Ca și în paginile acestei cărți ... Istorie,
muzică preclasică, teatru, rock, folk,
mâine de ce nu și poezie?**

Este subtextuat aici, analogicul, principiul arhaic al echivalenței dintre « pământ » și « cer » , în rostire poetică magică, divinatorie, arhaică, în registru post modern... . Și în antologia de autor « **Anatomia del-Amore** » , tonsul predominant este al unei ritualice rostiri oraculare , din care țîșnesc ca din ancestrala memorie licăriri de adorare a Naturii , de divinație , ca înțelegere a existenței (integrării) în laboratorul dumnezeiesc al Creaturii umane . Teresia Liuzzo revogorează , din ipostaza omului de azi, căzut, omul

din Kali Yuga vedelor indiene.. ci nu predica din pustie a Profetului, poetessa este o vizionară a vremii noastre, apocaliptice , a unei lumi care repetă « stricăciunea « și este menită implacabil consecințelor. Substanța liricii ei este una Ecologistă. Patosul este latino- eladic.

Ea are « un inepuizabil izvor în subconștient cum afirmă **Squarotti** . Unul colectiv ,adăugăm noi . Poezia aceasta este una a remușcării , a trezirii în conștiință a ceva răsădit demult , ceva care a mai atras odată pedeapsa .Trufia, vanitatea , rebeliunea sufletului , devianțele morale , sfidarea .

În mod special, remarcăm feminitatea puternică, pledoaria prin simț feminist-maternal, de (re) născătoare a umanității care a fost, prin răstignire, îndrumată spre mântuire, spre înviere , însă a uitat ... » ...Prin aceea că uită , omul nu merită « , ne amintim de un aforism memorabil . Marea temă a cărților ei rămâne aceasta : condiția umanului, a Ființei, în Matrice, Amorul niciodată misterios, relevat prin co-participarea omului la opera genezei perpetue. Textele esențializează, uzând de procedee moderne (colaj, suprapuneri, efecte speciale) în fond o reverie a Naturii de a se oglindi în sine, de a se elogia prin Cântec, prin Cuvânt, prin Idee. Uneori Maria Teresa scrie crochiuri, renunțând la discursul ce riscă proza, umbrele ...

Dealtfel, poetessa a scris și în genul clasic japonez, fiind o haijină modernă , a „ fulgerului mental”. Maria Teresa Liuzzo este, în toate cărțile ei, inspirată prin rostirea implicit metaforică, metafora ei este una interioară, cu nuanțe care reflectă splendid pe suprafețe, melosul inimii. Muzicalitatea discursului este murmur, transcendență, sferică memorie a materiei. Un aer cald, tropical, învăluie „ grădinile semantice” ale textului.

De ce să nu admirăm că sub oblăduirea zeiței Diana, poezia ei are ochi căprui ?

Simțirea poetică este a compasiunii de profunzime, a maternității.**Senzualismul** poetei se contopește cu cel al textului, semantic, armonios, vibrant, nefisurat. Intuiția lirică funcționează cu prospețime, cuvintele ei nu pot îmbătrâni ca limbaj semnificat, căci preiau clipa de eternitate din spiritul coborât spre a ne înălța. O briză tropicală, o torpoare de lagună, adie dinspre ancestral, dinspre sacralitatea primordialelor rostiri.

O religiozitate ce fuzionează din « illo tempore « genezic, cu evangheliismul catolic transferat în istorie, înalță una dintre cele mai apostolice Voci ale lirismului modern. Poetessa este categoric o combatantă, o militantă cu simț social, o voce feministă, fermă, cu discurs umanist, nu « metalizată », ci cu un timbru de flaut pe ecouri de talazuri atemporale. Simțul analogic este impecabil, ornat cu frumusețea expresiei spontane, compoziționale, catedralice. Patosul este pentru ea un fel de continuă efuziune, *deoarece ea gândește pur-și-simplu lumea în mod ecologic/ mistagogic*.

Tehnica este compozit/ modulară, eseismul teosofic este unul colocvial, pledând moralitatea unei Memorii arhaice, arhetipale. Maria Teresa Liuzzo redefinind poezic lumea, o reintegrează vizionar în *splendoarea noesis*, a imuabilei condiții metafizice. Este codul nou al lui Psyce, este și Pithia, interpretînd oraculara « voință » a zeității din Conștiință.

Acuitatea prezentului revine mereu, protest sau lamento ce ne exprimă ca ființare, alarmant, apocaliptic-alarmant. Îngerul Rațiunii și Afectivității generoase, altruiste, nedisimulat, este permanent resimțit seismic .Un fior metafizic vine în valuri mareice, succesive, dintr-o « Atlandidă a Memoriei ancestrale, colective, primordiale .Seismul e de profunzime, peiorativ vorbind, adică tsunami...

(Îmi amintesc că există **o floare a seismului, numită Primulla Regala**, care înflorește doar cînd în adâncime au loc ciocniri telurice ...Aceasta este floarea poetică a Mariei Teresa Liuzzo : un infra -delicat mecanism al vibrațiilor din substratul profund al Ființei ...O ființă freatică .

Este, în cazul ei, spiritul ludic unul de suprafață, sau izvorăște din memporia cromozomială ? Vizionarismul, uneori Dantesc, repliat pe panorama strictei lumi contemporane, ne relevă negreșit o mare conștiință,cu sintonia cvasi-sentimentală, irineică, care mișcată de brațul clopotarului pe țărmul oceanului ...Știind de la Orfeu că « poezia îmblânzește omul « , poetessa nu se joacă . Adevărul este calea care te face liber ,cum dixit Eclessia .Se cere a fi amintit mereu ...

« *Jocul cu adevărul/ în zile fără suflet / unde umbra / fură și dispare* » (*se ascunde*) ...

În nici un un caz, lirismul fluent, bogat expresiv și tensionat de patos, în manieră clasică, nu este un joc. Fiecare carte nouă a Mariei Teresa LIUZZO semnalizează luminiscent, ca un mic pulsar din abisul oceanic al memoriei lumii, pentru corăbierii, dar și pentru cei imprundenți de pe țârmuri -

Mesajul unei lirici impetuoase, unei arte poetice iubitoare de semeni, este consacrat încă odată, prin vocea acestei prezențe lirice importante europene.

*

Notă: După închiderea acestei ediții, poetessa mi-a trimis un splendid volum /album antologic editat de AGAR Editrice Reggio Calabria, seria „Poeti ai mileniului trei” prefațat de Stefano MANGIONE și Giorgio Barberi SQUAROTTI. Cartea este operă apollinică, energică, pledând lumina sofianică și deoprezența divinității. Mari critici sunt prezenți cu sinteze din referințele lor, așadar avem o ediție de lux., reprezentativă... Mă bucură că în amplul context bibliografic, sunt menționate cronicile subsemnatului, apărute în timp, în Provincia Corvina, dar și în paginile culturale Euro Obiectiv, Vox Libri, și revista UNU (Oradea) Academia ASLA, Revista Agero ș.a.

(*text din Noua Provincia Corvina nr. 43*)

Reflexe patetice: „Succesele noastre sunt și ale Cetății noastre culturale”. Fie !

Preotesele cărții...

Lucia TANASE



Eminescu in aeternum

Omul a fost o fire neobișnuită. Producea întotdeauna o impresie aparte prin gust, prin gând sau prin înfățișare; sociabil, dar și însingurat; cu prieteni, amici și inamici; iubind, sperând și renunțând; departe de familie și fără să își fi întemeiat o familie; boem, dar muncind enorm, fără pauze sau menajamente, suportându-și suferința ca pe un destin, Eminescu nu avea cum să fie un om obișnuit.

*

Artistul a fost o personalitate copleșitoare, care i-a impresionat pe contemporani prin inteligență, memorie, curiozitate intelectuală, cultură de nivel universal și prin farmecul limbajului.

În ciuda impresiei că e accesibil, rămâne un pisc poetic la care nu poți ajunge ușor.

Cetățeanul, poet prin vocație și ziarist prin profesiune, Eminescu nu a fost – cum cred mulți, - un romantic contemplativ pierdut într-o visare lirică, ci un om al timpului său, implicat prin toate fibrele gândirii și simțirii lui în viața poporului român, preocupat de destinul și de buna lui existență. (vezi și Opera politică, ediția Perpessicius, n .)

Eminescu a fost un artist-cetățean unic, gânditor și pedagog al neamului său, cel mai mare, pe care l-a dat secolul al XIX-lea culturii române.



Biblioteca Hațeg: Constantin Stancu, Radu Igna și Ștefan Nemeček, trei „vectori” ai scrisului actual hunedorean (și național) (31 April 2009)

O domniță la Castel

Magda GRIGORIE

despre



Sărutul cu privirea

Editura Signata, Timișoara *

Versurile din acest auriu și consistent volum apărut în colecția Liliput se adaptează fără eforturi evidente aceluia ritm interior în care se înscrie toată respirația afectiv-reflexiv-meditativă a autorului. Nimic forțat, deși travaliul nu lipsește. Aici totul are înfățișări verosimile. Totul este „rupt” din credibilitatea fenomenului. Frumusețea plastică, virtuozitatea expresiei sunt incontestabile. Dincolo de armoniile de cristal, palpită profund trăiri existențiale, „semnul de foc” al acestui poet. În creația lui Eugen Evu, fragmente de lumi diferite (paralele) se suprapun - metafizic vorbind - și se întretaie prin desconsiderarea oricărei cauzalități. Autorul pare a se întreba, sugerând că toate cuvintele pot fi reacții în lanț, explozii de sunuri și culoare - dacă poezia nu își este suficientă sieși...

Cu o rețină suprasaturată, poetul se întoarce spre interior, regăsindu-și fantasmalele care concurează imaginile existentei, relevând nevoia obsesivă de real, de unde și descrierea minutioasă a „crâmpeiului” de lume cuprins între limitele privirii. Eugen Evu s-a dovedit de-a lungul anilor un spirit.....prin excelență bogat în resurse lăuntrice. Drumul parcurs a însemnat o esențializare a expresiei poetice, o degajare a sensurilor legate de o experiență concretă vital-spirituală.

„Decembrie, fagii roșii fac geloase cascadele/ unde își aduce aminte/ sufletul meu mierla albă/ și porumbelul de stâncă pe umărul vântului; /se resoarbe din jocuri luminișul revelației/ interioritatea de echilibru al rugăciunii, /auriul și negrul reciproc se devoră/ să îngenuncheze lumina în melos /unde culcușul de toamnă al zeiței/ s-a sublimat izvor; /mă duce, Doamne, /de mână vibrația de fagot/ a poemului Transilvaniei sus,/ la sălașul de stei: /acolo cuvântul redevine genezică adiere, /sâmburii de argilă originară/ se umplu de zumzet stelar :/ fiecare metaforă e un sărut” (Incintă sacră).

* În aceeași elegantă serie selectivă a poezilor români și universali, a editurii Signata, poetul a publicat : „ Strugurii întunericii”, „ Plângea să nu se nască”, și Mierea sălbatică”.

Firul Ariadnei

Eugen Evu

A U R E O L A

Arzi trandafir al numelui uitat !
Ca ieri ai împupit împurpurat
Lumina care prunc te-a sărutat
Și în rotund de purpură-nfocat
Te-a dăruit privirii vinovat
Străină te ucide, te-a prădat
Căci ni se ia ce sacru ni s-a dat
Și-au jefuit dorințe, au trădat ...

Din seve- ascunse- n iarnă, sub omăt,
Vor iarăși izbucni guri de poet
Din mușcătură sfânt sărut secret
Fratele vânt cu geamăn menuet
Pecetluind în ceruri vreun sonet...
Cum versul meu tăiat de sus în jos
Lumina care te-a-nălțat prinos
Mi te resoarbe –n umbrele de fum
Ofranda suspinată-a unui scrum
De parcă-acel sărut ce-a despărțit
A revenit și iarăși a lovit
Sigiliul rupt cu nemilos cuțit
Dar numai eu, de singur, l-am simțit

Acum, sfărmatul frumuseții har
Îl spulberă ca pe-un bolnav pojar
Zvon înnegrit al unui semn amar
La un Adio și-un surâs fugar
Peste grădini de reci desfolieri
Am stat îmbrățișați parcă mai ieri
Și niciun gol nu cântă și nu doare
Cum dintre brațe cel zburat spre soare
Mi-ai dat și mi-ai luat sărac noroc,

Scânteia clipei veacului de foc -
Învăpăiatul Sens să iar revină,
Darul de jertfă- a nopții din lumină...
Mă uit în lume și de timp sunt beat
Și-asemeni ție-am ars ca pulberat...
Multiplu al petalelor- corolă
Pe sfânt cântar va fi aureolă
Zeița altui nume să adune
De peste veac tristețea, ca minune.
Rămână verb al arderii, bogat,
Adio niciodată, niciodat' !



Album de familie: Maria cu Pickard

Suind pe vânt primăvăratec, beat,
Cest viers în care ne-am îmbrățișat
Cest viers prin care ne-am împreunat!

Nesațiul nevăzutului cuvânt
Să-și bea îndestularea-n dulce cânt
Ca altoit și sieși rămuros
Misterul să-și multiplice corola
Din răsărite/ amurguri, *Aureola*.

Homme

Mariei

Te voilà, tu meurs ici
Comme nulle part
Tu meurs chaque jour insémineur
Pulsation ignorante de
Sa propre centrifugation
Quotidien insémineur
Dans le labourage d'autrui
Recolté par autre personne
En vivant les autres
En mourant directement proportionnel
Les autres
De l'orgasme au rut et au baiser
Entre l'utérus et le pis
Te voilà, homme,

Une fois né
Tu as déjà été
Séparé
Réveillé vers le monde
Dans le monde
Tu es déjà
Sé-pa-ré !
Un adieu et je n'ai pas de mots
Un adieu et le pont cabré
Comme le diaphragme de Freud
Et en quelque sorte sur la constante
De l'autel au nourrisson de la Montagne Moriah

Te voilà ici comme si tu avais été
Inventé
Comme si tu avais été soumis
A des corrections cycliques
Le cerveau glace
Multiple à éternelle
Nostalgie de la mort de soi
Et chaque crépuscule compté
Sera le matin de l'Unique Dimanche
divine

te voilà tu meurs ta mort
par cela que la Vie-même tue
la création est sacrifiée dans l' Oeuvre
homme, la mort même maintenant
travaille
transcende
comme la pomme dans le ver
ou Qui ?



Maria Evu acasăîntre doi ani în Italia la muncă fără șomaj ...

Un autodenunț Goliciunea

Mâncat de Timp ca via de răpciune
Butucul cel bătrân arde ursite
Pe-aceste dealuri sacru pedepsite
Ruginei de-a- înflori și-a ne supune

Prin târâtoarea zbatere și salt
Pe- aracii răsucirii- răstignire
Cu nebunia visului înalt
Vindecător altoiul ni-i iubire

Lăuntrica Memorie-i goliciune
Desculț să se-mpreune vânt și slavă...
Aceeși rodnicie- n veac bolnavă
S-o iarăși primenim prin precesiune

Măsura ni-i a sevelor zburate
Freatic spic, genomicul ciorchine,
Străinul soare –n roiuri de albine
Prin seminții popoare iarăși zbate

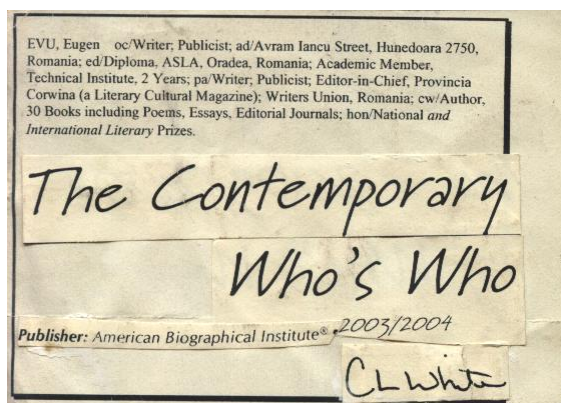
Puzderiind spirala lumii ține
Gigantica pulsație-n mișcare
Trecutul timp din seminții divine
Să-și tescuie sanctuarele prădate

Prin ciclic Verb noiezic ce ascuns
În goliciunea-Logostea miruns
Sacrifică Splendoarea-n lumi create
Din Logos
 chiar de Sinea Lui străpuns?...

Ecou resorbit

Oglinda verde/

„Le miroir vert Poetes a vos plumes editeur .Montmartre, Paris, versuri .În traducere franceză de Elisabeta Bogățan și Linda Bastide (care ilustrează și coperta), poezia lui Eugen Evu se simte bine. Poemele lungi alternează cu cele scurte, cele în vers liber cu cele în metru clasic. Unele texte se reduc la scurte meditații fragmentate și intitulate ca atare: Fragmentarium. Eugen Evu nu construiește, ci notează neliniștit tot ceea ce vede, creează crochiuri în mare viteză, convins poate că, dacă alergăm, Timpul necruțător nu ne prinde din urmă: „Călare pe umbre lungi,/ Moarte, nu ne mai ajungi“. (...) **Horia Gârbea**, revista *Luceafarul*)



Contranobel !?

Moartea poeziei sublunare

sau Nobel postmortem

Anno Domini 2009... Mediile lumii anunță decernarea premiului inventatorului dinamitei, Nobel, unui suedez, numit Erik Axel Karlfeldt..Este primul decernat post mortem, ceea ce ni se pare straniu: cel puțin trei scriitori români ar reveni în discuție, dacă am avea un Avocat al Valorii, altul decât timpul-valută forte.

Un domn Osterling, președinte al juriului, motivează sec : „, pentru poezia lui E.A. Karlfeldt”. Un cotidian cu gust- miros de țigăi, „Adevărul” din 3 Mai 2009, reproduce un poem titrat „Sub lună”, tradus de Aurel Covaci. Redau finalul cel mult leopardian-eminescian, lăsând semioticienilor să decodeze eventual, :

... luna canto ...”obișnuită cu soarta,
Amarul, restriștea
și greața.
Împărtășesc a tuturor
lucrurilor amară ursită;
Fericit, rabd și gust
Viața pe pământ hărăzită.

Sub luna morior,
Întunecat mi-e mormântul
Aibă-mă pământul
Sau marea, sau vântul,
Împăcarea și lutul
Sau un colb ca un puf,
Ca dorul meu fâlfiind
În lunarul văzduh”.

Cheia de scrum

„Eminescu n-a fost nice geniu, nice cuprins de lumea ideală, ci un biet versificatoriu, tare de rînd, timpit pentru lumea aceasta prin natura sa, prin ocupațiunile și tendințele sale”

Alexandru Gramma, (topol) Blaj, 1891

Sexplicatie: Din aceeași speță este și Dmitrie Grama, ot Denmark șatra, denigrator al subsemnatului, într-o revistă finanțată de Luxferris – via Sala Floreasca ...Reacția mea este un drept stâng la replică. O notă tristă pentru Blajul istoric, care a tolerat și lepre. (eugen evu, Ro- mânia)

Nimicul de- împărțit

N-am de împărțit nimic cu nimeni
Genialoizi ori ipochimeni
Nici cu moartea n-am nimic, nimic,
Nu-s flașnetă, cioclu nu-s, nici dric
N-am cu nimeni de-mpărțit nimic
Hărnicia morții vreau să zic
Este chiar direct –proporțională
Cu greoiul vieții ce se-nșeală
Milogind a mai trăi un pic
N-am cu ei de împărțit nimic

Chiar nimic ! Sărac și fericit
Râd cum cei străvechi știau a râde

La ce bun un filosof zgârcit
Ce prin nebunia lui se sinucide ?
Ah, eu, dimpotrivă! Moartea-mi mor
Melodios, cântând, s-o fac geloasă
Cei ce înaintea noastră mor
Că și-o fac pe curvă iar mireasă.

Doamne, câte lanuri într-un spic !
M-au mâncat cuvintele ca pâine,
Din nimicul morții mă dezic
De tot veacul ce-a murit sau vine
Ard de mine însumi, râd frumos
Ce poveste cu „ am fost odată”!
Mulțumesc, Părinte Luminos,
Că m-ai nemurit prin Neamuri, iată !

N-am prădat nimic, am dăruit
Omul fructifer prearoditor
L-au prădat drumeții, răstignit:
Astfel legea vieții-I codul lor ...
Lemn de foc ori lemn de rezonanță
Stâlp la arcuire de pridvor,
Întrupat de cosmică instanță
Arderii cu-al flăcării lui zbor..

Plângă-se pe ei cei ce rămân.
Noapte bună Nu există moarte !
Cât mai suntem, mult ori mai puțin,
Râdeți, nu ne plângeți nici ca parte

Doamne, câte lanuri într-un Spic !
N-am cu nimeni de-mpărțit, Nimic !
.....

II.

Moartea e uitare. *Ea nu este.*
Nume nou al vieții –n zbor invers,
Tot ce-a fost va fi ca univers
Circular, deci repetabil, vers
Ca sămânță-n cosmică Poveste.

Eugen Evu

.....

...” și-n viforul acest neiertăror
mai lasă-mi totuși dreapta care scrie
iar de va fi într-un poem să mor
Fă-mi, Doamne, învierea poezie! „

Ioan Evu, Poemul parafrază

Henri MICHAUX

Dans le Nuit

- postludium al cărții noastre -

În noapte/ În noapte/ M-am contopit cu noaptea/ cu noaptea fără margini/ Cu noaptea. / A mea frumoasă, a mea Noapte / Noapte a Creației/ Care mă umple de țipătul meu/ De spicele mele/ Tu care mă cotopești/ care înalți talazuri, talazuri/ Care înalți talazuri de jur – împrejur/...



Adrian Cristea- „Eac, judecător în infern” (Verona, exil)

Eugen Evu

Un răspuns lui Michaux

Tu, prin naștere re- cunoaștere
Puls care aici acum ne consumi
Multiplicat ca ecou
Un miliard de oglinzi
Rostogolind în mine oceanul
Pe sidef răsunînd lumină
A moluștei inimii altar
Sapie care ningi
Flaut care mă cauți în tenebre
Orgasm hermeneic
Îndumnezeind sub teroare
Eroarea ce ne umple de vinovăție
Eroarea străină ce ne reumple
De inocență
Prin fiii și fiicele noastre
Ca să nu uităm
Cine suntem
Vom fi

Sat țigănesc în Rrom-mânia

Dacă vă întrebați cum arată unele dintre satele de țigani înstăriți din România anilor 2009, iată câteva imagini:



Și lângă Hunedoara sunt cca. 30 astfel de vile ... Fotografierea e riscantă ...

Arta hunedoreană în lume



Podul de la subsol

Hunedoreanul Adrian Cristea/ Amintiri familiale (Verona)

Dizertatii

THE SERVICE WOMAN

„FEMEIA DE SERVICIU ” *

- Fragment-

Desigur, femeia a fost dintotdeauna, sub stigma biblică, creația secundară, așadar creată ca omul al doilea: motivația divină este superbă, ea a fost creată ca să îi țină bărbatului adamic „de urât” – în traducere mai explicită, spre a îi alina singurătatea. Rostul creativ, ca pereche, ar face parte și el într-un sens cosmic prin extensiune, acela de a îi alunga singurăciunea, de a își asigura „nemurirea” prin neamuri, strictu sensu.

Numai că încă din illo tempore, sublimul rost a decăzut. Femeile antedeluviene, deja, au fost de-condiționate în roluri anume menite a le menține în „ condiția” de creatură secundară, fie că ele au fost literalmente numite țiitoare, când soția se vădea infertilă (stearpă), robă, însă eventual avansată la „ privilegiul „ dominator al masculului- stăpân, (barbar- natural –posesiv) de amantă și chiar de mamă prin aceea că ea – favorită ori ba, - îi dăruia casei un moștenitor: preferențial bărbat ! Desigur, motivația reală era în ideea de a moșteni averile, de a asigura pe linie autoritar – tradițional patriarhalică, asimilarea și longevitatea descententă a puterii.

Mal și Femal, englezește zicând, adică mascul și femelă, ci nu tandru- franțuzescul „ la femme”, spaniolul muheres, cu derivata trivială via țigani, MUIE, ori latinescul elegant nobil de „ dona” (Doamna) soața Domnului.

Dealtfel acest „ Domn” aduce și a DEMON, dar și a DOMINATOR.

Așadar condiția milenară, voila, a femeii, este „ a doua”, ceva complementar, ci nu cum s-ar fi convenit să dănuie. Condiția ab initio, astfel coruptă în profanul istoriei, s-a perpetuat, sau a dănuit prin discriminare, prin abuz, încă din tribalism și până...în comunismul cu...față umană. Căci

iată sintagma care tradusă în orice limbă occidentală, - lăsăm deoparte condiția femeii musulmane...) – conține subtextual o insultă a însăși speciei : femeie de serviciu ! Mai isteți, după modelul ceauș, comunistii o numeau pe nevastă „Tovarășa de viață”. Necrezând în înviere, agonisau palate și mașini personale , cabane de vacanță, titluri universitare, pentru ca ele să le țină de urât: dacă erau urâte, luau secretare, țiiitoare, adică *tovarășe de luptă*. De ce nu ar face la fel și urmașii lor, criptocomuniștii la fel, ba chiar mai abilitir?

O salariată a muncilor „*de jos*”, din spate) moldovinește pidosnice!) dar și a unora aparent mai demne, la înalte instituții, în spitale, în universități (!), în școli, în grădinițe, în fabrici și uzine, la asociația de locatari ș.a-m.d. sau la necesarele „munci rușinoase” (toalete publice, private, curățenie prin casele domnilor- tovarăși, etc.) – așa se numea (FEMEIE DE SERVICIU.) Poate că funcționalitatea „de ser/ viciu” prin extindere, a preluat-o cumva și „secretara”, inclusiv cea „de partid” : umorul românesc numea membru de partid simplu MEMBRU, iar Membra, MEMBRANĂ. Tragediile trec, dar pare-se umorul e veșnic.

Că ...dăinuie și acum, e ceva ce se cam tace, ori nu preocupă legislația. Țiiitoare, în sensul modern, poate fi amantă, edulcorat „prietena casei”, iar „serviciul” propriuzis poate fi – no problem , - inclusiv unul sexual. „Creșteți și înmulți-ți-vă”

Diplome de Excelență AsCUS Provincia Corvina 2008

Poeți hunedoreni remarcați și în revista Le Muse (Italia).

POESIA TRADOTTA PER NOI DA EUGEN EVU IN LINGUA RUMENA - COLL. ELENA DANIELA SGONDEA (KIEV)

OGNI TANTO COMPRO L'ACQUA DI ROSE

Ogni tanto compro l'acqua di rose, entro nei giardini, mi coglie il profumo. All'improvviso mi appoggio sul sedile, coprimi di rose che senta più forte il loro velluto lo spargo sul corpo e mi sveglio con l'aria di rose.

Taglio un foglio gentile, mi turba il suo biancore e non vorrei sporcarlo con parole d'inchiestro eppure profumate di poesia, il verso che colora il bianco non so è come andare in una via e non trovare il senso, più bello è il bianco vuoto s'illumina di spicco e fantasia.

UNFORI CUMPĂR APĂ DE TRANDAFIRI

Unfori cumpăr apă de trandafiri Din grădini, mă imbie parfumul Dintrodă mă sprjin pe scaun, asperți-mă cu trandafiri și simt mai bine catifeusa lor Împrăști pe corp Și mă trezesc în aer de trandafiri

Tai o funză fin Mă tulbură inima ei albă Nu vreau s-o maculez Cu vorbe de cerneală Totodată parfumată de poezie, negrul ce colorează albul e ca și cum mergi pe o cărare și nu găsești sensul mult mai frumos e albul gol se luminează de spăzu și fantezie.

Albarosa Sica

Trad. în română de Elena Daniela Sgondea (Kiev) și Eugen Evu, Romania




Ada Ionescu

Schiță de portret

Eugen Evu *



Pentru Eugen Evu sensul vieții este poezia. Foto: *Ada Ionescu*

Profil

Născut - 10.09.1944, în Hunedoara

Educație – Liceu umanist, Școală tehnică, 6 ani specializare M. Culturii.

Experiență – scriitor, publicist, fondator reviste, editor.

Familie - căsătorit, trei copii

Povestește, hâtru și puțin aplecat de ani, că ar fi vrut să fie jurnalist, însă pentru că tatăl său era pastor penticostal, comisia de examinare a decis că nu are „origini sănătoase”, așa că a trebuit să renunțe la studiile pe care intenționa să le facă la Academia „Ștefan Gheorghiu”. Până la urmă, „morbul” cuvintelor l-a adus însă tot în zona literaturii, hunedoreanul publicând versuri, eseistică, proză, memorialistică, dar și literatură pentru copii.

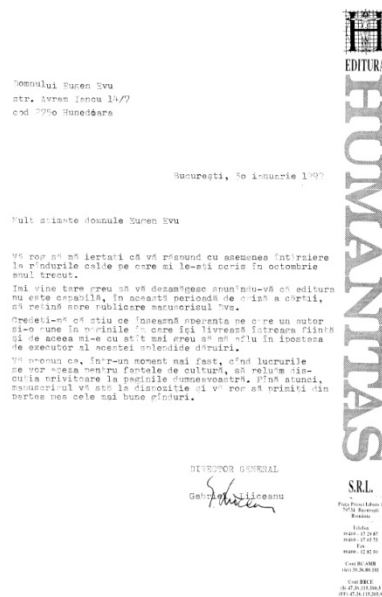
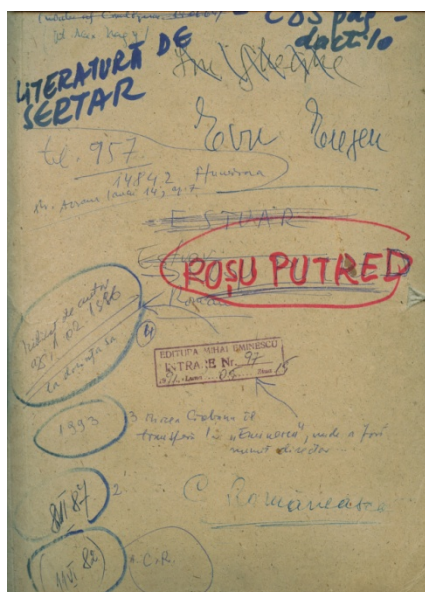
De la prima carte, apărută în 1974 – volumul intitulat „Toate iubirile”, ca urmare a concursului editorial, antologia în care îi apăreau primele versuri – și până în acest an (2009, n.red.) Eugen Evu a publicat 37 de tomuri, fiind unul dintre cei mai prolifici scriitori. Râde și spune că datorează acest lucru „unei energii neobișnuite, într-un organism trepidant”.

De la cenzura ideologică, la cenzura financiară

Hunedoreanul spune că, din tot ceea ce a scris, fără îndoială, poezia îi este cea mai aproape de suflet. Adaugă însă că, dacă în perioada comunistă oricărui volum care ieșea de sub tipar îi era aplicat sistemul de control al regimului, manuscrisele fiind „filtrate” de „specialiștii” de la Sinteze, acum singurul tip de cenzură care mai funcționează este acela economic.

„Limbaajul postmodernist permitea inserarea de «șopârle» în text, iar rolul celor de la Sinteze era acela de a depista eventualele trimiteri ascunse, ingenioase, referirile la spaimile existențiale, la sentimente de revoltă, de teamă, la durere sau amărăciune. Prin anii '80 se știa deja că, dacă vrei să publici un volum, va trebui să apelezi la autocenzură, pentru a nu crea probleme”, a mărturisit Evu.

Roșu putred așadar ceaușism – un episod al fostei cenzuri comuniste ...



Sintagma dracului : „lucrat în orb”(lt col. L. Văceanu și lt. maj. Haicu Ion)

În imagini, dosarul re-trimis de la Ana la Caiafa și o scrisoare a dlui G. Liiceanu, în care eminentul magnat de azi al Humanitas, propune să aștept „clipe mai potrivite” pentru apariția romanului....Anii 2000 nu erau „potrivți”, cenzura a murit tăiască Cenzura banului și a fricii speciale, ca să zic așa, elitice...dacă nu ...manolesciene ...

Un pasaggio apropos literatura de sertar de Eugen Evu* :

În anii 1986, am oferit editurii U.S.R. Cartea Românească, dactilograma romanului „**Roșu putred**”, în care criticam regimul ceaușist și practicile securității de „lucrare în orb” la adresa mea și a altor scriitori din județ. Romanul a „răbdat” în fișetele editurii, chiar după ce red. Cornel Popescu m-a convins să eliminând cca. 40 de pagini „**prea dure, și ne leagă ăștia**” (director era Marin Preda). O vreme a trecut la referentul extern Ion Gheorghe, apoi Dorin Tudoran (ulterior emigrat în America), a scris o prefață elogioasă, pe care am avut prilejul să o citesc. Cenzura a continuat la Sinteze. Romanul a ajuns la editura Eminescu (Ion Iovan), unde a continuat să zacă în alt dulap, evident, datorită fricii editorilor controlați de regim. După revoluție, l-am înmânat dlui Gabriel Liiceanu, în birourile dsale din fost Casa a Scânteii. Redactorul Zografi și șeful editurii Humanitas, (G.L.) au apreciat verbal și în scris valoarea romanului însă după alți ani (...) de răbdare, în vremea ministrului culturii Marin Sorescu, am retras romanul lămurit de „libertatea de exprimare” și de noua cenzură....În schimb aveam să accesez de la Arhivele fostei securități (C.N.S.A.S.) din Dragoslavele 2-4 București, (cele din Hunedoara au fost incendiate în dec. 1989) nu mai puțin de 4 dosare de urmărire informativă, hărțuiri și abuzuri grave la adresa subsemnatului și a familiei mele, (în total 460 file strict- secrete) și un dosar al tatălui meu Evu Gheorghe, fost pastor regional al cultului creștin apostolic – între timp răposat. După ce editura Cartea Românească mi-a „pierdut” alte două volume, de poezie (Florin Mugur și Ion Caraion), aveau să treacă 19 ani (!!!), fără ca această editură a scriitorilor români, să îmi mai accepte vreo editare...Vechile ranchiune au mocnit și mocnesc, iar condiția scriitorului trăitor în „provincie”, s-a schimbat „pe ici- pe colo, prin părțile neesențiale „cum dixit Caragiale...”

O bombă amorsată

Pentru a deveni scriitor profesionist, regula era să ai cel puțin trei volume publicate, o critică favorabilă și premii ale Uniunii Scriitorilor. Eugen Evu, devenit între timp și cetățean de onoare al Hunedoarei, își amintește că decizia Securității a fost ca el să rămână un simplu membru stagiar pentru că „un om care gândea și care se opunea cenzurii era o bombă amorsată”. Abia în 1990 U.S.R., prin președintele ei Mircea Dinescu, avea să îi confirme titlul de membru titular al Uniunii, iar Eugen Evu devenea astfel „scriitor profesionist.”

Psihoterapie prin poezie

Ani în șir a coordonat cenacluri literare în Hunedoara și a susținut talentele orașului, dar susține că, de fapt, cea mai mare reușită a sa este aceea că a supraviețuit. „Scriitorul și poetul mai cu seamă este într-o permanentă luptă cu sinele, așa că poezia nu este altceva decât o auto-psihoterapie în calea alienării.”

Întrebări și răspunsuri

Care sunt dorințele lui Eugen Evu?

Pentru scriitor, una singură. Să pot să rămân activ până în ultimul ceas. Și ar mai fi un lucru pe care îl doresc pentru Hunedoara: să redevină un oraș transilvănean, nu un amestec de mentalități și comportamente. Tinerii, generația imediată trebuie să își conștientizeze propria identitate națională și să o reflecte în tot ceea ce trăiesc.

Ce volume urmează?

Voi scoate o nouă carte de poezie, intitulată „Vânătorul de curcubeu” (cred că se va întâmpla în luna iunie) și vreau să tipăresc, până în septembrie și al treilea volum al „Cărții întâlnirilor”

ce-i place

„Viața, cu paradoxurile ei. Ador viața, mi-e dor de viață și îmi place să scriu. Scrisul este un fenomen energofag, dar care permite accesul la energiile subtile ale spațiului în care trăim”, a declarat Eugen Evu.

ce nu-i place

„Că murim în fiecare secundă. Un scriitor este un alienat lucid, iar poezia este zeița lui și aceasta este singura scăpare de moarte. De asemenea, dacă aș putea, aș schimba memoria ancestrală a lumii și aș amâna Apocalipsa”, deși ea se traduce modern prin Revelation (revelație...) a spus scriitorul.

**dialogul a apărut în cotidianul „Adevărul de seară” din 13 Mai 2009. La „Profil” am adăugat de drept două mici corecturi la omisiunea mea proprie Titlul și fragmentul numit pasaggio, îmi aparțin.*

Sinceritatea antipatiei reciproce...

Manolescu vrea să schimbe denumirea

Uniunii Scriitorilor

în Societatea Scriitorilor din România



Nicolae Manolescu vrea să schimbe denumirea Uniunii Scriitorilor din România (USR) în Societatea Scriitorilor din România (SSR), modificarea numelui instituției pe care o conduce urmând să fie analizată și votată pe 17 iunie, însă părerile scriitorilor sunt împărțite în legătură cu acest aspect.

Modificarea denumirii Uniunii Scriitorilor din România (USR) în Societatea Scriitorilor din România (SSR) este prevăzută în proiectul de statut al instituției, care va fi supus votului scriitorilor pe 17 iunie, într-o conferință la care va participa un "consiliu lărgit" al USR, format din peste 100 de scriitori, după cum a declarat pentru MEDIAFAX Nicolae Manolescu. "Societatea Scriitorilor din România este numele sub care ne-am înființat în urmă cu 100 de ani. Societatea Scriitorilor din România este numele sub care instituția a funcționat din 1908 - 1909 până în 1949. Nu costă nimic să ne schimbăm denumirea, trebuie să schimbăm niște antete. În statutul actual al instituției scrie că Uniunea Scriitorilor din România moștenește Societatea Scriitorilor din România", a spus Nicolae Manolescu. Deși este la conducerea USR din 2005, Nicolae Manolescu spune că a decis să modifice acum denumirea instituției care gestionează breasla scriitorilor deoarece statutul "se modifică mai greu". Modificarea denumirii și statutului Uniunii Scriitorilor din România vine în contextul în care, până la sfârșitul acestui an, Conferința Națională a Scriitorilor va alege un nou președinte al USR. Totuși, există scriitori care nu sunt de acord cu modificarea denumirii Uniunii Scriitorilor din România în Societatea Scriitorilor din România.

Astfel, scriitorul Mircea Mihăieș, membru în Comitetul Director al USR, spune că i se pare "o prostie" schimbarea denumirii. "Părerea mea este că schimbarea denumirii este o prostie. E important ce face o instituție, nu cum se numește ea. Eu cred că Uniunea Scriitorilor, așa cum a funcționat ea până acum, cu lucrurile bune și rele, ar putea să funcționeze cu aceeași titulatură. Nu o titulatură schimbă existența unei instituții. Mă gândesc doar că USR a trecut printr-o perioadă foarte grea, ce rost are să revenim la o titulatură care marchează o anumită epocă?", a declarat pentru MEDIAFAX Mircea Mihăieș, care este și vicepreședinte al Institutului Cultural Român. Și Cassian

Maria Spiridon, membru în Comitetul Director alUSR, spune că "nu i se pare foarte inspirată" denumirea, din cauză că acest lucru ar putea implica pierderea unor drepturi pe careUSR le-a câștigat și cheltuirea unor bani. "Este o idee bună revenirea la denumirea Societatea Scriitorilor din România, însă cred că din punct de vedere juridic poate să fie o gafă, pentru că ne trezim cu cheltuieli inutile. În plus, toate legile din România se referă la Uniunea Scriitorilor din România, nu am mai exista pentru legislativ. Mă gândesc că nu e cel mai inspirat lucru și pentru că am putea pierde niște drepturi. Eu am cerut să fie consultat un jurist în acest sens", a declarat pentru MEDIAFAX Cassian Maria Spiridon. O poziție similară are Dan Mircea Cipariu, președintele secției Poezie - Asociația Scriitorilor București, care a declarat pentru MEDIAFAX că nu este împotriva schimbării statutuluiUSR, ci a denumirii instituției. "Schimbarea denumirii nu ne aduce niciun profit, ba din contră numai pierderi", a spus Cipariu. El estimează că schimbarea denumirii implică "un efort bugetar de cel puțin 30.000 de euro pentru taxa judiciară de timbru, timbru judiciar, taxe notariale pentru schimbarea tuturor actelor de proprietate aleUSR, schimbarea documentelor și contractelor în derulare ale Uniunii, precum și costurile pentru tipărirea actelor noi, înregistrarea la OSIM, costurile de rebranduire". El a mai spus că, dacă se modifică denumirea în SSR, instituția trebuie să deschidă procedurile pentru reobținerea statutului de organizație non-guvernamentală de utilitate publică. Dan Mircea Cipariu a precizat că, prin calitatea de organizație de utilitate publică, "USR a obținut câteva drepturi fundamentale pentru existența sa financiară", precum timbrul literar și indemnizația pentru pensionarii sistemului public de pensii, membri ai uniunilor de creatori legal constituite și recunoscute ca persoane juridice de utilitate publică. Pe de altă parte, Gabriel Chifu, secretar al Uniunii Scriitorilor și membru în Comitetul Director, a declarat pentru MEDIAFAX că implicațiile pe care le va avea schimbarea denumirii dinUSR în SSR vor fi analizate de juriști și vor fi votate numai dacă "totul este în regulă". "Dacă se schimbă numele, ceea ce înseamnă o revenire la numele inițial, va fi un succes. Este o idee care aparține membrilorUSR, tocmai ca să se piardă istoria recentă.USR era o chestiune apărută în vremea comunismului. Dar numai în condițiile în care totul este în regulă și nu pierdem nimic prin noua denumire, vom vota acest lucru", a explicat Gabriel Chifu. Și criticul literar Dan C Mihăilescu spune că, "la nivel simbolic", i se pare un lucru bun renunțarea la denumirea "Uniunea Scriitorilor din România". "Mi se pare un lucru foarte bun, se schimbă o denumire comunistă", a declarat pentru MEDIAFAX Dan C. Mihăilescu. El a precizat, însă, că nu știe dacă modificarea denumirii ar putea avea implicații nefavorabile pentru instituție. Societatea Scriitorilor Români (SSR) a fost creată în anul 1909 și a funcționat sub această denumire până în martie 1949.USR a apărut în 1949, prin fuziunea între SSR și Societatea Autorilor Dramatici, potrivit site-ului www.uniuneascriitorilor.ro. În conformitate cu statutul său, Uniunea Scriitorilor din România este o asociație profesională de creatori, fără scop lucrativ sau patrimonial, de utilitate publică, având ca scop sprijinirea și apărarea literaturii, a intereselor profesionale, economice, sociale și morale ale scriitorilor. Ea înființează și susține edituri și publicații, încurajează traduceri din și în limba română, premiază creațiile literare valoroase, pregătește și promovează acte normative privind profesiunea de scriitor.

În prezentUSR cuprinde 2.400 de membri, care activează în cele 12 filiale regionale organizate în România și în filiala Chișinău. În cadrul filialei București, cunoscută sub numele de Asociația Scriitorilor București, înființată în martie 1972 și care are 1.200 de membri, funcționează șase secții, după genurile literare.

Comment

Eugen Evu, FilialaUSR Timișoara

„Știind ce consecințe ar avea pentru cei mai mulți dintre noi, cei din teritoriu, „măiastra” intenție a președintelui, previzibil avantajoase doar pentru câțiva care privilegiați cu capital în domeniul editorial, nu suntem de acord cu schimbarea, juridicește aceasta fiind de consecință „a ne da singuri cu dreaptu-n stânga”, vorba regretatului Laurențiu Ulici...

„ ... Un amic la anii senectuții, ne-a spus : „*Manolescu face ceea ce a făcut Iliescu în 1989, adică o lovitură internă, dacă vrei, o contrarevoluție* „, *cu scop lucrativ...Hiclenia fanariotică, dragii mei* „,...

Schimbarea denumirii URSS este o intenție mai veche a lui Manolescu, dar este o acțiune paguboasă, pentru că denumirea unei persoane juridice are aceeași valoare juridică precum numele unei persoane fizice, iar schimbarea numelui reprezintă o „naștere din nou”, efectele fiind dezasturoase cât privește drepturile celor care formează persoana juridică.

Este o chestiune greu de controlat după ce se va produce această modificare. Noi însă nu credem că va reuși, majoritatea se va opune.

Ion Scorobete, scriitor, jurist, Filiala Timișoara URSS :

„Cunoști principiul, după noi potopul. Din pctv juridic treaba asta costă o caruță de bani, are implicații față de toate legile incidente URSS, inclusiv cu pensia. Probabil că asta este ideea să se piardă urmă .. Denumirea nu este totul, ci modul cum funcționează organismul. Cred că la o astfel de hotărâre ar trebui să existe și un deviz estimativ cu cheltuielile pe care le presupune modificarea și efectele juridice ulterioare, fără asta, este doar o aventură ...frumoasă, o idee de critic care iubește puterea la fel ca orice politician ...

Oricum suntem în Mâna lui Dumnezeu, vom scrie pentru că la asta am fost chemați ...
Ca să glumesc, am auzit că am intrat și eu în URSS și era nevoie de schimbarea denumirii, că eu sunt obișnuit cu numele de societate ...**Constantin Stancu, scriitor, jurist, Filiala Alba Iulia URSS**



Invitație în țara poemelor noastre ...

Oameni și locuri din legendarul leagăn cultural Hațeg, autor Rudi Igna, editura - Gligor Hașă



Imagopamflet

Țestoasa lui Rudi Igna a vrut să evadeze, întorcându-se în cuaternar. Aflat prin apropiere, Eugen Evu a sfătuit-o blând să revină în grădina scriitorului, care i-a promis o porție dublă de căpșuni și o lectură din Curierul Văii Jiului. În zonă au fost descoperite schelete și ouă de dinosaori pitici...Ei sunt la Magna Curia din Deva, și alte instituții, tot de pe-acolo ...

Motive de meditat:

Zimbrul Romeo, fătat de Ziua Copilului !

Rezervația de zimbri din pădurea Slivuț- Hațeg, a sporti în familie cu un nou membru, după ce una dintre femele a fătat un vițel pe care silvicultorii l-au botezat Romeo. Coincidența evenimentului cu sărbătoarea zilei copilului este desigur amuzantă, iar botezarea cu acest nume inspirată, la sugestia unor vizitatorii. Ei au fost oarecum și nași, devreme ce au asistat la venirea pe lume a vițelului. Îmi amintesc de un poem patetic, al lui Adrian Păunescu, în care bardul exploata inspirat- dramatic, motivul deviat naționalist, al rezervației de atunci. Ideea era anume că științific constatat, zimbrul nu se înmulțește în captivitate; parabola – genială!, (sau dacă vreți șopârla subtextuală, tâlcul tragic) era a aceea a unei anume captivități de „ rezervație” a poporului român, însă mergând mai departe decodificăm și altceva: regimul descântat și de poet găsisse sinistra soluție de a stimula forțat natalitatea: decretul C.C. de interzicere a avortului: rezultatul, fenomenul devastator al distrofiei, handicapurilor oribile și idiotizării a sute de mii de nou- născuți și abandonați prin spitale, case de întârziată mintali și tot ce a urmat. Probabil că în acei ani, perechile strămutate din Polonia în zona Hațeg, (în vremuri populată natural de zimbrul românesc, simbol oarecum totemic din antichitate pentru noi , mai ales în Moldova de nord!)- au suferit de o inhibiție genomică, dar succedându-se anii, fenomenul a diminuat și iată ceva ce aparține nu miracolului, ci însăși Naturii: ei se pot înmulți. Nu cunoaștem de ce nu au fost experimentale metode zootehnice ale montei artificiale. În fine, regăsim un simbiol mult mai optimist(ic), în acest act reparatoriu natural...

Marele poet **Walace Stevens**, scria memorabil „ Au pierit bizonii/ au pierit și oamenii care au văzut bizonii”.. (vezi teribila operă a lui **Eduardo Galeano** „ Memoria Focului” n.),. Bizonii erau pentru indienii piei-roșii, ceea ce sunt zimbri pentru noi... Ei, indienii Americii de nord, au ajuns în rezervații, ori s-au amestecat rasial cu alții...Speculația strict metaforică este la îndemâna cititorului, unul, sperăm mai puțin sceptic și deloc exaltat mistic.

Eugen Evu

[http://www.mesagerulhunedorean.ro/romeo-zimbrul-nascut-de-ziua-](http://www.mesagerulhunedorean.ro/romeo-zimbrul-nascut-de-ziua-copilului)



[copilului](#)

Imagine : Romeo și mama lui.

Foto: Evu Remus Septimiu, 3 iunie 09

Invitație în țara poemului nostru

Romeo, fiul Roxanei și al lui Romo

Sursa > Agerpres, 03-06-2009, nr. 1281



Rezervația de zimbri de la Slivuț, lângă Hațeg, s-a îmbogățit cu un nou membru. Una dintre femele a dat naștere unui pui, pe care silvicultorii l-au botezat Romeo, la sugestia unei familii care venise în vizită în parc și a asistat la venirea pe lume a tânărului mascul.

Hrănit cu biberonul

Puiul de zimbri s-a născut chiar de Ziua Copilului și are o stare de sănătate foarte bună. Din păcate, zimbrișorul a fost respins de mamă, silvicultorii fiind nevoiți să îi dea de mâncare cu biberonul. De aceea, îngrijitorii i-au construit un țărc mai mic, în interiorul rezervației, pentru ca puiul să aibă un contact vizual cu mama sa, până când aceasta îl va accepta. «Este un fapt foarte rar întâlnit ca aceeași femelă să nască doi ani, la rând. Mama puiului, Roxana, a născut și anul trecut, în condițiile în care, în captivitate, o femelă naște la un interval de doi - trei ani. Pentru că puiul a fost respins la naștere, am decis să îl protejăm. Inițial, i-am oferit puiului lapte muls de la mama sa, cu scopul de a-și forma anticorpii. Acum, puiul este hrănit cu lapte praf», a declarat șeful Ocolului Silvic Hațeg, Cosmin Pasconi.

În cadrul rezervației se află, în prezent, șapte exemplare de zimbri, dintre care cinci sunt femele. Toți zimbrișorii de aici poartă nume care încep cu «Ro», ca un semn distinctiv că sunt crescuți într-o rezervație din România.

Înființată în urmă cu 50 de ani

Rezervația de zimbri din Pădurea Slivuț a devenit, în ultimii ani, una dintre destinațiile trecute în agenda turiștilor care vizitează Țara Hațegului. Numărul vizitatorilor a crescut, mai ales anul trecut, când în Parcul de Zimbri din apropierea orașului Hațeg s-au născut alți doi pui, femelele Rozina și Romanița.

«Direcția Silvică Hunedoara, prin Ocolul Silvic Retezat, are în administrare Parcul de Zimbri din Pădurea Slivuț. Acțiunile de îngrijire susținută începute din anul 2006 s-au materializat printr-o îngrijire corectă a zimbrișorilor, urmărirea stării lor de sănătate și a condițiilor de trai. Rezultatele nu au întârziat să apară, astfel că, în toamna anului trecut, efectivul de zimbri s-a îmbogățit cu doi pui, femelele Rozina și Romanița. Acum s-a născut cel de-al treilea pui, în captivitate. Tatăl celor trei pui se numește Romo», a afirmat purtătorul de cuvânt al Direcției Silviculturii Hunedoara, Horia Golea.

Turiștii care doresc să ajungă la Parcul de Zimbri din Pădurea Slivuț au ca principală cale de acces DN 66 Simeria - Hațeg - Petroșani. Pe Dealul Hațegului, drumul spre rezervație este marcat cu un indicator. Drumul este asfaltat până la cabana silvicultorilor, iar până la

rezervație traseul, de aproape un kilometru, se poate urma pe jos sau cu mașina. Taxa de intrare în rezervație este de 3 lei pentru adulți, și 2 lei pentru copii.

Rezervația de zimbri Slivuț - Hațeg a fost înființată în urmă cu aproape 50 de ani, când aici a fost adusă prima pereche de animale din Polonia - Podarek și Polonka. În anul 1979, numărul zimbrilor a crescut la 12 exemplare, după care o parte dintre acestea au fost duse în alte rezervații din țară.

Viata și moartea literară ...

Melania Cuc

Andrei Vartic a plecat la Zalmoxis...

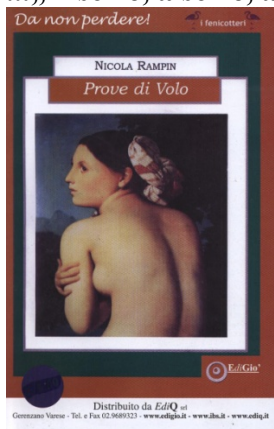


„ Am ajuns la Sarmizegetusa Regia după o ninsoare. Totul era acoperit de zăpadă groasă, înafară de Piatra Altarului ”

Foto: Cu Grigore Vieru (in stânga) si Andrei Vartic (in dreapta) , Noiembrie 2007, București

Eugen Evu

....„A scrie, a scrie, a scrie !,,



Nicola RAMPIN

Italia, via Roma, 82- 27018, Vidigulfo, PAVIA

Poetul italian este din păcate total necunoscut în România. Nicola Rampin s-a născut în 1971 și trăiește la Pedalino. Autodefinindu-se autodidact, dimpotrivă, el este un poet cult nu doar pasionat de literatură, de pictură și fotografie, ci evident trăindu-și cu fervoare arderea; el este atent receptat de critică și cititori, așa spune contrar exprimării sale ușor malițioase, ca un liric al formulei originale, a conotației (subsidiare sau interferente) la unele enunțuri aforistice celebre. Spirit colocvial, meditativ, poetul relevă un cult filosofic, în exprimare reductivă, obsedat superior de condiția umanului, de „ vocea inimii”, a afectelor și efectelor nuanțate, subtile.

Unele dintre cărțile sale aprofundează astfel hieratismul insinuat în real („Eratica) dar și a „vocalilor contrapunctice tăcerii”; un alt volum sugestiv conturează prin colaje puzzle, tema erosului, altul omonimul poet- om, așadar – cum bine spune, „ precaritatea noastră ca ființe”. Gestul esențial este acela de a scrie, a scrie, a scrie; așadar a transcrie starea spirituală.

„Cum răspunde vocea inimii” (2008), reia leit-motivul afectelor și continuă prin „Ce importă ceea ce se vede?”, seria unei interogații ușor retorice, ce frecvent conține și răspunsuri. Sunt răspunsurile poetului cogitans, poetului neliniștilor mari, existențiale, într-o lume comercializată, consumistă, în care refugiul salvator este în interior și paralel în peisajul unei ancestralități prin extensie... Nicola Rampin a realizat și un libret turistic tradus în engleză, franceză și germană; rafinamentul selecției, sensibilitatea lui lirică, cultul frumuseții perene, transparent și aici cu pregnanță.

Volumul trimis nouă, „**Prove di Volo**”, editura Gio’ Pavia, 2009, este unul elegant, selectiv, conturând itinerariul de până acum, semnificativ.

Ceea ce transpare imediat este cultura poetică dar și inspirația livrescă. Sunt invocați prin scurte citate revelatorii, titanul de la Ancona, Giacomo Leopardi, apoi se succedă „exerciții” vizibil elective, la alți lirici cărora le răspunde nu polemic, ci complementar: Pier Paolo Pasolini: pasaj referitor la condiția sacrificiului (martiriului) mare sau infim, pentru libertate, în general. (Empirismo eretico). Carlo Cantarello, Gianfranco Bortolami, o dedicație la „obiect” Paolinei Malavasi, etc. Nicola Rampin știe să concentreze substanța poetică a revelației în mod rafinat, și în scurte enunțuri axiomatice, despre „micul regn al umanului”, sau, la extremă, „extrasul vieții eterne”. (Tette) Limbajul liric este clar și ideatic, fără inserțiuni prozaice sau umbre suspendate. (Unele poeme au o „codă” în procedeu muzical componistic, el recompilează imaginea unor fulgurații în care surprinde inefabilul. (Martie, 200), Psihoforma, Cuvinte 3836, 3907, etc.). Procedeu replicii la citate celebre, amintește cumva de „bilocație” ...

Obsesia diferențelor, contrastelor, revine și surprinde cu simț acustic profunde semnificații: poemele sunt eseistice (saggistiche), el redefiniște starea spiritului în derizoriul profanului cotidian și nocturn (pagina 33). Diafanul unduie ca un liciu al apei, cu adumriri vespérale. Prezența cifrelor enigmatice în unele titluri, sugerează un pitagoreic și chiar estoteric. O altă dedicație îi este adresată cantautoarei Bob Marley – e clra că poetul caută sinapse la artele gemene pentru a comunica o empatie plurisemantică. (Cuvintele nu ajung, pag. 35)... Insuficiența cuvântului fie și cel poetic, vibrația intervalelor, sunt acuzate de Nicola Rampin, cu toate că probează vervă expresivă majoră. Poemele – comentariu filologic, sunt frecvente, țintind „descoperirea sensului” în codul Umberto Eco.

Semiotica acestei lirici este una neo-modernă, adresându-se cititorului elevat: „tu care cunoști spiritul/ înțelesul justei combinații/ unind toate și extragând noutatea/ inițiativ/ ...” îi spune poetul cititorului... De aceea, cartea sa este un „puzzle combinatoriu, unul al emoției pure cu adieri eoliene (Lettore, pag. 43). Filtrele observației extrafine dezvoltă schițat gesticulația unei mișcări brusc stopate pe retina vocalei. Textul lui poetic de fapt re-codifică mesajul.

Caracterul intimist al poeziei se interpune peste cel de largă și trepidantă foame de comunicare elevată. Un poet al generației noi italiene, un poet din prima linia nouă.

Eugen Evu

Traducerea prezentării și poemelor de Elena Daniela Sgondea și Eugen Evu

Poeme de Nicola Rampin

Cellule nell'intensiva
Oscurita ...

1.

...guardai l'autiodidatta
Nella ricerca del senso
Della retta via
Fra l'impero e il fiume
Alla deriva...

2.

...si parlava di politica
E si proseguiva con strategie commerciali,
Tassi d'interesere, mutui, investimenti...
Cercavo un maledetto spunto d'intervento , uno
Fra tante parole la parola, ma venivo ignorato
Che nella sala
Diventavano un enorme frastuono,
Un'arma che fracassava il ervello,
Allora a quel punto
Decisivi dio alzarmi dalla comoda
Poltroncina ed andarmene
A casa.
Li, nel alzarmi mi ubriacai
E decisi di scrivere, scrivere, scrivere
Di tutto cio che veramente counta...
La vita,
L'amore
E sfogai
La rabbia!

...quali spine potranno mai
Divente rose nel paradisiaco
Spazio temporale ?
...solo un disturbato pensioero,
O righe di parole?
Il papiro di Siracusa
Dopo il mio pianto
Sara inzuppato di forza travolgente?
Opure temporale di vita!

...appari dopo un timido sole
Cieco mio destino
Dove farai ripostare le spoglie ?

Poeme de Nicola Rampin



Celule în intensiva
obscuritate...

1.
...m-am uitat autodidact
În cercetarea sensului
Din drumul drept
Între imperiul și râul
În derivă...

2.

...se vorbea despre politică
Și se continua cu strategii comerciale
Dobânzi, împrumuturi, investiții...
Căutam o blestemată tentativă de intervenție, una
Între multe cuvinte cuvântul, dar eram ignorat
Că în sală
Deveneau un enorm vacarm,
O armă care lezează creierul,
Atunci în acel moment
Am decis să mă ridic din comodul
Fotoliu și să plec
Acasă.
Acolo, în ridicare m-am entuziasmat
Și am decis să scriu, să scriu, să scriu
Despre toate cele care cu adevărat contează...
Viața,
Dragostea
Și mi-am descărcat
Supărarea!

...care spini vor putea vreodată
Să devină trandafiri în paradisiacul
Spațiu temporal?
...doar un gând distorbit,
Sau rânduri de cuvinte?
Papirusul din Siracusa
După plânsetul meu
Va fi îmbibat de forță năvalnică?
Sau furtuna vieții!

...apare după un soare timid
Orb destinul meu
Unde vei așeza hainele?

Medalion



Ioana Cosmina Bolba

De asta vreau

Să pot dormi de-a curmezișul cerului
Doar în noaptea asta,
Și să mă învelesc cu aerul lui de infinit

Cu palma stângă ating luna și o ling
Până la eclipsă,
De asta vreau pielea mea înapoi
Să o pot împlânzi,
Între stele și Dumnezeu e mai vesel
Sânii mei de acum pot alăpta doar baliverne
Nimic din ce credeți nu se leapădă
Totul se absoarbe încet cu gura căscată
Pe treptele din casa copilăriei
Tălpile și-au făcut culcuș
Unde linia vieții e trasă de păr.

Lorelai, vocea din lavaliera

Ce se întâmplă, femeie?

tu cum de respiri cu mâinile?
cum de lași aerul să atârne de umerii tăi?
și ce tot faci cu parfumul ăla de la Dior
care zăpăcește lumea
ei, nici chiar așa
lavaliera ți-a amanetat cuvintele
până la Judecata de Apoi
rămâi goală, ce te faci
ele te alinau seara
acum și somnul a rămas pustiu, e mut
doar secvențele se mișcă ca într-un reportaj fad
de stepă

ridic 2 degete, 4, 10 pentru tine
eu țin cu Dumnezeu, tu știi
El știe cel mai bine să asculte
inima ta e o vioară calmă între ploi
în rest e întortocheată rău
chiar așa, femeie...
ce-ți pictează umbra pe chip?

Invitație la cină

Da, Pablo Neruda sfarmă lumea
Și o lipește bucată cu bucată peste sufletul tău
Acolo stă de un timp Hristos cu cheia în mână sedus,
Îl invit discret la cină
Azi am oricum lumânări peste tot și ușa deschisă

El te caută nedumerit cu cheia în mână
Tac și gândesc că aici ți-ai lăsat peticul
tău de cer și mirosul copilăriei
Unde e?
Nu e Doamne,
azi Te-am invitat să vorbim despre răni.

La cină fiecare ne pipăim ochii.



Amiciția neolatină: Giovanni Formaggio Premio Giulia Gonzaga-2009

Caro amico Eugenio,

....” Il Tuo e veramente un modo nuovo din concepire ed esprimere poesia ed e per questo che tengo moltissimo alla Tua amiciția eprche se un grandissimo POETA! Mi auguro che la Tua Patria, sappia accogliere con affetto la Tua vice Augurandoti tantissima salute, un forte abbraccio dall'Italia, augurandomi di legger Ti presto ” .. (Canegrate (Milano) Italia, Junie 2009-06-05

„ Stilul tău este într-adevăr un nou mod de a concepe și exprima poezia și pentru aceasta eu țin foarte mult la prietenia noastră, pentru

că ești un mare POET”...” Îmi doresc ca Patria ta, România, să știe să primească cu Afecțiune Vocea ta!”

Top revuistic românesc

Euphorion, revista anului 2009



DIONYSOS

<http://www.rollenspiele->

[dionysos.de/Iustin_Panta/iustin_panta.ht](http://www.rollenspiele-dionysos.de/Iustin_Panta/iustin_panta.ht)

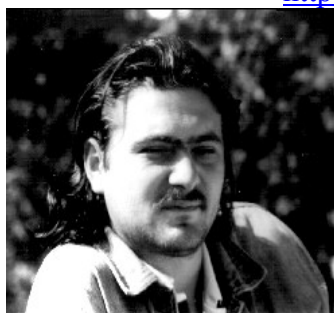
[mlhttp://www.rollenspiele-](http://www.rollenspiele-)

[dionysos.de/Iustin_Panta/iustin_panta.ht](http://www.rollenspiele-dionysos.de/Iustin_Panta/iustin_panta.ht)

[mlhttp://www.rollenspiele-](http://www.rollenspiele-)

[dionysos.de/Iustin_Panta/iustin_panta.ht](http://www.rollenspiele-dionysos.de/Iustin_Panta/iustin_panta.ht)

[ml](http://www.rollenspiele-dionysos.de/Iustin_Panta/iustin_panta.ht)**EUPHORION - Sibiu**



Revistă de literatură și artă

Fondată de Uniunea Scriitorilor din România

Director de onoare: Ștefan Augustin Doinas

Editor: Consiliul Județean Sibiu și Teatrul "Gong" Sibiu

Redactor sef: Iustin Panta

Secretar general de redactie: Mircea Stănescu

Redactia: Sibiu, str. Avram Iancu nr.8, cod 2400

Nominalizare : Eugen Evu

Firul Ariadnei ...

Eugen Evu

Singurătatea

Adamicul urât bătrân revine
Șerpește se strecoară prin frunzar
Fosilul timp neseplat de sine
Neștirea morții ce-am primit-o-n dar

Desculț prin rouă nimeni nu mai trece
Ci doar străin un foșnet ca de plâns
Pe solzul unui pom bolnav și rece
Dâra de melc și-un adăpost ucis

Ca un fior de zvâc radiestezie
Arsura unui smuls altoi stelar
O iarăși simt prin murmurul noezic
Al cărnii-n uscăciune și pojgar

Doar straniul puls mai rar și-un dor aiurea
De a zbura din trup ce-i de zburat
Pe-un vârful sub lună aș zvârli securea
În craterul oglinzii ei, spurcat

Iar umbra ei crestată- n gelozia
Acelui înger care te-a prădat
Ca un ecou de țipăt nebunia
De-a- l fi iertat, să ți-o întorc
mă zbat

Șarpe zburat și răsucit spre tine
Aproape orb misterul îl alung
Singurătatea stingerii divine
Să o îngrop în plânsu-ți demiurg.

Ingândurat izvor, ca râu, să curg.

Vânătorul de curcubeu

**Suflete-al meu străinule și zeu
Din care – a treia parte – cea femeie, -**



"Deși nu are obsesii tematice și se apropie cu egală dezinvoltură de orice motiv liric, există la Eugen Evu niște măști semantice care-l atrag într-o măsură mai mare: energetismul ardelenesc, îmbălnăzit de o umă elegiacă și patosul introspectiv tinăd o identificare de sugestie mesianică; în ce privește evocarea matricii transilvănene, distincția e caldă și gravă, în spațiul introspectiv totul se schimbă, gravitatea ardelenescă e însoțită de o fină acoladă de umor muntenesc... Dar el apelează și la schema discursului trone al prometeii 80, atunci când tema poeziilor o cere, de pildă în cazul celor ce explorează introspectiv sub regimul legii morale și implicării existențiale"...

LAURENȚIU ULICI

"Proiecțiile sale au frăgezime și candoare și nu mai puțin o forță reală, un timbru de "oratio vetus", o fosforescență arhaică păgână. Identificarea cu elementele se face printr-o viziune melancolică de incantație, care renunță la puteri sufletești ce păreau uitate. Buna stăpânire a versificației, alegerea cuvântului poetic cu halou semantic verificat, sugestiv, iradiant, refuzul "rupturilor", al redundanțelor, al profuzității convergențelor "spunere" armonioasă, cu veritabile filioane de lirism. Pentru el expresivitatea rămâne o categorie estetică fertilă".

ADRIAN POPESCU

"La Eugen Evu, muzica răzbate din profunzimea textului poetic, amintea simbioză-muzică-vers încercându-i structural poezia – poezie strălăbită de efluvii eufonice, luminoase, cu toate acestea, numai în aparență, ca o începere scaldată în razele soarelui, dar în care cântă stăns un flaut. Eugen Evu este o lebdă cu gâtul străpuns".

ION MIRCEA

EUGEN EVU

**VÂNĂTOAREA
DE CURCUBEE**

Poeme



**Visând trezirea de-ntuneric greu
Ajunse vânător de curcubeie**

**Din vârful melodios sărut- scânteie
Misterul tău e geamăn cu al lumii
Îngenunchiat cu fruntea-n epopee
Mi-e dor de nu –știu-cine,
moarte nu mi-i !**

Marele poet și critic Ștefan Aug. Doinaș, care l-a lansat pe Eugen Evu în 1974...

Hunedoara City

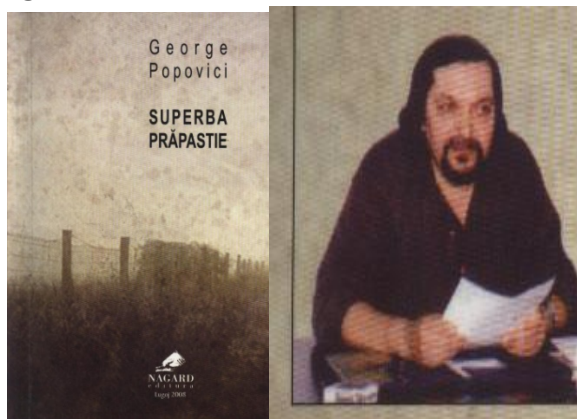
Honored citizen

*Michael Klein - football player - HCL 31/18.02.1993
Marieta Ilcu - athlete - HCL 16/29.04.1993
Dorel Mihai Leu - boxer- HCL 31/13.07.1995
Silviu Samoilescu - Dr.Engineer- HCL 63/14.12.1995
Dumitru Pătrașcu - football player and trainer - HCL 20/27.03.1997
Victor Isac - professor and writer - HCL 62/24.07.1997
Marin Dârvă - conductor - HCL 25/30.03.2000
Dan Mateescu - professor dr.engineer - HCL 98/30.07.2001
Iuliu V. Martinovici - writer - HCL 99/30.07.2001
Ștefan Beregszaszy - trainer - HCL 27.12.2001
Anton Rudeanu - priest - HCL 42/27.02.2003
Eugen Evu - poet - HCL 158/16.08.2004
Maria Cioncan - sportswoman - HCL 186/10.09.2004
Ritișan Avel - mountain lifeguard - HCL 241/31.10.2005
Vasile Stângă - sport activity - HCL 2/19.01.2007
Hada Gligor - humanitarian activity - HCL 64/14.03.2007
Ioan Ilca - Prof. Dr. Engineer - HCL 215/18.10.2007*

Considerații nemedievale

Ion Gh. OLTEAN despre ...

George POPOVICI



„Poezia lui George Popovici este perenă. Poetul, trubadur al vremurilor sale, este un romantic cu accente frecvente de modernism, dar și unul care știe când trebuie să dea cuvintelor sens de răzvrătire. Poezia sa este un cântec al vieții, al trăirilor sensibile, pe care poetul le stăpânește cu măiestrie”

... Eugen EVU :

Antinomismul poeziei sale este unul structural, este al dualului ce se zbate inter-conflictual, într-o regăsire a sinelui metafizic, axiologic și noezic. „Indignarea face poezia”, spunea

încă Juvenal. Însă avem aici cea indignare a suferinței morale față de o decadență a însăși paideumei, a devianței geo-magnetice din fractali... *a matricealului agresat ecologic în dimensiunile sale fractalice*. Eminentul poet și confrate **Gheorghe Mocuța** este exact și ultra-empatic, când definește revolta condiției artistului, trubadurescă, una care transcende post-modernismul în derută, apelând la ca un gest de echilibrare din iluzoriu, prin sincerismul tristeții : „ poezia lui **George Popovici** se naște din orizontul iluzoriu al confruntării cu lumea”. Sau „ proaspăt rîntors în sălbăticie”- aluzie nu la neo- barbarism, ci la condiția intrinsecă a naturii care cântă „ de jale modern”, pe griful eolian-orfic al chitarei, - la carmen saeculară ce se întoarce la „Curțile Dorului” blagian. Cu un adaos *de nostalgie ondulatorie deal- vale* banatică, cu timbru baladesc. Mocuța vede o „ salvare a textului de patetism”, însă tocmai patosul alert extrage tensiunile emoției superflue, le decantează și le separă de toxina spaimei redobândite din real. **Ge** este de fapt un blajin al spațiului bănățean, al domolirii bruscate de perturbații emoționale ce iau grimasa decadenței.

George Popovici nu dezertează din ecuația Cavalerului Tristei Figuri, ci joacă în turnir unele dintre măștile carnelescului sarcastic. El își face catarsisul, nuanțând sursa neliniștii „ de fond” a ființei, cu sorginte undeva în atemporal : *simt/ cum se zbenguie/ de la o vreme / prin preajma mea/ o scârbă de viață/ din nu știu care veac/ și mă clatină/ ca pe o umbră/ sătulă/ de atâta întuneric*”...Poetul „, înșiră mărgărite” poemele definite „, mărgele de lacrimi” : Motiv vetust, sau cum spune el, „ talisman” al „ horei de cerșetori” în regia neo-paganică, resurectă prin manelism, eboșă a „ manoleismului” balcanic ? *Condiția declasată a artistului* este resimțită astfel ca una ambulatorie, alungată în derizoriu, disprețuită de *consumismul* epocii. O lume care demitizează brutal, fără a avea cu ce reumple de mister ființarea. Uneori cântecul strigă, însă el nu va trebui să urle niciodată...De aici impresia mesajului său contestatar, al „ scârbirii”, al lehamitei, al scrisului doar pentru cei asemeni lui, poeții.

Subtila defnire metafizică- hologramică a *Dimensiunii- umbre, latentă în dimensiunea-noapte*, - recte un degradeu latent al Iluziei spațiu-timp, sau Continuum,...este repetabila acoladă a unei arte miniaturale, de regăsit în volum; *golirea de semnificație a cuvântului*, este exprimată prin înaripările lui în cântece, deși el respinge alteori însuși cântecul vorbit: „, *mai bine plâng/ pe mușește/ decât/ să mă umilesc/ acum/ când drumul/ (citește calea inițierii,n)/ până la capătul puterilor/ este atât de scurt*”. Cum alte cuvinte perfecția noastră, cu alte cuvinte „, rezonanța Schuman” ...(Apocrif, pag. 44). Prin texte reductive, lapidare, poetul știe reumple de semnat în intratextul, **engramic**, deoarece „, *totul este de fapt ceea ce semnifică*” ...

„, Umilirea” are reversul smereniei neipocrite, a inocenței „, *frânturii de vis*”, a „, *răzlețirii*” *pașilor și neastâmpărului iubitei*, „, *mai tânăr, mai sensin/ decât gândul meu*”...

Alte judecăți afin- electice: „, îndepărtarea de vârsta de aur, de eros, de părinți, de matricea născătoare” (frumos afirmat de structuralul său poet **Ion Căliman!**); „, Efuziuni lirice filtrate prin straturi existențiale” (**Aurel Turcuș**); „, Poet al gesturilor crepusculare, după „, logica umbrei” (așadar a contrastelor, n) (Maria Bologna); ... „, optimismul robust” disimulând un ins fragil”, este deopotrivă o pavază” consideră criticul **Adrian Dinu Rachieru**; „, „ timbru particular de sinceritate și discreție meditativă”, adaugă **Geo Galetaru**, iar regretatul poet – filosof **Petru M. Ardeleanu** conchide cuvenit : „, **George Popovici posedă un principiu ordonator , oscilează sau aspiră spre echilibru**” ...așadar exact ce cred și eu:

Ge știe ce vindecă trăirea și cultura poetică, îngemănate prin cântec. Principiul ordonator este de fapt al Ființei heideggeriene.

Editura Nagard din Lugoj simte ce va să zicem noi, odată cu GE : „, ce tare ne doare lumina/ când ochiul îmi prinde în înserare/ doar vina”.



Școala de teatru din Hunedoara d'antan...

Marea actriță hunedoreancă Ana Ciontea, (dreapta,) într-o piesă jucată în Franța ..Actrița și poeta a fost cizelată de Eugen Evu, Cleo Pupp și Pavel Crișan.

Gheorghe NEAGU editor

www.4590 oglindaliterara.ro

CAZUL PENAL Eugen Evu *

Dosarele Cerna, Scriitorul, Anonimul, Claunul Total 460 file strict secrete,
Arhivele fostei securități C.N.S.A.S.

București

Consecințele unui act al meu de disperare, revoltă și – dacă vreți - nebunie indusă diabolic de activiștii și securiștii, turnătorii și lașitatea celor ce - înjosiți de condițiile de „supraviețuire eroică, devotată așadar surogatele ancestralei „virtus romana” le suportam de la regimul milițienesc ceaușist au culminat în anul 1982, când am scris o scrisoare de protest toarșului Ceaușescu, pe adresa C.C. al P.C.R. . Acea scrisoare – recunosc, nu am semnat-o deoarece eram conștient că fiind „depistat” ca autor, nemai-vorbind de starea mea psihică și fizică lamentabile, cu internări, operații și epuizări, cât și de faptul că aveam doi copii de vârstă pre-școlară și eram salariat ca metodist principal la Casa de cultură din Hunedoara, subordonată direct partidului și primăriei, controlată de poliție și securitate, avea să îmi determine pe ofițerii deveni, hunedoreni, timișoreni și bucureșteni (!), de la mărunțul Haicu la generalul Mortoiu, vigilenții fanatici din umbră, numărul lor depășind 30 (!) să treacă la contraatac direct, menit fie a mă desconfira drept un „dușman periculos al sistemului” - formulare frecventă în dosarele mele, fie alienat, deci pasibil a fi internat la clinica din Zam, cum făcuseră și cu alții (vezi cazul Dăian sau a tânărului Petruța, din Orăștie). Organele de securitate, subordonate după fuga lui Pacepa, direct „Biroului doi”, Elena Ceaușescu, aveau, așa cum reiese clar din dosarele mele, sarcina de a „influența pozitiv” pe cel urmărit și apoi a-l recruta prin consimțământ de colaborare cu EI, a-l șantaja și de fapt distruge... Am ales pentru această metodă din germenul experimentului Pitești sintagma de „ținta cap de om”, amintindu-mi denumirea din vremea când eram militar în termen la M.A.I. – trupele de securitate operativă. Poate că dacă acceptam la lăsarea la vatră propunerea colonelului orădean Dumitru Atomi și a C.I.-stului unității 0514 de a rămâne în cadrul armatei, eram, cum mi s-a chiar spus peste niște ani de către EI – general! Tatăl meu, Gheorghe, fie iertat, care luptase în anii 40-43 pentru eliberarea Basarabiei și scăpase alături de doar alții doi de un măcel al lui Stalin asupra batalionului decimat dincolo de Prut, abandonat fiind de aliații nemți, nu a consimțit: „tu nu ești pentru armată, mi-a spus la telefon, eu știu cel mai bine, căci tu ești primul născut și ai a l t f e l d e s u f l e t (subl. n.a.). Pe câmpurile de instrucție ale Nojoridului și Oradiei, înțelesesemdealtfel ce modificări aveau loc în ființa și trupul ostașilor acelu „batalion de elită”. Eram antrenat antitero, desant în munții Gutâiului și Ardusat-ului din Nord, eram trăgător de elită, cu gradul de caporal și cu „bastonul de mareșal în raniță”! Fusesem luat sub această armă re-creată de regimul ceaușist în 1965, după moartea lui Dej, pe principiul sănătății inclusiv a originii sănătoase: fiul cel mare al unei familii sărace, originare din satul de munte Vâlcele Bune pe Strei și ultra-selectat după anume criterii. Ei bine, calitățile mele artistice, muzicale și literare, mi-au ușurat oarecum stagiul, ba chiar am avut privilegiul de a cunoaște foarte special mediile superioare și...intime ale ofițerimii acelu batalion de elită orădean. Mi-am dat seama cât fanatism ne era indus și ce mutilant, de profunzime, poate fi a te dedica acelu mediu. Întors în civilie, aveam să îmi urmăresc propria-mi „țintă” - aceea a unui itinerar artistic - creativ și am lucrat ani în șir în diferite locuri, dar mereu fiind atras de perfecționarea mea culturală-artistică. Am cântat

și am cucerit trofee, premii, am cântat cu Ion Dican, cu Mirabela Scorțaru (Dauer) și cu trupe excelente, cum a fost Sirius, lansată și elogiată de un Cornel Munteanu, de la „Europa Liberă”, cel ce avea să fie asasinat în anii 70 de către agenții securității. Despre acestea, curios, dosarele mele nu pomenesc, probabil că pe atunci nu eram „șintă cap de om”! Revenind la expertiza Ministerului de Interne, aflată în fața mea, după peste 5 ani de răbdare, demersuri și șicane, în fine obținută de la C.N.S.A.S grație dlor Dinescu, Ticu Dumitrescu și Onișoru (parțial), în ajunul Crăciunului 2007(!), am REVELAȚIA unei unice sinteze a SCRISULUI MEU – de o rară frumusețe (!) horribile dictu – iar autorii acestei expertize însumând 12 pagini strict secretizate între 1964-2007, îmi sunt SIMPATICI! Dincolo de acribia lor, vădesc categoric o instruire profesională ce depășește bunăoară sistemul BOLNAV al unor „exegeți literari” – monștri sacrii de ieri și de mâine – care s-au pronunțat ori au ignorat asupra scrisului meu literar. Dacă un Al Piru îmi reproșacă numele meu ar fi „un pseudonim căutat” (i-am fost trimis amuzat copie după buletinul meu la „Gazeta Literară” de atunci, mama României literare” de azi), dl Manolescu a avut de spus doar atât, după loviluție, când m-am adresat prin anii '90 d-sle privitor la dosarele mele: „deh, domnule Evu, ce își face omul cu mâna lui” (afirmație din R.L., număr pierdut, n.a.). Cum manu proprii! Recunosc și afirm că realitatea acelor ani, când „prea m-am prins cu EI” și când „Dumneata ești foarte inteligent, ai fi mult mai bun ca boul acesta de căpitan Haicu, ai fi BUN LA NOI” (colonel Lucian Văceanu*, ex-comandantul securității județene Hunedoara Deva, n.a)... acea realitate depășește cu mult imaginația creatoare, cel puțin a mea, deși se spune că o am intactă și rodnică, la cei 63 de ani... Pasaje din sus-numitul dosar obținut în Noiembrie 2007:

Republica Socialista Romania. STRICT SECRET.Ex.nr. 1
pag 194 Ministerul de Interne Departamentul Securității Statului Direcția Cercetări Penale 61/TI/00288521/09.04.1984 Dosar nr-----Către Inspectoratul Județean al M.I.- Tov șef al securității- Vă trimitem alăturat Raportul de constatare tehnico-științifică, scriptele de comparație, piese în litigiu(protestul, n n) și nota de investigație nr.S/VV/0053007 din 25.02.1984, privind pe EVU EUGEN.După studierea dosarului de urmărire informativă privind pe cel în cauză, ofițerul de cercetare penală (subl n.) de securitate împreună cu lucrătorul operativ care se ocupă de caz, în funcție de situația operativă, vor trece la cercetarea susnumitului, după care se vor lua măsuri corespunzătoare de finalizare. Suntem de părere că la stabilirea măsurilor ce se impun pentru finalizarea cazului să fie consultată și Direcția I-a, pe al cărui profil de muncă este cunoscut și urmărit EVU EUGEN. LS ȘEFUL DIRECȚIEI Ghe. Vasile semnătura ss. Indescifrabil, Conceptat Mr.T.I. plt maj.dv.RD7021/35 Nr exemplare două ȘEFUL SRRVICIULUI Col. M. Onea ss indescifrabil. MINISTERUL DE INTERNE/ Departamentul Securității Statului/ C.T.O.T.- Unitatea Specială „ S” Nr.00362098 /2 sept. 1985 Ur 0012328 din 9.IX.85 (adnotație de mână, n) /09.09.85 / Tov lt.maj. Galiceanu/ convorbire, / ss indescifrabil (adn m) SECURITATEA JUDETULUI HUNEDOARA/ șeful securității Alăturat vă trimitem raportul de constatare tehnico-științifică (grafică) nr.137 din 17.03.1984, privind pe numitul EVU EUGEN, identificat ca autor al cazului „HD CLOVNUL”. Direcția cercetări penale ne-a comunicat că fiind membru P.C.R. și membru al Uniunii Scriitorilor din R.S.România, au fost informate organele de partid și asupra sus-numitului (subl n.) s-a acționat pe linia influențării pozitive. În procesul cercetării sale EVU EUGEN a recunoscut faptele, arătând că le-a comis pe fondul unor depresiuni psihice și nemulțumiri personale.

Menționez că nemulțumirile exprimate în protestul direct lui Ceaușescu, dar și altele, interceptate de EI (scrisoarea salariaților dela fabrica de încălțăminte Corvin Hunedoara, unde lucra soția mea Maria Evu, zeci de interceptări poștale, convorbiri telefonice, acte sustrase sau fotocopyate prin PĂTRUNDERE în absența mea, ordonată în apartamentul meu din Hunedoara, pâre și delațiuni, la ordinul lui Haicu Ion și altora știuți de mine acum - nemulțumirile erau ale multor persoane nicidecum unele egoiste, doar ale mele...) Cine vrea, știe că regimul Iliescu a răsplătit miilor de securiști veroși pensii absurde în comparație cu ale milioanei de cetățeni onești,

ca să nu mai vorbim de scriitorii care au scăpat cu mințile întregi, sau au murit „pedepsiți” pentru crezurile lor. ..În țara noastră, spune bătrâna vorbă, reptatea umblă cu capul spart” ...În Buletinul Oficial al României, o notă seacă scrie că ex cdt Văceanu Lucian, fiul lui și al ...a făcut apoliție politică,etc. Toate datele de acuzare privesc persoana mea....Pensia și onorurile confortabile, îl fac să râdă cu sughițuri de așa „reparație” demo(N) cratică. Ca și de salariile de merit oferite multor lingăi scribi care au avut și au coloana vertebrală anchilozată, și creierele aplatizate.

- Va urma -

* Nota autorului la acest fragment

...mulțumiri dlui Gheorghe Neagu pentru editare în cea mai citită revistă de cultură din România. Acest text, integral, a fost refuzat decâteva reviste ale UR, din motive lesne de înțeles, dar nu și de acceptat. Alte memororii ale „cazului” au fost incluse în vol.II al Cărții Întâlnirilor, iar altele, inclusiv documente din dosare, în revista Provincia Corvina, în presa din Valea Jiului (Marian Boboc), și Hunedoara (Monalise Hihn). Altele au apărut în reviste internet din SUA(Florentin Smarandache), și Australia (Mariana Zavati Gardner), revistele Ardealul literar și artistic (V.Bîrgău, Mariana Pîndaru),presa județeană și TV zonale, (parțial). Câteva secvențe am avut în serial la Radio Color Hunedoara. CNSAS –ul mi-a oferi dosarele după lungi demersuri, funcție de schimbările politicianiste din conducerea sa, iar din unele dosare lipsesc încă date, resecretizate, sub denumirea de „anonimizate”, sau pur și simplu cu unele NUME de informatori, probabil reactivați de SRI etc, șterse cu carioca !

Revista Agero din Germania, în mod regretabil der astă dată, s-a abținut a le publica, pretextând confidențial unele reacții de nedorit, stânjenitoare pentru indivizi obscuri, ca un Ion Măldărescu, Gabriel Tîrnacop,(A.S.) Gelu Voican Voiculescu (?) ș.a., nu doar acolo, ci și în SUA și Australia...Am glossat câteva absolut senyaționale, care vorbesc despre zone obscure ale „revoluției” sau farsei – cum doriți ...Prietenii ...știu de ce...Între 1990 și actual, întreaga mea viață -și a familiei mele-, (inclusiv cea literară), a fost și este, în continuare, marcată de trauma acelor ani, dar mai cu seamă de „efectul iliescu” al monstruoasei coaliții care a confiscat revoluția română și a deviat-o în contrarevoluție, în cea mai verosă afacere de tip cripto-comunist din istoria țării noastre.

„Despărțirile” mele de foștii colegi care au turnat, sau tac mâlc privind dosarele lor, m-au făcut imun la ideea de „boemă literară”, mișcări de rezistență prin cultură (cum dixit tov Apolzan / Manolescu and tov Al ambigeniul Al Ștefănescu), dreptate și adevăr. Acolo unde este adevăr, este și dreptate. Celor ce m-au turnat, le dedic această maximă : „

A face bine celorlalți, este a nu face rău nimănui”.

Eugen Evu, 14 Iunie, 2009

Știri care contribuie...

15 Iunie 2009

Aproape că nu trece o zi , ca un hunedorean să nu încerce să se sinucidă din cauza datoriilor acumulate. Se pare că în municipiul Hunedoara se înregistrează numărul cel mai mare al persoanelor care încearcă și chiar reușesc să-și pună capăt zilelor, pentru că nu mai pot să-și plătească datoriile. Așa s-a petrecut cu un bărbat de 47 de ani, șomer, care s-a urcat pe pervazul ferestrei, vrând să se arunce de la etaj.*

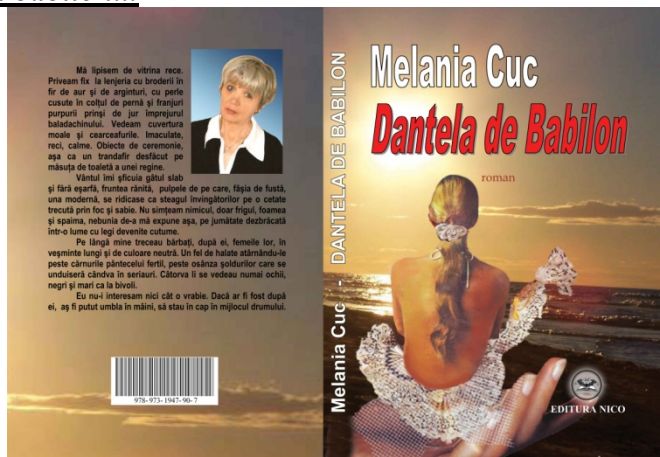
A făcut o depresie severă

Potrivit polițiștilor, hunedoreanul are datorii la bănci și, pe fondul consumului de alcool, a vrut să se omoare. “Echipa operativă sosită la fața locului a încercat să-l liniștească pe sinucigaș, însă acesta a alunecat de pe pervazul ferestrei și a căzut de la

etajul I. Din cauza datoriilor, el a făcut o depresie severă”, a declarat subinspectorul Bogdan Nițu, purtătorul de cuvânt al IPJ Hunedoara. Bărbatul a fost transportat la Spitalul Județean din Timișoara, în comă de gradul IV. **(Sorina Popa)**

** subl. ne aparține. Exagerarea este un simptom media- psihotic ?*

Efectul babilon...



INVITAȚIE Duminică, **21 iunie, 2009, la orele 18, 00**

vă așteptăm cu drag la
LANSAREA cartii

DANTELA DE BABILON,

Editura Nico, Tg. Mures, autor **MELANIA CUC**

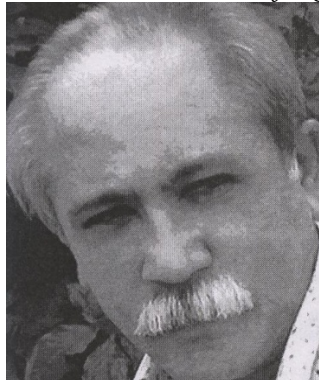
Ațiunea va avea loc la **HOTEL KRONE** din Bistrița, str. Granicerilor nr.5.

Punte de curcubeu

Epistola de saludos desde Corvina/ Romania
Por amigos Carlos Zaldivar
Universidad de Matanzas- Cuba

N. Mayari, Holgun, 1978

Obra poetica publicada: Antologia cosmica,
Para un discreto naufragio...



... e todos poetas en Matanzas

dedicato poetas : *Digdora, Alejo, Magali, Juan Louis Hernandes, Loreley, Richard, Matilde, Amado, Isolina, Maria Iluminada, Teresia, Hector, Gladis, Hugo, Alfredo, Margrita, Carlos, Gernando, Jorge, Jose Louis e Jose Serrano, Julio, Orlando e Jacqueline... Robin,, Marisela, Laura, Cecilia, Mabel, Freddy, Gaudencio, I.S., Yovanni, Raidel, Yanira, Javier, Abel, Mae, Lissi, Israel, Pedro, Derbys, Nayris, Leymen, Julieta, Yunier, Yordanes e altri poeti cunabezi di oggi*

de sub celelalte stele
care se aud și simt între ele
în trei limbi –surori
curgând zburat spre aceeași deltă
în Madre-lumina-luce ...

...fiecare zi e dimineța acestei lumi.....arde răbdarea lumina seminței/ adânc în fractali/ totul este ceea ce semnifică/ ascuns, în vizibil../ de foarte sus cuvântul fâlfâie asemeni / aceluia flurure imperial / iar mișcarea aripilor sale/ dezvoltă curenți care devin pe alt țărm/ uragane / sus la cetățile din munții mei/ vulturul Zagan al heraldicii paideumei mele / rotește invers cadranul invizibil/ scrutând pe altarul solar/ vietatea fără ochi/

Așa ne gândește pe toți poezia/ extragem magia din tot ce-și cunoaște mișcarea / suntem foarte mulți/ tot mai mulți/ interconectați/ atenți cu interiorul ce se zbate trezindu-se/ oscilând într-o pulsație care își visează centrul/ suntem numiți poeți/ însă spune și tu/ ce anume este poetul/ ce este electricitatea/ dragă Zaldivar Carlos Chacon/ dragă Jacqueline font/ (parcă ne cunoaștem de undeva / vă cunosc din aura textului/ talazuri ale metatextului/ miliarde de scoici răsucite minigalaxii/ așa cum conurile brazilor mei carpatici/ și vânătoarea mea de curcubeie/ ori cum trestia de zahăr cu care scrieți voi/ trestia gânditoare și bună de mâncat/ ca sufletul poezilor lumii/ ca utopiile/ ca semiotica cuantelor / trestia care scrie cu lumina lunii/ la Oceanul Atlantic/ și purpura globulelor noastre roșii/ vă îmbrățișez cu spaniola de substrat a limbii române/ cu latina vulgata a celor niciodată învinși/ cu o istorie scrisă pe spatele înzăpezit/ al cunoașterii...

Remember Carlos amigos, „ nostra compasione oer ogni forme di soferenza/ strano/ inspiegabile/ pieono di una mitologia personale e caprociosa/ marcato con il sigilio de l'assurdo/ sull'orolo della rabia/ mostra compasione per ogni forma di sofferenza/ come lo dice angelo manitta di sicilia/ e come tu dici/di me / e di vuoi/ **despre mine despre voi** / poemas tienen esa sabor unico de los autores/ que han bebido en esencias de la diversas culturas y logran conjurar admiralmente /la sapiencia humana” ...come tu dici, (cum tu zici) - Carlos, fratre...fresca en el cual vida/ se y continuas vicisitudes se eternizan ...”

Nostros Codex Aurea - Cuore Empatica!

Cosmica e microcosmica.

Testo e metatesto. Amen. (*Eugen Evu, Romania*)

Am văzut ...

Am văzut după-amiaza pentru a viola
trecând ca o barcă cu pânze

semnificația

Se acumulează în pătrat precum
multele vise ale unui laș,
fără ca cineva dintre noi
cu inima să înțeleagă
atunci versul lui ar amuți

comentariu de reci fraze

Poesia mea,
viața mea îmi este scutul.

**Laudă pentru o pisică sau
ce se întâmplă după moarte**

Ești foarte tenace după dans .
Înapoi la pagina pisicii
mânie în extaz
Tiptil pleacând la plimbare.
Miro- moartea mută
care le solicită clienților umbra,
ochi de pisică și de arsură
nesfârșit acoperă starea mea de versuri
alb neted
Voce care îmi rămâi între dinți....

Trad. De Eugen Evu

Contact adress: *Calle de 24 Febrario, Edificio 41- C- Limonar*

Matanzas CP. 42800, CUBA

Jacqueline Font

N. Matanzas, 1962

Obra poetica publicada: Retratos,
Las puertas cernadas



Espejismos

Pasan los pescadores en sus barquitos contrahec
El rio es una cinta que lleva solo aqua:

Los barquitos no son mas que espejismos
Creados por a luz a esa de la tarde

Los pescadores lanzan sus redes contra el rio
y tibias coluimnas de aqua apenas se levantan
algun pez queda siempre predino en memoria
de los hilos del hombre que voltea la cabeza

Lohemos a esa hora, incio de la sombra,
Hemos querido creer en un muelle que espera
La llegada de los barquitos solitarios
A echar desde sus vientres la riqueza del rio ...



2006: Art Galery, decernarea titlului
de Cetățean de onoare

lui Eugen Evu. I-I înmânează primarul Nicolae Schiau, recent numit șeful Vămii Deva

Corvinia promotion

Fosta fabrică Rompiro, transformată în locație de lux Arsenal Park la Orăștie

de Oana Bimbirica(Servus)



Singurul complex turistic de vacanță cu specific militar din Europa, **Arsenal Park**, a fost inaugurat sâmbătă, la **Orăștie**. Investiția are o valoare de 20 milioane de euro, aparține unei companii din Timișoara și a fost realizată într-o fostă fabrică de muniție din localitate. Buncărele și depozitele de muniție abandonate ale fostei fabrici Rompiro au fost transformate în vile și apartamente de lux, complexul fiind cotate la patru stele. Servicii la cel mai înalt nivel

Investiția a început în anul 2003, compania timișoreană intenționând să dezvolte proiectul pentru încă patru ani, cu un total al sumelor alocate de 40 de milioane de euro, până la finalizarea lucrărilor.

Excel. Sa Mario COSPITO la Deva

Autor: Nicolle EBNER



Mario COSPITO



Poetesa orăștiancă Elena

Daniela SGONDEA, traducătoare a liricii italiene...

În ziua de 12 Iunie, în prezența Excelenței Sale Mario Cospito, ambasadorul Italiei în România, a fost inaugurat, la Deva, un centru de informare româno-italian, destinat dezvoltării relațiilor economice dintre cele două țări. Inițiativa vizitei diplomatului italian în județul nostru aparține Nataliei Intotero, secretar de stat la MAE.

„Se poate face mai mult”

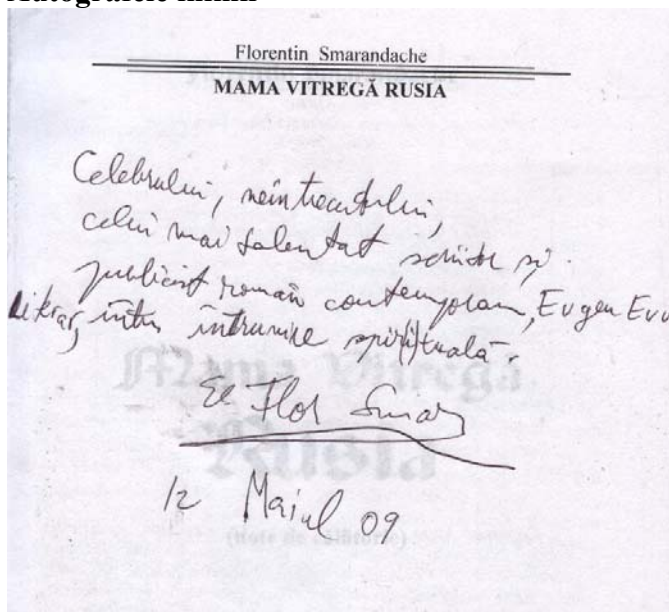
Centrul de informare româno-italian funcționează în incinta Camerei de Comerț și Industrie (CCI) Hunedoara, iar potrivit datelor statistice, în județ există 460 de firme cu capital majoritar italian, dintre care 290 mai sunt active. „Sunt convins că se poate face mult mai mult în județul Hunedoara, atât din punctul meu de vedere, cât și din cel al antreprenorilor italieni prezenți aici”, a declarat ambasadorul italian într-o conferință de presă. Un exemplu de bună colaborare cu firme din Italia a fost dat de președintele Consiliului Județean Hunedoara (CJH), **Mircea Ioan Moloț**, care a apreciat modul în care s-a lucrat cu un consorțiu care a realizat studiul de fezabilitate pentru **viitorul aeroport internațional** ce va fi construit lângă Deva, în baza unui parteneriat public-privat. „Autoritățile județene susțin activitatea oricărui investitor străin și încercăm să le oferim un sprijin real. Birocrația ne omoară, în special la obținerea avizelor, dar încercăm să-i ajutăm în dezvoltarea afacerilor, în conformitate cu prevederile legale”, a declarat Moloț.

Lobby pentru Hunedoara

Secretarul de stat Natalia Intotero recunoaște că nu a fost nevoie de prea mult lobby pentru a-l convinge pe ambasador să viziteze județul Hunedoara. Asta, deoarece ambasadorul se află în România doar din august 2008, iar în zona de vest a țării nu a fost invitat până acum. „Am dorit foarte mult ca Excelența Sa să cunoască județul, o parte din investitorii italieni și români, și în același timp să găsim soluții pentru a atrage noi

investitori, asta însemnând crearea de noi locuri de muncă. O mână întinsă de autoritățile locale a fost crearea acestui Centru de Informare, care va veni în sprijinul tuturor investitorilor din județ, sau a celor ce vor dori să-și deschidă o afacere aici”, a declarat Secretarul de Stat.

Autografele inimii



Dr. Florentin SMARANDACHE

Profesor Chair, March and Science Departament
UNM GALLUP- The University of New Mexico
U.S.A.

La stupefiantul poem – al lui Cezar Ivănescu, „Tatăl meu Rusia”, eminentul profesor vâlcean, din U.S.A., a cărui prietenie mă onorează (pe ne-ve) de aproape 20 de ani, are o parafrază paradoxistă titrându-și una din cărți „ *Mama vitregă Rusia*”. (Aș glumi eliminând echivocul: desigur, e vorba de mama lor!)

Coincidentia oppositorum...L-am numit Matepoet și îl consider metapoet. Sper să îi merit elogiul și prietenia.

Dragă Florentin, ca să îți confirm că merit Diplomul tău de recognize that Eugen Evu (of și auleo, România), has been chosen for distingues achievement in ...etc



Rezonanțe neolatine:

(text versiune italiană)

Ultima bravură

La Air Force...

Prof. univ. dr. Florentin Smarandache, șef de catedră la Facultatea de Științe a Universității „ New Mexico”, din Gallup, a fost invitat recent de Air Force să susțină o conferință, cu tema „ Dezvoltări și aplicații ale Teoriei Dezert- Smarandache în Fuziunea Informației”. Evenimentul a avut loc la Institutul Tehnologic al Ai Force (AFIT) din Baza Aeriană „ Wright – Patterson” Dayton, Ohio.

AFIT este o instituție universitară cu trei facultăți(inginerie și management, sisteme și logistică, inginerie civilă și logistică)... În 2004, a semnat un acord de colaborare.

Maestrul face bine că îmi semnaleză tot ce editează, dar și reușitele itinerariilor lui pe mapamond. El ne este omul-instituție al ceea ce merită (a fi) numit : românul universal. Când mă prinde dor de ducă, îi recitesc cărțile....

Poema cunoașterii

Mirela ROZNOVEANU

New York



**„Pentru că aici există un alt fel de prezent
Care se numește continuu
....memoria se refugiază în vis
Lăsând acum-ul să aleagă liber...**

.....

**În doar al zeilor privilegiat
continuum temporal
Sunetul cuvintelor
este la fel de important ca înțelesul lor.
Timpurile și gândurile nu dau socoteală
realității
nefiind o parte substanțială a ei,
Ci doar un semn hiperbolic al
 mulțimilor infinite
din multele altele ale universului
în vortexul continuum-ului temporal
ființa nou venită trăiește
frenezia muncii până la distrugere
și a plăcerii până la greață.
Crezându-se atotputernică
În himera continuum-ului temporal
Este macerată bucată cu bucată
În hohotul de râs a zeilor.**

**Fragment din *Continuum*, „ Galateea”,
dec. 2005**

Hermes Mercurius Trimegistus

Tabla de smarald

„Intai.- Este adevarat, fara minciuna, Adevarul Adevarat.

Al doilea.-Ce e deasupra este la fel cu ceea ce este dedesupt; iar ce este dedesupt e la fel cu ce este deasupra pentru a implini miracolul totului.

Al treilea. - Si dupa cum toate lucrurile provin din UNUL, la fel toate lucrurile au fost create de acest UNIC, prin adaptare

Al patrulea. - Soarele ii este tata, luna ii este mama, vintul l-a purtat in pintec, pamintul ii este doica.

Al cincilea. - Este tatal intregii perfectiuni a lumii.

Al saselea. - Puterea sa este fara margini de-i preschimbat in pamint.

Al saptelea. - Separa pamintul de foc, subtilul de grosier, cu bagare de seama si cu judecata.

Al optulea- Urca cu cea mai mare chibzuiala de la pamint la cer si apoi coboara din nou pe pamint, si stringe laolalta puterile lucrurilor superioare si ale celor inferioare. Astfel dobindi-vei slava intregii lumi, iar intunericul se va departa de la tine.

Al noualea. - Aceasta are mai multa tarie decat taria insasi, caci cucereste orice lucru subtil, si poate patrunde orice solid.

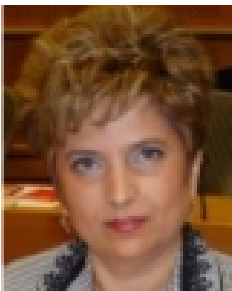
Al zecelea. - Astfel a fost creata lumea

Al unsprezecelea. - De aici provin minunile aici infatisate.

Al doisprezecelea. - Iata pentru ce sunt numit Hermes Tri-smegistus , avind cele trei parti ale filozofiei lumii intregi.

Al treisprezecelea. - Ceea ce am avut a spune despre lucrarea Soarelui este complet.”

Schiță de autoportret fara diacritice



Liliana ȚOLĂȘ

Ce am facut in ultimii 5 ani si fac si acum:

? Politica, adica am ascultat oamenii, i-am adunat si i- am convins, pe unii , ca impreuna putem face mai multe decat separat;

? Politica, adica vreo cateva campanii la nivel de munca in teren si coordonare, campanii reusite doar in procent de putin peste 50% (din voturi);

? Politica, adica i- am facut pe colegii mei sa creada ca i-as putea reprezenta (cu un slogan prea putin ?feminin? < FERMITATE SI CURAJ>);

? Politica, adica incerc chiar sa- i reprezint pe cei din judetul meu in cadrul consiliului judetean.

Crez politic:

? Cred ca solidaritatea este posibila dar trebuie construita;

? Cred ca echilibrul este mai bun;

? Cred ca cel mai mare pericol care ne paste este puterea iubita pentru ea insasi si nu pentru ceea ce

s-ar putea face prin detinerea ei.

Valori:

? In primul rand ? egalitatea de sansa.

Defecte si lipsuri:

? Cred ca in politica trebuie suflet si nu pot fi convinsa de contrariul;

? Imi plac lucrurile bine facute;

? Imi lipseste comoditatea;

? Am simtul valorii intr- o masura accentuata;

? Cand muncesc nu ma opresc; de muncit, muncesc tot timpul;

? Nu am avut niciodata masina cu sofer si secretara si nu stiu sa ma port ca atare.

Din anul 2009, Garda de Mediu Hunedoara va fi condusă de un specialist în minerit, anume de social- democrata ing. Liliana Țolaș. Domnia sa este consilier județean și remarcabil de activă în tot ceea ce privește implicarea în tranziție... Am avut unele interferențe în domeniul culturii, etnografiei și folclorului aparținătoare Țintului Pădurenilor, de unde provine.



Energică, frumoasă, plină de un patos inconfundabil mai ales rezonant la tradiție, la valorile perene din paideuma montană, Liliana Țolaș a absolvit Institutul de Mine și este licențiată a Universității Petroșani. Specializată în Finanțe- Bănci- Asigurări, dar și absolventă a masterului „Managementul Resurselor Umane în administrația publică locală”, Liliana Țolaș a vrut să ajungă și deputat și a candidat – din păcate fără succes, nefiind sprijinită cât era necesar , - în Colegiul VII Hunedoara. Deși a câștigat prin concurs titlul de președinte- director general al Casei Județene de Pensii, protocolul și „dinamica” discutabilă a algoritmilor electorale zonale, a oferit acest protocol PD. Leului...



Piromânia...

Campania electorală 2009 a avut nevoie de gardă de mediu (moral- civic) și vis-a-vis de piromania unor partizani...Imagine a unui panou din care printr-o minune, chipul frumoasei doamne Liliana a rămas teafăr...

Dacă n-ar fi trist, ar fi vesel.

Nicola RAMPIN

...”**Scrivere, scrivere, scrivere!**”

motto „ și ca sentiment, un cristal” Od. Elitis

-prezentare în italiană-

Il poeta italiano e sfortunatamente totalmente sconosciuto in Romania. **Nicola Rampin** e nato nel 1971 e vive a Pedalino. Chiamandosi se stesso autodidatta, al contrario, lui è un poeta colto non solo passionato di letteratura, pittura e fotografia e ovvio vivendo intensamente l'ardore; lui è attentamente recepito dalla critica e lettori, direi contrariamente al suo modo leggermente malizioso, come un lirico della formula originale connotazione della (sussidiare oppure interferente) ad alcune enunciazioni aforistiche celebri. Spirito colto, meditativo, il poeta rileva un spirito filosofico in espressione riduttiva ossessionato superiormente della condizione dell'umano della “voce del cuore”, degli affetti ed effetti sfumate, sottili.

Alcuni dei suoi libri approfondiscono così l'ieratismo insinuato nel reale (“Eratiqua”) piuttosto che “delle voci contappuntistiche ai silenzi”; un altro volume suggestivo prefigura tramite collage puzzle, il tema del eros, altro del omonimo poeta-uomo quindi come giustamente dice, “la nostra precarietà come esseri”. Il gesto essenziale e quello di scrivere, scrivere, scrivere; quindi la trasposizione dello stato d'anima.

“Come risponde la voce del cuore”(2008), riprende il leitmotiv degli affetti e continua in “Che importa cosa si vede?”, la serie di un'interrogazione leggermente retorica, che spesso contiene anche le risposte. Sono le risposte del poeta cogitans, del poeta delle grandi inquietudini, esistenziali, in un mondo commerciale, consumista, dove il rifugio di salvezza è nel interiore e parallelo nel paesaggio di un'ancestralità estesa... Nicola Rampin ha realizzato anche un libretto turistico tradotto in inglese, francese e tedesco; il raffinamento della selezione, la sua sensibilità lirica, il culto della bellezza eterna, traspaiono anche qui evidentemente.

Il volume inviato a noi, “**Prove di Volo**”, Ed. Gio' Pavia, 2009, è uno elegante, selettivo, prefigurando l'itinerario di prima in modo significativo.

Quello che si nota subito è la cultura poetica ma anche l'ispirazione del lettore. Sono richiamati tramite corte citazioni rivelatori, il titano di Ancona, Giacomo Leopardi, poi si succedono “esercizi” “visibilmente elettivi, agli altri lirici ai quali li risponde non polemico, ma complementario: Pier Paolo Pasolini: frammento sulla condizione del sacrificio (del martire) grande o infimo, per libertà, in genere. (Empirismo eretico).

Carlo Cantarello, Gianfranco Botolami, una dedica al “oggetto” “Paolinei Malavasi, ecc. Nicola Rampin sa concentrare la sostanza poetica della rivelazione in modo raffinato, e in corte enuncie assiomatiche, sul “piccolo regno del umano”, oppure, all'estremo, “l'estratto della vita eterna”. (Tette). Il linguaggio lirico e chiaro e ideatico, senza inserzioni prosaiche oppure ombre sospese. (Alcune poesie hanno una “coda” in procedimento musicale componistico, lui ricomponne l'immagine delle folgorazioni in quali sorprende l'ineffabile. (Marzo, 200), Psicoforma, Parole 3836, 3907, ecc.)

L'ossessione delle differenze, dei contrasti, torna e sorprende con senso acustico profondi significati: i poemi sono saggistici, lui ridefinisce lo stato d'anima nel irrisorio del profano quotidiano e notturno (pagina 33). La presenza delle cifre enigmatiche nei alcuni titoli, suggerisce un pitagorico ed anche esoterico. Un'altra dedica è destinata dal cantautore Bob Marley - e chiaro che il poeta cerca sinapsi alle arte gemelle per comunicare una empatia plurisemantica. (Parole non bastano, pag.35)...L'insufficienza della parola, sia quella poetica, le vibrazioni degli intervalli, sono accusati di Nicola Rampin, anche se provano vivacità espressiva maggiore. Le poesie –commento filologico, sono frequenti, mirando “la scoperta di senso” nel codice di Umberto Eco.

La semiotica di questa lirica è una neo-moderna, rivolgendosi al lettore elevato: “tu chi conosci il spirito/ l'intesa della giusta combinazione/ unendo tutti e estraendo la novità/ iniziatico...lo dice il poeta al lettore...Così, il libro è un “puzzle combinatorio, uno dell'emozione pure con aria eolica (Lettore, pag.43). I filtri dell'osservazione sopraffine sviluppano disegnato il

gesto di un movimento improvviso fermato sulla retina del vocabolo. Il suo testo poetico di fatti ricodifica il messaggio.

Il carattere intimista della poesia si interpone sopra quello di larghe e vibrante fame di comunicazione elevata. Un poeta della nuova generazione italiana, un poeta della prima nuova linea.

Author: Eugen Evu

La traduzione della presentazione e poemi di Elena Daniela Sgondea e Eugen Evu

Noi vă facem legătura

Asociația Culturală Selene- Nicola Rampin a X- a ediție pentru cărți editate

.. „ grazie signor Evu Eugen della cortesia dimostrata nei miei confronti. Volevo precisare che il premio letterario di poesia è giunto alla 10 edizione solo però per libri editi. Se volete vi posso quando ho inviare materiale per scambiarci così le iniziative. Se volete inviare materiale cartaceo Associazione culturale selene

nicola rampin via paolo braccini, 33/c 97013 pedalino ragusa italia. Oppure è attivo un nuovo progetto in allegato
archivio di poesia „ ...

Concorsi



Poesia e
fondato da

L'Associazione Culturale Selene e Nicola Rampin
indicono la 5° edizione del Premio Internazionale di
Narrativa: " VOCI E SILENZI – NICOLA RAMPIN",
Nicola Rampin.

- Il premio si articola nelle seguenti sezioni a tema libero:

sezione "Voci e silenzi – Nicola Rampin" (poesia)

A) - Poesia per adulti e ragazzi: (inedita). Massimo tre poesie da quaranta versi.

A1) - Raccolta di poesie: (edita dopo il 1998).

A2) - Silloge di poesie inedite (massimo 45 poesie / 30 versi per poesia).

Sezione narrativa: "L'amaro miele", omaggio a Gesualdo Bufalino;

B) - Racconto inedito (non ci sono limiti alle cartelle formata A4 – se possibile allegare copia del floppy disc in word).

- Sez. "A –A1- - Gli elaborati, in 5 copie dattiloscritte di cui una con nome, cognome, indirizzo, numero telefonico e firma dell'autore.

- Sez."A1-" - Sono richieste cinque copie dei volumi editi.

- Sez. " A2-B " – Silloge (poesia e racconto)– Sono richieste due (2) copie compreso l'indice.

- Il materiale va recapitato in busta chiusa a:

- Associazione Culturale Selene,

c/o **NICOLA RAMPIN**

Via Paolo Braccini, 33/c

- 97010 Pedalino (RG)

Italia.



Remember 20 de ani after the day : Contrarevoluția lui Ion Iliescu et comp

Eugen EVU
in ESPACIO NIRAM
Espania

The Threshold

At the threshold between light and magic
I embrace in cosmic clearing a drop
Of the dew of Heaven. Sighs
A strange longing - dream into death - its threshold
I am searching for you
Under the golden darkness - alive Flute
And Psalm
In which to bury my face.
"Mon métier et mon art

The Inner Biologist

He determines you
By the game of conflicts
He knows what you learn
He works at the filters
Of dreams
He separates nothingness from real
He knows when he will escape
He, a prisoner only to himself,
Above good and evil,
Of his other alter ego
The sharp top of the Trinity
He cannot be destroyed
Your friend into death
Your invisible twin

Your inner biologist
The sacred seven of the chakra

The Game of Poetry

Riding deep fears
Death, you cannot reach us
Lord, the little eternity,
And patience in the graveyards
Of millennia into millennia
The wind of the Vespers knows it.
Or Death whom are you laughing at?
That we dream seeing through you
And through a jump onto the other side
We are afforesting onto a book
You are about to read, you are about to snow
Unfortunate girl, do you still believe in stories...
Can you see? We are, you are not.

Editor Eva Lora Defeses, Niram Magazin



Estival Corvinia gothic rock :

Adnana

**Escatologica
Benoit Tremblay**



Întrebare:

La ce ar trebui să ne așteptăm în 2012?

Răpuns:

1. Inversarea (și deplasarea) polilor tereștri
2. Planeta X/Nibiru se va apropia sau chiar se va ciocni cu Pământul iar Nemesis, perechea Soarelui, va avea și el o influență negativă suplimentară
3. Ciocnirea cu un meteorit (vezi și profețiile lui Nostradamus)
4. Super-aliniere planetară, având drept efect o explozie gravitațională ducând la înghițirea Terrei în centrul galactic
5. Deschiderea unor noi dimensiuni ...

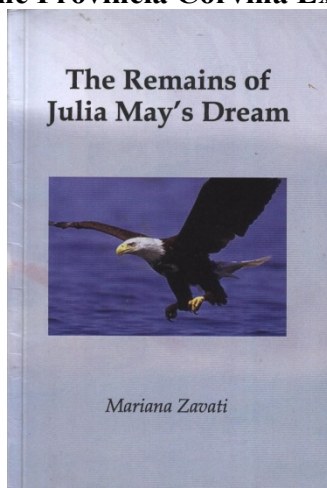
Cititorule,

La revedere 2013 !

The Remains of Julia May's Dream

Mariana Zavati GARDNER

The Provincia Corvina Excellence Award 2001



The Remains of Julia May's Dream is a collection of poems by Mariana Zavati that focuses on Julia May's wanderings through life in her dreams of absolute. Julia May's surreal dream becomes the expression of her acute identity crisis that disturbs her on a myriad of levels. The 'trompe l'oeil' verse transcribes the flurry of events that Julia May had had to face on her quest for her dream, Julia May's exploration and progress presage a tragic denouement.

Mariana Zavati has been presented with:

4 Editor's Choice Awards UK 1996, UK 1997, UK 1998, USA 2003

The Third Prize and the Bronze Medal in the North American Open Poetry Competition, 1998

The American-Romanian Academy Award for Poetry, 2001

The Ionel Jianu Award for Arts, 2001

The Provincia Corvina Excellence Award 2007

Outstanding Commendation Award – The International Competition of Romanian Poetry Starpress 2008

The Novalis Poetry Award – Novalis Kreis für Literatur und Musik, München 2008

Publicată de Poetry Books printed în prestigioasa Limited Editions, Forward Press Ltd, remus House, Coltsfoot Drive, Woodston, Peterboroug, (SLIM volumes) varianta în engleză a cărții **Marianei Zavati Gardner**, pe care am salutat-o la varianta românească drept opera lirică de vârf a Domniei sale- (revista Provincia Corvina și Revista Agero),- este pe măsura valorii intrinseci de traducătoare a scriitoare românce din Anglia. Scriitoarea prietenă ne este onorantă colaboratoare specila de cooperantă și a tradus pentru noi (Transilvanian Poems, ș.a.) într-o manieră impecabilă, depășind dificultatea lucrului și rezonând poetic- creativ cu alți autori, astfel că amicitia noastră literară este una dintre cele autentice, durabile și mulțumitoare.

Iată că poeta băcăuancă rezidentă la Norfolk – U.K., (dublată de o romancieră egală sieși) , - ne dăruie „povestea” unui alter-ego al femininului creator- creativ, prin personajul virtual ce se identifică – semiotic zicând- cu autoarea, Julia May. Opera este impregnată de semnificație filosofică într-o hologramică derulare, rotunjind susținut și în stil transmodern, codul personal (cohellian) al artistului- magician, sau dacă vreți, inițiat. Pecetea stilistică sintetizează în acest poem- fluviu, prin procedeul amintind de componistica muzicală, Povestea Juliei May este structurată prin colaje ce se continuă „ fractalic”, într-o explorare psihedelică, fără a risca umbre onirice, a arhetip-ului. Poema este compozită, extrapolând tema visului absolut și a condiției tragice a existenței umanului manifestat în continuum-ul spațiu-timp.



**Născută la 20 Ianuarie 1954,
la Bacău, România**

Mariana Zavati Gardner prozatoarea- psihologista, fină obesrvatoare a Ființei – spiritului (quelque s'agite!) modelându-ne din interiorul misterios, reverberant cu divinul, fuzionează paradoxal smulgându-se din dualitatea egoului rece, resobit de teluric... Condiția Juliei May este implicit condiția trans- semnificată a Umanului – conștiinței (feminine ?) care trepidează alienant în noua eră a informatizării, a comunicării elevate, dacă vreți a noii cunoașteri de tip luciferic –

metafizic...Un excelent studiu a scris în acest sens despre ediția în română, Dumitru Velea, care a și editat-o „acasă”. Sunt sigur de succesul acestei opere.

Eugen Evu

Elena Daniela Sgondea



**Perla
sau piatra
filosofală**

ceea ce dăruie te face bogat

Mereu mă gândesc
La pietrificarea cărnii
Și la prăbușirea ei
Triumfală
Mereu mă gândesc
Cum lacrima soarelui
Își face cuib în sidf
Ouată de lumina
Invizibilă
Și perla visând
Sărutul Originar
O poartă șirag
Fecioarele tale,
Isis....

Generatia încrederii
Medalion la 40 de ani



Costel AVRAM

Conform mediilor zonale, liderul PRM **Costel Avram**, președinte al acestui partid și vice-președinte al CJH, în România miniștrii guvernului Boc se manifestă deja în campanie electorală într-un „stil” specific, adică alături de preș. Băsescu, ai spune ca nenea Iancu – Caragiale „curat – murdar”, monșer.

- „Țara este neguvernată”, a declarat în stilul franc dl Costel Avram. Dsa susține solicitarea Vicepreședintelui PRM **Codrin Ștefănescu**, care i- a cerut oficial premierului să le interzică miniștrilor să participe la talk-showuri TV în timpul programului de serviciu. Este ceva penibil să îi vezi zilnic și nocturn, perindându-se în nesfârșite și deseori sforăitoare astfel de emisiuni plătite, că doar nu „geaba”, în loc să guverneze țara în criză.

Energicul președinte Avram, pe care am avut sincera încântare să îl ascult într-o recentă reuniune a liderilor săi din județ, cât și la aniversarea a celor 40 de ani împliniți, crede că „adevărata față a actualului guvern iese își dă în petec, iar prin „teleguvernarea” demagogică, disimulând de facto starea de proprie criză, acest guvern ne intoxică în fiecare zi, nu face altceva decât să arate că România, la această oră dificilă la punctul ei critic, nu este guvernată, ci în derivă... Guvernul Boc ar trebui să se trezească, ori dacă nu, să își dea demisia”, a declarat tranșant Avram.

Referitor la participarea lui Băsescu la ședința de guvern, spre marea supărare a „aliaților” din PSD, Costel Avram este de părere că „ieșirea PSD de la guvernare ar fi cel mai sănătos lucru, pentru țară”... Băsescu este cârmaciul guvernului... PLD-ul trebuie lăsat singur să arate ce mai poate de acum încolo, deoarece după primele șase luni lungi care au durat doi ani, ne-a dus în recesiune”.

Eugen Evu, Ovidiu Stoian

Libertatea de a huidui ...

Șerban Huidu

Vă acuz! (de ce m-am săturat de România)

Am folosit în titlu două sintagme: una este titlul celui mai cunoscut manifest al tuturor timpurilor semnat de Emile Zola, iar cel de-al doilea e mult mai recent, și a creat panică pe vremea lui Iliescu, când un grup de intelectuali ardeleni, în frunte cu Sabin Gherman, declarau tare și răspicat că s-au săturat de patria mumă! Am să dezvolt puțin, chiar dacă nu mă pot compara nici cu Zola și nici nu-mi iau câmpii să mă retrag la Monaco, unde să-mi trăiesc liniștit viața, îngurgitând o rentă viageră de urmaș de la vreun soț miliardar!

Mă enervează în țara asta mizeria, mucurile de țigări aruncate pe geam la stop, rahații și lătrăturile câinilor proprietate personală sau vagabonzi, blocurile cu apartamente mici și înghesuite, cu mașini mai scumpe decât apartamentul parcate în fața lor. Mă copleșește mirosul de ghenă din verile fierbinți, casele care se învârt după soare, dar care au niște defundături de străzi în față și ostentația cu care potențații își plimbă mașinile de sute de mii de euro pe străzile fără noimă, dar cu borduri, ale patriei.

Mă exasperează că nu avem autostrăzi, drumuri, căi ferate, infrastructură în general, dar suntem plini de lucrări și pasaje inutile, cu care băieții deștepți găuresc bugetul. Îmi plesnesc venele în cap când realizez că ne-au mințit ani și ani, cu realizări mărețe, prunețe și mălăiețe, iar în realitate nimic din indolența noastră milenară nu s-a schimbat. Ba mai mult, ne mint în continuare cu zâmbetul pe buze: nu e așa, domnu' Berceanu, că faceți 832 de kilometri de autostradă până în 2012? Hai sictir, că ne insultă inteligența!

Mă scoate din minți că și-au făcut un renume din șpaga încasată, că suntem o țară cu corupție fără corupți, dar cu spectacol de circ la DNA, cu o justiție fără scrupule, dar cu un simț tactil al dracu' de dezvoltat. Simt că am un Nagasaki în cap când văd un ghiolban înjurând o femeie, pentru simplu motiv că e la volan, sau când băieții de băieți sparg în cluburi cu târături siliconate milioanele furate de tații lor cu ajutorul sistemului ticăloșit! La munca, mă luzărilor, nu la tras pe nas praf cumpărat, firește, din milioanele făcute pe mustața lu' ăl bătrân, ori din pădurile exportate de guzganul rozaliu senior!

Îmi vine să urlu când plătesc impozitele ca boul, pentru a primi în schimb spitale infecte, unde în 2009 încă se face hepatită de la transfuzii sangvine și în care-ți plătești și simpla aspirină. Tot pentru impozite plătite suntem răsplătiți cu un învățământ în care ministrul garantat de un analfabet notoriu i nterzice sportul, mișcarea și teoria evoluție pe motiv că sunt inutile.

Mă uit cu greață la emisiunile politice, cu realizatori ciutaci, libidino și scelerăți, care pupă în cur patronii tv și interesele lor fără pic de demnitate și moralitate. Mi se face rău când văd președinți plângând la comandă sau șefi de partide "suferind" lângă pensionari, din vârful piramidelor de bani pe care uită să-i pună în declarațiile de avere! Mă sufoc de indignare când un cioban cu 2 clase și fără nici cea mai elementară noțiune de bun simț rotește miliardele și grohăie grobian în fiecare seară la televizor ce "salvator al saivanului" și ce "buricul pământului" e el! Marș mă la pârnaie de unde ai ieșit, oligofren ce ești, și pe celălalt tribun trimite-l la balamuc, unde-i e locul!

Mă revolt când văd pipițe întreținute, pline de ifose, sugând banii miliardarilor de carton sau pițipoance pe post de "noua clasă politică". Îmi fierbe sangele în vene când impostura atinge cote maxime. Vreți un exemplu? Veniți în București să vedeți cum a reușit chirurgu' (care are mai nou gânduri să devină președinte) să pună tot orașul pe butuci, cu concursul celorlalți primari, la fel de "pricepuți" ca el!

Mă satur de România imediat ce deschid televizorul și văd defilând în curul gol ciumace și naomi, sau cum caută lobotomizatului de ogica rămășițele Elodiei. De rostogolorile urduroase ale

nichitei pe asfalt, în cautarea unei sinucideri nesigure nu mai spun nimic, că și așa face *domnu' Dan* banu' grup de pe urma nefericiților care încă-l cred "amărâțul" de serviciu și patronul "televiziunii poporului". Șeful televiziunii popoului, mă nagăț de Caracal, asta ești!

Îmi provoacă repulsie să văd la știri cum Esca îi prezintă pe guța și adrian piticul minunat încasând bani fără număr pentru tanguirile jalnice. Bani pe care-i strâng cu sacii, și pe care nu plătesc nici lețcaie de impozit. Că "impozitele e pentru fraieri", nu pentru "minoritatea discriminată", supusa stereotipurilor, și pe care am exportat-o cu succes în toată Europa, de ne spun ăia Gipsyland, nu România!

Toate acestea mă distrug încet, și VĂ ACUZ PE VOI, cei care sunteți la fel de oripilati ca și mine de ceea ce se întâmplă, cei care gândiți că maine copilul vostru trebuie să se mute în altă țară pentru o viață normală, VĂ ACUZ că întoarceți capul și suportați cu stoicism toate porcăriile astea care vă omoară câte un pic în fiecare zi. VĂ ACUZ că vă complaceți En mlaștina asta, din care știm sigur că nu avem scăpare! Pentru că vedeți voi, nimic nu e mai plăcut pentru scârbele descrise mai sus decât nepăsarea și indiferența celor cu bun simț!

Ce ziceți? Inventam par tidul bunului simț? Din păcate, mă uit la mine, mă uit la voi și tare mi-e teamă că nimeni nu o să plătească vreo cotizație în partidul asta. Trist, dar adevărat. În România asta, eu nu mă mai regăsesc demult, traiesc doar cu speranța, utopică evident, că vom reuși să facem o țară paralelă în care lăturile și ororile care ne distrug să dispară!

Noapte bună, România, oriunde te-ai afla!

Rezonanța vlah

Petra Vlah - Los Angeles



Născută în București, absolventă a Facultății de Limba și Literatura Română, specialitate Limba Italiană, promoția 1972. Reședința permanentă în Los Angeles din 1979. Publicații în limba română, italiană și engleză în prestigioase reviste literare din România și lume. Între 1998-2003 au fost publicate 5 volume de poezie (Ochi de năvod, Periferia zorilor, La capul Bunei Speranțe, Perimetrul ghimpat și Panza din ochi- prefațată de E.Evu), o culegere de eseuri (Cafeaua de dimineața), o carte de interviuri (Intâlniri relevante) și romanul autobiografic (Domnița de Zanzibar). Colaborare cu articole pe teme de actualitate la revista Divine Caroline (în engleza) și altele. Este un veritabil ambasador al literaturii române în State, și o jurnalistă cu mult aplomb, din zone mereu fierbinți ale realității. Deține un palmares impresionant de premii și o reputație de militantă pe tărâm socio- cultural. A publicat repetat în revista Provincia Corvina. Ei bine, reușisem

a o „aduce” de peste ocean tocmai la Vața de Sus, unde a fost premiată de Excelență a Festivalului internațional Emia (Paulina Popa)... De ce nu s-ar repeta...povestea ? O anume întâmplare fericită atunci, ne-a legat pe mine, Ioan Iancu și Petra, spre a-i edita o carte la Timișoara. O alta i-a îngrijit-o Adrian Dinu Rachieru....Apoi a fost cumplita veste a prăbușirii prietenului nostru I. I. Iancu....Și un text de condoleanțe al Petrei, pe care o aiurită jurnalistă din zonă, mi l-a rătăcit. E ca o pată pe memorie acest episod....Recent, Petra îmi cere un semn din Los Angeles....O aștept la Castelul Corvinilor și la Sarmizegetusa...Poemele ei pot fi reportaje pe două dimensiuni...

.....

O vreme care se constrânge și devine oglindă sferică, așa zburând ca teleportată, din Timișoara la Deva sau Vața de Sus, de la Hunedoara la Iași, via București, ca să se rostogolească din nou spre Orașul Îngerilor Los Angeles, unde Petra Vlah are – pare-se- un avantaj straniu : percepe undele pre-seismice din uriașa falie dedesubt. O fotografie din care surâdea, s-a voalat în mod curios, dar Petra Vlah îmi face semn un pic amar, din acel altă-dată visat .. de ea Zanzibar, vis preluat de la tatăl ei, sau Madagascar ? Oricum, *un tărâm mitologic, suprapus peste cel al unei Dacii subdunărene ?*, ce licărește transoceanic, rămas pe linia de plutire dintr-o Atlantidă memoriei ...Cărțile ei conțin și grădini perimetreghimpatе, extramuros paradiziac, dar și dialoguri cu oameni aleși de ea sau de destin, de întâlniri întâmplătoare ..Dar întâlnirea noastră, nu a fost deloc întâmplătoare și continui să cred că acolo unde o reîntâlnim, este Petra cea pietroasă la vorbă, dar (un) duioasă la suflet , mai ales în poeziile ei din „ perimetrul ghimpat ieri, azi resorbit în memorie și înțelepciune ... O recomand celor din țară și celor din lumea limbii române, cu sentimentul intact al bucuriei de a o fi întâlnit.

“ Provincia Corvina” și “ Agero Stuttgart”, 2006

Eugen Evu

PETRA VLAH

Fragment despre rezonanța vlah

(După obținerea a două diplome de merit, m-am întors acasă de la Deva și Hunedoara și i- am scris soțului meu din SUA, următoarele...)

Sunt bucuroasă că ești în asentimentul meu.
dacă avem aceleași gânduri înseamnă că rezonăm.
rezonând,vibrăm.
vibrând-simțim.
simțind,comunicăm.
comunicând,ne compatibilizăm.
compatibilizându-ne,progresăm.
progresând,evoluăm.
evoluând,ne construim.
construind,ne dezvoltăm.
dezvoltându-ne,devenim.
devenind, immortalizăm.
immortalizându-ne, rămânem în istorie ieșind din rutină și anonim. ieșind din anonim
găsim recunoaștere.
având recunoaștere,avem împliniri.
având împliniri găsim plinătate.
având plinătate găsim liniștea

găsind liniștea ,degustăm obosiți și sleiți de puteri din fructul agitației depuse până acum, fără energie, împărțindu-le pe rând cu neatenție observăm că pierdem pe rând din noi.

Noi nerecunoscând și neacceptând pierderea noastră treptată suferim. suferind ne trezim.

Trezindu-ne realizăm că în toată viața noastră am dormit.

dormind, ne grăbim abitur spre un somn mai profund, din care nimeni niciodată nu are cutezanța de a ne deranja.

nederanjându-ne nimeni fi-vom fericițioare?

Așadar, voi cei vii, bucurați-vă de viață, trăiți din plin suportarea celorlalți care vă cer asta, dăruți-vă-n semenii cu recunoștința că ați fost deranjați, atât timp cât mai e timp să o faceți, iubiți ce vă inconjoară căci sufletul nu e în voi, ci în ceea ce faceți, este în jurul vostru!

Deci purcedeți la îngrijirea sufletului vostru, dăruind fapte bune și atenție aproapelui vostru, care neconștient vi-o cere prin simpla privire. privindu-vă, vă privește.



Patrimoniu: Magna Curia Museum Deva – fațada parțială

Evumedia promotion pro domo

Giardini Naxos la cerimonia del Premio Internazionale "Il ...

Premio "Il Convivio" a Eugen Evu - Hunedoara – Romania, Thereza Kolbe - Salvador – Bahia – Brasile, Patricia Tenório - Brasile, Hernany Tafuri - Juiz de ...
www.siciliainternazionale.it/...-/menu-id-106.html

>Academia Virtual Sala dos Poetas e Escritores<<<< Angelo Manitta

... Andityas Soares de Moura, Matteo Collura, Bruno Sartori, Eugen Evu, Vittoriano Esposito, Carmine Chiodo, Adelaide Murgia, Alessandro Lattarulo, ...

www.avspe.eti.br/.../AngeloManitta.htm

News - Rivista 144-145

Ceca, in lingua inglese), Eugen Evu (Hunedoara - Romania). Menzione d'onore: Gagea Mihaela

Lingua rumena: menzione speciale a Eugen Evu (Romania). ...

Poarta Sărutului

Lucian GRUIA despre

Ionel MARIN – Punți spre iubire

Când Dumnezeu a despărțit numele unucului băiat, de trupul său aflat în floarea vârstei, a făcut-o pentru a încerca tăria de credință a tatălui acestuia, poetul focșănean Ionel Marin. Și credința este o scară de mântuire pe care o urci spre Dumnezeu. Poetul a urcat treaptă cu treaptă în volumele: Prințul astral, Inima stea în devenire, Crinul din inimă, Crâmpei de veșnicie, Nestinse amurguri, atingând în volumul de față profunzimi nebănuite. Zgura din suflet s-a decantat, iar cuvântul e acum înfășurat în lumina care este esența dumnezeirii : ”Petecul de lumină/Trece în paradisul cuvintelor”.

Poetul se află pe un drum ascendent, cartea pe care o comentez o consider cea mai reușită dintre cele scrise până acum. Versurile au câștigat lapidaritate și profunzime : „Cuiburi cosmice /Scutură pe acoperișuri /Roua din icoane “ : „Neantul pătrunde ascuns /Prin rănile memoriei “ : „Ninge cu fulgii tristeții “.

Unele strofe pot fi considerate poezii scurte, monadice gen haiku : „Uitarea de sine, /În liniștea rugăciunii /Înmuguresc cuvintele... Strofele posedă un anumit grad de independență, care ne permite să le schimbăm locurile între ele ca într-un joc de domino liric. Liantul care le leagă, dincolo de forma lor închisă este dragostea față de Dumnezeu și față de semenii : „Iisus a izgonit bezna păcatului, /A botezat stelele, cu numele fiecăruia /Dintre noi .” În credința sa, poetul a atins treptele extazului spiritual în care : „Sinele pulsează torențial, /Transcende sărutând veacurile, /În răsăritul și asfințitul clipelor...” Dragostea de Dumnezeu îi călăuzește pașii spre oameni : „Dincolo de marginea mea, /Alte începuturi, alte gânduri /Prind a se juca cu timpul “.

Odată cu trecerea anilor, amintirea copilăriei îmbracă sufletul în straie nostalgice : „Tremurul pădurii /În lunca Siretului, /Pe poteci de timp /A crescut copilăria /La umbra copacilor... Iarna s-a așternut peste amintiri .”

Uneori tristețea devine apăsătoare :



In memoriam Nirvana...

Magda Kuhn, studenta, poeta ucisă

la Deva de sataniști. Mediile au titrat

„Crima cu trandafiri” acestă oribil eveniment...

....., *Mama a rămas cu ochii la fereastră, /Așteptând de Paști /Să ne-ntâmpine în prag, /Lăcrimând în altă dimensiune, Lăsând în noi dorul nestins...* Retras în rugăciune, cu antenele atente la prieteni, departe de confruntările literare, Ionel Marin cultivă metafora senină, radiesteziacă. Versurile sale emană sinceritate, prietenie, câmpuri de energie benefică.

Astăzi, când postmoderniștii și fracturiștii demolează tradiția, batjocorind-o, poetul Ionel Marin a ales să construiască. Și este convins că : „El, sufletul Luminii, /Unește, înțelege, ajută... /Fără tăria

Lui,/ Prin întuneric,/ Ne cad zorii în sânge...”



*Magda iubea Muntele Retezat...
Prăpastia nu...*

Pauza de șpritz

Paradogma XXI



Ileana ROMAN

**Hupaidia
sau arta folk contra
Deșertificării***

Niște țărani :

Haida mândro la urzici
Tu pe spate, io pe brânci
Io să număr stelele,
Și tu buruienile, haida, upa, de...
Iote vie, iote vița,
Un'mă tăvăleam cu Mița
Fata popii din Săliște
Șade-n cur și pușcă găște,
Fata protopopului
Șade-n gura podului
Și dă apă la viței
Și pizducă la flăcăi
Foaie verde tri scăieți
Tu-i în legea lor pă tăți
Din guvern până-n chiloți
La ministru prim, la hoți
Și iar frunză de amar
Tu-l în vale de primar
Că-i sălcui, de tot curvar
Lume, lume, proastă ești...

Din „D(@rama de pică „
- *teatru avant la lettre*
Dosarele Paradigma XXI, 2007
Text comunicat de Amil Albișor
Genericul ne aparține, n,

Postludiu - contră (din auf)

(Meșteru' Manele)

O fi ea, io nu mi-s prost
Ca boboru aista-a nost'
Noa că am regim de post
Da' nu mnio placut regimu'
Nici cu Dej și I.C. Frimmu,
Nici cu Pauker, nici Ai Doi
Nici cu ăștia de apoi...
Proștii-s vechi la lume nouă
Înghețata fu cu ouă
Mândra s-o curvit în U.E.
La culesuri de capsule
Pă euro și pă p....i..le....
Criza trece....pohta ba !
Upaidia muah !

Medalion

Ada IONESCU



Poesis imponderabila ...

Biografie 2009

1999-2003 – Faculty of Journalism, „Lucian Blaga” University – Sibiu

2005-2008 – Faculty of Arts and Letters, „Lucian Blaga” University – Sibiu

Some poems published in a few cultural magazines: „Provincia Corvina” (Hunedoara), „Cetatea Culturală” (Cluj-Napoca), "Poesis" (Satu Mare), on <http://www.agero-stuttgart.de> and... www.poezie.ro or <http://english.agonia.net> and other lyrics gathered in the volumes „Cartea întâlnirilor” ("The book of meetings") and "A doua carte a intalnirilor" ("The second book of meetings") - anthologies edited by Eugen Evu. The Provincia Corvina Excellence Award 2008.

I am a news editor at a local radio in my hometown.

Poetica

un ochi de copil
necredincios zâmbetul spală
relicvele corupte

amare sunt toate ieșirile
înaintând
al meu e strigătul care tace

osândă ne este perfecțiunea lipsei
învăț stăruința de la giruetă

*

rafala nehotărâtă
bătând din aripi închipuite
o zvâcnire a pietrei peste pragul incert al apelor
chiar și cuvintele cele mai tari
își pierd sensul

de neuzit
ca anii în care n-am fost alături

*

nu-mi cere să te uit
sub arșiță până și piatra devine fierbinte

nevăzută umbra ta locuiește zidurile

*

ca un cuib din ierburi uscate și mâl
mânuțele

fetiței care-mi seamănă

Insuficient harul metaforei!

Lasă-mă să-mi găsesc cuvintele în lumină,
nu să vorbesc în somn,
ca pietrele râului ținându-și respirația
ori ca pielea arborelui,
purtând fără voie
inima altui îndrăgostit!

*

dincolo de mlaștina sângelui
până la oase,

nedumerit de moarte
râsul unui copil

*

ca umbletul orbului
sau de neoprit țipătul păsării,
șotron uitat în ploi;
tu,
cel care
nu ești.

Ca o holeră - poezia:
o neliniște dușmană clefăind... măcinându-ne toate părțile moi.
Însă fără dreptul la moarte!

Nici cuvintele nu le mai regăsesc cum le lăsasem cândva,
în plasa timpului.
Ce blestem mai tare decât umbra magnoliei?
Totul sau nimic.
Șuierând cresc zăpezi în sandala
copilăriei.

The guilty plea

These obsolete, lacerating words I'm carving
my haggard life into
with
numb and shapeless fingers
are actually miscarrying themselves...
I cannot be blamed, as
we do not blame nature
for the lioness' den
or for the shameless skin of the snake!
Yet I could be put to death,
but only for that thoughtless light growing ripe
in my backward footsteps' puddles...
Have you found the rope
worthy
of my weightless body?



Ars poetica

Unsearched hiding places.
The tapering bleed of rain on the window
or the wind rush blowing over the tin,
rusty roof.

Sinful limbs longing for anointments and
the tormented hour of parting lovers.

Wrinkled eyes waiting to be soothed
by the saddened wings of the angel.

Red cedar fragrance
or a love letter that you used to know by heart.

What is poetry?

Diary. April 29

I cannot walk across
the silent tongue of the cherry tree. A poetry store.
A song of a song.

I fear
the lines I haven't yet written. They always
take the cruelest shape of
a boomerang.
I am a living flesh wall.

Strange now to think of you:
a white blizzard of birds,
traceless into cyberspace,
caresses my ribcage.

Eyes shut. I see
Death, faultless acrobat,
swaying on the life trapeze.
Between two sequences
of immortality -
so funny, my chase...

Even a child can swing up high
into the perfect blue.



Matchless

To Dan Marius and Simona

we never live up to love/ we die/ the exact place
where the rainbow ends/ coward and fearful,
unable to survive/ either chance, nor destiny,
our souls defeated by cureless/
might have been/ bruises.

we endure/ inside metaphor cells -
connections/ between pure thought and language,
illusionary
warrior-like helmets of theory/ revealing
the damages.

we walk/ the slippery path of revelation.
the meaning of signs changes while/ another day rises,
our hearts hardly withstanding the lack/ of unblemished
Utopia.

Famine

Who could chew and swallow
this yellowish December draught?
Tasteless, brittle stone
instead of a sun-filled grain of wheat
on the vicious tongue...
We could have a feast for the final solstice:
in the street lamp's stain of light
two sexless angels
throwing snowballs
and glass chants
at each other.
Candy-coated chimera to flood the bloodfalls
violently crowding against exhausted retina!
Do you see the world blurred
through my eyes, Father?
A penny for your thoughts!

Twilight

My car blunt flashlights;
far above, half hidden stars -
onset of darkness.

Faithless

Bent afternoon.
I was six, almost seven
watching for hours some off-track ant
climbing my finger,
when I first stepped into the comfortless sobbing of
glass guillotined raindrops.
I perfectly remember that day
secluded
between its own precious pearl necklaces.
Now the still light windowsill shaped
puts me on hold.
Baking this sweet bread meant for no one
is the best I can do.
While spreading the black ink of uncertainties
on the white, electric sheet,
my fingerprints are growing darker and darker.
Wayward,
this flimsy life successfully lives me to the end.

Straying

Tangled, defeated happenings:
your fingers on my thoughts' skin,
uneven love song smashing the dim, inner dusk,
the Sunday morning innocent smile.
Longing I survive the unspoken winter's amnesia.
Shivering
I cover myself with the six-voiced yellow whisperings
of the crossbreed angels:
church choir desperately trying to unloose
my drifting.

Check point

Brick wall solid Monday
leaking from a beheaded rooster's neck.
My father always failing to protect the safe-glass.
Fake black mastering the bridges.
I search for a shape to resemble.
Fasting -
my mouth painted with purple flutes.

- *poeme în engleză în original de Ada Ionescu*

Poarta rutului și a Sărutului

**Nominalizare: Diploma de Excelență AsCUS Noua Provincia Corvina- 2009
Prof. univ. Ion Popescu BRĂDICENI**



Motivație - pentru pledoaria critică întru ...

...Ideea unui transmodernism românesc, fie ca alternanță la un postmodernism defectuos autohtonizat, fie ca o soluție a unui moodernism neepuizat, pe teren românesc, deci de prelungire încă fructuoasă estetic, poetic, artistic...



Încununare

Editat de Mircea Petean (Limes, Cluj Napoca 2009), elogiata de drept de un formidabil poet- prefațator (Ioan Țepelea) cel înluminat de un paradox la Beznea (...), și de o pleiadă clar- afin electivă, între care Ion Buzera, Lucian Tamaris, Theodor Tamaris, Emilian Marcu, regretații *Marin Sorescu* *Valentin Tașcu*, *Ioan Flora*, de Spiridon Popescu, Virgil Bulat, Ion Horea, Dorica Boltașu, Nicolae Diaconu, diasporenii George Mirea și Victor Nicolae dar și Aureliu Goci, Florea Miu, Gheorghe Grigurcu, Laurian Stănescu, D.Aug. Doman, Robert Șerban, Anca Muntean, Adrian Frățilă, Ion Cepoi, Zeno Cârlogea, Lazăr Popescu, Grațiana Popescu, Mircea Tomuș ș.a.- mie, cititorului și poet nefățarnic- ci semenul- frate- , de la Baudelaire la ...transmodernismul pledat eseistic și poetic- iată- de Brediceneanul, ce mi-ar rămâne altceva decât a mă bucura de darul cărților sale, și de poezia aceasta, de cartea aceasta, fructul din vârf al unei prezențe filosofice- poetice unice, a culturii mito-

poieion-ice, definind magistral conceptul metafizic de transimagarinar....la Vămile de Sus ale Fractaliei...

Eugen Evu

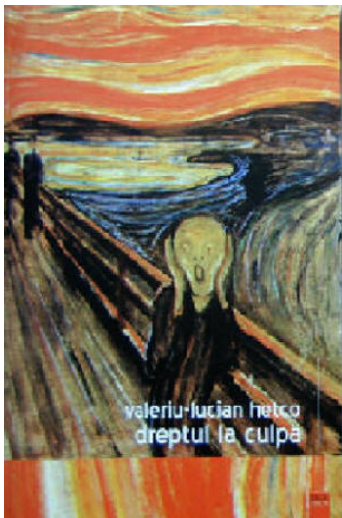
buna seara Luc

Indiscreții din interregnul virtual fara diacritice

Fragmentarium trans/ modernist

...**hello Luc prietene** am fost operat la Cluj si redat alor mei din spitalul Hunedoara unde voi fi tratat cca 10 zile.Imi voi schimba multe din viata / implicit literara. Iti raman dator si fii sigur ca am inteles dincolo de nestiute tot ce trebuie. Nu imi pare rau de conlucrarea noastra, dimpotriva. Sper ca si tu sa depasesti rascrucea cu divortul si efectele. Nu doresc nici un promotion via Agero si Romanian Vip si nici mai sper ceva. Uite cum se face ca nu ne-am vazut atunci la Floreasca pe alee / AS (G. Tarnacop) chiar era absent, avea mana rece si ma privea de peste ceahlau sau burda ... iar eu eram cu acel straniu in mine pe care nu il pot defini nici in poezie....Si de la un colt mă priveau ungheanu si g. v. Voiculescu...nu uit *scena*, parca eram intr-o bilocatie ... nu ti-am scris niciodata de asta, eram cu acel tircovnic pseudo/editor ex politruc care filma tot ce vedea si il plateau pentru astai-am cerut secventele si a inscenat cum ca a cazut trepiedul ...si ca s-a voalat filmul...voi sterge imediat aceste randuri dintr-un inca intact simt al autocenzurii(...)) apropos sunt stanjenit de faptul ca nu ai continuat dialogul cu mine ...este un gol intre noi in acest sens, ca si cu batracienii aia care m-au atacat pe ici- pe colo- dar voi sterge si asta.. Preliau termenul argivarilor cu staif de la Secu Buckarest, ANONIMIZARE !Metafizicul nu este totusi un delir, prietene... si apoi au urmat anii acestia de colaborare a mea cu voi... Nu imi fac iluzii dinafara. Este oricum ceva misterios in chiar derizoriul nostru cotidian. Il voi lasa necercetat deoarece am resimtit de o vreme efecte nedorite asupra psihicului meu.

evueugen: Te las cu bine si astept vesti bune despre tine,



lucian_hetco: ma bucur ca ai trecut peste hop. lucrurile se intampla asa cum trebuie sa se intample, si nu cum vrem noi (Wunschdenken, cum zic nemtii).

Eu ti-am spus de cateva ori ca solutia pentru o personalitate sigura este iesirea din rolul de victima. Asta este o problema, la care te invit sa meditezi pentru viitor. Pentru mine ramai acelasi colaborator de talie, si cel mai bun scriitor ori poet ce mi-a fost dat sa cunosc. intre noi va fi intotdeauna bine, am sa schimb cate ceva la Agero, iti voi da de stire, ma despart de asociatie si voi fi independent - frau liber peste tot. o decizie pragmatica si de efect. vei vedea, mai tine o luna, te voi tine la curent, pa si sanatate maxima, vezi sa nu te obosesti prea tare si fa pauza care o meriti de o viata. nu se intampla nimic major, cu noi sau fara

evueugen: nu am rol de victima ci sunt. In fine de acum iti cer scuze pentru tot si fie sa ti se implineasca aspiratiile si sa fii iubit Cu onoarea de a te fi cunoscut... Oricum eru nu sunt captiv in ceea ce am, numit interregnul virtual?n. n. Nomine paraclesis odiosus – or...otuosus ? Danke sehr fur alles. Servus et servorum.

* text sibilinic scris de pogorârea Duhului Sfânt, la orodocși






Cincish Lake Pyramid / Hunedoara 200.9 Evumedia promotion

Această carte a apărut cu sprijinul
Consiliului municipal Hunedoara și
Primăriei municipiului Hunedoara

Autorul mulțumește și următoarelor persoane și societăți:

- * S.C. Kopydact Serv. S.R.L. Hunedoara
- * Romulus-TMK- Artrom Reșița
- * Julius Winkler- europarlamentar
- * Costel Avram - Asociația Rosa Multiflora Hunedoara
- * S.C. Simcont Expert Audit S.R.L.
- * Compact Creativart Balazs
- * Pro ISIS- Asoc. de intrajutorare Orăștie




**scaffalature
BIZOTTO**
MOBILIER METALIC

www.ingeco.ro

S.C. INGECO S.R.L.
DEPOZIT:
Str. T.Maiorescu, Nr.24, DEVA
Tel/Fax: 0040-254-232817
Tel: 0722 421 247

www.spargepiatra.ro



Made in Italy

Harder than the rock!

WE BUILD:

- ⇒ FIXED AND MOBILE CRUSHING AND SORTING INSTALLATIONS
- ⇒ RECYCLING INSTALLATIONS FOR DEMOLITION MATERIALS
- ⇒ apron feeders
- ⇒ gravitational grates
- ⇒ crushers
- ⇒ granulators
- ⇒ hammer mills
- ⇒ vibrating screens
- ⇒ conveyor belts
- ⇒ bucket reclaimers

PRODUCER PRICES!

Tel/Fax: +40.254.242260
Mobile: +40.740.795462
office@spargepiatra.ro
www.spargepiatra.ro

Agenția Deva



Dumitru Jurcă, Responsabil Agenție, cu echipa



Generali Asigurări S.A.

hd stil®

USI DIN LEMN TRIPLU STRATIFICAT





Telefon: 0254 744 505

COFETĂRIA

Select

PRĂJITURI ȘI TORTURI de casă

S.C. PATI EUGENIA S.R.L. Hunedoara
Str. Avram Iancu nr. 17

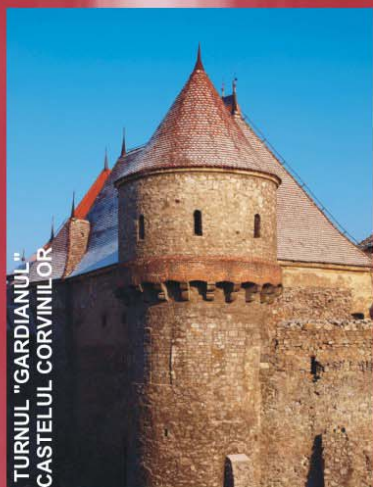
În atenția cititorilor și autorilor incluși:

Costul per exemplar – 40 euro pentru Europa și U.S.A.
50 roni (lei noi) pentru România
În cost se includ și cheltuielile expedierii poștale.

Adresa expedierii *prin mandat poștal*:
Evu Eugen, str. Avram Iancu nr. 14 ap.7
Cod street: 331014, Hunedoara, Romania

În atenția librarilor și difuzorilor de carte:

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România:
RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001
BCR Unirea București



TURNUL "GARDIANUL"
CASTELUL CORVINILOR

Eugen Evu, opera editată:

Poezie:

- "Toate iubirile"- Editura Facla (debut șapte poeți)
- "Caietele Editurii Eminescu"- Editura Eminescu
- "Dragă omule"- Deva
- "Umbră norilor"- Deva
- "Cu fața spre stea"- Editura Facla
- "Ram cu oglinzi" - Editura Facla
- "La lumina mâinilor"- Editura Facla
- "Țara poemului meu" (poeme) Ed. Cartea Românească
- "Aur heraldic"- Editura Cartea Românească
- "Soarele de Andezit"- Editura Militară
- "Omul de zăpadă și omul de cărbune" - Editura Ion Creangă
- "Amarul mierii"- Editura Călăuza
- "Cartea de sub brad" - Editura Emia
- "Elegiile Corvine" - Editura Emia
- "Evroze" - Editura Emia
- "Grădinile semantice" - Editura Emia

- "Mierea sălbatică" - Editura Helicon et Signata
- "Plângea să nu se nască"- Editura Signata
- "Strugurii întunericului" - Editura Signata
- "Sărutul cu privirea"- Editura Signata
- "Port și rănile tale" - Editura Cogito
- "Port și rănile tale" - ediția a doua, revizuită
- "Rezerva de duiosie" Ed. Viața Arădeană -două ediții
- "Rezerva de duiosie" Ed. Viața Arădeană -două ediții
- "Mic manual de recitări" - desene de Radu Roșian-
- "Transilvanian poems", in english by Mariana Zavati Gardner
și John Eduard Gardner- Ed. Aplisoft
- "Empatia Divina"- Editura Polidava
- "Purpura, iarna" - Editura Eubeea
- "Castelul Prichindel" (tandem cu Ion Urda) - Editura Polidava
- "Neauzit de lumină poeme"- Editura Polidava
- "Oglinda verde/ Le miroir vert, româno- franceză
Editura Poetes a vos plumes, Paris
- " Poeme din Transilvania" editura Polidava
- " Vânătorul de curcubeu", editura Hestia

Proză, teatru, eseu, pamflet, publicistică:

- "Incursiuni în fantastică realitate" reportaje-Editura Eminescu
- "Aventurile lui Paparuda" (proză pentru copii), Editura Călăuza
- "Ghinda și sabia" - documente - Editura Călăuza v.b.
- "Luceafăr din lacrimă"- eseuri și pamflete- Editura Signata
- "Tresărirea Focului"- Jurnale de idei (vol I)- idem
- "Magnet-ferestre fulgerate" -Blitzende Fenster" poezie, proză, eseuri, - ediție rom.-germană -coautori
Magdalena C. Schlesak și Robert Stauffer- Colecția Provincia Corvina
- "Tresărirea Focului - Jurnale de idei" vol II- Editura Corvin (500 pagini)
- "Cartea întâlnirilor", (publicistică culturală) vol I - Editura Polidava (500 pagini)
- " A doua carte a întâlnirilor" (Biblioteca Corvina) vol II, Tipografia Astra, (900 pagini)

ISBN: 978-973-0-06845-0

OP ART
BY
TIBOR
FAZAKAS